

BURMESE
CLASSIC
.COM

ကလေးတို့

ဝေဝ
ဆုတ်

SAIGON

ANTHONY GREY

မောင်ထွန်းသူ

ဆိုငုံ

Saigon

Anthony Grey

အပိုင်း [လေး]

စစ်ဘေးနှင့် အတော်ဘေး [၁၉၄၁ - ၁၉၄၅]

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် [၂၁၁ / ၉၃ - ၃]
မျက်နှာပုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ် [၅၉၈ / ၉၃ - ၈]

ပထမအကြိမ်
၁၉၉၃၊ အောက်တိုဘာလ

မျက်နှာပုံး: ပန်းချီ တင်မောင်မျင့်
အုပ်စု: ငါးရာ
တန်ဖိုး: ငါးဆယ်ကျပ်

မျက်နှာပုံးရိုက် ဦးမြသိန်း [၀၁၄၂၇]၊ သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ကြည်သန်း [၀၁၉၂၆]၊ ရှုမဝ ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြင့် [၀၃၂၂၂]၊ ထီးလှိုင်ရှင် စာပေ၊
တိုက် ၃၅၅၊ အခန်း ၂၁၊ အနောက်ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်။

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ။
 စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
 စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန် ဖြစ်သည်။

အပိုင်း (ဝေး)

စစ်ဘေးနှင့် အငတ်ဘေး

(၁၉၄၁-၄၅)

၁၉၄၁ ခုနှစ် နွေဦးပေါက် ရာသီတွင် ဂျပန်တပ်များသည် ဒိန်းမတ်၊ နော်ဝေ၊ ဟော်လန်နှင့် ဘယ်လ်ဂျီယံ နိုင်ငံများကို အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီး သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဇွန်လတွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံကို ခြွင်းချက်မရှိ လက်နက် ချအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဤအကြောင်းတရားကြောင့် မိုင်ပေါင်း တစ်သောင်း နှစ်ထောင်မျှ ကွာဝေးသော အရှေ့တောင်အာရှ ဒေသရှိ အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်ကြီး၏ ပြင်သစ်မဟာမင်းကြီးသည် သူ့နိုင်ငံဖြစ်သော ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး

www.burmeseclassic.com

သမား ဗစ်ချီ၏ အစိုးရအဖွဲ့အစည်း လိုက်နာပြီး ပြင်သစ် လက်အောက်ခံ အစိုးရနယ်မြေအားလုံးကို ဂျပန်ဘုရင့် တပ် မတော်လက်ခံ အညံ့ခံ၍ ထိုးအပ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ဂျပန်တို့သည် ဥရောပတိုက်အတွင်းမှ နာဇီဂျာမန် တို့၏ အောင်ပွဲများနှင့်အပြိုင် သူတို့၏ နယ်ချဲ့ဝါဒ-အောင်ပွဲ များကို တရုတ်နိုင်ငံအတွင်း၌ ရရှိအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြ သည်။

ထို့နောက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပွားနေသည့် ကာလ တစ်လျှောက်ထုံး အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်မှ ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များသည် ဂျပန်တို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်တို့အား ဆန်စပါး၊ ကျောက် မီးသွေး၊ ရာဘာနှင့် အခြား လိုအပ်သမျှကုန်ကြမ်းပစ္စည်းများ ပေးအပ်ခဲ့ကြသည်။

ပြင်သစ်တို့အနေဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ အာရှတိုက်သား အမျိုး သား တစ်ရပ်ထံ အညံ့ခံလိုက်ခြင်းသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ ဂုဏ် သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်၍ မရလောက်အောင် ဖြစ်စေခဲ့၏။

အထူးသဖြင့် ဤအညံ့ခံမှုသည် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာနီးပါးမျှ ထိုးဖောက်ဖြိုဖျက်ခြင်းငှာ မဝံ့ခဲ့သော လူဖြူတို့၏ ကိုလိနို စနစ်ကို ပရိပူပို ကွဲလွဲသွားအောင် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။ ကိုချင် ချိုင်းနား၊ အာနမ်နှင့် တွန်ကင်ဒေသမှ ပြင်သစ်ဆန့်ကျင်ရေး သမားများနှင့် ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား ကျွန်မြူနစ်များကို

အဆစ်တစ်ဖန် အားသစ်လောင်းပေးလိုက်သလိုလည်း ဖြစ်ခဲ့ ရ၏။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် ဟစ်တလာသည် နှစ်နှစ်သက်တမ်း မျှသာ ရှိသေးသော ဆိုဗီယက် ဂျာမန် ကြားနေရေးစာချုပ် ကို ဆုတ်ပြုပစ်ပြီး ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုကို ဝင်ရောက်တိုက် ခိုက်ခဲ့သည်။

ဤအဖြစ်သည်လည်း အာနမ် ကျွန်မြူနစ်များ အတွက် အလွန် အရေးပါအရာရောက်သည့် ကြီးမားသော ပြောင်းလဲမှု ကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရုရှားများ နှင့် ပူးပေါင်းနေမိပြီဖြစ်သော အာနမ် ကျွန်မြူနစ်များသည် ဝင်ရိုးတန်း နိုင်ငံများကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရာ၌ အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်တပ်များနှင့်ပါ မဟာမိတ်ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ပေတည်း။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ကုန်ဆုံးခါနီးလများ အတွင်းတွင် ဂျပန် တို့သည် အင်ဒိုချိုင်းနားကို ခြေကုပ်ယူပြီး သူတို့၏ နိုင်ငံနှင့် ပင်လယ်၏အင်အားကို စုစည်းကာ ဒီဇင်ဘာလ ပထမပတ် အတွင်း၌ မာလာယု၊ ဟောင်ကောင်၊ ဂူအမ်၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ ဒတ်ချ်၊ အရှေ့အိန္ဒိယ ကျွန်းစုနှင့် တောင်ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အတွင်းရှိ ကျွန်းများကို အကြီးအကျယ် ထိုးစစ်ဆင်ခဲ့လေ သည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့ ညတွင်မူ ဂျပန်လေယာဉ်တင် စစ် သင်္ဘောများသည် ပါးလ်ဟားဘားရှိ အမေရိကန် အခြေစိုက်

၄ မောင်ထွန်းသူ

ရေတပ်စခန်းကို တိုက်ခိုက်ရန် ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်ကြည်းတပ်သည် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတစ်ရပ် အနေဖြင့် အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်မှ ပြင်သစ်တပ်များကိုပိုင်းရံပိတ်ဆို့ထားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ပြင်သစ်တပ်များက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုခဲ့ကြပေ။

နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့်ပြီး မကြာမီအချိန် ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက် တနင်္လာနေ့တွင် အမေရိကန်သမ္မတ ဖရန်ကလင် ဒီ ရူစဗဲသည် ဂျပန်နိုင်ငံကို စစ်ကြေညာရန်အတွက် ဝါရှင်တန်မြို့တော်၌ ကွန်ဂရက် အထက်လွှတ်တော်နှင့်အောက်လွှတ်တော် လွှတ်တော် နှစ်ရပ်စလုံးကို ဆင့်ခေါ်၍ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ပိုင်းနှစ်များ အတွင်းတွင် အမေရိကန်လူမျိုး အမြောက်အမြားကို အာရှတိုက် အရှေးအခင်းပြဿနာများ၌ ပါဝင်ပတ်သက်လာစေမည့် ဥပဒေတစ်ရပ်သည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

(၁)

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ဒုတိယ သမ္မတ၏ ကုလားထိုင် နောက်ဘက်နံရံပေါ်မှ ရွှေခိုင်ခွက် တိုင်ကပ်နာရီလက်တံများသည် ဆယ်နှစ်နာရီလေးဆယ်ခုနှစ်မိနစ်အပေါ်၌ ရောက်လျက် ရှိသည်။

၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက် တနင်္လာနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း ဖြစ်သည်။

ဂျပန်တို့ကို စစ်ကြေညာရန်အတွက် အထူးတလည် မိန့်ကြားခဲ့သည့် သမ္မတ ဖရန်ကလင် ဒီ ရူစဗဲ၏ မိန့်ခွန်းကို နားထောင်ပြီး လွှတ်တော် အခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသော ဆီးနိတ်အထက်လွှတ်တော်အမတ် ၈၂ ဦးသည် အထက်လွှတ်တော် အဆောက်အအုံ၏ မြောက်ဘက်ခြမ်းရှိ သူတို့၏ သီးသန့်စည်းဝေးခန်းမအတွင်းသို့ တန်းစီ၍ ဝင်သွားနေကြသည်။

အမတ်များ၏ ဦးခေါင်းများ အပေါ်ဘက်ရှိ ပြည်သူ့ ထိုင်ခုံများတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြသည့် အမေရိကန် ပြည်သူများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ သူတို့သည် နိုင်ငံအသီးသီးသို့ ဝါရုံကူးစက်သွားနေသော ကမ္ဘာ့ပဋိပက္ခကြီးအတွင်းသို့ သူတို့ နိုင်ငံပါဝင် ဆင်နွှဲရေးအတွက် ပြုလုပ်ကြတော့မည့် ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းရေးလုပ်ငန်းကို စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်နှာများဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြခြင်းပေတည်း။

မိသားစု သီးသန့်ခန်းအောင်ထဲတွင်မူ ဂျိုးဇက်ရှားမင်း သည် သူ့ဇနီး တင်ပါးရင်စံနှင့် အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော သူ့ညီငိုင်းတို့၏အလယ်မှထိုင်ကာ ငွေစွပ်တပ် မလက်ကာ ကြိမ်တုတ်ကောက်ကို အားပြုပြီး ဒုတိယသမ္မတ၏ စကားပြောစင်ဘေးမှ ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် ကပ်လျှောက် ဆွားနေသည့် သူ့အဖေကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

အသက် ခြောက်ဆယ်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်လော နသန်နီယဲလ် ရှားမင်း၏ ဆံပင်များနှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးမှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေ ကြပေပြီ။ သို့သော် ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ် အတွင်းရှိ သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် နိုင်ငံရေးသမားများ အကြားတွင် ဒီမိုကရစ်တစ်ပါတီ၏ ဝါရင့် အထက်လွှတ်တော် အမတ် တစ်ဦး အဖြစ် သူ ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့ခြင်းမှာမူ အသက် အရွယ် ကြီးရင့်မှု တစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ပေ။

မျက်နှာ တစ်ခြမ်းရှိ အမာရွတ်သည် သပ်သပ် ရပ်ရပ်ဖြစ် အောင် ပြုပြင်ထားသော မျက်နှာကို အရုပ်ဆိုးအောင် လုပ်

နေသည့်နယ် ရှိသည်။ ဆက် မပါသော ဘယ်ဘက် ရုပ်အင်္ကျီ စက်အည် အောက်ဘက်သို့ တွဲလောင်းကျပြီး လက်အဖျားစသည် အိတ်ကပ်အတွင်း၌ ရောက်လျက် ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်ခြောက်နှစ်ခန့်က ဆိုင်ဂျီမြို့၌ ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရသောလက်မောင်း သည် အတော်ကြီး ဖုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သူသည် ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာဖြင့် သူ၏ မဟော်ဂနီ သစ်သား ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်ချိန်က ရုလာ ခဲ့သော ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် များကြောင့် ရုပ်ဆင်းအင်္ကျီ ပျက် သလို ဖြစ်နေသော အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းသည် အလွန်ခေတ်မီပြီး ပုံကျသော အဝတ်အစားများကို အထူးတ လည် သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

တက်ရောက်လာကြသော အမတ်များ၏ အမည်များကို ခေါ်နေချိန်တွင် သူသည်ကိုယ်ကိုရွှေသို့ကိုင်ကာ ဦးခေါင်းကို လှူရွှေစာရေးစားပုံပေါ် ငိုတားသည်။ ဥပဒေပြု လွှတ်တော် စာရေးသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ဂျပန်ဘုရင့်အစိုးရ တို့၏ ကြား၌ စစ်ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း တရားဝင်ကြေညာရန် ဟူသော ဆီးနိတ်လွှတ်တော်၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဒုတိယအကြိမ် ဖတ်ပြလျက်ရှိ၏။

နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းသည် လွှတ်တော်စာရေး ဆုံးဖြတ် ချက် ဖတ်၍မပြီးမချင်း ဦးခေါင်းကို မမော့။ လိုအပ်လာလျှင် မှတ်စုများ ရေးမှတ်ရန်အတွက် အဆင်သင့် စောင့်တားလျက် ရှိလေသည်။

‘အခုစဉ်းစားနေတဲ့ လွှတ်တော်နှစ်ရပ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကန့်ကွက်ဖို့ ရှိပါသေးသလား’ ဟု အစည်းအဝေးသဘာပတိ ဒုတိယ သမ္မတက မေးလိုက်သည်။

အမတ်များထံမှ အသံမကြားရသောအခါ ဆီးနိုတ်လွှတ်တော် နိုင်ငံခြားရေးရာ ကော်မီတီ သဘာပတိသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။

‘သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ရဲ့ အရေးကြီးမှုနှင့် အလေးအနက်ရှိမှုအရ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လွှတ်တော်အမတ်မင်းများထံမှ သဘောတူ မတူ ဆိုတဲ့အချက်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား မေးရပါလိမ့်မယ်’ ဟု စကား စသည်။

ထိုအခိုက်တွင် နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း သူ့ ကုလားထိုင်မှထ၍ ရပ်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်။

‘တကယ်လို့ တက္ကဆက်ပြည်နယ်က ဂုဏ်သရေရှိ အမတ်မင်းအနေနဲ့ ကျွန်တော် အပေါ်မှာ သဘောထား ကြီးကြီးနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်ဆိုရင်’ ဟု နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ပြည်းပြည်းလေးလေး စကားစသည်။

‘ကျွန်တော် အနေနဲ့ လွှတ်တော် နှစ်ရပ်ရဲ့ ပူးတွဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အနည်းငယ်မျှ ဝေဖန်လိုပါတယ်’

‘သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ အခုလို နိုင်ငံတော်အတွက် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်ကာလမျိုးမှာ လွှတ်တော်နှစ်ရပ်စလုံးက သဘောပေါက် နားလည်ထားပြီးတိုက်စွ တစ်ရပ်ကို ဝေဖန်ဖို့ ခွင့်မပြုသင့်ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်’ ဟု နိုင်ငံခြားရေးရာကော်မီတီ သဘာပတိက ဒေါသကို ချုပ်တီးထားရသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘အမတ်မင်းအနေနဲ့ ဝေဖန်မှု မပြုတော့ဘူးလို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်’

‘တက္ကဆက်ပြည်နယ်အမတ်မင်းရဲ့ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို ကျွန်တော် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ သဘောတူပါတယ်။ သမ္မတကြီးခင်ဗျား’ ဟု နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက အပြုံးမပျက် ပြန်ကြားသည်။

‘ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ များ အမတ်မင်းက ကျွန်တော်ကို တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက်သာ ခွင့်ပြုနိုင်မယ်ဆိုရင် အမတ်မင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့အယူအဆနဲ့သဘောထားကို အနေနှင့် အယှက်မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကျွန်တော်အာမခံပါတယ်’

မိသားစု ခန်းမဆောင်ထဲတွင်မူ ဂိုင်းရှားမင်းသည် သူ့အစ်ကို၏ပျက်နှာကို တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်အားတက်သန်စွာဖြင့် ကိုယ်ကို ရွှေ့သို့ ကိုင်းကာ သူ့အဖေဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဂျိုးဇက်၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင် ထိုင်နေစဉ် တင်ပါးရင့်စိကလည်း ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာဖြင့် သူ့ယေဘုယျမ၏

အပြုအမူကို ငေးကြည့်နေသည်။ တကယ်တော့ တင်ပါးရင့်စံ
သည် သူ့ယောက္ခမကို အထင်ကြီးသူဖြစ်၏။ သူ့ယောက္ခမ၏
တောင်ပိုင်းသား အပြောအဆိုနှင့် အနေအထိုင် ဟန်အမူအရာ
များသည် တင်ပါးရင့်စံ၏စိတ်ကို များစွာဆွဲဆောင်မှုရှိခဲ့၏။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ဂျိမ်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ဂျိုးဇက်
တို့၏နေအိမ် 'အင်နီ ဘုရင်မ ဂေဟာ' သို့ သူ့ရောက်ခဲ့ဖူး၏။
ဂျိုးဇက်က သူ့တို့မိသားစုနှင့် တွေ့ဆုံ မေးမြန်းချင်၍ တကူးတ
ကန့် ဖိတ်သဖြင့် သူ့ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ယောက္ခမကို
ထိုအချိန်က ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သော်လည်း
သူ့ယောက္ခမ၏ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ဆက်ဆံမှုကိုကြည့်၍
အထင်အမြင်ကြီးခဲ့၏။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူ၏အထင်
အမြင်ကြီးမှုသည် လျော့သွားသည်မရှိ။ တိုးသည်ထက်တိုးလာ
ခဲ့သည်။

တောင်ပိုင်းသား လေသံအပြည့်ဖြင့် ပြောနေသော နသန်
နီယဲလ် ရှားမင်း၏ အသံပေါ်တွင် သူ့သားဂျိုးဇက်၏ တုံ့ပြန်
မှုကတော့ တစ်မျိုး။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့ဖခင်၏ နိုင်ငံရေးနှင့်
ပတ်သက်သော အခမ်းအနား များကို အလွန် တက်ခဲ့သည်။
အများအားဖြင့် ရှောင်ခဲ့သည်က များ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရ
ခြင်းမှာ တခြားကြောင့်တော့မဟုတ်။ သူ့စိတ်တွင်စွဲနေသည့်
အစွဲတစ်ခုကို ဖျောက်မရှု၍ဖြစ်သည်။

သူ့အဖေ နိုင်ငံရေးလုပ်ခြင်းသည် တကယ်နိုင်ငံရေး ခံယူ
ချက် အပြည့်အစုံဖြင့် လုပ်ခြင်းမဟုတ်။ လူအများ ကြားတွင်

အင်ရှား ကျော်ကြားလို၍ ဟန်ရေးပြခြင်း သက်ဆက်မျှသာ
ဖြစ်သည်ဟူသော အစွဲသည် သူ့အဖေ နိုင်ငံရေး စလုပ်ပါပြီ
ဆိုကတည်းက ဂျိုးဇက်၏ စိတ်တွင် စွဲနေခဲ့၏။ ထိုအစွဲသည်
ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့လွန်းသည့် အစွဲတစ်ခု ဖြစ်နေလေ
မလားဟု သူ မကြာခဏ တွေးမိသဖြင့် ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်ရန်
အားထုတ်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် ဆံသယခံက်ကတော့လုံးဝပျောက်
မသွား။

ဂျိုးဇက်သည် အောက်ဖက်ရှိ ခန်းမထဲသို့ ငွ်ကြည့်သည်။
ထိုင်ခုံများပေါ်ရှိ အမတ်အားလုံး၏ မျက်နှာများသည် စိတ်
မရှည်ခြင်းကို အထင်အရှား ဖော်ပြနေကြသည်ဟု သူထင်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အဖေကတော့ ခေါင်းမာစွာဖြင့်
သူ့စားပွဲဘေး၌ ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေသည်။ အမှန်တော့ သူ့
အဖေသည် အမလိုက်ရင်း ကြုံခဲ့ရသည့် မတော်တဆဖြစ်မှုတစ်ခု
ကြောင့် ရလာသော ကိုယ်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းမှုကို ဂုဏ်ယူဝင့်
ကြားစရာတစ်ခုဟု ထင်မှတ်နေသူဖြစ်၏။ အခုလည်းသူ့အဖေ
သည် သူ၏ ကိုယ်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းမှုကို အခြား အမတ်များအ
တွက် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု အထင်ရောက်နေ
သည်မှာ သေချာစွာ။

'အမတ်မင်းအနေနဲ့က ဝေဖန်ခွင့်ပြုဖို့ အတင်း တောင်းခံ
နေမယ်ဆိုရင်တော့ အမတ်မင်းရဲ့ အခွင့်အရေးမို့ ခွင့်ပြုရမှာ
ပါပဲ' ဟု ကော်မီတီ သဘာပတိက ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

ဝေဖန်ခွင့်ပြုဖို့ အတင်းအကျပ် တောင်းခံခြင်းအားဖြင့် ကျွန်အမတ်မင်းများနဲ့ သဘောတူဖို့ ငြင်းဆန်နေမယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော် အနေနဲ့ အမတ်မင်းရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောရုံက လွဲပြီး တခြား ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့ပါဘူး

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက သဘာပတိ၏စကားကို အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် ဒုတိယ သမ္မတဘက်သို့ လှည့်၍ ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညွတ်လိုက်၏။

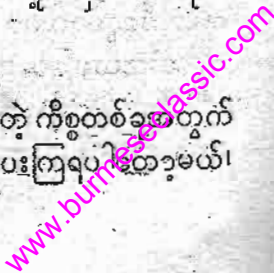
‘အခုလို ကျွန်တော်ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေကို တင်ပြခွင့် ပြုလိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကြီးရဲ့ ဆီးနိတ် လွှတ်တော်က ဧကမ္မာမြေပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံးနဲ့ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော လူသားတို့ရဲ့ အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည် ပါကြောင်း ကျွန်တော်ပြောကြားလိုပါတယ်၊ ဒီအဖွဲ့ကြီးဟာ ဒီကမ္မာပေါ်မှာ အစိုးရသားဆုံးသော အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ရပ် လို့လဲ ကျွန်တော် ယူဆထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ လို့လဲ ကျွန်တော် အနေနဲ့ သမိုင်းတင်ရမယ့်ကြေညာချက်ကို အတည် ပြုကြမယ့် ဒီနေ့ဒီရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ခံစားမှုတွေ ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိသွားအောင်လုပ်ကြဖို့ လိုအပ်လိမ့်မယ် လို့ ထင်မိပါတယ်’

သူသည် စကားကိုမဆက်သေးဘဲ ရပ်ထားလိုက်ပြီး ခန်းမ ထဲမှ အမတ်များဆီသို့ တစ်ချက်ဝေ ကြည့်လိုက်သည်။

‘သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ အလွန် အေးချမ်း ငြိမ်သက်နေတဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကြိုတင်ကြေညာခြင်း၊ အသိပေးခြင်း လုံးဝ မပြုပါဘဲနှင့် ဂျပန်တွေဟာ အင်မတန် အောက်တန်းကျပြီး အင်မတန်မှ သရဲဘောကြောင်စွာနဲ့ သမိုင်းတွင်ရစ်မည့် အလစ် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ သူတို့ဟာ ကျွန် တော်တို့ရဲ့ အချုပ်အခြာ အာဏာကို ကျူးကျော် ထိပါးပြီး ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတွေကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြ ပါတယ်၊ သရဲ ဘော ကြောင်လွန်းတဲ့ ဒီ လုပ်ရပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်နှစ်နာစေတဲ့ ရှံရှာစက်ဆုတ်မယ်ကောင်း သော လုပ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့ သမ္မတ ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံကို သင်တို့သည် သင်တို့ရဲ့ခားအိမ်မှ ခားကိုချွတ်ခဲ့ကြပြီ၊ ထို့ကြောင့် ထိုခားနှင့် ပင် သင်တို့အသက် ဝေကြရအံ့ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ပြန်ကြားသင့် ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးကိုတော့ အရာရာတိုင်းကိုကားကွယ်ဖို့အတွက် ကျွန်ုပ် တို့သည် မြင့်မြတ်သော အလံတော်ကို အလေးပြု၍၊ ဆပ် ကိုင်၍ ချီတက်ကြပါစို့ဆိုတဲ့ စကားကို တင်ပြသင့် ပါတယ်’

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ရပ်ထားလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ လက် တစ်ဖက်က သူ့ရှေ့မှ စားပွဲခုံ ပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက် သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဟာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အလွန် အရေးပါ အရာရောက်တဲ့မိန့် ပေးကြရပါ တော့မယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အရင့်အရင့်က ကျွန်တော်တို့ အစိုးရတွေထဲ
 က ဘယ်အစိုးရမှ လုပ်မသွားသေးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်
 ကြရမိတော့မယ်။ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်ကြေညာရမယ့်
 အလုပ်ပါ။ အခြေခံဥပဒေဟာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ အလုပ်ပိုင်
 ခွင့် အာဏာနဲ့ ဓာတ်ဝန်ကို ကွန်ဂရက်ရှလက်ထဲ အပ်နှင်းထား
 ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကနေ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ
 ရှိနေသမျှ ခံစားမှုအားလုံးကို ဖော်ပြတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော်
 တို့ရဲ့စိတ်ကို အစွမ်းကုန် ကြည်လင် သန့်စင်အောင် ထားပြီး
 ဖော်ပြရပါလိမ့်မယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းပတ်တွေ အတွင်းက
 ဆိုရင် ဒီအခန်းထဲမှာ သဘောထား အယူအဆ ကွဲလွဲတဲ့အသံ
 တွေဟာ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ပဲ့တင် ထပ်နေခဲ့ပါတယ်။
 သီးခြားနေရေး ဝါဒသမားတွေရဲ့ အမေရိကသည်သာ ပထမ
 ဆိုတဲ့အသံတွေ မကြာခဏ ရွေ့တန်း တင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်
 တော်ယုံကြည်ထားတဲ့အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီ
 အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေဟာ ရန်သူတွေရဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့
 အပြုအမူနဲ့ အလုပ်အကိုင်တွေကို တိုက်ရိုက် အားပေးအား
 မြှောက် ပြုရာရောက်နေတယ်လို့ ဆင်ပါတယ်။ ဒီသဘောထား
 ကဲ့လဲ့မှုတွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင်းမှာ အချင်း
 ချင်းသွေးကဲ့မူကြောင့် အားနည်း လာလိမ့်မယ်လို့ ရန်သူတွေ
 ဘက်က မျှော်လင့်လာစရာရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်
 တို့က ဒီနေ့ဒီရက်မှာ တစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ သွေးစည်းညီညွတ်မှု
 ကို သံသယမဖြစ်အောင် ပြသဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
 တို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်များ ခိုင်မာစောင့်
 တင်းကြောင်း ပြသဖို့လဲ လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒီ နှစ်ခုဟာ

အောင်မြင်မှုဆိုတဲ့ ရလဒ်ကို တည်ဆောက်နိုင်မယ် အခြေခံအုတ်
 နှစ်ချပ်ပါ။ အခုလိုအချိန်ကာလမှာ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်
 သန်းပေါင်း တစ်ရာသုံးဆယ်ဟာ ရန်သူကိုတိုက်ခိုက်ဖို့အတွက်
 သွေးစည်း ညီညွတ်စွာနဲ့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားပြီ ဆိုတာ
 တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိအောင် ပြောပြရပါလိမ့်မယ်။ အမေရိကန်
 ပြည်ထောင်စုဟာ စစ်ကို အလွန်စက်ဆုပ်မုန်းတီးတယ်။ ဒါပေ
 မယ့် သူ့နိုင်ငံကို ထိပါးစော်ကား ခံလာရရင်တော့ မခံဘူး။
 ပြန်ပြီး တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို တစ်ကမ္ဘာ
 လုံးက နားလည်သွားအောင်လဲ ဆောင်ရွက်သင့်ပါတယ်။

နသန်နီယံလ် ရှားမင်းသည် သူတင်ပြနေသည့်အကြောင်း
 အရာပေါ်တွင် အသေးအနက် ထားပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြော
 ဘာသည်နှင့်အမျှ သူ့အသံမှာ တုန်ယင် လှုပ်ရှားလာသည်။
 သူ ယောက္ခမ၏ ပြောဟန် ဆိုဟန်နှင့် လေယူ လေသိမ်းများ
 ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားစ ပြုနေပြီ ဖြစ်သော တင်ပါးရင့်စံက
 ဂျီးဇက်ဘက်သို့ တိုးကပ်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ကိုဆုပ်၍ ညှစ်
 ဆိုက်သည်။

ဂျီးဇက်နှင့် တွေ့စုံအချိန်က ကိုယ်ဟန်နေထား သေးသွယ်
 ကြော့ရှင်းပြီး ပြောစဉ် တောင့်တင်းခဲ့သော တင်ပါးရင့်စံ
 မိကိုယ်ခန္ဓာသည် ယခုအခါတွင် အဆိတက်နေပြီ။ ဒုတိယ
 အကြိမ် ကလေး မွေးပြီးစ ဖြစ်၍ လုံးနေအောင် ဝလျက်ရှိ
 သည်။ နီညိုရောင်သန်းနေသော ဆံပင်များသည် မိခင်လောင်း
 တစ်ယောက်၏ အရိပ်အငွေ့များကို ဖော်ပြနေသည့် ပါးနှစ်
 ခက်ကို ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၏။

ဂျိုးဇက်က သူ့ လက်ကိုဖမ်းဆုပ်လိုက်သည့် တင်ပါးရင့်စိန်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အက်ခတ်သည်။ သူ့ မိန်းမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမူ လက္ခဏာများ ထင်ဟပ်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသောအခါ သနားစိတ် ဝင်သွားသည်။ သူသည် တင်ပါးရင့်စိန်ကို အားပေးသည့် သဘောဖြင့် တင်ပါးရင့်စိန်လက်ကို ပြန်၍ညှစ်လိုက်လေသည်။

ဂျိုးဇက်နှင့် တင်ပါးရင့်စိန်တို့သည် ဂျိုးဇက် ဆိုင်ရုံမှ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဘာလီတီမီးမြို့ အရှေ့တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ ပြပွဲတစ်ခု၌ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ တင်ပါးရင့်စိန်သည် အမေရိကန် လူမျိုးတို့ သဘာဝအတိုင်း ပွင့်လင်းသည်။ ရိုးဆားသည်။ တရင်းတနီးဆက်ဆံတတ်သည်။ ထိုအရည်အချေးများနှင့် ပြည့်စုံနေသော တင်ပါးရင့်စိန်သည် အာရှတိုက်မှ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခကို အပြင်းအထန် ခံစားပြီး ပြန်လာခဲ့သော ဂျိုးဇက်အဖို့တော့ သူ့ ခံစားနေခဲ့ရသည့် ဝေဒနာမှ သက်သာရာရစေခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

တင်ပါးရင့်စိန်သည် မြောက်ကာလိုလိုင်းနား ပြည်နယ်မှ ရှေ့နေတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သည်။ သူ့ အဖေသည် ဘာသာတရားကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်၍ တင်ပါးရင့်စိန်အောက်မှ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို 'သစ္စာနှင့် မေတ္တာ' ဟူသော နာမည်များကိုပင် မှည့်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

တင်ပါးရင့်စိန်သည် ချားလ်တောင်တီခရိုင် နယ်မြေအတွင်း သို့ ပထမဆုံး အလည်ရောက်သွားသည့် အခေါက်ကတည်းက

ချားမင်း မိသားစုပိုင် အင်နာဘုရင်မ ဂေဟာကြီး၏ ညိုယူဖမ်းစားခြင်းကို ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ဂေဟာ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းလှသော ခန်းမကြီးနှင့် ထိုခန်းမကြီး၏ နံရံများပေါ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဂျိုးဇက်၏ မျက်ခိုး မျက်လုံး၊ ဂျိုးဇက်၏ နှာခေါင်းနှင့် ဆင်သည်ဟု ပြောနိုင်သည့် ရှေးဆွေစဉ်မျိုးဆက် ကိုးဆက်မှဘိုးဘွားဘီဘင်များ၏ ရွှေဘောင်ကွပ် ပုံတူပန်ချီးကားကြီး များသည် တင်ပါးရင့်စိန်ကို ရင်သပ်ရှူမော အံ့ဩခြင်း ဖြစ်စေခဲ့၏။ ဤဆွဲဆောင်မှုများကြားမှပင် ဂျိုးဇက်၏ ဖခင်သည် တင်ပါးရင့်စိန်အတွက် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ဆူ ကောင်းသည့် လူတစ်ဦး ဖြစ်လာပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တင်ပါးရင့်စိန်သည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ သမိုင်းဝင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရောဘတ် အီး လီး လူငယ်ဘဝက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အလည်လာရင်း အိပ်ခန်းပူးသည်ဟု မှတ်တမ်းတင်ထားသော အိပ်ခန်းကြီး တစ်ခန်းအတွင်း၌ ပထမဆုံး တစ်ညတာ အိပ်ခဲ့ရလေသည်။

တင်ပါးရင့်စိန်သည် ဂျိုးဇက်နှင့် ဆုံမိကတည်းက ဂျိုးဇက်၏ ဒေသဖြစ်သော ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် အပေါ်၌ စွဲမက်နှစ်သက်သည့် သဘောကို ဖော်ပြခဲ့၏။ ဂျိုးဇက်ကတော့ ရှေးခေတ် အရှေ့တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုများအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုတိုးတက် လာချိန်မှစ၍ သူ့ ဇာတိမြေ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်အပေါ် အထင်အမြင်ကြီးစိတ်သည် မှေးမှိန်ခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တင်ပါးရင့်စိကို သူ လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းခံခြင်းမှာ သူ့ ဇာတိ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် အပေါ်
၌ သံယောဇဉ် တွယ်သည်ဟု ယူဆရသော တင်ပါးရင့်စိ၏
စိတ်နှောစိတ်ထားကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျိုးဇက်သည်
ထိုအချက်ကို ဘယ်တော့မှ ဝန်ခံခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

၁၉၃၆ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံများ
နှင့် ပတ်သက်၍ ပြုစုနေသော သူ့ စာအုပ်သည် လက်ရေး
စာမူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် လူလွတ်
လူအားတစ်ဦးလို ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ထိုအခါ သူ့ အဖေက
သူ့ အား စိုက်ပျိုးရေးခြံလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို တစ်နှစ်
နှစ်နှစ်ခန့်မျှ တာဝန်ယူ ဦးစီးပေးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စ
နှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ အဖေက သူ့ အမတ်တစ်ယောက် အနေဖြင့်
ဝါရှင်တန်မြို့တော်၌ ဆောင်ရွက်ရမည့်နိုင်ငံရေး တာဝန်များ
ကို အချိန်ပြည့် ဆောင်ရွက်လို၍ ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြခဲ့
လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တင်ပါးရင့်စိသည် သူ့ ဇနီးဖြစ်နေခဲ့ပြီ
တစ်ဆိမ်သားလုံးက ချစ်စနိုး ခေါ်နေကြသည့် 'တင်ပီ'
ဟူသော အမည်ဖြင့် မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းတွင် လူချစ်
လူခင် ပေါ်သူ တစ်ဦးဖြစ်နေပြီ။ တင်ပီမှာ ၂၀၀၃ သင်တန်း
ပြီး၍ ဆွဲရပြီး နေပြီ။ ဗာဂျီးနီးယား နယ်တွင် အထင်ရှား
ဆုံးနှင့် အကျော်ကြားဆုံး ဂေဟာများတွင် အပါအဝင်
ဖြစ်သည့် အင်နာဘုရင်မ ဂေဟာ၏ ဂုဏ်သရေရှိ အိမ်ကြီးရှင်မ

အဝသို့ ရောက်ရစော့မည့် အဖြစ်ကို တွေးကာ ရင်တဖို့ပို ပီတိ
တပြာဖြာနှင့် စိတ်လှုပ်ရှား လှိုက်မောနေရသော အချိန်ဖြစ်
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုနှစ် နွေရာသီ ကုန်ဆုံးခါနီး
အချိန်တွင် လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ မင်္ဂလာပွဲကို အကုန်ကျ
များစွာခံပြီး လူအများက ပြောစမှတ် ပြုရလောက်အောင်
ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဂျိုးဇက် ရေပြင်ကို
အပေါ်မှ စီး၍ မြင်နေရသော ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသည့်
မြက်ခင်းပြင်ကြီးပေါ်၌ တခမ်းတနား ကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ချွေးမဖြစ်သူ တင်ပီ၏ အပေါ်၌ သံယောဇဉ် ရှိနေသော
နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း ကိုယ်တိုင်က ထိုမင်္ဂလာပွဲကို ထိုနှစ်၏
ထင်ရှားထူးခြားသော မှတ်တိုင် တစ်တိုင်အဖြစ် တွင်ရစ်စေ
ရန် ငွေကြေးအမြောက်အမြား အကုန်အကျခံ၍ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူသည် ဝါရှင်တန်မြို့တော်မှ ထီးဝိုင်းအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့ကို
ညွှန်ခံပွဲအတွက် ငှားရမ်းခဲ့ရုံမျှမက ဝါရှင်တန်မြို့တော်မှ ရှေ့
တန်းရောက်နေသည့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် များစွာ ကိုပါ
ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။

အမှန်တော့ ဂျိုးဇက်သည် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်မှ
အပြန်တွင် သံရှင်ထဲ၌ ကိန်းအောင်း ပါလာသည့် စိတ်ဒုက္ခ
ဝေဒနာ၏ ဖိစီးမှုကြောင့် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
သို့သော် သူသည် အတိတ်က ဇာတ်ကြောင်းကို တင်ပီအား
လုံးဝ အသိမပေးခဲ့ချေ။ ဤသို့ဖြင့် လတွေ့ နှစ်တွေ့ ကုန်လွန်

လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ သူ့ရင်၌ တန့်န့်ခံစားနေရသည့် စိတ်ဝေဒနာသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်ကွယ်သွားရလေ၏။

လက်ထပ်ပြီး နောက်တစ်နှစ်တွင် သူတို့၌ သားဦး ဂေရီရှားမင်းကို ငံ့မွေးဖွားခဲ့သည်။ ဂေရီရှားမင်းသည် သူတို့စိုက်ပျိုးခြံ၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် စာရင်းဇယားတွင် သုံးဆယ့်ငါးယောက်မြောက် ယောက်ျား တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ဘဝကို အစပြုခဲ့သည်။ ဂျိုးဇက်မှာလည်း စိုက်ပျိုးခြံကြီး တစ်ခြံလုံး၏ စီမံခန့်ခွဲရေးနှင့် နှစ်စဉ် ပုံမှန်သီးနှံများ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းများမှ နှေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပေါ်ပေါက်လာနေသော ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ရှင်းနေရသဖြင့် အားလပ်ချိန်ဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ထိုခေတ်အခါက ဂျိုးဇက်တို့ မိသားစုလို ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဂုဏ်ကြီးရှင် ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ် သားများသည် အိမ်စေအများအပြား ဖားလေ့ ရှိကြသည်။ ဂျိုးဇက်တို့ အိမ်တွင်လည်း လူမည်းအစေခံ အမြောက်အမြားမွေးထားသည်ဖြစ်ရာ တင်ပီမှာ အငယ်စား စစ်တပ် တစ်တပ်စာမျှ ရှိသော လူမည်း အစေခံများကို ထိန်းသိမ်း အုပ်ချုပ်ရခြင်း၊ ထောင့်စေ့အောင် စီမံခန့်ခွဲ၍ စေခိုင်းရခြင်းစသည့်လုပ်ငန်းများဖြင့် ဗျာများလျက် ရှိရ၏။

ဂျိုးဇက်နှင့် တင်ပီတို့၏အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ အပြောင်းအလဲ ဟူ၍မရှိ။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် များဖြင့်သာ ပြည်လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျိုးဇက်သည် သူတို့၏

ဘဝအပေါ်တွင် မကြာခဏ ပြီးငွေခြင်းဖြစ်မိသည်။ သို့သော် အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်တာ ကာလ အတွင်းတွင် ကြီးမားသော ပြဿနာဟူ၍ မရှိသဖြင့် သာယာကျေနပ်မှု အပြည့်အဝ ရရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်စရာရှိ၏။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်ကာလတွင်မူ ဒုတိယသားမတ် ရှားမင်းကို မွေးဖွားခဲ့ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ် တွင်မူ သူ့ရော တင်ပီပါ ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရလေသည်။

ဆိုင်ရုံ တစ်ဝိုက်တွင် ဂျပန်တပ်များ ဂိုင်းရုံ တပ်စွဲထားပြီဟူသောသတင်းသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ နိုဝင်ဘာလဆန်းပိုင်းတွင် ရောက်လာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဂျိုးဇက်သည် တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါးမျှ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့သော သူနှင့် အာနမ် မိန်းမချောလေး တစ်ဦးတို့၏ လွမ်းမောဖွယ်ရာ ချစ်ပုံပြင်ကို ပြန်လည်လတ်ရလာခဲ့သည်။

သူ၏စိတ်အာရုံတွင် ခေတ်မီလက်နက်ကိုင် ဂျပန်စစ်သားထောင်ပေါင်းများစွာက အလွန်ရှေးကျသော နယ်မြေဒေသများအတွင်းသို့ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်နေပုံကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ အတိတ်ကာလ၏ တစ်ချိန်သောအခါက သူ့စိတ်ကို များစွာ ညှို့ယူ ဖမ်းစားခဲ့သော နယ်မြေပေါ်မှ လန်းတို့ မိသားစု ဘယ်လိုများ နေကြထိုင်ကြပါလိမ့်နည်း။ လန်းသည် ပေါလ် ဒီ ဗရော့စ်နှင့် လက်လုပ် ဖြစ်ပါ၏လော။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီး ဆိုင်ရုံမှာပင်ဆက်၍ နေကြလေသည်။ အကယ်၍ နေကြသည် ဆိုပါမူ ဂျပန်စစ်တပ်၏ ကြီးကြပ်မှု

အောက်တွင် ရောက်နေသော ပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏ စစ်သား
ဘဝသည် အဆင်မပြေပါလေစ။

ထိုနှစ်ဆောင်းဦးပေါက်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ဂျိုးဇက်
၏ စိတ်တွင် ဤအတွေးများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပေါ်လာလိုက်၊
ပျောက်သွားလိုက်။ သို့သော် အချိန်တွေ ကုန်လွန် ထဲသည့်
အခါ လန်းတို့၏ အရေးကိစ္စ အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှု
လျော့နည်းလာသည်။ သူတို့၏ အရေးကိစ္စများသည် သူ့ ဘဝ
အတွက် အကျိုးထူးလာစရာ မရှိဟု သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိပ်ကာ
မတွေးမိအောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒီဇင်ဘာလ၏ ပထမပတ် တနင်္ဂနွေနေ့
က ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်များ
ကြောင့် ဂျိုးဇက်သည် အခြားသူများ နည်းတူပင် ထိတ်လန့်
အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မီးလောင်ပြီး အစိတ်စိတ် အမြာမြာ
ပြိုကွဲပျက်စီးသွားရသော သင်္ဘောများနှင့် သေငယ်လောနှင့်
မျောနေကြသည့် စစ်သားများ၏ သတင်းသည် သူတို့မိသားစု
နေ့လယ်စာကို တပျော်တပါးစားပြီးစ တမင်းစားခန်းထဲမှာ
ထိုင်၍ စကား ကောင်းနေကြခိုက်တွင် ရေဒီယိုမှ ထွက်ပေါ်
လာခဲ့သည်။

အာရှတိုက်အတွင်း၌ ဖြစ်ပွားနေသောစစ်မီးသည် တစ်နေ့
ရာမှ တစ်နေ့ရာသို့ ပျံ့နှံ့ ကူးစက်လျက် ရှိနေပေပြီ။ အပြော
ကျယ်လှသော ပထမိတ် သမုဒ္ဒရာကြီးသည် မိမိတို့ အမေရိကန်

နိုင်ငံအား စစ်မီး ကူးစက်မလာအောင်ကာကွယ်ပေးနိုင်တော့
မည် မဟုတ်ဟူသော အသိအမြင်သည် ဂျိုးဇက်၏ ခေါင်းထဲ
သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ထိုတနင်္ဂနွေနေ့က သူနှင့် တင်ပီသည် တစ်နေ့လုံးလိုလိုပင်
ဤသတင်းကို စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ဆွေးနွေးမိခဲ့ကြ၏။ သို့သော်
ဂျိုးဇက်သည် သူ၏စိတ်နေ စိတ်ထားကိုမူ ဆန်းစစ်ခြင်းမပြုခဲ့
မိပေ။

အခု ဆီးနိုတ်လွတ်တော်အတွင်း၌ သူ့ အပေ၏မိန့်ခွန်းကို
နားထောင်နေခါမှပင် တစ်ဖက်နိုင်ငံ၏ ရန်လိုသော ကျူး
ကျော်စော်ကားမှုအပေါ်၌ မခံမရပ်နိုင်သည့် စိတ်သည် သူ့
ရင်၌ ပြင်းထန်လျက် ရှိနေသည်ကို သူ သတိထားမိလာ၏။
ထကယ်တော့ ရန်သူကို လက်တုံ့ပြန်လိုသော စိတ်သည် ငုပ်နေ
ခြင်းမျှသာဖြစ်၍ အခုလို အကြောင်းတိုက်ခိုက်လာသည့်အခါ
ကျမှ သိသာထင်ရှားစွာ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂျပန်တို့က ပါးလ်ဟာဘားကို ရုတ်တရက် အလစ်ဝင်
ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းသည် အာရှတိုက်အတွင်း၌ ဖြစ်ပွား
နေသည့် စစ်မီးထဲသို့ အမေရိကန်နိုင်ငံ မပါ ပါအောင်တုန်း
ပို့လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သူ့ အနေဖြင့် ဤစစ်ပွဲအတွင်း၌ မလွဲ
မသွေ ပါဝင်ပတ်သက်ရတော့မည်ကို စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေ
သည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရှောင်လွှဲ၍ ရမည်မဟုတ် ဟုလည်း
တွက်မိနေ၏။ ဤစစ်ကြီးသည် သူ တစ်ချိန်က များစွာစိတ်ဝင်

စားခဲ့မိသော နိုင်ငံသို့ ပြန်ပို့ပေးလိမ့်ဦးမည်မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေပြန်လေပြီ။

ဤအရေးကို တွေးလိုက်မိ၍ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ခံစားလိုက်ရသောအခါ ယခုလက်ရှိ သူ၏ ဘဝအခြေအနေပေါ်၌ သူမည်မျှလောက်အထိ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သတိထားမိလာသည်။

သူ့တွင်ရှိနေသည့် မှန်ကန်သော စိတ်နေ သဘောထားကို ရုတ်တရက်သိလိုက်ရသောအခါ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ရှက်မိသည်။ မလုံမလဲ ဖြစ်ကာ တင်ပီကို ဖျပ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ အပြစ်မကင်းသော ဤအတွေးမျိုးကို တင်ပီ ရိပ်မိသွားနိုင်မည့် အရိပ်လက္ခဏာများသည် သူ့မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေလေသလား။ ဤစိုးရိမ်စိတ်သည် သူ့ကို ခြေခတ်လှန်လျက် ရှိ၏။ သို့သော် သူ့ မိန်းမကတော့မူပျက်ခြင်းမရှိ။ သူ့ မိန်းမ၏ အာရုံသည် ယခုအချိန်ထိ စကားပြောနေဆဲ ဖြစ်သော သူ့ဖခင်ထံသို့ ပြန်ရောက်နေပြီ။

‘..... ဂျပန်ဟာ အာရှတိုက်ထဲမှာ စစ်တိုက်ဖို့အတွက် စစ်ပြင်နေခဲ့တာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပါတယ်။ သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ အခုဆိုရင်တော့ ဂျပန်တို့ရဲ့ သဘောထားအပေါ်မှာ သံသယဖြစ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ သမ္မတကြီး နှစ်ခုကို စိုးမိုးနိုင်တဲ့ ရေစာပံအင်အားရှိနေပါတယ်။ ကောင်းကင်ပြင်

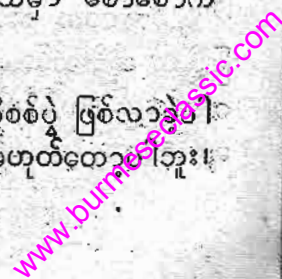
ကို လှမ်းမိုးနိုင်မယ့် လေတပ်အင်အားလဲ အပြည့်အဝ ရှိနေပါတယ်။ ဂျပန်တွေဟာ ဟာ့ပိုင်ယီကျွန်းကို အခုလို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို နိုင်ငံအတွင်းက နေပြီး ခုခံတွန်းလှန်နေရတဲ့ ခံစစ်သမားတွေ ဖြစ်သွားအောင် လှစ်ချင်ပုံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ ငါတို့ အမေရိကန်တွေဟာ ငါတို့နိုင်ငံတွင်းမှာပဲ နေကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့နိုင်ငံကိုသာ ကာကွယ်ပေးမယ် ခံစစ်တစ်ခုတည်းကိုသာ ကျင့်သုံးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို ဂျပန်တွေကြားအောင် ဒီကနေ့ပဲ ဟောဒီအခန်းထဲကနေပြီး ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ပီပီသသကြီးပြောနိုင်ပါပြီ’

နှုသန်နီထဲလ်ရွားမင်းသည် နောက်တစ်ကြိမ် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြန်သည်။ ခန်းမတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသော သူ့စကားများ၏ ဖမ်းစားမှုကို ခံနေကြရသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲခန်းမထဲရှိ လူများဆီသို့ တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ညိတ်လျက်ရှိသည်။

‘သမ္မတကြီး ခင်ဗျား’

သူက စကားကိုဆက်သည်။ သူ့အသံမှာ စောစောကထက် တိုးသွားသည်။

‘အခုဆိုရင် ဒီစစ်ပွဲဟာ ကျွန်တော်တို့စစ်ပွဲ ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ အာရှတိုက် တစ်တိုက်တည်းရဲ့ စစ်ပွဲ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဥပဒေပုတိုက်ဘက်မှာလဲ ဒီစစ်ပွဲကို ဆင်နွဲ
ရမလိမ့်မယ်။ နှစ်နေ့ရာစလုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ အောင်ပွဲ
ရကြမှာပါ။ ကနေ့ကျွန်တော်တို့ကတော့ အမေရိကန်လူမျိုး
တွေဟာ တရားခံရန်သူကို နှိမ်နင်းဖို့အသင့်ပြင်နေကြပြီ။ ရန်သူ
တွေဘက်က အရှုံးပေး လက်မြောက်ရပြီဆိုရင်တော့ အမိန့်
သစ် တစ်ရပ် တည်ရှိလာလိမ့်မယ်။ သူတစ်ပါး နိုင်ငံကို ကျူး
ကျော် တိုက်ခိုက်ပြီး လုယက်နေကြတဲ့ အမျိုးသားတွေအတွက်
ထုတ်ပြန်မယ် ဒီအမိန့်ထဲမှာ နိုင်ငံတကာ ဥပဒေကို လိုက်နာ
ကြပါ။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို တည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် ထိန်း
သိမ်းကြပါ။ သင်တို့ရဲ့ လူ့ဆိုးစားပြုအဖွဲ့တွေကို ဖယ်ရှားပစ်
ကြပါ။ ကိုယ် နိုင်ငံ ကိုယ်ပြန်ပြီး အေးအေးနေကြပါ ဆိုတဲ့
အချက်တွေ ပါလာပါလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ဒီကနေ့ ကြေညာ
လိုက်ပါတယ်။

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက် သူ့ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ဒုတိယသမ္မတ၏
နောက်ဘက်တွင် စိုက်ထူထားသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
အလံကို တရိုတသေ တလေးတစား လှမ်းကြည့်နေသည်။
အပေါ်ထပ်ပြည်သူ့ ခန်းမဆီမှ လက်ခုပ်သံများကြားရသည်။

စောစောက နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းအား စကားပြောခွင့်
ပြုဖို့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေခဲ့သောတက္ကဆက်ပြည်နယ်မှ အမတ်
ကပ်လျင် နသန်နီယဲလ်ဘက် လှည့်၍ ထောက်ခံကြံဆိုသည့်
မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညွတ်သည်။ နသန်နီယဲလ်

ရှားမင်း၏ စကားကို ထောက်ခံပြောဆိုနေကြသည့် အသံများ
သည် ခန်းမထဲတွင် အုတ်အုတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်လာသည်။
ဒုတိယသမ္မတက ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာဖြင့် အားလုံး
ဆိတ်ဆိတ်နေကြရန် အမိန့်ပေးခါမှပင် တစ်ခန်းလုံး ပြန်လည်
ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဒုတိယ သမ္မတက ဆုံးဖြတ်
ချက်ကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဖတ်ပြခိုင်းပြီး ထုံးစံအတိုင်း
သဘောတူကြပါသလား၊ ဟူသော မေးခွန်းကိုမေးသည်။
ပြီးတော့ အမတ်တစ်ဦးချင်းစီ၏ အမည်ကိုခေါ်၍ သဘောတူ
ဟု မေးပြန်သည်။

အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် သူ့အလှည့် ပြီး
သွားသည့် အခါ ထိုင်ခုံမှ ထရပ်သည်။ အမတ်အားလုံးထဲတွင်
သူသည် ဆန္ဒသဘောထားပေးပြီးလျှင် ပေးပြီးချင်း ပထမ
ဆုံး ထိုင်ရာမှ ထသူဖြစ်၏။ သူသည် ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့်
ထွက်ပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ခန်းမတစ်ခုလုံး ငြိမ်
ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ စုံပျက် ပန်းပျက်
ခြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ခန်းမထဲရှိ လူအားလုံး၏ စိတ်
ကို ညှိယူဖမ်းစားထားသလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သူ အပြင်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ သူ့နောက်ဘက် တွင်
ဆင်နားရွက်တံခါးသည် ရှေ့တိုးနှော့င် လှုပ်ရှားကျန်
ရစ်ခဲ့လေသည်။ အပြင်ဘက် အုတ်ကြပ်မိုး ပေါင်းကူးလမ်းဆီ
မှ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ ကြိမ်လက်ကိုင်တုတ် ထောက်သံနှင့်
ခြေသံများသည် ခန်းမအတွင်းသို့ ဝင်လာလျက်ရှိသည်။ ထို့
နောက် အသံများသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝေး၍ဝေး၍ သွား
ကာ နောက်ဆုံးတွင် ပျောက်သွားလေသည်။

သော ရာဆီတူကြောင့် လမ်းဘက်ကို မျက်နှာ ပြုထားသည့် ကျောက်သား လက်ရန်းများပေါ်ရှိ မီးတိုင်များမှ မီးများ သည် လင်းလက်ကာ အသက်ဝင်နေကြလေပြီ။

‘ဖေဖေက စကားပြော သိပ်ကို ကောင်းတာပဲ၊ ပြောတတ် တယ်နော်’ သူ့ ကိုယ်သူ့နှေးနှေးထွေးထွေးရှိလာစေရန်အတွက် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေသော ဂိုင်းအ လှမ်းပြောသည်။

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ သူက စကားကို ဘယ်လို ပြောရမယ် ဆိုတာ ကပ်ခဲ့တည်းတင် သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ် အချိန် ဘယ်နေရာမှာ ပြောရင် သူ့အတွက် ဘယ်လို အကျိုး ရှိလာနိုင် လိမ့်မယ်ဆိုတာကိုပါ သိတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က မလိုတမာသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘အဲသလို သိတာက သူ့ အတွက် ပိုပြီး အကျိုး ရှိတာပေါ့လေကွာ’

အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ဂိုင်း၏ မျက်နှာသည် ရှူသွားသည်။ သူသည် နား မလည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် သူ့အစ်ကို၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ အကဲခတ် နေသည်။ ‘ဖေဖေ လုပ်သမျှအပေါ်မှာ အစ်ကိုဟာ အမြဲတမ်း အကောင်း မမြင်ဘူး၊ အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲဟင်’ ဟု စိတ် မကောင်း ဖြစ်နေသည့် အသံဖြင့် မေးသည်။

ဂျိုးဇက်ကတော့ သမုတ အထိမ်းအမှတ် အဆောက်အအုံ များဆီသို့ ဖျော်ငေးကြည့်နေသည်။ စူးစူးရှရှ တိုက်ခတ်နေ သော လေအရှိန်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများကို မှေးထွေးသည်။

(၂)

တင်ပီ၊ ဂျိုးဇက် နှင့် ဂိုင်းတို့သည် သွတ်တော် အဆောက်အအုံ၏ အနောက်ဘက် မျက်နှာစာရှိ လှေကားထစ်များထိပ်၌ ရပ် ကာ နသန်နီယဲလ်ထွက်အနားကို စောင့်ကြိုနေကြသည်။ အေး စိမ့်နေသော မှုန်းလွဲပိုင်းလေသည် သူတို့သုံးဦးကို တိုးဝေ့ တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ ဆောင်းဝတ် အနှေးထည်ကြီးများသည် လေအရှိန်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် ခါ ယမ်းနေကြလေ သည်။ လွတ်တော်အဆောက်အအုံ၏ ခံ့ညား ထည်ဝါလှသော အမိုးခုံးကြီး၏ နောက်ဘက်မှ ကောင်းကင် ပြင်သည် ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိနေသော တိမ် ပုပ် တိမ်မည်းများကြောင့် ညိုမှိုင်းအံ့ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။

ဆောင်းရာသီ၏ နေအလင်းရောင်သည် နာရီပေါင်း များ စွာ တည်ရှိနေလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်သော်လည်း မှုန်မြဲမြဲ ဖြစ်နေ

၃၀ မောင်းထွန်းသူ

‘အင်း ဒီလိုပြောရင် ရမလား မသိဘူး၊ နိုင်ငံရေးနဲ့ နိုင်ငံရေး သမားတွေကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ မင်းကြည့်သလို ငါက ယေဘုယျ သဘောထားပြီး မကြည့်တတ်လို့ဘဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ဂိုင်း’

ဂိုင်းက အံ့ဩထိတ်လန့်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဂျိုးဇက်ကို ဆက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကျောက်ပြား လမ်းပေါ် တုတ်ထောက်သံများ ကြားလာရသည်။ လူများနှင့်စတုရန်း မရှိ သူ့ အဖေ၏ တုတ်သံ။ သူသည် နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကာ သူ့ အဖေကို သွားကြိုသည်။

‘စောစောက လေလုံးထွားထွား စစ်မြင်းအိုကြီးရဲ့ပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ တိုက်ပဲ့ဝင် မိန့်ခွန်းကို မင်း သဘောကျရဲ့လား ချာတိတ်’ နှသန်နီယဲလ် ရှားမင်းက ဂိုင်း၏ ကျောက်လှမ်းပုတ်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက် မိုတ်ပြကာ မေးသည်။ ‘ဖေဖေတို့ ရှားမင်း မိသားစုရဲ့ သဘောထားနဲ့ အယူအဆကို လူတိုင်းက သဘောပေါက်ကြလိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်သလား’

‘ဖေဖေ ပြောသွားတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ’ ဟု သားငယ်က သူ့ အဖေ ဘေးတွင် ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ သား အဖ နှစ်ယောက်သည် ရွှေတည့်တည့်ရှိ မြက်ခင်းပြင်ဆီသို့ ဦးတည်၍ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာကြသည်။

နှသန်နီယဲလ် ရှားမင်းသည် သူ့ သားကြီး ဂျိုးဇက်ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သည်။ ဂျိုးဇက် နှုတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝေဖန်လိုသည့် သဘောကို ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ သဘောပေါက်ဆဲသည်။ ‘လွတ်တော် ညှော်ခန်းထဲမှာ အခုလို

မင်းကို ထပ်မြင်ရတာ ဖေဖေ ဝမ်းသာတယ် ဂျိုးဇက်’ ဟု ပြောသည်။ ‘မင်း အခုလို မလာတာ ကြာပြီ’

ဂျိုးဇက်က သူ့အဖေဘက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ ဘယ်လိုဟာတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် အလျင်က ရှိခဲ့တဲ့ အလေ့အထတွေကို စွန့်ပယ်လိုက်တဲ့ သဘော ရှိနေတဲ့အတွက် ဒီကနေ့ဟာ ထူးခြားတဲ့ နေ့တစ်နေ့ လို့ပဲ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်’

‘သမီးတို့အားလုံးက ဖေဖေ ရဲ့ မိန့်ခွန်းကို သိပ်သဘော ကျနေကြတာ’ ဟု တင်ပီက ကပျာကယာ ကြားဖြတ်၍ ပြောပြီး နှသန်နီယဲလ် ရှားမင်းထံ လျှောက်သွားကာ ပါးတစ်ဖက်ကို နှမ်းလိုက်သည်။ ‘ဖေဖေ စကား ပြောသွားတာ သိပ်ကို ကောင်းတာပဲ၊ အံ့ဩစရာလဲ ကောင်းတယ်၊ လူတိုင်းက ပြောချင်နေတဲ့ စကားတွေကို ဖေဖေက ပြောနေသလိုပဲ’

နှသန်နီယဲလ် ရှားမင်းက ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး တင်ပီ၏ လက်ကို အသာအယာ လှမ်းပုတ်သည်။ ‘ကျေးဇူးတင်တယ် သမီး၊ ငါ့သမီးကတော့ ကြွေမကွဲအက်ပြီး အိုမင်းရင့်ရော်နေတဲ့ နှလုံးသားကို ပြန်ပြီး နုပျိုရှင်သန်လာအောင် အမြဲတမ်း လုပ်ပေးတတ်တယ်’

လေးယောက်သား ဘေးရိုင်းယှဉ်၍ ကျောက်လှေကား ထစ်များကို တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် နှင်း၍ ဆင်းလာနေခိုက်တွင် ဂျိုးဇက်သည် သူ့ အဖေ၏မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ မှန်းကြည့်

သည်။ စောစောက လွတ်တော်ခန်းမ ထဲ၌ ပြောခဲ့သည့် မိန့်ခွန်းအတွက် သူ့ အောင်မြင်မှု ရခဲ့ခြင်းအပေါ်တွင် ယစ်မှူး သာယာခဲ့သည့် အရှိန်သည် ပျောက်သွားသေးတန် မတူ။ သူ့ မျက်လုံးများသည် တလက်လက် တောက်ပနေဆဲ။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ အဖေကို ကြည့်ကာ အံ့ဩခြင်း ဖြစ်နေ ပြန်သည်။ သူ့ အဖေသည် ထင်ပေါ် ကျော်ကြားမှုအတွက် အခုအချိန်အထိ လန်းဆန်း တက်ကြွဆဲဖြစ်၏။ အခွင့်အရေး ပေါ်လာလျှင် ပေါ်လာသလို မရ အရ ယူနိုင်ဖို့ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာ ရှင်သန်ဆဲ ဖြစ်၏။

တောတွင်းတစ်နေရာ၌ အမဲလိုက်ရင်း မတော်တဆ ကြုံခဲ့ရ သည့် အဖြစ်ကြောင့် သူ့ အဖေသည် ကိုယ်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းခဲ့ရ ၏။ ထိုချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် သူ့ အဖေသည် လူ့အများနှင့် ရော နှော ဆက်ဆံရသည့် အလုပ်မျိုးကို စေးဝေးက ရှောင်လိမ့် မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ အဖေသည် သူထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့။

အခုတော့ ဂျိုးဇက်သည် သူ့ အဖေ၏ စိတ်နေ သဘော ထားကို သေချာစွာ နားလည်ခဲ့ရပြီ။ သူ့ အဖေသည် နောင်တ တရား ရှုတတ်မည့် လူစားမျိုး မဟုတ်။ သတိတရားကိုလည်း လက်ကိုင်ထားမည့် လူတန်ဖွယ်သက် မဟုတ်။ သူ့ အတွက် အကျိုး ဖြစ်ထွန်းမည်ဆိုလျှင် ဘာမဆို လုပ်မည့် သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူ့ အဖေသည် သူ၏အင်္ဂါချွတ်ယွင်း

မှုကြောင့် နဂိုစိတ် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားရုံမျှမက ထို ချွတ်ယွင်းမှုကိုပင် သူ့ အကျိုးရှိမှုအတွက် အသုံးပြုလျက် ရှိလေသည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ် သူ ဆိုင်ဂိုမုပြန်ရောက်စ အချိန်က ဆိုလျှင် သူ့ အစ်ကိုချစ်အား အသက်ဆုံးရှုံးစေခဲ့သည့် ဖြစ် ခပ် အတွက် ဂျိုးဇက်သည် ဒေါသမပြေနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ သည်။ ဤကိစ္စအတွက် သူ့ အဖေနှင့် ရင်ဆိုင်၍ ရှင်းရန်ပင် စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ အဖေကိုယ်တိုင်၌ ဖြစ်နေသော ကိုယ်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းမှုနှင့် ဒဏ်ရာတောင်းများ ကို မြင်ရသောအခါ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဝိဗန်လော့ခ်နှင့် ဂျက်ဗီဗရော့စ်တို့ ထံမှ ကြားသိခဲ့ရသမျှကိုပင် ဖွင့်ဟ၍ ပြောပြနိုင်စွမ်း မရှိတော့ သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

သူတို့လူစု ယူနိုက်တက်ဇာတိသို့ ရွှေ့ရွှ၍ ဆင်းလာနေ ပြသည့် အခါတွင်မူ ဂျိုးဇက်၏ အာရုံသည် စောစောက သူ့ ဦးစွာ ဖြစ်ခဲ့သည့် မေးခွန်းဆီသို့ ပြန်ရောက်လျက်ရှိသည်။ သူ့ မိန့်ခွန်းတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က သတ္တိမရှိ၍သာ သူ့ အဖေအပေါ်၌ မိန့်ကျင်သော စိတ်သဘောထားကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဖော်ပြနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူထင်သည်။ ယခု အကြောင်း ကိုဆိုင်လာ၍ ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ သူသည် သူ့ အဖေ အပေါ်၌ မကျေနပ်သည့် စိတ်ထားကို အတိအလင်း ဖော်ပြနိုင်လေလေ သူ့ အဖေနှင့် နီးစပ်အောင် မနေတော့

ဘဲ တတ်နိုင်သမျှကင်းအောင် ခွာနေမိလေ ဖြစ်လာရသည်ဟု ပင် သူဆုံးဖြတ်မိသည်။

သူနှင့် တင်ပီထိုက အန်နာဘုရင်မ ဂေမာကြီးကို လုံးဝ တာဝန်ယူ၍ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားတော့မည်ဟု သိ လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ အမေသည် ချက်ချင်းပင် ဂျော့တောင်းမြို့သို့ ဝမ်းသာအားရ ရွှေ့ပြောင်းသွားခဲ့သည် ကို သူ သတိရမိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ သည် သူ့ မိဘများနှင့် တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ထက် ပို၍ မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိခဲ့တော့ပေ။

.....။ ဂျပန်တွေဟာ ကာလီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်ကို တကယ်ဝင်တိုက်လိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ထင်သလားဟင်၊ ကျွန် တော် ရေဒီယိုက ကြားရတာတော့ သူတို့ဆီကို ဂျပန်တွေ ရောက်နေပြီလို့ အနောက်ဘက် ဒေသထဲမှာ ကောလာဟလ သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေတယ်တဲ့

ဂိုင်း၏ အသံသည် ဂျူးဇက်၏ အတွေးအခေါ်ကို ပြတ်သွား စေသည်။ သူ့စိတ်သည် ပစ္စုပ္ပန်ကာလအပေါ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ သူတို့သည်ယူနိုယ်စကွဲယားပေါ်ရှိ ယူလက် ဆီးအက်စ် ဂရန့် မြင်စိုးရုပ်ထုကြီးကို ကျော်ဖြတ်လာကြသည်။ ဤနေရာတွင် ဂရန့်၏ ကြေးရုပ်ကြီးသာ မဟုတ်၊ စိုးရိမ် ကြောက်လန့်သော မျက်နှာထားများဖြင့် မြင်းများနှင့် ဘီး တပ် အမြောက်ကြီးတစ်လက်ကို အားသွန်သွန်စိုက် တွန်းထိုး ဆွဲယူနေကြသော စစ်သားတစ်စု၏ ကြေးရုပ်ကြီးများ ပါရှိ

သည်။ ပြည်တွင်းစစ်ကြီးအတွင်းက မြင်းကွင်းတစ်ရပ်ကို ဖော် ထူးထားခြင်းပေတည်း။

ထိုကြေးရုပ်ကြီးများအနီးသို့ ရောက်သွားကြသောအခါ သူတို့ လေးဦးစလုံး၏ ကိုယ်ခန္ဓာများသည် နှိုင်းယှဉ်၍ မရ နိုင်လောက်အောင်ပင် သေးငယ်သွားကြသည်။ ရုပ်တုကြီး များဘေးသို့ ရောက်သောအခါ နှသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် ခုတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ လွှတ်တော် အဆောက်အအုံဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ အဆောက်အအုံ၏ အပေါ်ဘက် တိုင်ထိပ်တွင် လွှင့်ထူထားသော အနီရောင် အဖြူ ရောင်နှင့် အပြာရောင်များ ရောစက်နေသည့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု အလံတော်သည် ညိုမှိုင်းမှိုင်း ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုကာ တင့်တယ်ခံ့ညားစွာဖြင့် လေထဲတွင် တလူလူ ဆွင့်လျက်ရှိ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုအရှိန်ဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်၍ ထား သော သူ့ အဖေ၏ ပါးစပ် တင်းကျပ်စွာ စေ့လျက်ရှိနေသည် ချီ ဂျူးဇက် သတိပြုမိလေသည်။

‘ဒီစစ်ကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေဖြစ်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ အတိအကျ မသိနိုင်ဘူး ဂိုင်း’ ဟု နှသန်နီ ယဲလ် ရှားမင်းက တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေပြီး ပြောသည်။ ဒီစစ်ကြီးမပြီးခင် ဖေဖေတို့အားလုံးရဲ့ ဘဝတွေဟာ ပြောင်း ခဲ့ချင် ပြောင်းလဲကုန်လိမ့်မယ်၊ မင်း ဒီစစ်ကြီးထဲ ဝင်ပြီး ခိုက်ခိုက်ရမယ် အသက်အရွယ် မရောက်ခင် ဒီစစ်ကြီးပြီးသွား လိမ့်မယ်လို့ တော့ ငါ မျှော်လင့်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်

လို့များ မပြီးခဲ့ရင် ဖေဖေတို့ဟာ ရွေးခေတ် အဆက်ဆက် ကံတည်းက အစဉ်အလာရှိခဲ့တဲ့ လူတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အချက် ကို မင်း ဘယ်တော့မှ မေ့ မပစ်ပါနဲ့

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရုပ်ထားလိုက်ပြီး အနောက်ဘက်ရှိ ဝါရှင်တန် အထိမ်းအမှတ် အဆောက်အအုံဆီသို့ တစ်ချက် မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

အလျင်အလျင်တုန်းကလဲ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖေဖေတို့ အစမ်းသပ် ခံခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဖေဖေတို့မှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ အကြီးမားဆုံးသော စမ်းသပ်ပုံကြီး တစ်ခုဟာ ဖေဖေတို့ဆီကို ရောက်လာနေပြီး ဖေဖေတို့ မြို့တော်ရှိ အလယ်ဗဟိုမှာ တည်ရှိနေတဲ့ ဟောဇီပတ်ဝန်းကျင်က မင်းမြင်တွေ့နေရတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်တွေ အဆောက်အအုံတွေနဲ့ ရုပ်ထုတွေအားလုံးဟာ ငါ ဖေဖေတို့ အစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ဖို့ အတွက် အားပေးသမှု ပြုလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်

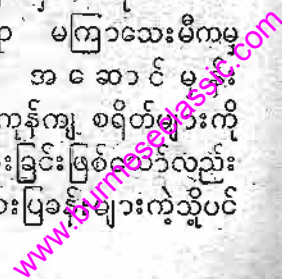
စကားကိုပြောပြီးလျှင် ပြီးချင်း နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် သူ့ကြိမ်တုတ်ကို အားပြုကာ ရှေ့မှနေ၍ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားသည်။ တင်ပီနှင့် သူ့သားနှစ်ယောက်သည် သူ့ကို မိဂန် အမြန်လျှောက်၍လိုက်ကြရသည်။ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းကတော့ အချိန်ကို မလျော့ဘဲ ထော့နှင်း ထော့နှင်းဖြင့် စမစ်ဆိုနီယန် အင်စတီကျူးရှင်း၏ ဌာနချုပ်ရုံးများ တည်ရှိရာ ဂေါ်သစ်ဗီသုကာ ပုံစံဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရဲတိုက်ကြီး

အရိပ်အောက်၌ မားမားမတ်မတ် တည်နေသည့်ရှားမင်းဖီးလ် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်ရှေ့ ရောက်သည်အထိ အမြန်လျှောက်သွားလျက်ပင်ရှိ၏။

ရှားမင်းဖီးလ် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်သည် ရောမခေတ်က ဖလော်ရင့်တိုင်ရီနေဆန် နန်းတော်ပုံစံကိုယူ၍ တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ လုံးဝန်းသောအမိုးခုံးကြီးများနှင့်တင်နက်စီပြည်နယ်ထွက် အဖြူရောင် စကျင်ကျောက်များဖြင့်စီမံပြုလုပ်ထားသည့် ပွတ်လုံးလက်ရန်းကြီးများကို ပန်းရောင်လိပ်သည်းကျောက်ပြားများ ခင်းခြင်းအားဖြင့် ကြည့်၍လှအောင် စီမံတည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ပန်းရောင် လိပ်သည်းကျောက်များကို အသုံးပြုထားခြင်းမှာ ရှားမင်းဖီးလ်ပြတိုက်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ရှိနေသော ဖရီးရာ အနုပညာ ပြခန်းနှင့် တစ်ရောင်တည်း တစ်သွေးတည်း ဖြစ်စေရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ ဖရီးရာ အနုပညာ ပြခန်းမှာ ရှားမင်းဖီးလ် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်ထက် တစ်နှစ် စောမြီး ၁၉၂၃ ခုနှစ်ကမှ တည်ဆောက် ပြီးစီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဆောက်အအုံ၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာအရောင်တလက်လက်ဖြင့် သစ်လွင် တောက်ပလျက်ရှိရာ မကြာသေးမီကမှ အသစ် တိုးချဲ့ ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် အဆောင် မှန်းသိသာလျက်ရှိသည်။ ပြတိုက်အတွက် ကုန်ကျ စရိတ်များကို ရှားမင်း မိသားစု ရန်ပုံငွေ မှကျခံထားခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပြတိုက် စီမံခန့်ခွဲရေး လုပ်ငန်းကိုမူ အခြားပြခန်းများကဲ့သို့ပင်

စမစ်ဆိုနိုယ် အင်စတီကျူးရှင်း၏ လက်အောက်၌ ထားရလေ၏။

အမတ်မင်း နှသန်နိုယ်လ်ရှားမင်းနှင့် သူ့သား နှစ်ယောက် အဆောက်အအုံ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ထူးခြား ထင်ရှားသော ဧည့်သည်တော်များနှင့် စမစ်ဆိုနိုယ်အင်စတီကျူးရှင်း ဘုတ်အဖွဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ဒါဇင်ဝက်ခန့် ရောက်နှင့် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နှသန်နိုယ်လ်ရှားမင်းက ဧည့်သည် အားလုံးကို နာမည်များခေါ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ တရားလွတ်တော် ဝန်ကြီးချုပ်၊ အထက်လွတ်တော်အမတ်သုံးလေးဦးနှင့် အောက်လွတ်တော်အမတ် ဒါဇင်ဝက်ခန့်ကိုမူ ဧည့်သည်များ ကြားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားရင်းက လက်များကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက် သွားသည်။

ပြတိုက်၏ အနောက်ဘက် အဆောင်သစ် အဝင်စဉ် တန်း ထားသည့် ဖဲကြီး၏ဘေးတွင် စကားပြောစင်ကလေး တစ်လုံး ချထားသည်။ ထိုစင်၏ တစ်ဖက်တွင် အလွန် ကြီးမားသော အနက်ရောင် အာဖရိက ဆင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ကိုယ်ထည်ရုပ် ကြွင်းကြီးကို မြင်နိုင်သည်။ ဆင်ကြီးသည် ရုပ်တုတင် ခုံပေါ်၌ ရှေ့ခြေများနှင့် အစွယ်ကြီးကို မြှောက်၍ ဒေသအမျက်ထွက် နေသည့် ပုံစံဖြင့် ရပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

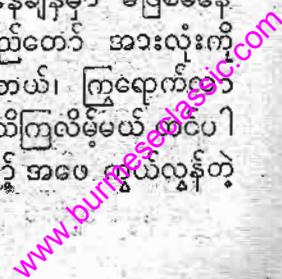
ဝင်ပေါက် အပေါ်ဘက်တွင်မူ စာလုံးများကို ဂေါ်သင် ဗိသုကာ ပုံစံဖြင့် ထွင်းထားသည့် ချားလ်ရှားမင်း အထိမ်း

အမှတ် ပြခန်းဆောင် ဟူသော စာတန်းကြီး ထိုးထားလေ သည်။

ဧည့်ကြိုတစ်ဦးက နှသန်နိုယ်လ်ရှားမင်း၏ အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ကျွဲ ချွတ်ပေးသည်။ စကားပြောစင်၏ ခုံကလေးပေါ် သို့ နှသန်နိုယ်လ်ရှားမင်း လှမ်း တက်လိုက်သည့် အခါ လက်ခုပ်သံများက ဆီးထြို နှုတ်ဆက်သည်။

‘ကြာရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တော် အမျိုးသမီးများနှင့် အမျိုးသားများ ခင်ဗျား၊ ရှားမင်းပြတိုက်ရဲ့ အဆောင်သစ် ဖွင့်လှစ်မယ့်ရက်ကို ကျွန်တော်တို့ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လကတည်းက သတ်မှတ် ထားခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းကတော့ အဆောင်ဖွင့်မယ့် ရက်ဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံအတွက် အမှောင် ကျတဲ့ နေ့တစ်နေ့နဲ့ ကြုံကြိုက်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မသိခဲ့ကြပါဘူး ဟုတည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားလေးကို ရက်ရွှေ့ဆိုင်းဖို့ ဆိုတာကတော့ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်း ရှာလို့ ကျွန်တော် မရခဲ့ပါဘူး။ အခုလို အမျိုးသား တစ်ရပ်လုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အရေးအခင်းကြီး ပေါ်ပေါက်နေချိန်မှာ မဖြစ်မနေ တက်ရောက်လာကြတဲ့ အတွက် ဧည့်သည်တော် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြားလိုပါတယ်။ ကြာရောက်လာ ကြတဲ့ ဧည့်သည်တော် အများစုအနေနဲ့ သိကြလိမ့်မယ် ထင်ပါ တယ်။ ၁၉၂၂-ခုနှစ်အတွင်းက ကျွန်တော် အဖေ ကွယ်လွန်တဲ့

အခါမှာ ရှားမင်းပြတိုက်တစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲပဲ ဒီရှားမင်း ပြတိုက်ဟာ စမစ်ဆိုနီယံ သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်ကြီးနဲ့ တွဲဖက်ပြီး တန်ဖိုး အင်မတန် ရှိတဲ့ ပြတိုက်တစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည် လာခဲ့ပါတယ်။ သဘာဝ ပြတိုက် တစ်ခု အဖြစ် တည်ထောင်ခဲ့တာမို့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဟာ အလွန်ရှားပါးတဲ့ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေကို ရှာဖွေစုဆောင်း ပြသနိုင်ဖို့ အမြဲတမ်း ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ ကြပါတယ်။ ကြာရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တော် အားလုံး လိုလိုလဲ သိပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အခုလို အရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အတွက် စောစောပိုင်းက ကြိုးပမ်း အားထုတ်ခဲ့ကြရာမှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဟာ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ကြီးရဲ့ တောတွင်းတစ်နေရာမှာ အလွန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖို့ကောင်းတဲ့ ဆိုးရွားမှုတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရပါတယ်။

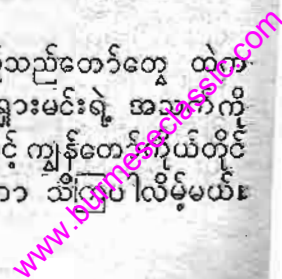
သူသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ စာဖတ်၍ ပြောနေခြင်း မဟုတ်သော်လည်း သူ မျက်လုံးများ သည် မှတ်စုစာရွက်များကို မြန်၍ ဖတ်နေသည့်နည်း ခုံကလေး ၏ မျက်နှာပြင်ထက် သို့ စူးစိုက်ထားသည်။

‘ဧည့်သည်တော်များ ခင်ဗျား၊ ဒီအကြောင်းကြောင့်လဲ အခု ဖွင့်လှစ်မယ့် ပြခန်းအဆောင်သစ်တွေကို ကွယ်လွန်သွား ရှာပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့သားချားလ်ရှားမင်း အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ကွယ်လွန် တဲ့ အချိန်မှာ သူဟာ အနာဂတ်ကာလအတွက် အဖိုးတန်တဲ့ လူ

တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ့် အလင်းအလာတွေကို အများကြီး ဖော်ပြနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ အချိန် မကျမီ သေဆုံးသွားရခြင်းဟာ သူ့ မိသားစုအတွက်သာမက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအတွက်ပါ ဆိုးရိုးခြင်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်မိပါတယ်။ သူ့မှာ အင်မတန် မြင့်မားတဲ့ နိုင်ငံရေး ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိနေသလို တစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်လိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒလဲ ပြင်းပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အင်မတန် သတ္တိကောင်း ပြီး အင်မတန် ထူးချွန် ပြောင်မြောက်တဲ့ မုဆိုး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ခြောက်နှစ် ကာလအတွင်းကပီပြတိုက်ကိုလာရောက်ကြည့်ရှုကြတဲ့ဧည့်သည် များဟာ ထူးဆန်းတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို မြင်တွေ့လေ့လာနိုင်ခဲ့ ကြပါတယ်။ အဲဒီ တိရစ္ဆာန်တွေထဲက အတော် များများကို စုဆောင်းပေးခဲ့သူဟာ ကျွန်တော့် သား ချားလ်ပဲ’

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြီး မျက်နှာကို မော့လိုက်သည်။ စကားပြော စင်ကလေးနှင့် အနီးဆုံးကပ်၍ ရပ်ခနဲကြည့်သူများသည် နှသန်နီယံလ်ရှားမင်း၏ မျက်လုံးများ တွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်နေသည်ကို မြင်ကြရသည်။

‘ကနေ့ ကြာရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တော်တွေ ထဲက အများစုဟာ ကျွန်တော့် သား ချားလ်ရှားမင်းရဲ့ အသက်ကို ဆိုးရွားစေခဲ့တဲ့ အဲဒီမတော်ဘဆမူကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မှာလဲ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိကြပါလိမ့်မယ်။

ပြီးတော့လဲ နေ့သည်တော် အမျိုးသမီး အမျိုးသားများ ခင်ဗျား၊ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်လွန် သွားပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကို မေ့မသွားပါဘူး၊ အမြဲတစေ လွမ်းဆွတ် သတိရနေလျက်ပါပဲ။ သူ့ကို အစဉ်အမြဲ သတိရနေမှုဟာ သူ့ အတွက် အထိမ်းအမှတ် တစ်ခု ပြုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ကျွန်တော့်ကို တွန်းအား ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ သူ့ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်မှာ ပစ်ခဲ့တဲ့ အထူးဆန်းဆုံး အလှ ဆုံး ဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို ပြသဖို့ စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အခု စုဆောင်းပြီး ပြသထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ကျွန်တော့် သားရဲ အမည်ကို ပေးထားတဲ့ သီးခြားအဆောင်မှာ ပထမ ဦးဆုံး အကြိမ် ပြသခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ကျွန်တော့် သားရဲ သတ္တိနဲ့ အစွမ်းကို ပြည့်သူတွေ သိအောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

သူသည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထား လိုက်ပြန်ကာ တင်ပို့၊ သူ့ဇနီး၊ ဂိုင်းတို့နှင့် ဆူဆန်နာတို့နှင့် အတူ ရပ်နေသော ဂျိုးဇက်ဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ 'ဒီနေရာမှာ အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အရာ လေး တစ်ခု ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ပြောပြသင့်ပြီလို့ ထင်ပါ တယ်။ အခု တင်ပြမယ့် ပြကွက်သစ်ကို ကျွန်တော် မိသားစု တောင်မှ မသိကြသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့အားလုံးဟာ ဒီပြကွက်ကို နှစ်သက်ကြရုံတင် မကဘူး။ ဒီပြကွက်ကိုကြည့်ပြီး ချာပီချားလ်ရှားမင်းအတွက် ကျွန်တော့်လိုပဲဂုဏ်ယူကြမှာပါ ပြီးတော့လဲ သူ့ အတွက် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဖွင့်လှစ်လိုက်တဲ့

ဒီအဆောင်နဲ့ လိုက်ဖက်အညီဆုံးပြကွက်တစ်ခုအဖြစ်ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူသလို ဂုဏ်ယူကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထား ပါတယ်'

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် အခမ်းအနား ဖွင့်သည့် ကတ် ကြေး တစ်စုံကိုယူ၍ စကား ပြောစင်ထက်မှ ဆင်းသွားသည်။

'ဒီသဘာဝသမိုင်းပြတိုက်ရဲ့ချားလ်ရှားမင်းအထိမ်းအမှတ် ပြခန်းဆောင်အသစ်ကို အခုအချိန်ကစပြီး ဖွင့်လှစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ ကြေညာအပ်ပါတယ်ခင်ဗျား'

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက တန်းထားသော ဖဲကြိုးကို ကတ် ကြေးဖြင့် ဖြတ်လိုက်သည့်အခါ လက်ခုပ်သံများ ထွက်လာ သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း လိုလိုမှာပင် အဖျော်ယမကာ လင် ပန်းများ ကိုင်ထားသည့် စားပွဲတိုးများသည် ညှော်ပရိသတ်ဆီ သို့ ရောက်လာကြသည်။

ဂျိုးဇက်ကတော့ စားပွဲတိုးများထံမှ ဘာမှမယူဘဲ ပရိသတ် များ ကြားမှတိုးဝှေ့ကာ အားလုံး၏ ရှေ့မှနေပြီး ပြခန်း ဆောင် အသစ်ထဲသို့ ဝင်နှင့်သည်။ ပြီးတော့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ပြုလုပ်ထားသည့် ပြကွက်ရှေ့တည့်တည့်မှ ရပ်ကာ သူ့ အစ်ကိုအား သတ်ခဲ့သော အနက်ရောင် နွားသိုးကြီးကို စူးစူး ရဲရဲ ကြည့်နေသည်။

နွားသိုးကြီး၏ လူသတ်လက်နက်များဖြစ်သည့် ရှည်ထူများ သော ချိုများသည် ရန်သူကို ငွေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်ထောင့်မည့်ဟန်

ဖြင့် ရှေ့သို့ ခုပ်ပိုက်ပိုက်။ သူ၏ ခွာများသည် တောတွင်းပုပ်အတိုင်း ဖန်တီးတည်ဆောက်ထားသည့် ကြမ်းပြင်ကို အားနှင့် မာန်နှင့် နင်းထားသည်။ ဒေါသအမျက် ထွက်နေသည့် အရိပ် လက္ခဏာများကို သိသာထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလျက်ရှိကြသော အပြာရောင် မျက်လုံးများသည် သူ့ခြေထောက်အနီးရှိ မြက်ပင်ကြီးများကို ကျော်၍ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ပြူးတူးပြတ်ကြည့်နေသည်။

သူ့ဘေးတစ်ဖက်တွင်မူ ချားလ် မသေမိတစ်ရက်ကချားလ်ကိုယ်တိုင် ကိုက်နှစ်ရာခန့် အကွာမှနေ၍ ကျည်ဆန်တစ်တောင်တည်းဖြင့် လဲကျအောင် ပစ်ခတ်ခဲ့သော အနီရောင် နွားသိုးကြီး။ လဲကျပြီး မသေမိဒေါသကြီးဖြင့် ဦးခေါင်းကိုမော့၍ ရပ်နေခြင်း။ အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ ဂျိုးဇက်ကိုယ်တိုင် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် တက်၍ ကြည့်ခဲ့စဉ်က မြင်ခဲ့ရသည့် ကျွဲကြီး။ ဓားကောက်ကြီးများသဖွယ် ချန်ထက်နေသည့် သူ့ဦးချိုကြီးများကို ထောင်ကာ ရန်သူအား တိုက်ခိုက်ရန် အသင့် အနေအထား ဟန်ဖြင့် မားမားကြီး ရပ်လျက်ရှိ၏။ ထို တိရစ္ဆာန်များ၏ အနောက်ဘက်ရှိ သစ်တောကြီးများနှင့် လွင်ပြင်တို့မှာ သူတို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က မြင်ခဲ့ရသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း တူညီအောင် ဖန်တီးတည်ဆောက်ထားသည်။ အနက်ရောင် နွားသိုးကြီး၏ခြေထောက်များအနီးရှိ ကြေးဆိုင်းဘုတ်အပေါ်တွင်မူ အောက်ပါအတိုင်း ရေးထိုးထားလေသည်။

‘ချားလ်ရွားမင်း အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်သည် ၁၉၂၅-ခုနှစ်အတွင်းက ကိုချင်ချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်

၏ သစ်တောကြီးများ အတွင်း၌ ရွားမင်းဖီးလ် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်အတွက် ရွားပါးတိရစ္ဆာန်များ စုဆောင်းနေစဉ် ဤနွားသိုး အထီးကြီးကို ခဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်၍ ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးပမ်းရင်း အသက်စွန့်ခဲ့ရသည်။ ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ကျွဲနှင့် နွားသိုးများမှာလည်း အလွန် လှပသော တိရစ္ဆာန် များပင် ဖြစ်သည်။ ဤ နှစ်ကောင်စလုံး ကိုလည်း ချားလ် ရွားမင်းပင် ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်’

နွားသိုးကြီးကို စိုက်ကြည့်နေသော ဂျိုးဇက်၏ စိတ်အာရုံတွင် ဤတိရစ္ဆာန်ကြီး၏ ဦးချိုများအောက်၌ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားရင်း အသက်ဆုံးရှုံးသွားရရှာသည့် သူ့အစ်ကို၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာသည်။ သူသည် မျက်စိများကို မှိတ်ထားလိုက်မိ၏။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့အင်္ကျီလက်ကို လက်တစ်ဖက်လာ၍ ထိသဖြင့် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ဘေးနားတွင် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ရပ်နေသည့် သူ့အဖေ။

‘ဒီအလုပ်မျိုးကို သူ့ဘာပြုလို့ လုပ်တာပါလိမ့်’ ဟု သက်ဝန်မကင်းသည့် လေသံဖြင့် ဂျိုးဇက်က ရေရွတ်သည်။

ဖလေဗီယာရွားမင်းက ရုတ်တရက်ချက်ချင်းအပြေမပေး။ အသက် ငါးဆယ်တွင်း ဝင်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဆိုင်ဂံသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော အလှူ၏ အရိပ်အငွေ့များ

သည် သူ့မျက်နှာတွင် အနည်းငယ်မျှတော့ ကျန်နေသေး
သည်။ တကယ်တော့ ဖလေဗီယာရှားမင်းအဖို့ အသက် လေး
ဆယ်ကျော်ခါမျှ ဂိုင်းရှားမင်းကို မွေးဖွားခဲ့ခြင်းသည် မတန်
တဆ ဝန်တစ်ခုကို ထမ်းလိုက်ရသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ အမှန်။

ယခုအခါတွင်မူ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အဆီတက်ကာ ဝပြုံး
လာသဖြင့် စောစောပိုင်း အသက်အရွယ်တုန်းက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့
ဖူးသည့် ကျက်သရေမျိုးသည် မရှိတော့သလောက် ဖြစ်နေ
ပြီ။ သူ့ပုံပန်းသည် အရာရာတွင် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိတော့ဘဲ
သူ့အတွေးနှင့်သူ ဘာသိတာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေ
လာခဲ့သည့် အချိန်ကာလအားဖြင့် ကြာပြီဖြစ်ကြောင်းကို ထင်
ရှားစွာ ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုလောလောဆယ် သူ့မျက်စိရှေ့မှ
ပြုကွက်ကိုကြည့်နေသော ဖလေဗီယာရှားမင်း၏ ပါးစပ်သည်
မဲ့လျက်ရှိသည်။ မနှစ်မြို့ကြောင်း ဖော်ပြနေခြင်း ပေတည်း။
ဂျိုးဇက်သည် ချုံးပွဲချ၍ ငိုကြွေးလိုက်တော့မလို ဖြစ်နေသော
သူ့အမေ၏ မျက်နှာထားကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

'ယောက်ျားပီသကြောင်း ပြချင်လို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ မတရားမှု
တစ်ခုကို ရည်ညွှန်းထားတဲ့ နတ်ကုန်းတစ်ခုပေါ် ဂျိုးဇက်ရယ်'
ဟု ဖလေဗီယာရှားမင်းက ပြောသည်။ သူ့အသံမှာ ဘေးလူ
များ ကြားနိုင်လောက်အောင် ကျယ်သည်။ 'ပြီးတော့ မင်း
အဖေရဲ့ မိုက်မဲ့တဲ့ ယောက်ျားမာနကို ဖော်ပြထားတဲ့ အရာ

ဝတ္ထုတစ်ခုပေါ့၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ ချားလ်ရှားမင်းကို
ရုတ်ပြုတဲ့ အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုဆိုတာ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး'

ဂျိုးဇက်က နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျာသည့် အနေဖြင့် သူ့အမေ၏
လက်ကို အသာအယာဆွဲယူပြီး ကိုင်ထားသည်။ သူ့နှမ ဆူဆန်
နာသည် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို ကိုင်၍ သူတို့သားအမိဆီသို့ ခပ်
သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေသည်ကို ဂျိုးဇက် လှမ်းမြင်သည်။
သူ့နှမ ဆူဆန်နာသည် မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦးပင် ဖြစ်
၏။ ဆူဆန်နာ၏ အသက်အရွယ်တုန်းက သူ့အမေသည်
အလွန်ချော အလွန်လှသည့် မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦး
ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ့အမေ၌ရှိခဲ့ဖူးသည့် အလှကျက်သရေ
မျိုးကို ဆူဆန်နာသည်အပြည့်အဝပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ဆူဆန်နာ၏မျက်လုံးများသည်ပြုကွက်ထဲမှ တိရစ္ဆာန်များ
ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်သည်။ သောကမကင်း
သည့် အရိပ်အငွေ့များသည် သူ့မျက်နှာတွင် ဖျတ်ခနဲ ထင်
ဟပ်လာသည်။ သူ့အမေနှင့် အစ်ကိုတို့အနေဖြင့် ပြုကွက်
အပေါ်၌ မည်ကဲ့သို့ သဘောထားနေသည်ကို ချက်ချင်းရိပ်မိ
သည်။ သူ့အမေ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ စို့နေ
သည်ကိုလည်း သူသတိပြုမိသည်။

သူသည် စိုးရိမ်မကင်းသည့် မျက်နှာထားဖြင့် သူ့အဖေ
ငိုနေရာသက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အဖေသည် ဂိုင်းရှားမင်း
နှင့် ဆူဆန်နာ၏ ယောက်ျားတို့ကြားမှ ရပ်ကာ အာဖရိကန်

ဆင်ကြီးကို လက်ထဲမှ ကြိမ်တုတ်ဖြင့် ထိုးပြလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် သူတို့သားအမိ သုံးယောက်ဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။

‘ညွှဲသည်ကွေ့ရှေ့မှာ သူ့ကို ဘာမှမပြောကြရင် ကောင်းမယ် ဂျိုးဇက်ရယ်’ ဟု ဆူဆန်နာက ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်၍ ထောင်းပန်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို သူ့အမေအား လှမ်းပေးပြီး သူ့အမေကို တခြားတစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားမည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် သူ့အမေ၏ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်သည်။ ‘သမီးတို့ ဖေဖေရဲ့ အကျိုးကို ထောက်ထားပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ် လုပ်ထားကြရင် ကောင်းမယ်၊ သူလဲ စေတနာဆိုးနဲ့ လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး’

ဂျိုးဇက်သည် ပြကွက်နှင့် အလှမ်းတော်တော်ဝေးအောင် နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပြီး ပြကွက်ထဲမှတိရစ္ဆာန်များကိုအသေးစိတ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေဟန် ဆောင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ဂိုင်းနှင့် ဆူဆန်နာ၏ ယောက်ျားတို့အား လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် စိတ်ဝင်တစား အားပါးတရ ရှင်းလင်းပြောပြနေသည့် သူ့အဖေကို တစ်ချက်မျှ နှိုးကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အဖေသည် လက်ထဲမှ တုတ်ဖြင့် တိရစ္ဆာန်များဆီ ထိုးပြလိုက်၊ ရှင်းပြလိုက်နှင့် ပြကွက်ထဲမှ ရှုခင်းများကို အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာအောင် ပြောဆိုနေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

အံ့ဩသွားသော ခံစားမှုသည် ဂျိုးဇက်၏ စိတ်တွင်းသို့ ဖျက်ခနဲဝင်လာသည်။ ဘာကြောင့် ထိုခံစားမှု ဝင်လာသည်

ကို သူ့ရုတ်တရက်သဘောမမေါက်။ ထို့နောက်အတန်ကြာမှ သူ့အဖေဘေး၌ ရပ်နေသော အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်တောင့်နှင့် သူ့ညီ အငယ်ဆုံး ဂိုင်း၏ အနေအထားကို သတိပြုမိသည်။ ဂျိုးဇက်၏ စိတ်မျက်စိ အာရုံတွင် ဝိုလ်ကြီး အဝတ်အစားဖြင့် ကာတီနက် လမ်းထဲသို့ ဝင်သွားသော ပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏ရုပ်လွှာ ထင်ဟပ်လာသည်။ ပြီးတော့ ရွှေ့နောက် တန်းစီ၍ သွားနေကြသော ဝန်တင်မြင်းပုကလေးများ၏ ရွှေဆုံးမှ မြင်းတစ်စီးဖြင့် ဦးဆောင်၍ သွားနေသော ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ ရုပ်လွှာ။

သူ့ညီ ဂိုင်း၏ မည်းနက်နေသော ဦးခေါင်းသည် ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ပြူနေသည့် သူ့အဖေ၏ ဦးခေါင်းနှင့် သိသိသာသာကြီးပင် ကွာခြားလျက်ရှိ၏။ သူ့ရှင်ထဲတွင် နာကြည်း ခံပြင်းလွန်းလှသော စိတ်သည် မွဲမီးပမာ တငွေငွေတောက်လောင်လျက်ရှိ၏။

သူသည် ဧည့်ပရိသတ်များ ကြား၌ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လျှောက်ကြည့်သည်။ တင်ဖိုကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါသတကြီး လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ တင်ပီ၏လက်မောင်းကို တအားဆုပ်ကိုင်ပြီး ဘာမပြောညာမပြောနှင့် လူအများကြားမှ ဆွဲထုတ်လာသည်။ ထို့နောက် ပြတိုက်ထဲမှထွက်ကာ ဒီဇင်ဘာလ မှန်းလွဲပိုင်း၏ တရူးရှူးတိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေထုကြားသို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

(၃)

သူတို့အား ယူနီယံ ဘူတာသို့ သယ်ဆောင်သွားလျက်ရှိသော မော်တော်ကားကြီး ပေါ်တွင် ဂျိုးဇက်သည် သူ့ မိန်းမနှင့် ခွာ၍ နောက်ဘက် ထောင့်တစ်ထောင့်မှ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသည်။ သူသည် ကားပြတင်းမှနေ၍ ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းလှသော ဝါရှင်တန်မြို့တော်၏ ရုံးအဆောက်အအုံများဆီသို့ ငေးမောနေသည်။ တကယ်တော့ သူ့ စိတ်အာရုံသည် ထိုအဆောက်အအုံများပေါ်၌မရှိ။ ထို့ကြောင့် ငေးမိငေးရာ ငေး၍ ကြည့်နေသော်လည်း သူ့ မျက်စိများက မြင်သည် မဟုတ်။

ရစ်ချ်မုန်သွား မီးရထားပေါ် ရောက်၍ နေရာယူပြီး ကြည့်အချိန်ထိ ဂျိုးဇက်သည် နှုတ်ဆိတ်နေဆဲ။ သူ့ အတွေးနှင့် သူ့ နေချင်ဟန်ရှိနေသော ဂျိုးဇက်၏သဘောကို ရိပ်စားနား

လည်နေသည့် တင်ပီကလည်း အနှောင့်အယှက် မပေး။ ဘာတစ်ခုမှ မှုမမေးဘဲ အလိုက်သိစွာ ပြုမိနေသည်။ တင်ပီသည် သူတို့၏ သားငယ်လေးအတွက် ထိုးလက်စ သိုးမွေးခြုံထည်လေးကိုသာ ထိုးလျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆူလက်ထဲမှ နှစ်ချောင်းထိုး ဆင်စွယ်အပ်ဖြင့် သိုးမွေးစကို ဆွဲယူနေခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်သည့် အခါများတွင်မူ ဂျိုးဇက်ကို လှမ်းကြည့်တတ်သည်။ နှစ်ဦးသား မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိလိုက်သည့်အခါ များတွင်လည်း အသာအယာ ပြုံးပြလေ့ရှိ၏။ သို့သော် တင်ပီ၏ ကရုဏာမကင်းသော အပြုအမူများသည် ဂျိုးဇက်၏စိတ်ကို ပျော့ပျောင်းလာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ချေ။

အလွန်အေးမြလျက်ရှိသည့် မွန်းလွဲပိုင်း၏ အံ့ဆိုင်းမွန်မိုင်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိုးဖောက် ပြေးသွားလျက်ရှိသော ရထားသည် ရစ်ချ်မုန်ဘက်သို့ နီးကပ်လာနေသည်။ ထိုအခါ ကျမှပင် ဂျိုးဇက်သည် စကားပြောဖော်ရလာသည်။

‘ကိုယ်ဝမ်းနည်းပါတယ်တင်ပီရယ်’ ဂျိုးဇက်က တင်ပီ၏ လက်ကို အသာအယာလှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ချော့မော့သည့်လေသံဖြင့် ပြော၏။

‘ကိုယ့်အနေနဲ့ အဲဟို ပြခန်းထဲမှာ ခဏ တစ်ဖြုတ်လေး တောင်မှ ဆက်မနေနိုင်လို့ပါ’

‘တင်ပီသိပါအယ်’ တင်ပီက ချိုမြသော အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်ကာ လက်ထဲမှ သူ့ အလုပ်ကို ဘေးသို့ ချထားလိုက်သည်။

‘ပြတိုက်အပေါ်ကို လုံးဝသဘောမကျဘူးမဟုတ်လား၊ ဒီ ပြတိုက်ဟာ စိတ်မချမ်းမြေ့ စရာ အဖြစ်တွေဆီကို ခေါ်ခေါ် သွားနေတယ် မဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့စိတ်ခံစားမှုကို ရိပ်စားနားလည်နေသော ဇနီးသည်အား ဝေးကြည့်နေသည်။

‘မင်းဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိနေတာလဲ တင်ပီ၊ ဒီအကြောင်းကို မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ တစ်ခါမှလဲ စကားမစပ်မိပါလား’

‘တင်ပီတို့နှစ်ယောက် ပြတိုက်ထဲကို အလျင်ကတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ တင်ပီတို့ နှစ်ယောက် လူချင်း ခင်မင် ရင်းနှီးပြီး မကြာခင်မှာဘဲ ကိုယ်ဟာ နာမည်ကျော် ရွားမင်း ပြတိုက်ကို တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အမျိုးအနွယ်ထဲကမုန်း တင်ပီ သိလာရတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြတိုက်ကိုလိုက်ပို့ဖို့ တင်ပီကိုယ်က ပူဆာခဲ့တယ်၊ ကိုယ်မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ် ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို တင်ပီနားလည်အောင် သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့လေး ရှင်းပြခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကြည့်ရတာ စိတ် ထဲမှာ သိပ်ပြီး သက်သာပုံမရဘူး၊ ကနေ့ နေ့ခင်းက ဖြစ်ခဲ့ သလိုပဲ ကိုယ် မူပျက်နေခဲ့တာကို တင်ပီ သတိထားခဲ့မိတယ်’

‘ဒီပြတိုက်ဟာ ချာပံ သေခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ဝိပီပြင်ပြင် ပြန်ပြီး မြင်လာအောင် လုပ်နေတယ်လို့ပဲ ကိုယ်နားလည် ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘေးလူတွေက အလွယ်တကူနဲ့ ရိပ်စား သွားအောင်ကို အခြေပျက်နေတာ ကိုယ်ဘာသာ ကိုယ် မသိ ခဲ့ဘူး’

‘ကိုယ် အဲဒီလောက်အထိ အခြေမပျက်ခဲ့ပါဘူး၊ အမှန်က ကိုယ့်အနေနဲ့ မိန်းမတွေ့ရုံ ထိုးထွင်းပြီး သိတတ်တဲ့ ဥာဏ် အပေါ်မှာ အထင်သေးနေလို့ပါ’

တင်ပီက ဂျိုးဇက်၏လက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်၍ ကိုင်ထားသည်။

‘ကနေ့ အဆိုးဆုံးအခြေအနေကို ဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်တာ ဟာစစ်နဲ့ ကိုယ့်အဖေရဲ့ မသိတတ်မှု တွေကြောင့် မဟုတ်ဘူး လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲက ခံစားနေရတယ်’

သူသည် တစ်ခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီး မျက်လွှာကို ချထား သည်။

‘ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိတယ်၊ အဲဒီမှာ ပြထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုပ်ကြွင်းတွေဟာ ကိုယ့်အတွက် တခြား အကြောင်း တစ်ခုကို သတိရသွားအောင် လုပ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား’

‘မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘တင်ပီတို့ကို စပြီး တွေ့တဲ့အချိန်က ကိုယ်ဟာ အင်ဒိုချိုင်း နားက ပြန်ရောက်စပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ့် နေပုံထိုင်ပုံဟာ တစ် မျိုးပဲ၊ မာကျောကျော မာဆတ်ဆတ်နဲ့၊ စိတ်လဲတိုတယ်၊ တင်ပီတို့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက် အချိန်တော်တော်ကြာကြာ အထိ အဲဒီပုံစံအတိုင်းပဲ’

‘ကိုယ် အဲဒီတစ်ခေါက် ရောက်တုန်းက ကိုယ်တို့ အဖေလိုက် အဖွဲ့ကို လမ်းပြခဲ့တဲ့ ပြင်သစ်အမျိုးသားကြီး အသတ်ခံရတာ

နဲ့ ကြုံခဲ့ရလို့ပါ' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြန်ပြောသည်။ 'ဒီအဖြစ်ကို သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်က ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ဒီသတင်းဟာလဲ ချာပံ သေခဲ့ ရလို့ ရလာခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာယောင်းကို ပြန်ပြီးဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့ ရပုံ ပေါ်ပါတယ်၊ ကိုယ် အဲဒီအချိန်က ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေဟာ အဲဒီအဖြစ်တွေကြောင့်ပါ'

တင်ပီက ဂျိုးဇက်၏လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး သိုးမွှေးထိုး အပ်များကို ပြန်ကောက်ကာ သူ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။

'တစ်ခါတလေ တင်ပီ တွေးမိတယ် ဂျိုးဇက်၊ ကိုယ့်မှာ တစ်ချိန်က စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းတဲ့ ချစ်ရေးချစ်ရာ ပြသနာတစ်ခုတလေများ ရှိခဲ့သလားလို့'

ဂျိုးဇက်သည် တစ်စက္ကန့်ကျော်ကျော် နှစ်စက္ကန့်နီးပါးမျှ သူ့မိန်းမ၏ မျက်နှာကို အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေမိ သည်။

'မင်း ဘယ်လိုကြောင့် အဲသလို တွေးမိတာလဲ'

တင်ပီသည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ငုံ့၍ ရှုပ်ထွေးသွားသော ချည်စများကို ပြန်ဖြေနေသည်။

'ယောက်ျားတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဟိုတုန်းက ကိုယ်ပြုမှုခဲ့ ပူးတဲ့ အပြုအမူမျိုးတွေ ပြုမှုတာဟာ အကြောင်းတစ်ခုပဲ ရှိနိုင်တယ်လို့ တင်ပီထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းကတော့

ဒီအကြောင်းကို တင်ပီ မမေးခဲ့ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆို တော့ တင်ပီနဲ့ မတွေ့ခင်တုန်းက ကိုယ်ကြုံခဲ့ရသမျှ ကိစ္စတွေ ဟာ တင်ပီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် နိယိုစိတ်ဟာ တင်ပီနဲ့ အင်မတန် အလွမ်းဝေးတဲ့ နေရာတစ်နေရာကို ရောက်နေတယ်လို့ တင်ပီ မကြာခဏ တွေးမိတယ်၊ အနေ ပြတိုက်ထဲက ထွက်လာတော့ ကိုယ်အပြုအမူဟာ ဟို တုန်းက ပုံစံမျိုးပြန်ဖြစ်လာပြန်တယ်၊ စိတ်ထဲမှာလဲ ကိုယ့်ကို တင်ပီ လက်လွှတ်လိုက်ရသလို ခံစားရပြန်တယ်'

ဂျိုးဇက်သည် တင်ပီ၏မျက်နှာကို နားလည်ရ ခက်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ယခင် အချိန်များက အခြားလူများကိုရော သူ့ကိုယ်သူပါ ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်း မပြု ခဲ့သည့် အမှန်တရားတစ်ခုအပေါ်သို့ တင်ပီ၏ လက်ချောင်း များသည် စမ်းသပ်ထိတွေ့လျက်ရှိလေပြီ။

'ကိုယ် သူ့အကြောင်းပြောရမှာ ဝန်လေးနေသလား'

ဂျိုးဇက်သည် မျက်နှာကို ကပျာကယာလွဲကာ ပြတင်း ပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးနေသည်။

'ဒီအဖြစ်ဟာ သိပ်ကို ကြာသွားပါပြီ'

'သူ ဘယ်သူလဲဟင်'

'အာနမ်မလေး တစ်ယောက်ပါ၊ ဆိုင်ဂုံမြို့က အဖတ်ကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ သမီး'

‘သူက ကိုယ့်ကို ချစ်ခဲ့သလား’

ဂျိုးဇက်က သူ့ ဦးခေါင်းကို မရေမရာစိတ်ဖြင့် ခါပြသည်။ သူသည် မော်တော်ကား မှန်ပြတင်းထဲ၌ ထင်နေသောသူ အရိပ်ကို တွေ့တွေ့ငေးငေး ကြည့်နေသည်။

‘ကိုယ့်ကို သူ ချစ်တယ်လို့ တော့ ကိုယ် မထင်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့်ရင် ကိုယ်ကတော့ သူ့ကို ချစ်ခဲ့သလား’

‘အင်း ချစ်မိခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့၊ သေသေချာချာလဲ မသိတော့ပါဘူး သူသည် ခေါင်းကိုတစ်ချက်မျှ ခါပြလိုက်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။ ‘ဒါပေမယ့် မင်းတွေ့တာကတော့ မှန်နေတယ်၊ ကိုယ် သူ့ကို ကိုယ် ရင်ထဲမှာ အတော်ကြာကြာလေး ထည့်ထားမိခဲ့တယ်’

တင်ပီသည် ရှုပ်ထွေးနေသည့် ချည်စကိုတွေ့သဖြင့် ပြန်၍ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်သည် သိုးမွေးထိုး အပ်များကို ကိုင်၍ လှလှပပ လှုပ်ရှားနေသော တင်ပီ၏ လက်များကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

‘သူနဲ့ လွန်လွန်ကျူးကျူးကော ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလား’

တင်ပီ၏ အသံမှာ ခပ်တိုးတိုး။ ဂျိုးဇက်သည် ညို့ယူ ဖမ်းစားခြင်း ခံနေရသည့် နှယ် တင်ပီ၏ လက်များကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ ‘ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး’ ဟု တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းအဖြေပေးသည်။ ‘အာနမ် မှူးမတ်မိသားစုတွေဟာ အဲဒီကိစ္စမျိုးတွေမှာ သိပ်ပြီး တင်းကျပ်တယ်’

တင်ပီက မော့မကြည့်။ ရစ်ချီမွန်ဘက်သို့ ချဉ်းကပ်သွားသော မီးရထားသည် လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ အရှိန်နှုန်းလာသည်။ ‘ကိုယ်တို့အနေနဲ့ ဒီဟာတွေအားလုံးကို မေ့ပစ်ကြပါစို့လား’ ဟု ပြောကာ ထရပ်လိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီကို ဝှင်တံသည်။ ‘ဒါတွေဟာ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေပါ။ အခုသာလောဆယ် ကိုယ်တို့မှာ ပါးလဲ တား ဘူး အ တွက်ဆာက ရောက်နေရတာနဲ့ပဲ လုံလောက်နေပါပြီ’

တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပေါ်ပလာပင်များ တန်းစီနေကြသည့် လမ်းအတွင်းသို့ သူတို့ မော်တော်ကား ဝင်သွားသောအခါ အင်နာဘုရင်မဂေဟာမှ ထိန်ထိန်ညှီးနေသည့် မီးရောင်များကို မြူဆိုင်းနေသော အမှောင်ထုကြားမှနေ၍ လှမ်းမြင်နေရပြီ။ လူမည်း အမျိုးသမီး ကလေးထိန်းသည် သူတို့ကို မိမိရှေ့ ခန်းမကြီးထဲမှ ဆီးကြိုလျက်ရှိ၏။ ကလေးအားလုံး ဆိပ်ပျော်နေကြပြီဟု ကလေးထိန်းက ပြောသည်။ သို့သော် သည်း တင်ပီသည် လှေကားမှ အပြေးတက်သွားပြီး အိပ်မောချနေပြီဖြစ်သော သူ့ ကလေးများကို ဝင်ကြည့်သည်။ သူ့အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာပြီး ထမင်းစားခန်း အတွင်းရှိ ဂျိုးဇက်ထံ ရောက်လာသည့် အခါတွင်မူ သူ့ မျက်လုံးအစုံသည် ခုတ်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်းလျက်ရှိနေလေပြီ။

‘ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ နားဝင် အချို့ဆုံး အသံမှာ နေ့စဉ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေတဲ့ ကလေး တစ်ဖောက်ရှိ သက်ရှူသံပဲ ဂျိုးဇက်’ ဟု တင်ပီက နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လေ

သံဖြင့် ပြောသည်။ 'တင်ပီထို့ မိသားစုရဲ့ သာယာပျော်ရွှင်မှုကို စစ်မီးက ဖျက်ဆီးတော့မှာပဲလို့ တွေးရမှာ တင်ပီ မတွေးဝံ့ပါဘူး'

တင်ပီ အပေါ်ထပ် တက်နေခိုက် ဂျိုးဇက်ဖွင့်ထားခဲ့သော သူ့စာကြည့်ခန်းထဲရှိ ရေဒီယိုမှ ဟောင်ကောင်ကျွန်းနှင့်မာလာယုနိုင်ငံများအား ဂျပန်တို့ ငင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည့်သတင်းကို အသေးစိတ် ကြေညာလျက်ရှိသည်။ ထိုသတင်းကို နားစွင့်နေသော ဂျိုးဇက်သည် တင်ပီပြောလိုက်သည့် စကားကိုထောက်ခံသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြသည်။

ဥရောပတိုက်ဘက်တွင် ရုရှားတို့က ရော့စတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဟစ်တလာ၏ တပ်များကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်ပြီဟု ကြေညာလျက်ရှိသည်။ သို့သော် ဂျာမန်တပ်မဟာ ၁၆ ဆယ်သည် မော်စကိုမြို့တော် တစ်ဝိုက်တွင် ရောက်ရှိ တပ်စွဲကာ ခြိမ်းခြောက်နေကြပြီဟု သတင်း ထွက်နေသည်။

သူသည် သတင်းအပေါ် အာရုံစူးစိုက်နေသဖြင့် တင်ပီဘာပြောနေသည်ကို မသိ။ တစ်ကိုယ်လုံးတသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါနေသည်ကို မြင်မှပင် ငိုနေမှန်း သိသည်။ ထိုအခါ ကျမှပင် သူသည် တင်ပီ၏ ပခုံးများကို တယုတယ ဖက်မွေကာ နှစ်သိမ့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတူတူတူ၍ ရပ်ကာ မိနစ်အတန်းကြာမျှ ရေဒီယိုမှသတင်းကို နားစွင့်နေကြသည်။ ထို့နောက်ဂျိုးဇက်က ညစာပြင်ဖို့ အချက်ပေးသည်။ ညစာ ရောက်လာ၍ စားကြ

ည အခါတွင်မူကား နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်လင့်ထားသော လက်များများစားစား မစားနိုင်ကြပေ။

'ကိုယ်ကတော့ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သွားရတော့မှာပဲ' စေခံများက စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်အားလုံးကို သိမ်းဆည်းသွားသောအခါ ဂျိုးဇက်က ထွယ်ဝိုက် မနေတော့ဘဲ ရင်းကို ပြောသည်။

စားပွဲ၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် ထိုင်နေသော တင်ပီက ခေါင်းညိတ်၏။ တကယ်တော့လည်း ဟင်ပီအဖို့ ရွေးစရာ အခြားမရှိ။

'ကိုယ် သာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ'

'လေတပ်ထဲဝင်မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်၊ တကယ်လို့ သူတို့က သက်ခံမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ'

နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ဂျိုးဇက်သည် သူ့ စာကြည့်ခန်းထဲရှိ စာရေး စားပွဲ၌ ထိုင်ကာ လေတပ်သို့ဝင်ခွင့်ပြုရန်နှင့် ဝင်ခွင့် ရ်လျှင် ရချင်း လေယာဉ်မောင်း သင်တန်း တက်ခွင့် ပြုရန် လျှောက်လွှာတစ်စောင် ရေးလျက် ရှိ၏။ တင်ပီသည် ဂျိုးဇက်၏ ကုလားထိုင်နောက်မှ ရပ်ကာ ဂျိုးဇက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သိမ်းဖက်ထားသည်။

'မတ်က တင်ပီကို ပြောတယ်၊ ကိုယ်မှာ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဧဟာဒီဟာလေးကို ပေးလိုက်ချင်တယ်တဲ့၊ ကိုယ်သွား

၆၀ မောင်ထွန်းသူ

လေရာမှာ အမြဲဆောင်သွားပါတဲ့ တင်ပီက ခပ်တိုးတိုး ပြောကာ ဂျိုးဇက်၏ ယာဘက်လက်ကို ဆွဲ၍ လက်ဖဝါး ထဲသို့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ထည့်ပေးသည်။

ဂျိုးဇက်က လက်ထဲ ရောက်လာသည့် အဆောင် လက်ဖွဲ့ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ယုန်တစ်ကောင်၏ နောက်ခြေကို ဘောင်တပ် ဆွဲပြားထဲထည့်၍ ပြုလုပ်ထားသည့် ရွှေဆွဲကြိုး တစ်ကုံး ဖြစ်၏။ တင်ပီ၏ အပေက သူတို့၏ ဒုတိယသား နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ လက်ဆောင်အဖြစ် ပုခက်တွင် ချိတ်ဆွဲပေးထားခဲ့သည့် လက်ဖွဲ့ပေတည်း။ ဤအဆောင်လက်ဖွဲ့ကိုပိုင်သူသည် ကံကောင်းတတ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။

‘မတ်က တကယ်ကော ပေးလိုက်နိုင်မတဲ့လား’ ဟုဂျိုးဇက်က ပြုံး၍ မေးသည်။

‘သူကတော့ ဇွတ်ပေးခိုင်းနေတာပဲ’ တင်ပီ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်စများ ပြည့်လာပြန်သည်။ ‘သူက ပြောတယ်၊ သူ့မှာ အလွန်တော်တဲ့ လှချောလှလှဖေဖေတစ်ယောက်ရထားလို့ ကံကောင်းနေပါပြီတဲ့၊ ပြီးတော့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေလောလောဆယ် အခြေအနေက ဒီအဆောင်ကို သူ့ဆီမှာ ထားတာထက် ကိုယ့်ဆီမှာရှိတာက ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ’

ဂျိုးဇက်က ယုန်ခြေထောက် လက်ဖွဲ့ကို သူ့ အိတ်ကပ်ထဲထည့်လိုက်သည်။ ‘ကောင်းပြီလေ ကိုယ် ယူသွားမယ်၊ နှစ်လသား ရှားမင်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အငြင်းအခုံ ရုပ်နေရင်

သူဒေါသဖြစ်မယ်၊ တစ်အိမ်လုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်အောင် သံကုန်တစ်ပြီး အောင်ငိုလိုက်မယ်၊ ဒါတွေကို ကိုယ် သိရမှာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား’

တင်ပီ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသော ဂျိုးဇက်သည် ထင်းမီးဖိုကြီးဘေး၌ ထိုင်ကာ သူရေးထားသော စာကို ပြန်ဖတ်သည်။ မီးဖိုထဲမှ ထင်းခြောက်များ ပေါက်သံသည် တဖြောက်ဖြောက် စာဖတ်ပြီးသွားသောအခါ သူ့ စိတ်သည် အားစက်ရှင်လန်းခြင်း ဟူသော ခံစားမှုဖြင့် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

စစ်သည် ဘယ်လိုအရာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတော့ ပျင်းရိပြီး ငွေစရာတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည့် ချားလ်ဘောင်တီ ခရိုင်မှ ဝေးရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးတော့မည်မှာ သေချာလျက်ရှိ၏။ ဤအကြောင်းတစ်ချက်ကြောင့် သူသည် ဂျပန် စစ်ဝါဒီသမားများအား စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ သူသည် စာကို ခေါက်လိုက်ပြီး စာအိတ်တစ်လုံးတွင် ထည့်၍ ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မီးဖိုခေါင်းတိုင်ဆီမှ အသံတစ်သံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ နောက်တစ်ခဏ အတွင်းတွင် မီးဖိုခေါင်းတိုင်မှ ကျပ်ခိုးများသည် အစုလိုက်အပြုံလိုက် မီးဖိုထဲသို့ ကျလာပြီး မီးတောက် မီးလျှံများကို ဖုံးအုပ်သွားသည်။ ငြိမ်းသွားသည့် မီးဖိုမှ မီးခိုးများသည် အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို လွှမ်း

ပြန်သွားသည်။ မီးခိုး ပိုက်လုံးထဲမှ ဗလုံးဗထွေး ထွက်လာသည်။ ပဲ့တင်သံ စူးစူးရှရှ အော်သံများ။ ဂျိုးဇက်သည် အိမ်ပြင်သို့ ကသောကမျော ပြေးတက်ခဲ့ပြီး ခေါင်မိုးဆီသို့လှမ်းကြည့်သည်။

ညဉ့်၏ မှန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်အောက်တွင် အိမ်ခေါင်မိုး မီးဖိုခေါင်းတိုင်ဝင်၏ အနားတစ်ဖက်ပေါ်၌ ရှိနေသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခု။ သူကြည့်နေခိုက်မှာပင် ထိုအရာဝတ္ထုသည် ပို၍ ကြီးလာသလို ထင်ရသည်။ ထို့နောက် အဆက်မပြတ် အော်လိုက်သည့် စူးစူးရှရှ အသံများသည် အဝေးတောအရပ်များဆီသို့ ပျံလွင့်သွားပြီး ပဲ့တင်သံများအဖြစ် ပြန်ရောင်လာသည်။

ဂျိုးဇက်၏ ရင်သည် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်သွားသည်။ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ မည်းမည်း အရာဝတ္ထုသည် အမြီးထု ဖြန့်၍ နားနေသည့် ဒေါင်းတစ်ကောင်မှန်း အသေအချာ သိလိုက်ရ၍ဖြစ်၏။ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားသော ဂျိုးဇက်သည် ကျောက်စရစ်ခဲများကို လှက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျုံးယူလိုက်ပြီး ဒေါင်းကို လှမ်းပေါက်သည်။ ဒေါင်းသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်မြည်ကာ ထပျံသည်။ ပြီးတော့ အမှောင်ထု အတွင်းသို့ ပျံသန်းဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ဂျိုးဇက်သည် စာကြည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး မီးဖိုမှ မီးကြွင်း မီးကျန်များကို ငြိမ်းသည်။ ထို့နောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်

ခဲ့၏။ တင်ပီသည် ကလေးများ အိပ်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ထိုင်၍ သူ့သားငယ်ကို နို့တိုက်လျက်ရှိသည်။ တင်ပီ၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် သောက အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းနေသည်ကို ဂျိုးဇက် သတိထားမိသည်။

‘မီးလောင်စော် ညွှော်လိုက်တာ ဂျိုးဇက်ရယ်၊ အသံကလဲ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘာလဲ ဟင်’

‘ဒေါင်းတစ်ကောင် မီးဖိုခေါင်းတိုင်ပေါ် တက်နားတာပါ’ ဟု ဂျိုးဇက်က သူ့အသံကိုထိန်း၍ အေးအေးဆေးဆေး လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒေါင်းတစ်ကောင် လိုက်တော့ ကျပ်ခိုးတွေက စာကြည့်ခန်းထဲ ကျလာတယ်၊ အဲ့ဒါပဲ’

‘ဒေါင်းတစ်ကောင်အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်နားရင်မိသားစု အတွက် မကောင်းတဲ့အတိတ်နိမိတ်တစ်ခု ပြတာပဲလို့ ကိုယ်တင်ပီကို တစ်ခါတုန်းက ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ မမှတ်မိတော့ သွားလား’

တင်ပီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှနေ၍ ဂျိုးဇက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် သူ့မျက်လုံးများသည် ဂနာမမြဲမိမိ။ နေရာပြင်၍ ထိုင်လိုက်သဖြင့် ကလေးငယ်၏ ခါးစပ်တွင်းမှ နို့သီးသည် ကျွတ်ထွက်သွားသည်။ ကလေးငယ်သည် သံကုန်ဟစ်၍ အော်ငိုသည်။ ဂျိုးဇက်က တင်ပီထံ ကုလားထိုင်ဘေးတွင် ချီးထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

‘စိတ်ကို အေးအေးထားပါကွယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ ပြီးတော့ ကလေးငယ်၏ပါးစပ်ကို နို့ပြန်တုပ်ပေးနေသော တင်ပီ၏ ဆံစလေးများကို ဂျိုးဇက်က တယူတပွတ်သပ်ပေးသည်။

‘ဟက်တယ်၊ ကိုယ် ပြောခဲ့ဖူးတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါမယ်၊ ဒီဟာက ဒဏ္ဍာရီ စကားတွေပါတင်ပီရယ်၊ စိတ်ပူမစမ်းပါနဲ့’

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကလေးငယ်သည် သူ့ မိခင်ရင်ခွင်၌ အိပ်မောကျသွားသည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့ သားငယ်ကို ပွေ့ယူပြီး ပုံခက်တွင်းသို့ အသာအယာချ၍ သိမ်းသည်။ ကလေးကို ချသိပ်ပြီး ပြန်လာသည့် အချိန်ထိ တင်ပီ၏ အခြေအနေမှာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသေး။ စိတ်ထိခိုက်ကာ ဝမ်းနည်းပက်လဲ ဖြစ်နေဆဲပင်ရှိသည်။ သူသည် ဂျိုးဇက်၏ တစ်ကိုယ်လုံး တအားကုန် သိမ်းကျိုးပြီး ဖက်ထားသည်။ ဂျိုးဇက်၏ ခေါင်းထဲတွင်မူ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် စူးစူး ဝါးဝါးအော်နေသော ခေါင်း၏အော်သံကို ယခုအချိန်မှ ကြားနေဆဲ။

(၄ .)

လေထန်လွန်းလှသော ဒီဇင်ဘာလ တစ်ရက်တွင် တရုတ်နိုင်ငံ အတွင်းရှိ အခြေစိုက် စခန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သော အမှတ်ဆယ်လေး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လေတပ်မတော်မှ တာတစ်စ် ပီ ၄၀ ဝါးဟော့ဒ် အမျိုးအစား ဗုံးကြဲ တိုက်လေယာဉ်သည် တုန်ယင်ပင်လယ်ကွေ့ကိုဖြတ်၍ ဟိုင်ပုံဘက်သို့ ရွေ့ရှုနေကြသော ဂျပန်ရိက္ခာပို့ ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးများ၏ အထက်ဘက် ကောင်းကင်ယံတွင် ဝပ်ပျံလျက်ရှိသည်။

လေယာဉ်သည် ဦးခေါင်းကို ရွေ့သို့စိုက်ပြီး အောက်ဘက်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး ထိုးချသည့်အခါ ထိုးချသည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ချက်ချင်း ပြန်မော့ပြီး အထက်ဘက်သို့ အရှိန်ပြင် ပြန်တက်သွားသည်။ ဂျပန်ကုန်တင်သင်္ဘောများကိုဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လေယာဉ်ပျံ၏ လက်ချက်ဖြင့် ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးနှစ်စီး မှာ မီးစွဲလောင်လျက် ရှိနေလေပြီ။ တစ်ချိန် တည်းမှာပင် အမှတ်ဆယ် လေး လေတပ်မတော်၏ အမှတ် ၃၀၈ လေယာဉ် တပ်စုမှအခြားလေယာဉ်များကလည်း ကောင်းကင်သို့ အလိပ် လိပ် တက်နေသည့် မီးခိုးလုံးကြီးများ ကြားမှနေ၍ အောက် တက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးစိုက်ဆင်းကာ ကုန်တင်သင်္ဘောများကို ဗုံးကြဲခြင်း၊ စက်သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်းများ ပြုလုပ် လျက် ရှိကြလေသည်။

ဗိုလ်ကြီး ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် သူ၏ ပီ ၄၀ လေယာဉ်ပျံ ဦးပိုင်းကို အပေါ်သို့ ထောင်ပြီး အရှိန်ဖြင့် ထိုးတက်လိုက် သည်။ သူ့လိုချင်သော အမြင့်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် လေယာဉ်စက် အရှိန်ကို ပြန်၍သတ်လိုက်ကာ ဒုတိယ အကြိမ် အောက်တက်သို့ အရှိန် ပြင်းစွာဖြင့် စိုက် ဆင်းပြီး တတိယ သင်္ဘောကို တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုသင်္ဘောမှာ လက်နက် ပစ္စည်းများတင်ဆောင်လာသည့်သင်္ဘောမှန်း သိသာသည်။ ဗုံး ထိမှန်ခံရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တအုန်းအုန်း တခိုင်းခိုင်းပေါက် ကွဲသည်။ လိမ္မော်ရောင် မီးညွန့် မီးတောက် မီးဖွား မီးစများ သည် ကစဉ်ကလျား လွင့်စဉ်ကာ လေထုအတွင်းသို့ မြောက် တက်လာကြသည်။

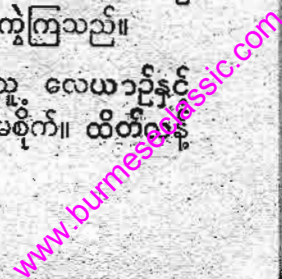
ဂျိုးဇက်သည် သူ့လေယာဉ်ကို ပြန်၍ ထိန်းယူလိုက်ပြီး တည့်တည့်မတ်မတ် ပျံ သန်းကာ သင်္ဘောတစ်စီးလုံးကို ဝါး မျိုလျက်ရှိသည့် မီးတောက် မီးလျှံကြီးများကို လှမ်းမျှော်

ကြည့်သည်။ ပင်လယ်ပြင်၌ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု မျောပါ စားခတ်နေကြသည့် ဂျပန်သင်္ဘောသားများကိုပါ သူမြင်တွေ့ ဆိုက်ရသည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ပုရွက်ဆိတ်များ ရေမျောနေ သည်နှင့် တူလျက်ရှိ၏။ မီးတောက် မီးလျှံများနှင့် မီးခိုးလုံး ကြီးများကို နောက်ခံပြုလျက်ရှိသော သင်္ဘောသားအားလုံး၏ နည်းမည်းရိပ်သဏ္ဍာန်များသည် ပီပြင် ထင်ရှားနေကြသည်။ သို့နောက် သူတို့အားလုံး သူ့မျက်စိအမြင်အောက်မှ ပျောက် စွယ်သွားကြလေ၏။

ဂျိုးဇက် ရင်ထဲတွင် သနားကြင်နာမှုဟူသော ခံစားမှုသည် နည်းနည်းကလေးမှပင် မရှိ။ သူသည် လေယာဉ်ကို နောက် အစ်ကြိမ် ဦးစိုက်ဆင်းပြီးထပ်မံတိုက်ခိုက်နိုင်ရန်အတွက်မောင်း ဆဲကို ရှေ့သို့ အသာ တွန်းရွှေ့လိုက်ကာ လက်ဖြင့်မြဲမြံစွာ ထိန်း ခိုင်ထားသည်။ လေယာဉ်သည် သူတို့၏ လျှံမြဲမှု အတွက် သင်္ဘောဆိပ်ရုံရာသို့ ဦးတည်ပြီး တရကြမ်း ခုတ်မောင်း သွား နေကြသော သင်္ဘောများပေါ်သို့ ဦးစိုက်၍ ဆင်းသည်။

ကမ်းခြေရှိ ဂျပန် အမြောက်တပ်များဆီမှ ပစ်လွတ်လိုက် သော အမြောက်ဆန်များသည် တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေးရန် အားထုတ်နေကြသော သင်္ဘောကြီးများ အပေါ်မှ စဲပျံနေ ကြသည့် ဝါးဟော့ခိလေယာဉ်များ ပတ်ပတ်လည်တွင်ပေါက် ကွဲနေကြသည်။ အမြောက်ဆန်တချို့သည် ဂျိုးဇက်၏ လေယာဉ် ဆီဝန်းကျင်တွင်လည်း လာရောက် ပေါက်ကွဲကြသည်။

ဂျိုးဇက်ကတော့ အမြောက်ဆန်များ သူ့ လေယာဉ်နှင့် နီးကပ်ကပ် ပေါက်ကွဲနေဆော်လည်း ဂရုမစိုက်။ ထိတ်လန့်

ခြင်းလည်း မဖြစ်။ အောက်ဘက်မှ အခြေအနေကို တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်မျှ သတိထား၍ အကဲခတ်သည်။ ထို့နောက် သူ့ လေယာဉ်ကို စနစ်တကျ ပြန်၍ ထိန်းကာ အောက်သို့ စိုက်ဆင်းသည်။ သူ့ လေယာဉ်၏ အတောင်ပံ တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ချိတ်ထားသည့် အလေးချိန် ပေါင်တစ်ရာစီရှိသော လက်ကျန် ဗုံးနှစ်လုံးကို ဖြုတ်ချရန် တာဝန်ထားသည်။ သင်္ဘောဆိပ် လေယာဉ်ပစ် အမြောက်များက ပစ်လွှတ်နေသည့် အမြောက်ဆန်များက သူ့ လေယာဉ်ကို လာရောက်မထိမှန်မီ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ဆီသို့ ပျံသန်းသွားနိုင်လိမ့်မည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ကို အခိုင်အမာပင် ရင်ဝယ် ပိုက်ထားသည်။

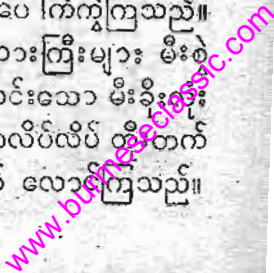
သူသည် ပီ ၄၀ လေယာဉ်၏ အရှိန်ကို မြှင့်လိုက်သည်။ အခိုက်မှာပင် မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာသည့် အမြောက်ကျည်ဆန်တစ်ခုသည် လေယာဉ် ဦးပိုင်း၏ ရွှေတည့်တည့်တွင် ကပ်၍ ပေါက်ကွဲသည်။ လေယာဉ်တစ်စင်းလုံး တုခါသွားသော်လည်း လေယာဉ် ဦးစိုက်၍ ဆင်းနေခိုက်နက်ကြုံကြုံကပ်သဖြင့် ထိမှန်ခြင်း မရှိဘဲ လွဲချော်သွားသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ပေါင်တစ်ရာ ဗုံးဆန်များကို ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ဖြင့် ဒရွတ်သိထိုး သွားနေသော ကုန်တင်သင်္ဘော တစ်စီးဆီသို့ ဦးတည်၍ လွှတ်လိုက်သည်။ တစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပင် သူသည် လေယာဉ်တောင်ပံများတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ၁၂.၇ မီလီမီတာ ဘဲရောင်နှင့် စက်သေနတ်များဖြင့် သင်္ဘောကုန်းပတ် နေရာအနှံ့ကို သိမ်းကျုံး၍ ပစ်သည်။

သူ့ လေယာဉ် ဆက်၍ ပျံသန်းသွားနေခိုက်တွင် အောက်ဘက် မီးတောက်များဆီမှ အလင်းရောင်သည် သူ့ လေယာဉ်၌ လာ၍ ထင်သည်။ သူ့ ဗုံးဆန်များ ပစ်မှတ်ကို ထိမှန်ကြောင်း ဖော်ပြခြင်းပေတည်း။ ဆိပ်ကမ်းရှိ လေယာဉ်ပစ် အမြောက်များနှင့် လွတ်ကင်းရာသို့ ရောက်သည့်အခါ ဂျိုးဇက်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ကုန်တင် သင်္ဘောကြီးမှာ မီးတဟုန်းဟုန်း စွဲလောင်လျက် ရှိနေလေပြီ။

သူ့ လုပ်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း ဂျိုးဇက်သည် မီးတောက်မီးလျှံများကို ခံစားမှုဟူ၍ လုံးဝမရှိသော အတုယံအတာကင်းမဲ့သည့်စိတ်ဖြင့် ကြည့်သည်။ မီးအကြီးအကျယ်လောင်နေသော ကုန်တင်သင်္ဘော၏အဖြစ်မှာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်နီးပါးခန့် အတွင်းက သူ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် တိုက်ပွဲတိုင်း၌ မြင်ခဲ့ရသော အခြားသင်္ဘောများ၏ အဖြစ်များနှင့် ခြားနားခြင်းမရှိ။

သူ့ လေယာဉ် လေကာမှန်ထဲ၌ ထင်နေသည့် အရိပ်များကို မြင်နေရသည်မှာ ပိတ်ကားတစ်ခုပေါ်တွင် ဆလိုက် ထိုးပြနေသည့် အရိပ်များကို ကြည့်နေရသည်နှင့် တူလှချေသည်။ ကြာလာတော့လည်း အားလုံးသည် မထူးဆန်းတော့သလို ဖြစ်လာသည်။ ကျည်ဆန်များ အမြောက်ဆန်များ ပေါက်ကွဲကြသည်။ သင်္ဘောများ၊ တင်ကားများနှင့် ထရပ်ကားကြီးများ မီးစွဲလောင်ကြသည်။ ဓာတ်ဆီ ရေနံဆီနှင့် မကင်းသော မီးခိုးတိုက်ကြီးများနှင့် မီးတောက်ကြီးများသည် တလိပ်လိပ် တိုးတက်လာကြသည်။ အလျှံ တညီးညီး တောက် လောင်ကြသည်။

ထို့နောက် ပေါ်လာစဉ်က ပြုန်းခနဲ ပေါ်လာသကဲ့သို့ ပြုန်းခနဲပင် ကွယ်ပျောက်သွားကြသည်။

အချိန်အဟုန်နှင့် ထိုးဆင်းလျက်ရှိသော ဝါးဟော့ခီ လေယာဉ်၏ လေကာမှန်ချပ်တွင်လည်း ချက်ချင်းပင် အပြာရောင် ဖျော့တော့တော့ ကောင်းကင်၊ သို့မဟုတ် နက်ပြာရောင် ပင်လယ်ပြင်၊ သို့မဟုတ် ည၏ နက်မှောင်သော ခြုံလွှာ စသည်တို့၏ အရိပ်များ ထင်လာကြပြီး အောက်ဘက်ရှိ မြေပြင်ထက် မှ အရာဝတ္ထု အားလုံးကို မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားအောင်ဖုံးလွှမ်းသွားတတ်လေသည်။

အတွယ်အတာ ကင်းမဲ့လွန်းသော ဤ ခံစားမှုကြောင့်လည်း သူ့စိတ်တွင် သူ့စစ်ကိုက် နေရသည်မှာ အချိန်ကာလအားဖြင့် အဆမတန် ကြာလွန်းလှပြီဟု မကြာခဏ ထင်ပါသည်။ လေယာဉ်မောင်း သင်တန်း တက်ရောက်ခဲ့ပြီးသည့် နောက် ၁၉၄၂-ခုနှစ် မေလကုန်ခါနီးတွင် သူသည် အမှတ် ၄၉၅ လေယာဉ်တပ်စုမှ ပီ ၄၁ လေယာဉ်များကို မောင်းရန် မတ်ဒ်ဝေး ကျွန်းပေါ်၌ တာဝန်ကျခဲ့၏။ အရေးတကြီး လိုအပ်နေသည့် အခြေအနေကို အကြောင်းပြု၍ သူ၏ လေယာဉ်မောင်း သင်တန်းကာလသည် ပုံမှန် ခုနစ်လ တက်ရမည့် အစား ခြောက်လပင် မပြည့်ခဲ့။

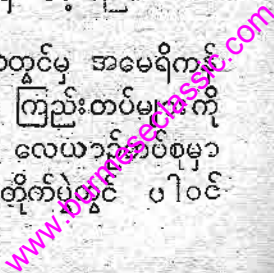
ထို့နောက် သူ၏ ပထမဆုံး 'လူသတ်ပွဲ' သည် ဇွန်လလဆန်းပိုင်းတွင် စခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မတ်ဒ်ဝေးကျွန်းကို အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ဂျပန် ရေတပ်မတော်မှ

စစ်သင်္ဘောများသည် တိုက်လေယာဉ် အစောင့်အရှောက်များဖြင့် ဖောက်လားခဲ့ကြသည်။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့ရသည့် အချိန်က သူသည် သူ၏ လေယာဉ်တောင်ပံ နှစ်ဖက်မှ ဗုံးများနှင့် စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များကို ပစ်လွှတ်လိုက်ရသည့် အခါတိုင်း မနှစ်မြို့သော ခံစားမှုသည် ဝင်လာတတ်သည်။ သူ ငယ်ရွယ်စဉ်က အမဲပစ်သေနတ်ကိုကိုင်၍ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ကို သတ်ရပြတ်ရတော့မည့် အခြေအနေရောက်တိုင်း ပေါ်လာတတ်သည့် ခံစားမှုနှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ထိုခံစားမှုကို ချုပ် သေဆုံးပြီးကတည်းက သူ့ရင်တွင် ကိန်းအောင်းလာခဲ့သည့် ရက်စက်ခက်ထန်သော စိတ်က လွှမ်းမိုးသွားခဲ့သည်။ ထိုစိတ်က ပင်လျှင် သူ့အား ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာဘက်၌ အလွန်အောင်မြင်သည့် တိုက်လေယာဉ် သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဘဝသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏။ မတ်ဒ်ဝေးရှိ လေတပ်သည် ရန်သူတို့က ဘယ်တော့မှ မချိုးနိုင်နိုင်ဟု ဖက်ကြေးနေကြသော ဂျပန်ရေတပ်ကို ချေမှုန်း နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန်တို့သည် ပစိဖိတ်စစ်ပွဲ၌ ပထမဆုံးအကြိမ် အောင်ပွဲများ ရလာခဲ့သည်။

၁၉၄၃-ခုနှစ် စောစောပိုင်း ကာလတွင်မှ အမေရိကန် မရိန်းတပ်သည် ဂွာဒဲလ်ကင်နဲလ်မှ ရန်သူ ကြည်းတပ်များကို မောင်းထုတ် နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဂျိုးဇက်၏ လေယာဉ်တပ်စုမှာလည်း ထိုဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြီး ထိုတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်

တိုက်ခိုက်ကာ ဂျပန်တို့ကို ခံစစ်အနေအထားသို့ ရောက်စေခဲ့၏။ ဆိုလိုမှန် လေတပ် အခြေစိုက်စခန်းမှ ထွက်ခွာပျံသန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာ မရေမတွက်နိုင်။ သူနှင့်သူ့အဖော် လေတပ်သားများသည် မြေပြင်နှင့် ရေပြင်ထက်ရှိ ရန်သူစခန်း ပစ်မှတ်များကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တိုက်ခိုက်နေရသဖြင့် အတွေ့အကြုံများကာ ကျင့်သားရလာကြသည်။ တိုက်ရည် ခိုက်ရည်နှင့် ပြည့်ဝသော လေသူရဲကောင်းများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

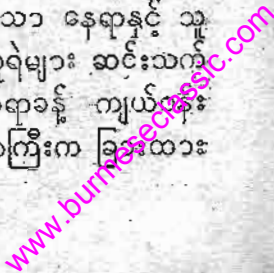
ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာနေသော သူ၏ ကျော်ကြားမှုကြောင့် ဂျပန်တို့က တရုတ်နိုင်ငံအတွင်းသို့ အလုံးအရင်းဖြင့် အကြီးအကျယ် ထိုးစစ်ဆင်လာသည့် ၁၉၄၄-ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ဗိုလ်ကြီးအဆင့်သို့ ရာထူးတိုးပေးကာ အမှတ် ဆယ်လေး တပ်မဟာ၏ အမှတ် ၃၀၈ လေတပ် တပ်စုသို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ချထားပေးခဲ့သည်။ သူ တပ်၏ အခြေစိုက်စခန်းမှာ တရုတ်နိုင်ငံ တောင်ပိုင်းတွင်တည်ရှိသည်။ စစ်ကြီး မဖြစ်ပွားမီ အချိန်ကတည်းက ကျားပျံများ ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှား ကျော်ကြားနေသည့် မေဂျာဂျင်နရယ် ကလ်ရာလီးချင်းနော့၏ အပျော်တမ်း လေယာဉ်ပူးများ၏ စခန်း ပတ်ပတ်လည် အချက်အချာ နေရာတွင် တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်တို့သည် တရုတ်နိုင်ငံ အတွင်း၌ ထိုးစစ်ဆင်ရေးအတွက် စစ်သားနှစ်သန်းမျှ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ကျားပျံ

တပ်စု မှ လေယာဉ်ပူးများသည် ဂျပန်ကြည်းတပ်၏ ထိုးစစ်ကို ကြုံကြုံခိုင်ခိုင် ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသည်။ လေကြောင်းထိန်းပွဲများကို မကြာခဏ ဆင်နွှဲကြသည်။ တရုတ်နိုင်ငံနှင့် ဝင်ရောက်ချိန်းနားကျွန်းဆွယ် အတွင်းရှိ အဓိကကျသော မိကျွာပျံ လမ်းကြောင်းများကို လေကြောင်းမှတိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးကြသည်။

ဂျိုးဇက်ကိုယ်တိုင်လည်း တုန်ကင်နှင့် အာနမ်ပြည်နယ်များဆီသို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်း၍ ဂျပန်စစ်တပ်မှ အသုံးပြုနေလော တံတားများ၊ မီးရထား လမ်းများနှင့် မိကျွာဂိုဒေါင်များကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ အခြေစိုက် လေတပ်စခန်း ကူမင်းမှ အထွက်နှင့် အပြန်လမ်း တစ်လျှောက်၌ မြင်တွေ့နေကျဖြစ်သော တုန်ကင်ပြည်နယ်အတွင်းမှ သစ်တောများ ပုံးလွှမ်းနေသည့် ထုံးကျောက်တောင် ချောက်ကမ်းပါး ကျောက်စွန်းကြီးများ၏ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို သူ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေခဲ့ပြီဖြစ်၏။

၁၉၄၄-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလလယ် ညတစ်ညတွင် သူသည် လေယာဉ် ပီ ၄၀ ဦးခေါင်းကို အနောက်မြောက်ဆီသို့ တည်ပြီး တရုတ်နယ်စပ်ဆီသို့ မှန်းကာ ပျံသန်းလာခဲ့သည်။ ညက လမိုက်ညဖြစ်သည်။ သူ့ရောက်နေသော နေရာနှင့် သူ့အမှတ် ၃၀၈ လေတပ်အုပ်စုမှ လေသူရဲများ ဆင်းသက်သွားခဲ့ရာ လေယာဉ်ကွင်းကြားတွင် မိုင်နှစ်ရာခန့် ကျယ်ဝန်းပြီး တောင်အလွန်ထူထပ်သော သစ်တောကြီးက ခြားထားသည်။

ထိုသစ်တောကြီးပေါ်မှ သူ့လေယာဉ် ဖြတ်သန်းသွား
 နေခိုက်တွင် အမှောင်ထုသည် သစ်တောကြီးထက်သို့ ထူထပ်
 သိပ်သည်းစွာ ကျရောက်လာနေသည်။ ဆောင်းဦးပေါက်
 မုတ်သိုရာသီကလည်း ပိပိပြင်ပြင် ဝင်နေပြီ။ ဟိုင်ဖုန်မြို့ပြင်
 မီးလောင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော သင်္ဘောများဆီမှ တထိန်ထိန်
 တည်းညီးဖြစ်နေသော မီးရောင်များသည် သူ့လေယာဉ်နှင့်
 ဝေးကွာလာခဲ့ပြီ။ သူ့ပတ်ပန်းကျင်တွင် အမှောင်ထုမှ တစ်
 ပါး ဘာအလင်းရောင်မှမရှိ။ တဝန်းဝန်းတိုက်ခတ်နေသော
 လေ၏ အရှိန်ပြင်းထန်မှုကြောင့် သူ့လေယာဉ် အရှိန်သည်
 နှေးလာသည်။ ထင်သလောက် ခရီးမပေါက် ဖြစ်လာသည်။

ဂျိုးဇက်သည် လေယာဉ်မှူး တစ်ဦးချင်းစီ၏ ဘေးကင်း
 ကြောင်း သတင်းပို့သံများကို အထူးသတိထား၍ နားစွင့်
 သည်။ အထိအခိုက် အဆုံးအရှုံးမရှိ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့်
 အချင်းချင်း အပြန်အလှန် နောက်ပြောင် ပြောဆိုနေကြသည့်
 လေယာဉ်မှူးများ၏ အသံဗလံများကိုပင် နောက်ဆက်တိုက်
 အဖြစ် သူ ကြားနေရ၏။

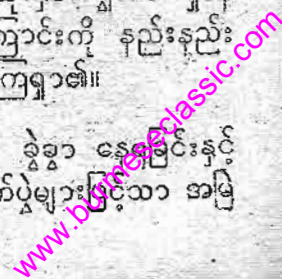
နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ဂျိုးဇက်၏ လေ
 ယာဉ် ဝါးယောခံ၏ အင်ဂျင်စက်သံသည် တက်ချည် ကျချည်
 ဖြစ်လာသည်။ ပုံမှန်အနေအထားထက် မြင့်တက်သွားလိက်
 ပြန်ကျလာလိုက်။ သို့သော် သူသည် ပထမတော့ သိပ်ပြီး လွန်
 လွန်ကဲစွာ စိုးရိမ်ခြင်းမရှိ။ အလျင်အလျင်ကလည်း သူသည်
 လေထပ်စခန်းသို့ အင်ဂျင်စက် ချွတ်လွင်းပြီး အကြိမ်ပေါင်း

များစွာ ပြန်လာခဲ့ဖူးပြီ။ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း
 သူ့လေယာဉ် အတောင်ပံများ၌သော် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်
 ဆည်၌သော် လည်းကောင်း အပေါက်များရှာဖွေ တွေ့ရှိရ
 မြေ။ သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် အင်ဂျင်သည် တုံ့ခနဲ တုံ့ခနဲ
 ဖြစ်သွားပြီး ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် အသံတစ်မျိုး ဖြစ်
 သာသည်။

သူသည် အမှတ်တမဲ့နှင့် စစ်တပ် အမှတ်အသား တံဆိပ်
 ကြီးကွင်းနှင့် အတူတူ၍ လည်ပင်း၌ဆွဲထားသော ယုန် ခြေ
 ထောက်ကလေးကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ သူသည်
 ဤအဆောင်ပစ္စည်းလေးကိုဆွဲထားသည့်အချိန်မှစ၍ တစ်ကြိမ်
 ချပြန်၍ မဖြုတ်ခဲ့။ သုံးနှစ်ကျော်ကျော် ကာလအတွင်း သူ
 သွားလေရာ မါလာခဲ့သည့် ဤအဆောင်ကလေး အပေါ်တွင်
 အစွဲအလမ်းထားကာ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

အဆောင် ပစ္စည်းလေးကို စမ်းမိလိုက်သည့်အခါ သူ့
 အတွေးများသည် သူ့ဇနီးတင်ပီနှင့် သူ့သားများထံသို့ရောက်
 သွားသည်။ သူတို့ သားအမိကို မမြင်ရ မတွေ့ရသည်မှာတစ်နှစ်
 ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ သူ့သားနှစ်ယောက် ဂေရီနှင့် မတ်တို့သည်
 ယခုအခါ အသက် ခုနှစ်နှစ် အရွယ်နှင့် သုံးနှစ်အရွယ်စီ ရှိနေ
 ကြပြီ။ သူတို့အဖေ အကြောင်းကို နည်းနည်း
 ဝါးပါးမျှသာ သိခွင့် နားလည်ခွင့် ရခဲ့ကြရှာ၏။

လူချင်း ဤမျှလောက် နှစ်ကြာကြာ ခဲ့စွာ နေခြင်းနှင့်
 နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို အချိန်ရှိသမျှ တိုက်ပွဲများဖြင့်သာ အမြဲ

၇၆ မောင်ထွန်းသူ

တစေ ရင်ဆိုင်နေရခြင်းကြောင့် သူ့ စိတ်နှင့် သူ့ အသိအာရုံ များသည် ဆုံထိုင်းသွားလေသလား။ သူ့ စိတ် ခံစားမှုများ သည် ယခင်ကလို မဟုတ်တော့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

အခုဆိုလျှင် သူ့ စိတ်သည် ဘယ်သူ့ အတွက်မတွေးတော့ပြီ။ စိုးရိမ်ခြင်း ပူပန်ခြင်း သောကဇာတ်ခြင်း မဖြစ်။ သူ့တစ်ပါး အတွက်သာ မဟုတ်။ သူ့ ကိုယ်သူ့အတွက်ပင်လျှင် စိုးရိမ်ခြင်း ပူပန်ခြင်း သောကဇာတ်ခြင်းများ ရှိပါသေးလေစဟု တွေးမိ သည့်အခါ တွေးမိသည်။ ထိုကဲ့သို့ တွေးမိသောအခါများတွင် သူသည် သူ့ စိတ်သူ့ အံ့ကြွခြင်း ဖြစ်မိခဲ့၏။

သူ့ အသက်သည် သုံးဆယ့်လေးနှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ သူ့ တပ်စု ရှိ လေယာဉ်မှူး အများစုထဲတွင် သူသည် အသက် အကြီးဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ သို့သော် သူသည် အလုပ်တာဝန်မှ အနားရသည့် အချိန်များတွင် လူငယ်တွေထက် အရက်ကို ပို၍ သောက်နိုင်သည်။ သူ့ အနေဖြင့်မည်မျှပင်သောက်သောက် လူငယ်များရှေ့တွင် ဣန္ဒြေသိက္ခာ ကင်းမဲ့သည့်အထိ မဖြစ် အောင် ထိန်းသည်။ ပြီးတော့ မိန်းမ လိုက်စားမှုနှင့် ပတ်သက် သည့် ကိစ္စများကို သူတတ်နိုင်သမျှ ရှောင်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သေခြင်းတရား ကို ရင်ဆိုင်နေရခြင်းနှင့် ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်မည့် အရေးကို အမြဲတစေတွေးတော ထိတ်လန့်နေရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် အပျော်အပါးများကို စိတ်အလိုလို ပြီးရသလို ခံစားမိတတ်သည်။

ယုန်ခြေထောက် အဆောင်ကလေးကို စမ်းကြည့်ပြီးနောက် တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ဝါးဟောခွံ လေယာဉ် စက်သံသည် ပြန်၍ မှန်လာသည်။ သူသည် တစ်ချက်မျှ သရော်ပြုံးပြုံးလိုက် မိ၏။ အခုအချိန်အထိတော့ အဆောင် လက်ဖွဲ့ကလေးသည် တန်ခိုးပြဆင်ပါကလား။ သူ့ အတွေးမှ မပြတ်သေးမီ သူ့ ရှေ့ မှောက်ရှိ ဒိုင်ခွက်ထဲမှ မီးနီကလေး ပွင့်လာသည်။ အင်ဂျင်စက် အဆမတန် ပူနေပြီဟု အချက်ပေးခြင်းပေတည်း။ သူ့ ကျော မှီး တစ်လျှောက်တွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပထမဆုံး အကြိမ် အကြောက် ဝင်လာခြင်းပေတည်း။

သူ သင်္ဘောများကို ဗုံးကြဲခဲ့စဉ်က ဒုတိယအကြိမ် လေ ယာဉ်ကို အောက်သို့ စိုက်ဆင်းခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ့ လေယာဉ် ရှေ့တည့်တည့်တွင် အမြောက်ဆန် တစ်လုံး ပေါက်ကွဲခဲ့ရာ အမြောက်ဆန် အစအနများသည် လေယာဉ်၏ အင်ဂျင်အပုံး ကို ထိမှန်ပြီး စက်ခေါင်း၏ပန်ကာအရွက်များကို ချွတ်ယွင်း ပျက်စီးစေခဲ့လေသလား။

နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် ပီ ၄၀ လေယာဉ်၏ အရှိန်သည် လျင်မြန်စွာ ကျဆင်းလာသည်။ တစ်နာရီလျှင် မိုင် တစ်ရာ့ငါးဆယ်နှုန်းမျှသာ ရှိတော့၏။ အခြား လေယာဉ် များသည် သူ့ ရှေ့မှ လျင်မြန်စွာ ပျံသန်းသွားနေကြသည်။ ထို့နောက် မည်းမှောင်ပြီး လေထန်နေသော ညဉ့်အမှောင်ထု အတွင်းသို့ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား ကြလေ၏။

သူသည် ရေဒီယို စကားပြောခွက် ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး တပ်စုမှူးထံ သူ ဘာဖြစ်နေသည်ကို သတင်းပို့သည်။ ထို့နောက် စက်ချွတ်ယွင်းစ ပြုနေပြီဖြစ်သော သူ့ လေယာဉ်ကို ထိန်းမောင်းပြီး စခန်းသို့ အရောက်ပြန်နိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်ခတ်နေသော လေထုကို မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ သူ့ လေယာဉ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပျံသန်းသွားနိုင်ရန်ကြိုးစားသည်။ လေယာဉ်ဝတ်စုံအောက်ရှိ ခန္ဓာကိုယ်တွင်မူ ချွေးများ အဆမတန် ထွက်ကာ စိုရွှဲနေလေပြီ။

စောစောက မိုတ်လိုက် ဖွင့်လိုက်ဖြစ်ကာ မျက်တောင်ခတ်နေသော မီးလုံးအနီသည် ပြန်၍ မိုတ်သွားခြင်းမဖြစ်တော့ဘဲ တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်ကြာမျှ တောက်လျှောက် ပွင့်နေသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်အင်ဂျင်ဆီမှ အလွန် သေးငယ်သော မီးညွန့် မီးတောက်ကလေးများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ပန်ကာ အရွက်ပြားများကို အရှိန် ခပ်ပြင်းပြင်း ဆက်၍ လည်နေအောင် ပြုလုပ်ထားနိုင်ပါမူ မီးညွန့်များပြန် ငြိမ်းသွားလိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။ မီးငြိမ်းသွားလျှင် အင်ဂျင်ကို ပြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ဖြစ်သွားအောင် ပြန်၍နှိုးနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း သူတွက်သည်။

သို့သော် တဖွတ်ဖွတ် တချက်ချက် မြည်နေသော စက်သံက ပီ ၄၀ လေယာဉ် အင်ဂျင်သည် အနီးကပ် ထိမှန်ခြင်း ခံထားရသည့် အမြောက်ဆန်ကြောင့် ထိန်းသိမ်း၍ မရနိုင်လောက်အောင် ချွတ်ယွင်းနေသည်မှာ သိသာထင်ရှားလျက်နေလေပြီ။

လောက် အရှိန်ပြင်းနေသော လေထုကြားတွင် လေယာဉ် ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါမူ လေယာဉ်သည်အောက်သို့ ဆင်းဆင်းပေတော့မည်။ သူ့ လေယာဉ်သည် သူ့ အတွက် ဘက်လမ်းမရှိသည့် မီးတဟုန်းဟုန်း စွဲလောင်နေသော ခေါင်းဆံလုံးအဖြစ်သို့ ရောက်လာပေတော့မည်။

အကယ်၍ သူ အသက်ရှင်လိုပါမူ လေယာဉ် အပေါ်ဖုံးခေါင်းကို ဆွဲဖွင့်ပြီး လေတဝုန်းဝုန်း တိုက်ခတ်နေသည့် လေယာဉ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းဖို့သာ ရှိတော့၏။

လေဟာပြင်၏ အောက်ခြေတွင်မူ လီချီအန်းမြစ်၏မြစ်လက်ကန်များ စီးဆင်းနေပြီး အချွန်အတက်နှင့် အညွန်းကြီးများ ဆက်ကာ သစ်တောကြီးများ လွှမ်းခြုံနေသည့် တောင်တန်းအောင်စွယ်များ ရှိနေသည်။ သူ့ မြေပုံများက ဖော်ပြနေသည့် အခု သူ့ရောက်ရှိနေသောနေရာသည် တရုတ်နိုင်ငံနယ်စပ်နှင့် နယ်နိမိတ်ဆယ်ခန့် ဝေး၍ ဟန္တိုင်မြို့တော်၏ မြောက်ဘက် မိုင်ဆယ်ရာခန့်အကွာတွင် ဖြစ်မည်ဟု ထင်၏။

တစ်ချိန်က သူ လေ့လာခဲ့ဖူးသည့် မှတ်တမ်းများအရ ပြန်၍ ဖြစ်စဉ်စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်တစ်သန်း ကျော်ကျော်ခန့်က အာနမ် ဘုရင်များ ဆင်းသို့ သွားရောက်ရာ လမ်းများ ရှိကောင်း ရှိနေပေလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ သူ့ကို ရန်ပြုမည့် အရိပ် လက္ခဏာများ ရှိနေသော အပြင်လောက ညဉ့် အမှောင်ထု၏ ဘေးရန် ကာကွယ်ပေးထားသည့် လေယာဉ်အမှီးကို ဖွင့်ရမည့် အစော့ မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှချေသည်။ သို့သော် အင်ဂျင်စက် ခေါင်းမှ မီးတောက် မီးညွန့်များသည် လျင်မြန်စွာပင်ကူးစက် ပျံ့နှံ့နေကြပြီ။ လေယာဉ် အရှိန်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနု နှေးလာသည်။ ထုံးဝ ရပ်သွားတော့မည့် အနေအထားကို ဖြစ်နေပြီ။

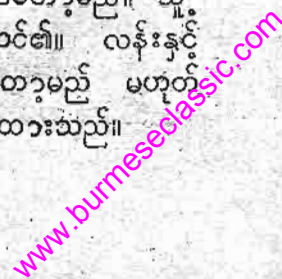
လေယာဉ် ဦးပိုင်းသည် အောက်ဘက်သို့ စိုက်ဆင်းနေသည် ကို သိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် အမှီးကို ဆတ်ခတ် တွန်း၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ သို့သော် အမှီးခလုတ်သည် လှုပ်ရှား မြင်း မရှိ။ သူသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေ သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ခလုတ်ဆီသို့ ဝေးကြည့် နေမိ၏။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရှိသမျှအားကို ထုတ်၍ တွန်း သည်။ သို့သော် မပွင့်။ ခလုတ်သည် ကပ်မြဲကပ်လျက် ရှိ၏။ နောက်တစ်ခဏတွင် ပီ ၄၀ သည် ကျွမ်းတစ်ပတ် လည်သွား လေသည်။

လေယာဉ်သည် မင်အနက်ရောင် ထနေသော ညဉ့် အမှောင်ထုထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုး ဝင် နှစ် မြှုပ် လျှင် ရှိသည်။ သေငယ်ဇောနှင့် မျောနေသည့် ငါးတစ်ကောင်နဲ့ တူလှချေသည်။ တလူးလူးတလိမ်လိမ်နှင့် လည်ပတ်နေသော လေယာဉ်သည် ဂျိုးဇက်၏ အသိအာရုံများကို ကပြောင်

ပြန် ဖြစ်သွားအောင် ဖန်တီးလျက်ရှိ၏။ ရက်စက်လွန်းလှ သော ကံကြမ္မာသည် သူ၏ လေယာဉ် ပီ ၄၀ ကို အာနစ်မြေ အထက်ဘက်ရှိ ကောင်းကင်ယံ၌ ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံ ဖြစ် အောင် လုပ်လျက်ရှိလေပြီ။

ဤအာနစ်မြေပေါ်တွင် သူ့ မိခင်၏ သစ္စာမဲ့ မှုကို သူ ခြင် နေ၏။ ထိုအဖြစ်ကို မြင်ခဲ့ရသည့် ညက ညတွင်းချင်းပင် သာကျားတစ်ယောက်ယောက်၌ ရှိသင့် ရှိအပ်သည့် စိတ် အား ထက်သန် တက်ကြွမှုသည် စိတ်အားပျက်ခြင်းဟူသော ခြောင်းလဲမှုဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် နှစ် မြင်းများစွာ ကြာသောအခါ အဆမတန် ပြင်းထန်လွန်း သည့် ချစ်စိတ်ကြောင့် သူသည် အချစ်၏ ကြေးကျွန်တဝသို့ ကပ်ခဲ့ရသည်။ သို့တစေလည်း သူ့ချစ်သူ လန်းသည် သူ့ ပေါ် သစ္စာမဲ့ ခဲ့၏။ ထိုအခါ...

အောက်ဘက်ရှိ သစ်တောကြီးများနှင့် တောင်တန်းကြီး များသည် ညနှင့် နီး၍နီး၍ လာနေသည်။ သူ့ဘဝ တစ် ညှောက်လုံး သူ့ နောက်မှ အရိပ်သဖွယ် တကောက်ကောက် ဖိတ်ပါနေခဲ့ကြသော စိတ်အားပျက်ခြင်းနှင့် အထီးကျန်နိုင် ခြင်းတို့သည် သူ့ကို ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ သူ့ဘဝသည် နှင့် သူ့လေယာဉ် ဝါးဟော့ခ်တို့ကို ဝါးမျှတော့မည် ဤ သစ်တောကြီး အတွင်း၌ပင် အဆုံးသတ်ရပေတော့မည်။ သူ့ သက် သေရတော့မည်မှာ သေချာပြီထင်၏။ လန်းနှင့် အောက်ထပ်-တော့ဆုံခွင့် ရနိုင်စရာ လမ်းရှိတော့မည် မဟုတ် သော အတွေးသည် သူ့ စိတ်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

လေယာဉ်သည် ချာလပတ်လည်ကာ အောက်သို့ ကျဆ
လျက်ရှိသည်။ အတောင်ပံ တစ်ဖက်ဆီမှ မီးတောက်များသ
လေယာဉ်နှင့်အတူ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာနေသ
စောစောက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော အတွေးစိတ်သည် လေ
နည်းသွားခြင်း မရှိ၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးတက်ကာ
တစ်ကိုယ်လုံးကို ပျံ့နှံ့လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

သူ၏ သိစိတ်အားလုံးကို ဤအတွေးများက လွှမ်းမိုးခ
ကိုင်ထားခြင်း ခံနေရသည့်ကြားမှပင် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်
ခြေနှစ်ဖက်သည် ချာလပတ်လည်နေသော လေယာဉ်ထဲ
တွန်းထိုးကန်ကျောက် ရုန်းကန်လျက်ရှိနေသည်။ လေယာ
ထိန်းနိုင်အောင် အစွမ်းရှိသရွေ့ အားထုတ်နေခြင်းပေတည်း။

သူသည် ယာဘက်သို့ ဆွဲပြီး ချာလပတ်လည်နေသော
ယာဉ်ကို ထိန်းနိုင်ရန်အတွက် လေယာဉ်ထိန်း မောင်းတ
နောက်သို့ တအားကုန် ဆွဲထားသည်။ ယာဘက်တက်
လည်း ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ကန်ကာ ရေ
ကုန်းပို့သည်။ လေယာဉ်ကို လေးပတ်လည်သည် အထိ
ဤပုံစံအတိုင်း ထိန်းထားသင့်သည်ကို သူ ကောင်းစွာ သ
သည်။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက် ပိန်းပိတ်အောင် နေ
နေသည့်အတွက် မြေပြင်သည် သူနှင့် မည်မျှလောက် ကွာ
သည်ကို ခန့်မှန်း၍မရသည်က ခက်လှ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လေယာဉ် သုံးပတ်လည်အပြီးတွင်
သည် မောင်းတံကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူအုပ်ကိုင်ထားပြီး ဘယ်
တက်မကို ဘယ်ခြေဖြင့် တအားကုန် ဆောင့်၍ဆောင့်၍

သည်။ ထိုအခါ အောက်ဘက်နယ်မြေအတွင်းရှိ အမြင့်ဆုံး
သော တောင်တန်းကြီးတစ်ခုဆီသို့ ဦးစိုက်၍ ဆင်းသွားနေ
သော တိုက်လေယာဉ်သည် ခပ်နိမ့်နိမ့်အပိုင်းရှိ သစ်ပင်ထိပ်ဖျား
များကို ဝင်မတိုက်မီ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာမျှ သူ့ ဘာသာသူ
အလိုအလျောက်ပြန်၍ တည့်မတ်သွားသည်။ မီးစွဲလောင်နေ
သော တောင်ပံတစ်ဖက်သည် ချက်ချင်းပင် ပြုတ်ထွက်သွား
သည်။ ကဲ့အက်ပေါက်ပြုနေပြီ ဖြစ်သော ဆီတိုင်ကီအတွင်းမှ
မီးစွဲလောင်နေသည့် ဓာတ်ဆီများသည် ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့
ပန်း၍ ဖြာ၍ ထွက်လာပြီး သစ်တောတစ်ခုလုံးကို လင်းလက်
သွားစေသည်။

တောင်တန်းအောက် ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာသို့ ရောက်
သောအခါ ဒုတိယအတောင်ပံသည် ကျိုးပြတ်သွင့်စဉ်သွား
သည်။ သစ်ပင်မြင့်မြင့် တစ်ပင်၏ ပင်စည်အောက်ပိုင်းကို ဝင်၍
တိုက်မိသဖြင့် လေယာဉ်မှူးအခန်း၏ အပေါ်အုပ် အမိုးသည်
ကြေမှု ကဲ့အက်သွားသည်။ ထိုတဒဂ် အချိန်ကလေးအတွင်း
မှပင် ဂျိုးဇက်၏ အသိစိတ်ရှိနေသော ဘဝသည် ဖြာခနဲ
ထွက်လာသော အလင်းရောင်နှင့်အတူ ပေါက်ကွဲသွားသည်။

နောက်စက္ကန့် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ပီ ၄၀ တိုက်
လေယာဉ်၏ ကိုယ်လုံးသည် အနိမ့်ပိုင်းရှိ တောင်စောင်းပေါ်
သို့ ကျကာ ရပ်သွားသည်။ လေယာဉ်၏ ဦးခေါင်းသည်
စိုထိုင်းထိုင်း မြေကြီးအတွင်းသို့ ထိုးစိုက်ဝင်သွားသည်။ အမြီး
ပိုင်းကတော့ နွယ်ပင်များ ရစ်ပတ်ငြိတယ် ဖုံးအုပ်နေသည့်
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ သစ်ကိုင်းများ ကြားမှနေ၍ မိုးပေါ်သို့
ထောင်လျက်။

(၅)

အရပ်အမောင်း ပုကူဂင်တိုတို နိုင်လွန်းလှသော နမ်လူ မျိုး ရွာသား တစ်စုသည် သူတို့ဖိုထားသည့် မြက်ခြောက် မီးပုံကြီးများ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ပီပီပြင်ပြင် မြင်နေရသော ဝါးဟောခံ လေယာဉ်ပျက်ကို ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ရွာသားများသည် သူတို့ ဘာသာစကားဖြင့် သူတို့အချင်းချင်း ဆူဆံသည့် ငြင်းခုံပြောဆိုကာ နောက်သို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြလေ၏။

လေယာဉ်ပျက် စက်ခန်းအတွင်းရှိ ထိုင်ခုံပေါ်မှ ကိုယ်ဆိုင်းကြီးတန်းလန်းဖြင့် ဘေးသို့တူလောင်းကျနေသော လူဖြူလေယာဉ်မှူး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သူတို့ အသေအချာ မြင်တွေ့နေကြရ၏။ ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေသော လေအရှိန်ကြောင့် တွဲလွဲဖြစ်နေသည့် လေယာဉ်မှူး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်

ဗျူတိုးနောက်ဝင် ယိမ်းလိုးလှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ လေယာဉ်မှူး၏ ဖြူရော်ရော် မျက်နှာသည် သွေးများ စီးကျလျက် ဖြူသဖြင့် ကြောင်ကြောင်ကျားကျားဖြစ်ကာ ကြောက်မက်စွယ် ကောင်းနေသည်။ သူ၏ လက်တစ်ဖက်သည် ကွေးကာ နောက်တွင် ကပ်လျက်ရှိ၏။

လေယာဉ်ပျက်ကို မော့ကြည့်နေကြသည့် နမ်ရွာသားများ၏ နောက်ဘက်၌ သူတို့ရွာသား ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရပ်လျက် ရှိသည်။ ဘုန်းကြီးသည် လေယာဉ်ပျက်ကျရာ နေရာနှင့် တစ်မိုင်ခန့်အကွာရှိကျေးရွာမှနေ၍ ဤလူအုပ်နှင့်အတူ ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘုန်းကြီးသည် လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အပြားကြီးကြီး အသွားထက်ထက် ဝါးခုတ်ခားကြီးကို ခေါင်းပေါ်၌ မြှောက်၍ ဓမ္မယမ်းကာ လေကို ခုတ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် ယုံကြည်မှုအရ လေယာဉ်ပျက်၏ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်၌ စုစေးရောက်ရှိနေမည့် သရဲ တစ္ဆေ နာနာဘာဝများကို ဝေးရာသို့ပြေးအောင် င်ထုတ် နေခြင်းပေတည်း။ ရွာသားများသည် သရဲ တစ္ဆေများ အပူးအကပ် မခံရစေရန် ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဘေးသို့ လာ၍ ရပ်နေကြလေသည်။

‘ဒီလူ တောင်တန်းတွေနဲ့ တိမ်တွေပေါ်က နာနာဘာဝတွေနဲ့ ဆက်မိနေပြီကွ’ ဟု နမ်လူမျိုးတစ်ဦးက ဝါးဟောခံ လေယာဉ်ဆီသို့ ပြူးတူးပြုတ် လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့အဖော်ကို ထိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

၀၆ မောင်ထွန်းသူ

‘အခုလောက်ဆိုရင်တော့ ငါတို့ သူ့အနား သွားလို့ ရလောက်ပြီလင်တယ်’

ဘုန်းကြီးကတော့ သူ့ ဓားကြီးကို မြောက်ထားရာမှ ပြန်ချလိုက်ပြီး အသံဗလံများကိုနားစွင့်လျက်ရှိသည်။ ဝါးဟော့စ်လေယာဉ် မီးလောင်ပြီး ပျက်ကျလာသည်ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သော နယ်စပ်ကင်းလှည့်တပ်ဖွဲ့မှ ဂျပန်ခြောက်ဦး၏ အသံများကို အတိုင်းသားကြားနေရ၏။ ဂျပန်များသည် ဤနေရာသို့ ဦးတည်၍ လာနေကြပေပြီ။

‘ငါတို့ကို လွတ်လပ်ရေးရအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတဲ့ ပတ်ဘိုးက ဟိုလူ့ ပိန်ခြောက်ခြောက်က လူဖြူလေယာဉ်မောင်းသမားတွေကို တွေ့ရင် အသေရရ အရှင်ရရ သူ့ဆီပို့ပေးရမယ်လို့ မှာထားတယ်’ ဟု ဘုန်းကြီးကပြောသည်။

‘အပေါ်တက်ပြီး တွဲလောင်း ကျနေတဲ့ကြီးကို ဖြတ်ချကြဟေ့’

ဘုန်းကြီး၏ဩဇာအပြည့်ပါတော့အမိန့်ပေးသံသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြသော နှစ် လူမျိုးများအား ရဲဆေးတင်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့သည် လေယာဉ်ပျက်တင်နေသည့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ လျင်မြန် ဖျတ်လတ်စွာ ဓာတ်သွားကြပြီး ထန်းလန်းဖြစ်နေသည့် လေယာဉ်ပိုင်း၏ ကိုယ်သိုင်းကြီးကို ဝါးခုတ်ခင်းများဖြင့် ဖြတ်ကြသည်။ ပြီးတော့ တောင်ပေါ်သား နှစ်

မျိုးများထဲမှ အသန်မာ ဆိုးနှင့် အတောင်တင်းဆိုးသော ခြောက်ဦးက လေယာဉ်ပိုင်းကို သက်ငယ်မိုး တဲငယ်များအသွယ်တို့ရွာသို့ တပင်တပန်း သယ်ယူကြသည်။ ဆယ်ယူနေသည့်ဝန်က လေးလွန်းလှသဖြင့် သူတို့သည် ဒယ်ဒယ်ပြစ်ကြ၏။

သူတို့ဘေးမှ လိုက်ပါလာသော ဘုန်းကြီးသည် အလွန်မိမိကြီးသော မီးနတ်၊ အာကာသနတ်နှင့် ဝရဇိန် နတ်တို့ ကျေနပ်စေရန်အတွက် မန္တာန်များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြုခဲ့ရသည်။ ဤနတ်များသည် မဟာပထဝီမြေကြီးကို ဖန်တီးတည်ဆောက်ပေးခဲ့သည့် နတ်များဟု နှစ်လူမျိုးစုက ယုံကြည်ကြလေသည်။ ရွာသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ မျက်လုံးများ ပြူးတူးပြဲဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသောရွာသားများသည် မီးခိုးများ အူနေသည့် ဘုန်းကြီး၏ တဲကျောင်းထွင်း၌ စုပြုံ တိုးဝေနေကြသည်။

ဘုန်းကြီးသည် အသုဘ သဂြိုဟ်သည့်အခါ ပြုလုပ်နေကျအတိုင်း ပန်းကန်ပြားကြီး တစ်ချပ်ထဲသို့ ကွမ်းရွက်နှင့် ခဲစေ့များထည့်လျက် ရှိ၏။ သူတို့၏ခလေ့အတိုင်း လူသေလောင်းကောင်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးရန် ပြင်ဆင်နေပြီးပေတည်း။

အသုဘအခမ်းအနားမစမီ ဘုန်းကြီးက ရွာပြစ်ရွှံ့တေ့ဝင်ကမ်းရေ သွားခတ်ရန် အချက် ပြလိုက်သည်။ ထိုနောက် လေယာဉ်ပိုင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ သွေးများဖြင့် နှစ်နေသော

လေသူရဲဝတ်စုံကို ဓားနှင့်ခွဲ၍ ချွတ်ပစ်သည်။ ပြီးတော့ရင်ပတ်
မှ သွေးများထို့ သန့်စင် သွားအောင် အဝတ်တစ်ထည်ဖြင့်
သုတ်သည်။ ဘုန်းကြီးသည် သွေးများကို သုတ်ပေးနေရာ
ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး ဆူခေါင်းကို လေယာဉ်မှူး၏ရင်ပတ်ထဲ
ကပ်၍ နားထောင်နေသည်။ ဆူသည် ဦးခေါင်းကို ပြုန်းခွာ
ခွာလိုက်ပြီး ဘေးမှထိုင်၍ ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေသူများထံ
တစ်ဦးကို လက်လှမ်းပြသည်။

‘ဟေ့ ဝါးထမ်းစင်တစ်ခု အမြန်ဆုံးပြင်စမ်း၊ ဒီလူဖြူအ
ထံ မသေသေးဘူး၊ ပြီးတော့ ပတ်တိုးကို ဆက်သား တ
ယောက်အမြန်ဆုံးလွှတ်ပြီး သတင်း ပို့ခိုင်းလိုက်၊ မြစ်ဆိပ်
နေ အဆင်သင့် စောင့်နေပါလို့’

ရွာသားများထံမှ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံများ ထွက်လာ
သည်။ သူတို့သည် ဘုန်းကြီးအနီးသို့ စုပုံ၍ တိုးလာကြ၏။
ဘုန်းကြီးသည် လေယာဉ်ပျက်ကျစဉ်ကရလာခဲ့သော ကျိုးဇက်
၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို ဆေးမြစ်များ သွေး၍လိမ်
ခြင်း၊ ဆေးရွက်များဖြင့် ကပ်၍စည်းနှောင်ပေးခြင်း စသည်
တို့ကို ပြုလုပ်ပေးလျက် ရှိ၏။ ကျိုးဇက်၏ ခြေတစ်ဖက်မှာ
ဘယ်ဘက်လက် ကျိုးနေသည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။

ဒဏ်ရာအားလုံးကို ဆေးထည့် ပေးအပြီးတွင် ဘုန်းကြီး
သည် သူ့သင်္ကန်းတစ်ထည်ဖြင့် အမေရိကန် လေသူရဲ၏ အ
ကိုယ်လုံးကို ခတ်ပေးသည်။ ထို့နောက် ခြေထောက်များကို
ပူး၍ နွယ်ပင်များဖြင့် ကင်းနေအောင် ချည်လိုက်ပြီး ဝါး

ထမ်းစင်ရှိရာသို့ သယ်ပို့ခိုင်းသည်။ စောစောက လေယာဉ်
ပျက်ကျရာနေရာမှ ရွာအထိ သယ်အောင် လာခဲ့ကြသောရွာ
သားခြောက်ယောက်ကပင် ဝါးထမ်းစင်ကို ပခုံးများဖြင့်
ထမ်း၍သယ်ကြသည်။ ဝါးခုတ်ခင်းများ ကိုယ်စီ ကိုင်ထား
သည့် ရွာသား ဆယ်နှစ်ယောက်က အစောင့်အရှောက်များ
အဖြစ် ထမ်းစင်ဘေးမှ ဝိုင်းရံ၍လိုက်ကြ၏။ သူတို့ အဖွဲ့သည်
ချက်ချင်းပင် တောင်စောင်းအတိုင်း တရကြမ်းဆင်းလာခဲ့ကြ
လေသည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် သွေးစက်များကို ခြေရာ
ခံ၍ လိုက်လာခဲ့ကြသော နယ်ခြားစောင့် တပ်မှ ဂျပန်ကင်း
လှည့်တပ်ဖွဲ့သည် နမ်လူမျိုးတို့၏တောင်ပေါ်ရွာသို့ ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက်ရောက်လာကြသည်။

ရွာထဲတွင် လေသူရဲ၏ အစအနကို မမြင်ရ မတွေ့ရသည့်
အခါ ဒေါ်သူပုန်ထကြလေတော့၏။ ဂျပန်များက ရွာသူရွာ
သားများကို သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ကြသဖြင့် ဘုန်းတော်
ကြီးနှင့် ရွာသားနှစ်ယောက် ပဲ့ချင်းပြီး သေဆုံးပြီး ရွာသား
ဆယ်ယောက် ဒဏ်ရာရခဲ့ကြလေ၏။ ရွာထဲမှပြန်မထွက်မီ ဂျပန်
များသည် တဲအားလုံးကို မီးတင်၍ ပြီး နမ် မိန်းမပျိုခြောက်
ယောက်ကို ဆွဲခေါ် သွားကြသည်။ မိန်းကလေး များသည်
ကယ်ပါယူပီ တစာစာ အော်ဟစ် ဝိုင်းကြွေးကာ ဂျပန်များ
ဆွဲခေါ်ရာ သစ်တောအတွင်းသို့ ဒရွတ်သံထိုးပါသွားကြလေ
သည်။

နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ဝါးဟောခံ လေယာဉ် ပျက်ကျရာ နေရာနှင့် သုံးမိုင်ကွာရှိ 'ဆော့ဂီအန် နယ်ခြား စောင့်ခံတပ်' မှ ပြင်သစ် တပ်ခွဲတစ်ခွဲသည် မြင်းပုလေးများကို စီး၍ လေယာဉ်ပျက် ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော နေရာသို့ မှန်းဆ၍ ချီတက်လာကြသည်။

ဂျပန်တို့က အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်အတွင်းရှိ ပြင်သစ် ကိုလိုနီတပ်များအား ကျွန်းဆွယ် အတွင်းသို့ ပျက်ကျသမျှ လေယာဉ်များမှ အမေရိကန် လေသူရဲများကို လက်ရဖမ်းဆီး ၍ သူတို့လက် အပ်ရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါ လား။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုကဲ့သို့ ချီတက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ပြင်သစ်တို့သည် ဂျပန်တို့၏အမိန့်ကို စိတ်ထဲကကျိတ်၍ ဆန့်ကျင်လျက် ရှိကြသည်။

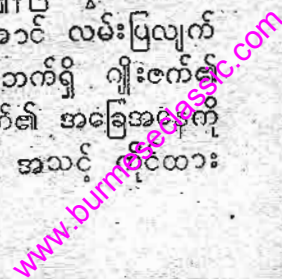
ယခုလည်း ပြင်သစ်တပ်ခွဲသည် ဝတ်ကျေတန်းကျေသဘော ဖြင့် လေယာဉ်ပျက်ရှိမည်ဟု ယူဆရသော နေရာသို့ ရောက် အောင် ချီတက်ခဲ့ကြသော်လည်း လေယာဉ်ထဲ၌ လေသူရဲကို မတွေ့ရသည့်အခါ သူတို့ ပခုံးများကို တွန်းရုံမျှ တွန်းလိုက်ကြ ပြီး နောက်ရင်းသို့ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ကြီးစားအားထုတ်၍ ဆက်လက် ရွာဖွေခြင်း မပြုကြတော့ချေ။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါင်ဗန်လတ်နှင့် သူ၏ နောက်လိုက် ကွန်မြူနစ် ပြောက်ကျားတပ်ဆား လူငယ်နှစ်ဦးသည် ဂျိုးဇက် ၏ ခနော်ခန့် ဝါးထမ်းစင်ကို လီချီအန်းမြစ်၏ အလွန်မတ်

ဆက်စွာ စီးဆင်းလျက် ရှိသော မြစ်လက်တက် တစ်ခု၏ ငမ်းပါးအတိုင်း သယ်ဆောင်သွားလျက် ရှိကြလေသည်။

ဒေါင်ဗန်လတ် သည် စိတ်ဓာတ် အလွန် ပြင်းထန်သော ဆာလွန်ရေးသမား တစ်ဦးဖြစ်၏။ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း က အလွန် ကံဆိုးမိုးမောင်ကျခဲ့သော ဗင်းမြို့လူထုချီတက်ပွဲကို အဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် နမ်လူမျိုး တောင်ပေါ် ဘာသားများထံမှ အမေရိကန် လေသူရဲတစ်ဦးကို အရှင် ကယ် ဆယ်၍ ရထားကြောင်းသတင်းရလျှင် ရခြင်း အင်ဒိုချိုင်းနား အမျိုးသား ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ လျှို့ဝှက် အစိုးရတစ်ခုဖြစ်သော ပတ်ဘိုးစခန်းမှနေ၍ ဖောင် တစ်ခုဖြင့် ဖြစ်ကြောင်းအတိုင်း လျှင်မြန်စွာ ဆန်တက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခုဆိုလျှင် အမေရိကန် လေသူရဲသည် သူ့ လက်တွင်းသို့ရောက် နေခဲ့လေပြီ။

သူ့ အဖော် လူငယ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးသည် ဖောင်၏ ဦးပိုင်း၌ ခူးထောက်ထိုင်ကာ တထိန်ထိန် တညှီးညှီး တောက် တလောင်နေသော မီးတုတ်ကို မြှောက်၍ အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်း နေသော ရေစီးအခြေအနေကို မြင်သာအောင် လမ်းပြလျက် ရှိသည်။ ကျန် တစ်ဦးကတော့ နောက်ဘက်ရှိ ဂျိုးဇက်၏ ဝါး ထမ်းစင်ဘေး၌ ထိုင်ကာ ဂျိုးဇက်၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်လျက် ရှိ၏။ သူ့လက်တွင်း၌ အသင့် ထိုင်ထား သော တူးမီးသေနတ်သည် တလှုပ်လှုပ်။

၉) ဖောင်တွန်းသူ

ဖောင်သည် မြစ်မကြီးဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း နီးကပ်လာနေသည်။ ရေစီးသည် စောစောကထက် ထိုး၍ အရှိန်ပြင်းကာ လျင်မြန်လာသည်။ ဒဏ်ရာဖြင့် သတိမေ့နေသော ဂျိုးဇက်၏ ဦးနှောက်တွင်းသို့ ပထမဆုံး ဝင်ရောက်လာသည့် အသံမှာ ဤရေစီးသံများပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် သတိမေ့တစ်ချက် ရတစ်ချက် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သဖြင့် ရေသံများကို ရေသံမှန်း မသိ။ နားထဲ၌ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေသည်မှ တစ်ပါး အခြားဘာကိုမှမသိ။ မီးတုတ်မှထွက်လာနေသည့် အလင်းရောင်မှ လွဲ၍ အခြား ဘာအလင်းရောင်မှ မရှိသော အမှောင်ထဲတွင် သူ ကြားနေရသည့် အသံများသည် သူ့စိတ်ကို ချောက်ချားအောင် ဖန်တီးပေးလျက်ရှိသည်။

သူသည် ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ကာ သံကုန် ဟစ်၍ အော်လိုက်ပြီး ဝါးထမ်းစင်ထက်မှ အတင်းရှုန်းထသည်။ ဂျိုးဇက် သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ရုန်းကန်နေမှုကြောင့် ဖောင်မှောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသော လတ်က ဝါးထမ်းစင်ဘေး၌ ထိုင်နေသည့် အာနမ်လူငယ်အား ဂျိုးဇက် ပြန်၍ သတိလစ်သွားအောင် သေနတ်ဒင်နှင့် ရိုက်ဖို့ အမိန့် ပေးသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ သတိ လစ်သွားပြန်၏။ သို့သော် စောစောက အော်လိုက်သောအသံသည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းပါးမော်၌ လျှောက်သွားနေကြသော ဂျပန် ဒုတိယကင်းတပ်ဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့လေရာ မကြာခင်မှာပင် ဂျပန်ကင်းတပ်မှ အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေသည့် ကျည်ဆန်များ

သည် ဖောင်၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ တဖွဲဖွဲ ကျရောက်လာကြလေ၏။

လတ်သည် လက်ထဲမှ ထိုးဝါးကို ခပ်တိမ်တိမ် ဖြစ်နေသော မြစ်ရေပြင်ပေါ်၌ အားသွန်ခွန်စိုက် ထိုးကာ ဖောင်ကို တစ်ဖက်တမ်းရှိ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးများ ကြား၌ ဝင်ခိုမိရန် အားထုတ်သည်။

သူသည် ဂျိုးဇက် အနီး၌ ထိုင်နေသော တပ်သားအား ဆက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့် ဂျပန်များကို ပြန်ပစ်ရန် အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသည်။ တပ်သားလူငယ်သည် သေနတ်ကို ပခုံးတွင် ထောက်၍ ပြန်ပစ်ရန် ချိန်ရွယ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဂျပန်တို့ ဆက်မှ ကျည်ဆန်သည် လူငယ်၏ ရင်ပတ်ကို ထိမှန်ကာ ရေထဲသို့ ချွမ်းပြန်၍ ကျသွားလေ၏။

အာနမ်လူငယ်၏ အလောင်းသည် ရေစီးကြောင်း အတိုင်း အလိုက်သင့်မျောကာ သူတို့ ဖောင်ဘေးမှ ကပ်၍ ပါလာသည်။ သို့နောက် ရေထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ မြုပ်သွားပြီး နောက်ထပ်လုံးဝ ပြန်ပေါ်မလာတော့ပေ။ ရေစီးဖြင့် လျင်မြန်စွာ မျောပါသွားချက် ရှိသော ဖောင်သည် နောက်စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် ခြစ်မကြီးထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

လတ်က အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော တပ်သားအား မီးတုတ်မှ မီးကို ငြိမ်းသတ်ပစ်ဖို့ လှမ်း၍ အမိန့် ပေးသည်။ ချက်ချင်းလိုလို ပစ်သံ ခတ်သံများသည် သူတို့ နောက်တွင်

တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့အဖော် ရအေး
ကျသွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော လူငယ်၏ မျက်နှာမှာ
ဖြူရောင်ရောင် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် ဝါးထမ်းစင်ဆီသို့ သွား
နှင့် ချဉ်းကပ်သွားပြီး ချဉ်နှောင်ထားသည့်ကြိုးများ ခိုင်မာ
ထပ်မံ၍ စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။

မြစ်မကြီးထဲတွင်မူ ရေပြင်သည် ကျယ်ဝန်း ပြန့်ပြူးလျှင်
ရှိသည်ဖြစ်ရာ ရေသည် ညင်သာစွာ စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ ဖော
သည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် ရွေ့လျားလျက် ရှိသည်။

လတ်သည် စိတ်လက် အလွန်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် သူ
ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ရေထဲ နှစ်ထားသည့် ထိ
ဝါးကို မဲယူကာ ဖောင်ပေါ်သို့ ချထားလိုက်သည်။ အသံ
ရှူပုံ မမှန်သဖြင့် သူ့ရင်သည် နိမ့်ချီတစ်ခါ မြင့်ချီတစ်လှည့်
ဖြင့် လှိုင်းထလျက် ရှိလေသည်။

‘နိုင်ငံခြားသား လေသူရဲ တစ်ယောက်ကို ကယ်ဆယ်
အတွက် ကျွန်တော်တို့က ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ
စားနေကြရတာလဲ’ လတ် အသက်ရှူမှန်သွားသည်နှင့် တ
ပြိုင်နက် အာနမ်လူငယ်က လှမ်းမေးသည်။

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမေရိကန်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
အင်အား အကြီးဆုံး နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့
တွေက ဒီစစ်ကြီးမှာ အနိုင်ရဖို့ သေချာနေတယ်။ အဲဒီ
ကြောင့်ကွ’ ဟု လတ်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။

ဒါဖြင့်ရင် အင်အားအကြီးဆုံး ဖြစ်နေတဲ့ အမေရိကန်
တွေက ဘာပြုလို့ ကျွန်တော်တို့ဆီက အကူအညီကို ယူနေရ
တာလဲ’ ဟု လူငယ်က ဒွါဟဖြစ်နေသော လေသံဖြင့် ပြန်မေး
သည်။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ လူအင်အားကလဲ နည်းနည်းကလေးပဲ
ရှိတယ်။ ပြီးတော့ လက်နက်ကလဲ မီးကျိုးမောင်းပျက်တွေ
ကိုင်ထားကြရတာ’

‘တကယ်တော့ အမေရိကန်တွေဟာ ငါတို့ဆီက အကူအညီ
ကို ရဖို့ မလိုပါဘူး’ ဟု လတ်က လေအေးကလေးဖြင့် ပြန်
ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ အမေရိကန်တွေက ငါတို့နိုင်ငံ
ထဲက ဂျပန်တွေကို မောင်းတုတ်ပစ်နိုင်ရင် သူတို့ဟာ ငါတို့
လူမျိုးတွေအတွက် အောင်နိုင်သော သူရဲကောင်းကြီးတွေ
ဖြစ်လာဖို့ရှိတယ်။ ငါတို့ မင်းတို့လဲ သူတို့နဲ့အတူ အောင်ပွဲရ
သူရဲကောင်းကြီးတွေ ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်။ ငါတို့နိုင်ငံ
ထဲက ဂျပန်တွေထွက်သွားရင် ငါတို့ မင်းတို့မှာ တကယ်
အရေးကြီးပြီး တကယ်စစ်မှန်လိုအပ်တဲ့ တိုက်ပွဲကို ပြန်စကြ
ရမှာက ရှိနေတယ်။ တခြား မဟုတ်ဘူး။ ပြင်သစ်တွေကို ငါတို့
တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ကြရလိမ့်မယ်။ အမေရိကန် လေသူရဲတွေကို
ပျံပန်တွေလက်ထဲက လွှတ်အောင် မင်းတို့ ငါတို့က ကူညီပေး
ကြမယ်ဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် အမေရိကန် လေသူရဲတွေရဲ့
အလောင်းတွေကို မင်းတို့ ငါတို့က ဂျပန်တွေလက်ထဲ ရောက်

မသွားအောင် ကူညီပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် အမေရိကန်တွေနဲ့ ငါတို့နဲ့ မဟာမိတ်ဖြစ်လာမယ်၊ အဲသလို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာစေချင်လို့ မင်းတို့ ငါတို့က သူတို့အတွက် အသက်စွန့်နေကြတာ'

လူငယ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ လတ်သည် စောစောက ချထားခဲ့သည့် ထိုးဝါးကို ပြန်ကောက်ပြီး မြစ်ထဲသို့ ပြန်၍ ချလိုက်၏။ ပြီးတော့ ထိုးဝါးကို အားစိုက်၍ ထိုးကာ အဆင်သင့် စောင့်နေရန် တာဝန် ချထားခဲ့သည့် ပြောက်ကျား တပ်သား ခြောက်ဦးရှိရာ မြစ်ဝဆီသို့ ရှေ့ရှု၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြစ်ဝမှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။

လက်နက် မပြည့်မစုံ တပ်ဆင်ထားသည့် ပြောက်ကျား တပ်သားများသည် ဖောင်ဆိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူနာ ထမ်းစင်ကို ဆီးကြို၍ ယူကာ ပခုံးများဖြင့် ထမ်းချကြသည်။ လတ်က သူတို့ကို ခေါင်းဆောင်၍ မတ်စောက်စောက် လေ့ကားထစ် စပါးခင်းများကြားမှ ဖြတ်ကာ မြင့်မား မတ်စောက်သော ထိုးကျောက်တောင်ကြီးများ လေးဖက်လေးတန် ကာရံနေသည့် တောင်ကြားဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

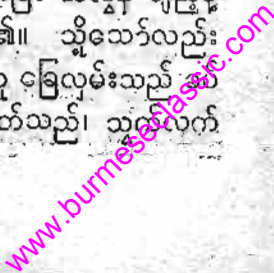
သူတို့ ဦးတည်၍ သွားနေကြသည့် တောင်ကြားတစ်ဝိုက်တွင် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် စီးဆင်းလျက်ရှိသော စမ်းချောင်းများ ရေတံခွန်များရှိသည်။ ယင်းတို့၏ တိုက်စားမှုကြောင့် ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာကတည်းက ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သော ထိုးကျောက်ဂူကြီးများ တည်ရှိသည်။ ယင်းကျောက်ဂူ

ကြီးများထဲမှ ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခု၏ နောက်ကွယ်၌ တည်ရှိနေသော ကျောက်ဂူကြီးရှေ့ အရောက်တွင် တပ်သားများသည် သူတို့ ပခုံးထက်မှ ထမ်းစင်ကို သဲမြင်ပေါ်သို့ ချလိုက်ကြလေ၏။

ဂျိုးဇက်မှာ အဖျားဝင်နေပြီဖြစ်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိ၏။ ဂျိုးဇက်၏အဖြစ်ကို သတိထားမိသော လတ်က ဂျိုးဇက်၏ ဝါးထမ်းစင်ဘေး၌ မီးဖိုတစ်ခု မှီပေးရန် သူ့လူများအား အမိန့်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လည်း အဝတ်ဟောင်းများကို ခေါက်၍ ခေါင်းအုံးလုပ်ကာ ဂျိုးဇက်၏ ခေါင်းအောက်မှ ချပေးသည်။ ပြီးတော့ စောင်စုတ်နှစ်ထည်ဖြင့် ဂျိုးဇက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို လုံသွားအောင် ငြှပ်ပေးသည်။

လတ်တစ်ယောက် သူ့အလုပ်များကို လက်စသိမ်းလိုက်သည့် အချိန်တွင် ပိန်ပါးပါးနှင့် အသက်ကြီးဟန် ပေါက်နေသော အာနမ်အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်သည် ထမ်းစင်ဘေးရှိ မီးဖိုမှ ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ အဝိုင်းလိုက်ဖြာကျလျက် ရှိသော မီးရောင်၏အစွန်း၌ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် လာရပ်သည်။

မီးရောင်ဖြင့် ထင်နေသည့် မြေပြင်ပေါ်မှ သူ့အရိပ်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူသည် ခါးကုန်းပြီး အလွန် ချည့်နေသည့် လူတစ်ယောက်ဟု ထင်ရှာရှိ၏။ သို့သော်လည်း ထမ်းစင်ဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာသည့် သူ့ခြေလှမ်းသည် အံ့ဩကြုံကြုံ ပြီးတော့ လျင်မြန်သည်။ ဖျတ်လတ်သည်။ သူ့ကိုလက်

သည်။ စုန်စုန်ကလေး ပြုထွက်နေသော မုတ်ဆိတ်မွှေးသည် မီးခိုးရောင် ကျိုးတိုးကျဲတိုး။

ပိန်ချုံးကြုံလို့လှသော သူ့ မျက်နှာတွင် သူ့ မျက်လုံးများ သည် အထူးခြားဆုံးဖြစ်၏။ ထူးထူးခြားခြား ကြည်လင် တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက် နှင့် အရောင်ဖြာထွက်နေသည်။ သူ့ အပြုအမူမှာ တည်ငြိမ်လှ ၏။ ညင်သာအေးဆေးလှ၏။ သမာဓိအား ကောင်းကောင်း ဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားသော ဤအပြုအမူများသည် ဂူထဲ၌ အခြားလူများကိုပါ တည်ငြိမ် အေးဆေးအောင် ဖန်တီး ထားသည်။ သူ့ကို မြင်လိုက်သောအခါ အားလုံး ငြိမ်ဆိတ် သွားကြသည်။

ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးများသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ပွင့်လာ သည်။ သူ့အား ငွ်ကြည့်နေသည့် ပိန်ပိန်ပါးပါး အာနစ် တစ်ယောက်။ မြင်နေရသည်မှာ မပီမပြင်။ အဖျားရောဂါနှင့် ဒဏ်ရာများ၏ဝေဒနာကို ပြင်းစွာခံစားနေရသဖြင့် ကယောင် ကတမ်းဖြစ်နေသော ဂျိုးဇက်၏ မျက်စိထဲတွင် မျက်နှာသည် တကယ် မျက်နှာစစ်စစ်မှ ယုတ်ပါလေစ။ မီးဖိုမှ ထွက်လာနေ သော မီးရောင်အောက်တွင် သူ့မြင်တွေ့နေရသည့် မျက်နှာသည် မပီသ ဝိုးတဝါး ရှိလွန်းလှချေသည်။

သို့သော် ပူပူနွေးနွေး အုန်းနို့တစ်ခွက် သူ့ နှုတ်ခမ်းများ သို့ လာ၍ ထိသောအခါတွင်မူ အခမ်းမရ သောက်မိသည်။ ညတာရှည်ပြီး အလွန် အေးမြသော ထိုညက ဂျိုးဇက်သည်

တစ်ညလုံး လိုလိုပင် ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာများဖြင့် နှပန်း ထုံးနေရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သတိရခြင်းတည်းဟူသော မျက်နှာ ပြင်ထက်သို့ ကူးခတ်ပြီး တက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အုန်းနို့တစ်ခွက် တိုက်ခဲ့သော လက်သည် ဝေဒနာမှ သက်သာ စေ ရစေမည့် အရည်တစ်ခုခုကို တိုက်သတ်သည်။ နဖူးမှ ချွေး သီး ချွေးပေါက်များကို အသာအယာ သုတ်ပေးတတ်သည်။ မျက်နှာကတော့ တည်ငြိမ် အေးဆေးလှ၏။ သူ ပထမဆုံး မြင် တွေ့ခဲ့ရသည့် မျက်နှာပင် ဖြစ်၏။

ဤမျက်နှာသည် ဂျိုးဇက်၏ အမြင်အာရုံတွင် ပြက်ပြက် ထင်ထင် အကောင်အထည် ပေါ်လာသလိုလို ရှိသည်။ ထို နောက် ချက်ချင်းပင် မူးနောက်နောက် ဖြစ်နေသော သူ့ မျက်စိများရွှေ့၍ ပျောက်ပျက်သွားပြန်သည်။ ဤတောင်ပေါ်မှ သနား ကြင်နာတတ်သော အဖ ကဲ့သို့ စောင့်လျှောက်တတ် သော နတ်တစ်ပါး ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီး ရုတ်တရက်ကိုယ် ရောင် ပျောက်သွားလေသလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သေခြင်းတည်းဟူသော တွင်းနှုတ်ခမ်း၌ သူ တဝဲလည်လည် တရစ်ပတ်ပတ် ပျံသန်း နေခိုက်တွင် ဤ မျက်နှာကို မြင်ရသဖြင့် သူ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာများမှ သက်သာရာ ရခဲ့သည်မှာ အမှန်။ သူ့ စိတ်ကို အားတက်စေခဲ့ပြီး အေးဆေး တည်ငြိမ်စေခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်။

ဘယ်၊ ကျုပ်တို့ အားလုံးဟာ အမေရိကန်လူမျိုးတွေရဲ့ ဦးထုတ်
မျိုး ရလာအောင် သင်ယူ လေ့လာ ကြရပါလိမ့်ဦးမယ်၊
ဒီအကြောင်းကြောင့်လဲ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ အသက် ဝန်းပြီး
ခင်ဗျားကို ဂျပန်လက်ထဲက လွတ်အောင် ကယ်ဆယ်ခဲ့ကြ
တာပါ’

(၆)

‘ကျုပ်ဟာ အမြဲတမ်း အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု အပေ
မှာ အထင်အမြင် ကြီးပြီး လေးစားခဲ့တဲ့ လူပါ၊ ဗိုလ်ကြီး
ရှားမင်း’

အာနမ်အမျိုးသား၏ အသံမှာ မပီမသ။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်
စကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောနိုင်သည်။

‘ကနေ့ ခေတ်သစ်ကမ္ဘာမှာ တော်လှန်ရေးတစ်ရပ်ဆင်နွှဲပြီး
ပထမဆုံး လွတ်လပ်ရေးကို အရှယူခဲ့တဲ့ ကိုလိုနီ နိုင်ငံဟာ
အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုပါ၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
ကျုပ်တို့ နိုင်ငံကလေးဟာလဲ ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံရဲ့ပြောင်မြောက်
တဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ ငွေရှိတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို နည်းယူပြီး လွတ်လပ်
ရေး ရအောင် ကြိုးပမ်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မျှော်လင့်နေပေ

သုံးရက်တိတိ ငန်းပမ်းပြီးကလောက်ကတမ်းဖြစ်နေခဲ့စဉ်က
သူ့မျက်စိထဲတွင် မပီမပြင် မထင်မရှား ဖြစ်နေခဲ့ရသော မှတ်
ဆိတ်မွှေး တိန့်န့်နှင့် လူ၏ မျက်နှာသည် အခုကျတော့လည်း
ပီပြင်ပြတ်သားလျက်ရှိသည်။ ထိုမျက်နှာသည် သူ့ကို ပြုံး၍
ကြည့်နေသည်။ သူ့အပြုံးသည် သူ၏ ပိန်ချိုးချိုး မျက်နှာကို
ကြည့်လင်နေအောင် ဖန်တီးထားသည်။ ဓေဒနာများကို ပြင်း
စွာ ခံစားခဲ့ရသဖြင့် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေ
သော ဂျိုးဇက် အဖို့တော့ ထိုအာနမ် အမျိုးသား၏အပြုံးသည်
ခင်မင်နှစ်လို့ဖွယ်ရာ ကောင်းနေသည်။

‘ကျုပ်တို့နိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံဟာ တူညီတဲ့အချက်တွေနည်းနည်း
ပါးပါးပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်ချင်လဲ ထင်ပေမေပေါ့၊
ဒါပေမယ့် ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်လောက်ကပြင်သစ်
တွေက ကျုပ်တို့နိုင်ငံကို အနိုင်အထက်ပြုပြီး ပထမဆုံး အကြိမ်
ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အာနမ်ပြည့်ရှင်
ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရဆီ လှမ်းပြီး အကူအညီ
တောင်းခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒီအချက်ကို ခင်ဗျား သတိ ပြုမိချင်မှ
ပြုမိပါလိမ့်မယ်’

သူသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ ဂျိုးဇက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ သူ့ အပြုံးမှာ သရော်ပြုံး။

‘ကျုပ်ပြောတာ အမှန်ပါ။ ယုံချင်လဲဟဲ့ မယုံချင်လဲနေပေါ့။ သမ္မတ အောင်ဆန်းလင်ကုန်းဆီကို ဟူးမြို့ ဘုရင့်နန်းတော်က သဝဏ်လွှာတစ်စောင် ပို့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ နှစ်နိုင်ငံ မဟာမိတ် စာချုပ်တစ်ခု ချုပ်ဆိုဖို့ သဝဏ်လွှာမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲ့ အကူအညီ တောင်းခံတဲ့ အော်ဟစ်သံကလေးကို လျစ်လျူရှုခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက်လဲ ကျုပ်တို့ဘက်က မစ္စတာလင်ကုန်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က သူဟာ အသေးအဖွဲ့ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် အလုပ် ရှုပ်နေခဲ့ပါတယ်’

အာနမ်အမျိုးသားသည် မီးဖိုဘေးတွင် ဖိနပ်မပါဘဲ ထိုင်လျက် ရှိ၏။ ဝတ်စားသည့် ကာကီကျူးနှစ် အင်္ကျီအဟောင်းမှာ အစုတ်အပြဲ။ ခါးက တောင်းဘိမှာ တောင်းဘိပူ။ သူသည် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းဖြင့် မီးဖိုထဲမှ မီးခဲများကို ထိုးဆွနေသည်။ သူ စကားပြောနေပုံသည် အဖျားရောဂါ ဒဏ်ကြောင့် အင်အား ချည့်နဲ့ပြီး ထန်းရွက်အိပ်ရာပေါ် ခွဲလဲလျောင်းနေရသော ဂျိုးဇက် ထံမှ တုံ့ပြန်မှုကို မျှော်လင့်ထားပုံ မရပေ။

အဖျားရောဂါ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကို ဂျိုးဇက် ခံနေရစဉ်က အခြား အခြားသော အာနမ်များသည် ဂူထဲ ဝင်လာလိုက်ပြန်ထွက် ဆွားလိုက် လုပ်နေသည်ကို သူ စိုးတိုးဝါးတားသိခဲ့သည်။ ဧဒေါင်ဗန်လတ် တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ ကိုအမြဲတေ ပြုစု စောင့်ရှောက်နေသူ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က သူ့ကို စနစ်တကျ ကုသပေးနိုင်ရန် အတွက် ပြောက်ကျား တပ်သားများက စခန်းနှင့် မဝေးလှသော အာအိုဘင်း အမည်ရှိ မြို့လေးတစ်မြို့မှ ဆရာဝန် တစ်ဦးကို အလစ်ဝင်ရောက်၍ ဖမ်းဆီးကာ မျက်နှာကို အဝတ်နှင့်စီးပြီး ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ ဆရာဝန်က ကျိုး သွားသော ခြေထောက်နှင့် လက်များကို ကျပ်စည်းပေးခဲ့ပြီး သူ့ ခေါင်းနှင့် ကိုယ်ပေါ်မှ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်စာ ပတ်တီးများ စည်းပေးခဲ့၏။ ထို့ပြင်လည်း အာနမ်များသည် သူတို့ ဘာသာစကားဖြင့် ‘နုအိုး’ ဟုခေါ်သော သစ်မြစ်နှင့် အခြား ဆေးဘက်ဝင်သော သစ်မြစ် သစ်ရွက်များကို အရည်ဖျော်ကာ အပူလောင်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းများကို လိမ်းပေးခဲ့ကြသည်။

တတိယညတွင်မူ ဂျိုးဇက်၏ အဖျားရောဂါသည် အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် အရုဏ်တက်တွင် ပိန်ပါးပါး အာနမ်သည် ပြောင်းဖူးနှင့် ငှက်ပျောသီးတို့ ရောကြိတ်ပြီး ပြုလုပ်ထားသော အစားပန်းကန်ကို ကိုင်၍ ဂူထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် အခြားလူများကို ဂူအပြင်သို့ ထွက်ခိုင်းပြီး အစာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဇွန်းတစ်ချောင်းဖြင့် ချုံ့ကျွေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မီးဖိုဘေးတွင် တင်ယူခဲ့သည့် ကောင်းစမြည် ပြောသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံကို အလည်ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်’ အာနမ်အမျိုးသားသည် မီးဖိုထဲမှ

တောက်လောင်နေသော မီးတောက်မီးညွန့်များကို -ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း စကားစသည်။

ကျုပ် အင်ဒိုချိုင်းနားက ထွက်တော့ အသက်နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သင်္ဘောတစ်စီးမှာ အကူ ထမင်းချက် ဝင်လုပ်ပြီး ဥရောပတိုက်နဲ့ အမေရိကကို ရောက်အောင် ဆွားခဲတယ်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ မီးထိုးဖူးတယ်၊ လန်ဒန်မြို့မှာ နှင်းခဲတွေက ဂေါ်ပြားနဲ့ကော်ပြီး လမ်းရှင်းပေးရတဲ့အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အမေရိကကျတော့ ဟာလင်းနဲ့ ဘော်စထန်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဟိုတယ်တွေမှာ စားသေခက်နေကြတဲ့ လူချမ်းသာတွေနဲ့ သူတို့စားဖို့ စဖိုခန်းတွေထဲမှာ ကျွန်ခဲပြီး ချစ်ပြုတ် လုပ်ကိုင် နေကြရတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ အဖြစ်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီး ကျုပ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ဟာလင်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆင်းရဲတွင်းနက်နေကြရတဲ့ နီဂရိုး လူမည်းတွေဟာ အများကြီးပဲ

သူသည် ချက်ချင်း စကားကို မဆက်သေးဘဲ မီးဖိုဆီဘဲ ငေးကြည့်ကာ သက်ပြင်းချသည်။

ကျုပ်ဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ ဒီမိုကရေစီဝါဒနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမြင်ဆုံး မျှော်မှန်းချက်တွေ အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး အထင်အမြင် ကြီးခဲ့တယ် ဗိုလ်ကြီး ရှားမင်း၊ ဒါပေမယ့် လစ်တာထီ ရုပ်တုကြီးရဲ့ လက်ထဲက မီးရှူးတိုင်ဟာ အမေရိကန် နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား အားလုံးကို အလင်းရောင် အညှီအမျှ မပေးပါဘူး၊ ကျုပ် ပြောတာ မှန်တယ် မတုတ်လား

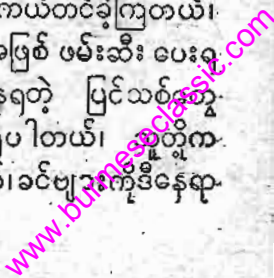
ဂျိုးဇက်သည် ခက်ခဲပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် တံတောင်တစ်ဖက် ထောက်၍ ထသည်။ အဖျားဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံထားခဲ့ရသဖြင့် အားက နည်းဆဲ။ အခုလောက်ကလေး လှုပ်ရှားလိုက်ရုံမျှဖြင့် သူ့မှာ အဆမတန် မောဟိုက်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော် ဘယ် ရောက်နေတာလဲ'ဟု သူက တုန်ယင် မောဟိုက်သော လေသံဖြင့် မေးသည်။

ကျွန်တော် ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာရတာလဲ

အာနမ် အမျိုးသားက နောက်တစ်ကြိမ် ပြုံးပြန်သည်။

'စိတ်မပူပါနဲ့၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေတွေ ကြားမှာ ရောက်နေပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ခင်ဗျား စိတ်အေးအေး နားထောင်နိုင်အောင်လို့ ဒီအကြောင်းကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာပြောတာပါ။ အခု ခင်ဗျားရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ မြောက်ပိုင်း တုန်ကင်ပြည်နယ်ထဲက ပက်ဘိုး ကျောက်ဂူတွေ ရှိနေတဲ့ ဒေသပါ။ အရုတ်နိုင်ငံ နယ်စပ်နဲ့ တစ် ကီလိုမီတာပဲ ဝေးပါတယ်။ ခင်ဗျားကို တောင်ပေါ်သား နမ်လူမျိုးတွေက လေဖာခွဲပျက်ထဲက ဆွဲထုတ်ခဲ့ကြရတယ်၊ ဂျပန် ကင်းလှည့်တပ်ဖွဲ့ရဲ့ လက်ထဲက လွတ်မြောက်အောင်လဲ သူတို့ကပဲ ကယ်တင်ခဲ့ကြတယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားလို လူတွေကို သုံ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီး ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ ဂျပန်တွေရဲ့ အမိန့်ကို နာခံနေရတဲ့ ပြင်သစ်တွေ သက်ထဲကလဲ သူတို့ကပဲ ကယ်တင်ခဲ့ကြပါတယ်၊ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ဆက်သွယ်ပြီး သတင်းပို့ခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားကို ဒီနေရာ

အထိ သယ်ယူနိုင်အောင်လဲ သူတို့ကပဲ ကူညီခဲ့ကြတယ်။ခင်ဗျား
နေကောင်းလာလို့ ခရီး သွားနိုင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဂျပန်
နယ်ခြားစောင့် တပ်တွေကို ဖြတ်ပြီး ခင်ဗျားကို တရုတ်နိုင်ငံထဲ
ပြန်ပို့ဖို့ ကျုပ်တို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ဘေးမခံ
ရန်မခံဘဲ ဗိုလ်ကြီး ချင်းနော့နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ကျော်
ကျားပျံတပ်က မိတ်ဆွေတွေဆီ အရောက် ပြန်ပို့ပေးမှာပါ။

ဂျိုးဇက်၏ ထိတ်လန့်အံ့ဩနေသော မျက်နှာကို မြင်သော
အခါ အာနမ်အမျိုးသားက ထပ်၍ပြုံးပြန်သည်။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ကို သိနေတာက တခြားကြောင်
မဟုတ်ပါဘူး။ ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ ခင်ဗျားရဲ့ လည်ပင်းမှာ
ထားတဲ့ ခွေးလည်ပတ်ကြီး ပေါ်က နာမည်ကို ဖတ်ထား
လို့ပါ။’

အာနမ်အမျိုးသားက အမေရိကန်တို့သုံးလေ့ရှိသော အရပ်
စကားကို ပြောင်ပြောင်နှောက်နှောက် သုံး၍ပြောသည်။

‘ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ လေယာဉ်ပျက်ထိပ်ပိုင်းမှာ ရက်စက်
ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ကျားရဲ့ သွားပုံတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ
ပုံက ခင်ဗျားဟာ ကျားပျံ လေယာဉ်တပ်ဖွဲ့က လေသူရဲ တစ်
ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကို ပြောပြထားပါတယ်’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းထောင်ပြီး အာနမ် အမျိုးသား
မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ထန်းရွက်
အိပ်ရာပေါ်သို့ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့်ပြန်၍ လှဲချလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာပြုလို့ ကျွန်တော် ကို ကူညီ
နေတာလဲ’

‘ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ ဗီယက်မင်း အဖွဲ့က အမျိုးသား
ဒါဒမားတွေပါ။ အမေရိကန်တွေလို ကျုပ်တို့လဲ ဂျပန်ကို
ဆိုက်ခိုက်နေကြတဲ့ လူတွေပါ။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒီအပိုင်းမှာ
နေတဲ့ ဂျပန်ကင်းတွေကို ပြောက်ကျား စစ်ဗျူဟာ နည်းနဲ့
ဆိုက်နေကြပါတယ်’

‘ဗီယက်မင်းဆိုတာက ဘာလဲ’

‘ဗီယက်မင်းဆိုတာက ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်
ထို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ဗီယက်နမ် ဒေါ်ခါန် လက်ပ် ဒေါင်းမင်တီး
အဖွဲ့ရဲ့ နာမည် အတိုကောက်ပါ။ ကျုပ်တို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး
သို့အတွက် မျိုးချစ် ခေါင်းဆောင်တွေ အားလုံး စုပေါင်း
ဆောင်ရွက်နေတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပထမခြေလှမ်း
က ကျုပ်တို့ နိုင်ငံထဲက ဂျပန်တွေကို မောင်းထုတ်ပစ်မယ်၊
ပြီးရင် နောက် တစ်နေ့နဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြင်သစ်တွေကိုပါ
ထုတ်ထုတ်ပစ်မယ်။ ပက်သိုးဒေသကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ယာယီ
ဥာနချုပ်စခန်းပါပဲ’

ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကြောင့် ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာသည်
ခွဲခွဲသွားပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်သည်။ ဤမျှလောက်
သော သတင်းစကားကို အာရုံစူးစိုက်၍ နားထောင်လိုက်ရ
သည့်အတွက် သူ့မှာ မောပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိ၏။ အနှာကိုယ်

၁၀၈ မောင်ထွန်းသူ

တွင်းမှ စူးစူးရှရှ နာကျင်မှုကြောင့် အိပ်ရာပေါ်တွင်နေထိုင်လိုက်မိသည်။

သူ့အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အာနမ် အမျိုးသားသည် စိတ်ပူပန်သော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ဆီသို့လျှောက်လာပြီး အိပ်ရာဘေးတွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်သည်။ အာနမ် အမျိုးသား၏ လက်သည် ဂျိုးဇက်၏ ပခုံးကို လာကိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဂျိုးဇက်ကို သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် နေရာ ပြင်ပေးသည်။

‘နားနားနေနေ နေပါဗိုလ်ကြီးရှားမင်း’ ဟု နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ပြီးတော့ စောင်များကို ဆွဲယူကာ ပခုံးအထိ လိုအောင် ခြုံပေးသည်။

‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောကြဖို့ အချိန်တွေအများကြီး ရှိနေပါသေးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ကျုပ်အခုလာတာက ခင်ဗျားဟာ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းတဲ့ နေရာတစ်နေရာက မိတ်ဆွေကောင်းတွေရှိ လက်ထဲမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ယုံကြည် စိတ်ချသွားအောင် ပြောဖို့ လာခဲ့တာပါ’

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဂျိုးဇက်၏ အခြေအနေသည် များစွာ ကောင်းမွန်လာသည်။ သူ့ကို ဂူထဲမှ အပြင်သို့ ထုတ်ယူလာနိုင်ခဲ့၏။ ဒေါင်ဗန်လတ်နှင့် အဖော် သုံးဦးထမ်းစင်ကို မယူလိုက်ချိန်တွင် သူသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့်

တစ်ချက်မျှ ကျယ်လောင်စွာ ညည်းလိုက်မိသည်။ အပြင်သို့ ထုတ်သောအခါ နံနက်ခင်း၏ စင်းလက် တောက်ပသော နေရောင်ခြည်ဒဏ်ကို သူ့မျက်လုံးများက ရုတ်တရက် မခံနိုင်။ အလေ့အကျင့် ရှေ့အောင် မိနစ်ပေါင်း များစွာ အကုန်ခံ၍ အားထုတ်နေရ၏။

သူ့ကို ထားသောဂူသည် ရေတံခွန်တစ်ခု၏ဘေး၌ တည်ရှိပြီး ဂူပေါက်ကို အလွန်ထူထပ်စွာ ပေါက်လျက်ရှိသောကျူပင်များက ဖုံးကွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂူနှင့် မနီးမဝေးရှိ ကျောက်စွန်းကလေး တစ်ခုပေါ်၌ သူ့ထမ်းစင် နေရာယူပြီး သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးများသည် အလွန်ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော တောအုပ်ကြီး၏အပေါ်မှ မိုးထွားသည် ထိုးကျောက်တောင် အစွန်းကြီးများကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။

အလွမ်းကွာဝေးလှသော နယ်စပ်၏ ဖတ်ဖက်ရှိတစ်ချက်ခိုင်ခံ့အတွင်းမှ ကန်တော့ပုံသဏ္ဍာန် တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများသည် နံနက်ခင်း၏ မြူနှင်းများ ကင်းစင် လွင့်ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လာကြသည်။

‘ကျွန်တော့် လေယာဉ် ဆင်းခဲ့တဲ့ နေရာဟာ ဒီနေရာကိုး’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။

‘ဂျပန်တွေရဲ့ ရန်က ဝေးဖို့အတွက် အလွန်သာယာလှတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ခင်ဗျားတို့ ရွေးထားတာပါလား’

ဂျိုးဇက်၏ ဘေးမှ ဒေါင်ဗန်လတ်သည်လည်း ငေးကြည့်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ ငေး ကြည့်နေသည်မှာ တောင်စဉ် တောင်တန်းများကို မဟုတ်။ နေရောင်ဖြာကျသော ကျောက်စွန်းပေါ်မှ ဂျိုးဇက်ကို ဖြစ်သည်။ ဂျိုးဇက် မျက်နှာကို အခုလို နေရောင်အောက် ရောက်ခါမှ ပီပီပြင်ပြင် မြင်ရသည်။ ဂူထဲမှာ တုန်းကတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ လတ်သည် ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လျက် ရှိ၏။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကို အလျင်တုန်းက ရောက်ဖူးပါသလား ဗိုလ်ကြီး’ ဟု မေးသည်။ သူ၏ အင်္ဂလိပ် စကားမှာ ထစ်စီးထစ်ငေါ့။ အံ့ဩနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာ အပြည့်

ဂျိုးဇက်က အသစ်တစ်ဖန် ပြန်၍ စိတ်ဝင်စားသွားသည် မျက်နှာထားဖြင့် လတ်ကို မော့ကြည့်သည်။

‘ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုင်ဂိုနဲ့ ဟွေးမြို့ကို ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ ဟန္တူ ဝိုင်ကိုလဲ တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်၊ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် မေးတာလဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွန်တော် အမေရိကန် လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်’ ဟု လတ်က များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘အဲဒီ လူငယ်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ရုပ်ချင်း တော်တော် ဆင်တယ်’

ထူထိုသည် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဂျိုးဇက်သည် လတ်၏မျက်နှာကို မြင်ဖူးသလိုထင်

အာသည်။ ‘ကျွန်တော် ၁၉၂၅ ခုနှစ်တုန်းက ဘုရင်မင်းမြတ် နန်းတော်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ တက်ပွဲတော်ကို ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။

‘ပြီးတော့ ၁၉၃၆ ခုနှစ် အတွင်းမှာ ဟွေးမြို့နဲ့ ဟန္တူ ဝိုင်ကို အလယ်သွားဖို့ နောက်တစ်ခေါက် ဒီနိုင်ငံကို ပြန်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းကများ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာရာမှာ ဆုံမိခဲ့ကြသလား’

‘ကျွန်တော်တို့ ၁၉၂၅-ခုနှစ်တုန်းက ဟွေးမြို့မှာ တွေ့ကြုံတာ’ ဟု လတ်က အောင်မြင် ဝင့်ကြားသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား အမေနဲ့လေ’

ဂျိုးဇက်က အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ခေါင်း ညှိတ်သည်။

‘ကျွန်တော့် နာမည်က လတ်ပါ၊ ဒေါင်ဗန်လတ်လို့ အပါပါတယ်၊ လင်လေးပွဲတော် အပြီး ခင်ဗျား စကား ပြောတာ ကျွန်တော်ဟာ သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်ပေါ့’

ဂျိုးဇက်က လတ်ကို သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်သည်။ ဇက်၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါသည် ပေါ့လျှော့နုနု ထောင်ထဲ၌ နေခဲ့ရသည့် နှစ်များအတွင်းက ခံစားခဲ့ရသော ဆင်းရဲ ဒုက္ခများကြောင့် ပျက်ပြားလျက် ရှိရုံမျှမက နိုင်ငံအတွက် အသက်ပေးဆုံးရှုံးရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ လူစဉ်မမီအောင်

လုပ်ခဲ့မိသည့်အတွက် သူ့ မျက်နှာထားသည် တင်းမာခက်ထန် လျက် ရှိ၏။

သို့တစေလည်း အသိဉာဏ်ပညာ မြင့်သူများ၌သာ တွေ့ တတ်သည့် မျက်ခုံးနှင့် ကြည်လင် တောက်ပသော မျက်လုံး အစုံက သူ့ ကိုမှတ်မိလာအောင် ဆွဲဆောင်လျက်ရှိသည်။ ဘုရား ခိုင်ဒင်း၏ နန်းတော်တွင်းရှိ ညွှန်ခန်းဆောင် တစ်ဆောင် အတွင်း၌ သူ့ ကို ဧေါသ တကြီးနှင့် စကား ပြောခဲ့ ပူးသော အာနမ် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည် ဤမျက်ခုံး ဤမျက်လုံး များနှင့် မျက်နှာပင်ဖြစ်သည်ကို ဂျိုးဇက်မှတ်မိလာ၏။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မှတ်မိပြီ’ ဟု ဂျိုးဇက်ကပြော သည်။

‘တက်ပွဲတော်၌ အပေါ်ယံ အဆောင်မှူးတွေကို ခင်ဗျား မကျေမနပ် ဖြစ်ပြီး ဧေါသတကြီးနဲ့ ဝေဖန်ခဲ့တယ်လို့ ထင် တယ်။ ပြီးတော့လဲ ခင်ဗျားရေးချင်တာ ရေးခွင့် မရဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့သားအမိကို ပြောခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား’

လတ်က စိတ်ထိခိုက်သွားသောမျက်နှာထားဖြင့် ပြုံးသည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ဖို့များပါတယ်၊ ဟိုတုန်းကထော ကျွန်တော်ဟာ အသက်ငယ်သေးတယ်၊ ဘာမဆို ကမူးရှူးထဲ ပြောချင်လုပ်ချင်တယ်’

သူသည် ဂျိုးဇက်ကို ငို၍ကြည့်ကာ လက်တစ်ဖက်ကို လှုပ် ဆွဲပြီး ဝမ်းသာအားရ ခါးလျက်ရှိသည်။

‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တစ်ချိန်က သိခဲ့ဖူးတဲ့ အမေရိကန် တစ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်ကို ကူညီရသလို ဖြစ်လာတဲ့အ တွက် ကျွန်တော် ပိုပြီးဝမ်းသာမိပါတယ်’

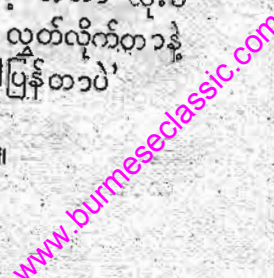
ယုံကြည်ရန်ခက်ခဲလှသည့် တိုက်ဆိုင်မှုအတွက် အံ့ဩလျက် သော ဂျိုးဇက်သည် လတ်ကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။

‘ခင်ဗျား သတင်းစာဆရာဘဝကို ဘယ်တုန်းက စွန့်လွှတ် တတ်တာလဲ လတ်၊ အခုလက်ရှိ ပြောက်ကျားတပ်သား တစ် ယောက်ဘဝကို ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ’

‘၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တက်ပွဲတော်အကြိမ်နဲ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် နိုင်ငံကို ပြင်သစ်တွေ လက်ထဲက လွတ်မြောက် အောင် လုပ်မယ်လို့ အခိုင်အမာ သန္နိဋ္ဌာန် ချခဲ့တယ်’ ဟု လတ်က အလွန် တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ဒါပေမယ့်လို့ ပြောက်ပိုင်းဒေသ အတွင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စစ်ရှားထကြွမှုတွေထဲမှာ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရပြီး ပေါ့လို့ နိမ့်ထောင်ထဲမှာ ငါးနှစ် တိတိ နေခဲ့ရတယ်၊ ဒီငါးနှစ်အ တွင်းမှာ ပြင်သစ်တွေကို ချစ်ခင် ကြည်ညိုတဲ့စိတ်ဟာ လုံးဝ မလောခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော် ကို ထောင်က လွတ်လိုက်တာနဲ့ ပြိုင်နက် လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲမှာ စင်ပါပြန်တာပဲ’

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

‘အဲဒီနှစ်တွေဟာ အလွန်ကို ခက်ခဲပင်ပန်းပြီး ဆင်းရဲနွမ်းနယ်ခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေပေါ့၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်စေမှာ ပြင်သစ်တွေဟာ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ကို ဂျပန်တွေရဲ့ လက်ထဲ ထိုးအနိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂျပန်တွေက ကျွန်တော်တို့အမျိုးသမီးတွေ၊ ရေးဝါဒသမားတွေကို ဆက်လက်ပြီး နှိမ်နင်း ပေးဖို့အတွက် တစ်နိုင်ငံလုံးကို ပြင်သစ်တွေလက်ထဲ ပြန်အပ်ခဲ့ကြတယ်၊ တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ တောင်ပိုင်း ဒေသတွေမှာ အဆိုးဆုံး အရက်စက်ဆုံးလို့ ဆိုရမယ့် နှိမ်နင်းရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံဆူနိုင်ငံသားခြောက်ထောင် လောက်ဟာ သူတို့လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးခဲ့ကြရတယ်၊ ကျေးဇူးအများအပြားဟာ မီးလောက်တိုက် အဆွင်းခဲခဲ့ကြရတာပဲ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံနဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဂျပန်၊ ဂျာမနီ နိုင်ငံတွေ စစ်ဖြစ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိုလိုနီအရှင်သား ပြင်သစ်တွေက ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်အတွင်းက လုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ဆက်ပြီးလုပ်နေကြတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ၁၉၄၁ ခုနှစ်မှာ ဂျပန်နဲ့ ပြင်သစ်တွေကို တိုက်ခိုက်တိုက်ခတ်လှည့်ဖျက်ဖို့အတွက် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဖွဲ့ခဲ့ကြတယ်’

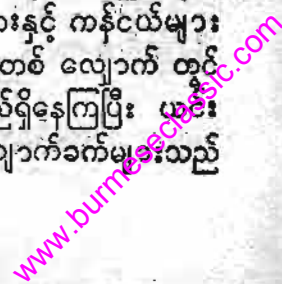
လတ် စကားပြောနေခိုက်တွင် ဂျိုးဇက်ထံသို့ ညနေတိုက်ရောက်လာလေ့ရှိသော အရပ်ပုဂ္ဂိုလ် ဝိန်ခြောက်ခြောက် အဖွဲ့အစည်း အမျိုးသားသည် ကျောက်စွန်းအောက်ဘက်ရှိ ဂူတစ်လုံးထဲ ထွက်လာသည်။ ကျိုးကြေနေသော ဦးထုပ်တစ်လုံး ဆောင်ထားသည်။ စတီနေကျ ကာကီအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီဟောင်း

များ ဝတ်ထားသည်။ လက်ထဲတွင် ဝါးတုတ် တစ်ချောင်း ထည့်ထားသည်။ ဂျိုးဇက်က လှမ်းကြည့်နေခိုက်မှာပင် အာနမ် အမျိုးသားသည် ပြောက်ကျား စခန်းအတွင်းမှ ဖြတ်၍ စီးနေသော ချောင်းငယ် ကမ်းပါးဆီသို့ ဆင်းသွားကာ အစတ်အစားများကို ချွတ်လျက် ရှိလေသည်။

‘သူဟာ မနက်တိုင်း ရေခဲရေလောက် အေးနေတဲ့ ချောင်းအဖျားကို ချိုးတယ်၊ ပြီးရင် ဆယ်မိနစ်တိတိ ကာယလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တယ်၊ ဒါဟာ အလုပ်မလုပ်ခင် သူ့မှန်မှန် လုပ်နေကျ အာနမ်တစ်ခုပဲ’

ဂျိုးဇက်၏မျက်လုံးများကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်ပြီးလတ်က ပြောသည်။ ‘ဒီတောင်တန်းတွေ ကြားမှာ နေရတဲ့ ဘဝဟာ ဆွယ်ပေါ့ဘူး၊ အလွန် ခက်ခဲပြီး ပြင်းထန်လှပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ နေမှု ထိုင်မှုက အစ စည်းစနစ်နဲ့နေမှ ဖြစ်ပါတယ်၊ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ စည်းစနစ်နဲ့ နေတတ်အောင် မှန်မှန် ဆင်ကျင့်ပါတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က အဲသလို လက်တွေ့လက်နာ အထိုင်ပြနေတာဟာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို သူ့လိုနေတတ်အောင် စံနမူနာ ပြနေတာပါပဲ’

ကျောက်ဆောင်၏ ခြေရင်းဘက်တွင် ချောင်းသည် ကျယ်ပြန့်လာပြီး အိုင်ကလေးများ၊ အိုင်ကြီးများနှင့် ကန်ငယ်များ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ချောင်း ကမ်းပါး တစ်လျှောက် တွင် ကျောက်ဆောင် ကျောက်ပြားများ တည်ရှိနေကြပြီး ယင်းတို့ပေါ်၌ ပြုထွက်နေကြသော ကျောက်ပန်း ကျောက်ခက်များသည်

ချောင်းငယ်ဘက်သို့ ထိုးထွက်ကာ ရေပြင်ကို အုပ်မိုးထားကြ
လေသည်။

‘ဟိုကျောက်တုံးဟာ သူ့ စားပွဲပေါ့’ဟု လတ်က အော
ဘက်ရှိ ကျောက်တုံးများထဲမှ အညှီဆုံး အပြန်ပြူးဆုံးအောင်
ကျောက်တုံး တစ်တုံးဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။

‘သူဟာ အဲဒီ စားပွဲမှာ တစ်နေ့လုံးထိုင်ပြီး ဂျပန်နဲ့ပြင်သစ်
ဖက်ဆစ်တွေကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့အတွက် စည်းရုံး
လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ မနက်တော့ သူဟာ
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သတင်းစာ ဗီယက်လက်အတွက် ဆောင်းပါး
တွေ ရေးမှာပါ။ ဗီယက်လက်ဆိုတာ လွတ်လပ်သော ဗီယက်နမ်
လို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်’

အောက်ဘက် ချောင်းကမ်းပါး၌ ရပ်နေသော အား
အမျိုးသားသည် ချောင်းငယ်၏ အလွန်အေးမြသော ရေထဲ
ထပ်၍ ဆင်းရန် ဟန်ပြင်နေရာမှ ဂျိုးဇက်တို့ဆီသို့ မော့ပြန်
သူ၏ ဝါးတုတ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ ပိန်ကပ်ကပ်နှင့် အလှူ
သေးသွယ် နုနယ်လွန်းလှသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ဤမျှလောက်
အေးစိမ့်နေသည့် ရေထဲသို့ ဆင်း၍ စိမ်နိုင်လောက်အောင်
ကျန်းမာ သန်စွမ်းခြင်းမှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်။
ဂျိုးဇက်က ထင်သည်။

‘သူက ဘယ်သူလဲဗျ’

လတ်က ဂျိုးဇက်ကို တအံ့တဩလှမ်းကြည့်သည်။ ‘ကျွန်တော်
ခင်ဗျား သိနေပြီလို့ ထင်မိတာ၊ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့
ခေါင်းဆောင်ပေါ့၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ့ကိုယ်သူ ငုယင်အိ
ဆစ်လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ လူပေါ့၊ ငုယင်အိကွတ်ဆိုတာ
အဖူးအနှစ်ငုယင်လို့ ခေါ်တာ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဟိုချီမင်း
ထဲမှာ နာမည်သစ်ကို ယူထားတယ်၊ ဟိုချီမင်းဆိုတာက အလင်း
ဆိုင် ပေးသူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်’

‘ခင်ဗျား သူ့ကို သိတာ ကြာပြီလား’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်က ဟန္တာ ဝင်မြို့မှာ
တွေ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်က သူဟာ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေး
အဖွဲ့ချုပ်ကို အရူးလုပ်ဖို့အတွက် လန်ဒြား သမားယောင်
ဆောင်ထားတယ်၊ ကျွန်တော်တောင် သူ့ကို မမှတ်မိခဲ့ဘူး၊
သူဟာ အလွန် ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ အဖေဟာ
အင်္ဂလိပ်ကြီးတစ်ယောက်ပါ၊ သူဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံး နေရာ အနှံ့
ခြားကို သွားခဲ့ဖူးတယ်၊ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ရုရှား၊ ဂျပန်၊
အိန္ဒိယနဲ့ ချက်ကိုစလို ပေးကီးယား ဘာသာ စကားတွေကို
သတင်းကောင်း ပြောနိုင်တယ်၊ တရုတ် ဘာသာ စကား
အမျိုးကိုလဲ ပြောတတ်တယ်၊ သူ့ကို အာနမ်နိုင်ငံ အလယ်
ဒေသက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်တဲ့ ငိုအန်း ပြည်နယ်မှာ
တွေ့ခဲ့တာ’

လတ်က စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်ပြီး ဂူအလှူ
ကြားစွာဖြင့် ပြုံးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဒေသ စကားပုံတစ်ခုက ဆိုထားတယ်။ ဂုဏ်အနိုးကလူတစ်ယောက်ဟာဘာကိုမဆို ဆန့်ကျင်လိမ့်မယ်တဲ့။

‘ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားလဲပဲ အခု ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဆိုပါတော့ လတ်’

ဒေါင်ဗန်လတ်၏ မျက်နှာထားသည် တည်ငြိမ် သွားပြန်သည်။

‘ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူပြီး ပြောပါရစေ ဗိုလ်ကြီး ရှားမင်း ကျွန်တော်ဟာ ဟိုချီမင်းရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသော ရဲဘော်မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ပါ။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ဦးဆောင်တဲ့ နေရာမှာ ဝင်ထက် ပိုပြီး သိတယ်။ တတ်တယ်။ နားလည်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မိလောက်အောင်ကို မိုက်မဲခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖူးပါတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ လူတစ်ယောက်မှာ သံမဏိခတ် ခတ် ရှိနေမယ်။ အရာရာတိုင်းကို စွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့စိတ်ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဘာကိုမဆို ပြီးမြောက်အောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူက ကျွန်တော့်ကို သံမဏိခတ်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ဟာ ပြည်သူလူထုရဲ့ စိတ်နေသဘောထားနဲ့ ပြည်သူလူထုရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို သိနားလည်ရမယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူ သတိပေးတာကို နား မထောင်ခဲ့ဘူး’

လတ်သည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်သည်။ ဂျိုးဇက် ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာကိုလွှဲကာ အဝေးသို့ ငေး ကြည့်နေသည်။

‘အပြစ်အပျက်တွေက သူမှန်ပြီး ကျွန်တော်မှားတယ်ဆိုတာ သက်တွေပြခဲ့တယ်။ အဲဒီ သင်ခန်းစာကို ကျွန်တော် တစ်သက် နား မမေ့တော့ဘူး။ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ နောက်ထပ် သင်ခန်းစာ သစ်တွေ အများကြီး ရခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မကြာမကြာ ဆိုသလို အလွန်ဆင်းရဲတဲ့ ရွာတွေကို ဖြတ်သွားခဲ့ရဖူးတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူဟာ ကလေးကို ရေချိုးပေးရာမှာ နိုင်မနုစီး ဖြစ်နေတဲ့ မိခင်အတွက် ဝင်ပြီး ကလေးကို ရေချိုးပေးခဲ့တယ်။ ထင်းစည်းကို မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတဲ့ ရွာသားအတိုင်း အတွက် ထင်းစည်းကို ထမ်းပြီး ပို့ပေးခဲ့ကြရတယ်။ ပြည်သူတွေ အပေါ်မှာထားတဲ့ သူ့ စိတ်ဟာ အလွန်အလွန်လေးနက်ပြီး မားတဲ့ သဘောရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လဲ ကျွန်တော်တို့ နောက်လိုက် ရဲဘော်တွေအားလုံးက သူ့ ကို ဘတ်ခဲဟို ဦးလေးလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ပြည်သူလူထု တစ်ရပ်လုံးကို သူ့ သားစုထဲက ဆွေမျိုးရင်းချာ သွေးရင်း သားရင်းတွေလို သဘောထားတယ်ဆိုတာ အားလုံးက သိနေကြတယ်။ အပေါ်မှာ သံမဏိခတ်တဲ့ စိတ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ထက်လက် နှလုံးသားထဲက လာတဲ့ ဖြူစင်သော စိတ်ဝစတနာ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိထားကြတယ်’

‘သူ အသက် အယ်လောက် ရှိပြီလဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးခဲ့သည်။

‘ပထမ ကျွန်တော်က သူ့ကို အသက် ကြီးလှပြီလို့ ထင်တာ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့’

‘သူ အသက်မကြီးသေးပါဘူး၊ အခုမှ ငါးဆယ်လေးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်’ ဟု လတ်က ရိုသေလေးစားသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် သူဟာ မကြာသေးခင်ကပဲ တရုတ်နိုင်ငံက အကျဉ်းထောင်တွေ ထဲမှာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှု ဒဏ်တွေကို အပြင်းအထန် ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒီဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေကြောင့် သူ ရုပ်ဟာ အသက်နဲ့ မလိုက်အောင် အိုစာခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်ထဲမှာ သူဟာ နယ်စပ်ကဖြစ်ပြီး ချန်ကေရွတ်ဆီ အရောက် သွားခဲ့ပါတယ်။ တရုတ် အမျိုးသားတွေနဲ့ ဗီယက် မင်းပူးပေါင်းပြီး ဂျပန်တွေကို တိုက်ဖို့ လက်ကမ်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သစ္စာမဲ့ လှတဲ့ စစ်သေနာပတိ ချန်ကေရွတ်ဟာ သူ့ကိုဖမ်းပြီး ထောင်ထဲ ထည့်ထားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဟိုဒေ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို သံခြေကျင်းတွေခတ် သူ့လည်ပင်းမှာ သစ်သား ထမ်းပိုးစုပ်ပြီး ကိလိုမီတာ ရာပေါင်းများစွာ ခြေကျင် လျှောက်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ တစ်နှစ် အတွင်းမှာ တရုတ် အကျဉ်းထောင်ပေါင်း သုံးဆယ်တိတိ ပြောင်းခဲ့ရတယ်။ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းမှုဒဏ်တွေက ပြင်းထန်လွန်းတဲ့အတွက် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ပြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ သွားတွေလဲ အများကြီး ကျွတ်ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ အလွန် အေးမြီး ညစ်ပတ်နံ့စေ့နေတဲ့ အချုပ်ခန်းတွေထဲမှာ ထောင်

သားတွေ အများကြီး သေခဲ့ရတယ်။ တစ်ရက်မှာ သူသေပြီဆိုတဲ့ သတင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အားလုံး ဟောဒီ ပက်ဘိုးစခန်းမှာပဲ သူ့အတွက် ရည်မှန်း ပြုစု စောင့်ရှောက် အခမ်းအနား လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ လူတိုင်းဟာ ခမ်းနည်း ကြေကွဲခဲ့ကြရတယ်’

လတ်၏ မျက်နှာသည် ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို သတိရသဖြင့် ညှိုးငယ်လျက်ရှိသည်။

‘အဲဒီနောက် လပေါင်း များစွာ အကြာ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ဆီကို တရုတ်သတင်းစာ တစ်စောင် ရောက်လာ တယ်။ သတင်းစာထဲမှာ အောင်ခတ်ထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ပါလာတယ်။ လက်ရေးက သူ့လက်ရေး၊ သတင်းစာရက်စွဲကို ခြုံကြည့်လိုက်တော့ မကြာသေးခင်ကမှထုတ်တဲ့ သတင်းစာ ခြုံနေတယ်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက သူ့ သေသေးဘူးလို့ ကောက်ချက်ချလိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် အားလုံး သိပ်ကို ပျော်သွားကြတာပဲ။ အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုအနေနဲ့ လူတိုင်းဟာ အဲဒီကဗျာကို အလွတ်ရအောင် ဖျက်ကြတယ်။ ဗိုလ်ကြီး ရှားမင်း၊ ဒီကဗျာကို ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာ ပြန်ထားတယ်၊ ခင်ဗျား နားထောင် သေး’

ဂျိုးဇက်တ အမှတ်တမဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ့ အစွမ်းများကတော့ ချောင်းထဲမှ ပြန်တက် လာနေသည့် အနံ့အမျိုးသားကို ကြည့်လျက်။

‘ကောင်းကင်မိုးသား တိမ်လိပ်များသည်
တောင်တန်းများကို ရစ်ပတ်ထိုင်းဖွဲ့
လင်းလက်နေအောင် ဖန်တီးဆောင်၏။

မိုးယံထိငြား တောင်တန်းများက
တိမ်လိပ်များအား တုံ့ပြန်ယှက်နှွယ်
ပွေ့ဖက်တွယ်လျက်။

သူတို့အောက်တွင် မြစ်ရေပြင်သည်
ကြေးမုံ ရိပ်သွင် လက်လက်ထင်၍။

အနောက်တစ်ခွင် လှမ်းမျှော်လျှင်မူ
တောင်စင်တောင်တန်း ဆင့်ဆင့်လှမ်း၏။

ဆင့်ဆင့်လှမ်းရာ တောင်တန်းသားကို
ငါ့စိတ်ခိုနား လှည့်လည်သွားသော်
ငါ့နှလုံးသား လှုပ်ရှားစိမ့်ဝင်
လွန်နာကျင်၏။

တောင်ဘက်ဆီမှ ပြာပြာလဲ့လဲ့
ကောင်းကင်ထက်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှု
မျှော်တွေးရှုသော် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း
ပေါင်းသင်းကောင်းကို ငါလျှင်တမ်းတ
သတိရ၏။’

ဂျိုးဇက်က လတ်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ချိန်တွင်
ကဗျာကို ရွတ်ဆိုပြနေသော လတ်၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်
ရည်များ ဝဲလျက် ရှိသည်။

‘မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း ပေါင်းသင်း ကောင်းကို ငါ
လျှင်တမ်းတ သတိရ၏ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက်
မင်္ဂလာအရှိဆုံး သတင်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်’

လတ်၏အသံတွင် ကြေကွဲသံပါလာသည်။

‘ခံနိုင်ရည် မရှိနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန် ကြာရှည်ခဲ့တဲ့
အဲဒီငရဲဘုံထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ အသက်နဲ့ ကိုယ် တည်မြဲ နေဖို့
အတွက် ကဗျာတွေ အများကြီးစပ်ဆိုသီကုံးခဲ့တယ်။ အားလုံး
တရုတ်ဘာသာနဲ့ချည်းပဲ၊ စပ်ပုံစပ်နည်းတွေကလဲ တရုတ် ဂန္ထ
ဝင် ကဗျာတွေ ပုံစံအတိုင်းပဲ၊ အဲဒီကဗျာ အားလုံးကို ကျွန်
တော် အင်္ဂလိပ်လိုရော ပြင်သစ်လိုပါ ဘာသာပြန် ထားခဲ့ပါ
တယ်’

နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်အောက်၌ လဲလျောင်းလျက်
ရှိသော ဂျိုးဇက်သည် မျက်လုံးများကိုမှိတ်ကာ အသာကလေး
နားစွင့်နေမိ၏။ လတ်၏ကဗျာရွတ်သံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာ
နေသည့် အသံမှာ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များကြားမှ
ဖြတ်သန်း စီးဆင်းနေသော ရေသံများ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
အလမ်း ဝေးကွာလှသော တောင်တန်းများ၏ ငြိမ်အိတ်မှု
သည် နာကျင်ခြင်းနှင့် ဖျားနားခြင်းဟူသော ဝေဒနာများ၏

၁၂၄ မောင်ထွန်းသူ

ဖိစီးခဲ့မှုကြောင့် ခံစားနေရသည့် ဂျိုးဇက်၏ မောတိုက်နှမ်းလျှ မှုနှင့် ပေါင်းစပ်မိသည်။ ထိုအခါကျမှ ဂျိုးဇက်၏ စိတ်တွင် ငြိမ်းအေးခြင်း၊ ကြည်လင်ခြင်းနှင့် တည်ငြိမ်ခြင်း စသော ခံစားမှုများ ဝင်လာသည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့် အတွင်းက သူ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော သေဘေးနှင့် နီးကပ်ခဲ့ရသမျှ အဖြစ်အပျက် များသည် သူ့နှင့် လုံးဝ အဆက်အစပ်မရှိခဲ့သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့နှင့်ရင်းနှီး ခဲ့ရသော ဘဝတစ်ခု မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သူများ အပေါ်၌ ကျေးဇူးတင်စိတ် သည် သူ့ ရင်တွင်း၌ ထက်ထက်သန်သန် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အထူးသဖြင့် ဗီယက်မင်း ပြောက်ကျား တပ်သားများ အပေါ် မေတ္တာစေတနာ အပြည့်အဝ ထားပြီး သွေးသား အရင်းအချာများသဖွယ်ဆ ဂိဆံနေသော နန္ဒနယ်နယ် ပိန်ပိန် ပါးပါး အာနမ် အမျိုးသားကြီးအပေါ် လေးစားကြည်ညို ခြင်းနှင့် ကျေးဇူးတင်ခြင်း စသော ခံစားမှု များသည် ပြင်း ထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ဖခင် တစ်ယောက်နှင့် တူလော ဤအာနမ်သားကြီး၏ အပြုအမူများ အပေါ်တွင် တွယ်တာ ချင်သလိုလို ဖြစ်လာမိ၏။

ဤအခိုက်အတန့်အတွင်းမှာပင် ဘာကြောင့်ဟု အတိအကျ ပြောမပြနိုင်သည့် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှု တစ်ခု ဝင်လာသည်။ တကယ်တော့ သူ၏ အတွေးအာရုံအတွင်းသို့ သူ၏ဖခင်အရင်း

ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ သူသည် သူ့ဖခင် အရင်းအပေါ်၌ အာနမ် အမျိုးသားအပေါ် မေတ္တာထား သလောက်ပင် မထားနိုင်ပါတကား။

ဤအတွေးသည် သူ့ စိတ်ကို များစွာ အနှောင့်အယှက်ပေး နေသည်။ သို့သော်လည်း ကြာရှည်တော့ မဟုတ်။ နွေးထွေး သော နေရောင်ခြည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ငြိမ်ဆိတ် အေးချမ်း နှုတ်ကြောင့် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စွာ ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသော သူ့စိတ် သည် တည်ငြိမ် ကြည်လင်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ အေးငြိမ်းသောအဖြစ်သို့ ရောက်ကာ နောက်ဆုံးတွင် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားလေ၏။

အနှောက်ဖျား တောင်စွယ်တွင် နေကွယ်ချိန်ထိ ဂျိုးဇက် သည် အိပ်မောကျနေဆဲ။ ပထမတွင် သူ့ နားများမှ ကြား လိုက်ရသော စက်သေနတ်သံများသည် အတိတ်က အိပ်မက် ဆစ်ခဲထဲမှ အသံများဟုထင်လိုက်မိသေး၏။ ထို့နောက် သူ့ ဗခုံးတစ်ဖက်ကို အသာအယာလှုပ်၍ နှိုးနေသော လတ်ကို မြင် ရသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူ စောစောက ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံများသည် အိပ်မက်မဟုတ်။ မိမိနှင့် အလှမ်းမဝေး သော နေရာ တစ်နေရာတွင် ဖြစ်ပွားနေသည့် တကယ့်တိုက်ပွဲ ဆစ်ခဲမှ သေနတ်သံများဟု သိလာရလေသည်။

‘အပြင် ကင်းတပ်ဖွဲ့နဲ့ ပြင်သစ် ကင်းအဖွဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်နေ ဆယ်’ ဟု လတ်က အရေးတကြီး ပြောသည်။ ထမ်းစင်ကို

သယ်ရန်အတွက် သူ့တပည့် တပ်သားများကို လှမ်း၍ အချက်ပေးသည်။

‘ငါတို့ ဒီစခန်း ရွှေ့မှဖြစ်မယ်’

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ အပြေးအလွှား သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော ဗီယက်မင်း ပြောက်ကျားတပ်သားများကို မြင်တွေ့နေရသည်။ အောက်ဘက်အနိမ့်ထဲရှိ ကျောက်တုံး၌ ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်နေသော ဟိုချီမင်း ထလာသည်ကိုပါ သူ့မြင်လိုက်ရ၏။ ဟိုချီမင်းသည် စောစောကလို မဟုတ်။ စစ်သံခမောက် ဆောင်းထားသည်။ သူ့တပ်သား များအား အမိန့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု အဆယ်မပြတ် ပေးလျက်ရှိသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် စခန်းအတွင်းမှ လူအားလုံးသည် တစ်နေရာသို့ ဦးတည်ကာ ရွှေ့လျားလျက်ရှိကြ၏။ သွားနေကြသည်မှာ တောင်ကြား လျှိုမြေောင်တစ်ခုအတွင်း၌ဖြစ်သည်။ မတ်စောက်သော တောင်ကြားလမ်း များစွာကို ဖြတ်သန်းကြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အလွန်ထူထပ်သော တောအုပ်ကြီးတစ်ခု၏ အစပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေသည်။ ဗီယက်မင်း ပြောက်ကျားများသည် သစ်ပင်ကြီးများ အောက်ရှိ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိသော ချုံကြီး များကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ တိုးဝေ့ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။

မကြာခင်မှာပင် သူတို့လူစုသည် တန်းရွက်မိုး ထန်းရွက်ကာ တဲခြောက်လုံးဆီသို့ ရောက်ကြသည်။ ပြောက်ကျားတပ်

သားများသည် ပျာယာခတ်ခြင်း မရှိ။ အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာပင် စနစ်တကျ နေရာချထားလျက် ရှိကြလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သေနတ်သံများကို နောက်ထပ် နှာရီဝက်ခန့် ကြိုကြားကြိုကြား ကြားနေရသေး၏။ နောက်ဆုံးတွင် သေနတ်သံများ ရပ်သွားသည်။ နောက်ပိုင်းကျမှ လတ်၏ပြောပြချက်အရ ကျောက်ဂူများအတွင်းမှ တပ်စခန်း တစ်ခုလုံး ချောချောမောမော ဆုတ်ခွာနိုင်ရန်အတွက် ပြောက်ကျားတပ်သားတစ်စုက ပြင်သစ်များကို ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ရကြောင်း၊ ပြင်သစ်စစ်သား နှစ်သောက် ကျဆုံးကြောင်း ဂျိုးဇက်သိလိုက်ရသည်။ တိုက်ပွဲအပြီးတွင် ပြောက်ကျားတပ်သားများသည် တစ်ဦးချင်းစီ အနီးအနားရှိ တောင်များဆီသို့ အလျှိုလျှို ဆုတ်ခွာကာ ခြေရာဖျောက်ခဲ့ကြသည်။ ညဉ့်နက်ပိုင်းမရောက်မချင်း စခန်းသစ်သို့ ရောက်မလာကြပေ။

ဂျိုးဇက်ကို တဲတစ်လုံးတွင် သက်သောင့် သက်သာ ဖြစ်အောင် နေရာချပေးထားရသည်။ နောက်တစ်နေ့အရက်တက်သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ သူ ယခင်က တွေ့နေကျထက် အရေအတွက် များလာသော ပြောက်ကျားတပ်သားများကို မြင်ရသည်။ တပ်သားများသည် စခန်းအနီးရှိ မြေကွက်လုပ်တစ်ခုထဲ၌ တန်းစီနေကြသည်။ တပ်သားများ ကိုင်ထားသည့် လက်နက်များမှာမျိုးစုံသဖြင့် ဂျိုးဇက်၏မျက်စိထဲတွင် အထူးအဆန်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ယူနီဖောင်းသပ်ရပ်စွာစုတ်ထားသော ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် အာနမ်တစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းကို ခပ်

ကျကျလှမ်းကာ သူတို့ကြားတွင် လျှောက်သွားပြီး တပ်သားများ၏ အဝတ်အစားနှင့် အနေအထားမှန်မမှန်စစ်ဆေးလျက် ရှိလေသည်။

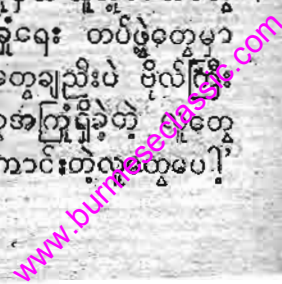
‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ် ရဲဘော်ဗိုလ်ငုယင်ဂီယက်ဆိုတာ သူပေါ့’ ဟု ဂျိုးဇက်၏ဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသော လက်က ပြော၏။ ‘ဟွေးမြို့ အမျိုးသားကျောင်းမှာ ပညာသင်ခဲ့တုန်းက ဆိုရင် သူဟာ စစ်သမိုင်းတာသရုပ်နဲ့ ဥပဒေဘာသာရပ်မှာ အလွန်ကို ထူးချွန်တဲ့ ကျောင်း သား တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ နပိုလီယံရဲ့ စစ်ပွဲအားလုံးကို မြေပုံတွေနဲ့ ပုံစံအတိုအကျ အလွတ် ဆွဲပြနိုင်လောက်အောင်ကို မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြင်သစ်တွေကို မုန်းတီးတဲ့ နေရာမှာတော့ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ အကြီးအကျယ် မုန်းတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ခယ်မဟာ ပြင်သစ်တွေရဲ့ အသတ်ခံရတယ်။ သူ့ပိန်းမက ပြင်သစ်အကျဉ်းထောင်တစ်ခုမှာ သေခဲ့ရတယ်’

ဂျိုးဇက်သည် တန်းစီရှိရပ်နေကြသော တပ်သားများကို စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်ကာ ရေဘွက်ကြည့်သည်။ စုစုပေါင်း သုံးဆယ်လေးယောက်။ တပ်သားတစ်ဝက်ခန့်သည် အလွန်ရှေးကျသော တူးမီးသေနတ်များကို ထားကြ၍ ကျန်တစ်ဝက်ခန့်ထဲမှ အများစုသည် ခေတ်မီတော့သည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဟောင်းများကို ကိုင်ဆောင် ထားကြသည်။ နှစ်ယောက်တော့ သူတို့ခါးပတ်များတွင် ခြောက်လုံးပြူးကိုယ်စီ ထိုး

ထားကြသည်။ တစ်ယောက်ကတော့ အသေးစား စက်သေနတ် တစ်လက် လွယ်ထားသည်။

သူတို့၏ အင်္ကျီများနှင့် ဘောင်းဘီများမှာ ကာကီရောင်နှင့် နက်ပြာရောင်များဖြစ်၍ အားလုံးလိုလိုပင် အရောင်များလွင့်ကာ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ် နေကြလေပြီ။ သူတို့ထဲမှ လူများစုမှာ ဖိနပ်မပါကြ။ ဒေသခံ တောင်ပေါ်တိုင်းရင်းသားများဖြစ်ပုံရ၏။ သူတို့၏ နောက်ဘက် တောက်ပသော နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်အောက်ရှိ တိုင်တစ်တိုင်ထိပ်မှ အနီရောင်အောက်ခံပေါ် ရွှေရောင်ကြယ်တစ်ပွင့်တင်ထားသည့် အလံသည် တဖြတ်ဖြတ်ရိုက်ခတ်ကာ တလူလူလွင့်လျက်ရှိလေသည်။

‘အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ဗီယက်မင်းတပ်ဖွဲ့အလံပဲ’ ဟု လတ်က အလံဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီးပြောသည်။ ‘နောင်တစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်နိုင်ငံလုံးကို လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်မယ့် စစ်တပ်တစ်တပ် ဖွဲ့စည်းထားဖို့ အချိန်ကျနေပြီလို့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တုန်ကင်ပြည်နယ်ရဲ့ တောင်တန်းတွေကြားမှာရှိ နေတဲ့ လူစုတွေထဲက တိုက်ရည်ခိုက်ရည် အကောင်းဆုံး လူတွေကို ကျွန်တော်တို့ရွေးပြီး ခေါ်လာခဲ့ကြတယ်။ အခု ခင်ဗျား ခြင်နေရတဲ့ တပ်သားအားလုံးဟာ သူတို့နယ် သူတို့အေးသတွေ့မှာ နေခဲ့ကြစဉ်က သူတို့ရဲ့ နယ်မြေလုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့တွေမှာ ခေါင်းဆောင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ ဗိုလ်ကြီးများမင်း၊ သူတို့အားလုံး တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံရှိခဲ့တဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ အလွန်ရဲရင့်ပြီး သတ္တိအလွန်ကောင်းတဲ့ လူတွေပေါ့’

ဂျိုးဇက်သည် လဲလျောင်းနေရာမှ ကြိုးစားအားယူပြီး ထထိုင်သည်။ အထိုင်လိုက်တွင် နာကျင်လွန်းသဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် တစ်ချက်မျှ ရှိမဲ့ သွားသည်။ အရပ်အမောင်း ပုပုနှင့် လူလုံးလူဖန် စသော သွယ်လွန်းလှသော ပြောက်ကျားတပ်သား သိုးဆယ့်လေးယောက်ကတော့ သူတို့တပ်မှူး၏ မျက်စိအောက်တွင် တောင့်တောင့်မတ်မတ် ရပ်နေကြသည်။ တိုက်ပွဲစင်ရမည့် တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အနေ ကြည့်လိုက်လျှင် အဘက်ဘက်၌ ပြည်စုံလုံလောက်ခြင်းမရှိ။ ယူနီဖောင်းမအစ လက်နက်အထိ များစွာ ချို့တဲ့ချက်ရှိ၏။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကျတော့ ခိုင်မာပြင်းထန် လှသည်ကို သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးပြီ။

သူ ကြည့်နေခိုက်မှာပင် အရိုးပဒေသာပင်ပေါက်နေသော ပိန်ခြောက်ခြောက် ဟိုချီမင်းသည် တပ်ဖွဲ့ကို စစ်ဆေးရန် တဲတစ်လုံးထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူသည် တွန့်လိမ် ဖိန်ချိုင့်နေသော စစ်သံခဲမောက်ကို ဆောင်းထားပြီး လက်တွင် သူ့ကိုိုင်နေကျ ကြိမ်တုတ်ကိုကိုင်လျက်။ သူသည် တပ်ဖွဲ့၏ ရွှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေရာမှ အလဲတိုင်ရှေ့သို့ သွား၍ ရပ်သည်။ ထို့နောက် တရင်းတနီးလေသံဖြင့် တပ်သားများအား စကားပြောသည်။ ဟိုချီမင်း ပြောနေသမျှကို လတ်က ဘာသာပြန်ပေးလျက်ရှိသဖြင့် ဂျိုးဇက်က ဂရုတစိုက်ပင် နားထောင်နေမိလေ၏။

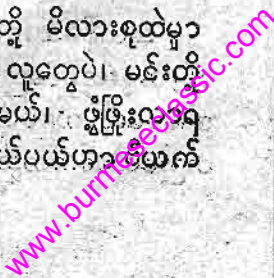
‘တိုအားလုံးဟာ စကတည်းက ခိုင်မာတဲ့အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ လျင်လျင်မြန်မြန် သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားကြရမယ်’

ဟိုချီမင်းက တပ်သားတစ်ဦးချင်း၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့အပ်အပ် လိုက်ကြည့်ကာ စကားကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောသည်။

‘ငါတို့အနေနဲ့ ငါတို့တစ်မျိုးသားလုံးရဲ့အင်အားကို အခိုင်အမာ ကျစ်လျစ်အောင် စည်းရုံးရမယ်၊ စုဆောင်းရမယ်၊ ငါတို့အထူထူ လက်တုံ့ပြီး တိုက်ပွဲစင်လာအောင် လှုံ့ဆော်ကြရမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါတို့ရဲ့အာရုံကို စစ်ဆင်ရေးထက် နိုင်ငံရေးနိဒါန်းကြားမှနဲ့ လှုပ်ရှားမှုအပေါ်မှာ ပိုပြီး အလေးအနက် ပြုကြရမယ်၊ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး နိဒါန်းတက်ကြတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ ပါဝင်လာအောင် စည်းရုံးကြရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီသော့တို့အနေနဲ့ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာတော့ စတိုက်ပြီ ဆိုတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့်ဘက်က အနိုင်ရအောင် တိုက်ခိုက်ကြရမယ်၊ မမျှော်လင့်တဲ့နေရာက ဖြုန်းခနဲဝင်တိုက်ကြရမယ်၊ တိုက်ခိုက်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင်းတို့ကို ခြေရာမခံနိုင်အောင် အလျင်အမြန် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကြရမယ်’

သူသည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားပြီး တစ်ချက်မျှ ပြုံးဆိုက်သည်။

‘အခု ဒီတပ်ဖွဲ့ဝင် အားလုံးဟာ ငါတို့ မိလားစုထဲမှာ အထွေအကြံ အရင့်ကျက်ဆုံး၊ ဝါအရင့်ဆုံး လူတွေပဲ၊ မင်းတို့တပ်ဖွဲ့ဟာ တစ်နေ့တခြား တိုးတက်လာရမယ်၊ ဖွံ့ဖြိုးလာရမယ်၊ နောင်တစ်နေ့မှာ တပ်ဖွဲ့ရှေ့လှုပ်ရှားမှုနယ်ပယ်ဟာ ဝီထက်’

နှစ် တစ်နိုင်ငံလုံး ဖြစ်လာစေရမယ်၊ ငါတို့နိုင်ငံရှိ ဟိုးမြောက်
ဘက်ပိုင်း အစွန်းကနေပြီး တောင်အက်အထိ လှုပ်ရှားလာမယ်
တပ်ဖွဲ့ဖြစ်လာစေရမယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ နေ့စဉ် လှုပ်ရပ်ဟာ မင်းတို့
နောက်လိုက်တွေအတွက် စံပြဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြပါ'

ထိုနောက် တပ်မှူး ဂီယတ်သည် သူ့တပ်ဖွဲ့ကို ကွင်းပြင်
ထဲမှ ထွက်ခွာစေသည်။ သူတို့က 'ဒီးလေးဟို' ဟု ခေါ်နေကြ
သော ဟိုချီမင်းကတော့ တပ်ဖွဲ့ ထွက်ခွာသွားရာသို့ မျက်ခြည်
မပြတ် ကြည့်နေသည်။ တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး တောအုပ်အတွင်းသို့
ဝင်ရောက် ပျောက်ကယ် သွားသည့်အခါ ကျမှပင် ဟိုချီမင်း
သည် ဂျိုးဇက်၏ တံဆိပ်သို့ လျှောက်လာပြီး တံဆိပ်ပေါက်
နားရှိ သစ်ငွေထုတ်တစ်ခုပေါ် ဝင်ထိုင်ကာ ဂျိုးဇက်တို့ လတ်
တို့နှင့် ရော၍ အုန်းနှိုသောက်သည်။

'ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး
ဆိုင်ရာ ဗီယက်နမ်လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ ဝါဒဖြန့်ချိရေးတပ်စု
ဖွားမြင်မှုကို တွေ့မြင်ခွင့် ရလိုက်တာဟာ ရတောင့်ရခဲ အခွင့်
အရေးတစ်ရပ်ကို ရလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ဆိုချင်ပ
တယ်' ဟု ဟိုချီမင်းက ပြုံး၍ပြောသည်။ သူ့လေသံမှာ ဝေ
သလိုလို၊ စေ့သလိုလို၊ သူ့အပြုံးကတော့ သရော်သလိုလို

'အလွန်သေးငယ်တဲ့ တပ်ဖွဲ့ကလေးတစ်ဖွဲ့အတွက် ကျုပ်တို့
ပေးထားတဲ့နာမည်က သိပ်ပြီး ကြီးချင် ကြီးနေပါလိမ့်မ
ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ကတော့ ဒီတပ်ဖွဲ့ကလေးကို စပြီး
တည်ဆောက်ကတည်းက လျင်လျင်မြန်မြန် တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးလာ

ဆိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည် ထားခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒီတပ်ဖွဲ့ကလေး
အပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်လဲ အများကြီး ထားနေကြပါ
တယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်ရှိနည်းဗျူဟာကတော့ နေရာတိုင်းမှာ
ဝါဒဖြန့်ချိရေး လုပ်ငန်းကို မနားမနေ ဆောင်ရွက်သွားပြီး
ရန်သူ ပြင်သစ်တွေနဲ့ ဂျပန်တွေဆီက လက်နက်ကောင်းတွေကို
ရအောင်ယူဖို့ပါပဲ၊ ကျုပ်တို့မှာ ခေတ်မီတဲ့လက်နက်တွေအကြီး
အကျယ်လိုအပ်နေပါတယ်'

သူသည် ဂျိုးဇက်ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ အုန်းနှိုကို အေး
အေးဆေးဆေးသောက်နေသည်။

'ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ တောင်ပေါ်သား လူမျိုးစု တွေရဲ့
ထောက်ခံကူညီမှုကိုလဲ ရထားကြပါပြီ၊ ကျုပ်တို့နိုင်ငံ လွတ်
လပ်ရေးရတဲ့အခါမှာ သူတို့ကို ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး ပေးဖို့
ကျုပ်တို့ဗီယက်မင်းအဖွဲ့က ကတိပေးထားတဲ့အတွက်နမ်လူမျိုး
တွေဟာ ကျုပ်တို့အထဲမှာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် အကောင်းဆုံး
ရဲဘော်တွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြပါတယ်၊ သူတို့ဟာ အုပ်လိုက်သင်း
လိုက် ကျုပ်တို့နဲ့ လာပြီး လက်တွဲ နေကြပါတယ်'

ဟိုချီမင်းက ဂျိုးဇက်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

'သူတို့လူစု ကျုပ်တို့နဲ့လာပြီး လက်တွဲနေကြတာဟာ ခင်
ဗျားအတွက် ကံကောင်းတာပဲလို့ ပြောရပါလိမ့်မယ် ဗိုလ်ကြီး
မှူးမင်း၊ ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ကြတဲ့ လူတွေဟာ
နမ် လူမျိုးတွေပါ'

'ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ကိုရော၊ သူတို့ကိုပါ ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'ဟု ပြောကာ ဂျိုးဇက်က ဟိုချီမင်းကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

'တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အခု ခင်ဗျားတို့ ပြုလိုက်တဲ့ စကားများကို ကျွန်တော် ထစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြန်ပြီး ပေးဆပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်'

ဟိုက ထမ်းစင်ဘက်ဆို ကိုယ်ကိုကိုင်းလိုက်ပြီး ဂျိုးဇက်မပုခုံးကို အသာအယာ လှမ်းပုတ်သည်။

'ကျုပ်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပြန်ဖို့ စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ ရဲရင့်တဲ့ အမေရိကန် စစ်သားတစ်ယောက်ကို အခုလိုကယ်ဆယ်ပြီး ကျုပ်တို့တွေကို တိုက်မယ့် စစ်မြေပြင်ပြန်ဖို့ပေးနိုင်ခြင်းဟာ ကျုပ်တို့အတွက် လုံလောက်တဲ့ဆုတစ်ခုကို ရခြင်းပါပဲ'

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ သွားများ ပေါလာသည်အထိ အားရပါးရပြုံးသည်။

'ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို ပြန်ပို့ဖို့ ကိစ္စဟာလဲ မကြာခင် ပြီးသွားမှာပါ။ ဒီနေ့မနက်ပဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ဘော် လတ်ကပြောတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့သူနဲ့ဟာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေပါတဲ့။ တရုတ်ပြည်ကို ပြန်ပို့ပေးနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေလဲ ကောင်းလာပါပြီတဲ့။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နယ်စပ်တောင်ကြားအထိ လိုက်

ဖို့ ပြီး ခင်ဗျားကို နှုတ်ဆက်စကားပြောချင်ပါတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ ခင်ဗျားမှာ အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလား'

ဂျိုးဇက်က ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

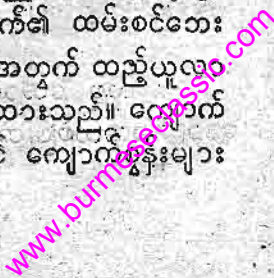
'မဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဒီနေရာက ပြန်ရမယ့်အတွက် စိတ်မကောင်းတော့ ခြစ်မိပါတယ်။ ကျွန်ကော့အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ တောင်ပေါ်ခန်းကလေးရဲ့ ထိတ်ဆိတ်မှုနဲ့ ငြိမ်းအေးသာယာမှုကိုသဘောကျနေမိပါတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်လာခဲ့ပါဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခေါက်မှာတော့ အခုလို ဒဏ်ရာတွေ ရမလာပါစေနဲ့'

ဟိုက ဇာန်ခနဲ့ တစ်ချက်မျှ ရယ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထရပ်သည်။

'မကြာခင် ထွက်ရမယ့် လမ်းခရီးမှာ ခင်ဗျား အတွက် အားဖြစ်စေမယ့် စားနပ်ရိက္ခာ အလုံအလောက် သယ်ယူသွားနိုင်ဖို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်သွားပြီး စီမံလိုက်ဦးမယ်'

ဗီယက်မင်း ခေါင်းဆောင်သည် တောင်ကြားလမ်းဆီသို့ ဦးတည်ပြီး တက်နေသော ခရီးတွင် ဂျိုးဇက်၏ ထမ်းစင်ဘေးမှ လိုက်ပါလာသည်။ သူသည် ဂျိုးဇက်အတွက် ထည့်ယူလှူဒါန်းသည့် စားနပ်ရိက္ခာ လွယ်အိတ်ကို လွယ်ထားသည်။ ကျောက်ထုံးကျောက်ခဲများနှင့် ကျောက်ဆောင် ကျောက်စွန်းများ

အလွန်ထူထပ်သည့် နေရာများကို ကျော်ဖြတ်ရသည့် အခါ ဂျိုးဇက်၏ ထမ်းစင်ကို သယ်ယူ လာကြသော လတ်နှင့် သူ့ရဲဘော်များသည် အတော်ကြီး အားစိုက်၍ ခဲယဉ်း ပင်ပန်းစွာ သယ်ယူကြရ၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဗီယက်မင်း ခေါင်းဆောင် 'ဟို'သည် ဘေးမှနေ၍ အားသွန်ခွန်စိုက် ကူညီသည်။ လတ်နှင့် သူ့ရဲဘော်များမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့စိုလျက် ရှိကြ၏။ ထမ်းစင်လှုပ်တိုင်း ဂျိုးဇက်သည် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ ထိုအဖြစ်ကို သတိပြုမိသောဟိုသည် ဂျိုးဇက်၏ စိတ်အာရုံကို ဝေဒနာပေါ်၌ ရှိမနေစေရန် စကားကို အဆက်မပြတ် ပြောလာသည်။ သူ့ အမေရိကသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က အတွေ့အကြုံများ၊ သူ့နိုင်ငံ၏သမိုင်းနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ သမိုင်း၊ ပြီးတော့ ဂျိုးဇက်၏မိသားစုအကြောင်း မေးသည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့ဖခင်၏ နိုင်ငံရေးဘဝ ဖြစ်စဉ်နှင့် အာရှနိုင်ငံများ၏ သမိုင်းတွင် သူ့ စိတ်အားထက်သန်စွာ လေ့လာခဲ့ပုံများကို ပြောပြသည့်အခါ ဟိုက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်သည်။

'အခုလိုဆိုရင်တော့ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဒီဘက်ပိုင်းကအကြောင်းကို ဒီမှာရှိနေကြတဲ့ ကျုပ်တို့စာစစ်တွေထက် ခင်ဗျားက ပိုပြီး သိနေသလို ဖြစ်နေပြီဗိုလ်ကြီး'

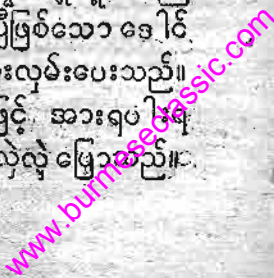
သူတို့လူစု တောင်ကြားလမ်း၏ ထိပ်သို့ ရောက်သွားပြီး နောက် ခဏတစ်ဖြုတ်ထိုင်၍ အမောဖြေကာ အခြားတစ်ဖက်ရှိ

အထိနိုင်ငံဆီသို့ လှမ်းမျှော်နေချိန်တွင် ဟိုက ချီးမွမ်းအံ့ကြသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

'လွတ်လပ်ရေးအတွက် ချီတက်ခဲ့ကြရတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခရီးကြီးတစ်လျှောက်မှာ ကျုပ်တို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရတဲ့ အတားအဆီးတွေ အဟန့်အတားတွေ ဘယ်လောက် များပြားတယ်လဲ၊ အဘယ်အခါ ခင်ဗျားက ကောင်းကောင်းကြီး သိနေတာ ကိုး၊ ခင်ဗျား ဒီစခန်းမှာ ကြာကြာမနေနိုင်တာဟာ ဝမ်းနည်းစရာမနေပြီ။ ဒီမှာနေပြီး ကျုပ်တို့ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ဝင် လူသစ်တွေကို သမိုင်းကြောင်း သင်ပြပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ'

'စစ်ကြီးပြီးသွားတဲ့အခါမှာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာပေါ့' ဟု ချီတက်က ပြောသည်။

အထမ်းသမားများသည် သူ့ထမ်းစင်ကို မရှိ တောင်နံရံဆီသို့ တက်သွားကြပြီး လက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျား တပ်များ ခြောက်ဦး၏လက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးသည်။ ပြောက်ကျားသမားများက သူ့ထမ်းစင်ကို သယ်ယူကာ တောင်ကြားအတိုင်း ဆင်းသွားပြီး တရုတ်နိုင်ငံအတွင်းသို့ ပို့ပေးကြသည်ဖြစ်သည်။ သူ့ အာရော် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သော ဝေဂ်သတ်က သူ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဂျိုးဇက်အားလှမ်းပေးသည်။ ချီတက်က လတ်၏လက်ကို သူ့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားရပါးရ ချုပ်ကွပ်ကာ တျေးဇူးတင်စကား လှိုက်လှိုက်လှလှ ပြောသည်။

‘လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါမှ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ထပ်
တွေ့ချင် တွေ့ကြဦးမှာပါ ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း’ ဟု လတ်က
သည်။

‘ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျား မျှော်လင့်သလိုပဲ မျှော်လင့်နေ
တယ်’

ဂျိုးဇက်သည် လတ်၏ လက်ကို ရုတ်တရက် ပြန်မလွတ်
ဆွပ်ကိုင်ထားသည်။ သူသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိ

‘ဒီမှာလတ်၊ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ခင်ဗျား
ကျွန်တော် ဆိုမိကြတော့ ခင်ဗျားယာ ဆရာမင်းမြတ်ရဲ့
အမတ်ကြီးနဲ့ စကားပြောနေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ
ခင်ဗျား မှတ်မိသလား’

လတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ်၊ သူက ကျွန်တော့်အင်
စက်ထပ်ခဲ့တဲ့ လူပဲ’

‘ဒီလိုဆို ခင်ဗျား သိချင် သိမှာပါ၊ မှန်စိယာ ထရန်
ဟွားနဲ့ သူ့ မိသားစု ဘယ်လို အခြေအနေရှိသလဲ’

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ လေသံကို သာမန် မေးခွန်းမေးစဉ်
သည် အနေအထားဖြစ်နေအောင် ထိန်း၍ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ဒီကို ရောက်တုန်း
သူ့ သားနှစ်ယောက်နဲ့သမီးကို တွေ့ခဲ့ရသေး တယ် လတ်

‘ထရန်ဗန်ကင်မီတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ဗီယက်
မင်းအဖွဲ့ထဲမှာ ထင်ရှားတဲ့အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်နေပါတယ်၊ သူ
အတော့ ဒီဒေသရဲ့ တောင်ဘက်ပိုင်းက ပူးအောက်ကီယင်ဒေသ
တစ်ဝိုက်မှာ လျှို့ဝှက်ပြီး လှုပ်ရှားနေပါတယ်’

‘ဒီလိုဆို သူ့ အစ်ကိုထင်မိနဲ့ သူ့ နှမ လန်းတို့ကကော အယ်
ရောက်ပြီး ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသလဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က စိုးရိမ်
အင်းသိဖြင့် မေးသည်။

လတ်က ပခုံးတစ်ချက် တုန်လိုက်ပြီး မျက်လွှာကို ချထား
သည်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံရ၏။

‘သူတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူး
ထင်ကြီးရှားမင်း၊ ကျွန်တော့်အစ်မနဲ့ရော အစ်မရှဲ့ သားသမီး
တွေနဲ့ရော ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ နှစ်ပေါင်း
နည်း ကြာပြီ၊ တစ်ဖွဲ့တည်းသားဖြစ်တဲ့ ရဲဘော် ကင်မိနဲ့လဲ
အဆက်အသွယ် မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအတွက် အခု
အင်ဂျီအချိန်ဟာ အခက်ခဲဆုံးအချိန် တစ်ချိန်ပဲ’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘မှန်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော်လဲ နားလည်ပါတယ်’

ဟိုက သူ့ အလှည့် ရောက်သည့်အခါ ဂျိုးဇက်၏ လတ်ကို
ဆွပ်ကိုင်ထားပြီး ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ကူမင်းကို ဘေးမသိရန်မခတ် ပြန်ရောက်သွားရင် ခင်ဗျားရဲ့ အထက်ကအရာရှိတွေတို့အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့မဟာမိတ်တွေဟာ အမေရိကန်တွေကို ကူညီဖို့အတွက် ဟောခိုက်ကင်ဒေသ တောင်တန်းတွေပေါ်က အဆင်သင့်စောင့်မျှော်ကြတယ်လို့ ပြောပြလိုက်ပါ။ ဗီယက်မင်းတွေဟာ အမေရိကန်တွေနဲ့ လက်တွဲပြီး ဂျပန်တွေကို တိုက်ခိုက်ကြရမယ်ဆိုရင် ဂျပန်ယူဖို့ အသင့်ရှိနေပါတယ်။ ဂျပန်တွေရဲ့ ရိက္ခာလမ်းကြောင်းတွေနဲ့ လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက် သိုလှောင်ရာဌာနတွေဟာ သာမကြာခဏဝင်ရောက်ပြီး တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်ပေးနေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဘက်က အသာစီး ရနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူ့သဘောပေါက်အောင် ပြောပြလိုက်ပါ’

‘ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ပါမယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ထိုလက်ကို တအားဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကတိပြုသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့အတွက်လဲ သူတို့ခင်ဗျားတို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြမှာပါ’

‘ကျုပ်တို့ကတော့ ပစ်ချခံရလို့ ဒီတောထဲကျလာတဲ့ သူရဲမှန်သမျှကို ကူညီကြပါမှာ။ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့မယုံကြည်အားကိုးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပထမဆုံးသော အမေရိကန် ဧည့်သည် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှလုံးသားတွေမှာ အထူးနေရာ တစ်နေရာကို ပိုင်ဆိုင်နေပါလိမ့်မယ်’

ရင်းနှီးမှုကို ဖော်ပြသော အပြုံးသည် တို၏ မျက်နှာတွင် အင်တပ်လာသည်။

‘ကူမင်း ပြန်ရောက် သွားတဲ့ အခါမှာ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံအမျိုးသားများလို အမည်ခံထားတဲ့ လူတွေနဲ့ ချန်ကေအိရဲ့ နောက်လိုက်တွေက ကျုပ်တို့ကို ကွန်မြူနစ်တွေလို စွပ်စွဲကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာကျုပ်တို့ကို အထင်အမြင်မလွဲမှားဘဲ ချာလိုက်ပါရစေ။ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ဟာ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ချစ်သူအစည်း တစ်ခုပါလို့ သူတို့ကို ပြောပြလိုက်ပါ။ ကနေဒါဘက်နစ်ဟာ ၁၇၇၅ ခုနှစ်က အမေရိကန် တစ်စုံတည်းခံနေတယ်ဆိုတာလဲ နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ပါ။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ချင် ခိုက်ချင်စိတ် ရှိသူမှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ အမြဲတမ်း တြိဆိုနေပါတယ်’

‘ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သေးတယ် ဆိုတဲ့လား’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

‘ဟိုက် အားရပါးရပြုံးသည်။’

‘တကယ်လို့ များ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကျုပ်ရဲ့ နိုင်ငံရေးအချက် အကြောင်းကိုမေးလာရင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီစကား ပြောပြလိုက်ပါ။ သူ့မပါတီဟာ သူတိုင်းမြည်ပါ။ သူ့ လုပ်ငန်းမှာ လွတ်လပ်ရေးပါ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ဘာမှထုပ် ပြစ်နေခြင်းနဲ့ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အဆက်မပြတ်တိုက်ပွဲဝင်နေမှာပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ သားတွေ၊ သမီးတွေ၊ မြေးတွေ၊ မြစ်တွေ ထယ်

လို့အပ်နေသမျှကာလပတ်လုံး တိုက်ပွဲ ဝင်နေကြမှာပဲ။ ကဲ...
ဘေးမုသိ ရန်မခါ၊ ခလုတ်မထိ ဆူးမပြိပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်း
လိုက်ပါတယ်'

ပြောက်ကျား တပ်စားများသည် ထမ်းစင်ကို မယူပြီး
ကျောက်ခဲများထူထပ်သောလမ်းအတိုင်း မြေလိမ်မြေကောက်
ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းသွား ကြသည်။ ဂျိုးဇက်သည် မျက်လုံး
များကို စုံမှိတ်ပြီး နာကျင်မှုဝေဒနာကို အံ့ကျိတ်ချိခံကာ လိုက်
ပါသွားသည်။ တပ်သားများသည် အောက်အနိမ့်ပိုင်း ဆီ
ခြေလျှော တောင်ကုန်းများ အစပ်ရှိ တောအုပ်ဆီသို့ အဖြူ
ဆိုးရောက်အောင် ခရီးနှင့်လျက် ရှိကြ၏။

လမ်းတလျှောက်လုံး ဂျိုးဇက်သည် စူးခနဲ စစ်ခနဲပေါ်လာ
တတ်သော နာကျင်မှုများကြောင့် မအော်ဘဲ မနေနိုင်။ တစ်
ချက်တစ်ချက်ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်၍ ညည်းတွားမိသည်
တောအုပ်၏ သစ်ပင်များဆီသို့ ချဉ်းကပ် သွားနေခိုက်မှာပင်
ဂျိုးဇက်သည် ခေါင်း တစ်ချက် ထောင်ကာ နောက်ဘက်သို့
လှမ်းကြည့်သည်။ ကြည်လင် သာယာနေသော နံနက်ခင်း
ကောင်းကင်ပြင်ကို ကျောပေးပြီး ရပ်နေသော အာနန်းအမျိုး
သား၏ ရုပ်လွှာကို သူမြင်ရ၏။ ဂျိုးဇက်က လက် တစ်ဖက်က
မြှောက်၍ ငွေယမ်းပြသည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်ရှိ နုနယ်သော
ကွေးသော ရုပ်လွှာသည် လှုပ်ရှားလာသည်။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
ဦးထုပ်ကို မြှောက်ပြသည်။ ကြိမ် လက်ကိုင်တုတ်ကို ငွေယမ်း
ပြသည်။ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းပေစည်း။

(၇)

၁၄၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ကုန်ခါနီးတွင် တင်ပါးမှ မြေ
ထိအထိ ပလာစတာကိုင်စားသော ဂျိုးဇက်၏ခြေထောက်
ပေါ်၌ ထိုးမြဲ လက်မှတ်များသာမက ရယ်စရာ ကောင်းသည့်
ညှစ်တီးညှစ်ပတ် ရုပ်ပုံများဖြင့် ပူစာတက်လျက်ရှိ၏။ ထိုးမြဲ
လက်မှတ်များနှင့်ရုပ်ပုံများကို ရေးခဲ့ဆွဲခဲ့ကြသူများမှာ တိုက်ပွဲ
သိမ်းသိမ်းမှ ခက်ရာ အနာတရ ရရှိပြီး ကုမင်း လေတပ်အခြေ
စိုက်ခန်း ဆေးရုံသို့ တက်ရောက်၍ အကုသ ခံနေကြသည့်
သားပျံ့တပ်' မှ လေသူရဲများဖြစ်၏။

ထိုးမြဲလက်မှတ်များထဲတွင် ထူးခြားထင်ရှားသော ပုပ္ဖိုလ်
ပုံဆွဲရေး၏လက်မှတ်လည်း ပါစင်သည်။ ထိုလက်မှတ် ပိုင်ရှင်မှာ
အခြားမဟုတ်။ သူတို့၏ နာမည်ကျော်တပ်မှူး မေဂျာဂျင်နရယ်

ကလေးလေးများ လိုချင်နေကြပြန်၏။ ချင်းနေ့၏ မျက်နှာသည် ဆိတ်ငုက် တစ်ကောင်၏ မျက်နှာနှင့်တူသည်။ သူ့လည်း ဂျပန်တို့ ဆင်နွှဲနေသည့် လေကြောင်းစစ်ပွဲတွင် နေ့စဉ် ညဉ့်ပါ မအာမလပ်အောင် အမိန့်ပေး ညွှန်ကြားနေရာမှ ခေတ္တခဏ အနားယူသည့်သဘောဖြင့် ဆေးရုံ လာလည်ခြင်းဖြစ်၏။

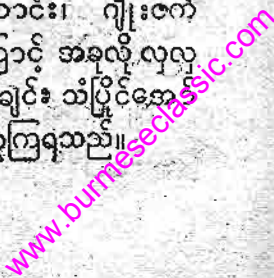
သူ ဆေးရုံသို့ရောက်လာသည့်အခါ သူ၏ အတော်ဆုံး နေရာထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သော ဂျိုးဇက်တစ်ယောက် သေရွာပြန်လာသည့်နယ် အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးကဲစွာ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ကြိုကြိုက်လျက် ရှိသည်။ ထိုမျှသာ မကသေး။ ဂျိုးဇက်တစ်ယောက် ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ပြန်ရောက်လာသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် နားထောင်ခွင့် ရခဲ့လေသည်။

ဂျိုးဇက်တစ်ယောက် ပျောက်ဆုံး သွားသည်မှာ ရက်စွဲဆုံးပတ်နီးပါးမျှ ကြာခဲ့၏။ ထို့နောက် အမှတ် ဆယ်လေလေတပ်မတော် ဌာနချုပ် ဂိတ်တံခါးဝသို့ ခနော်နီ ခနော်နီ ထရပ်ကားပတ်လက် တစ်စီးဖြင့် နှစ်သစ်ကူးအကြို ညနေခင်းတွင် ပြန်လည် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို တင်ဆောင်သည့် ထရပ်ကားမှာ တရုတ်လူမျိုးပိုင် ကားတစ်စီး ဖြစ်လျက် တုန်ကင်ဒေသ နယ်စပ်မှနေ၍ သူ့ကို လိုက်ပို့ သော မြေကြီးကျားတပ်သားနှစ်ဦးသည် သူ့ကို ဂိတ်တံခါးဝအထိ ပို့ဆောင်ခဲ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ချက်ချင်း ပြန်သွားခဲ့ကြသဖြင့် သူ ပြန်ရောက်လာပုံမှာ ပို၍ ထူးဆန်းကြယ်သလို ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အံ့အားသင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော ဂိတ်စောင့် တပ်သားများသည် ဂျိုးဇက်ကိုချက်ချင်းပင် တပ်တွင်းသို့သယ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့ညနေခင်းက နှစ်သစ်ကူးပါ တီပို့တက်ရောက်ချက်ရှိကြသော အမှတ် ၃၀၈ တိုက်လေယာဉ်အုပ်စုမှ လေယာဉ်များသည် လုံးဝမမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဂျိုးဇက်ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြ၏။ သတင်းကြားလျှင် ကြားချင်း ဆူဆူညံညံလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျိုးဇက်ကတော့ ပါတီပွဲတွင် ပါဝင်နိုင်ခြင်းမရှိ။ သူသည် လေတပ်စခန်းဆေးရုံမှ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်များ၏ လက်တွင်း၌ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ဆရာဝန်များမှာ သည်း အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြ၏။ သူတို့သည်ချက်ချင်းပင် ဂျိုးဇက်ကို ကျိုးသွားသောပေါင်ကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြန်၍ ဆက်ကြသည်။ သူ့တို့လက်ထဲရောက်ခါမှ စစ်ဆေး တွေ့ရှိရသော ခြေထောက်အောက်ပိုင်းတစ်နေရာမှ ကျိုးနေသည့်အရိုးများလည်း ချက်ချင်းပင်ပြန်၍ ဆက်ပေးကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် မေဂျာဂျင်နရယ် ကလေးချင်းနေ့ဆေးရုံလူနာဆောင်အတွင်းသို့ ခင်လစခါန်တွင် အခြားသော လူနာလေသူရဲများက ဂျိုးဇက်အားဝိုင်း၍ မေးကြ မြန်းကြပြီး ဂျိုးဇက်၏အံ့အားသင့်ခြင်းဖြစ်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဂျိုးဇက်အား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် 'သူ့ကို ဘာကြောင့် အခုလို လူလုလု မွေးဖွားလာတာပါလိမ့်' ဟူသော သီချင်း သံပြိုင်အောင် သီဆိုနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ကြရသည်။

အာရှတစ်လွှားတွင် အထင်ရှားဆုံးနှင့် အကျော်ကြားဆုံး ဖြစ်နေသော အမေရိကန် လေတပ်ဗိုလ်ချုပ်အား ဂျိုးဇက်က သူကြိုခံရသည့်အဖြစ်ကို ရှင်းပြခဲ့သည်။ အာနမ်လူမျိုး ပြောကြားတပ်သားများက သူ့အား ဂျပန်တို့၏လက်တွင်းသို့ ရောက်မသွားအောင် မည်သို့မည်ပုံ ကယ်ဆယ်ခဲ့ကြသည်လည်းကောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ တရုတ်နိုင်ငံအတွင်းသို့ ပြန်မပို့သူ့အား တောင်တန်းများကြားရှိ လျှို့ဝှက်စခန်း တစ်ထွားရှိ ပြန်လည်ကျန်းမာလာအောင် မည်သို့မည်ပုံ ပြုစုကုပေးကြသည်ကိုလည်းကောင်း ခရေစေ တွင်းကျ ပြောပြခဲ့

‘အဲသလို အကူအညီမျိုးကို ငါတို့ အသုံးချရမယ်ကွ’ ချင်းနော့က ချက်ချင်းကောက်ချက်ချသည်။ သူ၏ ပြောဟန်နှင့် လေသံများသည် အမေရိကန်တောင်ပိုင်း လူထု ယားနား ပြည်နယ်သားတစ်ဦးမှန်း သိသာ ထင်ရှားလှ ရှိ၏။

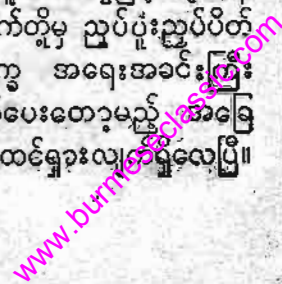
‘ငါတို့ အခုတာဝန်ကျနေတဲ့ တရုတ် မြန်မာ အိန္ဒိယ မြေပြင်မှာ မဟာမိတ်လေသူရဲတစ်ဦးရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ရွှေနဲ့ချိစက်ပြီးလဲရင်တောင် မလဲနိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးတက်တယ်။ အခုလိုဘေးမသိရန်မခဘဲ မင်းပြန်ရောက်လာတဲ့အကူ ငါတို့အားလုံး အိပ်ဝမ်းသာတယ်။ လေတပ်မှာပြန်ပြီးတာထမ်းဆောင်နိုင်မှစမှပို ပိုပြီး ဝမ်းသာတယ်လို့ ငါတို့ကထောက်ပြောရမှာပဲ’

ဂျိုးဇက်၏ ဒဏ်ရာများမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း သက်သာပြုလာပြီဖြစ်သော်လည်း ဆေးရုံကတော့ မဆင်းရဲသေး။ ထို

ကားသံများ၊ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များနှင့် တိုက်လေယာဉ်များ အဆင်းအတက် လုပ်နေသည့် အသံများ။ ထိုအသံများသည် လူနာဆောင် ပြတင်းပေါက်များမှ တစ်ဆင့် အခန်းတွင်း အဆတ်မပြတ် ဝင်လာလျက်ရှိ၏။

အင်အားကြီးမားသော ဂျပန်တပ်များသည် တရုတ်နိုင်ငံ အတွင်းပိုင်းကို ဖြတ်၍ အနောက်ဘက် တစ်လွှားသို့ ချီတက် တိုက်ခိုက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကုမင်းဒေသ၏ လုံခြုံမှုကိုပင် ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိ၏။ ဂျပန်များသည် ဒေသအသီးသီး၌ စားနပ်ရိက္ခာ စသည်များ ပြတ်သွားစေရန် ဝန်းရံပိတ်ဆို့မှုများကို အားတက်သပေ့ပြုလျက် ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မဟာမိတ်တပ်များသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ နေ၍ လေယာဉ်များဖြင့် ဟိမဝန္တာ တောင်စဉ်အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး တရုတ်လူမျိုးများအတွက် ရိက္ခာပို့ပေးနေရသည့်အလုပ်ကိုမရပ်မနား ဆောင်ရွက်ပေးနေရသည်။ ဤနည်းဖြင့် ရန်သူတို့၏ ဝန်းရံပိတ်ဆို့မှုကို အနိုင်ရရှိစေရန် အပြင်းအထန် အားထုတ်နေရလေသည်။

ဥရောပတစ်လွှားတွင်မူ ဗြိတိသျှ၊ အမေရိကန်နှင့် ရုရှား တပ်များသည် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဟူသော ဇံ့ဖြင့် ဂျာမနီနိုင်ငံကို အရွှေဘက်နှင့် အနောက်ဘက်တို့မှ ညှပ်ပိုးညှပ်ပိတ်ဖိ၍ တိုက်ခိုက်နေကြ၏။ ကမ္ဘာ့ပဋိပက္ခ အရေးအခင်းကြီးသည် အဆုံးအဖြတ် တစ်ခုကို ချမှတ်ပေးတော့မည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာနေသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိလေပြီ။

ဆေးရုံခုတင်ထက်တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေသော ဂျိုးဇက်၏ ပတ်ပတ်လည်၌ စစ်၏ အသံဗလံများသည် ဆူသံစွာမြည်ဟည်း လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက်၏စိတ်အာရုံသည် ဤအသံ ဗလံများပေါ်၌ မရှိ။ တုန်ကင်ဒေသအတွင်းရှိ တောင်တန်း များပေါ်မှ လူတစ်စုထံ သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းလျက်ရှိသည်။

သူ၏ စိတ်အာရုံတွင် ဤခံစားမှုမျိုး ဝင်လာခြင်းသည် ထူးဆန်းသလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထိုလူစုထံမှ ပြန်လာကတည်းက သူ့စိတ်သည် ယခင်ကလိုမဟုတ်။ ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ရာ၌ ယခင်ကလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနှင့် အနိုင်အထက်ပြု၍ တိုက်လိုစိတ်မရှိ။ ယခင်က ထိုစိတ်မျိုး မွေးလို ရှုဆော်လည်း ယခု မွေးလို မရ။ အခုဆိုလျှင် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ မလွဲမသွေ သေတော့မည်ဟု တွက်ထားရာမှ မသေဘဲ အသက် ပြန်ရှင်လာပြီး သူ့စခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် သူ့ကို ကြံမ္မာ၏ ထူးဆန်းမှုကို အံ့ဩခြင်း ဖြစ်နေမိသည်။

အာနမ်ပြောက်ကျားများနှင့် နေထိုင် ခဲ့ရ သည့် အဖြစ်အပျက်များသည် သူ့စိတ်ကို အမြဲတစေ ခြောက်လှန့်လျက်ရှိသည်။ သူ့အတွေးသည် အတိတ်ကာလက ဤနိုင်ငံနှင့် သူ့အကြား၌ တည်ရှိခဲ့ဖူးသော ဖြစ်ရပ်များဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

ပြီးတော့ ပက်ဘိုးစခန်း၌တွေ့ခဲ့ရသည့် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များ၏ ခေါင်းဆောင်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့အပေါ် အရေး

တယူပြုခဲ့သည်။ ဂရုတစိုက်လည်း ရှိခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ကလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်၌ ခင်မင်လေးစားနေခဲ့မိသည်။ ဘာကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်ရသနည်း။ သူ့ စဉ်းစား၍ မရ။ တကယ်တော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် နားလည်ရ ခက်ခဲလောက်အောင် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟုပင် သူ ထင်မိလေသည်။

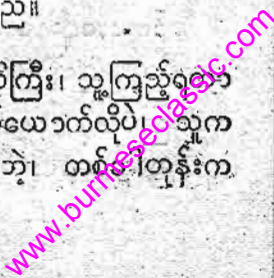
မတ်လ ပထမပတ်တစ်ရက်တွင် ဖြစ်သည်။ ဆေးဝန်ထမ်းရဲဘော်တစ်ဦးသည် ဂျိုးဇက်ထံရောက်လာပြီး စာတစ်စောင်ပေးသည်။ စာမှာ တိုထိုက်လေးဖြစ်၍ သူ့ထံလာရောက်စေ့ဆုံခွင့်ပြုပါဟု ရေးထားသည်။ ဂျိုးဇက်သည် စာပေါ်၌ရေးထိုးထားသည့် လက်မှတ်ကိုကြည့်၍ ငေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေမိသည်။

‘စီအမ်ဟူး ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ငါ့သိတဲ့လူတွေထဲမှာ ဒီနာမည်မရှိပါဘူး’

စာရွက်စိမ်းပေါ်မှ ကြောင်ခြစ်သလိုရေးထားသော လက်ရေးကို ထပ်၍ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် မျက်ခုံးများကို ပင့်၍ ရဲဘော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘မင်းကို ဘယ်သူက ဒီစာ ပေးလိုက်တာလဲ’
ရဲဘော်က ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

‘တရုတ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပါ ဗိုလ်ကြီး၊ သူ့ကြည့်ရတာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ သူ့တောင်းစားတစ်ယောက်လိုပဲ၊ သူက ပြောတယ်၊ ဗိုလ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့ဘဲ၊ တစ်ခါတုန်းက

သူ့ဗိုလ်ကြီးနဲ့ တွေ့ပူးတယ်တဲ့၊ သူ့နာမည် ကျွန်တော် ကို ပြောပီတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ တရုတ်နာမည်ကို ကျွန်တော် အသံမထွက်တတ်ဘူး၊

‘သွား သူ့ကို မြန်မြန်လွှတ်လိုက်’ ဟု ဂျိုးဇက်က အားတက် သရောပြောကာ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေရာမှ ပြုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက် မိသည်။ နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သူ့မြင်ခဲဖူးသော လူ တစ်ယောက် လူနာဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်လာနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကာကီဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး ခေါင်းတွင် ဝေ့ ဦးထုပ် အစုတ်တစ်လုံးဆောင်းကာ လက်တွင် ဇူးတုတ်တစ် ချောင်းကိုင်လျက်။

‘ပက်ဘိုးမှာထက် ပိုပြီး ကောင်းတဲ့ ဆေးဝါးကုသမှုကို ရတော့ ခင်ဗျားရဲ့အခြေအနေဟာ ချက်ချင်း ကောင်းလာ တာပေါ့၊ အခုလိုမြင်ရတဲ့အတွက် ကျုပ် ဝမ်းသာပါတယ် ဗိုလ်ကြီး ရှားမင်း’

အာနမ်အမျိုးသားကြီးက ဂျိုးဇက်၏လက်ကိုဆွဲ၍ ခါရင်း ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပြောသည်။

‘အခုဆို ခင်ဗျား အတော်ကြီးကို ကျန်းမာလာပြီ မဟုတ် လား’

‘ခင်ဗျားရေးပေးလိုက်တဲ့ စာထဲကနာမည်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြန်ပြောသည်။

‘ဪ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က အမေရိကန်တွေ့ဆုံရေးအဖွဲ့ကို ရေးနည်းနဲ့ ရေးလိုက်လို့ပါ၊ မိသားစုနာမည်ကို နောက်ဆုံး

အထားပြီး ဟိုဆိုတဲ့စကားလုံးမှာ အိုး တစ်လုံး အပိုထည့်လိုက် တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အာရှတိုက်သားတွေရဲ့ အလေ့ အထက် သားလည်တံ လူတစ်ယောက်ပါလားဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျုပ် မသွားတယ်’

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ကူမင်းမှာ ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်နေ တာလဲ မှန်စီယာ ဟို’

သူ ကူမင်းသို့ရောက်လာခြင်းအတွက် နားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်နေသော ဂျိုးဇက်ကိုကြည့်ကာ ဟိုက ပြုံးသည်။

‘ကျုပ်ဟာ ကူမင်းအတွက် လူစိမ်းတစ်ယောက် မဟုတ် ပါဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ကူမင်းဟာ တုန်ကင်နယ်စမ်းနဲ့ အလွန် ခီးကပ်နေတဲ့ မြို့တစ်မြို့ပါ၊ ကျုပ်တို့နိုင်ငံက မျိုးချစ်နိုင်ငံရေး ဘမားတွေအတွက် ခိုလှုံပုန်းအောင်းရာ ဌာနတစ်ခုအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုတော်ထမ်းလာခဲ့တဲ့ မြို့တစ်မြို့ပါ’

‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား အခုလာတာဟာ ခိုလှုံဖို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

အာနမ်အမျိုးသားကြီးက ခေါင်းခါပြသည်။ မျက်နှာ ကလည်း ပြုံးနေဆဲ။

‘ကျုပ် ဒီကို မကြာမကြာလာပြီး ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ကျန်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေမှာဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ လေ့လာတတ် ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံရဲ့ အကောင်းဆုံး မဂ္ဂဇင်းဖြစ်တဲ့ တိုင်းမဂ္ဂဇင်းဟောင်းတွေကို ကျုပ် မဖတ်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး၊

ဒါကြောင့်မို့ ဒီကိုလာပြီ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု စစ်မက် ရှေးရာ ပြန်ကြားရေးဌာန စာကြည့်တိုက်က တိုင်းမဂ္ဂဇင်း အဟောင်းတွေ ဖတ်တာပါ။ ဒါမှလဲ ကျုပ်ရဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့ အယူအဆတွေဟာ ခေတ်မီနေမှာပါ’

‘ခင်ဗျား ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လာသလဲ’

‘ကျုပ် ချင်စီအရောက် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ပြီး ခြေလျင် လာခဲ့တာ’

ကျီးဇက်မှာ အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ် ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟာ ဒါဆိုရင် မိုင်နှစ်ရာခရီးပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျော်ချင်ကျော်ပီလိမ့်ဦးမယ်’ ဟု အာနမ် ကြီးက အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီခရီးကို ကျုပ်လာတိုင်း တနင်္ဂနွေနံနက်ပတ် ကြာပါတယ်။ အခုဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ခြေထောက်တွေ နည်းနည်းပါးပါး ယောင်ပြီး ကျိန်းနေတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တရုတ်ပြည်မှာ ထောင်သားဘဝနဲ့ နေရတုန်းကလဲ လမ်းလျှောက်တဲ့အကျင့် ရပြီးသားပါ’

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ တိုင်းမဂ္ဂဇင်း အဟောင်းတွေ ဖတ်ရုံကလေးအတွက် ဒီလောက်စေးတဲ့ခရီးကို အခုလို အပင်ပန်းခံပြီးတော့လျှောက်မယ်ထင်ပါဘူး။ တခြားကိစ္စ တစ်ခုခု တော့ရှိလိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်ပါတယ်’ ဟု ကျီးဇက်ကပြောသည်။

အာနမ်ကြီး၏ မည်းနက်သောမျက်လုံးအစုံသည် တောက်ပလာသည်။ သူသည် ကျီးဇက်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗိုလ်ကြီး။ ကျုပ် အခု ထာတာဟာ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ရဲ့ လုပ်ငန်းကို ဗိုလ်ချုပ်ချင်းနေတဲ့ ဆီ ပေးအပ်ဖို့လာခဲ့တာပါ။ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့မှာ လက်ခက်ကောင်းကောင်းနဲ့ ရေဒီယို ဝါယာလက်စက်တွေသာ မရှိမယ်ဆိုရင် ကျလာသမျှ လေသူရဲတွေကို များများ ကယ်နိုင် ဆိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးတို့ရဲ့ စစ်ဆင်ရေးဌာနက စိတ်ဝင်စားပုံမရဘူး။ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ဘာလက်နက်မှ မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ သူတို့ပေးလိုက်တဲ့ လက်နက်တွေနဲ့ ပြင်သစ်တွေကို ပြန်တိုက်နေမှာ စိုးတယ်တဲ့။ ပြင်သစ်တွေဟာ ဥရောပတိုက်ဘက်မှာတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မဟာမိတ်ပဲ ဖြစ်နေသေးတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့က ကျုပ်ကို အသေးစား မှု ညှဉ်းလေးငါးကိုး အမျိုးအစား ပစ္စတို သေနတ်တစ်လက် တောင်မှ မပေးကြဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ တွေ့ဖို့လဲ ချုပ်ကို ခွင့်မပြုကြဘူး’

‘မကြာသေးခင်ကတဲ အမေရိကန် လေသူရဲတစ်ဦးကို ကယ် သယ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားက သူတို့ကို ပြောမပြဘူးလား’

အာနမ်ကြီးက ခေါင်းညှိတ်သည်။

‘ပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျုပ်စကားကို မကြည်ပုံ မရဘူးဗျ’

သူသည် သူ၏ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အင်္ကျီနှင့် ဘေးခင်း
ဘီပေါ့မှ ဖုန်များကို ခါရှင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည့်
မျက်နှာထားဖြင့် ပြုံး၍ပြောသည်။

‘ဒီအတွက် ခင်ဗျားသူတို့ကို အပြစ်တင်လိုလဲ ဖြစ်မယ်မထင်
ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ရုပ်ရည်နဲ့ ပုံပန်းကလဲ တခြားလူတစ်ယောက်ကို
ကယ်ဖို့ နေနေသောသာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင်မှ ကယ်နိုင်မယ်
ရုပ်လက္ခဏာမျိုးမှ ဘုတ်တာ’

ဂျိုးဇက်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သောအခါ အာ
နမ်ကြီးကပါ လိုက်၍ ရယ်သည်။ အာနမ်ကြီး၏ စွဲမက်ဖွယ်
ကောင်းလောက်အောင် ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သည့် အပြော
ကြောင့် အာနမ်ကြီးအပေါ်၌ တိုး၍ ခင်မင်သော စိတ်သည်
ဂျိုးဇက်၏ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ စစ်ဆင်ရေးဌာနက အရာရှိတွေဟာ ကျုပ်တို့
ကို ကွန်မြူနစ်တွေလို့ ပဲ ထင်နေကြတယ်’ ဟု ဟိုက ဆက်ပြော
သည်။

သူ့ မျက်လုံးများသည် တလက်လက်တောက်ပနေဆဲ။

‘သူတို့က ချန်ကေဂျိတ်နဲ့ လွတ်လပ်သော ပြင်သစ်ပညာရှိ
တွေရှိ စကားကိုသာ နားထောင်ကြတာ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား’

‘အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက သူတို့ကို ဘာပြောခဲ့သလဲ’

‘အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်ကြီးထဲက လွတ်လပ်ရေးလိုချင်
ကြတဲ့ လူတိုင်းကို ကွန်မြူနစ်တွေလို့ ပြင်သစ်တွေက စွပ်စွဲနေ

တဲ့အကြောင်း ကျုပ်က ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့
အရာရှိတို့ဆိုတဲ့ လူကလဲ ဂျပန်တွေကို တိုက် တဲ့ နေရာမှာ
ပြီး အားမတုတ်ဘဲ မော်စီတုံးကို တိုက်တဲ့ နေရာမှာသာ
အားထုတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက်
ပဲတို့ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ကိုပါ ကွန်မြူနစ်လို့ စွပ်စွဲနေတာပါ
ပြောပြခဲ့တယ်’

‘ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဗိုလ်ချုပ်ချင်းနော့နဲ့ သွားတွေ့ပြီး
ပြောပြမယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ကို ခင်ဗျားတို့လူစုက ဘယ်လိုကူညီခဲ့ကြတယ်
တာ ကျွန်တော် ပြောပြထားပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားက ဗိုလ်ချုပ်နဲ့
ခွင့်တောင်းတဲ့ကိစ္စဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိဆီ လုံးဝ
ပတ်ပုံမရဘူး’

‘ကျုပ်အတွက်တော့ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီး’ ဟု ဟိုက
လက်တစ်ဖက်ကို ဂျိုးဇက်၏ လက်မောင်းပေါ်လှမ်းတင်ပြီး
ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရထားတဲ့ဒဏ်ရာတွေက သက်သာအောင်
ဆေးက အရေးကြီးပါတယ်၊ ကျုပ် လာ တာ ခင် ဗျား ကို
အနှောင်အယှက်ပေးဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒီကိစ္စမှာ ဒုက္ခရှာတယ်လို့ ကျွန်တော် မယူဆပါဘူး’ ဟု
ဂျိုးဇက်က အာနမ်ကြီး၏လက်ကို ပုတ်၍ ပြောသည်။

၁၅၆ မောင်ထွန်းသူ

‘တကယ်လို့ လူချင်းတွေ့ဖို့ကိစ္စ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ချင်းနေ့ဆီကအမှတ်တရ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုလောက် ရရင် ကျုပ် ကျေနပ်ပါတယ်’ ဟု ဟိုက ဆိုသည်။

‘သူ့ကို ကြည့်ညှိလေးစားကြတဲ့ လူတွေကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ သူ့ ဓာတ်ပုံတွေ သူ့ဆီမှာ အဆင်သင့် ကူးထားတာ ရှိတယ်လို့ ကျုပ် သတင်းရထားတယ်၊ တကယ်လို့ များ ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပေးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် အောင် တောင်းပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ် ကျေးဇူးတင် တယ်’

ဂျိုးဇက်က ရယ်သည်။

‘နောက်ဆုံး တစ်နေ့ တခြားဘာမှမရတောင် ဓာတ်ပုံ တော့ရမှပဲ မှန်စီယာဟို၊ ဒါကိတော့ ကျွန်တော်ကတိတယ် ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့အနေ ပျံ့လွှားလေးငါးကိုး ပစ္စုတိုနှစ်လက်သုံးလက်လောက်နဲ့ ကျည်ဆန် နှစ်သေတ္တာလောက်တော့ မရရအောင် လုပ်ပေးပါမယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားဟာ ဘယ်သူ ဘယ်သူ ခင်ဗျား ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့အချက်တွေ ပြောပြလို့ ရင် ဗိုလ်ချုပ်ချင်းနေ့က ခင်ဗျားကို အတွေ့ခံလိမ့်မယ်လို့ တ ပါတယ်၊ခင်ဗျားကူမင်းမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေဦးမလဲ’

‘တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်ပါ၊ ဖယောင်းတိုင် ရောင်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ အပေါ်ထပ်က အခန်းလေး တစ်ခန်းတွေ ကျုပ် ဌားထားတယ်’

‘ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ဆီတစ်ခေါက် ထပ်လာခဲ့ပါ ဒါအပတ် တွင်းလောက်ပေါ့’

အာနမ်ကြီးသည် ထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ တေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားတွေးတောနေသည့်နှယ် သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ တစ်ခုရှိတာက ပျံ့လွှား လေး ပစ္စုတိုကိုတော့ ကျုပ် သိပ်လိုချင်တယ်၊ အထူးသဖြင့် လုံးဝ သုံးသေးတဲ့ အသစ်စက်စက်တွေကိုသာ ရနိုင်မယ်ဆိုရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲ၊ ကဲ ကျုပ်သွားမှ ကျုပ် စကားများလွန်းလို့ ပျား ပင်ပန်းနေမယ်’

သူသည် ဂျိုးဇက်၏လက်ကို အားပါးတရ ဆွဲခါပြီး နှုတ် ကာ ခုတင်ဘေးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ထိုနောက် ဖျတ် ခုတ်လိုက်ပြီး ပြန်လှည့်လာသည်။ သူ၏ ကာကိကျူးနစ် ကျိအိတ်ကပ်တစ်လုံးမှ ကြယ်ဆီးကို ဖြုတ်ကာ အတွင်းမှ ခြေတစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လွမ်းတတ် တွေးတတ်တဲ့ အဘိုးအိုတစ် ယောက်က ခင်ဗျားရဲ့ စာနာ ထောက်ထားတတ်တဲ့ စိတ် စာနာကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ သူ့စပ်ထားတဲ့ မတောက်တစ် ခေါက် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးမယ် ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

ဟိုက သူ့ လက်ထဲမှ စာရွက်စိမ်းစိမ်းကို ဂျိုးဇက်ထံ လွှမ်း လွှားသည်။

ကျွန်တော် သိပ်ကို ဝမ်းသာပါတယ်'ဟု ရှိပြီးဇက်က ပြောသည်။

ဟို၏ အပြုအမူနှင့် အပြောအဆိုသည် ဆူ့ ရှင်ကို ထိထိ ခိုက် ဖြစ်စေသည်။

'ကျွန်တော်ပက်ဘိုးမှာ နေခဲ့ရတုန်းက ခင်ဗျားရဲ့ ကတချို့ ကို လတ်က ဖတ်ပြခဲ့ဖူးပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားက ဟောတော့ကို ကျွန်တော်သိပ်ပြီး ကြိုက်ခဲ့ပါတယ်'

'ကျုပ် ဒီကိုလာတော့ တောင်တန်းတွေကို ကျော်ပြန်ရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက စပ်ခဲ့တဲ့ ကဗျာကလေးပါ၊ အဲဒီအခါက လမ်းခံလျှောက်နေရင်း ကျုပ်ရဲ့စိတ်ကူးထဲကို ခင်ဗျားလေး လာတယ်၊ ခင်ဗျား အဲတော်ကလေး နေကောင်းနေပြီ ပါရဲ့လို့ တွေးလိုက်မိတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့လေထဲ ပျံ့ထဲမှာပိတ်မိပြီး သေဘေးနဲ့ နီးကပ်သွားခဲ့ရပြီးခါမှ အသက်ပြန်ရှင်လာခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ တရုတ်ပြည်က တစ်ခုမှာ အကျဉ်းကျ နေတုန်းက သေလုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့တယ်'

ဂျိုးဇက်သည် စက္ကူကို ဖြန့်ကြည့်သည်။ ပင့်ကူမျှင်နဲ့ သော လက်ရေး။ စောစောကရဲဘော် လာပေးသည့်စာထဲ လက်ရေးနှင့် တစ်ထေရာတည်း။ စာကြောင်း ကိုးကြောင်း ပါသည်။ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မှုရင်း တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည့် ကဗျာကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

- အရာရာတိုင်းသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်ဆင့် ပြီးမှ တစ်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာစေခြင်း၊ သဘာဝက လိုလားသည့် အတိုင်းပေတည်း။
- မိုးရွာသော ရက်တွေ ကုန်သွားသည်မှာခါ သာယာသော ရာသီဥတု တစ်ကြော့တစ်ဖန် ပြန်လာစေခြင်း။
- ရုတ်တရက် ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးပေါ် လွှမ်းမိုး ထားသည့် စွတ်စို ထိုင်းမှိုင်းသော အဝတ်အစားများ ကွာကျ သွားသည်။
- တောင်တန်းကြီးများပေါ် လွှမ်းမိုး ထားသည့် အချိတ်ဆင် မြစ်မီးရောင် ကမ္ဘာလှ ကော်ဇောကြီးများသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက်။
- နေရောင်ခြည်သည် နွေးနွေးထွေးထွေး၊ လေသည် သန့်သန့်စင်စင်၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပန်းမျိုးစုံ ရှင်ပျိုး နေကြပြီ။
- နွေးထွေးလာသည့် လူနုလုံးသား၊ ဘဝသည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ အသက်ဝင်လာသည်။
- နောက်ဆုံးတွင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းသည် ဝမ်းသာ ရှင်လန်းခြင်းကို နေရာပေးလာသည်။
- သဘာဝ၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်းပေတည်း။

စစ်ဆိုထားသည့် ကဗျာသည် ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေး ဖြစ်သည်။ အကောင်းမြင်သဘောတရားကိုရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်၏။ ကဗျာ၏ လေးနက်သော အရသာကို ဂျိုးဇက် ခံစားရသည်။ သူသည် ကဗျာစာရွက်ပေါ် ငုံ့ထားသည့် ဦးခေါင်းကို မော့လိုက်ပြီး ကဗျာရှင်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ သို့သော် ကဗျာဆရာ အာနမ် အမျိုးသားကြီးသည် အနီးတွင် မရှိတော့။ လူနာဆောင် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ဆန္ဒရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။

ဂျိုးဇက်သည် အာနမ်အမျိုးသားကြီးကို တံခါးဝရောက်သည်အထိ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် အာနမ်ကြီးကတော့ နောက်ဘက်သို့ ထစ်ချက်ကလေးမှပင် လှည့် မကြည့်တော့ဘဲ တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

(၈)

နောက် ငါးရက်မျှအကြာတွင် ဂျိုးဇက်၏ခုံတင်ဘေးသို့ ညှော်သည်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သူနှင့်မသိသော သူ့စိမ်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဆံပင်နီနီနှင့် ဗိုလ်မူးကြီး တစ်ယောက်။ အသက်ကလေးဆယ်တွင်း။ ဗိုလ်မူးကြီးသည် သူ့ခုံတင်၏ လေးပက်လေးတန်ကို လုံခြုံအောင်ကာလိုက်ပြီး ခြေထောက်မှ ပလာစတာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ဆေးသည်။ စစ်ပြီးသွားသောအခါ သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်လာသည်။

‘ခင်ဗျားခြေထောက်ကောင်းသွားရင်တော့ ဒီပလာစတာကို နောင်လာနောက်သားတွေ ကြည့်ဖို့ သိမ်းထားမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ်ထဲက အမေရိကန်လေ့ယူရဲတွေရှိနဲ့ဗျား ကျမူကိုလေ့လာနိုင်မှာ၊ ကျွန်တော်က ဗိုလ်မူးကြီးဂျွန်ထရင်ချို၊ ခင်ဗျားကတော့သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ခင်ဗျား

အကြောင်း အများကြီး သိထားတယ်၊ အများအားဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ အာနိမ်ရဲ့ဘော်ကြီးဆီက သိရတာပါ။ သူတုန့်ကင် ကနေပြီး ဒီကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခူးနှစ်ဖက် ထောက်ပြီး လေးဘက်တွားလာခဲ့ရသတဲ့'

ဂျိုးဇက်က ပြုံးသည်။

'ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့သူနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ'

'သူ့ ကိုယ်သူ့ မစ္စတာစီအမ်ဟူးလို့ ခေါ်နေတဲ့အာနိမ်ကြီးဟာ စစ်မက်ရေးရာ ပြန်ကြားရေးဌာန စာကြည့်ခန်းမှာ အမြဲတမ်း စာလာလာဖတ်တယ်။ ပိုချုပ်လုပ်ချင်းနော့ဆီကို ခင်ဗျားရေးလိုက်တဲ့စာ ကျွန်တေ့ခွဲလက်ထဲ မရောက်ခင် ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ထဲတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့က ဒီအာနိမ်ကြီးကို ရယ်စရာ လူတစ်ယောက်လို့ သဘော ထားခဲ့ကြတာ၊ တောထဲကျလာတဲ့ အမေရိကန် ယန်ကီးတွေကို ကယ်ခဲ့သေး ဘာလေးနဲ့ မဟုတ်တယုတ်တွေ လုပ်ကြံဖတ်ခင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုညာချဖို့ လာတဲ့ လူညာကြီး တစ်ယောက်လို့ ထင်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် ဂျပန်တွေက ရုတ်တရက် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ကို သိမ်းလိုက်ပြီးတဲ့နေ့ရဲ့ နောက်တစ်ရက် ခင်ဗျားဆီကစာကို ဖတ်ကြရတော့မှ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ခင်ဗျား လမ်းညွှန်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင် ရောင်းတဲ့ဆိုင်ကို အပြေးအလွှားလိုက် ရှာကြရသယ်၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ အကြာကြီး စကားပြောခဲ့ကြရတယ်'

ဗိုလ်မှူးကြီး ထရင့်ချီသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ မှက်လွှာကိုပင်ချီ ဂျိုးဇက်ကိုကြည့်သည်။

'ကျွန်တော်ပြောပြနေတဲ့ ကိစ္စနဲ့မတ်သက်လို့ သတင်းတွေ နဲ့ရော သိထားရဲ့လား ဗိုလ်ကြီး'

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညှိတ်သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်က ရုဒီယိုသတင်းလွှာများကို သူ ဖတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ပြင်သစ် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ် တစ်စုလုံးကို ဂျပန်များက ပြင်သစ်တို့ ဘက်ထဲမှ သိမ်းယူသော သတင်းများအသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်။

မတ်လ ၉ရက်နေ့တွင် လူ့အင်အား ခြောက်သောင်းရှိသော ဂျပန်တပ်က ပြင်သစ်ကိုလိုနီ ခံစာပျားကို စတင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ၏။ ပြင်သစ်တို့၏အင်အားမှာ ဂျပန်တို့၏အင်အား၏ တစ်ဝက်မျှသာရှိသဖြင့် ချက်ချင်းလိုလိုပင် အညံ့ခံခဲ့ကြရသည်။ အစိုးရအဆောက်အအုံများ၊ အသံလွှင့်ဌာနများ၊ စက်ရုံ အလုပ်ရုံများနှင့် ဘဏ်တိုက်ကြီးများကို ဂျပန်တို့က သိမ်းယူကြသည်။ ဆိုင်ဂုံး၊ ဟေးနှင့် ဟန္တိုင်မြို့များတွင် ပြင်သစ်တို့ ဘက်မှ ခုခံတိုက်ခိုက်မှု အနည်းငယ်မျှသာ ရှိခဲ့သေးသော်လည်း အာဇာနည်ဖြစ်၏။ တပ်သားများ၊ အရာရှိများနှင့် ထင်ရှားသော ပြင်သစ်အရပ်သား ဝန်ထမ်းများကို ဖမ်းဆီးကာ စစ်ဆန်းလျှာများနှင့် သံဆူးကြီးကာ အကျဉ်းစခန်းများ၌ အကျယ်ချုပ် ချထားကြသည်။ ပြင်သစ်တပ် အနည်းငယ်မျှသာ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြသည်။ သတင်းလွှာ

၁၆၄ မောင်ထွန်းသူ

များ၏ အဆိုအရ ယင်းတပ်သားများသည် တောင်တန်းများကိုကျော်ဖြတ်ကာ လာအိုနိုင်ငံဘက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားကြပြီး ဆုတ်ခွာရင်းမှလည်း သူတို့အား လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေသည့် ဂျပန်တပ်များအား အပြင်းအထန် ခုခံ သွားကြလေသည်။

‘ဘာကြောင့် ဂျပန်က ပြင်သစ်တွေကို ခုလို ရုတ်တရက် ထတိုက်ရတာလဲ မိုလ်မူးကြီးသိလား’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်တပ်တွေကို မိုင်ပေါင်း တစ်သောင်းငါးထောင်လောက် ရှည်လျားတဲ့ အင်ဒိုချိုင်းနားကမ်းခြေကို အချိန်မရွေး ဝင်တိုက်တော့မှာပဲလို့ ဂျပန်တွေက ယူဆပုံပေါ်တယ်၊ တကယ်လို့ ဒီဘက်က ဝင်တိုက်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ပြင်သစ်တွေက သူတို့ကို နောက်ကနေပြီး ဝင်ချလိမ့်မယ်လို့လဲ တွက်ကြဟန်တူပါရဲ့’

‘ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ဘာကြောင့် ပေါ်လာရတာပါလိမ့်’

‘ငပုတွေနဲ့ ပြင်သစ်တွေပေါင်းလာတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒီငါးနှစ်အတွင်းမှာ ပြင်သစ်တွေဟာ ဒီဂေါလ်အပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိနေကြောင်း တောက်လျှောက် ပြသလာကြတာပဲ၊ ဒါကို ငပုတွေက သတိထားမိမှာပေါ့၊ အခု ပါရီမြို့တော် ဂျာမန်တွေလက်အောက်က လွတ်မြောက်လာတာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး၊ ဒီနိုင်ငံက နံရံတွေ လမ်းတွေနဲ့ နေရာတိုင်းလိုလိုမှာ ဒီဂေါလ်ပုံတွေ ကပ်ထားကြပြီ၊ အဲဒီတော့ ငပုတွေက ပြင်သစ်တွေကို ဘယ်ယုံတော့မှာလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ကဏေ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ကို ဝင် နှိမ်ဖွဲ့ စီစဉ်ထားသလား’

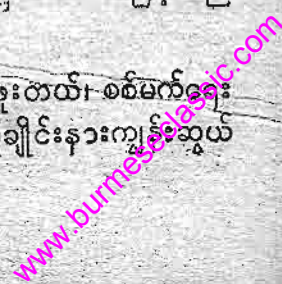
‘မိုလ်မူးကြီး က လိုက်ကာများကြားမှနေ၍ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်သည်။’

ထို့နောက် အသံကိုနှိမ်လိုက်ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘တကယ်လို့ အစီအစဉ်ရှိနေရင်လဲ ‘ယမင်းစစ်ဆင်ရေးဌာန အထူး ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ကျွန်တော် ကို ပြောခွင့် ပြုပါ့မလားမိုလ်မူးကြီးရယ်’

လေသူရဲတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဂျိုးဇက်သည် တရုတ်နိုင်ငံ အတွင်း၌ လှုပ်ရှားနေသော စစ်မက်ရေးရာ အထူး ထောက်လှမ်းရေးဌာန ၏ အခန်းကဏ္ဍအကြောင်းကို များများ စားစားမသိ။ စစ်မက်ရေးရာဌာန၏ သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လုပ်ငန်းတချို့ကိုသာ သိထားခြင်းဖြစ်၏။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အရ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ လူများသည် ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေးသမားများကို တတ်စားသရွေ့ လျှို့ဝှက်စည်းရုံးပြီး ဂျပန်တို့ကို နောက်ကျောမှ ဓားနှင့်ထိုးသည့် လုပ်ရပ်များ လုပ်ရန် တာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ထက်ပို၍ လုပ်ကိုင်နေသည့် လုပ်ငန်းဟူသမျှကိုမူ တင်းကျပ်စွာ လျှို့ဝှက်ထားသဖြင့် မည်သူမှ သိနိုင်သောအခြေအနေမရှိ။

‘မွန်စီယာဟိုက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်၊ စစ်မက်ရေးရာဌာနက လူတွေအနေနဲ့ သူ့ကိုဏေ အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်’

အပေါ်မှာရော စိတ်မဝင်စားကြဘူးတဲ့' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြော
သည်။ သူသည် ထောက်လှမ်းရေးဌာနမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်
သော ဗိုလ်မှူးကြီး ထရင့်ချိ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်
အကဲခတ်သည်။

'သူကပြောတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့က သူတို့ကို ကျွန်မြို့နယ်
တွေ့လို့ ထင်နေကြတယ်တဲ့၊ သူတို့ကို လက်နက် ခဲယမ်း
ကျောက် ထောက်ပံ့ဖို့ မစဉ်းစားကြဘူးတဲ့၊ ထောက်ပံ့လိုက်
လက်နက်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မဟာမိတ် ပြင်သစ်တွေ
ပြန်တိုက်မှာ ကြောက်နေကြတယ်တဲ့'

ဗိုလ်မှူးကြီးထရင့်ချိက ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲအထိ
အဲဒီအတိုင်းပဲ ရှိခဲ့တယ်'

'အခုကျတော့ ဘာပြုလို့ စိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ'

'ဂျပန်တွေက အင်ဒိုချိုင်းနားကို သိမ်းယူလိုက်လို့ ပေါ့
လွတ်လပ်သောပြင်သစ်များရဲ့ မြေဧကန် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက
ပို့နေကျသတင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ မရကြတော့ဘူး၊ ဗုံးကြဲ
ရမယ့် ပစ်မှတ်တွေ လေယာဉ်ပျံပစ် အမြောက်စခန်းတွေ
ဖြန့်ချိထားတဲ့ ဂျပန်တပ်တွေရဲ့ နေရာတွေကို အလျင်ကန်
မသိရတော့ဘူး၊ သူတို့ဆီက ရနေကျသတင်းတွေ အကုန်ရ
သွားတယ်၊ လေကြောင်းတိုက်ပွဲ စစ်ဆင်ရေးလုပ်ငန်းဟာ
အလျင်ကန် အဆင်မပြေဘူး၊ ချက်ကင်းမှာရှိနေတဲ့ စစ်ဆင်ရေး
ဌာနချုပ်ကလဲ အမိန့်ရောက်လာတယ်၊ အလျင်ကန် သတင်း

အဆက်မပြတ်ရအောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဆောင်ရွက်ပါတဲ့၊
ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တို့က ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေ ဟိုကို
ကျွန်တေ့တို့ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းအတွက် တာဝန်
ပေးဖို့ ရွေးခဲ့ကြရတယ်၊ သူ့လုပ်ငန်းနာမည်ကို လူစီးယပ်စ်လို့
ပေးထားတယ်၊ သူ့ကို ကနေ့ည နယ်စပ်အထိ လေယာဉ်ပျံ
ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ရေဒီယို ဝိုင်ယာလက်စက်တစ်လုံးနဲ့ တရုတ်
အမေရိကန် ဝိုင်ယာလက်စက်သမားတစ်ယောက်ပါ ထည့်ပေး
လိုက်မယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားပြောသလို တုန်ကင်ဒေသထဲမှာ
သူ့ရဲ့ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်း အင်အားကလဲ ကောင်းမယ်၊ သူ
ကလဲ လိမ္မာပါးနပ်စွာ လုပ်သွားတတ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
လိုအပ်နေတဲ့ ဆတင်းမှန်သမျှကိုရမူပဲ'

ဗိုလ်မှူးကြီးထရင့်ချိသည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်
ပြီး သူ့ကိုယ်ကို ခုတင်ထက်သို့ ကုန်းလိုက်ကာ ဂျိုးဇက်၏
ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာအယာထိုးလိုက်သည်။

'ဒီနေရာမှာ အမှတ်ဆယ့်လေး လေတပ်မတော်က ကွယ်လွန်
သွားရှာပြီဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်ကြီးဂျိုးဇက် တီရှားမင်းရဲ့ အခန်းဟာ
ဝင်လာတယ်၊ သူ့အလုပ်သ မစ္စတာဟိုလုပ်ရမယ့် လုပ်ငန်းစဉ်
တစ်ခုလုံးအဆင်ချောဖို့အတွက် ကူညီရမယ့်အလုပ်၊ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့
ပတ်သက်လို့ တာဝန်ပေးဖို့ လူရှာတဲ့အခါ မှာ သင့်တော်တဲ့
လူကို ကျွန်တော်တို့ ရှာမတွေ့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျား
မိတ်ဆွေ အာနမ်အဘိုးအိုကလဲ အကြံပေးတယ်၊ အာရှတိုက်ရဲ့
သမိုင်းကို ကောင်းလောစီးလေ့လာခဲ့ဖူးပြီး တရုတ်နဲ့ပြင်သစ်

ဘာသာစကားကို ပြောတတ်တဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပဲ
 လို့ သူကပြောတယ်။ ပြီးတော့လဲ လောလောဆယ် ခင်ဗျား
 ဟာဂျပန်စစ်စခန်းတွေကို လက်တွေ့ပျံ့ကြည့်လိုက် စက်သေနတ်နဲ့
 ပစ်လိုက် လုပ်နေတဲ့လူဆိုတော့ နယ်မြေအကြောင်း ကောင်း
 ကောင်းကျွမ်းစားမို့ ပိုပြီး အဆင်ပြေနိုင်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်
 ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျား ကိုယ်ရေး မှတ်တမ်းဖိုင်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်
 တော့ သူပြောခဲ့တဲ့ အချက်အလက်တွေ မှန်နေရုံ မက ဘူး
 မာနမိနိုင်ခံအကြောင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးခဲ့ဖူးတာကိုပါ
 သိလာရတယ်။ ကျွန်တော် ကျားပျံ့တပ်က အကြီးအကဲဆို
 သွားပြီး ဒီကိစ္စ တင်ပြခဲ့ပြီးပြီ။ ခင်ဗျားကသာ အိုကေဆိုရင်
 တော့ ခင်ဗျားရဲ့အကြီးအကဲက လွတ်ပေးဖို့ အသင့်ပဲတဲ့။ ဒီ
 တော့ကာ ခင်ဗျား ဘာပြောမလဲ ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း။

သူ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော စကားကို ကြားလိုက်ရ
 သဖြင့် ဂျိုးဇက်၏ရှင်သည် ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘ကျွန်တော် ကိုပေးမယ့်တာဝန်က ဘယ်လိုဟာမျိုးဆိုတာ
 အတိအကျ မသိရဘူးလား ဗိုလ်မှူးကြီး’

‘လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် ကျွန်တော်တို့ သုတေသန လုပ်စရာ
 ဆန်းစစ် တွက်ချက်စရာတွေ ရှိလိမ့်မယ်။ မကြာခင် မှာ
 ကျွန်တော်တို့ဘက်က လေထီးတပ်သားတချို့ တုန်ကင်နယ်ထဲ
 ချိတ်ပေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်’

ဗိုလ်မှူးကြီးက ဂျိုးဇက်၏ခြေထောက်မှ ပလာစတာဆီသို့
 ခါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ခြေထောက် ပြန်ကောင်းသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်
 တ် ခင်ဗျားကို အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နဲ့အတူ တောထဲမှာ ဟန်ရေးပြဖို့
 ချိတ်ပေးရလိမ့်မယ်။ စစ်သင်တန်းပေးတာတို့ ရန်သူတွေရဲ့
 အောက်ပိုင်းမှာ ဝင်ပြီး နောင်ယှက်ဖျက်ဆီးတာတို့ လုပ်ချင်
 လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေ အာနမ်အဘိုးကြီးကတော့
 ခင်ဗျားကို သိပ်အထင်ကြီးနေတာပဲ။ သူ့ အဖို့ကတော့ခင်ဗျား
 ဘာ နံပါတ်တစ်ပဲ။ သူ့ရဲ့ တောင်ကုန်းဒေသဘက်ကို ခင်ဗျား
 ရောက်လာမယ်ဆိုရင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုပါမယ်
 ပြောတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ။ ခင်ဗျား သတောကျရဲ့လား’

‘လေထဲမှာ သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံနေရတာက နေပြီး ကုန်း
 မှာမှာ သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရမယ့် အခြေအနေမျိုးကို ရောက်
 သွားတာဆိုတော့ ကြိုဆိုရမယ့် အပြောင်းအလဲ တစ်ခုလို့ ပဲ
 အရမယ်ထင်ပါရဲ့’ ဟု ဂျိုးဇက်က ရယ်၍ပြောသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးထရင့်ချိကပါ ရော၍ရယ်ပြီး ဂျိုးဇက်၏ ပခုံး
 ကို လှမ်းပုတ်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ။ ခင်ဗျား ချိုင်းထောက်နဲ့တော့ လမ်း
 ကျောက်နိုင်ပြီ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားရဲ့ဘော်ကြီးကို မပြန်ခင်
 အနုမန်းလွဲပိုင်းမှာ ခင်ဗျားနဲ့သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်နဲ့အတူပေးဖို့
 ချိတ်ပေးတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်လဲ ရှိနေမယ်’

‘နောက်ဆုံးတစ်ချက် ရှိနေပါသေးတယ်’

ဗိုလ်မှူးကြီးက ထိုင်ရာမှထပြီး ခုတင်ပတ်ပတ်လည်မှကာ
ထားသည့် လိုက်ကာများကို ဆွဲဖယ်နေခိုက် ဂျိုးဇက်က ကယု
ကယာ လှမ်းပြောသည်။

‘ဘာပါလိမ့်’

‘ပိုင်လေးငါးဘို့ အမျိုးအစား ပစ္စတိုအသစ်စက်စက်
ခြောက်လက်နဲ့ ကျည်ဆန် နှစ်သေတ္တာလောက် ရချင်ပါတယ်
ရမယ်ဆိုရင် ကနေ့ပဲ လိုချင်ပါတယ်’

ထရင့်က ပြောင်နောက်နောက် မျက်နှာမေးဖြင့် မျက်နှာ
များကို ပင့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားဟန်ရေးပြရမှာက အခုမဟုတ်သေးဘူး ဗိုလ်ကြီး
ခုတင်ပေါ် ပက်လက်ဖြစ်နေတဲ့ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် အ
လက်နှက်တွေကို လိုချင်နေတာတုံး’

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး မွန်စီယာဟိုကို လက်ဆေး
ပေးချင်လို့ပါ။ အမှတ် ၃၀၀ တိုက်လေယာဉ် အုပ်စု
ကျေးဇူးတို့ ပြန်တဲ့သဘောနဲ့ ပေးချင်တာပါ’

ထရင့်ချိုသည် ဂျိုးဇက်၏စကားကို အလွန်အလေးအနက်
ထား၍ စဉ်းစားနေသည့် ဟန်အမူအရာမျိုး လုပ်ထားသည်။

‘ကောင်းပြီ ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ ရမယ်၊ ဒါပေမယ့်ဒီစစ်ကြီး
မပြီးခင်မှာ ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆင်ရေး ဌာနအတွက် ပစ္စ
ခြောက်လက်နဲ့တန်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးနိုင်အောင်
ကြိုးစားပါ’

ဆိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဂျိုးဇက်နှင့် ဟိုတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ချင်း
နေ့နှင့်တွေ့ရန် ရုံးခန်းအပြင်ဘက် ဧည့်ခန်းကလေးထဲသို့ ထိုင်
နေကြသည်။ သူတို့ ထိုင်စောင့်နေကြသည်မှာ နာဂီဝက်ခန့်ရှိပြီ။
အမေရိကန်နှင့် တရုတ်အရာရှိများသည် တည်ငြိမ် တင်းမာ
သော မျက်နှာထားများဖြင့် သူတို့ဗိုလ်ချုပ်၏ ရုံးခန်းတွင်းသို့
ဝင်သွားလိုက် ပြန်ထွက်လာလိုက်။ သူတို့လှုပ်ရှားနေကြပုံများ
သည် ရေးကြီးသုတ်ဖျာ နိုင်လွန်းလှ၏။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့အဖော်အာနမ်ကြီး လုပ်ကိုင်နေပုံကို
မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည်။ စောစောပိုင်း သူနှင့်တွေ့စက
သူ့လက်ကို အားရပါးရဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့သောဟိုသည် အခု
တော့ သူ၏ ကာကီအင်္ကျီကျူးနှစ် အပေါက်အပြုများကို အပ်
တစ်ချောင်းနှင့် ဖာထေးလျက်ရှိ၏။

မကြာမီ ဗိုလ်မှူးကြီးထရင့်ချိုသည် ဇစ်တပ်ကင်းဗတ်အိတ်
တစ်လုံးကိုဆွဲ၍ ရောက်လာသည်။ သူသည် လက်ထဲမှအိတ်ကို
သူ့ဘေးမှ ကုလားထိုင်ပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ဂျိုးဇက်
ဘက်လှည့်၍ မျက်စိမှိတ်ပြသည်။

လေးဖက်လေးတန်မှ ကာရံထားသည့် နံရံများမှာ အသံလုံ
နံရံများ ဖြစ်သော်လည်း အဆတ်မပြတ် အဆင်းအတက် ထုပ်
နေကြသည့် ဖလှယ်ချိများအသံကိုမူ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သုံးယောက်ကို ခြိမ်းခြောက်ချင်းနေခန်း ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ချင်းနော့သည် စာရွက်များ ပြန်ကျနေသော စားပွဲတစ်လုံး၌ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိ၏။ သူ့နောက်ဘက်နံရံကို နောက်ခံပြု၍ ထူထားသည့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအလံသည် ခံ့ညားစွာ တည်ရှိနေသည်။ ကာကီရောင် ဂျာကင်အင်္ကျီ၏ ဘယ်ဘက် အိတ်က အပေါ်၌ အထက်အောက် သုံးတန်းဆင့်၍ တပ်ထားသည့် တံဆိပ်များသည် ဝင်းလက်နေကြသည်။

ဂျိုးဇက်တို့ဝင်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်ချုပ်ချင်းနော့သည် ဖြုန်းခနဲထရပ်ကာ သူ့လက်ကို အာနမ်ကြီးထံ လှမ်းပေးသည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဟူး’ ဟု ဖဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပြောသည်။ ‘အခုလို လူချင်းတွေလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် ရဲ့ အတော်ဆုံး လေသူရဲတွေထဲက တစ်ယောက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ်တိုင် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောခွင့်ရတာပေါ့’

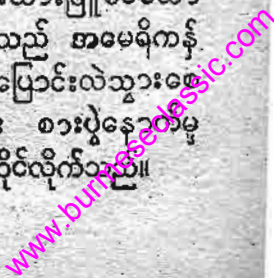
ဤစကားကိုပြောလိုက်သော ချင်းနော့၏ မျက်နှာသည် ပြုံးလျက်ရှိသည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးမှာ လျော့ရဲရဲ။ သူ့စိတ်သည် တစ်နေရာထုသို့ ရောက်နေသည့်နယ်ရှိသည်။ သူ့စိတ်တစ်ဝက်သည် အကန့်အသတ်နှင့်ပေးထားသော လူ့ စက်ပစ္စည်းစားနပ်ရိက္ခာများနှင့် ရန်သူဂျပန်များအား အနိုင်တိုက်ပေး

ရမည့် တာဝန်ကို သူ့ အယ်လိုကျော့ပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေဟန် ရှိလေသည်။

‘အကြီးမားဆုံး အထူးအခွင့်အရေးကို ရတာက ကျွန်တော် ဝါဗိုလ်ချုပ်’ ဟု အာနမ်ကြီးက ဦးခေါင်းကိုညှတ်၍ ပြောသည်။

‘အင်မတန်ကျော်ကြားနေတဲ့ အမေရိကန် စစ်သည် တစ်ယောက်နဲ့ အခုလို တွေ့ဆုံပြီး လက်ချင်းဆွဲ နှုတ်ဆက်ခွင့် ရလောက်အောင် ကံကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြည့်ညှိလေးစားလာခဲ့တဲ့လူပါ။ တရုတ်နိုင်ငံ မြို့ကြီးတွေရဲ့ ကောင်းကင်ယံမှာ မင်းမှုနေခဲ့တဲ့ ဂျပန်ဗုံးကြဲ လေယာဉ်တွေကို လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်သာ အင်အားရှိတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ကျားပျံလေသူရဲတွေက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ မောင်းထုတ်စ အချိန်ကတည်းက အံ့ဩချီးမွမ်းပြီး ကြည့်ညှိလာခဲ့တာပါ’

ပေပေရေရေ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် အဝတ်အစားများ ဝတ်စားသည့် ညွှန်သည်ထံမှ သူ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော သူ့လက်ပီသသည့် အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ရိုးသားဖြူစင်သော သဘောကို ဖော်ပြနေသည့် စကားလုံးများသည် အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်၏ အပြုအမူကို ချက်ချင်းပင် ပြောင်းလဲသွားစေသည်။ သူသည် အားရပါးရပြီးလိုက်ပြီး စားပွဲနော့ထံမှ ထုလားထိုင်ကိုယူကာ စားပွဲဘေး၌ချ၍ ထိုင်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ လေးစားမှုအတွက် ကျွန်တော် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’ဟု အလွန်ချေငံစွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံက အခုလို အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေကို သိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် သိပ်ပြီး အံ့ကြမိပါတယ်’

ဟိုချီမင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်ချင်းနေ့့၏ နောက်ဘက်နံရံပေါ်ရှိ တရုတ်နိုင်ငံနှင့် အရွှေ့တောင်အာရှတိုက် မြေပုံကို တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ချင်းနေ့့၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

‘တရုတ်နိုင်ငံအပေါ်မှာ အသာစီးရနေတဲ့ ဂျပန်ပဲ့အောင်ပွဲခံမှုကို အကြီးအကျယ်ဟန့်တားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်း မကြားဖူးတဲ့လူတာ အာရှတိုက်ထဲမှာ ရှိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ လေသူရဲတချို့က ပြောကြတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ သူ့ရားသခင်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံးလူ တစ်ယောက်တဲ့၊ အခု လူချင်းဆုံမိတော့မှ သူတို့ ဘာကြောင့် ဒီစကားပြောတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလာရတယ်’

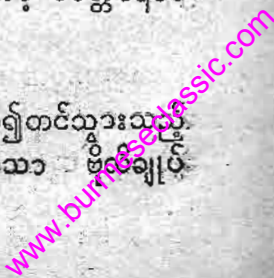
ဟိုပြောလိုက်သည့်စကားထဲတွင် အမေရိကန်တို့၏ လက်သုံး ပန်းစကားတစ်လုံး ပါလာသဖြင့် ရုံးခန်းထဲရှိ အမေရိကန်အားလုံးက ဝိုင်း၍ ရယ်ကြသည်။ ကာကီ ယူနိုဇောင်းဝတ် အတွင်းရေးမှူး မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး တရုတ်တို့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ပြင်ဆင်ထုတ်သည့် ရေခန်း

မီး ပန်းကန်များ လိုက်ချပေးသည်။ အားလုံး ရေခန်းမီးသောက်ရင်း စကားလက်ဆုံ ကျကြသည်။ ဂျိုးဇက်ကြီးက ကယ်ဆယ်ခဲ့ကြသည့်အကြောင်းနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ကူမင်းသို့ အရောက်လာသဖြင့် တဖန်တကြဖြစ်ကြရပုံ စသည်များကို ပြောကြခြင်းဖြစ်၏။ နောင်အခါတွင် ပေါ်ပေါက်လာဖွယ်ရာ သည့် ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများ အကြောင်းကိုလည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆွေးနွေးကြသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးထရင်ချီက မှန်းဆတွက်ချက်ထားသည့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များကို ဟိုချီ မင်း သဘောပေါက်အောင် ဆွေးနွေးချုပ်ချ် ရှင်းပြသည်။ ဤဆွေးနွေးပွဲတစ်လျှောက်လုံး တွင် ဟိုသည် နိုင်ငံရေးနှစ်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများကို မပြောမိအောင် အထူးသတိထား၍ ရှောင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ချင်းနေ့့က သူ့လက်ပတ်နာရီကို ထစ်ချက် ခဲ့ကြည့်သည်။ အပြုအမူကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်မှူးကြီးထရင်ချီသည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ ရပ်လိုက်လေ၏။

‘ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ဖို့ အချိန်ပေးတဲ့အတွက် ဗိုလ်ချုပ် ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ဟု ဟိုက ပြုံး၍ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မသွားခင် တစ်ခုလောက်တော့ မေတ္တာရပ်ခံ ပေးပါတယ်’

စောစောက သူ့အတွင်းရေးမှူး လာ၍တင်သွားသည့် အခွက်တစ်ထပ်ဆီသို့ အာရုံရောက်လျက်ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်

၁၇၆ ဖောင်ထွန်းသူ

ချင်းနော့သည် ဟို မျက်နှာကို ဖုံးဖိတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါ်
ညိတ်ပြသည်။

‘ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် ပူဆာတတ်တဲ့ ကိစ္စ
ပါ ဗိုလ်ချုပ်’ဟု ဟိုက ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော် အ
ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ အခလို တွေ့ရတာကို အမှတ်တရ ဖြစ်ချင်ပါတယ်
ကျားပျံ့လေသူရဲတွေကို စုပြီး တိုက်ရည်ခိုက်ရည် အင်မတန်
ကောင်းတဲ့ လေတပ်အုပ်စု တစ်ခုအဖြစ် တည်ထောင်ခဲ့
အမေရိကန်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်လို့ တခြားလူတွေ
ပြောပြတဲ့အခါမှာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် ပြ
ပါတယ်’

ချင်းနော့က ပြုံးပြီး သူ့ အတွင်းရေးမှူးအား ဓာတ်
တစ်ပုံယူလာရန် ခိုင်းသည်။ အတွင်းရေးမှူးက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ
ဟို၏လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ ဟိုသည် ဓာတ်ပုံကို လက်နှစ်ဖ
ဖြင့်ကိုင်ကာ စားပွဲအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ဗိုလ်ချုပ်ခနဲ
နော့ရှေ့ရှိ မင်နှိပ်စက္ကူချပ်ပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

‘တကယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်ကသာ လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်ဆို
ကျွန်တော် ရသင့်ရထိုက်ဘာထက်ပိုပြီး ရတယ်လို့ ယူဆရမှာ
ပါ’

ချင်းနော့က ဖောင်တီန်အဖုံးကို ချွတ်လိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံ
အောက်နားတွင် ‘စိတ်စေတနာ ပြုစင်စွာဖြင့်- ကလဲဏအယ်
ချင်းနော့’ဟု ရေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံကို ဟိုလတ်

သို့ ပြန်ပေးသည်။ အခန်းထဲမှညွှတ်သည်များ ပြန်ထွက်မီသွား
ခင်မှာပင် သူ့မျက်လုံးများသည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များ
ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားလေသည်။

အပြင်ဘက် ညွှတ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဂျိုးဇက်က
ခွိုင်လေးငါးဘို့ အမျိုးအစား သေနတ် ခြောက် လက်နှင့်
ကျည်ဆန်တစ်ထောင် ထည့်ထားသည့် ကင်းပတ်အိတ်ကို ဟို
အား လှမ်းပေးသည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို ဖော်ပြ နေ
သည့်ဟို၏ မျက်နှာသည် ဝင်းလျက်ရှိ၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့ တုံ့ပြန်မှုဟာ ကျွန်တော် ပြုခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးထက်
အများကြီး ပိုနေပါတယ်။ ဗိုလ်ကြီး ရှားမင်း’ဟု ဟိုက
ဂျိုးဇက်၏လက်ကို သူ့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားရပါးရဆွဲကိုင်၍
လှိုက်လှိုက်လဲလဲပြောသည်။

‘ဗိုလ်မှူးကြီး ထရင့်ချိုက ကျွန်တော် ကို ပြောပြထားတဲ့
အတိုင်း ခင်ဗျား ကျန်းမာလာတဲ့အချိန်မှာ လူချင်းပြန်ဆုံကြ
ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ နှစ်
ယောက် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရမယ့်နေ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ချမ်း
မြေ့စွာနဲ့ စောင့်မျှော်နေပါမယ်ဗိုလ်ကြီး’

နောက် နှစ်နာရီမျှအကြာတွင် နံကောင်ဟု အမည်ပေး
ထားသော အယ်လ် ၅ အမျိုးအစား ကင်းထောက်လေယာဉ်
တစ်စီးသည် ကူမင်းမှ ထွက်ခွာသည်။ တော အုပ်ကြီး များ
အတွင်း၌ မြေကွက်လပ်ရှိလျှင် ဆင်းနိုင် တတ်နိုင်သည့် လေ

ယာဉ်အသေးစားဖြစ်၏။ လေယာဉ်သည် စီအမ်တူး၊ စစ်ဆင်ရေးဌာနသုံး ရေဒီယိုစကားပြော ကြေးနန်းစက်တစ်လုံးနှင့် တရုတ် အမေရိကန် နှစ်ဘာသာတတ်သည့် ဝကားပြောကြေးနန်းစက်သမားတစ်ဦးတို့ကို တင်ဆောင်၍ တောင်ဘက်သို့ တည်ပြီး တောင်တန်းပြာပြာများစုဝေးရာချင်စီဒေသအက်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ပေါ် မြေပြင်သို့ဆင်းမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထူနှစ်ယောက်သည် ဒေသခံ တောင်ဇေပုဇာသား နှစ်လူမျိုးများထံမှ အဝတ်အစားများကိုယူ၍ နယ်စပ် မြောင်ခိုသမားများနှင့်တူအောင် ဝတ်ဆင်ကြ၏။ ထို့နောက် တုန်ကင်ဒေသဘက်သို့ဦးတည်ကာ အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းလျက်ရှိသော မိုးဒေသအောက် အမြောင်ထုထဲတွင် ခြေလျင်လျှောက်ကြသည်။

စက်သမား အမေရိကန် တရုတ်အမျိုးသားသည် ရေဒီယိုစကားပြောစက်အိတ်ကို ကျောပိုးထား၏။ ဟိုကတော့ အမေရိကန်ထံမှ ရလာသည့် ပစ္စတိုအသစ်များနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ချစ်နောင်၏ဓာတ်ပုံကို သူ၏ အောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုအဖြစ် အမြတ်တနိုးထား၍ သယ်ဆောင်လာသည်။

တိုကျိုမြို့တော်သည် ပြင်သစ်ထိုထံမှ အာဏာကိုသိမ်းယူပြီးကတည်းက အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်အတွင်းမှ ဂျပန်အစားလုံးကို တစ်လွန်ထားသည်။ အထူးသဖြင့် နယ်စပ်လေ့ကျက်မှုတပ်များသည် ဤတပ်လှန်အမိန့်ကြောင့် အမြဲတလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဟိုတို့နှစ်ယောက်

သည် ခြေလျင်ခရီးကို ညဉ့်ပိုင်းတွင်သာသွားနိုင်ကြပြီး နေ့ခင်းဘက်တွင်မူ တစ်နေ့လုံး ပုန်းနေကြရသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပက်ဘိုးစခန်းကိုရောက်ဖို့ အတွက် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်နီးပါးမျှ ကြာခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ပက်ဘိုးသို့ရောက်၍ ရေဒီယိုစကားပြော ကြေးနန်းစက်ကို နေသားတကျ ချမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျပန်တို့၏ ပစ်မှတ်များနှင့် တပ်များလှုပ်ရှားမှု သတင်းများကို ကူမင်းသို့ တိကျမှန်ကန်စွာ ပို့နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရလာသမျှသတင်းများကို ကူမင်းမှ တစ်ဆင့် အမေရိကန် မဟာမိတ်တပ်များအားလုံးသို့ လျင်မြန်စွာ ဖြန့်ပေးနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ကြီးဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နောက်နှစ်လခန့် အကြာတွင် သူ့အား အမှတ် ၃၀၀ တိုက်လေယာဉ်တပ်စုမှ ကူမင်းစစ်ဆင်ရေးဌာနချုပ်ရုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ချထားပေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ရေဒီယို စကားပြောစက်များ၊ လက်နက်များနှင့် အခြားလိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို တုန်ကင်ဒေသ အတွင်းရှိ ဘောထဲသို့ လေထီးများဖြင့် မှန်မှန်ချပေးခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် 'လူစီးယပ်စ်' ဟု လျှို့ဝှက်အမည် ပေးထားပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဟိုချီမင်းဟု ခေါ်နေသော အာနမ်သတင်း ကိုယ်စားလှယ်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အာရှတိုက်တွင် အမေရိကန်တို့၏ အအောင်မြင်ဆုံးသော စစ်သတင်းထောက် ဆုမ်းရေးဌာနတစ်ခု၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ဒေဝဒေဝ ပြိုင်ဘက်... နေ့တည့်တည့်... လောလော... မြင်ရခါမှပင်... ထိုတံနက်လုံး... တုံးတုံးချနိုင်သည်။ သူသည် သူ့လေ... ယာဉ်မှူး၏ ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ ရွှေတည့်တည့်သို့ မျော်ကြည့်... သည်။ လေယာဉ်ငယ်သည် ခပ်စောင်းစောင်း ရွှေလျားလျက်... နှိမ်။

(၆)

ဗိုလ်ဇေးဗစ်ဟော့ခ်သည် စက်တစ်လုံးတစ် ‘နွံကောင်’ လေ... ယာဉ်ငယ်၏ ဘေးပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ မျက်ခြ... မပြတ် စောင့်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ အပေါ်သို့ ဦးထောင်၍ တ... သွားနေသော စီ ၄၆ လူစီးလေယာဉ်၏ ပွင့်နေသော တံခါ... ပေါက်မှရဲဘော်ရှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယော... လဟာပြင်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းနေကြသည်။ နောက်တစ်ခဏအတွ... မှာပင် လေယာဉ်သည် ဟန္တီမြင်မြို့တော်၏ အနောက်မြော... အက် ခုနစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ကွာရှိ တောင်နံရံများတစ်လျှောက်... အဆင့်ဆင့်စီးနေသော လှေကားထစ် စပါးစိုက်ခင်းများ... သို့ စိုက်၍ ဆင်းသွားသည်။ အောက်ဘက် လေယာနယ်... တွင်မူ စောစောက ခုန်ဆင်းသွားသော ရဲဘော်များသည်... ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံကျသွားလျက် ရှိကြ၏။

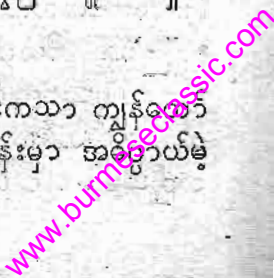
ဒေးဗစ်ဟော့ခ်သည် ရဲဘော်အားလုံး၏ လေထီးများမပွင့်... ဆောင်း အသက်မရွံ့နိုင်။ လေထီး အားလုံး ပွင့်သွားသည်ကို... မြင်ရခါမှပင် စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချနိုင်သည်။ သူသည် သူ့လေ... ယာဉ်မှူး၏ ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ ရွှေတည့်တည့်သို့ မျော်ကြည့်... သည်။ လေယာဉ်ငယ်သည် ခပ်စောင်းစောင်း ရွှေလျားလျက်... နှိမ်။

ရွှေတည့်တည့်တွင် ကျောက်ဆောင် ကျောက်စွန်းများ ထူ... ဆပ်လွန်းလှသည့် တောင်ကုန်းများ။ မြင်ရုံမျှဖြင့် အသက်ရှူ... နှုန်းကျပ်လောက်အောင် ထူထပ် သိပ်သည်းစွာ ပေါက်ဖောက်... နေသော သစ်တောကြီးများဖုံးနေသည့် တောင်ကြားလွင်ပြင်... များ။ ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်လွန်းလှသည့် နယ်မြေ စေ့သ၏... ရွှေခင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ အဆင်သင့် ရှင်းလင်း ခုတ်... ဆွင်ထားမည့် မြေကွက်လပ်ဆီမှ ပြုမည့်အမှတ်အသားများကို... ဖိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေလျက် ရှိလေသည်။

‘ဒီလုပ်ငန်းထဲ လိုက်ချင်လာအောင် ကျွန်တော့်ကို ဆွယ်... ကြံတော့ သူတို့ကပြောတယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းဟာ ကြိုတင်ချင့်တွက်... ပြီး စွန့်စားရမယ့် အလုပ်မျိုးတဲ့’

ဒေးဗစ်ဟော့ခ်က မျက်နှာကို မဲ့ရှုံ့ရှုံ့တုပြီး ဂျီးဇက်ရှား... မင်းအား လှမ်းပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ များ ဗိုလ်ကြီးကသာ ကျွန်တော့်... ရှိထင်မြင်ချက်ကို မေးမယ်ဆိုရင် ဒီလုပ်ငန်းမှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့...’

စွန့်စားမှုတွေကများနေတယ်လို့ ထင်တယ်။ ကြိုတင်ချင့်တွက်မှု ရှိခဲ့ရင်လဲ မလုံလောက်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဒီတော့ဒီတောင် တွေကို ကျွန်တော် မျက်စိနဲ့သာ မမြင်ရရင် မီးခြစ်ဘူးခွံသာ သာလောက်ရှိတဲ့ ဒီလေယာဉ်ဟာ ဒီမြေပေါ်က ကွက်လပ် တစ်ခုထဲကိုဆင်းပြီး ပြန်တက်နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ယုံမိ မယ် မထင်ဘူး။

သူတို့၏ နောက်ဘက်ရှိ စီ ၄၆ ဒုတိယလေယာဉ် တံခါး ပေါက်မှုနေ့၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွား နေကြသော ဆူကော စက်အမြောက် မရှင်းဂန်း စက်ဆေး နုတ်၊ ကာဘိုဗိသေနတ်နှင့် မော်တာ အထုပ်ကြီး များကို စောင့်ကြည့်နေသော ဂျိုးဇက်က ပြုံးသည်။

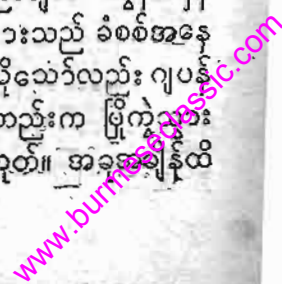
‘မပူပါနဲ့ ဒေဗ်ရယ်၊ အမှတ်ဆယ့်လေး တပ်မဟာက ရဲဘော်တိုင်းလိုလို ဒီတော့ဒီတောင်ထဲမှာ မျက်စိမှိတ်ပြီးသွား နိုင်ကြပါတယ်’

စက်ခန်းထဲမှ လေသွရဲ လူငယ်သည် လေယာဉ်ကို အငိုက် လျှော့ချကာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများဆီ ခပ်ပြေပြေ ဆင်းသွား ရင်း အောက်ဘက် တစ်နေရာ မြေကွက်လပ်ဆီမှ စောင့်ဆိုင်း နေကြမည့် ဗီယက်မင်း ပြောက်ကျား တပ်သား များကို လိုက်လံ ရှာဖွေလျက် ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းက ဒေးဗင် အား သူတို့တပ်သားများကို ချီးမွမ်းလိုက်သည့်စကားကြားရ သည့်အခါ လူငယ်က ပြုံးသည်။

ထိုနေ့သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ နောက်ဆုံးရက်ဖြစ် ၏။ သူတို့ လေယာဉ်၏ နောက်တွင် ရှိနေသော နေသည် အနောက်ဘက်ခြမ်းမှ တောင်တန်းများ၏ ထိပ်များကိုထိတို့ ပွတ်သပ်လျက်ရှိလေပြီ။ အောက်အဆစ် တစ်နေရာရှိ ထူထပ် သိပ်သည်းသော တောအုပ်ကြီးထဲတွင်မူ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ချုပ် ကြီး၏ ဌာနချုပ် လျှို့ဝှက်စွာ တည်ရှိ၏။ ထိုနေရာသည် စစ် ဆင်ရေး ဌာနချုပ်မှ စေလွှတ်လိုက်သည့် ဂျိုးဇက် ရှားမင်း ခေါင်းဆောင်သောလူဆယ်ဦး အထူးတပ်ဖွဲ့ ဆင်းသက်ရမည့် နေရာပေတည်း။

အထူးတပ်ဖွဲ့၏ လျှို့ဝှက်အမည်မှာ ‘သမင်မစ်ရှင်’ ဖြစ်၍ အောင်ရွက်ရမည့်တာဝန်များ တရုတ်ပြည် ဆောင်ပိုင်းရှိ ဂျပန် စစ်အခြေစိုက်စခန်းများနှင့် ဟန္တိုင် မြို့တော်ကို ဆက်သွယ်ရာ ကားလမ်း၊ ရထားလမ်း များအား အမြဲတစေ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်အတွက် ဗီယက်မင်း ပြောက်ကျား များအား စစ်ပညာ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးရန်နှင့် လက်နက်များ တပ် ဆင်ပေးရန် ဖြစ်၏။

မတ်လ အတွင်းမှ စ၍ မဟာမိတ် တပ်များသည် ဂျပန် နေထွက်ဘုရင်၏ တပ်များအား ဖြည်းဖြည်းချင်း တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ယခုအခါတွင် ဂျပန်တပ်များသည် ခံစစ်အနေ အထားသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။ ဆိုသော်လည်း ဂျပန် တပ်များသည် ဥရောပတိုက်တွင် မေလကတည်းက မြို့ကွဲသွား ခဲ့ကြသည့် ဟစ်တလာ၏ တပ်များလို မဟုတ်။ အခုအချိန်ထိ

မြို့ကွဲကျဆုံးမည့် လက္ခဏာကို မမြဲသေး။ ကြံ့ကြံ့ခံကာ အပြင်း အထန် ခုခံတိုက်ခိုက်နေဆဲဖြစ်၏။ ဂျပန်တို့အား အပြတ်အသတ် နှိမ်နင်းနိုင်ရန်အတွက် နောက်ထပ် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ကြာရှည်စွာ တိုက်ခိုက်ရဦးမည့် အခြေအနေ၌ ရှိနေသေး၏။

ထို့ကြောင့် 'ဂျပန်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရာ၌ ငါတို့အား ကူညီသူမှန်သမျှကို ပြန်၍ ကူညီရမည်' ဟူသော အမိန့် အိမ်ဖြူတော်မှ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် လေယာဉ် အောက်ဘက် တစ်နေရာ၌ သဘာဝအလျောက် သစ်ပင်များ မပေါက်သည့် တောရှင်းနေသော မြေကွက်လပ်တစ်ခုကို အားခန် တွေ့လိုက်ကြရသည်။ အကျယ်အဝန်းမှာ ကိုက် တစ်ရှာငါးဆယ်ခန့်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။ မြေကွက်လပ်၏ တစ်ဖက်သော အစွန်းတွင် ရပ်နေသည့် ပြောက်ကျား တပ်အားများကို မြင်လိုက်သောအခါ ဗိုလ်ဇေးဗစ်ဟော့ဒ်စ်ထံမှတစ်ဆင့် ရေရွတ်သံပေါ်ထွက်လာသည်။

'ဟာ ဘောလုံးကွင်း တစ်ကွင်းစာ လောက်ပဲ ရှိတာပဲ ကလား'

ယေလာဉ်မှူးက အတောင်ပံများကို လှုပ်ယမ်းကာ သူ့ လေယာဉ်က မြေကွက်လပ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်နိုင်ရန် အားထုတ်နေသည်။

'ကျွန်တော်ခုန်ချလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်ဗိုလ်ကြီး၊ လေယာဉ်ပေါ်မှာ သေထီးပေါက်မဟုတ်လား' ဟု ဟော့ဒ်စ်က ရှင်ပြုံးတက်ကြွသော လေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

အသက် နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ဘော်စတန် မြို့သား ဥပဒေဘွဲ့ရပြီးစ ဇေးဗစ်ဟော့ဒ်စ်၏ လေသံနှင့် ဟန်အမူအရာများမှာ ကလေးကြီး တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

သူ့မျက်နှာထားသည် စိတ်လှုပ်ရှား နေခြင်းကို အထင်အရှား ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

ဟော့ဒ်စ်သည် လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်က ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်တွင် အာနမ်ဘာသာစကား သင်တန်းတက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘတ်တလေတက္ကသိုလ်၌ ပညာဆက်လက် သင်ယူနေဆဲတွင် စစ်ဆင်ရေးဌာနမှ စကားပြန်အဖြစ် သိမ်းသွင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

'အောက်က စောင့်ကြိုနေကြတဲ့ လူအုပ်စုထဲမှာ လူစီးယပ်စ်ကို ဗိုလ်ကြီးတွေသလား' ဟု မေးနေမြန်သည်။

'သေသေချာချာဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို မြင်ရမှာ သေချာတယ်ဗျ'

'ငါတော့ မမြင်ဘူးကွ၊ နောက်ဆုံးရထားတဲ့ သတင်းအတော့ သူ့ ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေပြန်ပြီတဲ့၊ သူက သိပ်ကို အပင်ပန်းခံတယ်၊ သူ့ ကျန်းမာရေးကလဲ အကောင်းဘူး'

'ဒီအဘိုးကြီးဟာ တကယ် တရုတ် ပဟေဠိတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပဲနော်ဗိုလ်ကြီး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ်လောက်က သူ့နားလုပ်တဲ့လုပ်ဖို့ ချီပေးခဲ့တဲ့ အမေရိကန်တိုင်းဟာ သူ့ကို

အရမ်း ခင်ကြတာပဲ။ တကယ် တန်းတန်းစွဲခင်ကြတာ၊ ဆူ့ ရဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုနဲ့ ချစ်စရာကောင်းမှုတွေကို သိပ်ပြောကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် လွတ်လပ်သော ပြင်သစ်အဖွဲ့က သူ့လျှို့ဝှက် တုန်ကန်နယ်ထဲ ဝင်မလာအောင် ပိတ်ပင်တားဆီးတဲ့ နေရာ ကျတော့ သူ့ရဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရရဲ့ လား။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါတုန်းကလွတ်လိုက်တဲ့ ပြင်သစ်တင် ယောက်ကို နယ်စပ်အထိ ပြန်ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ပြင်သစ်ဆိုရင် ဝင်လာသမျှကို သတ်ပစ်မယ်။ အင်တဲတားမယ်လို့ ကြိမ်းလွတ် လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုနေရာမှာတော့ ဒီအဘိုးကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ ဘယ်မှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လို့လဲ

‘အခု နှစ် တွေ အ နေ့ နဲ့ ပြင်သစ်ကို မှန်းတီးဖို့အတွက် လိုလောက်တဲ့အကြောင်း ရှိနေတယ်ဒေးဗစ် ဟု ဂျိုးဇက်ထ လေသံအေးအေးဖြင့်ပြော၏။

‘မင်း လူစီးယပ်စ်နဲ့ စကားပြောမိတဲ့ အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ထဲက တချို့နဲ့ စကားပြောမိတဲ့ အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း သူတို့အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဝင်လာဖို့ ခက်လိမ့်မယ် မထင် တူး’

အယ်လ် ၅ လေယာဉ်သည် မြေကွက်လပ်အစွန်းရှိ သစ်ပင် ထိပ်ဖျားများကို လှန်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဓာတ်လှေကား တစ်ခုကျသွားသည့်အလား နိမ့်ခနဲလျှောဆင်းသွားသည်။ ထို့ နောက် မြေပြင်နှင့် ထိတွေ့ပွတ်တိုက်ကာ တစ်ချက်နှစ်ချက်မှ ဆောင့်ပြီး တစ်ဖက် တောအုပ်အစွန်းနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်

အကွာတွင် ရပ်သွားသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဂျိုးဇက် ဆင်း လိုက်သောအခါ စောင့်ကြိုနေကြသည့် ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့ဝင် ချားထဲမှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်စားထားသော ဆံပင်နက်နက်နှင့် အာနမ်သည် ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး ဂျိုးဇက်ကို ဆီးကြိုသည်။

‘နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုဆိုရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာ ပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း’ ဟု ဗိုလ်ငုယင်ဂီယက်က ပြင်သစ် ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောကာ လက်တစ်ဖက် လှမ်း ပေးသည်။ ‘ရထားခွဲတဲ့ ဒဏ်ရာတွေက သက်သာသွားပြီ ထင်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် အခု နေကောင်းသွားပါပြီ။ ကျေးဇူးတင် ပါတယ် မွန်စီဇာဗန်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ဂီယက်အား စစ်ဆင် ရေးဌာနချုပ်မှပေးထားသည့် လျှို့ဝှက်နာမည်ကိုသုံး၍ ပြန် ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့် ခြေထောက်က အခုထိ နည်းနည်းတော့ တင်း နေတုန်းပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ကိုယ့်ခြေ ထောက်နှစ်ချောင်းပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ဆီ ပြန်လာ ရတာကို သိပ်ကောင်းနေပါတယ်။ ဒီမှာကော အခြေအနေ ဘယ်လို ရှိပါသလဲ’

‘လေထီးနွဲ့ဆင်းခဲ့တာ အမေရိကန် ရဲဘော်အားလုံး ချောချောမောမော ရောက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် လူတွေ တောင်ကြား လွင်ပြင်ဘက်ကိုသွားပြီး လေယာဉ်ပေါ်က

ချပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ လူတွေကို ခေါ်လာကြပါလိမ့်မယ်

‘မုန်မိယာဟို တစ်ယောက်ရော နေကောင်းပါရဲ့လား’
ဂီယက်၏ မျက်နှာသည် မုန်မိုင်းမိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

‘သူ သိပ်ဖျားနေတယ်၊ စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေကိုတောင် ရောက်နေပါတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ ချင်စိန့်ဒီနို မိုးတွေ ရေတွေထဲမှာ ခြေလျင် အသွားအပြန်လျှောက်ခဲ့ရတဲ့ ခရီးကြောင့် သူ အားကုန်ပြီး လဲတာပါဗိုလ်ကြီး၊ ဆရာစန် ခေါ်လာပါသေးသလား’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းခါသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမယ့် ဆေးတပ်သား တစ်ယောက်တော့ ပါလာပါတယ်၊ သူနဲ့အတူ ဆေးဝါးနဲ့ ဆေးပစ္စည်းတွေ အတော်စုံစုံလင်လင် သယ်လာခဲ့ပါတယ်’

‘ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ကို စစ်ဆေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့’ဟု ဂီယက်က ပြောကာ နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီးတော့ အုပ်အတွင်းမှ လူသွားလမ်းအတိုင်း ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။

ပြောက်ကျားတပ်စခန်းသည် ထန်းရွက်မိုးတဲများ အစုံအပြုံလိုက်တည်ရာ နေရာတစ်ခုဖြစ်၍ ကင်းမံ လမ်းတောင်ကြားနှင့် အနီးကပ်ဆုံးသော ဝါးတောကြီးအတွင်းရှိ တောင်ကုန်းတစ်ခု၏အောက်၌ တည်ရှိသည်။ တဲများမှာ အခိုင်အမာ

တည်ဆောက်ထားသော တဲများဖြစ်၏။ တောင်ကြားလွင်ပြင်ဘက်မှ လေထီးတပ်သားများ ဆိုက်ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂီယက်သည် ဂျိုးဇက်နှင့် ဆေးတပ်သားကို တဲတစ်လုံးအတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

ဟိုသည် တဲထောင့်တွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပြင်းထန်စွာ တုန်ယင်လျက်ရှိ၏။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လွန်စွာ ပိန်ချိုးလျက်ရှိပြီး အသားအရောင်မှာ နနွင်းရောင်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ နှုတ်မှလည်း ကျယ်လောင်စွာ ညည်းညူလျက်ရှိ၏။ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသဖြင့် မည်သူ့ ကိုမှ မှတ်မိနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးမဟုတ်။

‘မနေ့ညက တစ်ညလုံး သူ အနားမှာ ကျွန်တော်နေခဲ့ပါ့တယ်’

ဆေးတပ်သားက ဟိုကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေခိုက်တွင် ဂီယက်က ဂျိုးဇက်အား တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောသည်။

‘သတိလစ်နေရာက တစ်ချက်တစ်ချက် သတိရလာတဲ့အခါမှာ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့က လုပ်ရမယ့်လုပ်ငန်းတွေကို မပျက်မကွက် လုပ်ဖို့ပဲ တရရ မှာနေတတ်တယ်၊ သူ့မှာတာတွေကို မေ့မသွားဖို့လဲ ကျွန်တော်ကို ခဏခဏ သတိပေးတယ်၊ သေခါနီးဆဲဆဲမှာ ဒါတွေကို စွဲသွားမှာစိုးရတယ်’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆေးတပ်သား၏ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာတားကို အကဲခတ်နေကြသည်။ ဟိုအား စစ်ဆေးနေ

ရာမှ ထရပ်လိုက်သော ဆေးတပ်သားသည် စိတ်ရွပ်သွားသည် အရိပ်အငွေ့ကို ဖော်ပြနေသည်။

‘သူ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲရဲဘော်’ ဟု ဂျိုးဇက်က သံပြတ်နှုတ် မေးသည်။

‘ငှက်ဖျားရော ဝမ်းကိုက်ပါ ရောဂါနှစ်မျိုးတို့ ဖြစ်နေတာ ကတော့ သေချာတယ်၊ တခြား အပူပိုင်းဒေသ ရောဂါတစ် မျိုးလဲ ဖြစ်နေပုံရတယ်၊ ဘာဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လဲမပြော တတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ အချိန်က အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ် ကိစ္စတစ်ခုလို့ ထင်တာပဲ’

‘မင်း တစ်ခုခုမှ လုပ်မပေးနိုင်စော့ဘူးလား’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို ကိုနိုင်နဲ့ ဆာလ်ဖာ တိုက်မယ်၊ ဒါပေ မယ့် သိသိသာသာ သက်သာလိမ့်မယ်လို့တော့ ကတိမပေးနိုင် ဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု ဂျိုးဇက်က အရိုးပဒေသာ ဖြစ်ကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ပေါက်နေသော ဟိုကို ငွံကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘ကဲ မင်းလုပ်ပေးနိုင်တာ လုပ်ပေတော့’

ဆေးတပ်သားသည် ဟို၏ဘေး၌ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက် ပြီး လက်ထဲမှဆေးထိုးအပ်ဖြင့် ပိုန်ခြောက်ခြောက်လက်မောင်း ကို ဆေးထိုးရန်ပြင်သည်။ သို့သော် ဟိုက ငြိမ်ငြိမ်မနေ ပြင်း ထန်စွာ တွန်းထိုးရုန်းကန်လျက်ရှိသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အုပ် ကျိုးသွားလေ၏။

‘ကဲ ရဲဘော် ငါလုပ်မယ်’

ဂျိုးဇက်က စိတ်မရွည်ဆံ့ဖြင့် ဆေးတပ်သား လှမ်းအမိန့် ပေးပြီး ဟို၏ဘေးတွင် ခူးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင် ချလိုက် သည်။

‘ဆေးထိုးအပ်အသစ် လဲလေကွာ’

ဂျိုးဇက်သည် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသည့် ဟို၏လက်မောင်း နှစ်ဖက်ကို တအားချုပ်ကိုင်ထားပြီး သူ့ခေါင်းကို ဟို အနီး သို့ ကပ်လိုက်သည်။

‘ပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်၊ အခုပြောနေ တာ ဂျိုးဇက်ရှားမင်း၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် ကူမင်းက ဆေးတွေယူလာတယ်၊ ခင်ဗျား မသေရဘူး’

— သူသည် စကားကို အင်အားထပ်တင်ကာ ဖြင့် တစ်လုံးချင်းပီပီ သသ ပြောသည်။ နားဝင်စေရန် တိတိကျကျပြောသည်။ သူ့ မျက်နှာကို သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေသော ဟို၏ မျက်စိများက မြင်သာအောင် ကပ်၍ ပြထားသည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီနေတာပါ ကူညီခွင့်ပြုပါ’

ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဟို၏ ပြုံးတူးပြတ်နှင့် ချာချာလည်နေ သော မျက်လုံးများသည် ငြိမ်သွားသည်။ ဖျာပေါ်၌ တလူး လူး တလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ငြိမ်ကျ သွားသည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့ ရဲဘော်အား သူ့ လက်ထဲသို့ ဆေး ထိုးအပ်ထည့်ပေးရန် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကံပြု၍ တောင်း

၁၉၂ မောင်ထွန်းသူ

သည်။ ပြီးတော့ လက်မောင်းပေါ်မှ ဆေးတပ်သားညွှန်
ဆဲညွှန်နေရာကို အပ်စိုက်လိုက်တာ ဆေးရည်များကို ထိုးထည့်
လိုက်၏။ သူသည် ထို၏ အေးစက်စက်လက်များကို ကိုင်ကာ
ဖျာဘေးတွင် ဆက်၍ထိုင်နေသည်။ ထို့နောက် တဆတ်ဆတ်
လှုပ်ခါနေသော လက်များသည် ပျော့ခွေကော ငြိမ်ကျသွား
သည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဂျိုးဇက်သည် သက်ပြင်းကိုမှတ်ထုတ်
လိုက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လေသည်။

‘မင်း ကနေ့ည တစ်ညလုံး သူ့ အနားမှာနေ’ဟု ဆေးတပ်
သားကို အမိန့်ပေးသည်။

‘ငါ ခဏ ခဏ လာကြည့်မယ်’

တဲအပြင်ဘက်မှ စောင့်နေသော စိယက်သည် ဂျိုးဇက်ထံ
မျက်နှာကို စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ဆီး၍ကြည့်
သည်။

‘ပြန်ပြီး သက်သာလာဖို့ အခြေအနေ ရှိသေးရဲ့လား ဗိုလ်
ကြီးရှားမင်း’

‘အခု ထိုးပေးခဲ့တဲ့ဆေးက အစွမ်းပြပါစေလို့ ဆုတောင်း
နိုင်ရုံပဲ ရှိတယ်’ဟု ဂျိုးဇက်က အဖြေပေးသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆေးတပ်သား ရဲဘော်ကတော့
အဆိုးဆုံးနဲ့တွေ့ဖို့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားသင့်တယ်လို့ ထင်နေ
တယ်’

သူတို့ပတ်ပတ်လည်တွင် လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်ထုပ်
အိုးများကို သယ်ယူလာနေကြသည့် အာနမ်ပြောက်ကျား
များ။ စပါးခင်းများအတွင်း နေရာအနှံ့အပြား၌ ကျနေ
သည့် အထုပ်ကြီးများကို စခန်းသို့ သယ်ယူလာနေကြခြင်းဖြစ်
၏။ ဂျိုးဇက်၏ဗိုလ်များထံမှ တစ်ဦးသည် လေထီးဆင်းရဲဘော်
များအား ဝါးကြမ်းခင်းတဲများဆီသို့ အစုလိုက်ခွဲ၍ နေရာချ
ထားပေးလျက်ရှိ၏။ မကြာခင်မှာပင် ထိုတဲများရွှေ့၍ မီးဖို
ကြီးတစ်ဖို တထိန်ထိန် တညှီးညှီး တောက်လောင်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ ဂျိုးဇက်သည် စခန်းအနီးရှိ ရေစီးသန်လှသော
ချောင်းငယ်အတွင်းသို့ ဆင်း၍ ရေတဝချိုးသည်။ သူ ရေချိုး
ပြီး၍ တဲဆီသို့ပြန်လာချိန်တွင် မှောင်နှင်မည်းမည်း ဖြစ်နေ
သော ပတ်ဝန်းကျင်၌ အမဲသားကင်နံ့သည် လေတွင် လွင့်
ပျော၍ တသင်းသင်းပျံ့လျက် ရှိနေလေပြီ။

‘ခင်ဗျားတို့ဆောက်လာတာကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်
တို့နွားတစ်ကောင် ပေါ်ထားပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း’

တရင်းတနီးရှိလှသည့် အသံ။ ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းက အသံလာရာဆီသို့ ဖျတ်
ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ တဲတဲခါးဝ၌ ရပ်နေသည့် အာနမ်တစ်
ယောက်။

‘အသစ်ဆောက်လာတဲ့ အမေရိကန် ရဲဘော် ရဲဘက်တွေ
အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီဆောက်လာတဲ့ ပထမဆုံးညမှာ သူတို့

အနှစ်သက်ဆုံး အမဲသားကင်ကို စားသင့်စားထိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်ပါတယ်'

ဂျိုးဇက်သည် စတားလုမ်းပြောလိုက်သူ၏ မျက်နှာကို အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေမိ၏။ ထိုလူ၏အသက်မှာ သုံးဆယ် တွင်းခန့်တော့ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သို့သော် အာနပ်လူမျိုး တို့ထုံးစံအတိုင်း ခပ်သေးသေး ခပ်ညက်ညက်ဖြစ်သဖြင့် လူငယ် တစ်ယောက်သဖွယ် နုပျိုနေဆဲဖြစ်၏။ ထိုလူသား၏ အသား အရောင်သည် ထိန်ထိန်ညိုနေသော မီးရောင်အောက်တွင် ဖြူဝင်းနေသည်။ ဤအသားအရောင်မျိုးကို သူ တွေခွဲဖွား၏ လန်း၏ အသားအရောင်သည် ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်သည် မဟုတ် ပါလော့။ တကယ်တော့ လန်းနှင့် သူ့အစီကိုတို့သည် ဤ အသားအရည်မျိုးကို သူတို့အမေထံမှ ဆက်ခံရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်ဟု သူ သိခဲ့ရဖူး၏။

တဒဂ်အတွင်းမှာပင် သူ၏ စိတ်မျက်စိ အာရုံအတွင်း သူ့ လန်း၏ ရုပ်ပုံလွှာ ဝင်လာသည်။ နန်ဂျီယာအို ပွဲတော် အတွင်း က ဝိညာဉ်များအား ပူဇော်ထားသည့် အမွှေးနံ့သာ မီးခိုး ကြီးမှ ထွက်ပေါ်လာနေသော မီးရောင်အောက်တွင် ဝင် လက်နေသည့် လန်း၏အသားအရေ၊ ဂျိုးဇက်သည် ဖျတ်ဆူ ရှေ့သို့လျှောက်သွားပြီး ထရန်ဗန်ကင်မ်၏ လက်ကို အာဆ ပါးရဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

'ကျွန်တော့်တို့ ကဲ့သို့သော အတွေ့ကို ကြာပြီကင်မ် ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အချိန်ကခင်ဗျား

ဟာ ဆိုင်ဂုံမြို့မှာ ပြင်သစ်တင်းနစ် ချန်ပီယံကို အလဲထိုးတဲ့ အချိန်ပဲ'

ကင်မ်က ပြုံးသည်။

'အခုအချိန်ကျတော့လဲ အဲဒီအဖြစ်ဟာ အခြားဘဝတစ်ခု က အစိတ်အပိုင်းလို ဖြစ်သွားပြီဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော့်ဦးလေး ဒေါင်ဗန်လတ်က သူ့ခင်ဗျား ပက်ဘိုးမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ဆုံကြလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတော့ ထိုတုန်းကအဖြစ်ကို သတိရလာတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မဆက်ဆံခဲ့မိဘူး၊ ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး'

ဂျိုးဇက်ကရယ်ပြီး ကင်မ်၏ပခုံးကို လှမ်းပုတ်သည်။

'ခင်ဗျားတို့ မိသားစုအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ကျွန်တော်လတ်ကို မေးမိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကပြောတယ်၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လဲ မိသားစုနဲ့ အဆက် ပြတ်နေတာ နှစ်ပေါင်းကြာလှပြီတဲ့'

ကင်မ်က ခေါင်းညိမ်သည်။ သူ့မျက်နှာကတော့ စိတ် ထိခိုက် ကြေကွဲခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

'မှန်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကံမကောင်း အကြောင်းမသိ တော့ အဖေနဲ့ကျွန်တော် အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ သူက ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံရှိ အနာဂတ်ဟာ ပြင်သစ်တွေလတ်ထံမှာ

ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ထားတယ်။ အခုအချိန်အထိ ဒီယုံကြည်ချက်အတိုင်းပဲ ရှိချင်ရှိဦးမယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့အဖေနဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက် မိသားစုနဲ့ လမ်းခွဲထွက်ခဲ့ရတယ်'

'လုန်းတစ်ယောက် ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလောက် မှု ခင်ဗျားမရဘူးလား၊ သူ့အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလား'

'မိတ်ဆွေတွေ ဆီက ကြားရတာတော့ သူ ပြင်သစ်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်တဲ့'

'ဗိုလ်ကြီး ဒီဗရော့စ်ဆိုတဲ့ လူမဟုတ်လား' ကင်မ်က ခေါင်းခါသည်။

'ဝမ်းနည်းပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် နားလည်ထားတာကတော့ လုန်းဟာ အဖေကျေနပ်အောင် လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ဒါ့အပြင် အဖေလုပ်ငန်းပိတ်တော့ ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေကိုသာ ကျွန်တော်တို့ အလေးအနက်ထားပြီး ပြောရင် ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး'

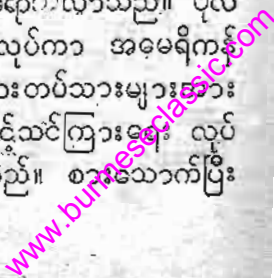
ကင်မ်က ဂျိုးဇက်၏လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အမေရိကန်များကိုပါ လက်ယပ်ခေါ်ပြီး ထင်း မီးခိုကြီးအေး၌ ရှိနေသည့် ဝါးစားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ စားပွဲမော်တွင် အစားအသောက်များ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ။ ကင်မ်က အမေရိကန်များအား အမဲသားကင်

များကျွေးခိုင်းသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ပဲပင်ပေါက်ကြော်နှင့် ထမင်းကိုသာစားသည်။

'ခင်ဗျား ပထမတစ်ခေါက် ဒီကိုရောက်လာခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ခုနစ်လအတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေကို တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြတယ်' ဟု ကင်မ်က အစာစားရင်း ပြောပြသည်။

'အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျား တပ်သား အရေအတွက်ဟာ သုံးထောင်အထိ တိုးလာပြီ။ ဂျပန်တွေက ပြင်သစ်တွေကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ဟာ တုန်ကင်ဒေသရှိ မြောက်ဖျားက နယ်မြောက်နယ်ကို စိုးမိုးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီအပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးနယ်မြေဖြစ်နေပါပြီ။ ဟန္တိုင်မြို့ဟာဒီဒေသနဲ့ ခိုင်ခုန်စိမ့်မိတ်စပ်စေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ပြင်သစ်တွေ စွန့်ပစ်သွားတဲ့ လက်နက်သိုလှောင်ရုံတွေက လက်နက်ကောင်းတွေလဲ ရခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုဗိုလ်ကြီးတို့ယူလာတဲ့ လက်နက်အသစ်အဆန်းတွေကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာ သိပ်ပြီး နားလည်ချင်နေကြပါတယ်'

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ဇယင်ဂီယက် ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်ဒေးဗစ်ဟော့ခ်က ကြားမှ စကားပြန်လုပ်ကာ အမေရိကန်နည်းပြဆရာများက အာနမ် ပြောက်ကျားတပ်သားများအား လက်နက်များ ကိုင်တွယ်နည်း လေ့ကျင့်သင်ကြားရေး လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြသည်။ စားသောက်ပြီး

ခါနီးတွင် ရှုပန်တို့ထံမှ သိမ်းဆည်းရမိထားသည့် ဘီယာများချပေသည်။ ဤဘီယာများထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် နိုင်ငံအပေါ် အနိုင်ရစေကြောင်းဆုတောင်း၍ သောက်ကြသည်။

အားလုံးလူစုခွဲ၍ ကိုယ်တဲကိုယ် ပြန်သွားကြသည့်အခါ ကျိုးဇက်သည် ယရန်ဗန်ကင်မ်၏ လက်မောင်းကို အသာဆွဲကာ တဲများ၏အခြားတစ်ဖက်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

‘ဆိုင်ဂုံမှာလုပ်တဲ့ တင်းနစ်ဗိုလ်လုပ်မှာ ခင်ဗျားအနိုင်ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ခင်ဗျားဟာ ယုံကြည်မှုသိပ်ပြင်းထန်တဲ့ အမှာခံကုန်မြို့နစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အဲဒါဟုတ်သလား၊ အခုအချိန်ထိတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေသလား’

ကင်မ်က ခေါင်းခါသည်။

‘ပြင်သစ်တွေနဲ့ တရုတ်တွေကသာ ဗီယက်မင်း အဖွဲ့ကို ကွန်မြူနစ်လို့ ဝါဒဖြန့်နေကြတာပါ။ ပြင်သစ်တွေကတော့ အခုအချိန်အထိ နောင်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကို ပြန်လည် အုပ်စိုးမယ်ဆိုတဲ့ အိပ်မက်မက်နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား၊ တရုတ်တွေကတော့ သူတို့ရဲ့ ရုပ်သေးအမျိုးသားပေါ်တီတစ်ရပ် ဒီနိုင်ငံထဲမှာ တည်ထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ပြောကြမှာပေါ့၊ တော်လှန်ရေးကို သူ မကြိုက်ပါဘူးလို့ ဦးလေးဟို ပြောခဲ့တဲ့အကြိမ်ပေါင်းဟာ မနည်းတော့ပါဘူး၊ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ သူဟာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ယုံကြည်သက်ဝင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါ

ပေမယ့် ဒီစိတ်ကူးယဉ်မှုဟာ တိုင်းပြည်အတွက် လက်တွေ့အကျိုးရှိနိုင်မယ့်ဟာတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်နေတာပဲ။ ဒါကိုလဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကို ပြောပြဦးမှာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဦးလေးဟိုရဲ့ ဘက်ရှိ အတွေးအခေါ်နဲ့ ယုံကြည်မှုသစ်တွေကို လက်ခံတယ်။ သူ့တဲလုပ်ရေးရလာတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုအစိုးရမျိုးတည်ထောင်မယ်ဆိုတာ ပြည်သူလူထုက ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ။ သူတို့နှစ်သက်တဲ့ အစိုးရမျိုး တည်ထောင်ခွင့်ဟာ ပြည်သူတွေလက်ထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား နှစ်သက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို သမ္မတနိုင်ငံ စနစ်လိုလားတဲ့ အမျိုးသားရေးဝါဒီ သမားတူပဲလို့ ခေါ်ချင်ခေါ်ပါ။ တကယ်လို့ ပြည်သူတွေက ကျွန်တော်တို့ဘုရင်ကို ရှေးထုံးစံမပျက် ဆက်လက်ထားရှိပြီး ဘဏ္ဍဥပဒေနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်တဲ့ အာဏာမဲ့ ဘုရင် စနစ်မျိုး ညီလားပါတယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်တို့က ကန်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး’

‘ဒါပေမယ့် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ရဲ့ ကျန်တဲ့လူစုတွေက ဘယ်လို သုပ်မလဲ၊ ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ကွန်မြူနစ်တွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိနေပြီလဲ’

ကင်မ်က ပြုံးနေသည်။

‘ဗိုလ်ကြီးတို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ဗြိတိသျှတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်နေကြတဲ့အချိန်က အမေရိကမှာ ဝါဒချင်းမတူတဲ့ ပါတီတွေ ဘယ်လောက်များ ရှိခဲ့ပါသလဲ၊ တုန်ကင်ဒေသမဟုတ်ဘူးတဲ့’

ပြည်သူ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ထောက်ခံနေပါတယ်။ သူတို့ထဲက လူများစုဟာ မညာမဲ့ လယ်သမားတွေပါ။ နိုင်ငံရေးကို လုံးဝ နားမလည်ကြရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ လွတ်လပ်မှုနဲ့ လွတ်လပ်ရေးဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကိုတော့ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည် သဘောပေါက်နေတဲ့ တိုင်းချစ်ပြည်ချစ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ အတိုက်အခံကြတာဟာ အဲဒီ လွတ်လပ်မှုနဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ရှိပါပဲ’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ကင်မ်၊ ကျွန်တော် လူတွေအတွက် အမေပေါ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

သူ့တဲအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဂျိုးဇက်သည် ကူမင်းသို့ ဝိုင်ယာလက်စက်ဖြင့် ပြန်ပို့ပေးရမည့် အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ကို ရေးသည်။

‘သမင်မစ်ရှင် ပစ္စည်းအားလုံးနှင့် မြေပြင်သို့ ချောမောစွာ ရောက်ကြသည်။ လူစီးယပ်စ်တစ်ယောက် အပြင်းဖျားနေသည်မှတစ်ပါး အခြားအရာအားလုံး ပုံမှန်ရှိသည်။ လက်နက်ကိုင်သင်တန်း မနက်ဖြန်စမည်။ ကွန်မြူနစ် တစ္ဆေခြောက်လှန့်မှုကို စွဲမထားပါနဲ့။ ဝီယက်မင်းအဖွဲ့သည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေသော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်တို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲသွားရန် အား

ထုတ်နေသူများဖြစ်သည်။ ပါတီအားလုံး မေါင်းဖွဲ့ထားသည့် ညီညွတ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဖြစ်သည်။ လက်ရှိ ပြေခက်ကျားတပ်သား သုံးထောင်ရှိ၍ တုန်ကင်ပြည်နယ် လူဦးရေ၏ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက ထောက်ခံနေကြောင်း သိရသည်။ ဤအဖွဲ့သည် ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့မဟုတ်၊ ကွန်မြူနစ်များ ဦးစီးခြယ်လှယ်နေသော အဖွဲ့လည်းမဟုတ်၊ ကွန်မြူနစ်တို့ ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့လည်းမဟုတ်၊ လူစီးယပ်စ်သည် တစ်ဇွတ်ထိုးတစောက်ကန်းတော်လှန်ရေးသမားမဟုတ်၊ အလွန်ရိုးသားဖြူစင်စွာဖြင့် သူ့ပြည်သူများ ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ခွင့်ရရေးအတွက် စေတနာ့မှန်အတိုင်း ဦးဆောင်နေသော ခေါင်းဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်’

အစီရင်ခံစာကို လက်စသတ်အပြီးတွင် အပြင်မှ ခြေသံကြားရသည်။ ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်၍ သူ့တဲဆိုသို့ လျှောက်လာနေသော ကင်မ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့တဲအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ အပြင်ဘက်တွင် ကင်မ်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ အရှိန်သေစပြုနေပြီဖြစ်သော မီးဖိုပေါ်၌ တင်ထားသည့် အိုးတစ်လုံးကို ငွဲကြည့်ပြီး ယောင်းမတစ်ချောင်းဖြင့် မွှေနေသည့် အာနမ်မကလေး နှစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့ရသည်။

‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဗိုလ်ကြီးတို့ကို အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် အဆင်ပြေစေချင်ပါတယ်’ဟု ကင်မ်က ရက်အမ်းအမ်း မျက်နှာထားဖြင့် ဆီး၍ပြောသည်။

‘တောထဲမှာဆိုတော့ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေတာဟာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ တောင်ပေါ်သား လူမျိုးတွေရဲ့ ဆေးရည်တစ်မျိုးတိုက်ဖို့ စီစဉ်နေကြတာပါ’

မီးဖိုမှထွက်နေသည့် အလင်းရောင်ဖြင့် အာနမ်မကလေးနှစ်ယောက်ကို ကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် မိန်းကလေးများဖြစ်သည်။ မြောက်ပိုင်း တိုင်းရင်းသူများ ဝတ်စားဆင်ယင်လေ့ရှိသည့် လည်မင်းဖုံးကော်လံနှင့် အနက်ရောင် ဝတ်စုံများဖြစ်သည်။ အနက်ရောင်ဆံပင်များသည် ပခုံးများထက်တွင် ဝဲပျံကျနေကြလေသည်။

‘သူတို့ဟာ ဟန္တိုင်းမြို့က ပျော်တော်ဆက်တွေပါ’ ဟု ကင်မ်ကပြော၏။

‘ဗိုလ်ကြီးတို့အရောက်နဲ့တိုက်အောင် မနေ့ကမ္ဘာ့ ဂျပန်တပ်တွေ အဆင့်ဆင့်ကြားက ဖြတ်သန်းပြီး ခေါ်လာခဲ့ရတာပါ’

ကင်မ်၏ စကားပြောသံကို ကြားရသဖြင့် ဂျိုးဇက်၏ဘဲနှင့် ဆက်လျက် တဲအတွင်းမှ ဗိုလ်ဒေဗစ်ဟော့ခ် ထွက်လာသည်။ မြီးမြီးမြီးဖြစ်နေသော ပါးစပ်သည် သူ့နားရွက် နှစ်ဖက်ကိုပင် ထိတော့မည်ထင်ရ၏။

‘ကျွန်တော်ဖြင့် ယုံတောင်မှ မယုံနိုင်ဘူး’ ဟု ရေရွတ်သည်။ သူသည် မီးဖိုဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကင်မ်ဘက်လှည့်ကာ မေးခွန်းပေါင်း အမြောက်အမြား ထုတ်နေသည်။ သူ့ မျက်နှာ ဂျိုးဇက်ဘက် ပြန်လှည့်

လာသော အခါတွင်မူ သူ့ မျက်နှာထဲသို့ စောစောကထက် ခပ်မြီးမြီးဖြစ်နေသည်။

‘တောထဲက သစ်ဥသစ်ဖုံသစ်မြစ် သစ်ရွက်တွေနဲ့ ရောစပ်ထားတဲ့ အားတိုးဆေးလို ပြောတယ်။ ကျားရဲ့ ဟိုဒင်းကို သာ အခြောက်လှန်းပြီး ထည့်ထားတာတဲ့။ ဘယ်လိုသဘော သလဲဗိုလ်ကြီး’

‘တို့ ဒီကိုရောက်လာတာဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တပ်တော်ရဲ့ တာဝန်နဲ့ ရောက်လာကြတာ။ ငါတို့ဟာ လောလောဆယ် စစ်တိုက်နေကြရတယ် ဆိုတာလဲ သတိ ရှိရမယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။

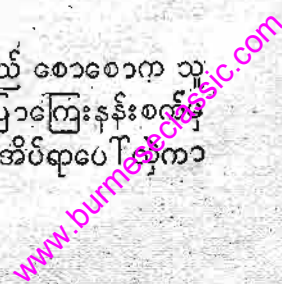
ထို့နောက် ဟော့ခ်၏ပခုံးကို ဖက်၍ ဝါးတောရိပ်ဆွဲ ဆင်သွားသည်။

‘ခေါင်းကို ရှင်းရှင်းထား အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်၊ မင်းထွက် အလိုအပ်ဆုံးက ခါပဲ’

သူသည် ကင်မ်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့အပေါ် အခုလောက်အထိ စေတနာထား အထွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကင်မ်၊ မိန်းကလေးတွေကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြပေးပါ’

ကင်မ် ပြန်သွားသည့်အခါ ဂျိုးဇက်သည် စောစောက သူ့အားထားခဲ့သည့် အစီရင်ခံစာကို စကားပြောကြေးနန်းစတီနီနှင့်အတူ ကူမင်းသို့ပို့သည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ်တက်ကာ

၂၀၄ မောင်ထွန်းသူ

အပြင်ဘက် ဝါးတောကြီးဆီမှ လာနေသည့်အသံများကို နားစွင့်နေမိသည်။

စောစောက သူမြင်ခဲ့ရသည့် အာနမ်မလေးများကြောင့် သူ့စိတ်သည် လန်းထံသို့ရောက်လျက်ရှိသည်။ တစ်ချိန်က ရေခဲသားမြစ်ပြင်ပေါ်၌ ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်။ နှာရီပိုင်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း မေ့နိုင်စရာမရှိအောင် စွဲမက်စရာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ရင်ခွင်တွင်း၌ မွှေးမို့နေသော လန်း၊ ပိုးသားကဲ့သို့ လှပပျော့ပျောင်းသည့် အံပင်များ၊ ရှေ့ဆောင်ဝင်းနေသည့်အသား။

ညသည် တဖြည်းဖြည်းကုန်လာသည်။ ညဉ့်နက်လာလေသော အိပ်မက်လေ ဖြစ်လာသည်။ သူသည် အိပ်ရာမှထ၍ ဟိုချီမင်း၏တံသို့ သွားခဲ့သည်မှာ နှစ်ခေါက်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ အခေါက်တိုင်းတွင် ဟိုချီမင်းတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ရောက်တိုင်းလည်း သူသည် ဆေးတပ်သားနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဆေးထိုးပေးခဲ့သည်။

အရက်တက်ခါနီး အချိန်ကျမှပင် သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အိပ်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူ လန်းနှင့်တွေ့နေရ၏။ ဟိုတုန်းက တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ရသည်ထက် ပို၍ ပီပီပြင်ပြင် မြင်ရသည်။ တဒဂံ သာယာမှု ကလေးသည် စူးစူးဝါးဝါး အော်လ်လ်သော ငှက်သံများကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။ သူ့နှိုးလာသော တစ်ခဏတွင် သူ့စိတ်သည် ထူးထူးခြားခြားသော

ဆေးတည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ နှစ်သိမ့်ခြင်းနှင့် ကြည်နူးခြင်းတို့သည် သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ အခုတစ်ကြိမ် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် လန်း၏ ချစ်စရာမျက်နှာသည် သူ့ ရင်ကို အေးမြအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့၏။

သူအိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ တစ်ချိန်သောအခါကလန်းနှင့်အတူ တွဲ၍ တဒဂံမျှ ရယူခံစားခဲ့ရသော သာယာပျော်ရွှင်မှုကလေး တည်ရှိရာနိုင်သည့် နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာပြန်ပြီဟူသော အတွေးဝင်လာသည်။ ထိုအတွေး ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖော်ပြခြင်းမှာ မစွမ်းနိုင်သော ကြည်နူးနှင့် ကျေနပ်မှုသည် သူ့ ရင်တွင်း၌ တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်ပေါ်လာလျက် ရှိလေသည်။

ဘာတံဆိပ်မှ တပ်ဆင်မထားသော ယူနိုဖောင်းဝတ် အမေ
ခိုကန် ရဲဘော်များနှင့် အလွန် ပိန်လှီသေးကွေးလွန်းလှသော
အာနမ် ပြောက်ကျားတပ်သားများကို နိုင်းယုဉ်ကြည့်လိုက်
လျှင် ဆင်နှင့်ဆိတ်ပမာ ကွာခြားလျက်ရှိ၏။ သို့သော် နှစ်ဦး
နှစ်ဖက်ကြားတွင် အချင်းချင်း နားလည်မှုနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်မှု
များသည် လျင်မြန်စွာ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်လာလျက် ရှိလေ
သည်။

(၁၀)

၁၉၄၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လပထမပတ်တွင် သမင်မစ်ရှင်မှဂျိုးဇာ
နှင့် သူ့ ရဲဘော်များသည် နေ့စဉ်နံနက် အရုဏ်တက်ချိန် အထိ
ရာမှ ထကြသည်။ ဗီယက်မင်း ပြောက်ကျားတပ်သားများထံ
အကောင်းဆုံး လက်ရွေးစင် လူနှစ်ရာကို စခန်းအနီးရှိ ဝေ
ထဲမှ သေနတ်ပစ်ကွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ နံနက် ၁၂ နာရီ
အချိန်မှ နေ့ခင်းပိုင်း ၁၂ နာရီထိုးချိန်အထိ အာနမ်ပြော
ကျားများအား လက်နက်များ ကိုင်တွယ် ပစ်ခတ်နည်း
သင်ကြားပေးကြသည်။ အဖြုတ် အတပ်မှစ၍ အကိုင်အတွယ်
အပစ်အခတ်ထိပါသည်။ လက်နက်များမှာလည်း မျိုးစုံ
၏။ ကာဘိုင်သေနတ်များ၊ အသေးစားနှင့် အကြီးစား
သေနတ်များ၊ တင့်ကားပစ် ဘဇူကာ စက်အမြောက်များ၊
လက်ပစ်ဗုံးပစ် လောင်ချီများ။ အားလုံး ကုမင်းမှ
ဆောင်လာသည့် လက်နက်အသစ်အဆန်းများချည်းဖြစ်သည်။

လေ့ကျင့်သင်ကြားမှု တိုးတက်လာသည့်အပြင် ဂျိုးဇာ
သည် သူ့ရဲဘော်များနှင့် ပြောက်ကျားတပ်သား များကို
ဆရာ၍ တစ်စု တပ်စိတ်များဖွဲ့ကာ ဂျပန်တို့၏ စခန်းများကို
လှည့်လည် ကင်းထောက်ခိုင်းသည်။ အမှတ် ၃ ကိုလိုနီလမ်းနှင့်
အဓိက လမ်းမကြီးတစ်ခုဖြစ်သော ဟန္တိုပြင်လန်ဆန်း မော်
ဘော်ကားလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်၌ ကင်းပုန်းစခန်းများ
သတ်မှတ်ချထားကာ ထိုလမ်းကြီးများပေါ်၌ သွားလာလှုပ်
ရှားနေကြသည့် ဂျပန်ရိက္ခာတင်ကားများကို မျက်ခြည်မမြှိတ်
စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုစေသည်။ ဟန္တိုပြင် လန်ဆန်းကားလမ်းမှာ
အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဖြစ်၍ တုန်ကင်ဒေသ၏ အရှေ့ဘက်
အခွန်း၌တည်ရှိပြီး တရုတ်နိုင်ငံအတွင်းသို့ ဝင်ရာလမ်းဖြစ်၏။
နောက်ဆုံးတွင် ဂျိုးဇာသည် ဂျပန်ရိက္ခာသယ်တပ်များအား
ကြားမှဖြုတ်၍ တိုက်ခိုက်ရန် အစီအစဉ်များချမှတ်သည်။

တကယ်တော့ ဂျပန်တပ်များ၏ ဝန်ခံဆွယ်၍ ဤအရာ
အသေသည် လူသူလေးပါးနှင့် အလွန်အလွမ်း ကွာဝေးပြီး

တောတောင်များ ထူထပ်သောဒေသဖြစ်၏။ ဤအရပ်ဒေသများ၌ အမေရိကန်ရဲဘော်များနှင့် အဲဒီနမ်ပြောက်ကျားများသည် ထမင်းနှင့် ပဲပင်ပေါက်ကို စားကာ တူညီသော ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုကို အမြဲတစေလက်တွဲ၍ ရင်ဆိုင်နေကြရ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ရင်ဆိုင်နေရခြင်းကြောင့်လည်း အချင်းချင်း နှာလည်မဲ့လည် လျင်မြန်စွာ တိုးတက်လာရခြင်း ဖြစ်၏။ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်သည်လည်း အခြေခိုင်မာစွာဖြင့် ထည်ရှိလာရခြင်း ဖြစ်၏။

အာနမ်ပြောက်ကျားများသည် ပထမဇွောစတွင် အမေရိကန်တို့၏ မြင့်မားသောအရပ်နှင့် ကြီးမားထုတ်ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ကာ ထိတ်လန့် အံ့ဩကြသည်။ နောက်ပိုင်း အမေရိကန်တို့၏ သဘောကောင်းမှုကို သိလာရသောအခါ ခင်မင်လေးစားလာကြသည်။

အမေရိကန်ရဲဘော်များအနေဖြင့်လည်း အာနမ် ပြောက်ကျားများကို စိတ်အားထက်သန်သော လူများအဖြစ် ကြည့်ကြသည်။ သိချင်တတ်ချင်စိတ်ပြင်းပြခြင်းနှင့် စိတ်ဝင်စားခိုင်မြဲခြင်းတို့ကို သဘောကျသည်။ ပထမ သိတင်းပတ် ကျခါနီးတွင် လက်နက်ကိုင် သင်တန်းနည်းပြချုပ်က သင်ကြားပေးရသည်မှာ သူ့မျှော်လင့်တားသည်ထက် ပိုမို၍တိုးတက်အောင်မြင်နေကြောင်း ဂျိုးဇက်အား ပြောသည်။

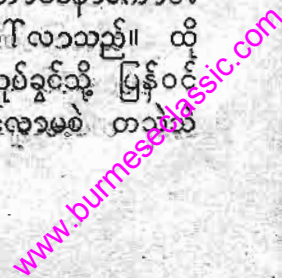
‘ဒီချာတိတ်ကလေးတွေကို သင်ရတာ အင်မတန် ထူးလွယ်တာပဲ။ အံ့ဩစရာတောင်ကောင်းတယ်’ ဟု နည်းပြချုပ်က ဆိုသည်။

‘သူတို့ကို စစ်ကြမ်းပုံပြရင် တတ်တာပဲ။ အိပ်တွင်းဖြစ် သက်နက်နဲ့ တူးမီးသေနတ်ကနေပြီး တင့်ကားပစ် ဘဏ္ဍကန်နဲ့ သက်ပစ်ဗုံး လောင်ချာတွေကို သုံးတတ်လာနေကြပြီ’

လက်နက်ကိုင် သင်တန်းစပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ဂျိုးဇက်သည် စခန်းသို့ မကြာမကြာ ပြန်၍ ဖျားနေသော ဗီယက်မင်းဆင်းဆောင်၏ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ နောက်ရက် ဖျားတွင်မူ ခဏခဏ ပြန်၍ကြည့်စရာ မလိုတော့ပေ။

ဟိုချီမင်း အဖျားရောဂါမှ သက်သာလာပုံသည် အမေရိကန် ရဲဘော်များနှင့် ပြောက်ကျားများအတွက် အံ့ဩစရာ တစ်ခုပင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အမေရိကန်များ ယူလာသည့် မီးဆေးများနှင့် သောက်ဆေးများကိုသုံးစွဲပြီးနောက် သုံးစွဲရန်အကြာတွင် ဟိုသည် သူ့တံအတွင်းမှ ယိုင်တိ ယိုင်နဲ့ ဖြင့် ထွက်လာသည်။ စခန်းတွင်း၌ လမ်းလျှောက်ရင်း လှည့်စဉ် ကြည့်ရှုရန် ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဟို၏မျက်နှာသည် အလွန်ပိန်ချမ်းလျက်ရှိပြီး ပါးနှစ်ဖက်သည် ချိုင့်ဝင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း မျက်လုံးအစုံက တော့ အလျင်ကလို တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ ဂျိုးလိုင်သည်အခါတွင်လည်း လူရုပ်ပင် မပေါ်လောက်အောင် ပိန်ခွက်နေသည့် မျက်နှာတွင် သဘောမနောကောင်းသော အရိပ်လက္ခဏာသည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ထိုသိတင်းပတ်အကုန်တွင် ဟိုသည် သူ့အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ နေ့ဈေးဥပါ ဟို၏တံထဲသို့ ဝင်လာမည် တာသိ

ဖြစ်နေသော အာနမ်မျက်နှာစိမ်းများကို ဂျိုးဇက် မြင်ရသော်လည်း လာရသည်။

သင်တန်းရပ်နားချိန်များတွင်လည်း ဟိုသည် လေ့ကျင့်ရေးကွင်းသို့ ရောက်လာပြီး အမေရိကန် ရဲဘော်တစ်ဦးချင်းစီနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေတတ်သည်။ ရဲဘော်များက မိသားစုအကြောင်းမှစ၍ နိုင်ငံရေးရာ ပြဿနာများအား ဆွေးနွေး မေးမြန်းတတ်သည်။ ပြောပုံဆိုပုံမှာ ယဉ်ကျေး ဖွယ်ရာပြီး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ရှိသည်။ ဤရဲဘော် တစ်ဦးချင်းစီက သူ၏အယူအဆနှင့် အမြင်များကို အမေရိကန် နိုင်ငံသမ္မတ အိမ်ဖြူတော်သို့ သယ်ယူသွားကြလိမ့်မည်ဟု ယူဆနေသည့်နယ် မြောသမျှစကားများကို အလေးအနက်ထား၍ ပြောသည်။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက ကျုပ်အင်ဒိုချိုင်းနား နိုင်ငံအကြောင်းကို တခြားလူတွေ သိသလို အောင် ပြောပြပေးဖို့ပါပဲ’ ဟူသော စကားသည် သူ၏ လက်ထဲသုံးစကားဖြစ်သည်။ စကားပြောသည့် အခါတိုင်းလည်း သူသည် အမေရိကန်တို့၏ ‘မြင့်မားသော နိုင်ငံရေးမျှော်မှန်းချက်များ’ ကို မချီးကျူးဘဲမနေ။ အမြဲတစေ ချီးကျူးပြောဆိုလေ့ရှိသည်။

ထိုသီတင်းပတ် နောက်ဆုံးရက်တွင်မူ အတော်ကြီး တွင် ထောင်ထောင် နေနိုင်လာသော ဟိုသည် ဂျိုးဇက်ကို သူ့အတွက် အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်ရန် ခေါ်သည်။ နှစ်ယောက်သား

ဝါးတောကြီး၏အစွန်း လှေကားထစ် စပါးစိုက်ခင်းများ တည်ရှိရာ တောင်ကြားလွင်ပြင်ဘက်သို့ လျှောက်ကြသည်။ မကြာသေးမီ ရက်များအတွင်းက သမင်မစ်ရှင်အဖွဲ့မှ လေထီးစစ်သည်များ ဆင်းခဲ့သောနေရာ ဖြစ်၏။

နေသည် အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းများနောက်မှနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရွှေ့ရောင် ပစ်ဖျန်းပေးထားသည်။ ဟိုသည် သစ်ငုတ်တို့ တစ်တို့ပေါ်၌ထိုင်ကာ တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ ငေးမောနေသည်။ ခမောက်ပြားကြီးများကို ဆောင်း၍ ပခုံးပေါ်တွင် ပေါက်ပြား၊ ထွန်၊ ထယ် စသော လယ်ယာသုံးပစ္စည်းများကို ထမ်းကာ အိမ်သို့ပြန်နေကြသော လယ်သမားများကို မြင်နေကြရ၏။

‘ဘဝဆိုတာ အဆန်းသားပဲ ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း’ ဟု ဟိုက ဂျိုးဇက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လလောက်တုန်းက ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဂျပန်တွေလက်ထဲက ကယ်တင်ခဲ့ရတယ်၊ ဟော အခုတော့ ခင်ဗျားက ဒီကိုရောက်လာပြီး ကျုပ်ကို ယေမင်းပါးစပ်ထဲက ဆွဲထုတ်ပေးခဲ့တယ်’

ဂျိုးဇက်က ကျေးဇူးတင်စကား မပြောရန် ဟန်သည်။

ဟိုက ပြန်၍လက်မြှောက်ပြသည်။

‘မတားပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျုပ်ရဲဘော်တွေက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလို့ ကျုပ်သိထဲဒေးရပါတယ်၊ ခင်ဗျားကျုပ်ကို

ဆေးထိုးပေးတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ဟာသေလုမျောပါး သတိလစ်နေတဲ့အချိန်ပါ'

'ပြန်ပြီး နာလန်ထလာနိုင်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ တန်ခိုးသတ္တိဟာ အင်မတန်ကို ထူးခြားပါတယ်' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။

'ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား သတ်မှတ်ထားတဲ့ တာဝန်ကို ပြီးဆုံးသည်အထိ ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန် ခင်ဗျား မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိသာနေပါတယ်'

တိုက်ပြုံးသည်။

'ဟုတ်ကောင်းဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ ကျေးဇူး ကျုပ် အပေါ်မှာ တင်နေပြီဆိုတာ ကျုပ်ဆီမနေပါတယ်'

'လူတစ်ယောက်က တခြား လူတစ်ယောက်အတွက် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အမွန်မြတ်ဆုံးအရာဟာ အတ္တမပါဘဲ ကူညီမှုပါ' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြန်ပြောသည်။

'ခင်ဗျားလို ထူးခြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးကို ကူညီခွင့်ရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပါတယ်၊ ပြင်သစ်တွေရဲ့ လက်အောက်မှာ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတန်သရွေ့ သိထားပါတယ်၊ ခင်ဗျားအခုလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းအတွက် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချီးကျူးပါ့မယ်'

အာနစ် အမျိုးသားကြီးသည် တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ သာ ငေးကြည့်နေသည်။

'ခင်ဗျားမှာ အိမ်ထောင်ရှိပါသလား ဗိုလ်ကြီး' ဟု လေသံ အေးအေးဖြင့် မေးသည်။

'ကျွန်တော် မှာ သားနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်' 'ဒီစစ်ကြီးပြီးသွားရင် သူတို့အတွက် ဘယ်လို မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားပါသလဲ'

တကယ်တော့ ဂျိုးဇက်သည် သူ့ မိသားစု၏အရေးအခင်းကို အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားခဲ့သည်မဟုတ်။ ဤ အားနည်းချက်အတွက် နောင်တရသော ခံစားမှုသည် သူ့ နှလုံးသားကို ဓားနှင့် ထိုးလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

'တစ်ခုတည်းပါ၊ သူတို့ကို ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ လွတ်လပ်မှုရှိတဲ့ လောကတစ်ခုမှာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သွားစေချင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပဲ ထားပါတယ်'

ဟိုချီမင်းက ဂျိုးဇက်၏အဖြေကို သဘောတူသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းသာသာညိတ်သည်။

'ကျုပ်တို့ မျှော်လင့်ချက် ထားပုံဟာ တူပါတယ်'

'ခင်ဗျားမှာကော အိမ်ထောင် ရှိပါသလား'

ဟိုသည် ညနေခင်း မြူနင်းများကြားမှ ဖြတ်၍ အိမ်ပြန်နေကြသော လယ်သမားများကို ငေးကြည့်နေဆဲ။

'ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကျုပ်တိုင်းပြည်ထဲမှာ မြှုပ်နှံထားပါတယ်' ဟု စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း ကင်းသော အသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျုပ်အဖို့ကတော့ ဟောဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ မိသားစုပါပဲ။ ခင် ဗျား က ခင်ဗျားရဲ့ သားတွေအတွက် ရှိနေတဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ကျုပ်ကလဲ ကျုပ်မိသားစုအတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ လွတ်လပ်ရေးကိုပဲ လိုချင်ပါတယ်’

သူသည် ဂျိုးဇက်ကို မေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

‘အခုလို ကြုံကြိုက်တုန်းမှာ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကြေညာချက်ထက် လွတ်လပ်ရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့စာပိုဒ်တွေ ရွတ်ပြနိုင်မလား ဗိုလ်ကြီး’

ဂျိုးဇက်က အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော အမူအရာဖြင့်ပြုံးသည်။

‘လိုရင်းအချက်လောက်ကိုတော့ ရွတ်ပြနိုင် ကောင်းပါရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ် ကျောင်းသားဘဝကတည်းက အလွတ်ကျက်ကြရတာ’

သူသည် မျက်စိများကို စုံမှိတ်ကာ ပြန်၍စဉ်းစားနေသည်။

‘လူအားလုံးသည် တန်းတူညီမျှ ဖန်ဆင်းထားခြင်း ခံရသူများဖြစ်သည်။ ဖန်ဆင်းသူက လူတို့အား ပြုပြင် ပြောင်းလွှဲမပစ်နိုင်သည့် လူ့ အခွင့်အရေးများကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ယင်းသူ့ အခွင့်အရေးများထဲတွင် ဘဝရပ်တည်ခွင့်၊ လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာဖွေရယူခွင့် စသည်များပါဝင်သည်။ ယင်းအချက်များကို အငြင်းပွားစရာ မလိုသည့်

အခွင့်အရေးများအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့အခိုင်အမာ ယုံကြည်လက်ခံသည်...’

‘သိပ်ကို ကောင်းပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရွတ်ပြပါဦး။ ကျွန်တော် လိုက်ပြီး ကူးထားချင်ပါ’

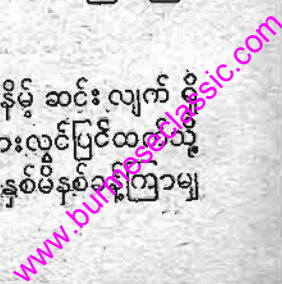
ဂျိုးဇက်က မှိတ်ထားသည့်မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျူးနစ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်နေသော ဟိုကို မြင်သည်။ သူသည် စောစောကရွတ်ပြခဲ့သော စာပိုဒ်များကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ရွတ်ပြသည်။ ဟိုအရေးရပ်သွားသည်ကို မြင်သောအခါ ဂျိုးဇက်က...

‘ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ သိပါရစေ၊ ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ လွတ်လပ်ရေး ကြေညာချက်အပေါ်မှာ စိတ်စင်စား နေရအလဲ’ဟု မေးသည်။

ဖောင်တိန်နှင့်စာရွက်ကို အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်နေသော ဟိုက ပြုံးသည်။

‘ဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေသိဖို့ ခင်ဗျား သိပ် ကြာ ကြာ ဆာင့်ရမယ် မထင်ပါဘူးဗိုလ်ကြီး’

နေသည် တောင်တန်းများနောက်သို့ နိမ့် ဆင်းလျက် ရှိသည်။ အမှောင်ရိပ်များသည် တောင်ကြားလွင်ပြင်ထက်သို့ ဆင်းလာနေကြ၏။ နှစ်ဦးစလုံး တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာမျှ

စကားမပြောကြဘဲ တခြားနှစ်နှစ်ချင်းကုန်ဆုံးသွားနေသည့် နေ့ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ဟိုက သက်ပြင်း ရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

‘ဒီကိစ္စကို တွေးလိုက်တဲ့အခါတိုင်း ခင်ဗျားမှာ ခင်ဗျား လိုလားနေတဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်မြောက်လာဖို့ အခွင့်အလမ်း များပေမယ့် ကျုပ်မှာတော့ ရရှိမလွယ်လှဘူး’

‘ဘာကြောင့် ခင်ဗျား ဒီစကားပြောရတာလဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြင်သစ်တွေဟာ ကျုပ်တို့ကို ပြီး အုပ်စိုးဖို့ ကြိုးစားကြဦးမှာ သေချာနေတယ်၊ ပြင်သစ် တွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဒီလူတွေ ဟာ မာန သိပ်ကြီးတယ်၊ စိတ်ဓာတ်က မခိုင်မာဘူး၊ နည်း နည်းကလေးမှ ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးမဟုတ်ဘူး သူတို့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အခွင့်အရေးကို တလေးတစားထား ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းပေးမယ်ဆိုရင် ကောင်း မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီမျှော်လင့်ချက်က နည်းနည်းလေးပဲရှိပဲ တယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ပြန်ပြီး အုပ်ချုပ်စိုးမိုးဖို့အတွက် အကြမ်းဖက်ကြမယ် ဆိုရင်တော့ သွေးမြေကျမှုတွေ အကြီး အကျယ် ဖြစ်ရတော့မှာပဲ’

သူသည် တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

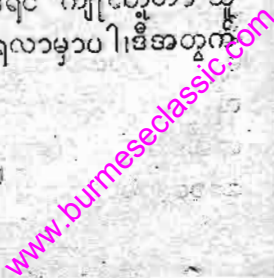
‘အဲဒီ လွင်ပြင်ပေါ်ကလူတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သားတွေလို ပါပဲ၊ တော်လှန်ရေးကို မလိုလားကြမိဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်တတ်နိုင်သလောက် ပြင်သစ်တွေနဲ့ ငြိမ်း

ချမ်းစွာ ဖြေရှင်းသွားနိုင်အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့သာ ဒီဆုံးဖြတ် ချက်အတိုင်းလုပ်ဆို မဖြစ်ရင်တော့ ပြည်သူတွေက တိုက်ကြ လိမ့်မယ်၊ လိုအပ်ရင် ဆယ်နှစ်ပဲကြာကြာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ပဲ ကြာကြာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ရေးနဲ့ အနာဂတ် သားစဉ် မြေးဆက် လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ကြတော့မှာပဲ’

‘ဒီကိစ္စကို အခုကတည်းက ဘာကြောင့်တွေးပြီး ပူနေရ တာလဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးချစ်ခင်တဲ့ အမေရိကန်ပြည်သူတွေရဲ့ ထောက်ခံအားပေးမှုကို ကျုပ်တို့ လိုအပ်နေလို့ပေါ့၊ အမေရိကန်ပြည်သူတွေအနေနဲ့ ကမ္ဘာပေါ် မှာရှိနေသမျှ လူမျိုးတိုင်းဟာ သူတို့နှစ်သက်တဲ့ ကိုယ်ပိုင် အစိုးရ စနစ်မျိုးကို လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ရှိသင့်တယ် လို့ ယုံကြည်နေကြတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီသဘောထားကို ကျုပ်တို့ သိထားရလို့ပါ၊ အမေရိကန်ပြည်သူတွေဟာ ဒီနိုင်ငံမှာ ပြင်သစ်တွေ အုပ်ချုပ်သွားပုံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက် မှန်တွေကို သိသင့်ပါတယ်၊ သိအောင်လဲ လုပ်သင့်ကြပါတယ်၊ တကယ်လို့ အမှန်ကိုသာ သူတို့သိထားရင် ကျုပ်တို့ဟာ သူ တို့ရဲ့ ထောက်ခံအားပေးမှုကို မလွှဲမသွေရလာမှာပါ၊ ဒီအတွက် ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ကူညီနိုင်မလား’

ဂျိုးဇက်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတုန်သည်။

ကျွန်တော်တို့တာ စစ်သားတွေပါ။ သံတမန်ဝန်ထမ်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု ခင်ဗျားပြောပြသမျှအားလုံးကို ဌာနချုပ်ရောက်အောင်တော့ ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး လုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး’

သူတို့နောက်မှ ပြေးလာနေသည့် မြေသံများ။ ဂျိုးဇက်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ စကားပြော ကြေးနန်းစက် တာဝန်ခံ တပ်ကြပ်တစ်ယောက် တောအုပ်ထက်မှနေ၍ သူတို့ဆီ ပြေးလာနေခြင်း။

‘ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ ဆော်ပစ်လို့ ပြီ’

တပ်ကြပ်သည် သူတို့ရှေ့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း အမောတကောပြောသည်။

‘နောက်ဆုံးမှာ ဒီဂျပန်တွေ အရှုံးပေးရတော့မှာ ဗိုလ်ကြီးရ’

‘မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးလိုက်သည်။

‘အကျမြူဗုံးလို့ ခေါ်တဲ့ လက်နက်ဆန်းတစ်ခုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကြံချလိုက်တာတဲ့ ဗိုလ်ကြီးရ၊ အခုပဲ ကူမင်းဌာနချုပ်က သတင်းရောက်လာတယ်၊ ဂျပန်ပြည်က မြို့ကြီးတစ်မြို့လုံး ပြာကျသွားတယ်တဲ့၊ မြို့နာမည်က ဟိရိုရှီးမားမြို့လို့ ခေါ်တယ်တဲ့၊ လူပေါင်း ရှစ်သောင်းလောက် သေသတဲ့၊ နည်းနည်းနောနောမဟုတ်ဘူး၊ ရှစ်သောင်းတောင်သေတာ၊ ဗိုလ်ကြီး

လားဟင်၊ ကူမင်းကပို့လိုက်တဲ့ သတင်းအဆိုကတော့ အစစ်မကြာခင် ရက်အတွင်းမှာ ဂျပန်တွေ လက်နက်ချလိမ့်မယ် ထင်တယ်တဲ့’

တပ်ကြပ်ပြန်သွားခါမှပင် သူတို့နှစ်ယောက် သတိပြန်ဝင်သည်။ ဂျိုးဇက်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာဖြင့် ဟိုကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

‘ဘကယ်လို့ ဒီသတင်းသာမှန်ရင်တော့ ဂျပန်တပ်တွေကို ဘက်ပိုင်းကတိုက်ရမယ် လုပ်ငန်းဟာ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး ထင်တယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ သမင်မစ်ရှင်တွေသာ အပိုဖြစ်သွားမှာပဲ’

‘မဟုတ်သေးဘူးဗိုလ်ကြီး၊ အဲသလိုတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ ကြီးနဲ့ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ ရဲဘော်တွေကတော့ ကျုပ်တို့ကို စစ်ဆန်းပြီးပြတ်အောင် သင်ပေးသွားမှပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျုပ်အတူ ဟန့်အထိ ချီတက်ဦးမှပေါ့’

‘ဟို၏မျက်နှာသည် ကြည်လင်လန်းဆန်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် ခင်တစ်ဖက်ကို ဂျိုးဇက်ဆီသို့ ကမ်းပေးသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အခု လောလောဆယ်ကတော့ ဟန့်အထိ ဘာဟာ ဗိုလ်ကြီးတို့အဖို့ ကူမင်းထက် ပိုပြီးနီးတဲ့နေရာထက်လားဗျာ’

သစ်တောကြီးများဖုံးအုပ်နေသော တောင်ကြားများကို
ဆင်းလာနေကြသော သူတို့လူစုအား ဗီယက်မင်း ခေတ်
ဆိုင်ကြယ်တစ်ပွင့်တပ် အနီရောင် အလံငယ်ကလေးများ ကိုင်
ဆောင်ထားကြသည့် လူစုလူဝေးက နေရာတိုင်းရိုလိုမူ အလံ
များကို၎င်း ယမ်းပြီး ကြိုဆိုလျက်ရှိကြသည်။

တောင်ပေါ်ရွာများမှ ရိုးရာဓတ်စုံ အပြာရောင်များကို
ဆင်ဆင်ထားကြသော အမျိုးသမီးများသည် ငွေရောင်ပန်း
ဆွဲများကို အမေရိကန် တပ်သားများ လက်သို့ ဆီး၍ ပေး
ကြသည်။

(၁၁)

တောင်ခြေရှိ ဆင်းရဲသောရွာများသို့ ရောက်သွားကြသည့်
အခါ ဓားရှည်ကြီးများဖြင့် သံချေးတက် ခိုင်ဖယ်သေနတ်များ
ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ကျေးရွာလုံခြုံရေး စာပိတ်များက လမ်း
ဆေးစဲယာမှတန်းစီရပ်ကာ ကြိုဆိုနေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အချို့
အသုရွာသားများသည် ကြက်ဥများနှင့် ငှက်ပျောသီးများကို
အသက်အထင်း ဆီး၍ပေးကြသည်။ အချို့ကျေးရွာများတွင်မူ
အလေးများက လွတ်လပ်ရေးအကြောင်း ဖွဲ့ဆိုထားသည့်
သီချင်းများကို သံပြိုင်ဟစ်ကာ ကြိုဆို နှုတ်ဆက်နေကြသည်။

အကျမြူဗုံးဒဏ်ကြောင့် ဟိရိုရီးမားမြို့တစ်မြို့လုံး မရှုမလှ
စီးခဲ့ရပြီးသည့်နောက် ဆယ်ရှက်မျှအကြာတွင် ဗိုလ်ထု
ဂီယက် ခေါင်းဆောင်သော ဗီယက်မင်း ပြောက်ကျား
သည် ဟန့်ဂျီမြို့သို့ ချီတက်ရန် အတွက် တောတွင်း စခန်း
ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် အမေရိကန်လုပ် ကာဘိုင်သေနတ်များ၊
ကာများနှင့် လောင်ချာများကို သူတို့၏ ပခုံးများပေါ်
ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဖြင့် ထမ်းလာကြသည်။ သူတို့၏
သူတို့နှင့် ရင်ပေါင်တန်း၍ ချီတက်လာနေကြသူများ
ဗိုလ်ကြီးရှားမင်းနှင့် အိုအက်စ်အက်စ် သမင်မစ်ရှင်
ဝင်များ ဖြစ်ကြ၏။

ပဲ့လမ်းသစ် အခမ်းအနားတစ်ခုနှင့် တူနေသော ထို
တပ်ဝန်းကျင်သည် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့အား အောင်ပွဲရ
စစ်သည်များအား ဆီးကြိုရုဏ်ပြုသည်နှင့် တူလျက်ရှိ၏။ နှစ်လ
ပြာရှည်စွာ ဆင်နွှဲလာခဲ့ကြသည့် စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွား၍ စိတ်
သက်ပေါ့ပါးလျက်ရှိသော ဂျိုးဇက်ရှားမင်း အပါအဝင်

အမေရိကန်အားလုံးသည် ထိုပတ်စန်းကျင်ကိုကြည့်၍ မြူး မတက်ကြွဘဲမနေနိုင်။ သူတို့အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားစစ်ချီသီချင်းများကို သံပြိုင်ဟစ်အော်၍ ဆိုမိကြလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့လျှောက်သွားနေသော လမ်းများပေါ်၌ တွင်းကြီးများဖြင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရတံတား အများအပြားသည် ပြိုကျပျက်စီးလျက် ရှိကြသည်။ အရေးပါ အရာရောက်သော လမ်းဆုံလမ်းခွဲများတွင် ခုတ်ထားသော သစ်ပင်ကြီးများဖြင့် ပိတ်ဆို့လျက်ရှိသည်။

ဂျိုးဇက်၏ ဘေးမှ ချီတက်လာနေသော ထရန်စန်သည် ယင်းအတားအဆီးများကို အားရကျေနပ်သော မနှာထားဖြင့်ကြည့်ကာ နေရာမှ ဂျိုးဇက်ဘေးကိုလှည့်၍ ဖာတော့အားလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့ ဖျက်ဆီးဖို့ အဖွဲ့ဝင်လက်ရာတွေပေါ့ဟု ပြောသည်။

ဒီကျင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့တူးတာ၊ အဲဒီတံတားတွေ ဂျပန်တွေ ဝီလမ်းမသုံးနိုင်အောင်လို့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးထားကြတာ

ဟန့်ရှင်မြို့တွင်းသို့ ကြို၍ ရောက်သွားနှင့်သော ဗီယက်မင်း လျှို့ဝှက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များထံမှ ရေဒီယိုဝိုင်ယာလက်စက်ပေးပို့သည့်သတင်းကို သူတို့ ရခဲမြီးပြီ ဖြစ်၏။ မြို့တွင်း ဂျပန်တပ်များသည် သူတို့ခေါင်းဆောင်များက မပျော်လင့် ဖြန့်ခနဲ လက်နက်ချလိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်နေကြပုံ ဖော်

သည်ဟု ဆိုသည်။ ဂျပန်တပ်များသည် မည်သူ့ ကိမ္မ မတိုက်ခိုက်ဘဲ ကြားနေသွားရန်လည်း မှုတစ်ရပ် ချမှတ်ထားပြီးဟု သိရ၏။ ဂျပန်တို့က လုံးဝတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့သဖြင့် ဟန့်ရှင်မြို့တော်မှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်ဟုလည်း သတင်းက ဆိုလေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗီယက်မင်းပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ ချီတက်လာသည့် ပထမနေ့တွင် ဂျပန်တိုက်ကင်းများကို လုံးဝမတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သည် ရေမြုပ်နေသော စပါးခင်းများကိုဖြတ်ကာ အမြင်ခံအထင်ခံပင် ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းဘေးကြေးနန်းတိုင်များတွင်လည်း တက်ချိတ်ထားသည့် ရွှေရောင်ကြယ်ပွင့်တပ် ဗီယက်မင်းအလံများသည် တလူလူလွင့်လျက် ရှိကြလေသည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ရံဖန်ရံခါတွင် မီးလောင်ထားပြီး လူသူကင်းမဲ့ နေသော ရွာများကို ဖြတ်သွားကြရသည်။ မီးများမှာ မငြိမ်းသေး။ တငွေငွေလောင်ကျွမ်းဆဲ ဖြစ်၏။ ယင်းအခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံနေရသော်လည်း တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဂီယက်သည် တပ်များကိုရပ်၍ စုံစမ်းခြင်း၊ စစ်ဆေးခြင်းမပြု။

ဂျိုးဇက် ရွားမင်းသည် ဂီယက်လုပ်ရပ်အပေါ် နားမလည် နိုင်ဖြစ်ကာ အံ့ဩလျက်ရှိ၏။ တပ်ဖွဲ့သည် အကြီးအကျယ် သတ်ဖြတ် ဖျက်ဆီးခြင်းခံထားရသော ရွာတစ်ရွာကို ရှောင်ကွင်းသွားလျက်ရှိသည်။ တလူလူလွင့်နေသော မီးခိုးများ

ကြား၌ အလောင်းပေါင်း အမြောက်အမြား ရှိနေသည်ကိုပင် မြင်တွေ့နေကြရသည်။ ထိုအခါတွင်မူ ရွှားမင်းသည် အောင်အောင် မနေနိုင်တော့ဘဲ 'ဒီရွာတွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးခံရတာ သိပ်မကြာသေးဘူးနဲ့တူတယ်' ဟု ပြောမိ၏။

'ဂျပန်တွေ ဆုတ်ခွာထွန်းက မြေလှန်ခံခဲ့ရတဲ့ ရွာတွေ' ဟု ထရန်ဗန်ကင်မ်က သံပြတ်ဖြင့် ပြန်ဖြေပြီး ရွှေ့မှခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။

ဂျိုးဇက်ရွှားမင်း၏ ဘေးမှလျှောက်လာနေသော ဗိုလ်ဟောခံသည် မျက်စိတစ်ဖက်ကိုပင်ရုံ ကြည့်လိုက်ပြီး ရွာအက်သို့ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြသည်။ ဂျိုးဇက်က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြလိုက်သောအခါ ဗိုလ်ဟောခံသည် အခွင့်ကိုချောင်းပြီး ဘေးဗဟိုများမမြင်အောင် နောက်သို့ တပြည်းပြည်းရွေ့ကာ ဘေးသို့ထွက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မီးခိုးများ ထွက်နေသော တဲများဆီသို့ ပြေးလာခဲ့၏။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ သူ့နေရာသို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

'ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို ဂျပန်တွေမလာတာ တော်တော်ကြာပြီလို့ သိခဲ့ရတယ်ဗိုလ်ကြီး' ဟု ဗိုလ်ဟောခံက နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့်ပြောသည်။

'ရွာထဲမှာ လျှောက်သွားနေတဲ့ အာနမ်အဘိုးကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်၊ ရွှေ့ကသွားနိုင်တဲ့ ကျွန်

တွေကို မဟာမိတ် ပြောက်ကျားတပ်တစ်တပ်ဟာ မနေက ဒီရွာကို ပြတ်ဆွားသတဲ့၊ ရွာသူရွာသားတွေက သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်မပေးဘဲ ငြင်းကြသတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ပြောက်ကျားတပ်က ရွာသူရွာသားတွေကို သတ်ဖြတ်ပြီး တစ်ရွာလုံးကို မီးတိုက်ပစ်ခဲ့တာတဲ့၊ ဒီရွာရဲ့အဖြစ်ကိုမြင်ရင် တစ်နယ်လုံးမှာရှိတဲ့ ရွာတွေကပါ ကြောက်လန့်ပြီး သူတို့ကိုထောက်ခံလာအောင် လို့ လုပ်ကြတာတဲ့၊ သူ့မိသားစု တစ်စုလုံးလဲ သေကုန်ပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်'

တော့ခံသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြီး အသက်ကိုဝအောင် ရှူလိုက်သည်။

အကြောင်းတော့ အဲဒါကြီးကပ်ပြောဘူး၊ အဲဒါလို့လုပ်သွားယဲ့လူတွေကို ဘယ်သူတွေလဲလို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ ဒေါသတကြီးနဲ့ ကျိန်ဆဲပြီး ပြောတယ်၊ ကောင်ဆန်ဒန်း၊ တောင်ဆန်ဒန်း၊ ကောင်ဆန်ဒန်း၊ ကောင်ဆန်ဒန်းဆိုတာ ကျွန်မြူနစ်တွေကို ဖြော့တာပဲ'

ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းသည် ဂျိုးဇက်ကို တုန်လှုပ်စွာ စေသည်။ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ ပြည်နယ်မြို့တော် သိုင်ငယ်ငံမြို့ အပြင်ဘက်၌ ခေတ္တခဏ ခပ်နားသောအခါ သူသည် ထရန်ဗန်ကင်မ်အား လိုက်ရှာပြီး ဟိုကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲ ဟု မေးသည်။

'အခုလောလောဆယ် သူ့သိပ်ပြီး အလုပ်များနေတယ်ဗိုလ်ကြီး' ဟု ကင်မ်ကပြောသည်။

‘သူ့မှာ စည်းရုံးရေးအတွက် သိပ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်စရာရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးက အရေးတကြီးတွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ဆီကို ကျွန်တော် သတင်းပို့ပေးပါမယ်’

ဂျိုးဇက်၏ ရင်တွင် သံသယစိတ် ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူသည် ချွန်ချင်းပင် သူ၏ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မှုကို ရေဒီယိုခိုင်ယာ လက်စက်မှတစ်ဆင့် ကူမင်းသို့ ပေးပို့ခဲ့သည်။ အိုအက်စ်အက်စ် ဌာနချုပ်ကလည်း ဂျိုးဇက်အား သမင်မစ်ရှင်တပ်ဖွဲ့ကို ရွေးချယ် မချီတက်စေဘဲ သိုင်ငံ့ရင်မြို့၌ ရပ်နားနေရန် ချက်ချင်း အမိန့် ပေးသည်။

စစ်ကြီးနှင့် ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် နိုင်ငံရေးအခြေ အနေသည် မရေမရာ၊ ဘာကိုမှ အတိအကျ မှန်းဆ၍မရ တို့ကြောင့် ‘တောထုံကီ’ဟု လျှို့ဝှက်အမည်ပေးထားသော အိုအက်စ်အက်စ် တပ်ဖွဲ့သစ် တစ်ခုကို ကူမင်းမှ ဟန့်ရှင်အိ အမြန်ဆုံးစေလွှတ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအဖွဲ့ကို ဗိုလ် မျူးကြီး ထရင့်ချိုကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဂျိုးဇက်အား အသိပေးသည်။ ယခုစေလွှတ်မည့် မစ်ရှင်သည် ဂျပန်များ၏ လက်တွင်း၌ ကျရောက်နေကြသည့် မဟာမိတ် စစ်သုံ့ပန်းများထားရာ နေရာကို အတိအကျသိအောင် စုံစမ်း ပြီး ကယ်ဆယ်ရန် မကြာမီ ရောက်လာမည့် လက်နက်ချ လှေ ငန်းစီစဉ်ရေး ကော်မရှင်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ရန်ဟူသော လှစ်ငန်းနှစ်ရပ်ကို အဓိကထား၍ ဆောင်ရွက် လိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ထို့ပြင်လည်း အလားတူ အိုအက်စ်အက်စ်မစ်ရှင်တစ်ဖွဲ့ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကာလကတ္တားမြို့မှ ဆိုင်ဂိုမြို့သို့ စေလွှတ်လိမ့်မည် ဟု သိရ၏။ သမင်မစ်ရှင်အဖွဲ့အနေဖြင့် နယ်မြေဒေသအတွင်းမှ ဂျပန်တပ်များ လက်နက် ချလာလျှင် လက်ခံနိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ ဂျိုးဇက်က ပြန်မေးသည့်အခါ ချက်ချင်းပင် အမိန့်ပေးသည်။

‘ဘယ်သူ လက်နက်ချတာကိုမှ လက်မခံနဲ့၊ အခုရောက်နေ တဲ့ နေရာမှာပဲနေ၊ သမင်မစ်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ လောလော ဆယ် လုပ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ စစ်ကြီးပြီးသွားပြီ’

ခဏတစ်ဖြုတ်နားအပြီးတွင် ပြောက်ကျားတပ်ကို နှစ်ဖွဲ့ခွဲ လိုက်သည်။ တစ်ဖွဲ့ကို ဗိုလ်ငုယင်ဂီယက်က ခေါင်းဆောင်၍ တပ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ဟန့်ရှင်မြို့သို့ ချီတက်သွားသည်။ သူတို့ပခုံး များထက်တွင် ထမ်းသွားကြသည့် အမေရိကန်လုပ် လက်နက် များသည် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်။ ကျန်တပ်ဖွဲ့သည် ဂျပန်တပ်များ မဆုတ်ခွာမီက တပ်စွဲခဲ့သောခံတပ်တွင် နေရာ ယူကြသည်။

ဂျိုးဇက်ရှားမင်းကတော့ မြို့အစွန် ဆင်ခြေပုံးရှိ အိမ်ကြီး တစ်လုံးတွင် သူတပ်ဖွဲ့ကို နေရာချပေးသည်။ သူ့လူများသည် အိမ်ဝင်းထဲရှိ ဥယျာဉ်အတွင်း၌ နေစာလှုံ၍ အပန်းဖြေကြ သည်။ သူကတော့ ဟိုချီမင်းထံမှ စကားအပြန်ကို စိတ်ရှည် ရှည်ဖြင့် သည်းခံ၍ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဟိုချီမင်းထံမှ ဘာသံမှမကြားရ။

၂၂၈ မောင်ထွန်းသူ

တစ်ယောက်တည်းနေနေ နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန်တွင် ထရန်ဗန်ကင်
တစ်ယောက် မြေပျော်လင့်တဲနှင့် သူ့ထံ ရောက်လာသည်။
မျက်နှာသည် ကြည်လင်ရှင်လန်းလျက်ရှိ၏။

‘ဒီကနေ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေအတွက် အလှူ
ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့နေ့တစ်နေ့လို့ သမိုင်းမှာ မှတ်တမ်းထင်
ရတော့မှမယ် ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း ဟု ခိုက်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြော
သည်။’

‘ကျွန်တော်တို့ဆီကို စောစောကပဲ ဗိုလ်ငယ်ငယ်ကီယက်ဆီက
သတင်းတစ်ခု ရောက်လာတယ်။ ရွှေဆုံးက ချီတက်သွားခဲ့
ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ဟာ ဟန္တိုမြို့ထဲက အစိုးရ အဆောင်
အအုံတွေကို စီးမိထားပြီထဲ။ လက်နက်အသစ်အဆန်းတွေ
ကိုင်ပြီးဝင်လာတဲ့ သူတို့လူစုကိုကြည့်ပြီး ဂျပန်တွေ အိအိ
သင့်နေကြသတဲ့။ ဂျပန်တွေက လုံးဝဆီးပြီး မတိုက်ဘူးဆို
ကျွန်တော်တို့လူတွေက သူတို့ခေါင်းပေါ် ကျော်ပြီး နည်း
နည်းပါးပါးလောက်ပဲ ပစ်ခတ်ကြတယ်ထဲ။ အခုဆိုရင် ဗန္တို
မြို့တော်ဟာ ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ ရောက်နေပြီ။ လူထုမရှိအ
ကလဲ ဗီယက်မင်းအလံတွေကိုကိုင်ပြီး လာကြိုကြတာ လမ်း
ပေါ်မှာ ပြည်ကျပ်နေတာပဲတဲ့။’

ထရန်ဗန်ကင်မိ ပြောပြနေသည့် သတင်းကို ဂျိုးဇက်အ
ခြံမိဆိတ်စွာ နားဆောင်လျက်ရှိသည်။ သူ့ရှင်ထံ၌ ဖြစ်ပေ
နေသော သံသယစိတ်သည် အခုအချိန်အထိ မတင်မကျဖြစ်
သွားနှင့် သူ၏ သမင်မစ်ရှင်တပ်ဖွဲ့သည် ထရန်ဗန်ကင်မိအက
ရှိဖို့အတွက် အသုံးချ ခံခဲ့ရလေသလော။

‘ဟန္တိုမြို့ သူ့မြို့သားတွေအားလုံး သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှား
သွားကြတယ်’ဟု ကင်မိက ပြုံးပြီးပြုံးမျက်နှာပေးဖြင့် ပြော
သည်။

‘ကျွန်တော်တို့က တစ်ချိန်တည်းနဲ့ သူတို့ကို ဂျပန်တွေလက်
ကရာ ပြင်သစ်တွေလက်ကပါ ကယ်တင်လိုက်ကြတာ မဟုတ်
ဘူး။ ကျွန်တော်တို့တပ်သားတွေ လက်ထဲမှာ အမေရိကန်
ဆက်နက်တွေကိုမြင်တော့ သူတို့အားလုံး အဲဒါအားသင့်နေကြ
အယ်။ သူတို့ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ဘက်မှာ အမေရိကန်
တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိသွားတော့ သိပ်ကို ပျော်သွားကြ
အယ်။’

‘အာနမ်ပြည်သူတွေအတွက် အလွန်ကြီးကျယ် ထင်ရှားတဲ့
သမိုင်းဝင် နေ့တစ်နေ့ဆိုတာကတော့ မှန်ပါတယ်။’

‘ဟိုနဲ့ သူ့နှောက်လိုက်များအပေါ် ကရုဏာမကင်းသော
စိတ်နှင့် အလိမ်ခံရသည်ဟူသော သံသယကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေ
သည့် ဧေါသစိတ်တို့ကြားတွင် ရောက်နေသော ဂျိုးဇက်က
စိတ်မပါတပါဖြင့် ပြောသည်။’

‘ဗိုလ်ကြီးပြောတာ မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်ပါတယ်’
ဟု ကင်မိက မလိုတမာသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် အရေးသိပ်ကြီးတဲ့ အချက်ကလေး တစ်ချက်
တော့ ကျန်နေပါတယ်။ ဒီနေ့ဟာ ဗီယက်နမ်လူမျိုးတွေအတွက်
အလွန်ကြီးကျယ်ထူးခြားတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ
အာနမ်လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အာနမ်အနယ်ဝင် လူမျိုးတွေ

၂၃၀ ခောင်ထွန်းသူ

လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို အစောင့်ရှောက်ခံ
ပြည်နယ်တွေအတွက်ခွဲခြားအုပ်ချုပ်မှုဟာလဲ မရှိတော့ပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့ မြေပေါ်ကို ပြင်သစ်တွေ ရောက်မလာခင်က
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ဗီယက်နမ်လို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာပါ။ အ
ဆီရင် ဗီယက်နမ်ပြန်ပြီး ဖြစ်ပါတော့မယ်။ နောက်ဆုံးမှာ နှစ်
ပေါင်းရှစ်ဆယ်တိတိ မတရားသဖြင့် နိုင်လိုမင်းထက် အုပ်
ချုပ်မှုစနစ်ဟာ အဆိုးသတ်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ
ကိုလဲ ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်လို့ အမည်ပြောင်းလိုက်
ပါပြီ။

‘ခင်ဗျားတို့ အတွက်ရော ခင်ဗျားတို့ ပြည်သူတွေအတွက်
ပါ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်’ဟု ဂျိုးဇက်က ထိန်းချုပ်
ထားသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့်ကျွန်တော် ဟိုခါမင်းနဲ့အမြန်ဆုံးတွေ့ပြီးစကား
ပြောချင်ပါတယ်’

‘ဟာ တွေ့ရမှာပါ ဗိုလ်ကြီး’

ကင်မ်က ဂျိုးဇက်၏လက်မောင်းကို ဆွဲကာ တံခါးဆီ
ခေါ်သွားသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကြောင့် လာခဲ့တာပါ။ ဗိုလ်ကြီးကို သူ
ဆီခေါ်သွားဖို့ လာတာပါ။ သူဟာ ဒီနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ထောင့်
ထဲက ရွာတစ်ရွာမှာ သျှိုဝှက်ဌာနချုပ် ဖွင့်ထားပါတယ်။ သူ
ဟာရိုးသားပြီး နားအေးပါးအေးရုံတဲ ပက်ဝန်းကျင်မှာ
ရရင် အမြဲတစေ ပျော်နေတတ်ပါတယ်’

နောက်နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဂျိုးဇက်နှင့်ကင်မ်တို့သည်
မြို့ပြင်ရှိ ရွာတစ်ရွာထဲမှ သက်ငယ်မိုး ထရံကာ ဝါးတဲတစ်ခု
အတွင်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။ စာရွက်များပြန့်ကြဲနေသည့်
ဝားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်နေသောတို့သည် ဂျိုးဇက်ကို မြင်သော
အခါ ထလာပြီး အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ထပ်ပြီး တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာ
တယ် ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း’ဟု ဟိုက ဂျိုးဇက်၏လက်ကို တရင်း
တနှီးဆွဲဆုပ်ပြီး ပြောသည်။

‘ဟန့်ငြင်က ပို့လိုက်တဲ့ သတင်းကောင်းကို ခင်ဗျားကြား
ပြီးပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့အပေါ် လုပ်လိုက်တဲ့ လှည့်ကွက်
ကလေးကတော့ သိပ်ကို ပီရိပါပေတယ်’ဟု ဂျိုးဇက်က ပြော
သည်။ သူ့ မျက်နှာသည် ပြုံးရယ်ခြင်းမရှိ။

‘ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူတူ ဒါ့တက်ခိုင်းခဲ့တယ်။
ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မြို့သိမ်းပွဲမှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နောက်က အမေရိကန်
ပြည်ထောင်စုက ထောက်ခံကူညီနေတယ်လို့ အများက ထင်
သွားအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ။ တကယ်တော့ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စေတနာကို စော်ကားလိုက်တာပဲ’

ဟိုကတော့ အပြုံးမပျက်။

‘ရေနှေးကြမ်းလေး တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်လိုက်
ပါဦး ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း။ သောက်မယ်မဟုတ်လား၊ ရေနှေး

၂၃၅ မေ့ရန်ထွန်းသူ

ကြမ်းသောက်လိုက်ရင် စိတ်လက်ကြည်လင် ပေါ့ပါးသွားမှာပါ။

သူသည် မီးဖိုဘေးရှိ ကျောက်ခဲများပေါ်၌ တင်၍ နှပ်ထားသော ရေခန်းအိုးမည်းမည်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ဟာ စကတည်းက ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံအပေါ်မှာ အင်မတန်မှ ကြည်ညိုလေးစားပြီး အထင်ကြီးခဲ့တဲ့လူပါ။ အခုတစ်ခါ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့လူတွေကို ခင်မင်ရှင်းနီးလာရပြန်တော့ လေးစားရာကနေပြီး ရင်းနှီးချစ်ခင်တဲ့ မေတ္တာတရားပါ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ခင်ဗျား ဒီအခြေအနေကိုမမြင်ဘဲ နားလည်မှု လွဲနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့အပေါ် မေတ္တာထားနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျား လိမ်ရတယ်ဆိုပါတော့ ဗဟုတရားထဲက စခန်းမှာ စစ်သင်တန်း ပေးနေကြတုန်းက ခင်ဗျား မျက်နှာစိမ်း တော်တော်များများနဲ့ တရင်းတနီး သွေးခွေးနေတာ ကျွန်တော်တို့ သတိထားမိခဲ့တယ်။ ဒီလူညံ့ကွက်ကို ကျွန်တော်တို့မသိအောင် တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ပြီးလုပ်နေတာ ကြာပြီမဟုတ်လား’

‘ဂျပန်က အခုလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်နက်ချလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ပြီးသိနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်ကြီးရွှားမင်း၊ ခင်ဗျားလိုပဲ ကျွန်တော်လဲ အကျဉ်း

ကြောင်းကို တာမှ သိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဂျပန်တွေကို ခင်ဗျားတို့နဲ့လက်တွဲပြီး တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ဒါမှမဟုတ် လိုအပ်ရင် အပ်သလို ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ တိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားတာ’

သူသည် ရေခန်းကြမ်းတစ်ခွက်ကို ဂျိုးဇက်သို့ လှမ်းပေးပြီး ခွက်ကို တစ်ငုံမျှင့်၍ သောက်လိုက်သည်။

‘ကျုပ် တစ်ခါတုန်းက ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်ကြီးရွှားမင်း၊ ကျုပ်ရဲ့ပါတီဟာ ကျုပ်နိုင်ငံပါလို့ ကောင်းဟာ လူကြားကောင်းအောင် လိမ်ညာပြီး ပြောဆိုစကား မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ပါရီမှာသွားနေတော့ မိနင်ကို ကြည်ညိုလေးစားစရာ ဖြစ်လာတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူဟာ သူ့နိုင်ငံ သူ့နိုင်ငံသားတွေကို လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိလိုက်ရလို့ ပါ၊ နောက်တစ်ခါ သူ ရေးတဲ့ အမျိုးသားရေးနှင့် ကိုလိုနီဝါဒရေးရာ ပြဿနာများကို ဖတ်လိုက်ရုံပြန်တော့ မျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလောက်အောင် ဝမ်းသာလုံးဆို့ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီစာအုပ်ကို တိုနာထိလမ်းထဲက ကျုပ်ငှားနေတဲ့ အခန်းအထပ်ခိုးကလေးထဲမှာ ဝင်ယောင်တည်း ဖတ်နေတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မထိန်းနိုင်ခဲ့ဘူး၊ သူ ရေးထားတာတွေကို သဘောကျအောင်လို့ စာဖတ်နေရာက ခုန်ထပြီး ဗီယက်နမ် အာဇာနည် သူရဲကောင်းရဲဘော်တို့ ငါတို့လိုနေတာပါပဲ၊ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ငါတို့လမ်းစဉ်ဟာ ဒီဟာပဲလို့ အော်လိုက်မိတယ်’

သူသည် စကားကိုဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ပြုံးသည်။

ကျုပ်ဟာ ပြင်သစ် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ပထမဆုံး ပါတီဝင်အဖြစ် စာရင်းသွင်းခဲ့တဲ့ ထိပ်ဆုံးကလူတွေထဲမှာ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်နှစ်အနည်းငယ်လောက် အကြာမှာ အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ်ပါတီကို တည်ထောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို အချက်တစ်ချက်က အလွမ်းမိုးနေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့နိုင်ငံလို အားနည်းတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဟာ အလွန်အားကြီးတဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့ စိုးမိုးမှုကို တွန်းလှန်ချင်ရင်ပြင်ပအကူအညီကိုမရလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂျော့ဝါရှင်တန်ဟာ ဗြိတိသျှတွေကို တွန်းလှန်နိုင်ဖို့အတွက် ပြင်သစ်ဆီက အကူအညီကို လက်ခံခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့က ကွန်မြူနစ်လို့ ခေါ်နေတဲ့ဝါဒဟာ အဖိနှိပ်ခံ လူတန်းစားတွေကို သူတစ်ယောက်သာ သူတို့ စည်းကမ်းတကျနဲ့ စည်းရုံးပြီး ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်နေတဲ့ လူတန်းစားကို ဆန့်ကျင်တတ်အောင် သင်ပေးတယ်။ အဲဒါတွေဟာ တန်ဖိုးအင်မတန်ကြီးတဲ့ သင်ခန်းစာတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အားပေးမှုဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဓိကအကျဆုံးနဲ့ အလေးအကြီးဆုံး လိုအပ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်နေတာကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒီဝါဒကပေးခဲ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အားကို အလေးအနက်ထားပြီး အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အခြေခံသဘောထားကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ပါတီဟာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ပါတီဟာ ကျုပ်ရဲ့နိုင်ငံပါ

ကျွန်တော်ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စုတိုတွေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ချင်းနော့ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကကော ဘယ်လိုလဲ။ အဲဒါတွေကို ဘာအတွက် သုံးတာလဲ

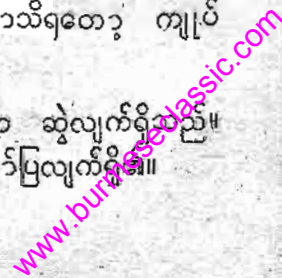
ဟိုက အသံကိုအုပ်၍ရယ်သည်။

‘အဲဒီအချိန်က ဗီယက်မင်း အဖွဲ့ချုပ်ကြီးရဲ့ ခေါင်းဆောင် နေရာကို အပြိုင်အဆိုင်လုပ်နေကြတဲ့လူတွေ ရှိခဲ့တယ်ဗိုလ်ကြီး။ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ဆီက ပြန်လာလို့ ဗိုလ်ချုပ်ချင်းနော့ရဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့ ပစ္စုတိုသေနှုတ်တွေကို ကျုပ်ရဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေ လက်ထဲထည့်လိုက်ရော အခြေအနေဟာ ပြောင်းသွားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နာမည်ကြီးဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ကူညီမှုကြောင့် ကျုပ်မှာ အများကြီး အထောက်အကူ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ ပရိယာယ် နှော့တဲ့ လုပ်ရပ်ကလေးကြောင့် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးနေတဲ့ တစ်ချိန်က ဗီယက်မင်းလှုပ်ရှားမှုကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပြိုင်ဘက်မရှိ ခေါင်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်’

ဟို၏မျက်နှာတွင် ပြောင်စပ်စပ် အရိပ်လက္ခဏာအား ထင်ဟပ်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရသော ဂျိုးဇက်သည် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်။ အလိုအလျောက် ပြုံးမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့စေတနာကို အလုံးသုံးစား အလုပ်ခံရတယ်လို့ ထင်နေတာသိရတော့ ကျုပ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်’

သူသည် မှုဆိတ်မွေးကို အသာအယာ ဆွဲလျက်ရှိသည်။ မျက်နှာကလည်း စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

‘ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေက ပြောရတာခက်တယ်။ ကျုပ်တို့အား လုံးတာ လူချင်းခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာတော့ သုံးမိကြတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီလို သုံးမိတဲ့ အတွက် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးကြားမှာ ခင်မင်မှုပျက်ရမှာလား။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်နိုင်ငံနဲ့ နိုင်ငံသားတွေအပေါ် တွယ်တာ မှု ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိပါတယ်။ အဲဒီတွယ်တာမှုကို ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ပျက်သွားရမလား။ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်တို့နှစ်နိုင်ငံအကြားမှာ ခိုင်မာတဲ့ချစ်ကြည်ရေးကို ရေရှည် တည်တံ့စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင် ရင်းနှီးမှုကိုလဲ ဆက်ပြီးရှင်သန်သွားစေချင်ပါတယ်’

‘ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှင်သန်ဖို့ဆိုတာက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပြန် အလှန် ယုံကြည်မှုရှိနေမှ ဖြစ်မှာပေါ့’ ဟု ဂျိုးဇက်တ ဆိုကျ ပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ စောစောကတည်းက ခင်ဗျားအပေါ် ကျွန်တော်က ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရှိနေ အောင် လုပ်ထားဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့’

အာနမ်အမျိုးသားကြိုသည် ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာကို အတန် ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မကြာသေးမီက အပြင်းအထန် ခံစားခဲ့ရသော အဖျားဒဏ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ များစွာ ပိန်ချိုးလျက်ရှိ၏။ သို့သော် အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး အလွန် ကြံ့ခိုင်သော စိတ်နေစိတ်ထားပိုင်ရှင် ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ သူ့

မျက်နှာက ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ အခုလိုခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အဆမတန် ပိန်ချိုးနေချိန်ကျမှပင် ဟို၏ အထူးခြားဆုံးသော ဆိုအကျင့်ဝရှိက် အသွင်အပြင် လက္ခဏာကို သူပီပီပြင်ပြင် မြင်နေရ၏။ တကယ်တော့ ဤစိတ်ဝင်စား အင်အားသည်ပင် လျှင် ဟိုကို အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲနေအောင် အထောက် အကူ ပြုနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူထင်၏။

‘လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကြိုက်တာကိုချည်း အစဉ်အမြဲ လုပ်နေနိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး မိလ်ကြီး ဟု ဟိုက လေအေး ကလေးဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့်ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ရှင်းနှီးခင်မင်မှုကို အများ ကြီး တန်ဖိုးထားနေတဲ့လူပါ။ ဒါကြောင့်မို့ လွန်ခဲ့တဲ့ရက် အနည်းငယ်အတွင်းက တောအတွင်းစခန်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ တယ်ဆိုတာကို ကျုပ် အတိအကျ ပြောပြချင်ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်က ကျုပ်တို့ အားဆုံးဟာ ကျုပ်တို့ တစ်မျိုးသားလုံး ရဲ့အနာဂတ်-ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရမယ့် စည်းရုံးငှား တာဝန်တွေနဲ့ အလုပ် သိပ်များနေခဲ့ ကြပါတယ်။ အမှန်အ တိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီအချိန်ထိ ကျုပ်တို့ မြည်သူ တွေဟာ ကျုပ်တို့ဗီယက်မင်း အဖွဲ့ချုပ်အကြောင်းကို နည်း နည်းပါးပါး လောက်ပဲ အကြံ ပါသေးတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ ကလဲ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပေး ထားတဲ့ စည်းရုံးရေးမှူး အရှေ့အတက်က ထောင် ဂဏန်း လောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ တော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လုပ်စရာ ရှိတာကို ထက်ရှု အရေး

အတွက်နဲ့ပဲ မဖြစ်ဖြစ်အောင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်ကြရမှပဲ။
 စက္ကန့်တောင် အချိန်ဖြုန်းလို့ မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေပါ။ ဒီကြား
 ထဲမှာ ဂျပန်တွေက ရုတ်တရက် ဖြုန်းခနဲ လက်နက်ချလိုက်
 တော့ ပိုပြီး အကျဉ်းအကျပ် ဖြစ်လာတယ်။ ကျုပ်တို့အပေး
 မှာအရှင်သခင် လုပ်စားနေကြတဲ့ ပြင်သစ်တွေကလဲ အဲဒီအခါ
 အထိ ယောင်ထဲက မထွက်ကြသေးဘူး။ ပျံ့စွဲဒုက္ခမှာရှိနေ
 မဟာမိတ်တွေကလဲ အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်ကို တရုတ်
 ဗြိတိန်နိုင်ငံတို့ပေါင်းပြီး သိမ်းပိုက်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လို့
 ကြပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ဘယ်လိုပဲဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ် အ
 တပ်တွေ ကျုပ်တို့ဆီကို ရက်တိုတိုနဲ့ ရောက်လာနိုင်ဖို့ကလေး
 မလွယ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရောက်မလာ
 အချိန်အတွင်းမှာ သိပ်ပြီးလူသိမများသေးတဲ့ကျုပ်တို့ရဲ့ အဖွဲ့
 လူတွေက အထင်ကြီးလာအောင် အလွန်ကြီးမားတဲ့ ပရိယာ
 တစ်ခုကို ပြုရတော့မယ့် အခြေအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရပါတယ်။
 တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ဟာ ကို
 နိုင်ငံ ကိုယ် ကောင်းကောင်းကြီး အုပ်ချုပ်နိုင်တဲ့ မျိုးရေ
 ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ အင်အားအကြီးဆုံး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်ထ
 လို့ ပြည်သူလူထု တစ်ရပ်လုံးကရော မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့တွေက
 ယုံကြည်လက်ခံလာအောင် လုပ်ရမယ်ကိစ္စပါ။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့
 ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံး မဆောင်ရွက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီအခါ
 ကျုပ်တို့ဟာ နိုင်ငံရေး လှည့်ကွက်တစ်ခုကို လုပ်ရပါသ
 တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ အရေအတွက်အားဖြင့် သိပ်ပြီး မများ
 လှတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကေဒါတွေကို နေရာအနှံ့ စေလွှတ်ပြီး ကြီး
 သူတွေကို လှုံ့ဆော်ခိုင်းခဲ့ရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် လူ

ချီတက်ပွဲကြီးတွေ လုပ်နိုင်အောင် စည်းရုံးခိုင်းခဲ့ရပါတယ်။
 ဒီလုပ်ငန်းကိုမစခင် ခင်ဗျား နားလည်သဘောပေါက်အောင်
 ခိုင်းပြေဆိုတာက လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီး
 နားမင်း၊ ဒါကြောင့်လဲ ဟိုတုန်းက ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဖွင့်
 ပြောခဲ့တဲ့ ထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ခင်ဗျား
 ဗြိတိသန်းလာခဲ့ရတဲ့ လမ်းခရီးက ရွာတချို့မှာ ကျုပ်တို့
 လုပ်ငန်းရဲ့ မနှစ်မြို့စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်တွေကို ခင်ဗျား မြင်
 ခဲ့ရပြီမဟုတ်လား။

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညှိတ်သည်။

‘ဒါဆိုရင် ဒီလုပ်ရပ်တွေအားလုံးဟာ ခင်ဗျားရဲ့ တပည့်
 သူငယ်နှပ်စားဝါဒ ဖြန့်ချိရေး သမားလေးတွေရဲ့ အတူ
 အယောင် စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းတွေ ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား။’

ဟိုက ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ညှင်သာစွာယမ်း
 သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးဗိုလ်ကြီး၊ အားလုံးကို အတူအယောင်
 စည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းတွေပါလို့ စွပ်စွဲလို့မရပါဘူး။ အခုဆိုရင်
 ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုကို နေရာတိုင်းလိုလိုမှာ ပြည်သူ
 လူထုက သူ့အလိုအလျောက် လက်ခံလာနေကြပါတယ်။
 ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ထောက်ခံဆန္ဒပြုနေကြတဲ့ ချီတက်
 ဖွဲ့တွေ အားလုံးလိုလိုဟာ ခြိမ်းခြောက်ပြီးလုပ်ထားတဲ့ လိမ်

ညာမအတုအယောင်မဟုတ်ပါဘူး၊ လုပ်ရပ်တစ်ခုကို အများ
 နှစ်သက်လက်ခံလာအောင် လုပ်တဲ့အခါ အလွန် စနစ်ကျ
 မှန်ကန်တဲ့ စည်းချိမ်းမှု လိုအပ်သလို အလုပ်ကို ကြိုး
 အားထုတ်ပြီး လုပ်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်မလုပ်
 ပြည်သူတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးကလာတဲ့ စောက်ခံအားပေး
 မရရင် ဘာမှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ ဖြစ်လာရင်လဲ ဖြစ်လာ
 ဟာ အစစ်အမှန်တွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အားလုံးအလိမ်အညစ်
 အတုအယောင်တွေသာ ဖြစ်မှာပါ။ ဖြစ်လာသမျှတွေဟာ
 ဘယ်တော့မှ တည်တံ့ခိုင်မြဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်
 လုပ်သမျှဟာ အရှုံးတွေနဲ့ချည်း ရင်ဆိုင်ရဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုပေးပါရစေ၊ ကျွန်တော်
 ဖြတ်လာခဲ့ရတဲ့လမ်းမှာ အကြီးအကျယ် အဖျက်အခိုး အ
 အပြတ် ခံစားရတဲ့ ရွာတချို့ကို မြင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ
 ရွာသား ပြည်သူတွေကလေး အသည်းနှလုံးထဲကလေး
 တေခက်ခံမှုကို ရပါရဲ့လား' ဟု ဂျိုးဇက်က ခပ်မာမာလေသံ
 မေးသည်။

ကျွန်တော်ရဲ့ကော်တွေ မြင်ခဲ့ သိခဲ့ရတာကတော့ လူတွေ
 ခင်ဗျားတို့ခိုင်းတာမလုပ်ဘဲ ငြင်းခုံတဲ့အတွက် ရွာကိုမီးနှိုး
 လူတွေကို သတ်ထားတာတဲ့။

ဒီအဖြစ်မျိုးတွေဟာ တွေ့ရ ကြုံရခဲပါတယ် ဗိုလ်ကြံ
 ဟိုက တင်းမာသောလေသံဖြင့်ပြောသည်။

သူတို့လို လူစားတွေအပေါ်မှာ အမှီသဟဲ ပြုနေလို့ကတော့
 အကျိုးဖြစ်ထွန်းလာစရာ မရှိပါဘူး။ အကယ်လို ခင်ဗျားတို့
 တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတွေဟာ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့
 အဓမ္မအုပ်စိုးမှုလက်အောက်မှာ နှစ်တစ်ရာလောက် ကျွန်ုပ်
 နေကြတယ်။ အဲဒီအခြေအနေမှာ သူတို့ကို လွတ်လပ်အောင်
 လုပ်ပေးနိုင်မယ် အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ်ဟာ ဖြုန်းခနဲ ပေါ်
 လာတယ်ဆိုပါစို့။ ခင်ဗျား ဓာယ်လိုလုပ်မလဲ။ သံသယဖြစ်ပြီး
 နောက်တွန့်နေတဲ့ လူတစ်စုကို ခင်ဗျား လျှောက်သွားမယ့်
 လမ်းရဲ့ ရွှေ့တည်တည့်က မိတ်ပြီးရပ်နေတာကို ခွင့်ပြုမလား။
 ကျွန်တော်တို့မှ ခြေစာညောင်းပြီး အင်အားကောင်းတဲ့
 မိတ်ဆွေတွေလဲ မရှိသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဘာ အားနည်း
 နေတုန်းပဲလို့ပြောပြီး ဒီအတိုင်း နေမလား။ ခင်ဗျားအနေနဲ့
 ဘာမှဆက်မလုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ပြန်ထိုင်နေပြီး ငါတို့
 အဖွဲ့မှာ အင်အား မရှိသေးဘူးလို့ ပြောမလား။ ဒါမှမဟုတ်
 အခု ကျုပ်တို့လုပ်သလို လုပ်မလား'

ဂျိုးဇက်သည် တရဲရဲတောက်နေသော မီးဖိုဆီမှ မီးကျည်ခဲ
 များကို အတန်ကြာမျှ ငေးကြည့်နေသည်။

'ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ရသလောက် ပြောရရင်တော့' ဟု
 ကောင်းစသည်။

'ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားလုပ်သလို လုပ်မိမယ်လို့ တင်
 တာပဲ'

ကြည်လင်ဝင်းလက်သော အပြုံးသည် ဟို၏မျက်နှာတွင် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ သူသည် ဂျိုးဇက်၏လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဆုပ်လိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ ကျွန်ထော် ခင်ဗျားကို ရေနှေးကြမ်းနောက်တစ်ခွက် တိုက်ပါရစေဦး’

ဟိုသည် အားပါးတရပြုံးနေဆဲ။ သူသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ကြပ်ခိုးအထပ်ထပ်စွဲပြီး မည်းနက်သော ရေနှေး ခရားဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေပြန်၏။

(၁၂)

နှင်းတော်တွင်းရှိ အဖိုးထိုက်တန်တော့ စိန်ရွှေရတနာများဖြင့် ဝိဒြယ်မုမ်းမံထားသည့် ရာဇပလ္လင်တည်ရာ ခန်းမအတွင်း၌ ဘုရင်မင်းမြတ်ဘိုခိုင်းသည် ထရန်ဗန်ကင်မ် ခေါင်းဆောင်သော ဗီယက်မင်းအဖွဲ့၏ ကိုယ်စားလှယ်များကို စိတ်မသက်ဖောဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူ့ရှေ့မှောက်၌ ထောက်နေကြည့် ကိုယ်စားလှယ်များသည် ဟောင်းနွမ်းစွတ်ချာသော အဝတ်များကို ဝတ်ထားကြသဖြင့် မသပ်မရပ်နိုင်လွန်းလှ၏။

ရွှေမကိုဋ်ကိုဆောင်း၍ ဘရိကိုတ်အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ပလ္လင်ပေါ်၌ မထိုင်ဘဲ ပလ္လင်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ဘေးတွင်မူ ဘာသနာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုရေးရာ ဝန်ကြီးဌာနမှ အထက်တန်းအရာရှိကြီးတစ်ဦးသည် ကတ္တီပီဖိုတစ်ခုကိုကိုင်၍ စိုးရိမ်

စိတ်မကင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ရပ်နေသည်။ သူ့ လက်
တွင်းမှ ကတ္တီပါဖိုပေါ်တွင် မှု ရွေးခေတ်ဘုရင် အဆက်ဆက်
အသုံးပြုခဲ့သော ဘုရင့်ရွှေတံဆိပ်တော်နှင့် ပတ္တမြားကျောက်
ရွှေခား တပ်ထားလေသည်။

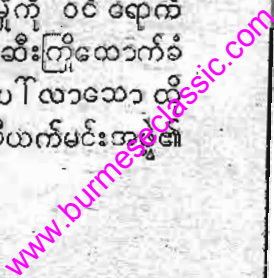
ထရန်ဗန်ကင်မိ၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ ရွှေ၌ တော
တောင်မတ်မတ်ရပ်နေသော ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တဝင်းလှ
တလက်လက် တောက်ပနေသော ကျောက်စီခေးကို စူးစူး
ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူ့ နှလုံးသည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက်ရှိ
သူသည် ဂျပန်စစ်တပ်သုံး ထရပ်ကားတစ်စီးကို အရေးပေး
စစ်မိန့်ဖြင့် သိမ်းယူကာ တောင်ပိုင်းဒေသ ဟန္တို မြို့မှ ဟေ့
အရောက် ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ရ၏။ အလွန်ရှည်လျား ဝေးကျ
လှသော ဤခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး ယခု မြင်နေရသည့်
မြင်ကွင်းကို သူ စိတ်အာရုံတွင် ထင်ယောင်မြင်ယောင် ဖြစ်ထ
ခဲ့ရသည်။

ယခု သူမြင်နေရသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ပြင်သစ်ကိုလိုနီ နယ်
သမားများနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာပူးပေါင်းကာ နိုင်ငံ၏
သိက္ခာကို ကျဆင်းကင်းမဲ့အောင် လုပ်ခဲ့သူဖြစ်၏။ အခု
ဖြင့်ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ၏အုပ်ချုပ်ပိုင်ခွင့်ကို မိမိအားလွှဲပြော
ပေးအပ်ရန် ပြင်ဆင်နေရပေပြီ။ ဗီယက်နမ်ပြည်သူများ အ
တော့ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် 'မိုးကျရွှေကိုယ်' ဖြစ်ချေသည်။ ကော
ကွင်တုံမှ ဆင်းသက်လာသည့် သက်ဦးဆံပိုင် အရှင်သခင်
သော အစွဲသည် ပြည်သူတို့၏စိတ်၌ နက်ရှိုင်းစွာ အမြစ်ထ
လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤပုဂ္ဂိုလ်က သူ၏ အုပ်ချုပ်ပိုင်အာဏာ
ကို ဗီယက်မင်းအဖွဲ့၏ လက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်တော့မည်
ဖြစ်၏။ မကြာမီဤသတင်းကို ဗီယက်နမ်ပြည်သူတို့ သိကြပေ
တော့မည်။ သူသည် ဟိုတစ်ချိန်က သူ့ အဖေနှင့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့်
နှစ်ပွဲကို ပြန်၍ သတိရမိသည်။ ထိုနှစ်ပွဲတွင် သူနှင့် သူ့ အဖေ
သည် အကြီးအကျယ် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်က
သူပြောခဲ့သော စကားများသည် အခုကျတော့ မှန်နေခဲ့လေ
ပြီ။ သူ့ဘက်က မှန်နေသည့်အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ
စိတ်ထဲက ဝမ်းသာသလိုလို ကျေနပ်အားရသလိုလို ဖြစ်မိသည်။
သူက မှန်၍ သူ့ အဖေက မှားသည်မှာ ထင်ရှားနေပြီမဟုတ်ပါ
လော။ ထိုအချက်ကို လတ်တလော ပေါ်ပေါက်လာ သည့်
အဖြစ်တွေက သက်သေခံနေပြီ မဟုတ်ပါလော။

အကယ်၍များ ယခုအခမ်းအနားသို့ သူ့ အဖေကိုယ်တိုင်
သက်ရောက်နိုင်ခဲ့မည်ဆိုပါမူ လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ခန့်က အိမ်မှ
ကော်ရက်စက်စက် နှင်ချပစ်ခဲ့ဖူးသည့်သားထံ ဘုရင်မင်းမြတ်က
အာဏာလွှဲပြောင်းပေးအပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရလိမ့်မည်ဖြစ်
သည်။

ဘုရင်ဘိုခိုင်းသည် ထီးနန်းကိုစွန့်မည်ဟု ရုတ်တရက် ကြေ
ညာခဲ့၏။ ယင်းကြေညာချက်သည် ဟန္တိုမြို့ကို ဝင် ရောက်
သိမ်းပိုက်ခဲ့သောဗီယက်မင်းအဖွဲ့၏လုပ်ရပ်ကို ဆီးကြိုထောက်ခံ
ထိက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော ထို
ကြေညာချက်ကြောင့် ကင်မိအပါအဝင် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့၏
ခေါင်းဆောင်များ အံ့အားသင့်ခဲ့ကြရ၏။

၂၄၆ မောင်ထွန်းသူ

ဗီယက်မင်းအဖွဲ့၏ အရေးတကြီး စည်းရုံး လှုံ့ဆော်ကြောင့် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ မြို့ကြီးများနှင့် ကျေးရွာများ၌ ပေါ်ပေါက်နေသော ချီတက်ပွဲများသည် တစ်ဟုန်ထိုး လှည့်ကျကာ အလွန်ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် အရေးအခင်းများဖြစ်လာသည်။ မြို့ကြီးပြင်ကြီးများအတွင်းရှိ လမ်းမကြီးများပေါ်၌ စနစ်တကျ တန်းစီချီတက်နေကြသည့်လူထု။ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့အရေးပေါ် လုပ်ငန်းတစ်ရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ အလှူအမြန် ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိပြီး လူထုလက်သို့အရောက် ဝေငှထားသော ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ အလံများ။ သို့အလံများကို ဝေငှထားပြီး စမ်းသာရှင်လန်းစွာဖြင့် ဆီးကြိုနေကြသည့်ပရိသတ်များ။

တကယ်တော့ ဤပြည်သူလူထုသည် နိုင်ငံရေးတွင် စိတ်ဝင်စားကြသူများ မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးအရောင် ရှိကြသူများလည်း မဟုတ်။ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဂျပန်နှင့် မြင်သော်လည်း လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးသည် ဟူသော အယူအဆဖြင့် ပျော်ရွှင်မှု တူးနေကြခြင်းသာဖြစ်၏။

ယင်းအခြေအနေတွင် ဘုရင်ဘိုဒိုင်းက ထီးနန်းကိုစွန့်လွှတ်မည်ဟု ကြေညာလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဟန့်ငြင်မြို့ရှိ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်များသည် ယာယီအစိုးရအဖွဲ့ကိုပင် အချိန်မရ။ ထိုကြေညာချက် ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့သည် ကင်မ်ခေါင်းဆောင်သော ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အမြန်ဆုံးဖွဲ့စည်းကာ ဩဂုတ်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ပြုလုပ်မည့် ဘုရင်ဘိုဒိုင်း၏ ထီးနန်းစွန့်လွှတ်ပွဲ အခမ်း

အနားသို့ တက်ရောက်၍ တရားဝင်လွှဲပြောင်းမှုကို လက်ခံရယူရန် စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကင်မ်သည် သူ၏ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ဝင်များအား တောတွင်းစခန်း၌ နေကြစဉ်က ဝတ်စားဆင်ယင်ခဲ့သည့် အဝတ်အစားဟောင်းများကိုသာ ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြရမည်ဟု ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ တမင်သက်သက် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် ညွှန်ကြားချက်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူ၏ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်အားလုံးသည် ဟောင်းနွမ်းစုတ်ချာနေသော ဘောင်းဘီတို့များနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုများကို ဝတ်ကာ သားရေလွှာချင်းဖိနပ်ဟောင်းများကို စီး၍ နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြရ၏။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ဂျိုးဇက်ရောက်ပွားခဲ့သော နန်းတွင်းညီလာခံခန်းမသည် ဟိုတုန်းကအတိုင်း ပုံစံမပျက် တည်ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ခန့်ညားဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ကင်မ်တို့ လူစု အသွင်အပြင်သည် နန်းတွင်းအပြင်အဆင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင် ကွာခြားလျက်ရှိ၏။ ကင်မ်ခေါင်းဆောင်သော ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ အဖွဲ့ဝင် တစ်ဝက်ကျော်ကျော်မှာ ကွန်မြူနစ်များ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဦးခေါင်းများကို မော့၍ ရင်များကိုကော့ကာ ညီလာခံခန်းမအတွင်းသို့တပျော်တပါး ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဘုရင်ရွှေမောက်တွင် နှိမ့်ချရှိကျိုးသည့် အမှုအရာကို လုံးဝမပြဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော်လည်း ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ကျောက်မျက် ရတနာများ စံခြယ်ထားသော ပလ္လင်နှင့် ထိုပလ္လင်ပိုင်ရှင် ဘုရင်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့စိတ် သည် တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေး ဘဝက တည်ရှိခဲ့သော ပင်ကိုယ်မှတ်ဉာဏ်နှင့် သဘာဝစိတ် သည် ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်။ တခမ်းတနားရှိလွန်းလှသော ရာဇပလ္လင်နှင့် ဘုရင် မင်းမြတ်ကို မြင်လိုက်သောအခါ နှစ် ပေါင်းများစွာ မေ့ပျောက်နေခဲ့သည့် ရှိသေခန့်ညားစိတ်သည် မသိမသာဝင်လာသည်။

တကယ်တော့လည်း သူသည် ကလေးဘဝ ကတည်းက ဘုရင်မင်းမြတ်အား ရေမြေ့ရှင် သက်ဦးဆံပိုင် သခင်တစ်ဦး အဖြစ် သက်ဝင်ယုံကြည်ပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ သူ ကလေးဘဝက ပထမဆုံးတစ်ကြိမ် ဤအခန်းထဲသို့ ရောက် ခဲ့ဖူးရာ ထိုစဉ်က သူသည် သူ့ဖခင်၏ လက်ကဲ့ဆွဲ၍ ညီလာခံ ခန်းမအတွင်းမှ အပြင်အဆင် အမွမ်းအမဲများကို ငေးမော ကာ များစွာစိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။

နောက်ပိုင်းအရွယ်ရောက်လာ၍ ကွန်မြူနစ် ဝါဒကသာ လျင် သူ့တစ်မျိုးသားလုံးကို ပြင်သစ်တို့ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် သက်ဝင်လာသောအခါတွင်မူ သူသည် ဘုရင်အား ပုတ်ပုတ် ခတ်ခတ် ပြောဆိုခဲ့သည်။ ရွှေချထားသည့် အရုပ်တစ်ရုပ်မျှ သာ ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင် ခဲ့သည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အခု သူ ဘုရင်ဘိုဒိုင်း၏ ရွှေ့မှောက် ရပ်နေသည့်အခါ ကလေးဘဝက ကိန်းအောင်းလာခဲ့သော စိတ်ဓာတ်သည် သူ့အား အနှောင့်အယှက် ပေးလျက်ရှိ၏။ မိခင်၏အထုတ်အထိတ် အသိအမှတ်ပြုထားသော ဘုရင်အား ဆီတုန်းကလို ဦးညွတ်၍ အရိုအသေပေးလိုက်ချင်စိတ်သည် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ကင်မ်သည် သူ့စိတ် သူ့ အတိနှင့် ထိန်းချုပ်ကာ အောက်အည်းထားရ၏။ ဝီယက် ခင်း တံဆိပ်ကလေးကို သူ၏ဘောင်းဘီတို့ အိတ်ထဲတွင်ထည့် မှု ယူလာခဲ့သည်ကို သတိရလာသည်။ ထိုတံဆိပ်ကလေးကို ဘုရင်ဘိုဒိုင်း၏ အင်္ကျီတွင် တပ်ဆင်ပေးမည်ဟု ရည်ရွယ်ပြီး သည့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတံဆိပ်ကို တပ်ဆင်ပေးလိုက် ခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့ဝီယက်မင်းအဖွဲ့၏ အချုပ်အခြာအာဏာ ခိုင်ဆိုင်မှုကို သွယ်ဝိုက်၍ ထုတ်ဖော်ပြသမည်ဟုလည်း သူ ဆုံး ဖြတ်ထားခဲ့သည်။ သူသည် ဘုရင်ဘိုဒိုင်း၏ မျက်နှာကို တစ် ချက်မျှ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ ဘိုဒိုင်း၏ မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်လွန်းလှ၏။ သူသည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ကာ အနေကျသလို ဖြစ်လာသည်။

ဘုရင် ဘိုဒိုင်းသည် ကင်၏မျက်နှာကို တစ်ခဏမျှပြန်၍ စူးစူးရရကြည့်သည်။ သူ့ကြည့်နေပုံသည် ငေးတိငေးကြောင် နှင့် တွေ့တွေ့ဝေဝေ နိုင်လွန်းလှ၏။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံး များသည် သူ့ဘေးမှ နန်းတိုင်းအရာရှိထံ ရောက်သွားပြီး ခပ်မရဲ မျက်နှာထားဖြင့် ချောင်း တစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

‘ဒီအချိန်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့သမိုင်းမှာ သေရေးရှင်တွေ
တမျှ အရေးကြီးတဲ့အချိန်ဖြစ်တယ်’ ဟု စကားစုသည်။

ဒီလိုအချိန်မှာ စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းဟာ အသက်ပါစိတ်
ဝမ်းကွဲပြားမှုဟာ သေမင်းပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ မြောက်ပိုင်း
ဒေသမှာ လွတ်လပ်စွာတွေးခေါ်မြော်မြင်ခွင့်နဲ့ လွတ်လပ်စွာ
ပြောဆိုရေးသားခွင့်တို့ကို အလေးပေးတဲ့ ဒီမိုကရေစီစနစ်ဟာ
ရှင်သန်ကြီးထွားလျက် ရှိပါတယ်။ ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ
ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ နိုင်ငံတော်နဲ့ပြည်သူတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို
ရှေ့ရှုပြီး ဆုံးဖြတ်ဆောင်ရွက်သင့်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို မဆုံးဖြတ်
မဆောင်ရွက်ဘဲ အချိန်ဆွဲနေလိုက်မယ်ဆိုရင် မြောက်ပိုင်း
တောင်ပိုင်းကြားမှာ ပဋိပက္ခမီးဟာ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မဟု
လို့ စိုးရိမ်ရပါတယ်။ ဒီပဋိပက္ခမီးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ပြည်သူတွေ
ဒုက္ခဆင်းရဲတွင်းထဲ ကျအောင် တွန်းပို့ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်
တို့နိုင်ငံတော် အခွန်ရှည်အောင် ကြီးကျယ်ထင်ရှားလာအောင်
ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်း ရှိသမျှသုံးပြီး တိုက်ခိုက်ချွားကြတဲ့
ဘူးဘဲဘင်တွေရဲ့ ထူးခြားပြောင်မြောက်တဲ့ လုပ်ရည်ကို
ရှည်တွေကို ပြန်ပြီးဆင်ခြင်သုံးသပ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်
တို့ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်
ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ လက်တွေ့အားဖြင့် ပြည်သူတွေ
နိုင်ငံတော်ကိုအကျိုးမပြုတဲ့ စနစ်ကို အချိန်မီ ပယ်ဖျက်ပစ်
ကျွန်ုပ်တို့ စဉ်းစားခဲ့ကြပါတယ်။ အဲသလိုစဉ်းစားပြီး ကျွန်ုပ်
တို့ ထီးနန်းစွန့်ပို့နဲ့ အာဏာကို ဟန့်ငြိမ်းပေးတာမှာ ဖွဲ့စည်း
တည်ထောင်ထားတဲ့ ဒီမိုကရက်တစ် ပြည်သူ့သမ္မတ အစိုးရ
အဖွဲ့လက်ထဲ အမြန်ဆုံး လွှဲပြောင်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏အသံသည် အနည်းငယ်မျှ တုန်ယင်လှုပ်
ရွှားနေသည်။ သို့သော်သူသည် ရာဇဏှန္ဒြေ မပျက်အောင်
ကောင်းစွာထိန်းသိမ်းသွားနိုင်သည်။ စကားကိုလည်း ကြည်
လင်ပြတ်သားစွာ ပြောသွားသည်။ ကင်မ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်
ကိုကြည့်ကာ ကရုဏာမကင်းသလို ဖြစ်မိ၏။ အခုလိုကုန်သိကွာ
နိမ့်ကျစေသော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာစေခဲ့သည့်အတွက်
သူ့စိတ်တွင် မသိုးမသန် ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

‘နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် အုပ်ချုပ်လာခဲ့တဲ့ကာလအတွင်းမှာ’
ဟု ဘိုခိုင်းက ဆက်ပြောသည်။

သူ့အသံသည် တည်ငြိမ်လာသည်။

‘ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဆိုးရွား ခါးသီးတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို
သာ ရခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံအတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေ
နိုင်မယ့် လုပ်ငန်းဆိုလို့ ဘာလုပ်ငန်းမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ကြဘူး။
ယနေ့ကစပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံမှာ
လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံသားတစ်ဦး ဖြစ်လာရတဲ့အတွက် စိတ်ချမ်း
မြေ့ခြင်း ဖြစ်ရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဘိုခိုင်းဆိုတဲ့ ဘုရင်အမည်
ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ကို သာမန် နိုင်ငံ
သားတစ်ဦး ဗင်သီ အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုကြစေချင်ပါတယ်။
နောက်ပြီးတော့လဲ ဒီနေရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့က ဟန့်ငြိမ်း ဒီမိုကရက်
တစ် အစိုးရကို ပြောချင်တာက ကျွန်ုပ်တို့ကို နိုင်ငံတော်ရဲ့
အတိုင်ပင်ခံအဖြစ် တာဝန်ပေးလိုက် ပေးဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ကို
ကျွန်ုပ်တို့ အပ်နှင်းလိုက်ပြီဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ’

၂၅၂ ဇောင်းထွန်းသူ

ဘုရင်ဘိုခိုင်းသည် ကင်မ်ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ အရာရှိကြီး၏ လက်တွင်းမှ တံဆိပ်နှင့် ဓားတင်ထားသည့် ဖုံကိုယူ၍ ကင်မ်၏ လက်ထဲသို့ ပေးအပ်သည်။

‘ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး တည်မြဲပါစေ’ ဟု ဆုတောင်းသည်။

သူ့အသံတွင် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှု ပါလာသည်။

‘ကျွန်ုပ်တို့ရှိ ဒီမိုကရက်သစ် ပြည်သူ့သမ္မတအစိုးရ တည်မြဲပါစေ’

ထိတ်လန့်အံ့ဩနေသော ကင်မ်၏လက်များသည် တုန်တုန် ယင်ယင် ဖြစ်နေကြသည်။ သူ့ လက် ထဲ ရောက် လာ သည့် ချောက်စိစားသည် လွတ်ကျတော့မလိုဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ဓားကို ကသောကမျောဖမ်းဆွဲပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားရ၏။ သူသည် ဖုံကို လက်ထဲ၌ ကြာကြာကိုင်မထားရ။ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ ဒုတိယခေါင်းဆောင်လက်သို့ အလျင်အမြန်ပင် လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော်တို့က အလွန်ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ ကြိုဆိုလက်ခံပါတယ် ဗင်သီ’

ကင်မ်သည် သူ၏ ဗယောက်ဗယက်ဖြစ်နေသော စိတ်ခံစားမှုများကို ဘေးလူများမရိပ်မိအောင် အသံကို အားထုတ်၍ ဝန်းချုပ်ပြီး ဝင့်ဝင့်ဝါဝါလေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ အာဏာနဲ့ ထီးနန်းစွန့်လွှတ်မှုဟာ နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်ကြာမျှ ပြင်သစ်တွေရဲ့ ကျွန်အဖြစ် သက်ဆိုးရှည်ခဲ့ရတဲ့ ဗီယက်နမ်ပြည်သူတွေကို သူတို့လက်အောက်က လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါပြီ၊ မကြာသေးမီကမှ လာရောက်အုပ်စိုးခဲ့ကြတဲ့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေ လက်ထဲကလဲ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါပြီ၊ ဒီစွန့်လွှတ်မှုကြောင့် ပြည်သူ့တစ်ရပ်လုံးဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နိုင်ငံရဲသမိုင်းကို ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီး အလွန်အကျင့်ပျက်ပြား ဆိုးရွားလှတဲ့ အစိုးရတပ်ဖွဲ့ရဲ့ လက်အောက်ကလဲ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြရပါပြီ၊ လွတ်လပ်သော ဒီမိုကရက်တစ် ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံတော် အစွန့်ရှည်စွာ တည်မြဲပါစေ’

ကင်မ်သည် ဘုရင်ဘိုခိုင်း အ နီး သို့ ကပ် သွား ပြီး သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ တံဆိပ်ကို တုတ်ယူ၍ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဘရိကိုက် ကျူးနစ်အင်္ကျီရင်ပတ်တွင် တပ်ဆင်ပေးသည်။ သူက တံဆိပ် တပ်ပေးနေခိုက်တွင် ဘုရင်ဘိုခိုင်းသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရပ်ကာ ကင်မ်၏ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ နောက်ဘက်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ကင်မ်ကတော့ သူ့ ကိုယ်သူ့ ကောင်းစွာမထိန်းနိုင်။ ကင်မ်၏လက်နှစ်ဖက်သည် ပြင်းထန်စွာ တုန်ယင်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသဖြင့် သူ့ လက်ထဲမှ တံဆိပ်သည် အကြိမ်ကြိမ်ပင် လွတ်ကျသွားတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

ဘုရင်၏အပါးမှ သူ့ နောက်သို့ပြန်ဆုတ်လိုက်သော အခါတွင် ရွှေရောင် ကြယ်တစ်ပွင့်ပါ နီရဲရဲအလံ ရင်ထိုးတံဆိပ်

သည် ဘုရင်၏ရင်ပတ်တွင် စေ့စောင်းစောင်းဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

ဘိုဗိုင်းက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သောအခါ ကင်မိမှာ များစွာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဘိုဗိုင်း၏လက်ကို ဆီး၍မဆွဲဘဲ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမိ၏။ သူ့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းနေခြင်းပါကလား။ နိုင်ငံ၏ သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်တစ်ပါးက သူ့လက်အောက်ခံ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး တစ်ယောက်ကို ဘယ်သောအခါမှ လက်ချင်းဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လေ့မရှိ။

ကင်မိ၏စိတ်သည် များစွာ ရှုပ်ထွေးနေခက် ကျီးလျက်ရှိသည်။ ကင်မိ၏အဖြစ်ကို မြင်သောအခါ ဘိုဗိုင်းကပြုံးသည်။ ကင်မိ၏မျက်နှာသည် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဘုရင်၏ လက်ကို ကပျာကယာဆွဲဆုပ်လိုက်သည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေခိုက်တွင် ကလေးဘဝက အသိစိတ်သည် သူ့ကို အနိုင်ယူသွားသည်။ သူသည် ဘုရင်မင်းမြတ်အား တရိုတသေ တလေး တစား ဦးညွတ်နေမိပြီ ဖြစ်၏။

နောက် နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ ကင်မိသည် နန်းမြို့ရိုးထက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူတူ ယှဉ်တွဲ၍ ရပ်လျက်ရှိသည်။ ဘုရင်အလံတော်ကို တိုင်မှချပြီး ဗီယက်မင်းအထံတင်သည့် အခမ်းအနား တက်ရောက်နေခြင်းပေတည်း။ မြို့ရိုး

အောက်ဘက်မှ ပရိသတ်သည် ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လျက်ရှိကြသည်။

‘ဗင်သီ၏ ဒီမိုကရေစီစိတ်ဓာတ်ကို ကြိုဆိုပါ၏’

‘အစိုးရအဖွဲ့သစ်ကို ကြိုဆိုပါ၏’ဟူသော ကြွေးကြော်သံများကို ဗီယက်မင်းအဖွဲ့မှ စေလွှတ်ထားသည့် လူများက တိုင်ပေးနေကြသည်။ လူထုကြီးက သံယောင်လိုက်၍ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်နေကြလေသည်။

ကင်မိသည် အောက်ဘက်ရှိ လူထုပရိသတ်၏ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်သံများကို တို့ပြန်သည့်အနေဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပြုံး၍မရ။ သူသည် တိုင်ထိပ်တွင် တလူလူလှိုင်နေသော နီရဲရဲအလံကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ပိတ်ဖြစ်လျက်ရှိနေသည်မှာ မှန်သော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့ဖခင်ကြီး တရင်းတနီးရှိခဲ့သော ကမ္ဘာလောက၊ သူကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော ကမ္ဘာလောကသည် ထာဝရ ပျက်ပြားသွားခဲ့လေပြီဟူသောအတွေးကို မတွေးဘဲ မနေနိုင်။ ထိုအတွေး ဝင်လာသောအခါ သူ့စိတ်သည် များစွာလှုပ်ရှား လာခဲ့ရလေသည်။

များပြားလှသော လူထုပရိသတ်ကို ကြည့်ကာ တအံ့တကြဖြစ် လျက် ရှိကြသည်။

သူတို့ သိုင်ငံယင်မြို့မှ ထွက်ခွာစက ခြေလျင် ချီတက်လာခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်၏။ ကင်းမလွင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်မိကြသော အခါ ကျမှ မြို့တော်၏ဆင်ခြေဖုံးတစ်ဝိုက်မှ အသင့်စောင့်ဆိုင်း ကြိုဆို နေကြသော အမိုးပွင့်ကားများနှင့် ထရပ်ကားကြီးများပေါ် တက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို တင်ဆောင်လာသည့် မော်တော်ကားများသည် မြို့တော်အတွင်းရှိ လမ်းဘေးဝဲယာမှ တစ်ခဲနက် ကြေးကြော်အော်ဟစ်ပြီး ကြိုဆိုနေကြသည့် လူစု လူဝေးကြီးများကြားမှ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင့် လာခဲ့ကြသည်။

(၁၃)

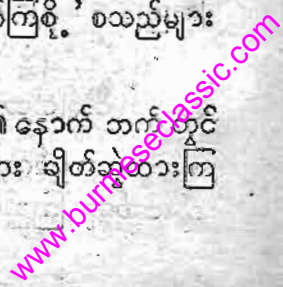
ဂျိုးဇက်နှင့် သူ၏အိုအက်စ်အက်စ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် လက်ကျန် ဗီယက်မင်းပြောက်ကျားတပ်သားများနှင့်အတူ သိုင်ငံယင် မြို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့လူစု ယင်းစာ့သို့ ချီတက်လာသော ခိုက်တိုဝီ ဟန့်မြို့တော်နှင့် အခြားသောမြို့ကြီးများ၌ဖြစ်ပျက် နေသမျှ သတင်းများသည် ရေဒီယိုဝါယာလက်စက်မှတစ်ဆင့် အဆက်မပြတ် ရောက်လာလျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ သည် မြို့ကြီးများမှ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို ကြိုတင်၍ သိထား ကြသည်။

သို့သော်လည်း စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့ မနက် မြောက် ဗီယက်နမ် မြို့တော်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွား၍ သူတို့အား ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်နေကြသည့် လူထုပရိသတ်ကို မြင်တွေ့လိုက် ခဲ့သောအခါတွင်မူ သူတို့အားလုံး အံ့အားမသင့်ဘဲ မနေနိုင်

လမ်းတိုင်းတွင် သူတို့ခေါင်းများအထက်၌ ချိတ်ဆွဲထား ကြသည့် ဗီယက်မင်းအလံများနှင့် အာနမ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ တရုတ်၊ ချမ္မားစသော ဘာသာလေးမျိုးဖြင့် ရေးထိုးချိတ်ဆွဲထားသည့် ကြေးကြော်သံစာတန်းကြီးများကို မြင်တွေ့နေကြရ၏။

ကြေးကြော်သံများမှာ ‘မဟာမိတ်များကို ကြိုဆိုပါ၏။ ဒီဒေသမှာ ငြိမ်းချမ်းနေပြီ’ ‘ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသည် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားတို့အတွက် ဖြစ်သည်’ ‘ကျွန်ုပ်တို့ရခြင်းထက် သေရ ခြင်းက မြတ်၏’ ‘သေမင်းနှင့် လွတ်လမ်း၊ ကြိုက်ရာလမ်းကို ရွေး’ ‘ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ဝါဒကို မြေမြုပ်ပစ်ကြစို့’ စသည်များ ဖြစ်လေသည်။

ဓာတ်ရထား များနှင့် လန်ခြားများ၏ နောက် ဘက်တွင် လည်း ထိုကြေးကြော်သံ စာတန်းကြီးများ ချိတ်ဆွဲထားကြ

၂၅၀ ဇောင်ထွန်းသူ

သည်။ လမ်းမကြီးများ တစ်လျှောက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများနှင့် အိမ်ပြတင်းပေါက်များတွင် ချိတ်ဆွဲထားကြသည့် မုတ်ဆိတ် မွှေးတို့နဲ့နဲ့နှင့် လူတစ်ယောက်၏ ပန်းချီပုံတူကားချပ်များ မှာလည်း ရာပေါင်းများစွာပင် ဖြစ်သည်။ ပန်းချီလက်ရာမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ်သော်လည်း ဂျိုးဇက်အဖို့တော့ ထိုပုံကို တစ်ချက်မြင်ရုံမျှဖြင့် ပက်ဘိုးစခန်း၌ သူ့ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသည့် ငန်းဖမ်းပြီး ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေသောမျက်နှာကို ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။

ထိမ်းမနိုင် သိမ်းမရဖြစ်လောက်အောင် စိတ်အားတက်ကြွ ထက်သန်နေသော လူထုကြီးနှင့် ရွတ်တရက်ချက်ချင်း တစ်မျိုးသားလုံး၏ အာဇာနည်သူရဲကောင်းများ ဖြစ်သွားရသော ပြောက်ကျားတပ်သားများကိုကြည့်ကာ အိုအက်စ်အက်စ်အဖို့ဝင် တပ်သားများသည် တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။ အဝတ်အထည် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် မသေမဆပ် နိုင်လွန်းလှသော ဤပြောက်ကျားတပ်သားများကြားတွင် သူတို့သည် တစ်လမျှနေခဲ့ရဖူး၏။ ယခုလို မြန်းစားကြီး ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည် ဟု လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့မိပေ။ သူတို့အားလုံးသည် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားများဖြင့် ပြောက်ကျားတပ်သားများကြည့်ကာ ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေကြလေသည်။

‘သူတို့အနေနဲ့ ဗိုလ်ကြီးရဲခါတ်ပုံကိုပါ ဦးလေးဟိုခါတ် အတူတူ တွဲချိတ်ထားသင့်တယ်’

ဗိုလ်ဟော့ခ်က ပြောင်စပ်စပ်ပြုံးဖြဖြ မျက်နှာပေးပြီး ဂျိုးဇက်ကို ကြည့်၍ ပြောသည်။

‘တကယ်လို့ ဦးလေးဟိုရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ လူမာ ဗိုလ်ကြီးပဲလို့ သူတို့သိကြရင်တော့ ဗိုလ်ကြီးဓာတ်ပုံကိုပါ ချိတ်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

ဂျိုးဇက်က ပြုံးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အပြုံးမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိလှ။

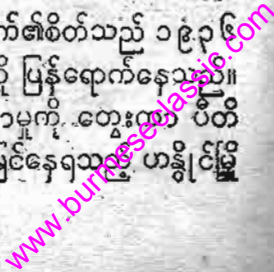
‘အခုတော့ဖြင့် အားလုံးရှင်းသွားပြီလို့ ထင်တာပဲဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား’

ဟော့ခ်က ပြင်သစ်ဆန်ကျင်ရေး ကြွေးကြော်သံ စာတမ်းများကို ကြည့်၍ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရဲဘော်ကြီး လူစီးယပ်စ်အနေနဲ့ ဗီပဲတော်ကြီး ကျင်းပပြီဆိုကတည်းက တုန်ကင်နယ်ထဲကို ပြင်သစ်ကင်းတပ်တွေ အဝင်ခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မိအချက်ကတော့ ထင်ရှားနေပြီ’

ဂျိုးဇက်က တွေ့တွေ့ဝေဝေမျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ လူစုလူဝေးများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသော လမ်းများပေါ်တွင် သူတို့ကားများသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ရွေ့လျားလျက်ရှိ၏။

ဤအခိုက်အတန့်အတွင်းတွင် ဂျိုးဇက်၏စိတ်သည် ၁၉၃၆ ခုနှစ်က သူမြင်ခဲ့ရဖူးသည့် ဟန့်ရှင်မြို့စီသို့ ပြန်ရောက်နေသည်။ ထိုဝဉ်က ခံစားခဲ့ရသည့် ပျော်ရွှင်သာယာမှုကို တွေးကာ ပီတိဖြစ်မိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လက်တွေ့မြင်နေရသည့် ဟန့်ရှင်မြို့

အညွှန် သူ တိုတုန်းကရောက်ခဲ့ဖူးသည့် ဟန့်မြို့မှ ဟုတ်ပါလေ
ဟု သံသယဖြစ်မိ၏။

မြို့လယ်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ရှိ ပြင်သစ် စတိုးဆိုင်အား
လုံးကို ယှဉ်ပြားများဖြင့်အသေရိုက်၍ ပိတ်ထားသည်။ ပြင်သစ်
တို့က သူတို့ ပြင်သစ် ကိုလိုနီသူရဲကောင်းများအား ဂုဏ်ပြု၍
မှည့်ထားသည့် လမ်းအမည် ဆိုင်းဘုတ်များမှာလည်း ကျီး
ကြေမှုကာ လမ်းများပေါ်တွင် တစ်စစပြန်ကြနေကြသည်။ ထို
ဆိုင်းဘုတ်များ နေရာတွင် ဗီယက်နမ် တော် လှန် ရေး သူ
ကောင်းများ၏ အမည်များ ရေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်များ
တပ်ထားကြပြီဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ယခင်က 'ဟင်နရီရီဗီးရီးလမ်း' သည် ယခုအခါ
ပြင်သစ်ကိုလိုနီနယ်ချဲ့သမားများကို အစောဆုံး စတင်ပုန်ကန်
သူအား ဂုဏ်ပြု၍ မှည့်ထားသည့် 'ဗိုင်လီဖန်တိုင်းချောလမ်း'
ဖြစ်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ယခင်က 'မိုင်ယာတယ်လ်
လမ်း' သည် ယခုအခါ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင် ပထမဦးစွာပြည်သူ
လွတ်တော် တည်ထောင်ပေးခဲ့သောဘုရင်ကို ဂုဏ်ပြုထားသည့်
'ဒွန်ထရန်နန်တန်လမ်း' ဖြစ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း ကျီးတော်
သတိပြုမိသည်။

ယခင်က ရုပ်ကွက်တိုင်းတွင်တည်ရှိခဲ့သည့် ပြင်သစ်ဘာသာ
ဖြင့် ရေးထားသမျှ လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ် များမှာလည်း
တော့ပေ။ ယင်းဆိုင်းဘုတ်များနေရာတွင် လက်တင်စကားလုံး

များဖြင့် တီထွင်ထားသော အမျိုးသားဘာသာစကား ဆိုင်း
ဘုတ်များ ရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။ ဂျိုးဇက်အဖို့-အိဗွာယ်ကို
လုံးဝနားမလည်သည့် ဆိုင်းဘုတ်များဖြစ်သည်။

ဘုရင်ခံ၏ အိမ်တော်အတွင်း၌ စိုက်ထူထားသည့် အလံတိုင်
များထိပ်မှ အနီရောင်ဗီယက်မင်းအလံများသည် စက်တင်ဘာ
လ၏ လေပြည်လေညှင်းကြားတွင် ထည်ဝါခံ့ညားစွာ ဖြင့်
တလူလူလွင့်လျက် ရှိကြသည်။ သူ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့်လမ်း
များတစ်လျှောက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသမျှ ထောင်ပေါင်းများ
စွာသော ကြေးကြော်သံများသည် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရေး
ထားခြင်းမဟုတ်သည်ကို ဂျိုးဇက်အခုမှပင်ပြန်၍ သတိထားမိ
လာသည်။

'ဗိုလ်ကြီး နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ရောက်တုန်းကနဲ့စာရင်
အပြောင်းအလဲကတော့ နည်းနည်းပါးပါးရှိမှာပေါ့၊ ဟုတ်
လား' ဟု ဟော့ခိက မေးသည်။

'ဗိုလ်ကြီးကြည့်ရတာ နာရီကို နောက်ပြန်ပြီး လှည့်လို့ရရင်
လှည့်ချင်နေပုံ ပေါ်တယ်နော်။ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဗိုလ်ကြီးစိတ်ထဲ
မှာ ဦးလေးဟိုလိုခေါ်တဲ့ အဘိုးကြီးလူစီးယပ်စ်ရဲ့ မရိုးသား
မဖြောင့်မတ်မှု အပေါ်မှာ ဘဝင်မကျဖြစ်နေဟန် တူတယ်။
ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား'

'နှစ်ခုစလုံးပဲဆိုပါတော့ ဟော့ခိရယ်' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြော
သည်။

‘ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ဦးလေးဟို အနေနဲ့ တယ်လောက်ပဲ ညစ်ညစ် သူ့ လူမျိုးတွေအတွက် သူ့မှာ ဘာ မဆို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိနေတယ် ဆိုတာကတော့ သံသယဖြစ်ဖို့ မလို တော့ဘူး။ ကိုယ်ကတော့ အဲသလိုပဲ ထင်တယ်လေ။ ပြင်သစ်တွေ ကလဲ သူတို့လူမျိုးတွေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မတရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ နည်း နည်းပါးပါး မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်ပြီး လိမ်ပြောတာ လောက်ကတော့ ခွင့်လွှတ်သင့်ပါတယ်’

စောစောပိုင်း ရက်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက ကုမင်းမှ လေယာဉ်နှင့်ကြိုတင်၍ ရောက်လာခဲ့သော အိုအက်စ်အက်စ် အဖွဲ့ ‘ငှားမစ်ရှင်’ သည် ဟိုတယ်မက်ထရိုပိုလ်တွင် ကောင်းပေ ဆိုသည့် အခန်းများ၌ တည်းခိုနေကြပြီ ဖြစ်၏။ မစ်ရှင်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်မှာ ဂျိုးဇက်တို့၏ တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးထရင့်ချီ ဖြစ်၍ ဂျိုးဇက်တို့ ‘သမင်မစ်ရှင်’ အား ဟန့်နှိုင်း မြို့တော်သို့ ပြောက်ကျားတပ်သားများနှင့်အတူ ချီတက်လာရန် ရေဒီယို ပိုင်ယာလက်စက်ဖြင့် ခွင့်ပြုမိန့်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဂျိုးဇက်နှင့်ဟော့ခ်တို့က တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည့်အခါ ဆီး၍ဖွင့်ပေးသူမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးထရင့်ချီကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ ရှင်လန်းမြူးကူးလျက်ရှိသော ထရင့်ချီသည် ရှန်ပီနီတစ်ပုလင်း ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူသည် ဖန်ခွက် များ အသင့်ချထားသည့် စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ လက်တစ်ဖက် ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြပြီး ဂျိုးဇက်တို့အား ထိုင်ခိုင်းသည်။ အားနေ

သည့် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင်မူ ရေဒီယိုပိုင်ယာလက်စက် အော် ပရေတာတစ်ယောက်သည် စက်များကို တပ်ဆင်လျက် ရှိလေ သည်။

‘လူကြီးမင်းတို့ကို ဟန့်နှိုင်းမြို့တော်က ကြိုဆိုနေပါတယ်’ ဟု ထရင့်ချီက စားပွဲပေါ်မှ ဖန်ခွက်သုံးလုံးတွင် ရှန်ပီနီများ ငွေ ထည့်ရင်း ပြောသည်။

‘အခုအချိန်မှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိနေတဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ဟော့ခ်မြို့တော်ကြီးကို ကြည့်ချင်မှ ကြည့် နေ ပါ လိမ့် မယ်။ ဒီဟိုတယ်ရဲ့အပြင်ဘက်က အမေရိကန်တွေကလဲ ဒီမြို့တော်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သတင်းတွေကို ကြားချင်မှ ကြားကြမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ပြင်သစ် ရှန်ပီနီကတော့ ကောင်းမှ ကောင်းပဲ။ ဟော့ခ်ဟိုတယ်ထဲမှာ ရှန်ပီနီ ကတော့ အောတိုက်နေတာပဲ။ ဒီ တော့ကာ တို့များအနေနဲ့ စစ်ကြီးပြီးဆုံးခြင်း အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ရှန်ပီနီတစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်ပြီး စိတ်အပန်းဖြေ ကြစို့’

‘စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားခြင်းအတွက်...’

သုံးယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်း ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။ ဟော့ခ်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့က ရှန်ပီနီကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ လိုက်ကြသော်လည်း ဂျိုးဇက်ကတော့ ရှန်ပီနီကို တစ်ငုံချင်း သောက်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ လမ်းပေါ်သို့လှမ်းကြည့်ကာ အတွေး ဖြေလျှင်ကြောတွင် နှစ်မျောလျက်ရှိသည်။

သူ ဟန့်ကြင်ကို နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့စဉ်က ညနေ
 တိုင်းလိုလို ထိုင်ခဲ့သည့်ဆင်ဝင်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ သူသည်
 ထိုနေရာ၌ထိုင်ကာ လန်းထံ စာတစ်စောင်ရေးခဲ့ဖူးသည့်မဟုတ်
 ပါလား။ ဟိုတုန်းက သူထိုင်ခဲ့ဖူးသည့် ကြိမ်ကုလားထိုင်များ
 နှင့် ကျောက်စားပွဲများသည် ယခုတိုင်အောင်ပင် ဆင်ခင်အမိုး
 အောက်၌ ပုံစံမပျက် ခင်းထားဆဲဖြစ်၏။ ဂျိုးဇက်အနေဖြင့်
 ဟိုတုန်းက သူထိုင်ခဲ့သည့် ထောင့်ကလေးကိုပင် ကောင်းစွာ
 မှတ်မိနေသည်။ ဟိုတုန်းက အားတက်ရှင်လန်းခဲရသည့် စိတ်
 ကြည်နူးမှုသည် သူ့ရင်ထဲတွင် ပြည်လည်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်
 ဖြစ်ရာ တစ်ခဏမျှတော့ အခန်းထဲမှ စကားပြောနေကြသည့်
 အရာရိန်စဉ်း၏အသံသည် သူ့နားထဲမှ ပျောက်သွားသည်။

‘.....ငါထင်တာကတော့ ငါတို့အတွက် ရေတံခွန်ကြီး
 တစ်ခုနောက်က ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုထဲက သူ့တွေလာခဲ့တဲ့
 လူစီးယပ်စ်ဆိုတဲ့လူဟာ သမ္မတဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်
 ကို သူ အချိန်နိမ့် တွေးလို့ရသေးဟန်မတူဘူး ပိုလီဟော့ခါ၊
ငါပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား ဂျိုးဇက်’

ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်သော ထရှင်ချို၏အသံကြောင့်
 ဂျိုးဇက်၏ အတွေးရေလျှင်သည် ဖြုန်းခွဲနဲ့ ပြတ်သွားသည်။
 သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သူ့အနီး၌
 ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

‘ငါ သူ့ကိုပြောတာ နှစ်ကြိမ်လောက်ရှိသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့်
 ပိန်ရှ်နေတဲ့ သံခမောက်နဲ့ ကာကီအင်္ကျီ အစုတ်အပြတ်ကို

အခုထက်ထိမချွတ်ဘူး၊ ဗီယက်မင်းတွေက ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့
 ဆိပ်တော်ကို သိမ်းလိုက်ပြီ၊ ဟိုကတော့ အိမ်တော်စင်းထဲက
 မြေစိုက်ကော့တိတ်ချီ တိုက်ပုကလေးထဲမှာပဲ နေတယ်’

ပြောရင်းဆိုရင်းကပင် ထရှင်ချိုက ထပ်၍ ရယ်ပြန်သည်။

‘သူကြည့်ရတာ တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့လက္ခဏာရှိတယ်၊
 အနေမုန်းလွဲပိုင်းမှာ ဘာဒင်းပန်းခြံထဲက လူထုစည်းဝေးပွဲကို
 သူတက်ပြီး အရေးကြီးတဲ့မိန့်ခွန်း ပြောလိမ့်မယ်၊ အဲဒီပွဲမှာ
 ဒီလိုအဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ဝတ်ပြီး မိန့်ခွန်းပြောမယ်
 ဆိုများ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသလား မပြောတတ်ဘူး၊ တို့အားလုံး
 ထိုလဲ ယူနီဖောင်း တခမ်းတနားဝတ်ပြီး တရားဟောစင်မြင့်
 ပေါ်မှာ သူနဲ့အတူတူ မက်တတ်ရပ်နေဖို့ ဖိတ်ထားတယ်၊
 ဒီမယ်ဟေ ဂျိုး၊ သူက မင်းကော လာမယ်မဟုတ်လားလို့
 ငါ့ကို ခဏခဏမေးနေတယ်ကွ၊ သိလား’

‘ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်နိုင်ငံက သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေးတိုက်
 ထွက်ကို အခုလို အားပေးအားမြှောက်ပြုတာ မသင့်တော်
 ဘူးလို့ထင်တဲ့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလား’ ဟု
 ဂျိုးဇက်က တစင်မကျသော မျက်နှာထားဖြင့် မေးသည်။

ထရှင်ချိုက ဂျိုးဇက်၏ပခုံးကို တရင်းတနီး လှမ်းပုတ်လိုက်
 သည်။

‘စိတ်ကို အေးအေးထားစမ်းပါ ဂျိုးရာဂဏ်သရေရှိ လူကြီး
 လူကောင်း ဧည့်သည်တစ်ယောက်လို့ ပြုမူပြောဆိုသွားပါ၊
 အခု ဒီမှာရောက်နေတဲ့ လူတိုင်းဟာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်

တခမ်းတနား ညွှတ်ပြန်ကြရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကုမ္ပဏီ
ပစ္စည်းမရှိဘဲ လွတ်လိုက်တဲ့ လွတ်လပ်သော ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့တာ
ဒီကိုရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အကျယ်ချုပ် အဖမ်းခံထား
ရပြီ။ အခုဆိုရင် သူတို့ကို ဘုရင့်နန်းတော်ထဲမှာ အစောင့်
အကြပ်တွေနဲ့ထားတယ်။ ငါတို့ သမ္မတ ရှစ်စုံ မသေခင်က
စစ်ဌာနချုပ်ကို ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားရှိတယ်။ ပြင်သစ်တွေ အင်
ချိုင်းနားကျန်းဆွယ်က နို့ညှစ်ယူနေတာ ထော်လောက်
ထင်တယ်တဲ့။ အဲဒီစကားကို မင်း မမှတ်မိဘူးလား။ ဒေသ
အမျိုးသားအစိုးရကို ဆန့်ကျင်ဖို့ အလုပ်ဟာ ငါတို့အလုပ်
မဟုတ်ဘူး ဂျိုး။ ဒါကြောင့်လဲ ငါတို့ကို သူတို့ပြည်သူတွေက
ထောက်ခံနေကြတာပေါ့။ လမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာ
မင်း ကြည့်ပါလား။’

လမ်းပေါ်တွင် ဟို၏ ပုံတူပန်းချီကားများနှင့်ပီ ယက်မင်
အဖွဲ့ချုပ်အလံများ ကိုင်ဆောင်လာကြသည့် လူတန်းကြီးသည်
ကြေးကြော်သံများကို တစ်ခဲနက်ကြေးကြော်ကာ ဘာဒင်
ပန်းခြံဆီသို့ ချီတက်နေကြသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာ ပလတ်
ဖောင်းများပေါ်၌ ရပ်နေကြသည့် လူစုလူဝေးများကလည်း
စိတ်နိုး ချီတက်လာနေကြသူများကို ဟစ်အော်အားပေးလှ
ရှိကြ၏။ ဤမြို့တော်ထဲသို့ ဝင်လာကတည်းက ဂျိုးဇက် မြင်
ခဲ့ရသည့် လူစုလူဝေးကြီးများအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ အားထပ်
အတင်းအကျပ်စေခိုင်း၍ လုပ်ကြရသည့် ပုံစံမဟုတ်။ အ
အလျောက် စုစည်းပြီး ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်မှာ သိသာထင်
ရှားလျက် ရှိလေသည်။

‘အခု ဒီမှာ တွေ့မြင်နေကြရတဲ့ အရာရာတိုင်းဟာ ကျေနပ်
ရာရှိပါတယ် ဂျိုးရာ။ ဒါကြောင့်မို့ သောကတွေမွေးပြီး
မင်းခေါင်းကို ဒုက္ခပေးမနေပါနဲ့တော့။ ချုံကင်းက ဗိုလ်ချုပ်
ကြီး ဝက်ဒင်မိုင်းယားအုပ်ချုပ်တဲ့ တရုတ်တပ်ဟာ ဒီတစ်ပတ်
အတွင်းမှာ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ဒီနိုင်ငံရဲ့
ဆက်ရှိအခြေအနေကို လက်ခံလေးစားရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထား
ပြီးပြီ။ တရုတ်စစ်သားတွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်း
ပါးပါးတော့ လူကြွယ်ကြွယ်မှာပဲ။ ဒါက သူတို့လုပ်နေကြ
အလုပ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ဂျပန်တပ် အကြွင်းအကျန်
တွေကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်တဲ့အလုပ်ကိုတော့ ကျေနပ်အောင်
လုပ်သွားကြမှာပေါ့။ တကယ်လို့ တစ်ချိန်က မင်းနဲ့ ချစ်ခင်
ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း ရောင်းရင်းတွေအတွက် စိတ်ပူနေ
တယ်ဆိုရင်တော့ တောင်အက်မှာ ဆိုင်ရုံရှိနေတာပဲ’

ဆိုင်ရုံဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဂျိုးဇက်သည်
ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်
လိုက်သည်။

‘အဲဒီမှာကော ဘာတွေများ ဖြစ်နေသလဲ’

‘ထိုင်ပြီး ရုန်ပိန် တစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက် အေးအေး
ဆေးဆေး သောက်စမ်းပါဦးကွာ။ မင်းနဲ့ ဗိုလ်ဟော့ခံတို့
အတွက် နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခုပေးဖို့ ငါတို့ စိတ်ကူးထား
တာ ရှိနေတယ်’

ဂျိုးဇက်က ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ရွှေ့သို့ကုန်းကာ အခုထပ်ထည့်နေသော ဗိုလ်မှူးကြီးကို စိတ်မရွံ့ညှိနိုင်သည့် အရာရာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘မကြာသေးခင်ကဘဲ ငါတို့ အိုအက်စ်အက်စ် အဖွဲ့က ကောင်တေ့ ကာလကတ္တားက နေပြီ၊ ဆိုင်ဂုံကို ရောက်လာတယ်၊ သူတို့က ဒီကိုလှမ်းပြီး အကူအညီပေးဖို့ တောင်းခံကြတယ်၊ သူတို့အဖွဲ့က တပ်ခွဲ ၄၀၄ လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ အဖွဲ့ငယ် တပ်ဖွဲ့ပါ။ သူတို့က ဂျပန်တွေလက်ထဲကျနေတဲ့ မဟာမိတ် သို့ပုန်းတွေကို ပြန်ကယ်ဖို့ တာဝန်ယူထားရတဲ့ အဖွဲ့ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရေးဘက်က အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ သူတို့ အစီရင်ခံစာအရဆိုရင် နိုင်ငံရေးအခြေအနေကလဲ ဆိုးနေတယ်၊ သူတို့ကတော့ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်လာဖို့ နီးကပ်နေပြီလို့ ခန့်မှန်းနေကြတယ်’

ဂျိုးဇက်သည် ရွှေ့သို့ကုန်းထားသောခါးကို ပြန်ဆန့်လိုက်ပြီး သူ့ကုလားထိုင်တွင် တောင့်တောင့်မတ်မတ် မြင်ထိုင်လိုက်သည်။

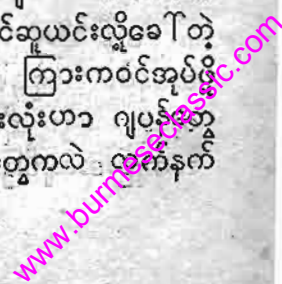
‘သူတို့က ဘာကြောင့် အဲသလို ခန့်မှန်းကြတာတဲ့လဲ’

‘ဒါကျတော့ အစကပြောမှဖြစ်မယ်၊ ကိုလိုနီကြည်းတပ်လက်အောက်ခံတပ်ရင်းအယ်တစ်က ပြင်သစ်တပ်သား တစ်သောင်းခါးထောင်လောက်ဟာ ဒီမှာဖြစ်သလိုပဲ အကျယ်ချုပ် သဘောနဲ့ အဖမ်းခံထားရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိန္ဒိယမြန်မာ

စစ်မြေပြင်ဘက်က မြိတ်သျှတပ်တွေဟာ ဗီယက်နမ်ကို သိမ်းဖို့ အတွက် ဆိုင်ဂုံကို ဦးတည်ပြီး လာနေကြပြီ။ ရောက်လာကြမှီလဲ သူတို့က ရက်သတ္တနှစ်ပတ်တောင်မြည့်တောင် နေကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုလောလောဆယ် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ တောင်ပိုင်း ဒေသ အုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီက ဆိုင်ဂုံကို သိမ်းထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကော်မတီဝင်တွေဟာ သူတို့ချင်း ရန်ဖြစ်နေကြတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေကြတယ်၊ သူတို့အနေနဲ့ ယာယီအစိုးရဖွဲ့ဖို့ပဲ ပြု၊ အဲဒီ ယာယီအစိုးရကို ထောက်ခံကြိုဆိုတဲ့ လူထုဆန္ဒပြပွဲတွေကိုလဲ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းအတွင်းက စည်းရုံးလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့လုပ်သွားတာက လူထုဆန္ဒပြပွဲလို့ မြှောက်တာထက် အဖွဲ့ခွဲ ခါးပိုက်ဆောင် တပ်သားဒါဇင်ဝက်လောက်က လက်နက်တွေနဲ့ အတင်းအကျပ် မြှောက်ထုန်းပြီး လုပ်ခိုင်းတဲ့ပွဲလို့ ပြောတာက ပိုပြီး မှန်ကန်မယ့် အနေအထားမှာ ရှိနေတယ်’

ဗိုလ်မှူးကြီး ထရင့်ချိုသည် စကားကိုဖြတ်ကာ ရှန်ပိန် ဖန်ခွက်ကိုကောက်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေသည်။

‘ဒီကြားထဲမှာ အလွန် အမြင်ကျဉ်းပြီး ဂိုဏ်းဂဏစိတ် သိပ်အားကြီးတဲ့ ကာအိုခိုင်၊ ဘာသာရေးဂိုဏ်းနဲ့ ဟွာဟွာ ဘာသာရေး ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်းကလဲ အချင်းချင်း တစ်ယောက်လည်ပင်း တစ်ယောက် လီးနေကြတယ်၊ ဘင်ဆူယင်းလို့ခေါ်တဲ့ မြေအောက် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းကလဲ ကြားကဝင်အုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်၊ ဒီဂိုဏ်းက လူတွေအားလုံးဟာ ဂျပန်တွေဆီက လက်နက်တွေရနေကြစာမို့၊ ဂျပန်တွေကလဲ ထက်နက်

တွေ့ကို ရောင်းစားပစ်နေကြတယ်။ အသားဝါ ဂျပူကောင်တွေကတော့ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနဲ့ လုံခြုံရေးအတွက် လိုအပ်တာဝန်မယူကြတော့ဘူး။ ဒီကောင်တွေအများစုဟာ တာဝန်မယူလှတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် နယ်စပ်က တရုတ်မြို့ချိုလုံကိုသွားပြီး အရက်ပဲ သောက်နေကြတာပဲတဲ့။ အဲဒီလို အခြေအနေတွေ ရှုမိထွေးနေချိန်မှာ ပြင်သစ်တွေက ပြင်သစ်ဗိုလ်မှူးကြီး ထယ်ယောက်ကို လေထီးနဲ့ ချပေးလိုက်တယ်။ သူက ကိုလိုနီနိုင်ငံအပေါ်မှာ ပြင်သစ်တွေက ပြန်ပြီး အုပ်ချုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ဗီယက်မင်းကော်မတီနဲ့ ဆွေးနွေးစေစပ်ဖို့ အားထုတ်နေတယ်။ တစ်ခွဲ၀၄၀၄ အဆိုကတော့ ပြင်သစ် ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ်ဟာ အတော်ကို ပြင်းထန်နေတယ်တဲ့။ ပြင်သစ်ကျောက်မှန်သမ္မု အကုန်လုံး ဖြိုချဖျက်ဆီးပစ်နေကြတယ်တဲ့။ ပြင်သစ်အရပ်လူအရပ်သား နှစ်သောင်းကျော်လောက်ဟာ အိမ်ထဲမှာ အိမ်အပြင် မထွက်ဝံ့ကြဘူးတဲ့။ သူတို့ကို ရက်ရက်စက်စက် လာမသတ်ခင် ဗြိတိသျှတပ်တွေ အချိန်ပီ ရောက်လာပါစေအပြင် အထန် ဆုတောင်းနေကြရတယ်တဲ့။

‘ထရင့်ချိက စကားကိုမဆက်သေးဘဲ ပြုံးဖြဲဖြဲ လုပ်နေသည်။’

‘ယမ်းအိုးက မီးပွားကို အသင့်စောင့်ကြိုနေတဲ့ အခြေအနေပဲ။ တစ်ခွဲ၀၄၀၄အနေနဲ့ကတော့ အာနန္ဒစကား ပြောတတ်တဲ့လူလဲ မရှိ။ ဆိုင်ဂိုအကြောင်း သိတဲ့လူလဲ မရှိ ဆိုတော့ အကျဉ်းအကျပ်ဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်

ဆိုသွားပြီး သူတို့ကို ဆွဲထုတ်လာဖို့ တာဝန်ယူကြမယ် ဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပဲ’

ဗိုလ်မှူးကြီး ထရင့်ချိက ဟော့ခိုကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဗိုလ်ဟော့ခို’

ဟော့ခိုသည် ဖန်ခွက်ထဲမှ ရှန်ပိန်လက်ကျန်ကို မေ့လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်လျက်နေသည်။ ထို့နောက် ဖန်ခွက်ကို ရှေ့သို့တိုး၍ ထိုးခံထားသည်။

‘ဆိုင်ဂိုကရှန်ပိန်ဟာ အခုသောက်နေတဲ့ဒီကရှန်ပိန်လောက်ကောင်းရဲ့လား’

ဗိုလ်မှူးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဟော့ခိုကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရှန်ပိန်အပြည့်အလျှံ ထည့်ပေးသည်။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ကတော့ ချီတက်ဖို့အသင့်ပဲ’ ဟု ဘော့စတန်မြို့သား လူငယ်က ပြန်ပြောသည်။ သူသည် စပ်ဖြဲဖြဲ လုပ်ကာ ဖန်ခွက်ကို သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် တွေ့လိုက်သည်။

‘ကဲ ဒီလိုဆို ဗိုလ်ကြီးရှားမင်းကကော’

‘ဗိုလ်မှူးကြီးထရင့်ချိက ရှန်ပိန်ပုလင်းကို ဂျိုးဇက်ထံ လှမ်းပေးကာ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုပင့်၍ မေးသည်။’

ဂျိုးဇက်က သူ့ဖန်ခွက်ကို ဗိုလ်မှူးကြီးဘက်သို့ အသာ တွန်းပို့လိုက်သည်။ သူ့စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်မှာစိုးသဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီး၏မျက်နှာကို တည့်တည့်မကြည့်။

‘ကျွန်တော်ကလဲ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ မပြောပါဘူး ခင်ဗျာ’ ဟု လေဆေးကလေးဖြင့် အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

စိတ်သာယာချမ်းမြေ့မှု ရှာဖွေရပိုင်ခွင့် စသည်များ ပါရှိပေသည်'

နောက် သုံးနာရီ အကြာတွင် ဂျိုးဇက်သည် ဘာဒင်း ပန်းကြဲအတွင်းရှိ စင်မြင့် အဆောက်အဦ အထက်၌ ဗိုလ်မှူးကြီးထရင်ချို၊ ဗိုလ် ဟော့ဒ် တို့နှင့်အတူ တွဲ၍ ရပ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် အောက်ဘက်၌ ရပ်နေကြသော ဗီယက်နမ် လူမျိုးငါးသိန်းခန့်၏ မျက်နှာများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၏။ မိမိတို့ ရွေးချယ်တင်မြောက်ထားသော ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရစ်တစ် ပြည်သူ့တမ္မတ နိုင်ငံတော်၏ သမ္မတ ရွှေသို့ ထွက်လာသည့်အခါ လူထုပရိသတ်ကြီးဆီမှ ကြေးကြော်ဆံ့များသည် တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အနက်ရောင် လည်ပင်းဖုံး ကျူးနှစ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသော သမ္မတသည် ရွှေသို့တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းမျှ လျှောက်လာပြီး အသံချဲ့စက်ရွေ့၌ ရပ်သည်။ ဆိတ် မုတ်ဆိတ်နှင့် တူလှသော သူ၏ မုတ်ဆိတ်မေးများသည် လေတိုက်တိုင်း တစ်ဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါလျက်ရှိသည်။ သူသည် မုတ်စုစာရွက်ကိုကြည့်ကာ ဗီယက်နမ် ဘာသာစကားဖြင့် မိန့်ခွန်းစပြောသည်။

“လူသားအားလုံးကို အညီအမျှ ဖန်ဆင်းထားသည်။ ဝန်ဆင်းသူသည် လူသားအားလုံးကို လက်ပြောင်းလက်လွှဲလုပ်၍ မရနိုင်သော လူ့ အခွင့်အရေးများကိုပေးအပ်ထားခဲ့၏။ ယင်းအခွင့်အရေးများထဲတွင် အသက်ရှင်ပိုင်ခွင့်၊ လွတ်လပ်ခွင့်နှင့်

သူသည် စာရွက်ကို ကြည့်၍ ဖတ်နေရာမှ ဂျိုးဇက်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများ ပရိသတ်ဘက်သို့ လှည့်မသွားမီ ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးများနှင့် တစ်ခဏမျှဆိုင် မိကြသည်။

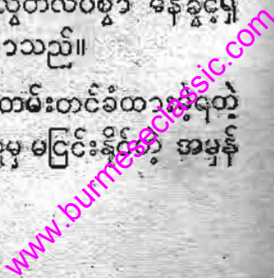
‘ထာဝရ တည်မြဲနေမှာဖြစ်တဲ့ ဒီကြေညာချက်ကို ၁၇၇၆ ခုနှစ်မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံက ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့တယ်’

‘ကဲ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’ဟု ဂျိုးဇက်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ နောက်မှပတ်၍ရပ်ကာ မိန့်ခွန်းကို ဘာသာပြန်ပေးနေသော ဟော့ဒ်က အမှတ်တမဲ့ရေရွတ်သည်။

‘သူက သူ့အကျိုးအတွက် ကျွန်ထေခံတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကိုတောင် သူပိုင်မစွဲဦးတစ်ခုအဖြစ် အသုံးချနေပြီ’

‘၁၇၉၁ ခုနှစ်အတွင်းက ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ လူ့ အခွင့်အရေးဆိုင်ရာ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြေညာချက်ကိုထုတ်ပြန်ခဲ့တယ်’ အဲဒီ ကြေညာချက်မှာ လူ့အားလုံးသည် တန်းတူညီမျှသော အခွင့်အရေးများနှင့်အတူ လွတ်လပ်စွာ မွေးဖွားလာခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ယင်းအခွင့်အရေးများနှင့်အတူ လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ရှိသည်လို့ ဆိုထားတယ်’ဟု ဟိုက ဆက်ပြောသည်။

‘ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ အထူးတလည် မှတ်တမ်းတင်ခံထားရတဲ့ ဒီကြေညာချက်စာတမ်းတွေဟာ ဘယ်လူမှ မငြင်းနိုင်တဲ့ အမှန်

တရားတွေကို အခိုင်အမာ ဖော်ပြထားတယ်။ ဒါပေမယ့် မည်သစ်နယ်ချဲ့သမားတွေဟာ သူတို့စံပြုထားခဲ့တဲ့ လွတ်လပ်ရေး ညီမျှမှုနဲ့ သွေးသားသဖွယ် တန်းတူရည်တူဆက်ဆံမှု အစရှိတဲ့ လူ့အခွင့်အရေးတွေကို ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့အောင် အလွဲသုံးစားပြုပြီး နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ် ကျော်ကျော်မျှ ငါတို့နိုင်ငံကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက် အုပ်စိုးခဲ့ကြတယ်။ ငါတို့ပြည်သူတွေက မတရားသဖြင့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ပြီး မင်းမူခဲ့ကြတယ်။

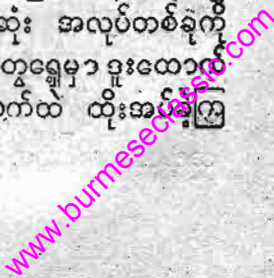
ဟို၏စကားကိုထောက်ခံသည့် ဩဘာလက်ခုပ်သံများသည် လူစုလူဝေးကြီးဆီမှ တစ်ခဲနက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဟိုသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ ဩဘာသံများ စသွားသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်နေသည်။ ထို့နောက် စကားကို ဆက်ပြောသည်။ သူ့အသံသည် ပြောရင်းပြောရင်းနှင့်ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မကြာခဏတုန်ယင်သည်။

‘ပြင်သစ်တွေဟာ ငါတို့ပြည်သူတွေ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ဒီမိုကရေစီ လွတ်လပ်ခွင့်မှန်သမျှကို ဆုံးရှုံးအောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ လူမဆန်တဲ့ ဥပဒေတွေကိုပြဋ္ဌာန်းပြီး မတရားသဖြင့် ချုပ်ချယ်ခဲ့ကြတယ်။ ငါတို့တိုင်းရင်းသားတွေကို သွေးကွဲသွားအောင် ငါတို့နိုင်ငံကို သုံးပိုင်းခွဲပြီး တစ်ပိုင်းမှာ အုပ်ချုပ်မှုစနစ်တင် မျိုးနွဲ့ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာ ငါတို့တစ်မျိုးသားလုံးခွဲ သွေးစည်းညီညွတ်မှုကို မပြိုကွဲ ပြိုကွဲအောင် ခွဲပစ်တာပဲ။ ငါတို့နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာဆိုရင်လဲ ငါတို့ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးမှာ အရိုးအရင်းကောင်မကျန်အောင် သွေးစုပ်ခံခဲ့ရတယ်။’

ငါတို့ရဲ့ ဆန်စပါးတွေ၊ ငါတို့ရဲ့ လယ်ယာတွေ၊ ငါတို့ရဲ့ ဓာတ်သတ္တုပစ္စည်းတွေ၊ ငါတို့ရဲ့ သစ်တောတွေ၊ ငါတို့ရဲ့ ကုန်ကြမ်းတွေ၊ ငါတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ မတရားသဖြင့် လုယူခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ဟာ ငါတို့ပြည်သူတွေကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ဖိနှိပ်ခဲ့ကြတယ်။ ချုပ်ချယ်ခဲ့ကြတယ်။ ပြည်သူတွေရဲ့အမြင်နဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ဆန္ဒကို လုံးဝ လျစ်လျူရှုခဲ့တယ်။ စာသင်ကျောင်းတွေများများ တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ပေးရမယ့်အစား အကျဉ်းထောင်တွေကို ပိုပြီးများလာအောင် တည်ဆောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဗီယက်နမ် မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင် အမြောက်အမြားကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ငါတို့ပြည်သူတွေရဲ့ ပုန်ကန်ထကြွမှုအားလုံးကို ပြင်သစ်တွေက သွေးချောင်းစီးနေတဲ့ မြစ်တွေထဲမှာ နှစ်မြုပ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်။’

ပြင်သစ်တို့၏ ကျူးလွန်မှုများကို စာရင်းလုပ်၍ တင်ပြနေချိန်တွင် ဟို၏အသံသည် ကျယ်လောင်လာသည်။ ဒေါသသံပါလာသည်။ လူထုကြီးကလည်း ဒေါသတကြီး ကြွေးကြော်အော်ဟစ်လာသည်။

‘၁၉၄၀ ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်မှာ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့တွေဟာ အနိမ့်ကျဆုံးနဲ့ အောက်တန်းအကျဆုံး အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လာခဲ့ကြပြန်တယ်။ သူတို့ဟာ ရန်သူတွေရှေ့မှာ ခူးထောင့်ပြီး ငါတို့နိုင်ငံကို ဂျပန်ဖက်ဆစ်တွေ လက်ထဲ ထိုးအပ်ခဲ့ကြတယ်။’

၂၇၆ မောင်ထွန်းသူ

ဟို၏အသံသည် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲဟန် ပေါက်လာသည်။
'အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငါတို့ပြည်သူတွေဟာ ပြင်သစ်နဲ့ဂျပန်
ဆိုတဲ့ သခင်နှစ်ယောက်ရဲ့ မတရားသဖြင့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုနဲ့
ခေါင်းမုံဖြတ်မှုတွေကို ခံခဲ့ကြရတယ်။ အဲသလို ပြုခဲ့တဲ့အတွက်
ကြောင့် ငါတို့ပြည်သူနှစ်သန်းကျော်ကျော်လောက်ဟာ အစာ
ရေစာ ငတ်မွတ်မှုဒဏ်ကို ခံရပြီး သေဆုံးခဲ့ကြရတယ်'

ဟိုချီမင်းသည် စကားကိုဖြတ်ကာ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်
မျဉ်းတတ်လိုက်သည်။ လူထုကြီးသည် ဟိုချီမင်းကို ငြိမ်သက်စွာ
ဖြင့် လှမ်းမျှော်၍ကြည့်နေကြသည်။

'သူပြောသွားတာ နှစ်သန်းဟုတ်ရဲ့လား' ဟု ဂျိုးဇက်က
ဘာသာပြန်ပေးနေသောဟော့ခ်ကို လှမ်းမေးသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်။ နှစ်သန်းသို့ ပြောသွားတာပဲ။ အခုဆိုရင်
ဒီဒေသနဲ့ အလယ်ပိုင်း တောင်ကုန်းဒေသကြားက ပြည်နယ်
တွေမှာ အငတ်ဘေးဆိုက်နေတာ တစ်နှစ်တောင် ရှိနေပြီတဲ့'

ဂျိုးဇက်နှင့် အိုအက်စ်အက်စ် တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် အထိတ်
တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

'သူ့သက်တော်စောင့် ဗိုလ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို
မြှော့တယ်။ ဟိုဘက်ဒေသမှာ အနှောင်အယှက် အဟန့်အတား
တွေ များလွန်းလို့ လယ်ယာလုပ်ငန်းတွေ နှစ်စဉ်လိုလို ပျက်စီး
နေတာ ကြာပြီတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဂျပန်တွေနဲ့ ပြင်သစ်တွေကတော့
သူတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ဝေစုကို အပြည့်ရအောင် ဇုတ်

အမေ့ ယူတာပဲတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ အငတ်ဘေး ဆိုက်ကုန်
တာတဲ့။ ဟော့ခ်က နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ပြောပြသည်။

'.....ဒါပေမယ့်လို့ ငါတို့ ဗီယက်နမ်ပြည်သူတွေဟာ ငါ
တို့ရဲ့လွတ်လပ်ရေးကို ပြင်သစ်တွေဆီက ရခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး။
ဂျပန်တွေလက်ထဲက ရုန်းထွက်ခဲ့ကြရတာ'

ဟို၏အသံသည် မြင့်တက်လာပြန်သည်။

'ပြင်သစ်တွေက ထွက်ပြေးကုန်ပြီ။ ဂျပန်တွေကတော့
ခြွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချသွားပြီ။ ဘိုဒိုင်းဘုရင်က ထီးနန်းကို
စွန့်သွားပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာနီးပါးလောက်
ငါတို့ကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ သံကြိုးတွေကို ငါတို့ကိုယ်တိုင်
ဖြတ်တောက်ပြီး ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ကြပြီ။ ဒီကနေ့ကစပြီး ပြင်သစ်
ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့စနစ်ဟာ ဆုံးခန်းတိုင်သွားပြီ။ ချုပ်ငြိမ်း
သွားပြီ'

လူထုပရိသတ်ကြီးဆိုမှ ကြွေးကြော်ဟစ်အော်သံများသည်
တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ သူတို့ သမ္မတသစ်၏
စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစေသော စကားများသည် လူထုတစ်ရပ်
လုံး၏စိတ်ကို များစွာ လှုပ်ရှားစေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဩဘာသံ
များသည် ရုတ်တရက် စဲမသွား။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ
သောသောည့်လျက်ရှိ၏။

လူထုကြီးဆိုမှ အသံများ တိတ်သွားသည့်အခါ ခပ်ဝေး
ဝေးမှလာနေသော လေယာဉ်ပျံသံ ခပ်သဲသဲသဲကို ကြားရ
သည်။ ဂျိုးဇက်က အသံလာရာဆိုသို့ မော့ကြည့်သည်။ အမှတ်

ယုံလေး အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုလေထပ်မတော်မှ ဝိသုက
ဝင်းလှည့်လေယာဉ်အုပ်စု ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပျံများသည်
ပြည်လင်သာယာသော ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံပြုကာ
မြောက်ဘက်သို့ဦးတည်ပြီး ကူမင်းဆီသို့ ရွှေ့ပျံသန်းသွားနေ
ကြခြင်းဖြစ်၏။ သူကြည့်နေခိုက်မှာပင် လေယာဉ်များသည်
ပူထုဆီသို့ ထိုးဆင်းလာကြသည်။ အဆမတန် များပြားလှ
သာ လူစုလူဝေးကြီးကိုမြင်၍ အနီးကပ်ကြည့်ရန် ထိုးဆင်း
လာကြခြင်းပေတည်း။

‘အခုဆိုရင် ငါတို့အနေနဲ့ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ရှိရမယ်’

ဟိုသည် လူထုကြီးဆီသို့ ထိုးဆင်းလာနေသော လေယာဉ်
များကို မော့ကြည့်ကာ လူအများကြားနိုင်အောင် တအား
အော်၍ပြောသည်။

‘မဟာမိတ်တွေဟာ ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ် ဖန်တီးခွင့်နဲ့တန်းတူ
ည်တူညီမျှ ခွင့်ရရှိရမယ်ဆိုတဲ့ မူဝါဒကို ထိန်းသိမ်းပြီး ငါတို့
ဗီယက်နမ်နိုင်ငံရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို အသိအမှတ် ပြုလိမ့်မယ်
ဆိုတာ ယုံကြည် စိတ်ချကြရမယ်။ သူတို့နဲ့ လက်တွဲပြီး ဂျပန်ကို
တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ပြည်သူမှန်သမျှ လွတ်လပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်
ကိုလဲ သူတို့ သဘောတူလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါတို့ နားလည်ကြ
မယ်’

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်ကာ
ကောင်းကင်ဆီသို့ မော့ကြည့်ပြန်သည်။ လေယာဉ်အတောင်

ပံများနှင့် ကိုယ်ထည်များပေါ်မှ ငွေ့ရောင်ကြယ်ပွင့်များသည်
အမေရိကန် လေယာဉ်များဖြစ်ကြောင်းကို အခိုင်အမာ ဖော်
ပြလျက်ရှိ၏။

အိုအက်စ်အက်စ် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ ရင်ထဲတွင် ထူးဆန်း
သော အတွေးတစ်ခုသည် ဝင်ရောက်နေသည်။ ဟိုချီမင်းအဖွဲ့
ယခုအချိန်သည် အခါကောင်း အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ်ကို ရရှိ
နေချိန်ဖြစ်၏။ အခုလိုအချိန်မျိုးကျခါမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
အမေရိကန် ကင်းလှည့်လေယာဉ်များ ရောက်လာခြင်းသည်
သူ့အတွက် ကံကောင်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟုထင်၏။ လေယာဉ်
များသည် အသစ်ပေါ်ပေါက်လာသော ဗီယက်မင်းခေတ်ကို
ထောက်ခံကြိုဆိုသလိုဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ဟိုသည် လေယာဉ်ပျံဆီ
များ ကြားမှနေ၍ လူထုကြီးကြားလောက်အောင် အသံကို
မြှင့်ကာ သူ့မိန့်ခွန်းကို ဆက်ပြောသည်။

‘အခုလို သမိုင်းဝင်မယ့် အချိန်အခါမှာ ငါတို့ ဗီယက်နမ်
ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံရဲ့ ယာယီအစိုးရအဖွဲ့က ဗီယက်နမ်
နိုင်ငံဟာလဲ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်
တဲ့အခွင့်အရေးရှိကြောင်းနဲ့ အခုအခါမှာ လွတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံ
အဖြစ် ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးကသိအောင်
ကြေညာလိုက်တယ်။ ငါလို့အနေနဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို ဘယ်
တော့မှ ခူးမထောက် အညံ့မခံ အရှုံးမပေးတော့ဘူး ဆိုတာ
ကိုလဲ ကြေညာလိုက်ပြီ။ အလွန် အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ လွတ်လပ်
ရေးကို ပြန်လည်ဆုံးရှုံးမသွားဖို့အတွက် လိုအပ်လာရင် ငါတို့

ပြည်သူ တစ်ရပ်လုံးက အသက်ခပါင်း များစွာကို စတေးကြလိမ့်မယ်။ ဒီလွတ်လပ်ရေးအတွက် ငါတို့ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးဟာ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးတဲ့စိတ်ဓာတ်၊ ဇွဲသတ္တိအပြည့်နဲ့ တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မယ် ဆိုတာလဲ ကမ္ဘာကသိအောင် ကြေညာလိုက်တယ်။

လက်ခုပ်ဩဘာသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေခိုက်တွင် ဟိုချီမင်းသည် အသံချဲ့စက်ရွှေ့မှနေ၍ နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ လက်သီးကိုဆုပ်၍ ခေါင်း ပေါ် သို့ မြောက်ကာ လူထုကြီးဆီသို့ အလေးပြုလိုက်သည်။ နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် လေယာဉ်ပျံများသည် မြို့တော်ပေါ်မှ ဖြတ်ကာ မြောက်ဘက်သို့ ပျံသန်းသွားကြသည်။

ဘင်ခရာအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ 'ကြယ်ရောင်တောက်သည့် အောင်လံတော်' သီချင်းကို တီးမှုတ်လိုက်သည့်အခါ အိုအက်စ်အက်စ် တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်ကြသည်။ ဗီ ယက် မင်း ပြောက်ကျားတပ်သားများသည် အမေရိကန်တို့ထံမှ ရထားသည့် လက်နက်အသစ်အဆန်းများကို ကိုင်ဆောင်ကာ တပ်ခွဲအလိုက် ရွှေ့ နောက် တန်းစီပြီး ချီတက်လာနေကြသည်ကိုပါ မြင်ကြရ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး ထရစ်ချီသည် ပြောက်ကျားတပ်သားများကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ ဖျတ်ခန့် သတိအနေအထား ဆွဲ လိုက် ပြီး အလေးတစား အလေးပြန်ပြုသည်။ သမိုင်းတွင် မှတ်တမ်းတင်

မေည့် ဗိုလ်မှူးကြီးထရစ်ချီ၏ပုံကို ကင်မရာများနှင့် တဖျတ်ဖျတ် ခိုက်ယူကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးဂျိုးဇက်နှင့် သူ၏ ရဲဘော် များ ကလည်း ဗိုလ်မှူးကြီးထရစ်ချီ နည်းတူပင် အလေးပြုကြသည်။ လူထုကြီးဆီမှ လက်ခုပ်ဩဘာသံများသည် တော်တော်နှင့်မစဲ။

သမ္မတဟိုချီမင်းကတော့ သူနှင့် သူ့နောက်လိုက်များ အာဏာရရှိရေးတွင် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့်အမှတ်မထင် အရေးပါအရာ ရောက်သော အခန်းမှ ပါဝင်လာခဲ့ကြသည့် သူ့ ကျေးဇူးရှင် အမေရိကန်များဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြီး လျက် ရှိလေသည်။

(၁၄)

အလွန်အေးချမ်းသာယာသည့် ကိုလိုနီမြို့တော်အဖြစ် တစ်ချိန်
သောအခါက ဂျိုးဇက်သိထားခဲ့ရဖူးသော ဆိုင်ဂိုသည် ယခု
အခါတွင် စစ်ဒဏ်ကို ခံထားရသဖြင့် မရှုမလှပျက်စီးလျက်ရှိ
သည်။ နေရာအတော်များများမှာ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင်
ပင် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လေးဖက်လေးတန်မှ အုတ်တံတိုင်းကာရံ
ထားသည့် ဘုရင့်သံတမန်အိမ်တော်၏ ဆေးနီရောင် လှမ်းနေ
သော တံခါးကိုမူ သူ ကောင်းစွာမှတ်မိသည်။ ဤတံခါးသည်
သူ ၁၉၃၆ ခုနှစ်အတွင်းက မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ပုံစံအတိုင်း ခြေရာ
လက်ရာမပျက် တည်ရှိနေသည်ဟုပင် ထင်သည်။ အနီးရှိ နတ်စင်
ခေါင်မိုးတံစက်မြိတ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့်ကြေးခေါင်းလောင်း
မှလည်း ဟိုတုန်းကအတိုင်း အရာမပျက်တည်ရှိနေသည်။

လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းအနီး၌ ကပ်၍ရပ်ထားသော အို
အက်စ်အက်စ် စစ်ဂျစ်ကားပေါ်၌ ထိုင်နေသည့် ဂျိုးဇက်သည်
အဆောက်အအုံအတွင်းဘက် ဥယျာဉ်ထဲရှိ သစ်ပင်မျိုးစုံနှင့်
ပန်းမျိုးစုံမှ ထွက်လာနေသည့် ရနံ့မျိုးစုံကို ရှုရှိုက်နေရသည်။
အမှောင်ရိပ်သည် ကျဆင်းစပြုနေပြီ။ သူ ဂျစ်ကား စက် ကို
သတ်၍ ရပ်ထားလိုက်သည့်အခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုသည်
ချက်ချင်းပင် ကက်သစ်ဒရဲလ် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း ကြီး၏
မြောက်ဘက်ရှိလမ်းပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ ဤတိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်မှုကြောင့် ဂျိုးဇက်၏ စိတ်သည် တစ်ခဏမျှ တော့
ချောက်ချားချင်သလိုလို ဖြစ်သွားရ၏။ ထို့နောက် ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှ သေနတ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအခါကျတော့
လည်း သူ စိတ်သည် ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ပေါ့ပါးသလိုဖြစ်
သွားသည်။

မငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်မှုတို့၏ သရုပ်သကန်ဖြစ်သော
ထိုအသံများသည် အခုလို အလည်လာရခြင်းအတွက် မလုံမလဲ
ဖြစ်နေသော သူ့ စိတ်ကို အနည်းငယ်မျှ သက်သာခွင့်ရစေသည်
ဟု သူ ထင်မိလေသည်။

ဆိုင်ဂိုသို့လာရမည့်တာဝန်ကို လက်ခံခဲ့ရသည့် လွန်ခဲ့သော
တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်ခန့်ကတည်းက ဂျိုးဇက်သည် သူ့စိတ် အခြေ
အနေကို ကောင်းစွာသိနေသည်။ ဆိုင်ဂိုကိုသာ ရောက်ပါက
သူ အနေဖြင့် လန်းကီတွေ့ဖို့ ကြိုးစားမိမည်ဖြစ်၏။ လန်းနှင့်
နောက်ထပ်တွေ့လိုစိတ်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ထိန်း ချုပ် ၍

ရလိမ့်မည် မဟုတ်။ အခုအချိန်ဆိုလျှင် လန်းသည် ပေါင်
ဗုရော့စ်နှင့် လက်ထပ်ပြီးလော့က်ပြီဟု သူတွက်သည်။ လွန်သွား
ခဲ့ပြီဖြစ်သော အချိန်များကို နောက်ပြန်ရှေ့ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပုံ
အကျိုးဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သူသာလျှင် မိုက်မဲရာကျလိ
မည်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူလန်းကို မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်။

အမှန်တော့ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးသောနည်း လမ်းမှာ
အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များကို မေ့ပစ်ဖို့ အားထုတ်ရန်သာ ဖြစ်၏။
သို့သော်လည်း သူသည် ကျိုးကြောင်းဆီလျော် မှန်ကန်နေသည့်
ထိုနည်းလမ်းကို လက်မခံနိုင်။ ဝါးဝစ်ခိလေယာဉ် မီးလောင်
ပြီး ပျက်ကျစဉ်ကအဖြစ်ကို သူသတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က သူသည်
လန်းနှင့် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ မတွေ့ရတော့ဘဲ သေရတော့
မည်အရေးကို တွေးကာ အကြီးအကျယ် စိတ်နှလုံးထိခိုက်ကြေ
ကွဲခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သေဘေးနှင့် ကြုံနေရသည့် အခိုက် တွင်
ဤမျှလောက်အထိ စိတ်ခံစားခဲ့ရခြင်းသည် သူ လန်းအပေါ်၌
မည်မျှလောက်အထိ သံယောဇဉ်ကြီးနေသည်ကို ထင်ရှားစွာ
ဖော်ပြနေသည့် သာဓကတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

သူ ဆိုင်ဂုံသို့ သွားရတော့မည်ဟု သိလိုက်ရသောအခါ သူ့
ခေါင်းထဲသို့ ပထမဆုံးဝင်ရောက်လာသည့်စိတ်ကူးမှာ လန်းနှင့်
သွားရောက်တွေ့ဆုံဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူ ဆိုင်ဂုံသို့ ထွက်မလာမီက
ဟန့်ငြိမြို့သို့ တရုတ်တပ်များ ရောက်အလာကို လည်းကောင်း၊
ကူမင်းမှ သူ့အတွက် ပေးပို့မည့် ညွှန်ကြားချက်များ ရောက်
အလာကို လည်းကောင်း စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသေး၏။ ထိုစဉ်က

သည်း သူသည် လန်း၏အိမ်ကို မဖြစ်မနေသွားဖို့သာ စိတ်စော
နေခဲ့၏။

ထို့ပြင်လည်း သူသည် ဟန့်ငြိမြို့မှ မထွက်ခွာမီ ကင်မ်ကို
တွေ့တွေ့အောင် လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်။ လူချင်းတွေ့ကြသည့်
အခါ သူ ဆိုင်ဂုံသို့သွားရမည်ဖြစ်၍ ထရန်မီသားစုအတွက်
အာဇာနည်က မှာလိုက်ရန် ကင်မ်ကို ပြောခဲ့သည်။ အမှန်တော့
သူ့အနေဖြင့် ထရန်မီသားစုထံ ဝင်လိုကောင်းအောင်
အကြောင်းရှာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကင်မ်သည် သူ့စကားကြောင့် တစ်မျက်နှာလုံး
နီရဲသွားသည်။ သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည်ကို
ကျိုးဇက် မရိပ်မိအောင် ဖုံးကွယ်ထားဖို့ ကြိုးစားသည်။
ကျိုးဇက်ကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍မကြည့်။ သူ ကျန်းမာချမ်းသာ
စွာဖြင့် သူ့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအတွက် သမ္မတဟိုချီမင်းနှင့်
သက်တံ့တိုက်ခိုက်နေရသည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်
နေသည်ဟူသော စကားမှတစ်ပါး တခြား တူးထူးထေထေ
မှာစရာမရှိဟု ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာလေသံဖြင့် ပြန်ပြောခဲ့
သည်ကို ပြန်၍ သတိရနေမိလေသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ အခု အိမ်ရှေ့ရောက်၍ ကားပေါ်မှဆင်းဖို့
စိတ်ကူးလိုက်သည့် အခါတွင်မူ ကျိုးဇက်သည် ထုံဆိုင်းဆိုင်း
ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သံသယစိတ်နှင့် စိုးရိမ်စိတ်များက သူ့ကို
ဖိနှိပ်ထားလာကြသည်။ ဂိတ်တံခါး နီနီကြီးများကိုပိတ်ထား
သဖြင့် အတွင်းဘက်ကို မမြင်ရပေမယ့်လည်း သူ နောက်ဆုံး

တစ်ခေါက် လာခဲ့စဉ်က ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် အခန်းတစ်ခန်း သူ့စိတ် မျက်စိအာရုံတွင် ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။

အခန်းမှာ ခပ်မှောင်မှောင်။ အထဲတွင် ကျွန်းသားစား ကုလားထိုင်များ ခင်းကျင်းထားသည်။ သူသည် ထိုအခန်း မှာပင် ဈာန်ဗိဇယာရောင်သေဆုံးသည့် သတင်းကို ကြားခဲ့ရသည့် ပြီးတော့ လန်းက သူ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်သည့်ကိစ္စ။ ထိုကိစ္စကိုလည်း ဤအခန်းထဲမှာပင် သူ ကြားခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က သူ့ခံစားခဲ့ရသော မျှော်လင့်ချက် ပျက်ပြားခြင်းမှ ပေါက်ဖွားလာရသည့် စိတ်အားငယ်မှု။ ထိုစိတ်အားငယ်မှုမျိုးသည် ယခုတစ်ဖန် အသစ်ပြန်၍ အားသစ်လောင်းကာ သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်လာပြန်လေပြီ။

တကယ်တော့ အချိန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘဝများကို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားအောင် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းပြီ မဟုတ်ပါလော့။ အခုဆိုလျှင် သူ့တွင် မိန်းမရှိနေပြီ။ သားနှစ်ယောက်ပင် ရနေခဲ့ပြီ။ လန်းတစ်ယောက်လည်း အိမ်ထောင်သည် ဘဝသို့ ရောက်နေလောက်ပြီ။

ဤအတွေးများသည် သူ့ခေါင်းကို များစွာဒုက္ခပေးလျက် ရှိသော်လည်း သူ့ဂျစ်ကားစက်ကို မနှိုးမိ။ သူသည် မဝေမဆုံးဖြတ်နိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဂိတ်တံခါး နိန့်ကြီးကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဤနေရာအထိ ရောက်လာပြီးခါမှ လန်းကိုမမြင်ရဘဲ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မပြန်နိုင်။ ခဏကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရမြင်ရလျှင် သူ့ကျေနပ်ပြီ။

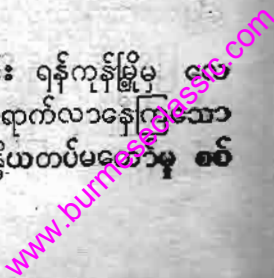
သူသည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ခေါင်းလောင်းကြီးကို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှ ဆွဲလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အတွင်းဘက်မှ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ် ခန့်မျှ တုံ့ပြန်မှုပေါ်မလာ။ အိမ်ထဲတွင် လူသူရှိနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ မမြင်ရ၊ မကြားရ။

ဆိုင်ဂုံသည် ယခင်ကနှင့် တူတော့မည်မဟုတ်။ သိသိသာသာ ကြီးပြောင်းလွှဲနေပြီဖြစ်၏။ ဤမျှလောက် အခြေအနေများ ပြောင်းလွှဲနေချိန်တွင် ထရန်မီသားစုသည် ဤအိမ်ကြီးတွင် နေမှ နေကြပါဦးမည်လော။ ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် သူတို့မိသားစု နေကြလိမ့်ဦးမည်ဟု သူ ဘယ်လိုကြောင့်များ တွေးခဲ့မိပါလိမ့်။

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ အံ့ဩနေမိသည်။ မနေ့က သူနှင့် ဗိုလ်တေ့ခွန်တို့ လေယာဉ်ကွင်းမှ မြို့ထဲသို့ မော်တော်ကားနှင့် လာခဲ့ကြစဉ်က ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်တို့ကို ကြိုဆိုပါ၏။ ပြင်သစ်တို့အတွက် နေရာမရှိပါ။ ဟူသော စာတန်းကြီးများကို မြင်ခဲ့ကြရ၏။

လမ်းဘေးဝဲယာ နှစ်ဖက်တွင်လည်း နိပုန်တပ်မတော်မှ မျက်စိပေါက်ကျဦးကျဦး၊ မျက်နှာထား သူန်သူန်မုန်မုန်နှင့် ရပ်နေကြသော လက်နက်ကိုင် ဂျပန်စစ်သားများကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြရ၏။

သူတို့၏နောက်တွင်မူ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရန်ကုန်မြို့မှ လေကြောင်းခရီးဖြင့် အစုလိုက်ခွဲ၍ ဆိုက်ရောက်လာနေကြသော ဗြိတိသျှတပ်မတော် အမှတ်နှစ်ဆယ် အိန္ဒိယတပ်မတော်မှ စစ်

သားများကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုနေကြသည့် ဗီယက်နမ် ပြည်သူလူထု။

မြိုတီသျှတပ်များသည် စစ်ရှုံးဂျပန်များ၏ လက်နက်များကို သိမ်းယူပြီး ဂျပန်စစ်သားများအား ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ပြန်ပေးရန် ဆိုက်ရောက်လာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မဟာမိတ်တပ်များ စုံစုံညီညီ မရောက်ကြသေးမီ မြိုတီ မသက်ဖြစ်နေသော မြို့တော်၏ လုံခြုံရေးကို ဂျပန်စစ်သား လေးသောင်းက ယာယီ တာဝန်ယူထားကြသည်။ သို့သော်လည်း ဂျပန်များသည် ထိုတာဝန်ကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေမျှသာ ထမ်းဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လမ်းမကြီးများ၏ အပေါ်ဘက်တွင် ကန်လန်မြစ်၌ ချိတ်ဆွဲထားကြသည့် အလံများထဲတွင် မြိုတီ၏ အမေရိကန် တရုတ်နှင့် ရုရှားအလံများပါသော်လည်း ပြင်သစ် သုံးထောင်ခြယ်ဆလံကိုမူ အစစအရာရာမပင် မတွေ့ရပေ။

‘တောင်ပိုင်းဒေသ ဗီယက်မင်း အုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီ’ ဌာနချုပ်တည်ရှိရာ ချာနာလမ်းမကြီးထိပ်ရှိ ဟိုတယ်ဒီဗီထံ အပြင်ဘက်တွင်လည်း ခက်ထန်မာကျောသော မျက်နှာထားများဖြင့် စောင့်ကြပ်နေကြသည့် လက်နက်ကိုင် ဗီယက်နမ် ပြောက်ကျားတပ်သားများကို ဂျိုးဇက် မြင်ခဲ့ရ၏။

ပြင်သစ် ကိုလိုနီ တပ်သားများမှာမူ ယခုအချိန်အထိ သံဆူးကြိုးများကာရံထားသည့်အကျဉ်းစခန်းများအတွင်းသို့ ပန်းများအဖြစ် အချုပ်အနှောင် ခံနေရဆဲဖြစ်၏။ တကယ်

တော့ ပြင်သစ်တပ်သားများသည် ဂျပန်တို့က သူတို့အား ခြိမ်းခြောက်၍ မောင်းသွင်းထားခဲ့သည့် မတ်လကတည်းက ဤ အကျဉ်းစခန်းများအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခင်က ကာတီးနက်လမ်းအမည်ကို ယခုအခါ ‘ပါရီဘိုရိပ်သာလမ်း’ဟု အမည်ပြောင်းထားပြီး ထိုလမ်းမပေါ်၌ ယခင်တစ်ချိန်က အလွန် နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားခဲ့ကြသော ပြင်သစ်ဆိုင်ကြီးများမှာ ရုစရာမရှိအောင် ဖျက်ဆီးခံထားရ၏။ ပြင်သစ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို လုယက်ဖျက်ဆီးသည့် အလုပ်မှာ မြို့ထဲတွင် စတင်နေပြီဖြစ်သည်။

အရေအတွက် နှစ်သောင်းကျော်မျှ ရှိသော ပြင်သစ် အရပ်သူ အရပ်သားများထဲမှ လူအချို့သည် မြို့တွင်းလမ်းများပေါ် လွတ်လပ်စွာ သွားလာ လှုပ်ရှား နေကြသော်လည်း အရေးအကြောင်း မပေါ်ပေါက်လာပါက သူတို့အား ကာကွယ်ပေးမည့် မျက်နှာဖြူတပ်ဟူ၍ တစ်တပ်မျှမရှိပေ။ လေခလောဆယ် ဆိုက်ရောက်နေကြသည့် အိန္ဒိယတပ်နှင့် ဂေါ်ရါးတပ်အရေအတွက်မှာ များလှသည်မဟုတ်။ သူတို့မှာလည်း လေယာဉ်ကင်း၊ ဓာတ်အားပေးစက်ရုံ၊ ဘက်များနှင့် ပုလိပ်ဌာနများကို စောင့်ရှောက်ပေးရသည့် တာဝန်ဖြင့် အလုပ်များကာ မအားမလပ်ဖြစ်နေကြသည်။

အင်နှင့်အားနှင့် ရောက်လာမည့် မြိုတီသျှ တပ်များမှာ ရေကြောင်းမှ သင်္ဘောများဖြင့် လာကြမည်ဖြစ်သဖြင့် အောက်ဘို့ဘာ လဆန်းပိုင်းကျမှ ရောက်လာဖို့ရှိ၏။

ဂျိုးဇက်နှင့် ဗိုလ်ဟော့စ်တို့ အိုအက်စ်အက်စ် ယူနစ် ကုန်
မင်ဒါယ် သွားရောက်သတင်းပို့ပြီး မော်တော်ကားနှင့် မြို့ထဲ
ဖြတ်အပြန်တွင် မြို့လယ်ရှိ ဈေးများ ဆားလုံးပိတ်ကာ တိတ်
ဆိတ် ခြောက်သွေ့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဗီယက်မင်း အဖွဲ့သည် ဗြိတိသျှ တပ်မှူးအား သူတို့နှင့်
တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရန် စကားကမ်လှမ်းခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း
ဗြိတိသျှတပ်မှူးက လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ဤငြင်းပယ်
မှုကို အကြောင်းပြု၍ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့က သပိတ်မှောက်
ဆန္ဒပြုသည့်အနေဖြင့် ဈေးအားလုံးကို ပိတ်ထားရန် အမိန့်
ပေးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဈေးအားလုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့
နေခြင်းပေတည်း။

ဗြိတိသျှတပ်ကလည်း ဗီယက်မင်းအဖွဲ့၏ အမိန့်ကို တုန့်
ပြန်သည့်အနေဖြင့် မြို့တော်အတွင်း၌ နေဝင်မိုးငြိမ်းအမိန့်ကို
ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း တပ်အင်အားက နည်းနေ
သဖြင့် ဗြိတိသျှတို့သည် သူတို့ထုတ်ပြန်ထားသည့် အမိန့်ကို
အများက တိတိကျကျလိုက်နာအောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ကြ
ချေ။ သို့ဖြင့် လက်နက်ကိုင် ဗီယက်နန်အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်
ကြသည့် တိုက်ပွဲများသည် နေရာအနှံ့အပြား၌ ဖြစ်ပွားလျက်
ရှိလေသည်။

ကက်သီဒရဲလ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တည်ရှိရာဘက်မှ တစ်
ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြန်အလှန်ပစ်ခတ်နေသည့် သေနတ်သံ

များကြောင့် ဂျိုးဇက်သည် နောက်သို့လှည့်ကာ နားစွင့်နေမိ
သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့နောက်မှ ဂိတ်တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်
သွားသည်ကို သူ သတိမထားမိ။ သူ ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ
ကျမှ သူသည် ပြုံးရယ်ခြင်းမပြုဘဲ သူ့အား ကြည့်နေသော
လန်း၏အစ်ကို တင်မိနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ
လေ၏။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အံ့အားသင့်
ကာ ကြည့်နေမိကြသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်သည် သူ
ခေါင်းမှဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး ပြင်သစ်စကားဖြင့် လှမ်း၍
နှုတ်ဆက်သည်။

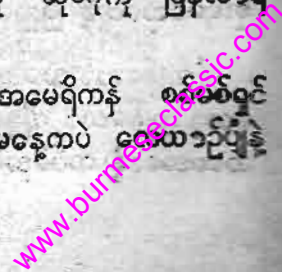
‘တင်မိ ကျွန်တော် ဂျိုးဇက်ရှားမင်းပါ။ မမှတ်မိတော့
ဘူးလား’

တင်မိသည် ပြုံးရယ်နေသော ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို တစ်
လှည့်၊ ပခုံးမှ ဗိုလ်ကြီးထူးထူး တံဆိပ်များ တစ်လှည့် ကြည့်နေ
သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ဂျိုးဇက်ဝင်သာအောင် တံခါး
ကို ပွင့်ပေးခြင်း မပြု။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို
မှတ်မိပါတယ်’ဟု တင်မိက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြော
သည်။

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ ဆိုင်ရုံကို ပြန်လာရ
တာလဲ’

‘ကျွန်တော် ဒီမှာရောက်နေတဲ့ အမေရိကန် စစ်ဗိုလ်
တစ်ဦးကို ကူညီဖို့ တာဝန်ကျတယ်။ မနေ့ကပဲ ဝေးသော်ပျံနဲ့

၂၉၂ မောင်တွန်းသူ

ဒီကိုရောက်တာ၊ ကျွန်တော် ဟန့်ဇိုင်ကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျား ညီကင်မိနဲ့တောင် တွေ့ခဲ့သေးတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျား မိဘ တွေကတော့ သူ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိချင် ကြမှာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်'

သူ့ညီ၏နာမည်ကို ပြောသံကြားသောအခါ တင်မိ၏ မျက်လုံးများသည် ပို၍ ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ သို့သော် လည်း မျက်နှာထားကတော့ လုံးဝ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ စကား ပြန်လည်းမပေး။

'ခင်ဗျား အမေနဲ့ အဖေတို့လဲ ကျန်းကျန်းမာမာရှိကြလိမ့် မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြော သည်။

'ပြီးတော့ ခင်ဗျားနဲ့မလေး လန်းတစ်ယောက်ကော နေ ကောင်းပါရဲ့လား'

'ကနေ့ ရင်ဆိုင်နေကြရတဲ့ အခြေအနေအရာဆိုရင် ဆိုင်ဂုံ မြို့မှာ ဘယ်သူမှ စိတ်မချမ်းသာကြပါဘူး' ဟု တင်မိက စိတ် မပျက်ပျက်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'ခင်ဗျား သိနေလောက်ပါပြီ၊ ဒီမြို့တော်ဟာ ကြောက်စရာ စိုးရိမ်စရာတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့မြို့တော် ဖြစ်နေပါတယ်'

'ကျွန်တော် လာတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော် ကိုခွင့်လွှတ်ပါတင်မိ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား အမေအနေနဲ့ ကင်မိအကြောင်းကို သိရရင်ဝမ်းများသာမလား

လို့ တွေးမိလို့လာခဲ့တာပါ။ ကင်မိက ကျွန်တော် ကိုပြောတယ်၊ သူ့ခင်ဗျားတို့နဲ့ အဆက်ပြတ်နေတာ နှစ်ပေါင်း မနည်းကြာပြီ တဲ့'

တင်မိသည် တစ်ခဏမျှ တုံ့နိုးဆုတ်ဆုတ်လုပ်နေပြီးမှ ဂိတ် တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

'အထဲဝင်ပြီး ခဏတော့စောင့်ပါ၊ ကျွန်တော့်အမေကို ခင်ဗျားနဲ့တွေ့မလားလို့ မေးပေးပါမယ်'

တင်မိသည် တံခါးပြန်ပိတ်ကာ ကန်လွန်ကို သေချာစွာချ လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်၏ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။ နေဝင်ဆည်းဆာ အလင်းရောင်အောက်တွင် ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပြည့်ကာ တော့ရိုင်းမြေသဖွယ်ဖြစ်နေ သည်ကို ရှိုးဇက်မြင်ရသည်။ ကြာကန်မှာလည်း ပေါင်းပင် များလွှမ်းလျှာ ရှိ၏။ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသောအခါ တင်မိက အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်သည် အိမ်ရှေ့ လှေ ကားခုံ၌ ရပ်ကာ တင်မိပြန်ထွက်အလာကို မရေမရာစိတ်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေရလေ၏။

မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားပြီးခါမှပင် လန်း၏ အမေသည် သူ့သားက တွဲ၍ တံခါးဝ၌ ပေါ်လာသည်။

'ငါ့သမီးနဲ့ မင်းနဲ့ကြားမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ ရှိနေချင် သားနဲ့ မင်းဒီအိမ်ကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာဝံ့သေးတယ် နော်၊ ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း' ဟု လန်း၏အမေက ဂျိုးဇက်၏ မျက်

နွာကို တည့်တည့်မကြည့်ဘဲ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

‘ငါ အခု မင်းနဲ့ စကားပြောဖို့ ထွက်လာတာဟာ တင်မိက ငါ့ကို ငါ့သားကင်မိနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သတင်း မင်းဆီမှာပါလာ တယ်ဆိုလို့’

မူန့်ဝါးဝါး အလင်းရောင်အောက်တွင် ပိန်ပါးပါး ဗီယက်နမ် အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့ သမီး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် များစွာ တူလျက်ရှိ၏။ အသက်အားဖြင့် လေး ဆယ် ကျော် ငါးဆယ်တွင်း ဖြစ်သော်လည်း အလှမပျက်သေး။ အနက် ရောင်ကျူးနစ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသော ဗီယက်နမ် အမျိုးသမီးကြီးသည် မျက်လွှာကိုချကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့တည့်တည့်တွင် ချပြီး တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်၍ ရပ်နေသည်။

ပွင့်နေသည့်တံခါးမှနေ၍ အမျိုးသမီးကြီး၏နောက်ဘက်ရှိ မိသားစု၏ ဘိုးဘွားမိဘများ ဝိညာဉ်တော်စင်ကို ဂျိုးဇက် လှမ်းမြင်နေရသည်။ စင်ပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင် မီး များ သည် ဘယ်ယိမ်းညာနဲ့ ဖြစ်ကာ တလှုပ်လှုပ်။ ဝိညာဉ်များကို အာရုံပြုကာ ဆုတောင်းနေသည့် အမျိုးသမီးကြီးအား သူ့ အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေလေရော့သလား။

‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် မဒမ်ဟွား’ ဟု ဂျိုးဇက်က စကားစသည်။

‘ကျွန်တော် နားမလည်တာက....’

အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲမောကာ ဂျိုးဇက် မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည်။ အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာ ထားသည် တင်းမာလျက်ရှိ၏။ ရန်လိုသည့် အရိပ်လက္ခဏာ များကို လုံးဝပုံးကွယ်ထားခြင်းမရှိ။

‘ငါ့သားကင်မိနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင့်မှာဘာများ ပြောစရာ ပါလာသလဲ’

‘ကျွန်တော် မြောက်ပိုင်းတုန်ကင်ဒေသမှာ သူနဲ့အတူတူ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်လောက် အလုပ်တူလုပ် ခဲ့ရပါတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ကဗျာကယာပြန်ဖြေသည်။

‘သူဟာ ဟိုခါမင်း၍ လက်ရုံးတစ်ဖက်အနေအထားမှာရှိပါ တယ်၊ ဒီတာဝန်ကို ယူရတဲ့အတွက်လဲ သူဟာ ဂုဏ်ယူလို့မဆုံး ဖြစ်နေပါတယ်၊ အခုတော့ သူဟန္တီမြို့မှာ အစိုးရအဖွဲ့သစ်နဲ့ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်နေပါတယ်’

အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်လုံးများတွင် စိတ်ထိခိုက်နာကြည်း သည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်လာသည်။ သူသည် ဂျိုးဇက် အား စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှဲလိုက်သည်။

‘မူန့်စီယာ ထရန်ဗန်ဟွားလဲ နေကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော့် မျှော်လင့်ပါတယ်ခင်ဗျာ’ ဟု ဂျိုးဇက်က အရဲစွန့်၍ပြောသည်။

‘ပြီးတော့ လန်းတစ်ယောက်ကော နေကောင်းပါလို့လား၊ သူ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ပေါလ်ဒီဗရာ့စ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီပါ သလား’

အမျိုးသမီးကြီးက ဂျိုးဇက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် စို့လဒ်နေသည့်မျက်ရည်များ ထွက်ကျမလာအောင် အားထုတ်လျက်ရှိ၏။

‘သူ့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တယ် ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ အခု သူတို့မှာ သာလေးတစ်ယောက် ရနေပြီ’

ဂျိုးဇက်က အားတင်း၍ ပြုံးသည်။

‘ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူတို့ဆိုင်ဂုံမှာပဲ နေကြပါသလား’

မဒမ်ဟွားသည် သူ့မျက်ရည်များကို ထိန်းသိမ်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကျလာနေသည့် မျက်ရည်များကို ဂျိုးဇက်မမြင်စေရန်အတွက် သူ့မျက်နှာကို သူ့သား၏ ပခုံးပေါ် မှောက်ထားသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဟာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲပြီး နေကြရတဲ့အချိန်ပါ ဗိုလ်ကြီး’ဟု တင်မိက သူ့မိခင်ကို တယူတယဖက်၍ ပြောသည်။

‘လက်ထပ်အပြီးမှာ လန်းနဲ့ သူ့ယောက်ျားဟာ ဆိုင်ဂုံမှာပဲ နေခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်မှူးဒီဗရော့စ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကတည်းက ပြင်သစ်တပ်တွေကို ဂျပန်တွေက ဖမ်းတဲ့အထဲမှာ ပါသွားခဲ့ပါတယ်၊ အခုထက်ထိ သုံးပန်းစခန်းက မလွတ်သေးပါဘူး၊ ပေါလ်ဒီဗရော့စ် ဖမ်းသွားတဲ့

အချိန်ကစပြီး လန်းတို့သားအမိဟာ ကျွန်တော့်မိဘ ကျွန်တော့် မိသားစုနဲ့အတူ လာနေခဲ့ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် သူနဲ့ ခဏလောက် တွေ့နိုင်ပါသလား’ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

‘သူ့ အခုဦးမှာ မရှိပါဘူးဗိုလ်ကြီး၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ပွဲ အဓိကရုဏ်းမှာ သူ့ရော ကျွန်တော့်အဖေပါ ရော နှော့ပါသွား ခဲ့ကြပါတယ်’

ဂျိုးဇက်က အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။

‘သူ့ကို ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ’

‘ဟန့်ဦးမှာ လွတ်လပ်ရေးကြေညာတာကို အထိမ်းအမှတ် လုပ်တဲ့အနေနဲ့ ဗီဇက်မင်းအဖွဲ့က ဒီမှာလဲ လူထုအစည်းအဝေး ကြီးတစ်ခုလုပ်တယ်၊ ကျွန်တော် အဖေနဲ့ လန်းတို့က သွားကြည့်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကက်သီးဒရဲလ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ဝိုက်မှာ အူပူမှုတွေဖြစ်လာတယ်၊ ပြင်သစ် ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလဲ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့က လှေကားပေါ်မှာ သေနတ်နဲ့ပစ်ခတ်ခံရတယ်၊ ကျွန်တော် အဖေနဲ့ လန်းဟာ လူတွေကဝင်တိုက်လို့ လဲကုန်ကြတယ်၊ အဲဒီမှာ ပြေးလွှားနေကြတဲ့ လူအုပ်ကြီးက တက်နင်းလို့ ဒဏ်ရာရခဲ့ကြတယ်’

‘အခု သူတို့ ဘယ်မှာလဲ’

‘ကျွန်တော် အဖေက အိမ်မှာပဲရှိပါတယ်၊ လန်းကတော့ အခုထက်ထိ ဆေးရုံက မဆင်းရသေးဘူး၊ သူကတော့ ဒဏ်ရာ

အတော်များများ ရခဲ့တယ်။ သတိမေ့နေတာ တော်တော် ကြာတယ်’

‘သူ့ အခု ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က စိုးရိမ်ကြီးစွာ ဖြင့်မေးသည်။

‘မင်း သူ့ကို သွားမတွေ့ပါနဲ့ ဝိုင်းကြီး ရှားမင်း’ မခမ် တွားသည် သူ့သားပခုံးတွင် အပ်ထားသည့် မျက်နှာကို ပြန် ခွာလိုက်ပြီး ဂျိုးဇက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘သူကလဲ တွေ့ချင်မယ်မထင်ဘူး၊ မင်း သူ့ကို စိတ်မချမ်း သာအောင် လုပ်ခဲ့တာဟာ အခုလောက်ဆိုရင် တော်လောက် ပြီ၊ ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်ပါတော့၊ သူ့လဲ မကြာခင် ဆေးရုံက ဆင်းတော့မှာ၊ သူ့ဆင်းလာရင် ငါ့တို့ ဒီမြို့က ဝေးရာကို သွားနေဖို့ စိစဉ်ထားပြီးပြီ’

မခမ်ဖွား၏ ပြင်းထန်သော စကား အသုံးအနှုန်းများ ကြောင့် ဂျိုးဇက် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ သူသည် မခမ်ဖွား ကို နားမလည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြောင်ချုံကြည့်နေ သည်။

‘ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုကြောင့် အခုလို....’

‘ကျွန်တော် နှမကလဲ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဝိုင်းကြီး’ ဟု တင်မိက အခိုင်အမာပြောသည်။

‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား နားလည်လောက်ပြီလို့ ထင်တယ်’

‘ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ’ ဟု ဂျိုးဇက်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့်ပြောသည်။

‘တကယ်လို့ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာများ ရှိမယ်ဆိုရင် တော့....’

သူ့အသံသည် ပြောရင်းနှင့် တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူသည် စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ပြန်လှည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ လှေကား အလယ်ခန့် အရောက်တွင် မခမ်ဖွား ထံမှ သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ငါ့သား ကင်မိက တခြား ဘာများ မှာလိုက်သေးသလဲ ဝိုင်းကြီး’ ဟု မျက်ရည်အဝိုင်းသားဖြင့် လှမ်းမေးအည်။

ဂျိုးဇက် တစ်ခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

‘နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် သူတတ်အားသရွေ့ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေရတာ သူ့စိတ်ချမ်းသာပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ဖို့ ကျွန်တော်ကို မှာပါတယ်’ ဟု သူက ဖြည်းဖြည်းသာသာ ပြောသည်။

‘တခြားမှာတာ ရှိသေးလား’

မခမ်ဖွားသည် ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို မျှော်လင့်ချက်ကြီး စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘အမေနှမတွေ့ရတာ နှစ်ပေါင်းကြာလာတော့ သူ့အလှ
စိတ်ထိခိုက်ရတယ်လို့လဲ ပြောပါတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က လိမ်
ပြောသည်။ သူ့ဘာကြောင့် လိမ်ပြောမိသည်ကိုတော့ နား
မလည်။ ‘သူကပြောတယ်၊ သူ့မအေးကိုတော့ မကြာခဏသတ်
ရမိတယ်တဲ့’

မဒမ်တုားသည် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်
ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားမြန်မြန်ထွက်သွားရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်
မယ် ဗိုလ်ကြီး’ ဟု တင်မိက ဂိတ်တံခါးဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ
ပြီး ပြောသည်။

‘ပြီးတော့လဲ ကျွန်တော် အမေရဲ့ အကျိုးအတွက် ခင်ဗျား
ဒီအိမ်ကို နှောက်ထပ် ဘယ်တော့မှမလာနဲ့တော့’

(၁၅)

ဗိုလ်အေး ဗစ်ဟော့ခ်သည် ဂျစ်ကားပေါ်မှ ရေဒီယိုကိုဆွဲ၍
ဆင်းလာပြီး ဆိုင်ဂျိုရီ၏ အရှေ့မြောက်ဘက် အစွန်အဖျားရှိ
အိုအက်စ်အက်စ် အမှတ် ၄၁၄ တပ်ခွဲဌာနချုပ်တည်ရာ အိမ်
ကြီးပေါ်သို့ နှေးကွေးလေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် ပင်းပန်း
နှမ်းနယ်စွာ တက်လာသည်။

အိမ်ကြီးမှာ ယခင်က အင်ဒိုချိုင်းနားဘက်၏ ဘက် အုပ်
ချုပ်ရေး အရာရှိကြီး၏ နေအိမ်ဖြစ်၍ သူ့အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း
ရှိ ဂေါက်ကွင်းတစ်ကွင်း၏ အစွန်း၌ ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်
သည်။ ဤအိမ်ကြီးကို ဗြိတိသျှတပ်၏ တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်ချုပ်
ဒေါက်ဂလပ်စ် ဂရေစီက စစ်တပ်အတွက် အသုံးပြုရန် ခေတ္တ
သိမ်းယူထားသော အိမ်ကြီးဖြစ်၍ လုံခြုံရေးတာဝန်ကို ဂျာနီ
တပ်များက ယူထားသည်။

ဟော့ခံနှင့် သူ့နောက်မှလိုက်လာသော ဂျီးဇက်တို့သည် သူတို့အား ရန်လိုသည့် မျက်နှာထားများဖြင့် အလေးပြုကြသော ဂျပန်စစ်သားများအား လှည့်မကြည့်ဘဲ လှေကားတက်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ခန်းမကြီးထဲ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟော့ခံသည် လက်ထဲမှ ရေခဲအိုကို ထားပို့ပေးလိုသို့ ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ချစ်ရိုက်လေသည်။

‘အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ် ဆယ်ခြောက် မျဉ်းပြိုင်စီ တောင်ဘက်ပိုင်းကို ဗြိတိသျှတပ်တွေက သိမ်းရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ပေါ့စဒန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဘာပြုလို့မှ အဘေးတူခဲ့ကြရပါလိမ့်ဗျာ၊ တကယ်လို့သာ တရုတ်နိုင်ငံ တောင်ပိုင်း စစ်ဌာနချုပ်က စစ်ဦးစီး ဝိုလ်ချုပ် ဝတ်ဒ်မိုင်း ယားကိုသာ တာစန်ပေးလိုက်ရင် အခုလောက်ဆို ဒီနေရာမှာ တရုတ်တပ်တွေနဲ့ ပြည့်နေရောပေါ့၊ အမေရိကန်တပ်တွေထဲ ရောက်နေလောက်ရောပေါ့’

ဟော့ခံသည် သူ၏ စစ်မြေပြင် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ကျူးနစ် အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများ၌ တင်နေသော ဖုန်များကို လက်ဝါးများဖြင့် တဖုန်းဖုန်းရိုက်၍ ခါထုတ်နေသည်။ ယနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း နှင့် ညနေပိုင်း ကင်းလှည့်တာဝန်ကို နားပေါင်းများစွာကြာမျှ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သူ့အရင် အစားများမှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။

‘အခုတော့ဗျာ၊ သူတို့လုပ်ပုံမဟုတ်တာနဲ့ ဒီနေရာမှာ အိန္ဒိယ တပ်တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဆပ်သခင် နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရောက်လာ သေးတယ်၊ ကိုယ့်လိုခြံရေးအတွက် ရန်သူကို ပုလိပ်တာဝန် ပေးပြီး ဝကွက်အပ်ထားရတာဗျာ၊ ချောက်ကမ်းပါး အစွန်း တစ်ခုပေါ်မှာ ဒဿိးဒယိုင်နဲ့ လမ်းလျှောက်နေရသလိုပဲ၊ ဘာမှ မထူးဘူး’

အောက်ထပ် ရုံးခန်းများထဲမှ တစ်ခန်း၏ တံခါးတစ်ချပ် သည် ပွင့်သွားပြီး မျက်မှန်နှင့် ဝိုလ်မှူးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ အမှတ် ၄၀၄ တပ်၏ တပ်မှူးပေတည်း။

သူသည် အရပ်သားဘဝက နယူးယောက်မြို့တော် ဝေါလ် စထရီ စီးပွားရေး ရပ်ကွက် အရင်းအနှီးမြုပ်နှံမှု လုပ်ငန်း ဆန်းစစ်တွက်ချက်ရေး ပါရဂူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ယခု စစ်ထောက် လှမ်းရေးလုပ်ငန်း အာဝန်ကို ယူရသည့်အခါတွင်လည်း သူ သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွက်ချက်သကဲ့သို့ ကျွီးကြောင်း ဆီလျော်အောင် အဘက်ဘက်က ချင့်ချိန်ပြီး တွက်ချက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆိုင်ဂိုမြို့တော်၌ လတ်တလောဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်နေသည့် နိုင်ငံရေး အခြေအနေများကိုမူ ရှုပ်ထွေး လွန်းလှသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် နေဝတ်စုံတောင်နှင့် အူကြောင် ကြောင် ဖြစ်နေရပါသည်ဟု ဝန်ခံလေသည်။

‘မင့်ကို ဘယ်သူကမှ ပြောမပြဘူးလား ဝိုလ်ဟော့ခံ၊ ဗြိတိသျှ ရေတပ်ဝိုလ်ကြီး လော့ဒ် လူဝီ မောင့်ဘက်တန်ထံ စစ်

ကြီး ပြီးသွားတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ စစ်ဆင်ရေးနာမည်ကို ပြောင်းလိုက်ပြီဆိုတာ မင်းမသိသေးဘူးလား၊ အက်စ် အီး အေ စီ လို့ အတိုကောက် ပေးထားတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ အရှေ့တောင်အာရှ စစ်ဆင်ရေးလို့ အဓိပ္ပာယ် မထွက်တော့ဘူး၊ အဲဒီစကားလုံးတွေဟာ အင်္ဂလန်ပိုင် အာရှ ကိုလို့နီနိုင်ငံများ ကယ်တင်ရေး ဆိုတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ် ထွက်နေပြီ၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ ပျစ်ခပ် ဆွေးနွေးပွဲမှာ ပြတိသျှတွေက အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ရဲ့ တစ်စိပ်တစ်ပိုင်းကိုဝင်သိမ်းထားနိုင်ဖို့ သိပ်ပြီးအလေးအနက် ထားခဲ့ကြတာပေါ့၊ အင်ဒိုချိုင်းနားရဲ့ အိမ်နီးနားချင်း ဖြစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံတို့၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့ရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဒီမှာတော့ တိုင်းရင်းသားတွေ လှုပ်ရှားထကြွတာကိုလဲ ခွင့်ပြုမယ် မထင်ဘူး၊ တကယ်လို့ ခွင့်ပြုလိုက်ရင်လဲ သူပိုင်ကိုလို့နီနိုင်ငံသားတွေကပါ လွဲမှားတဲ့ အယူအဆတွေဝင်ပြီး တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ကုန်ဖို့ရှိတယ်

ဗိုလ်ဟော့ခ်သည် ဗြိတိသျှတို့၏ လူလည်ကျမှုကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆဲရေးတိုင်ထွာပြီး ဝေဖန်ရင်းက သူ့ ကျူးနစ် အင်္ကျီကို ချွတ်ရန်ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်မှူးက လက်တစ်ဖက်မြှောက်၍ဟန်သည်။

‘မချွတ်နဲ့ဦး ဗိုလ်ဟော့ခ်၊ မင့်တာဝန် မပြီးသေးဘူး၊ ကက်သစ် ဒရဲလ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက်ကို ဗိုလ်ကြီး ရှားမင်း သွားတဲ့အခါ မင့်ကို ခေါ်ချင်ခေါ်သွားလိမ့်ဦးမယ်’

ဂျိုးဇက်ရှားမင်းက ဗိုလ်မှူး၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်က ဘာကိစ္စကြောင့် ကက်သစ်ဒရဲလ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက်ကို သွားရမှာလဲ’

ဗိုလ်မှူးသည် သူ့အင်္ကျီ အိတ်ကပ် ကြယ်သီးကို ဖြုတ်၍ အထဲမှ ကြေမှုန့်သော စာအိတ်ကပ်လုံးကို ဆွဲထုတ်သည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ဒီစာကို ဗီယက်နပ် တစ်ယောက် လာပေးသွားတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့စာလို့ သူက ပြောသွားတယ်၊ စာထဲမှာ ကနေည ကိုးနာရီတိတိမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲက တောင်ဘက်ထိုင်ခုံတန်းရဲ့ နောက်ဘက်ကို လာခဲ့ဖို့ ဗိုလ်ကြီးရှားမင်းကို ပြောပြပေးပါလို့ ရေးထားတယ်’

ဗိုလ်မှူးက လက်ထဲမှစာကို ဂျိုးဇက်ထံ လှမ်းပေးသည်။ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသောစာဖြစ်၍ စာအုပ်ပေါင်းများမှာ အမှားမှားအယွင်းယွင်း။

‘အောက်မှာ လက်မှတ်တိုးတာကတော့ ဝိုဗန်လော့ခ် တဲ့၊ အဲဒီနာမည်မျိုးနဲ့ ဗိုလ်ကြီး သိတဲ့လူ ရှိသလား’

ဂျိုးဇက်သည် စာကို သူ့ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ ထပ်ဖတ်သည်။ ထို့ နောက် ဗိုလ်မှူးကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ မျက်နှာတွင် အံ့ဩနေသည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်လျက် ငိုသည်။

‘အသိတော့ရှိတယ်ဗိုလ်မှူး၊ ဝိုဗန်လော့ခ် ဆိုတဲ့လူကို ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်’

‘ဒီလူက ဒီဒေသက နိုင်ငံရေး နယ်ပယ်မှာ ပါသလား’

‘ကျွန်တော် အထင် ပြောရရင်တော့ ပါတယ်လို့ ဖြေရမှာပဲ’

'ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား သူ့ကို သွားတွေ့ပါ။ သူ့
တွေ့ရင် ဒီမှာဖြစ်နေတဲ့ အရေးအခင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်
တို့ မသိရသေးတဲ့ အချက်အလက်တွေကို ရချင် ရလာမယ်။
ဗိုလ်ဟောခွဲက သေနတ်နဲ့လိုက်သွား၊ သူတို့က အမေရိကန်တစ်
ယောက်ကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးရှိနေရင် အခြေအနေကို
ဝင်ထိန်းပေး

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာ ဂျိုးဇက်နှင့်ဟောခွဲတို့ နော်ထီ
ဒိန်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီသို့ အားနေချိန်တွင် နေဝင်မိုးငြိမ်း
အမိန့်သည် အသက်ဝင်နေပြီဖြစ်၏။ လမ်းများပေါ်တွင် လူသူ
အသွားအလာ မရှိသဖြင့် တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ လျက်ရှိသည်။

သူတို့ဂျစ်ကားကို စက်သတ်၍ ရပ်လိုက်ချိန်တွင် သင်္ဘော
ကျင်းများဘက်မှ သေနတ်သံများကို ကြားရသည်။ နောက်
မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ဂေါ်ရခါး စစ် သား များ
အပြည့်တင်ထားသည့် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးသည် လူစလူနု
လုံးဝမမြင်ရသော ပစ်ဂနောဒီဘီဟိန်း ရပ်ကွက်တွင်းမှ ဖြတ်
သန်းကာ သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာနေသည့် အရပ်ဆီသို့
တရကြမ်း မောင်းထွက်သွားသည်။

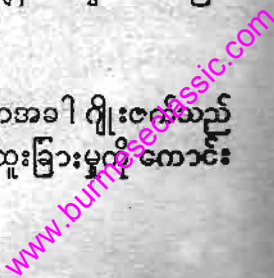
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲတွင်မူ စင်တစ်ခုပေါ်၌ ထွန်းထား
သည့် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်များကြောင့် အလင်းရောင် ဝိုး
တဝါးရှိနေသည်။ တောင်ဘက်ခုံတန်း နောက်ဘက်ရှိ လိုင်ခုံ
များသည် အမှောင်ရိပ်အောက်၌ ရောက်ကာ တိတ်ဆိတ်လျက်
ရှိ၏။

ဂျိုးဇက်သည် ဟောခွဲကို ထိုထိုင်ခုံများအနီးရှိ တိုင်လုံးတစ်
လုံး၏ နောက်ကွယ်၌ နေရာချထားပေးခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ
ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးပေါ် လက်တင်ကာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင်
အသာဝင်ထိုင်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ငို ဗန်
လော့ခံသည် သူ့ဘေးသို့ရောက်လာသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ငိုဗန်လော့ခံကို ရုတ်တရက်မမှတ်မိ။ ၁၉၂၅
ခုနှစ်အတွင်းက သူတွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ငိုဗန်လော့ခံမှာ လယ်သမား
တစ်ဦးအဖြစ်မှ ဘဝပြောင်းကာ အမဲလိုက်စခန်း အကူလက်
ထောက်အဖြစ် အဝတ်အစားညစ်ထေးထေးနှင့်ဖြစ်သည်။ အခု
ကျတော့ ငိုဗန်လော့ခံသည် အနက်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီအရှည်ကို
ဝတ်ကာ ဗီယက်နမ် လူလတ်တန်းစားများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိ
သည့်အတိုင်း အနက်ရောင် ပဝါတစ်စကို ခေါင်းပေါင်းထား
သည်။ ရှည်လှပြီဖြစ်သော မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် သူ့ရုပ်တို့
မမှတ်မိအောင် ဖန်တီးပေးထားသည်။

သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက်သည် ငိုဗန်လော့ခံ၏ မသန်သော
ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို ချက်ချင်းသတ်ပြုမိ၏။ ယင်းဒေသ
တွင် ပြင်သစ်ဗုံးကြဲလေယာဉ်များ၏ လက်ချက်ကြောင့် ထိခိုက်
ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၍ လက်မောင်းသည် အခုအချိန်ထိ တွဲလောင်းဖြစ်
နေဆဲ။

လော့ခံက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျိုးဇက်သည်
လော့ခံ၏အနက်ရောင် မျက်လုံးများ၏ ထူးခြားမှုကို ကောင်း

စွာ မှတ်မိလာသည်။ လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ခန့်က ဈေးကြီးထဲတွင် တစ်ကြိမ်ဆုံခဲ့ဖူး၏။ ဤမျက်လုံးများသည် ထိုစဉ်ကလိုပင် သတိကြီးခြင်းနှင့် သံသယကြီးခြင်းတို့ကို ဖော်ပြနေဆဲပါတကား။

လော့ခ်သည် တစ်ခဏမျှ ခူးထောက်၍ ထိုင်ကာ ဘုရားကို အာရုံပြုနေဟန်ဆောင်သည်။ ထို့နောက် စင်ပေါ်မှ ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်ကို ယူ၍ ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ စာအုပ်ကို ရှေ့၌ချ၍ စာရွက်များကို လှန်သည်။

‘စစ်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ဆိုင်ရုံကို ခင်ဗျား တစ်ခေါက်ပြန်လာတယ်ဆိုပါတော့ ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း’ ဟု ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘ခင်ဗျား နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် လာတုန်းက အခြေအနေမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး၊ မြို့တော်က အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားပြီ’

‘ကျွန်တော် ဒီရောက်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က အံ့သြသောလေသံဖြင့် မေးသည်။

‘ကျုပ်တို့ဆီကို ဟန့်ခြင်က သတင်းအမြဲပို့နေတာပဲ၊ သမ္မတဟိုချီမင်းကိုယ်တိုင်က ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အိုအက်စ်အက်စ်တပ်ဖွဲ့ဝင် အမေရိကန်တွေဟာ ကျုပ်တို့ဘက်မှာ ရှိနေတယ်လို့ ပြောတယ်’

‘ခင်ဗျားက ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ရဲ့ တရားဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လား’

လော့ခ်က မျက်နှာကို စာအုပ်ပေါ်မှမခွာဘဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘တောင်ပိုင်းဒေသဆိုင်ရာ ကော်မတီမှာ ကျုပ်ဟာ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပဲ’

‘ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် အိုအက်စ်အက်စ် အဖွဲ့ ဝင်တစ်ယောက်နဲ့ ဝကားပြောခွင့်ရတာလဲ၊ ကျုပ်တို့က ဒီမှာ ဘာမှ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး’

‘မြိတ်သျှဗိုလ်ချုပ် ဂရေစီက ကျုပ်တို့နဲ့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးရမှာကို ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့ တင်နေတယ်၊ မကြာသေးခင်က လေစီးနဲ့ ဆင်းလာတဲ့ ပြင်သစ်ဗိုလ်မှူးကြီး မီဒီးလ်ဆိုတဲ့ လူကလဲ သူ့ကိုယ်သူ မင်းကြီးချုပ်လို့ ခေါ်ပြီး တဝင်ကိုင်နေတယ်၊ ခေါင်းမာလိုက်တာလဲ အလွန်ပါ၊ သူကတော့ ကျုပ်တို့နဲ့ ရက်နည်းနည်းလောက် စေ့စပ်ဆွေးနွေးချင်ယောင်ဆောင် လိုက်ဆေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့ကျတော့ သူက ကျုပ်တို့ဘက်က အလျှော့ပေးအောင် ဇွတ်လုပ်နေတယ်’

လော့ခ်က အံ့ကိုကြိတ်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။ ဂျိုးဇက်က သူပြောနေသည့်စကားကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားနိုင်အောင် အနည်းငယ်ရွှေ့တိုးပြီး နားထောင်သည်။

‘နှစ်ကောင်စလုံး သူတို့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အန္တရာယ်တွေကို မမြင်ကြဘူး၊ ခင်ဗျားလဲ မြောက်ပိုင်းကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမျိုးသား တော်လှန်ရေးကြီးကို ပြည်သူတွေက

အယ်လောက်အထိ ထောက်ခံအားပေး နေတယ်ဆိုတာ မြင်
 မှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ တောင်ပိုင်းဒေသမှာလဲ အလွန် ထင်ရှား
 ကျော်ကြား လူသိများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အရာရှိ အရာခံ အထက်
 တန်းစားဆိုတဲ့လူတွေကို ပေါင်းပြီး ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ကောင်စီ
 တွေဟာ အလွန်အမင်း အကျင့်ပျက်ပြား နေကြတဲ့အတွက်
 အဲဒီကောင်စီတွေနေရာမှာ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က တော်လှန်ရေးကော်
 မီတီတွေ နေရာတိုင်းမှာ အစားထိုးပြီး ဖွဲ့ပေး ထား ပြီး ပြီ၊
 ဒါပေမယ့် ဗြိတိသျှ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ အခြေအနေကို နားမလည်
 တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ပြောစကားကို လုံးဝနားမဝင်ဘူး၊ သူတို့
 ကပြင်သစ်အုပ်ချုပ်ရေးကို ပြန်ပြီး အသက်သွင်းဖို့ စီစဉ်နေ
 ကြတယ်၊ ပြင်သစ်တပ်တွေကို သယ်လာတဲ့ သင်္ဘောတွေဟာ
 မာဆေးမြို့ကနေ ကာလကတ္တားကိုဖြတ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာ
 တော့မယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်တို့သိထားတယ်

ပြင်သစ် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဘုရားစင်ရွှေမှု ဖြတ်သွားနေ
 သည်ကို မြင်သဖြင့် လော့ခ်သည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ
 ရပ်ထားသည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် ပြင်သစ် ဘုန်းကြီး
 ကျက်သရေခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ
 မျက်ခြည်အပြတ်မခံဘဲ လိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ခင်ဗျားက ဘာပြုလို့ ဒီအကြောင်းတွေ ကျုပ်ကို ပြောပြ
 နေရတာလဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

‘အခုကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့က အမေရိကန်တွေနဲ့
 ထောက်ခံအားပေးမှုကို လိုချင်လို့’ ဟု လော့ခ်က အားတက်

သရောပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရကို
 ကျုပ်တို့အကြောင်း ပြောပြပေးပါ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေး
 ခေါင်းဆောင်တွေက ကျုပ်တို့ ဗီယက်မင်း အဖွဲ့ အစိုးရကို
 တရားဝင်အစိုးရအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလာအောင် ဗြိတိသျှနဲ့
 ပြင်သစ်တွေကို ဖိအားပေးဖို့ ပြောပြပေးပါ’

‘ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းအနေနဲ့ကတော့ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့
 ရဲ့ အရေးကိစ္စမှာ ဘယ်လောက်ပါးပါးရင်ရင်းစာစာ အကြောင်း
 မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ဂျိုးဇက်က အေးအေးဆေးဆေး ပြော
 သည်။ ‘ဒါပေမယ့် ဆိုင်ဂိုမြို့မှာ အခုရှိနေတဲ့ အိုဘက်စ်အက်စ်
 မစ်ရှင်အနေနဲ့ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးကိစ္စမှာ
 ဟိုက်ဘက်ဒီဘက် ဘက်လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

‘ပြင်သစ်တွေက ဂျပန်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းနေချိန်မှာ ကျုပ်တို့
 ဗီယက်မင်းအဖွဲ့က ခင်ဗျားတို့မဟာမိတ်တွေနဲ့လက်တွဲပြီး ဂျပန်
 တွေကို တိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’ ဟု ငိုဗန်လော့ခ်က ဂျိုးဇက်
 ဘက် လှည့်ပြီး ရှူးရှူးရှားရှား ပြောသည်။

‘အဲဒီလို ကူညီခဲ့ကြတာတော့ ခင်ဗျားတို့က ထည့်မတွက်
 တော့ဘူးလား၊ ပြင်သစ်တွေဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ထောက်ခံ
 အားပေးမှုနဲ့ ထိုက်တန်တယ်လို့ ဆိုနိုင်သလား’

ဂျိုးဇက်ကပခုံးများကိုတုန်လိုက်သည်။ ‘ပြင်သစ်နဲ့ ဗြိတိသျှ
 ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မဟာမိတ်တွေဖြစ်နေတယ်။ အမေရိကန်နဲ့

ပြည်ထောင်စု အစိုးရမှလဲ သူတို့နဲ့ ပဋိပက္ခ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေက ရှိနေတယ်။ အထူးသဖြင့် ဥပဒေပဏာမမှာ အများကြီးရှိနေတယ်

‘ဒါဆိုရင် ဝီယက်နမ်နိုင်ငံဟာ ခင်ဗျားတို့အတွက် အရေး မကြီးဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား၊ မထင်ရှားတဲ့ နိုင်ငံငယ်ကလေး မှာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်လာရင်လဲ ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုပါ တော့’

လော့ခ်သည် ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာကို စူးစူးရှရှ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သံသယ မှန်နေပြီဟု အခိုင် အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ် လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပြဿနာတစ်ခုက အခြားတော့မဟုတ်ဘူး’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဝီယက်မင်းအဖွဲ့ဟာ လျှို့ဝှက်ပြီး ဖွဲ့ထားတဲ့ ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ ဘယ်သူကမှ အတိ အကျမသိတဲ့ အချက်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ ကော်မီတီထဲမှာ ကွန်မြူ နစ်တွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ပါသလဲ’

လော့ခ်သည် ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်မှ စာရွက်များကို ခပ် မြန်မြန် ဆွဲလှန်နေသည်။ စိတ်မငြိမ်သက်မှုကို ဖော်ပြလျက် ရှိသော လှုပ်ရှားမှုပေးတည်း။

‘တခြားလူတွေထက် ခင်ဗျားက ပိုပြီး နားလည်သဘော ပေါက်သင့်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ ပြင်သစ်တွေရဲ့ ခပ်ရပ်တွေကို မုန်းတီး ရှုံ့ရှာဖို့အတွက် ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့မလိုဘူးဆိုတာခင်ဗျားသိသင့်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ကော် မီတီမှာ အဖွဲ့ဝင် ဆယ်လေးဦးရှိတဲ့အနက် ခင်ဗျားတို့အပြင်အရ ကွန်မြူနစ်လို့ ခေါ်နိုင်တဲ့ အရေအတွက်ဟာ သုံးလေးဦး ထက် မပိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ အရေးမကြီးပါဘူး လေ၊ အခုလတ်တလော အရေးကြီးတာက ဝီယက်မင်းအဖွဲ့ ဟာ ပြင်သစ်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးစေ စပ်ချင်တယ်။ ဒီအချက်ကို အနိုင်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်တွေကလဲ ခင်ဗျား ထို အတိအလင်း ပွင့်ပြောလိုက်ပြီးပြီ၊ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံ ဟာ ဆင်းရဲတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဆိုတာ ကျုပ်တို့သိပါတယ်။ ပြင်သစ် တွေအနေနဲ့ ကျုပ်တို့နိုင်ငံကို ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် ကူညီ ပေးသွားဖို့ ကျုပ်တို့လိုလားပါ တယ်။ ဝီယက်မင်းအဖွဲ့ရဲ့ အပြင် ဆက်က မျိုးချစ်အုပ်စုတစ်ခုကတော့ ပြင်သစ်တွေကိုလက်နက် ကိုင်ပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့ ကျုပ်တို့ ကော်မီတီကို ဇွတ်တိုက်တုန်းနေ တယ်၊ ဒီတော့က ကျုပ်တို့နဲ့ မစေ့စပ် မဆွေးနွေးဘူးလို့ ငြင်းဆန်နေခြင်းအားဖြင့် ဗြိတိသျှနဲ့ ပြင်သစ်တွေဟာ စစ်ပွဲ တစ်ပွဲ ပေါ်ပေါက်လာအောင် ဖန်တီးနေတာပဲ။ ကျုပ်တို့ တော့ ဆွေးနွေးစေ စပ်တာကိုပဲ လိုလားတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ သာပြင်သစ်တွေက ဆွေးနွေးစေ စပ်မှု မပါဘဲ တုံ့ပြန်လာရင်တော့ သွေးချောင်းစီးတော့မှာပဲ။ ကျုပ်တို့ဘက်ကလဲ အခုရထားတဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ဘယ်တော့ ပြန်မပေးတော့ဘူး’

‘ခင်ဗျားရဲ့ စိုးရိမ်မှုတွေဟာ သိပ်ပြီး ပုံကြီးချဲ့ တွေးထားလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ လော့ခဲဏ။ မြောက်ပိုင်းမှာ ဆိုင်တရုတ်တပ်က ဗီယက်မင်း အစိုးရအဖွဲ့ကို တလေးတစားရှို့ပေးသွားပဲ မဟုတ်လား၊ ဗြိတိသျှတပ်တွေ ဒီကို ရောက်လာတာလဲ ဂျပန်တပ်တွေဆီက လက်နက်တွေသိမ်းပြီး သူတို့ကို ပြန်ပို့ပေးဖို့ပါ။ သူတို့မှာ ဒီညွှန်ကြားချက်တွေ ပါလာပြီးသားပဲ’

လော့ခဲသည် ဒေါသထကြီး ဖြစ်လာသည်။ ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်ကို ဖြုန်းခနဲ ပိတ်လိုက်သည်။

‘ဗြိတိသျှတွေဟာ ကျုပ်တို့ သတင်းစာတိုက်တွေကို ပိတ်ပစ်နေကြပြီ။ ပြင်သစ်တွေနဲ့ ပိုပိုပြီး မူးပေါင်းဆောင်ရွက်နေကြပြီ။ ကျုပ်တို့ ထောက်လှမ်းရေးသမားတွေက မိုလ်ချပ်ဂရေစီ မာရှယ်လောထုတ်ဖို့ စီစဉ်နေတာကို ကနွေပဲ အတိအကျ သိလာရတယ်။ မာရှယ်လော အမိန့် ကြော်ငြာစာတွေကို ပုံနှိပ်ဖို့တောင် သူက အမိန့်ပေးထားပြီးပြီ။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုရင် ကျုပ်တို့နိုင်ငံတွင်းမှာ နိုင်ငံရေး လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်တားမြစ်တော့မယ်။ ဒီခြေလှမ်းအပြီးမှာ သူ့နောက်လှမ်းမယ့် ခြေလှမ်းကတော့ ပြင်သစ်တွေကို အာဏာပြန်ရအောင် အားထုတ်မယ့် ခြေလှမ်းပဲ’

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ဘေး၌ ထိုင်နေသည့် ဗီယက်နမ် အမျိုးသား၏ ရုပ်ရည်ကို စေ စေ့ စပ်စပ်ကြည့်မိသည်။ ထောင်ထဲတွင် အချိန်များစွာ နေခဲ့ရခြင်းနှင့် အဆမတန် အနှိပ်စက်အညှဉ်းပန်း ခံထားရခြင်းတို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပိန်ချိုးလျက်ရှိပြီး

မျက်နှာမှာ ပါးချောင်နားချောင်များကျကာ အရိုးငေါငေါ ထွက်လျက်ရှိ၏။ ပြင်သစ်ဟူသော စကားလုံးကို ပါးစပ်မှ ထွက်လာတိုင်း သူ့မျက်လုံးများသည် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အရောင်တလက်လက် ထွက်လာတတ်သည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆုံမိပြီးတဲ့ နောက် မကြာခင်မှာပဲ ခင်ဗျားသားဟာ မွန်စီယာဂျက်ဒီဗရော့စ်ကို သုတ်ဖို့ ကြံစည်အားထုတ်မှုနဲ့ ဟွေးမြို့မှာ အဖမ်းခံရတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က အေးအေးဆေးဆေးပြောသည်။

‘အဲဒီနောက် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ မွန်စီယာ ဒီဗရော့စ်ဟာ သူ့အိပ်ရာထဲမှာ အသတ်ခံခဲ့ရတယ်။ သူသေတာဟာ ခင်ဗျားလက်ချွန်ပဲလား’

ဗိုဗန်လော့ခဲက ဂျိုးဇက်ကို တည်ငြိမ်အေးဆေးသော မျက်နှာ ထားဖြင့် အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ဒါက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ ကျုပ်အခု ဒီကိုလာတာဟာ ဒီအကြောင်းမျိုးတွေကို ဆွေးနွေးဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်လာခဲ့တာဟာ ခင်ဗျားကို စောစောက ကိစ္စ ပြောပြပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်လို့ လာခဲ့တာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့နိုင်ငံသားတွေအနေနဲ့ ပြင်သစ်တွေ အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်အထိ စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေတယ် ဆိုတာကို ခင်ဗျားက တခြားလူတွေထက် ပိုပြီး သိနေလို့ပါ။ ပြင်သစ်တွေဟာ ကျုပ်မယားနဲ့ ကျုပ်သားကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြ

တယ်၊ ပြင်သစ်တွေ့ရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုတွေကြောင့် ကိုယ်
အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ လူတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်လိုလူတွေ
ဟာ ဒီနိုင်ငံထဲမှာ ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့်မို့လဲ ကျုပ်တို့ဟာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်
သေသည်အထိ ခုခံတိုက်ခိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြတာပါ။

လော့ဒ်သည် ထိုင်ခုံမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ မဟာမိတ်တွေကို အချိန်တွေ သိပ်ပြီး နောက်
မကျခင် ဒီအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ’

လော့ဒ်သည် အလာတုန်းကကဲသို့ပင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
ကလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် အမှောင်ထုချား
ကြားသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်သည် ချစ်
တရက် ထိုင်ရာမှမထသေး။ လုံခြုံမှုကင်းမဲ့နေသဖြင့် ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့ကာ တစ်နေ့လုံး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင်းသို့လာ၍
ဆုတောင်းခဲ့ကြသော ပြင်သစ်များ ထွန်းညီပူဇော်ထားခဲ့သည်
ဖယောင်းတိုင်ငုတ်တို့များဆီမှမေးမြန်းသော အလင်းရောင်များ
သည် တဖျတ်ဖျတ်ခါလျက်ရှိကြ၏။

ဂျိုးဇက်သည် ဖယောင်းတိုင်မီးများကို ကြည့်ကာ တေဝေ
ငေးမောနေသည်။ ဖယောင်းတိုင်များသည် တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင်
ငြိမ်းနေကြသည်။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းအတွင်း၌ ရှိနေသော

အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အားနည်းလာလျက်
ရှိနေပြီဖြစ်၏။

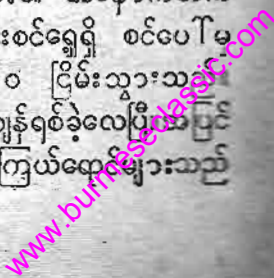
သူ့ဘေးသို့ လူတစ်ယောက် လာရပ်သည်ကို သတိထားမိ
သဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့လူ ဒေးဗစ်ဟော့ဒ်။ သူ့အနီး၌
ရပ်ကာ ခြောက်လုံးပြူးကို သားရေအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်နေ
သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမယ့်
သတင်းပေးသွားသလား ဝိုဏ်ကြီး’ ဟု မေးသည်။

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ညိတ်ပြပြီး ထိုင်ရာမှ
ထသည်။

‘အင်း၊ ပေးသွားတယ်၊ တိုဌာနချုပ်ကို ချက်ချင်းပြန်ပြီး
ရတဲ့သတင်းကို ဗြိတိသျှတွေဆီ အမြန်ပို့ပေးမဖြစ်မယ်၊ အခြေ
အနေ ကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ တော့ မထင်ပါဘူး၊ ဗီယက်
မင်းတွေကတော့ ပြောလိုက်ကြပြီ၊ တကယ်လို့ ပြင်သစ်တွေ
အသာ သူတို့နဲ့ မစေ့စပ်ဘူးဆိုရင် ကမ္ဘာ့ရှူးထီး လုပ်တတ်တဲ့
တစ်ယူသန်သမားတွေက စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ပေါ်ပေါက်လာအောင်
လုပ်ကြလိမ့်မယ်တဲ့၊ သူတို့လဲတားဆီးပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့’

သူတို့နှစ်ယောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ အနောက်ဘက်
တံခါးမှ ထွက်လာကြသောအခါ ဘုရားစင်ရွှေရှိ စင်ပေါ်မှ
နောက်ဆုံး ဖယောင်းတိုင်မီးသည် လုံးဝ ငြိမ်းသွားသည်။
သူတို့နောက်တွင် အမှောင်ထုသာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ အပြင်
ဘက်တွင် ည၏ ကောင်းကင်ပြင်မှ ကြယ်ထောင်များသည်

တလက်လက်။ သို့သော်လည်း သဘာဝမကျသော တိတ်ဆိတ်
ခြောက်သွေ့မှုသည် လမ်းမများပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိ၏။
ဖြစ်နေသည့် အရိပ်လက္ခဏာသည် မြို့တော်တစ်မြို့လုံး အလား
အလာ မကောင်းသည့် အမင်္ဂလာသတင်းများ ရောက်အလာ
ကို အသက်ပင်မရှူဘဲ အောင့်အည်းပြီး စောင့်ဆိုင်းနေသည်
နှင့် တူလျက်ရှိလေသည်။

(၁၆)

နောက်တစ်နေ့ စက်တင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင်
တာတီးနတ်လမ်းဟောင်းအတိုင်း ဂျစ်ကားဖြင့်ထွက်လာသော
ဂျိုးဇက်သည် ပုံနှိပ်ထားသည့် ပိုစတာစာရွက်ကြီးများကို ကွန်
တီနှင့်တယ် ပဲလွေစ် ဟိုတယ် နံရံ၌ ကပ်နေသော ဂျပန်စစ်သား
တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်သည်။ သူသည် ဂျစ်ကားကို ကားခံ၌
ထိုးထားခဲ့ပြီး လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းကို ဖြတ်ကာ စစ်သား
၏နောက်သို့ အရောက်သွား၍ ဖတ်ကြည့်သည်။

ပိုစတာမှာ ဗီယက်နမ်၊ ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သုံး
မျိုးဖြင့် ပုံနှိပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ 'ကြေညာချက် အမှတ်တစ်' ဟု
ခေါင်းစီး တပ်ထားသည်။ အောက်မှ ရေးထားသည့် စာ
ကြောင်းများကို ဖတ်အပြီးတွင် ဂျိုးဇက်သည် အကြီးအကျယ်
စိတ်ပျက်သွားလေ၏။ မနေ့ညက ဝိုင်နီလော့ခ် ပြောထားသည့်
အတိုင်း မာရှယ်လော ထုတ်ပြန်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

၃၂၀ မောင်ထွန်းသူ

အရှေ့တောင်အာရှ မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစုအား ကိုယ်စား ပြု၍ ဆယ်ခြောက်မျဉ်းပြိုင်၏ တောင်ဘက် ပြင်သစ်အင်ဒိုချိုင်း နားဒေသအတွင်းရှိ မဟာမိတ်တပ်များ၊ အခြားလက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့များနှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့အားလုံး၏ အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ တပ်မှူး အနေဖြင့် ဤအမိန့်ကို ထုတ်ပြန်သည်ဟု ကြေညာ ချက် တွင် ဖော်ပြထားသည်။

ဤအမိန့်ထုတ်ပြန်သည့် အချိန်မှစ၍ လူ ဆိုး သူ ဆိုး များ၊ ဓားပြများ၊ အဖျက်သမားများနှင့် အခြားသော ရာဇဝတ်မှု ဒုစရိုက်သမားများသည် စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ ပစ် သတ်ခြင်းခံရမည့်အပြင် မြို့တွင်း၌ ဆန္ဒပြခြင်း၊ စီတန်းလှည့် လည်ခြင်းနှင့် လူထုစည်းဝေးခြင်းများ မပြုလုပ်ရဟု ပိတ်ပင် တားမြစ်လိုက်သည်။

ထို့ပြင်လည်း ဤကြေညာချက် ထွက်သည့်အချိန်မှ စ၍ ဗြိတိသျှတပ်နှင့် မဟာမိတ်တပ်များမှ တာဝန် ရှိ သူ များ မ တစ်ပါး အခြားမည်သူမှ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခြင်း မပြုရ တုတ်၊ ဓား၊ ဝါးခွန် စသည့်လက်နက်များကိုပင် ကိုင်ဆောင် ခွင့်မပြုဟု ဆိုထားလေသည်။

ဂျစ်ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသောဂျိုးဇက်သည် လမ်းမ ကြီးဆီသို့ တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ မန်ကျည်းပင်များ အောက်ရှိ အရိပ်ကောင်းကောင်းရသော ပလက်ဖောင်းများ သည် ခါတိုင်းဆိုလျှင် လမ်းသွားလမ်းလာများဖြင့် စည် ကား

နေတတ်သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ နေသည်။

ဒုက္ခမျိုးစုံ ရောက်လာတော့မည်ကို ရိပ်စားမိကြနေသော ဗီယက်နမ်များသည် မြို့တော်ကိုစွန့်၍ တောင်ဘက်ပိုင်းသို့ ထွက် သွားနေကြပြီဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားနေကြသူများ မှာ လျော့နည်းသွားသည်မရှိ။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတက် များပြားလာလျက်ရှိသည်။ ယခင်က သွားရဲလာရဲ ရှိကြသော ပြင်သစ် အရပ်သူ အရပ်သားအချို့မှာလည်း အရင်ကလို အပြင် သို့ မထွက်ကြတော့ပေ။

ဂျိုးဇက်သည် ဝိုလ်ဒေးဗစ်ဟော့ခ်တို့နှင့်တူ၍ မြို့ထဲသို့မကြာ ခဏထွက်ပြီး စနည်းနာလေ့ရှိရာ မြို့တွင်း လမ်းမကြီးများ ပေါ်၌ ခြေကျင်ကင်းလှည့်နေကြသည့် ဂျပန်စစ်သားများကို လည်းကောင်း၊ မကြာမကြာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေကြ သော ဂေါ်ရမ်းစစ်သားများ အပြည့်တင်ထားသည့် ထရပ် ကားကြီးများကိုလည်းကောင်း မြင်တွေ့ရသည်။ လက်နက်ကိုင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းများဖြစ်သည့် ကာအိုဗိုင်း၊ ဟွာဟွာနှင့် ဘင်ဆူ ယင်းဂိုဏ်းတို့မှ ဂိုဏ်းသားများကမူ နေ့ခင်းဘက်တွင် အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်ကြတော့ပေ။

ဗီယက်မင်းအဖွဲ့၏ ဈေးများကိုပိတ်၍ သပိတ်မှောက် ဆန္ဒ ပြသည့် လုပ်ငန်းမှာမူ ယခုအခါပိုမို၍ ထိရောက် အောင်မြင် လာသလို ဖြစ်နေသည်။ ဗြိတိသျှတို့ကလည်း မြို့တော်အတွက်

လိုအပ်သည့် စားနပ်ရိက္ခာ ပစ္စည်းများကို လေကြောင်းဖြင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးရပါမည်။

မြို့တွင်းလမ်းမကြီးများပေါ်၌ အခြေအနေအရပ်ရပ် တင်းမာလာနေသည့် လူနဲ့ခွဲသော နှစ်ရက်ခန့်အတွင်းတွင် ဂျိုးဇက်သည် နာရီပိုင်းနှင့်အမျှ ဝေခွဲပိုင်းဖြတ်၍ မရနိုင်ဖြစ်နေသော စိတ်ဖြင့် နပမ်းလုံးနေခဲ့ရ၏။ လန်းတစ်ယောက် မြို့တွင်း တစ်နေရာ၌ ရှိနေမှန်း သူသိထား၏။ သို့သော်လည်းသူ့ကို မတွေ့ချင်ဟု ဆိုထားလေရာ သူ့အနေဖြင့် ထိုအဖြစ်ကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်ပေါ်မှနေ၍ မိမိအား စကားလှမ်းပြောခဲ့စဉ်က သူ့မြင်ခဲ့ရသည့် လန်းမိခင်၏ မျက်နှာထားကို သူ့စိတ်ထဲမှ လုံးဝပျောက်၍ မရ။ ပြင်သစ်အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ နီးအား ဂရုန်းဗီးယားလမ်းရှိ ဗဟိုစစ်ဆေးရုံ၌ တင်းမာစွာ ဆည်းဟူသော အချက်ကလည်း သူ့စိတ်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လျက် ရှိသည်။

ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝရန်တာစကြိုလမ်းများ ထုတ်ထားသည့် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ ဆေးရုံကြီးရှေ့မှ သူ့ဂျစ်ကားဖြင့် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ဖြတ်မောင်းခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြတ်သွားသည့်အခါတိုင်း ဆေးခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ လန်းနှင့် တွေ့လိုစိတ် ပြင်းပြခဲ့ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ဘေးမှ လိုက်ပါလာသည့် ခေးမစ်ဟော့ခ်ကြောင့် သူ မဝင်ဖြစ်ခဲ့။

တစ်ရက်သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင်မူ သူသည် အိအက်စ်အက်စ်ဌာနချုပ်မှနေ၍ သူ့ဂျစ်ကားဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းများပေါ်မှ တင်းမာသော အခြေအနေများကို ကြည့်ကာ သူ့စိတ်ထဲတွင် မယာမယာ ဖြစ်လာသည်။ ပြုတ်သုတို့၏ ကြေညာချက်တစ်ခုကို ဖတ်စာပြီးတွင် သူ့စိတ်သည် ပို၍ ရှုပ်လှသည်။ သူ့စိတ်သူ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ချိတ်ချတုံ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဂျစ်ကားပေါ်၌ ထိုင်ကာ တစ်ခဏ ငိုနေမိ၏။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ လွတ်လပ်သော လူမျိုး တစ်မျိုးဖြစ်ပြီဟု အတိအလင်း ကြေညာထားသော ဗီယက်မင်းတို့အား နိုင်ငံရေး လွတ်လပ်ခွင့်ကို မသုံးရဟု တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်း ပြုလိုက်ကြပြီ ဖြစ်၏။ ဤအတိုင်းသာ ဆိုပါက ကြီးမားပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခုသည် မလွဲမသွေ ပေါ်ပေါက်လာချေတော့မည်။ ဤအတွေး ဝင်လာသောအခါ သူသည် လန်း၏ လှိုင့်ရေးအတွက် သောကဝင်လာသည်။ လန်းနှင့် ပတ်သက်၍ လန်းမိခင်၏ ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။ အဲဒုအတိုင်းဆိုလျှင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူပြင်ရတော့မလို ဖြစ်နေပေပြီ။

သူသည် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ဂျစ်ကားကို စက်နှိုးသည်။ ဟိုတယ်ဒီဗီးလ်ရှေ့မှ ကားကို ဖြတ် မောင်း လာ သော အခါ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့မှ တပ်သားများသည် လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ကာ စောင့်ကြပ်မြဲ စောင့်ကြပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တကယ်တော့ ဤအပြုအမူသည် လတ်တလေမှ ထုတ်ပြန်ထားသည့် မာရှယ်လော့ပဒေကို ဆန့်ကျင်သော လုပ်ဆောင်ချက်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ဟု သူတောင်းမိသည်။ ဤအတွေးကို တွေးရင်းမှပင် သူသည် မော်တော်ကားစက်ကို အချိန်မြင့်လိုက်၏။

စစ်ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားသောအခါ ပြင်သစ် ဆရာဝန်များသည် အမေရိကန် စစ်အရာရှိများ၏ တံဆိပ်များကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ကာ တလေးတစား ဆက်ဆံကြသည်။ သူ့သိချင်နေသည့် သတင်းအတွက် ချက်ချင်းပင် စုံစမ်းပေးကြသည်။

လန်းတစ်ယောက် ဘယ်အဆောင်၊ ဘယ်ခုတင်၌ရှိနေသည်ကို သိကြသောအခါ ဂျိုးဇက်အား ချက်ချင်းပင် သွားရောက် တွေ့ဆုံခွင့် ပြုကြသည်။

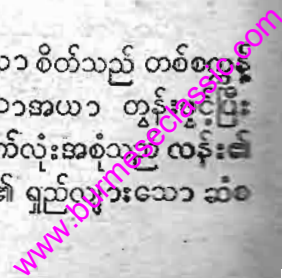
လန်း၏အဆောင်မှ တာဝန်ကျ သူ့နာပြုဆရာမက လန်းသည် သတိမေ့နေရာမှ သတိပြန်ရလာပြီဖြစ်၍ နောက် နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာလျှင် ဆေးရုံမှ ဆင်းနိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဂျိုးဇက်အား ရှင်းပြသည်။ အခုလောလောဆယ် လန်း အိပ်ပျော်နေသည်ဟု ဆရာမကပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အထက်မှ ဆရာဝန်ကြီးက သူ့အား အလွန် အဓိပ္ပာယ်ပါသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်ကို ပြန်၍ သတိရလိုက်သောအခါ စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ ဂျိုးဇက်အား လန်း၏ အခန်းသို့သွားကာ လန်း အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်အထိ ခုတင်

ဘေးမှ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်၍ စောင့်လိုက်စောင့်နေရန် ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

လန်း၏ အခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဂျိုးဇက်သည် တံခါးဝ၌ရပ်ကာ အထဲဝင်သင့်မဝင်သင့် စဉ်းစားချိန်ဆလျက် ရှိပြန်၏။ ဤနေရာသို့ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့သော သူ့စိတ်ဆန္ဒကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ပိတ်ပင်တားဆီးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်လျှင် ကောင်းလေမလားဟူသော အတွေး ဝင်လာပြန်သည်။

ဤဆေးရုံနှင့် အလှမ်းမဝေးလှသော အကျဉ်းထောင်မှောင်ခန်းထဲ၌ ရက်ပေါင်းများစွာ ပိတ်လှော့ဝါခြင်း ခံနေရသဖြင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲနေမည့်ပေါလ်ကို သတိရမိ၏။ အကယ်၍ နောင်တစ်ချိန် သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံမိကြပါမူ ယနေ့ သူ့လုပ်ခဲ့သည့် အပြုအမူအတွက် ဘယ်လို ရှင်းပြရပါမည်နည်း။ သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ ဇနီးအား ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောရုံမှ တစ်ပါး အခြား ဆင်ခြေပေးစရာမရှိဟုပင် သူထင်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုစကားသည် မုသားစကားမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် သူ့စိတ်သည် အေးစရာမရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ ဝေခွဲ၍ မရနိုင်သော စိတ်သည် တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်မျှသာကြာ၏။ တံခါးကို အသာအယာ တွန်းဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့ ခြေချမိသောအခါ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် လန်း၏ အပေါ်၌ စူးစိုက်လျက်ရှိသည်။ လန်း၏ ရှည်လျားသော ဆံ

များသည် ဖြူဖွေးသော ခေါင်းအုံးထက်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် ကျလျက်ရှိသည်။ သွယ်လျလျ မျက်နှာ၏အလှသည် နူးညံ့ သိမ်မွေ့လှပပါသည်။

သူသည် လန်း၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေမိ သည်။ ကွေးညွတ်ကျနေသော မျက်ခုံးများ၊ ပိတ်ထားသည့် မျက်လုံးအစုံထက်မှာ ခပ်မို့မို့ မျက်ခွံများနှင့် နှုတ်ခမ်းတွင် ထင်ဟပ်နေသည့် သိမ်မွေ့သော အပြုံး။ အားလုံးကို ခြုံကြည့် လိုက်လျှင် လန်း၏အလှသည် အာရှ မက်ဒိုးနားတစ်ယောက် ဟု ဆိုလောက်သည် ထင်၏။

အိပ်ရာပေါ် တင်ထားသည့် လန်း၏ သေးသွယ် ပျော့ ပျောင်းသော လက်တစ်ဖက်သည် ကျောင်းသူလေးတစ်ဦး၏ လက်နှင့် တူလှပေသည်။ သူသည် ထိုလက်ကလေးကို အသာ အယာ အုပ်၍ ကိုင်ကာ စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ လန်း၏မျက်နှာ တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာမည့်လက္ခဏာကို မမြင်ချ။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ခေါင်းမုဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ ခုတင် ခြေရင်း၌ ချထားသည့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာမျှ ထိုင်၍ လန်းကို ကြည့်နေ သည်။ လန်းက တော့နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေဆဲ။ လန်း ၏ ဦးခေါင်းသည် ခေါင်းအုံးတစ်ဖက်သို့ လျှောကျလျက်ရှိ ၏။ လန်း၏ လည်ချောင်းအောက်မှာ သွေးတိုးနေသည်ကိုပင် ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။ 'ဟိုတုန်းက လှသလိုပဲ လှနေတုန်း

ပါလား။ ဟိုတုန်းက ထက်တောင်မှ ပိုပြီးလှလာသလိုပဲ' ဟု သူ တွေးသည်။

သူသည် လန်း၏အသက်ရှူသံကို နားစိုက်၍ ထောင်နေရင်း မှ တစ်ချိန်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသည့် ပြင်းထန်သော အချစ်စိတ်သည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် နိုးကြွလာသည်။ တရားမျှတမှု မရှိဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုကြစေတော့။ သူ အနေဖြင့် သူ့မိန်းမ တင်ပံ့ အပေါ်တွင် ထားရှိသည့် ချစ်စိတ်သည် လန်းအပေါ်တွင် ထား ခဲ့ဖူးသည့် ချစ်စိတ်လောက် ကြီးမားပြင်းထန်ခြင်းမရှိ။

အိပ်ပျော်နေရာမှ လူးလွန်လှုပ်ရှားစပြုလာသော လန်းကို ကြည့်ကာ သူ့ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ နောက်ဆုံး တွင် လန်း၏မျက်လုံးများသည် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။ မျက်နှာ သည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ သူ့ကို မြင်သောအခါ အံ့ဩ သွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာမပြ။

'ရှင်လာဖို့ မဆင့်ဘူး' ဟု ပြင်သစ် ဘာသာ စကားဖြင့် တိုးတိုးကလေးပြောသည်။

'ကိုယ်သိပါတယ် လန်းရယ်' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောပြန် သည်။

'ကိုယ် မင်းအမေ့ဆန္ဒကို မလေးစားရာ ငရက်သွားတဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကိုယ် မင့်ကို မတွေ့ရရင် မပန် နိုင်လို့ပါ။ မင်းရထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေက တကယ်တော့ သက်သာ တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား လန်းရယ်'

လန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများကတော့ ရိုဝေဝေဖြစ်နေဆဲ။

‘လန်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး ဂျိုးဇက်ရယ်၊ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားလိုက်မှ ဖြစ်မှာပါ’

‘ဒါပေမယ့် လန်းရဲ့အမေကပြောတယ်၊ ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ သူ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ကိုယ်နားမလည်ဘူးလန်း’

လန်း၏ မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့်မှုကို ဖော်ပြနေကြသည်။

‘ရှင် ဆိုင်ရုံကို ပြန်လာတယ်လို့ အမေက ကျွန်မကို မနေကပ်ပြောပြသွားတယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မဆီမသွားဖို့ အမေက တားလိမ့်မယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင် ကျွန်မဆီလာတယ်လို့ အိပ်မက်မက်နေတယ်’

‘မင့်အမေက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ လန်း၊ တိုက်က မင်းရဲ့ သာယာပျော်ရွှင်မှု ဖျက်စီးသွားအောင် ဘယ်လိုများ လုပ်ခဲ့မိလို့လဲ’

‘အမေက ဒီကိစ္စကို ရှင်သိတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ရှင်ပြန်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မက ရှင်ဆီ စာရေးပြီးပြောတယ်လို့ အမေကထင်ထားတယ်’

ဂျိုးဇက်က လန်းအား နားမလည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘မင်းက ကိုယ့်ကို ဘာအကြောင်းပြောထားတယ်လို့ ထင်နေတာလဲ’

လန်းက မျက်လွှာကို ချထားလိုက်တာ သေးသွယ် လှပသော လက်ချောင်းများဖြင့် အိပ်ရာခင်းစကို ဆွဲနေသည်။ လန်း၏ နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်လှုပ်နေသည်ကို ဂျိုးဇက် သတိပြုမိ၏။

‘ကိုယ့်ကို ဘာပြောထားတယ်လို့ ထင်တာလဲလန်း’ ဟု ဂျိုးဇက်က ထပ်မေးသည်။

‘ကျွန်မ ရှင်နဲ့ခုခံတဲ့ကလေးကို မွေးခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းပါ’

ဂျိုးဇက်သည် တစ်မိနစ်ခန့်မျှ ကြက်သေသေသွားပြီး လန်း၏ မျက်နှာကို ကြောင်၍ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ရွှေသိတိုးသွားပြီး လန်း၏ ဆံစပျားကို သူ့ လက်ချောင်းဖြင့် အသာအယာ ကိုင်သည်။

‘လန်းရယ်၊ မင်းကိုယ့်ဆီ စာရေးလိုက်မယ်ဆိုရင်....’

လန်းက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ခေါင်းကို သွက်သွက်ပါအောင် ခါသည်။

‘စာရေးလိုက်လို့ ရှင်သိသွားရင် အခြေအနေဟာ ပိုပြီးဆိုးသွားမှာပေါ့’

ဂျိုးဇက်က မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ကာ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။

‘မိန်းကလေးလား၊ ယောက်ျားလေးလား’

‘သိပ်သိပ်ကိုလှတဲ့ သမီးလေးပါ၊ ကျွန်မ သူ့ကို တူယက်လို့ နာမည်မှည့်ခဲ့တယ်၊ တူယက် ဆိုတာက ဆီးနှင်းလို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်’

လန်းက မျက်လွှာများကိုပင်၍ ဂျိုးဇက်အား မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်နေသည်။

‘သူ့ကိုမေးတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ ကျွန်မအိမ်နဲ့ဝေးရာကို သွားပြီး မွေးခဲ့ရတယ်၊ သမီးလေး မွေးပြီးလို့ တစ်နှစ်ကြာမှ ကျွန်မအဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပေါက်ဒီဗရော့စ်ကို ကျွန်မ လက်ထပ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မတို့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်’

‘အခု တူယက် ဘယ်မှာလဲ’

‘တူယက်ကို ကျွန်မတို့ အိမ်စေမတစ်ယောက်က သူ့ သမီးလို့ သတ်မှတ်ပြီး မွေးခဲ့တယ်၊ အိမ်စေမက တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ပြန်သွားတဲ့နေ့က ရှင့်ကို ဂိတ်တံခါးအထိ လိုက်ပို့ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးပါ’

‘ဒါဆိုရင် သူ့ဆိုင်ရုံမှာရှိမှာပေါ့’ ဟု ဂျိုးဇက်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မေးသည်။

လန်းက ခေါင်းခါပြီး ပြုတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးနေသည်။

‘မရှိဘူး၊ သူ့တို့ကို ဆိုင်ရုံနဲ့ဝေးရာအရပ် ပို့ရမယ်လို့ အမေက ဇွတ်နားချခဲ့တယ်၊ အမေရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်တဲ့ အာနမ်မြောက်ပိုင်းက ရွာတစ်ရွာမှာနေဖို့ သူတို့ထွက်သွားကြတာပဲ၊ နောက်ပိုင်းမှာ အိမ်စေမကလေးဟာ အဒီဒေသက လူတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီးတွေ ရနေပြီ’

ဂျိုးဇက်သည် ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ခေါက်တုံးခေါက်ပြန်လမ်းသလားနေသည်။ ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းအတွက် သူ့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် သူသည် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်သည်။

‘မွေးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ တူယက်နဲ့မင်း ထပ်ပြီး တွေ့ရသေးသလား’

လန်းက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘တွေ့တယ်၊ တစ်နှစ် တစ်ခေါက် မြောက်ပိုင်း ဒေသကို သွားဖို့ အမေ့ကို ကျွန်မ နားဝင်အောင် မနည်းပြောရတယ်၊ အမေ့အနေနဲ့ သူ့ဘိုးဘွားမိဘတွေရဲ့ မွေးရပ်ကို သွားလည်ပြီး ပတ်ပြုတဲ့သဘောနဲ့ ဟန်ဆောင် သွားရတာ၊ အမေ့က တော့ စိတ်မပါတပါနဲ့ လိုက်ခဲ့တာ၊ စိတ်ကူးက ကျွန်မစိတ်ကူး၊ တူယက်ကို ဘယ်လို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ သိသင့်တယ်ထင်တယ်ပေါ့ ဒါပေမယ့်

၃၃၂ မောင်ဖွန်းသူ

တစ်ခေါက်သွားမှ တူယက်ကို တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ တွေ့ခွင့်ရပါတယ်

‘သူ့အခုအချိန်ထိ ဟိုမှာ ရှိနေတုန်းပဲလား’

လန်း၏မျက်နှာတွင် သောကဋေ့များ ထင်ဟပ်လာသည်။

‘ကျွန်မ အတိအကျ မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ ဂျပန်တွေ ဝင်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ငါးနှစ်ကာလအတွင်းမှာ အဲဒီဘက်ကို လုံးဝ သွားလို့မရတော့ဘူး’

‘တူယက်’ ဂျိုးဇက်သည် နာမည်ကို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်နေမိသည်။ လန်းကိုလည်း အံ့ဩသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် လန်းအပေါ်၌ သနားကြင်နာသောစိတ် ယိုဖိတ်လာသည်။ သူသည် လန်း၏လက်ကို တယုတယ ဆွဲကိုင်ထားလိုက်မိ၏။

‘ကိုယ် တကယ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ် လန်းရယ်၊ တကယ်လို့ ကိုယ်သာသိခဲ့ရင် ကိုယ် ဒီကို မဖြစ်မနေ ပြန်လာမိမှာပါ။ ကိုယ်မင်းကို လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာ မင်းလဲအသိပါ။ အခုလို အပြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့မိပါဘူးလန်းရယ်’

ဂျိုးဇက် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လန်း၏လက်သည် တောင့်တင်းသွားသည်။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်နှစ်ဖက်တွင် စီးဆင်းကျလာနေကြသည်။

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို အိပ်မက် မမက်ခဲ့ရင် ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောမိမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကိုယ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ လန်း’

‘ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူး ဂျိုးဇက်’ ဟု လန်းက အေးအေး သာသာပင် ပြောသည်။

‘ကျွန်မတို့ကြားမှာ ပြောစရာစကားလဲ မရှိတော့ပါဘူးလေ’ သူသည် ဂျိုးဇက်လက်ထဲမှ သူ့လက်ကို အသာအယာ ထုတ်ယူပြီး ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်များကို သုတ်သည်။

‘ရှင်သွားပါတော့၊ ကျွန်မဆီကို နောက်ထပ်လာဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့’

‘ဒါပေမယ့် လန်းရယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က အရဲစွန့်၍ ပြောသည်။

‘ဒီကိစ္စ လုံးဝ မဖြစ်ခဲ့ဘူးတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ ကိုယ်တို့ ဟန်ဆောင်ပြီးနေလို့ ဖြစ်မတဲ့လား’

အပြင်ဘက် ကော်ရစ်ဒါဆီမှ ရေးကြီးသုတ်ပျာ လျှောက်လာနေသည့် ခြေသံများကြားရသဖြင့် ဂျိုးဇက်သည် လန်း၏ အနီးမှ ခွာ၍ထိုင်လိုက်သည်။ မကြာမီ အရပ်မြင့်မြင့် အဝတ်အစားများ မသပ်မရပ် ဝတ်ထားသည့် မျက်နှာဖြူ တစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဖြုန်းခနဲဝင်လာသည်။ ဂျိုးဇက်က မြင်မြင်ချင်း မမှတ်မိ။ တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်လောက် ကြာမှ ပေါ့လ်ဒီဗရော့စ်မှန်း သိသည်။ ပေါ့လ်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် တပ်တံဆိပ်၊ ရာထူးတံဆိပ် လုံးဝမပါ။ ဂျပန်တို့၏ သုံးပန်းအဖြစ်

ထောင်တွင်း၌ နေခဲ့ရသည့် ခြောက်လအတွင်း ဂျပန်တို့ ပေးထားသည့် စစ်မြေပြင် ယူနီဖောင်း အစုတ်အပြတ်ကိုသာ ဝတ်ထားရသည် မဟုတ်ပါလား။

ပေါလ်၏ မျက်နှာသည် ပိန်ချုံးလျက်ရှိပြီး မျက်တွင်း ဟောက်ပက်နှင့်ဖြစ်သည်။ ဂျိုးဇက်က ကုလားထိုင်မှတစ်ဆင့် ထကာ ခုတ်နှင့် ဝေးရာသို့ သွား၍ရပ်သည်။ ပေါလ်သည် ဂျိုးဇက်ထက်သို့ကောင်းကောင်း လှည့်မကြည့်နိုင်။ ခုတ်ခေါင်း တွင်ဝင်ထိုင်ကာ သူ့မိန်းမလက်ကို ဆွဲကိုင်ထားသည်။

‘လန်း၊ မင်းနေကောင်းပြီနော်’ ပေါလ်သည် လန်း၏ လက်ကို တယုတယဆွဲယူပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းများနှင့်ထိသည်။ သူ့မျက်လုံးများကတော့ လန်း၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်လျက် ရှိ၏။

‘မောင်မိဘတွေဆီ ရောက်ခဲ့တယ်၊ ဆူပူလှုပ်ရှားမှု သွားကြည့်ရင်း မင့်မှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်လို့ သူတို့က ပြောလိုက်တယ်’

‘လန်း နေကောင်းသလောက်ရှိသွားပါပြီ၊ ဒဏ်ရာကလဲ မပြင်းထန်ပါဘူး’ လန်းက တိုးတိုးညှင်းညှင်း ပြောသည်။ လန်း၏ အပြုအမူသည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်ထားမှန်း သိသာ၏။ ပေါလ်သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လန်း၏ပါးကိုအသာ အယာ လှမ်းကိုင်သည်။

‘မောင် သိပ်ဝမ်းသာတပဲလန်း’ စောစောက သောက လွမ်းနေသည့်မျက်နှာတွင် အပြုံးပန်း ပွင့်လာသည်။ လန်း၏

မျက်နှာကို အလွန်ချစ်ခင်ယုယသည့် မျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်နေသည်။

‘မင့်အတွက် မောင် သိပ်ပြီး စိတ်ပူခဲ့ရပါတယ်’

ဂျိုးဇက်အနေဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြန်လည်ဆုံတွေ့မှုကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် မသက်သာ။ သူ့ရှိသည့်အတွက် လန်းခမျာ အနေအထိုင်ရ ခက်နေသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။ သူသည် လန်းတို့မသိအောင် တိတ်တိတ် ကျိတ်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း ပေါလ်က ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး သူ့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ကာ အားရပါးရ ပြုံးသည်။

‘နေပါဦး ဂျိုးဇက်ရာ၊ လန်းအမေက ပြောလိုက်တယ်၊ အချစ်ကြီးတတ်တဲ့ အမေရိကန်ဆိုင်ဂုံတို့ အိုအက်စ်အက်စ်တပ် ဖွဲ့ဝင် ဗိုလ်ကြီးအဖြစ်နဲ့ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာတယ်တဲ့’

သူသည် ဂျိုးဇက်၏လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဆုပ်ထားသည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဘက်ကို အားရပါးရမြှောက်ကာ ဂျိုးဇက်ကို သိမ်းကျုံးပြီး ဖက်လိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ထောင်ကျနေတုန်းမှာ ကျွန်တော့် မိန်းမကို ခိုးသွားဖို့ ခင်ဗျားကြီးစားနေတယ် ဆိုတာတော့ သူက ပြောမပြုလိုက်ဘူးဗျ’

ဂျိုးဇက်က မဝေခွဲနိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပေါလ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ထောင်က လွတ်လာသဖြင့်

စမ်းသာလုံးဆို နေသည့် ပေါလ်ကတော့ သူ့ ပြက် လုံး သူ သဘောကျကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လျက်ရှိ၏။

‘ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီရအောင်ဆိုပြီး လာခဲ့တာပါ’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပေါလ်နှင့် မျက်လုံးချင်းမဆိုင်မိအောင် ရှောင်၍ ပြန်ပြောသည်။

‘ဆိုင်ရုံအခြေအနေကတော့ အတော်ကလေး ဆိုးနေတာပဲ နော်’

‘မပူပါနဲ့ ဂျိုးဇက်ရာ၊ အခုဆိုရင် အားလုံး အ ဆင် ပြေ သွားတော့မှာပါ’

ပေါလ်က ဂျိုးဇက်၏ပခုံးကို ဝမ်းသာအယ်လဲ လှမ်း၍ပုတ် သည်။

‘ဗြိတိသျှတွေက ကျွန်တော့်တပ်ကို အားလုံးလွှတ်ပေးလိုက် တယ်၊ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ အစစအရာရာ အဆင် ပြေသွားဖို့ ရှိနေပါတယ်၊ ခင်ဗျားမကြာခင် တွေ့လာရမှာပါ’

ဂျိုးဇက်သည် ပြုံးရယ်လျက်ရှိသော ပေါလ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေမိသည်။ ဂျပန်တို့၏လက်တွင်း၌ အနှိပ် စက် အညှင်းပန်းခံခဲ့ရရှာသော သူ့ သူငယ်ချင်း ပြင်သစ်အရာရှိ အပေါ် သနားကြင်နာစိတ်နှင့် ချစ်ခင်လေးစားစိတ်တို့သည် သူ့ ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူ့ စိတ်သည် စော စော က လန်းထံမှ သိထားခဲ့ရသည့် ကိစ္စအတွက် စိတ်ရှုပ်နေဆဲဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့်လည်း ပေါလ်ပြောလိုက်သည့် စကားများကို ရုတ်

တရက် သဘောမပေါက်။ ဖြည်းဖြည်းချင်းပြန်၍ စဉ်းစားနေ ရသည်။

‘ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဗြိတိသျှတပ်တွေ ပူးပေါင်းပြီး ဝီယက်မင်း အစိုးရကို အကြမ်းနည်းနဲ့ ဖြိုခွဲပစ်မယ်လို့ ဆိုလိုတာလား’

ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

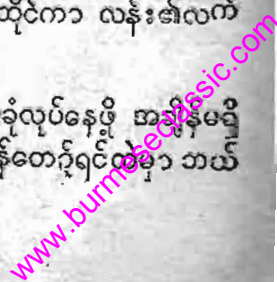
‘ခင်ဗျားသုံးလိုက်တဲ့ အစိုးရဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ သူတို့ အတွက် နည်းနည်းအဆင့်မြင့် နေပါတယ်ဗျာ’

‘ဒါပေမယ့် ဝီယက်မင်းအဖွဲ့နောက်မှာ ပြည်သူတွေ ရှိနေ တယ်မဟုတ်လား’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် သူတို့ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ မြောက်ပိုင်းဒေသ မှာ အတူတူ နေခဲ့ဖူးတယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ သိခဲ့ ရသလိုသာ ခင်ဗျား မြင်ရ သိရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား စိတ်မှာ တစ်မျိုး ခံစားရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ သူတို့က ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဆွေးနွေးစေ့စပ်ချင်ကြတယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့က သူတို့ကို သွားတိုက်ရင်တော့ သူတို့ကလဲ ရှိတဲ့လက်နက် ရရာလက်နက်နဲ့ အစွမ်းကုန် ပြန်တိုက်ကြမှာပဲ’

ပေါလ်သည် လန်း၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ လန်း၏လက် ကို တယုတယဆွဲယူလိုက်သည်။

‘နိုင်ငံရေးပြဿနာတွေကို အငြင်းအခုံလုပ်နေဖို့ အချိန်မရှိ သွား ဂျိုးဇက်၊ ဒီနိုင်ငံနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်

လှိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီနိုင်ငံမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့လူပါ။ ကျွန်တော် ဘဝဟာ ပြင်သစ်မှာ နေခဲ့ရတဲ့အချိန်က သိပ်နည်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် နားလည်ထားသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် တောင်ပိုင်းဒေသဗီယက်မင်းကော်မီတီဝင်တွေဟာ မော်စကိုရဲ့သစ္စာခံ ကျွန်မြူနစ်တွေ များပါတယ်။ ဒီနိုင်ငံကပြည်သူတွေ တစ်နေ့ကျ ရင် လွတ်လပ်ရေးရသွားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ ခင်ဗျားမှာ ရှိသလောက် ကျွန်တော် မှာလဲ ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုနည်းမျိုး အခုပုံစံမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး’

‘စမ်းနည်းပါတယ် ပေါ့လဲ၊ ကျွန်တော် ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီကိုလာပြီး နောင်ယှက်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒုက္ခကြီးတစ်ခု အောက်ကနေပြီး အခုလို ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြန်ပြီး လွတ်မြောက်လာတာမြင်ရတော့ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်’

ဂျိုးဇက်က ပေါ့လဲ၏လက်ကို ထပ်၍ဆွဲပြီး အားပါးတခု ခါသည်။ ပြီးတော့ လန်းဘက်သို့လှည့်၍ ပြုံးသည်။

‘အခြေအနေတွေ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ပြန်ပြီး ဆုံမိကြလိမ့်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်’

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ ဂျစ်ကားကို တွေ့ဝေ ငေးဝိုင်သော စိတ်ဖြင့် မောင်းလာခဲ့သည်။ မကြာသေးမီကမှ လွတ်မြောက် လာကြသည့် အမှတ်ဆယ်တစ် ကိုလိုနီတပ်မှ ပြင်သစ်တပ်သား စစ်သုံ့ပန်းများသည် လမ်းများပေါ်တွင် သွား လာ လှုပ် ရွားလျက် ရှိကြ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ အတွေးနှင့်သူ နှစ်နေသည့် ဂျိုးဇက်သည် စစ်သားများကို သတိမထားမိ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေခဲ့ရပြီးခါမှ လန်းနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း၊ သူနှင့်ရသည့် ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့ရပါသည်ဟု လန်းထံမှ ကြားသိခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် သူ့ စိတ်သည် အရှူးအမူး သာယာကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော်လည်း ထောင်ထဲမှ အဝတ်အစားများနှင့် ဖြုန်းခနဲ ဝင်လာသော ပေါ့လဲကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ သွေးလန့်စရာတစ်ခုလို ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ထောင်ထဲ၌ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြင့် နေခဲ့ရသော ပေါ့လဲအဖြစ်ကို တွေးကာ ကိုယ်ချင်းစာမိသည်နှင့်အမျှ မိမိနှင့် လန်းတို့၏အဖြစ်ကို အမှန်အတိုင်း မပြောဘဲ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ကြခြင်းသည် တရားမတရားပါလေစဟူသော အတွေးဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ ရင်ထဲ၌ ရှိနေသည့် ပဋိပက္ခများသည် သူ့ စိတ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်လောကနှင့် ကင်းကွာအောင် လုပ်ထားသလိုဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

သူသည် မြို့တွင်းလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ကားကို မောင်းလာနေသော်လည်း နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ခန့်မျှ သူ့ဘယ်ကို ဦးတည်၍ မောင်းနေသည်မသိ။ နောက်ပိုင်း သတိပြန်ဝင်လာသည့်အခါ ကျမှ ပေါ်လီဒီဗရေ့စ်ကဲ့သို့ပေရေစုတ်ပြတ်နေသော ယူနိုဖောင်းများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် ထောင်မှ လွတ်စေ ပြင်သစ်စစ်သားများကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။

စစ်သားများသည် ပြိတ်သျှလုပ် ပွိုင့် သုံးသည့်သိုး ရိုင်ဖယ် အသစ်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်ကိုပါ သူ့သတိပြုမိ၏။ ပထမသော် စစ်သားများကို ကြည့်ရှုသည်မှာ ထောင်မှ လွတ်လာသဖြင့် အရူးအမူး ပျော်ရွှင်နေကြသည်ဟု ထင်မှတ်စရာရှိသော်လည်း သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူတို့ လူစု၏အလယ်တွင် ဗီယက်နမ်တစ်ယောက် ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ ကျမှပင် ပြင်သစ်စစ်သားများသည် လမ်းသွား လမ်းလာ ဗီယက်နမ်များအား စတင် ရန်ရှာနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူ့နားလည်လာသည်။

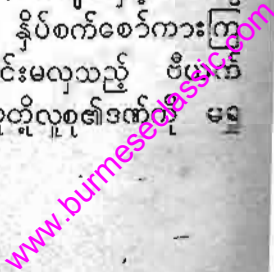
ရုတ်တရက် ဂျပန်များ လက်နက်ချပြီးစ လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က သူ့မြင်ခဲ့ရဖူးသည့်အဖြစ်ကို ပြေး၍ သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က ပြင်သစ်အကျဉ်းသား အားလုံးလိုလိုသည် ဗီယက်နမ်ဆောင်ကြပ်များ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်၌ ရှိခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ဤပြင်သစ် စစ်သားများသည် ထောင်ထဲ၌ နေခဲ့ကြရစဉ်က ဗီယက်နမ်ထောင်ကြပ်များ၏ အညှင်းပန်း အနှိပ်စက်ကို ခံကြရမည်မှာမလွဲပေ။ ထိုကြောင့်လည်း သူတို့ ထောင်မှလွတ်လာသည့်အခါ လက်ထဲ

ပြန်သည့်အနေဖြင့် တွေ့ရာမြင်ရာ ဗီယက်နမ်များကို ဖမ်းဆီး၍ နှိပ်စက်ကလူ ပြုနေကြပုံရ၏။

ကာတီနက် လမ်းဘက်တွင် ပြင်သစ်စစ်သား ဒါဇင်ဝက်ခန့်သည် 'ပါရီဘုံရိပ်သာလမ်း' ဟူသောဆိုင်းဘုတ်ကို ဆွဲဖြုတ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ယင်းဆိုင်းဘုတ်ဖြင့် အေးမှ အံ့အားသင့်ပြီး ရပ်ကြည့်နေသည့် ဗီယက်နမ် လူငယ်တစ်ယောက်အား လှမ်း၍ ရိုက်လိုက်သည်ကိုပါ မြင်ရ၏။

သူ့အိုအက်စ်အက်စ် ဌာနချုပ်သို့မရောက်မီ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ယင်းကဲ့သို့ မတော်မတရား ညှင်းပန်းနှိပ်စက်နေကြသည့် အဖြစ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်ခန့်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ အများအားဖြင့် ပြင်သစ်စစ်သားများသည် တွေ့ရာမြင်ရာ ဗီယက်နမ်များအား သူတို့လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်ဒင်များဖြင့် ထုထောင်း ရိုက်နှက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြို့ပေါ်သို့ အမှောင်ထု လွှမ်းခြုံလာသောအခါတွင်မူ ယခင်က အပြင်သို့ မထွက်ဝံ့ကြသော ပြင်သစ် အရပ်သားများသည် လမ်းများပေါ် သို့ထွက်လာကြသည်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေရခြင်းတည်းဟူသောအကျဉ်းထောင်အတွင်းမှ လွတ်မြောက်လာကြသည့် သူတို့လူစုကလည်း ပြင်သစ်စစ်သားများနှင့် လက်တွဲကာ တွေ့ရာမြင်ရာ ဗီယက်နမ်များအား နှိပ်စက်စော်ကားကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသည့် ဗီယက်နမ်များသည် သူတို့ လူစုနှင့်တွေ့ကာ သူတို့လူစု၏ဒဏ်ကို မခံမလှ ခံကြရလေ၏။

သည်။ သူသည် သစ်ပင်ရိပ်များကိုခိုကာ ကိုယ်ကို ခပ်ကုန်းကုန်း လုပ်၍ ရွှေဆုံးမှ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး အပြေးအလွှား ချီတက်သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဦးတည်၍ ချီတက်နေသည့် နေရာမှာ တောင်ပိုင်းဒေသဆိုင်ရာ ဗီယက်မင်း ကော်မတီ၏ ဌာနချုပ် ပြုလုပ်ထားသော ဟိုတယ်ဒီဗီလ်ဆီသို့ ဖြစ်၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဆိုင်ဂုံမြို့တော်အတွင်းရှိ နေရာ အနံ့အပြား၌ အလျင်အမြန် စုစည်း နေရာချထားပေးခဲ့သော ပြင်သစ် တပ်သား တစ်သောင်းငါးထောင်သည် မိုးမသောက်မီ တည်ရှိနေသည့် အမှောင်ရိပ်များကိုခို၍ ဝတ်တဲများ၊ စာတိုက်နှင့် ဓကြေးနန်းရုံး၊ ငွေတိုက်နှင့် ယခင်က ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ် လုပ်ခဲ့သော အဆောက်အအုံများကို ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန် တာစူလျက်ရှိကြလေသည်။

ဤတပ်အားလုံးသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒီဂေါလ်က 'မင်းကြီးချုပ်' အဖြစ် ခန့်အပ်ပြီး အထူးတာဝန်ဖြင့် စေလွှတ်လိုက်သည့် ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျင်းဆီဒိုင်း၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ရှိကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျင်းဆီဒိုင်းမှာ ဩဂုတ်လ ကုန်ခါနီးက ဆိုင်ဂုံမြို့ပြင်ရှိ စပါးခင်းများထဲသို့ လေထီးဖြင့် ဆင်းခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။

ယနေ့ စစ်ဆင်ရေး၏ အဓိကရည်မှန်းချက်မှာ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ လက်ထဲမှ တောင်ပိုင်း ဗီယက်နမ်ဒေသ၏ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက် သိမ်းယူရန် ဖြစ်လေသည်။

(၁၇)

၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂၃ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် မိုးမသောက်မီအချိန်တွင် ဗိုလ်မှူး ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် သူ့တပ်မှ ရဲဘော်များအား သူနှင့်လိုက်ခဲ့ရန် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျီတ်၍ အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် လူရိုလမ်းမကြီးဘေးရှိ သစ်ပင်များ၏ အရိပ်ကိုခိုကာ အရှေ့စူးစူးသို့ အပြေးအလွှား ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ ရဲဘော်များသည် လက်နက်အပြည့်အစုံ ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။ သူ့အပါအဝင် တပ်သားအားလုံး၏ မျက်နှာများသည် ဆေးမည်းများသုတ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ထားကြသဖြင့် မည်းမှောင်နေကြလေသည်။

ဗိုလ်မှူး ဒီဗရော့စ်၏ညာဘက်လက်သည်အသင့်မောင်းတင်ထားသည့် ပစ္စတိုတစ်လက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုတ်ကိုင်ထား

ဗိုလ်မှူးပေါ်လ်ဒီဗရော့စ်၏နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်
လာနေကြသည့် တပ်သားများထဲတွင် ရာဘာဆိုး စစ်ဖိနပ်
များ စီးထားသည့် လေထီးတပ်သားများ ပါဝင်လျက် ရှိ
သည်။ သူတို့သည် ဗိုလ်မှူးကြီးဂျင်းဆီဒိုင်းနှင့်အတူ လေထီး
နှင့်ဆင်းလာခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးမှာ မြေပြင်
ပေါ်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဂျပန်များက ဖမ်းဆီးပြီး ခြေ
ချုပ်ချထားခြင်း ခံခဲ့ရသူများဖြစ်၏။

ဗြိတိသျှတို့က အမှတ်ဆယ့်တစ် ပြင်သစ်ကိုလိုနီတပ်မှ တပ်
သား တစ်သောင်းလေးထောင်ကို မလ္လာတင် သူတို့ကို ဆယ့်
နှစ်နာရီမျှစော၍ လွှတ်ပေးခဲ့သည်။ ဤလူစုမှာ ခြောက်လ
တိတိမျှ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားခြင်းခံခဲ့ရသူများဖြစ်ရာ
ယခုအချိန်တွင် လျှောင်ချိုင့်တွင်းမှ လွတ်လာသည့် တိရစ္ဆာန်
များနှင့် တူလျက်ရှိ၏။

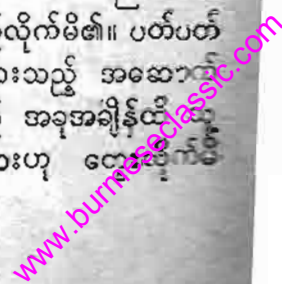
အမှန်တော့လည်း ဤတပ်သားများသည် အခြားသော
ပြင်သစ်စစ်သားများနည်းတူ ပထမဦးစွာ ဂျပန်တို့၏ နှိပ်စက်
ညှဉ်းပန်းမှုကို ခံခဲ့ကြရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဗီယက်နမ်တို့၏
အညှဉ်းပန်းအနှိပ်စက်ကို ခံလာခဲ့ရသူများဖြစ်လေရာ လက်တုံ့
ပြန်ရန် စိတ်ဓာတ် ထက်သန်နေကြ သူများ ဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းကို ရိပ်စားမိနေသော ပေါ်လ်သည် ယခု
ကဲ့သို့ ချီတက်မလာမီ စုရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည့် ဗော်
ဘန်း ရှေးဟောင်းခံတပ်၌ တပ်သားအားလုံး စုစည်းခဲ့မိစဉ်
က မလိုသားအပ်သည့် လက်စားချေမှုများနှင့် သွေးထွက်သံ
ယိုမှုများ မပြုကြရန် မှာကြားထားခဲ့သည်။

အမှန်တော့ ပေါ်လ်သည် ဂျိုးဇက်ကဲ့သို့ပင် ယမန်နေ့ညနေ
ခင်းက လမ်းများပေါ်၌ ပြင်သစ်စစ်သားများနှင့် အရပ်သား
များက အပြစ်မဲ့ ဗီယက်နမ်လူမျိုးများအား ကလဲ့စားချေ
သည့်အနေဖြင့် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်နေကြသည်ကို မျက်မြင်
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူပေးထားသော အမိန့်
အတိုင်း မလိုက်နာပါက စစ်ခုံရုံးသို့တင်သည်အထိ အရေးယူ
မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း တပ်သားများသည် သူ့စကားကို နား
ထောင်ရာ၌ စိတ်ပါလက်ပါ မရှိလှသည်ကို သူသတိထားခဲ့မိ
၏။ သူတို့၏ အပြုအမူကိုကြည့်၍ ဤလူစုသည် အချိန်ကာလ
ကြာမြင့်စွာ အကျဉ်းချထားခြင်း ခံရသည့်အတွက် လက်စား
ချေလိုစိတ် ပြင်းပြနေဆဲ ဖြစ်မှန်း သိသာထင်ရှားလျက်ရှိသည်
ဟု ယူဆမိလေသည်။

လူရိုလမ်းနှင့် ဂရန်းဒီးယားလမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ
ပေါ်လ်သည် သူ့တပ်သားများကို အုတ်တံတိုင်းနံရံကြီးတစ်ခု
၏ အကွယ်၌ ခေတ္တရပ်ဆိုင်းနေကြရန် အမိန့်ပေးသည်။ သူ
သည် နံရံထောင့်မှနေ၍ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ လမ်းမကြီးပေါ်၌
အတားအဆီး အနှောင့်အယှက် ရှိမရှိ အကဲခတ်သည်။ ခပ်
ဆေးရုံကြီးဘက်သို့ တစ်ချက်မျှမျှ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ပတ်ပတ်
လည်လည် ဝရန်တာဆောင်များ ထုတ်ထားသည့် အဆောက်
အအုံကြီးကိုကြည့်ကာ သူ့ဇနီး လန်းသည် အခုအချိန်ထိ အ
အခန်းထဲ၌ အိပ်ပျော်နေဆဲ ဖြစ်လေမလားဟု တေးဆိုက်မိ

သည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ့လူများအား လမ်းကျယ်ကြီးကို အလှိုင်အမြန်ဖြတ်ကူးကြရန် လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းပြုပြီး အမိန့်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရှေ့ဆုံးမှ နေ၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားသည်။

ပြေးသွားနေရင်းမှပင် သူ့အတွက် ထောင်ချောက်တစ်ခု သဖွယ်ဖြစ်နေသော ဤပဋိပက္ခကြားသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျရောက်လာခဲ့သည့် သူ့အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားလိုက်မိသေး၏။ တကယ်တော့ ဤပဋိပက္ခနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ စိတ်ခံစားမှုသည် ဟိုဘက်သည်ဘက် မလိုက်ဘဲ သမာသမတ် ဖြစ်လျက်ရှိနေသည်ဟုပင် ထင်မိလေသည်။

ဗီယက်မင်းတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် အချိန်မှာ နီးကပ်လာနေပြီဖြစ်၏။ ယခင်ရက်က ရှိနေခဲ့သော သူ၏ စိတ်ခံစားမှုဖြစ်စဉ်ကို ပြန်စဉ်းစားမိသည့်အခါ စိတ်ထဲတွင် မသီးမသန့်ဖြစ်လာသည်။ သူ့လုပ်နေသောအလုပ်သည် မှန်မှန်ပေါ်မလားဟူသော သံသယလည်း ဝင်လာသည်။ ဂျိုးဇက် ပြောသွားသည့် စကားများကို သုသတိခံမိ၏။

မြောက်ပိုင်းဒေသတွင် ဗီယက်မင်းတို့အား ပြည်သူလူထုက အကြီးအကျယ် ထောက်ခံနေကြသည်ကို သူ့မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ဂျိုးဇက်က ဆိုခဲ့၏။ ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် ယခု သူ့လုပ်နေသော အလုပ်သည် ဗီယက်နမ်ပြည်သူများကို ဆန့်ကျင်ရာရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ဟိုတုန်းကထားခဲ့သည့် အသိနှင့် ခံယူချက်အပေါ် သစ္စာဖောက်ရာ ရောက်နေမလား။

သူ့ဖခင်၏ မျိုးဆက်ကတော့ သူ့နိုင်ငံနှင့် အာနမ် အမျိုးသားတို့ကြားတွင် စိတ်နှာကြည်းစရာများကိုသာ ပေါ်ပေါက်လာစေခဲ့၏။ သူ့ခေတ်တွင်မူ ယင်းနှာကြည်းစရာ အဖြစ်များကို ထပ်မံ ပေါ်ပေါက်လာစေမည့် အားနည်းချက် များနှင့် အမှားများကို နောက်ထပ်မပြုမိအောင် ထိန်းသိမ်း တားဆီးမည်ဟု သူ့အခိုင်အမာ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားခဲ့သည်။

ဤကြားထဲမှာပင် သူ့ဖခင်သည် အာနမ် လူမျိုးများ၏ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ ယင်းအဖြစ်ဆိုးသည် ဤနိုင်ငံအတွက် သူ့ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်တည်မြို့လာခဲ့သည့် ခံစားမှုများကို များစွာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် လန်းကိုလက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် သူ့ဖခင်၏ခေတ်ပြင်သစ်များက အာနမ်များအပေါ် ပြုမှားခဲ့သည့် လုပ်ရပ်များအတွက် မသိစိတ်က မလုံမလဲဖြစ်ကာ နစ်နာကြေး ပေးသည့်သဘောဖြင့် လုပ်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်လေသလား။

ဤအချက်ကိုတော့ သူ့အတိအကျမပြောနိုင်ပေ။ သူသည် လန်းကိုရော သူတို့သားကိုပါ များစွာမှပင် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့၏။ သို့သော်လည်း လန်းဘတ်ကတော့ သူ့လောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိရုံမျှမက သူ့အပေါ်တွင် သူ့ချစ်သလောက် ချစ်မည်ဟုပင် ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်ထဲမှ ထွက်၍ သူ

အိမ်ထောင်ဖက် အရွေးမှားလေပြီလားဟု မကြာခဏတွေးမိခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယခု စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသည့် အခါတွင်မူ အခြေအနေသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလျက်ရှိလေပြီ။ လန်း၏ နိုင်ငံသားများသည် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာအတွင်း ပထမဆုံး အကြိမ် သူတို့ကြမ္မာ သူတို့ ဖန်တီးခွင့်ကို ရယူထားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့်လည်း ယခုအချိန်ကျခါမှ ဗီယက်နမ်တို့၏ လက်တွင်းမှ လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည်ရယူကာ ပြင်သစ်တို့၏ လက်သို့ ပြန်အပ်၍ ယခုခပုံစံအတိုင်း ကိုလိုနီလက်အောက်ခံ ကျွန်နိုင်ငံဘဝသို့ ပို့ပေးရတော့မည် ဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် သူသည် အတိတ်က ရှိထားခဲ့သည့် ယုံကြည်မှုများကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီလား။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ချာနာလမ်းမကြီး၏ အစွန်းရှိ ဟိုတယ် ဒီဗီးလ်၏ ရှေ့ဘက် မျက်နှာစာမှ တိုင်လုံးကြီးများသည် မြင်ကွင်း အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်များမှ ထွက်လာနေသည့် အလင်းရောင်ဖြင့် အဆောက်အအုံ အပြင်ဘက်၌ ကင်းကျနေသော အဝတ်အစားစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဗီယက်မင်းပြောက်ကျား တပ်သားများကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါ ပေါလိသည် သူ့စိတ်ကို တင်းလိုက်သည်။ အခုလို ဖြစ်မလာသင့်သည်မှာ ကတော့ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ပြင်သစ်နိုင်ငံအပေါ်၌ သစ္စာစောင့်သိ ရှိသေးနေကြသော ဗီယက်နမ်များ၏ အကျိုးကို ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော ပြင်သစ် အမျိုးသားများက အကာအကွယ် ပြုပေးသင့်သည် ထင်၏။

အထူးသဖြင့် အလွန် ခေတ်နောက်ကျနေသော နိုင်ငံကို စစ်မှန်သော ဒီမိုကရေစီ ဝါဒ ကျင့်သုံးသည့် လွတ်လပ်ရေးမျိုး ရရှိအောင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော ပြင်သစ်များက ဦးဆောင်လမ်းပြ ပြုသင့်သည်ဟုလည်း ထင်၏။

အကယ်၍ ဤနိုင်ငံကို ဗီယက်မင်းတို့ လက်သို့ ဝကွက်အပ်လိုက်ပါမူ ပြင်သစ်တို့၏ အုပ်ချုပ်မှုထက် ဆိုးရွားသော အုပ်ချုပ်မှုစနစ်တစ်ခု အစားထိုးပေးလိုက်သလို ဖြစ်လာဖို့ရှိသည်ဟုပင် ယူဆ၏။ ဗီယက်မင်းတို့ကိုသာ စိုးမိုးခွင့် ပေးလိုက်ပါမူ ကွန်မင်တန်အဖွဲ့မှ တစ်ဆင့် ဝင်လာမည့် မော်စကို၏ ချယ်လွယ်မှုကို ခံကြရမည်မှာ မလွဲဟုလည်း သူယုံကြည်၏။

ဤသို့ဖြင့် ပေါလိသည် သူလုပ်ရတော့မည့် အလုပ်အပေါ် တွင် ယုံကြည်မှုရှိလာအောင် ဆင်ခြေဆင်လက် အမျိုးမျိုး ပေး၍ စဉ်းစားသည်။ သူ့ရွေးထားသော လမ်း မှန်ကန်သည်ဟု ထင်လာအောင် အားထုတ်သည်။ သူသည် သူ့နောက်မှ လိုက်လာနေသည့် ရဲဘော်များအား လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ ဗီယက်မင်း အဖွဲ့ ဌာနချုပ် အဆောက်အအုံ၏ နောက်ဘက်သို့ ရှေ့ရွဲချီတက်သည်။ သူ့စိတ်ကိုလည်း သူ့ဦးဆောင်လာသည့် တပ်သား များအား ပစ်မှတ်ခိုသို့ အထောက်ပံ့ပေးရသည့် အလုပ်တာဝန် အပေါ်၌သာ စူးစိုက်ထားလိုက်လေ၏။

ဗီယက်မင်းဌာနချုပ် အဆောက်အအုံကို ဝင်ရောက် စီးနင်း တိုက်ခိုက်ရန် တာစုနေကြသည့် ပြင်သစ်တပ်များသည် တောင်ပိုင်း ဒေသဆိုင်ရာ ဗီယက်မင်း ကော်မီတီဝင်အားလုံးလိုလို သူတို့ဌာနချုပ် ဟိုတယ် ဒီဗီလ်မှ ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်ကို မသိ။

အမှန်တော့ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ဝင်များသည် မူလက သူတို့၏ စီမံခန့်ခွဲမှုရုံးချုပ်ကို ကိုချင်ချိုင်းနားဘုရင်ခံအိမ်တော်၌ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဗီလ်ချုပ်ကြီးဂရေစီက သူတို့အား ဘုရင်ခံ၏ အိမ်တော်မှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာပေးရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်သဖြင့် မြို့တော်ခန်းမအဆောက်အအုံသို့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြသည်။

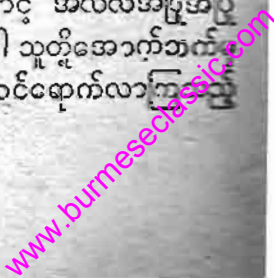
ယမန်နေညကမှ သူတို့၏အဖွဲ့၏ ထောက်လှမ်းရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ မိမိတို့ ဌာနချုပ်ကို ပြင်သစ်တို့က တိုက်ခိုက်တော့မည် ဟူသော သတင်းကို ရခဲ့ကြ၏။ ဤတွင် ကော်မတီဝင် တစ်ဦးမှလွဲ၍ ကျန်ကော်မီတီဝင် အားလုံးသည် သူတို့မိသားစုများနှင့်အတူ ညတွင်းချင်း တိတ်တဆိတ် တိမ်းရှောင်သွားခဲ့ကြသည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကော်မီတီဝင်တစ်ဦးမှာ ဆိုင်ဂုံမြို့တော်အတွင်း၌ ဆွေမျိုးညတီဟူ၍ လုံးဝ မရှိသော ငိုဗန်လော့ခို

ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ပြင်သစ်တို့က စွပ်စွဲခဲ့သည် ရှိသော် မိမိတို့ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့က နိုင်ငံအုပ်ချုပ်မှုအာဏာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီဟု အခိုင်အမာ ရှင်းပြရန် ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ငိုဗန်လော့ခိုသည် ထိုတာဝန်ကို သူ့ သဘောသူ ဆန္ဒအရောက်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရှက်တက်ဖို့ နီးကပ်လာနေပြီ ဖြစ်၏။ ငိုဗန်လော့ခိုသည် အဆောက်အအုံ၏ နာရီစင်အောက် အထပ်ခိုးကလေးယရှိ အိပ်စင် တစ်လုံးပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ ငိုက်မျဉ်းလျက်ရှိသည်။ အိပ်စင်ခုတင်ဘေးမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်မူ ဂျပန်တို့ထံမှခိုးယူလာခဲ့သောစက်သေနတ်တစ်လက် ချထားသည်။ တံခါးဝ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင်မူ အစောင့်တပ်သား ဗီယက်မင်း လူငယ်တစ်ယောက်သည် ထိုစက်သေနတ်မျိုးကို ရင်စယ်ပိုက်ကာ ငိုက်မျဉ်းလျက် ရှိလေသည်။

အပြင်ဘက်လမ်းမများပေါ်မှသေနတ်သံများ ကြားရသည့် အခါ နှစ်ဦးစလုံး လန့်နိုးလာကြသည်။ တံခါးများရွေ့၍ ရှိနေကြသည့် ဗီယက်မင်း အစောင့်တပ်များသည် အလစ်ခံရောက်လာကြသည့် ရဲဘူးများကို ပြန်လည် ခုခံဖို့ အချိန်မရ၊ လေထီးတပ်သားများ၏ မောင်းပြန်သေနတ်များမှ ဒဏ်ခံရ ထွက်လာသည့် ကျည်ဆန်များဒဏ်ကြောင့် အလဲအပြုအပြု ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူတို့အောက်ဘက် သေနတ်သံများနှင့် အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာကြသည့် ခြေသံများ ကြားရသည်။

ငိုဗန်လော့ခ်သည် အောက်တက်မှ ထွက်လာနေသည့် အသံများကို အတန်ကြာမျှ နားစွင့်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် အစောင့်တပ်သား လူငယ်အား အခန်း၏ နောက်တက်ရှိ ဗီရိုကြီးတစ်လုံးထဲသို့ ဝင်ပုန်းနေရန် အမိန့်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဗီရိုတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကျောနှင့်ကပ်၍ ရပ်လိုက်ကာ လက်ထဲမှ စက်သေနတ်ကို အသင့်အနေအထား ဖြစ်အောင် ပြင်၍ ကိုင်လိုက်သည်။

လေ့ကားမှ ပြေးတက်လာနေကြသည့် ပြင်သစ် စစ်သားများ၏ ဆူဆူညံညံအသံများသည် ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။ အဆောက်အအုံထဲတွင် လူသူမတွေ့ရသဖြင့် ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ဟစ်မြှောက်ဆိုနေကြသည့် အသံများကို သူကောင်းစွာ ကြားနေရ၏။ ပြီးတော့ စားပွဲများ၊ ဘီရိုများကို တွန်းလှဲလိုက်သည့်အသံများ၊ ထို့နောက် အထပ်ခါးနှင့်ဆက်နေသည့် စင်္ကြံပေါင်းကူးတစ်လျှောက် ပြေးလာနေကြသည့် စစ်ဖိနပ်သံများ။

သူ အတွင်းမှနေ၍ သော့ခတ်ပြီး ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးသည် အပြင်မှ လေထီးတပ်သားများက မရပ်မနားကန်ကျောက်ပြီး ဖွင့်ကြသဖြင့် ဝုန်းခနဲပွင့်သွားသည်။

ရွှေဆုံးမှ ရောက်လာသော လေထီး တပ်သား နှစ်ဦးသည် ငိုဗန်လော့ခ်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ့တို့လက်ထဲမှ သေနတ်များဖြင့် ဒလဟော ထိုးပစ်သည်။ ငိုဗန်လော့ခ်က ရွှေ့သို့ မှောက်ချလိုက်၏။ လေထီးတပ်သားများသည် အခန်း

ထဲသို့ ရုတ်တရက်မဝင်။ ပွင့်သွားသော တံခါးရွက်ကို တအားဆောင့်၍ ကန်လိုက်ပြီးမှ အထဲသို့ ခုန်ဝင်လာသည်။

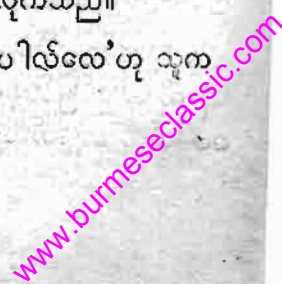
ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသည့်ကြားမှပင် ငိုဗန်လော့ခ်သည် လေထီးတပ်သားနှစ်ယောက်၏နောက်မှ ကပ်၍လိုက်လာသည့် ပြင်သစ်ဗိုလ်မှူးကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ဝင်လာသူများ၏ မျက်နှာများတွင် ဆေးမည်းများသုတ်၍ ရုပ်ဖျက်ထားကြသည်ကိုပင် သူ သတိထားလိုက်မိ၏။

ရွှေဆုံးမှ မြေးဝင်လာသော လေထီးတပ်သားက လော့ခ်၏ မျက်နှာကို တအားကျူး၍ ကန်လိုက်သည်။ သူကလည်း တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာကိုတိမ်းကာ လွတ်အောင်ရှောင်သည်။ သို့သော်လည်း မလွတ်။ မျက်နှာကိုတည့်တည့်မထိသော်လည်း နားထင်ကို ကန်မိသည်။ ကန်ချက်က ပြင်းလွန်းသဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းသည် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သတိလစ်သွားတော့မလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။

ဤကြားထဲမှပင် တပ်သားနှစ်ယောက်အား နောက်သို့ ဆုတ်၍ ရပ်နေကြရန် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည့် ပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏အသံကို သူကြားလိုက်ရလေ၏။

ပေါလ်သည် သူ့အဖေ၏ အမဲလိုက်စခန်းစောင့် လုပ်ခဲ့ဖူးသော လော့ခ်ကို ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ သူသည် လဲကျနေသော လော့ခ်၏ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။

‘လော့ခ်....ကျွန်တော့်ကိုမှတ်မိလား၊ ပေါလ်လေ’ဟု သူက ကသောကမျှော ပြောသည်။

သူသည် ခါးကိုရွှေသို့ကုန်းကာ လက်တစ်ဖက်ကို လော့ခါ၏ ကျောအောက်မှ ထိုးသွင်းပြီး ထိုင်လျက်ဖြစ်သွားအောင် ထူပေးလိုက်၏။ ပါးစပ်မှလည်း ဆေးတပ်သား တစ်ယောက် အမြန်ဆုံးလာရန် အော်ဟစ်၍ခေါ်သည်။ ဆေးတပ်သား ရောက်မလာမီ သူသည် သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ဝှမ်းစတစ်စကို ယူ၍ လော့ခါ၏ ပါးပြင်ထက်မှ ဟက်တက်ကဲ့နေသောဒဏ်ရာမှ သွေးများကိုသုတ်ပေးသည်။ သွေးများစင်သွားသည့်အခါ ဒဏ်ရာထဲသို့ ဆေးပတ်တီးစတစ်စ ထိုးထည့်ပေးလိုက်၏။

‘အခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး လော့ခါဆ’

လော့ခါက ပေါ့လ်၏မျက်နှာကို စူးစူး ရဲရဲ ကြည့်သည်။ စကားတစ်ခွန်းမှတော့ မပြော။ မျက်နှာထားက တုန်ဆုတ်ဆုတ်။ သူသည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ဂျှုလိုက်သည်။ စကားပြောရန် အားယူလိုက်သည့်နယ်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ပေါ့လ်၏ မျက်နှာကို တံတွေးနှင့်ထွေးလိုက်သည်။

နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲဆုတ်၍ ရှောင်လိုက်သော ပေါ့လ်သည် အရှိန်လွန်ကာ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားသည်။ သူသည် ပါးပေါ်၌ ကပ်နေသော တံတွေးစက်များကို အကျီလက်မောင်းဖြင့် သုတ်ပစ်သည်။

‘လူနည်းစု ပြင်သစ်တချို့ မကောင်းတာနဲ့ ပြင်သစ်အား လုံးကို အပြစ်မြင်နေတာကတော့ မကောင်းပါဘူးလော့ခါ’ ဟု ပေါ့လ်က ရေရွတ်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ လိုချင်နေတဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို တစ်နေ့ကျ ပေးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အချိန်ကတော့ စောင့်ရမှာပေါ့ဗျာ’

လော့ခါက အလွန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဇေထီးတပ်သားနှစ်ယောက်ကို မော့ကြည့်သည်။ တပ်သားနှစ်ယောက်သည် သူ့ကို အလစ်မပေး။ လက်ထဲမှ မောင်းပြန်ထောင့်များဖြင့် သူ့ခေါင်းကို ထိုးချိန်ထားကြသည်။ သူသည် ပေါ့လ်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

‘ငါတို့ ပြင်သစ်တွေကို မုန်းတာဟာ အတိုင်းအဆ အကန့်အသတ် မရှိဘူးကွ။ ငါတို့လွတ်လပ်ရေးကို ငါတို့ဘာသာငါတို့ သွေးမြေကျခံပြီး တိုက်ယူမှာ၊ နားလည်လား’

လော့ခါ၏ မျက်လုံးများအတွင်းမှ အလွန် ပြင်းထန်သည့် စက်ဆုပ် မုန်းတီးမှု အရိပ်အငွေ့များကို မြင်လိုက်ရသော ပေါ့လ်သည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် သွားသည်။ သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်ရာမှထရပ်ကာ နောက်သို့ လှည့်၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ ဤအချိန်မှာပင် လော့ခါထံမှ ဗီယက်နမ်စကားဖြင့် အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံကို သူကြားလိုက်ရသည်။

‘ဂီးအက်...ဂီးအက်၊ အရာရှိကောင်ကိုပစ်’

ပေါ့လ်က ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငဲ့၍ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းနောက်ဘက်မှ ဘီရိုတံခါးကြီးသည် ဝှန်းခနဲပွင့်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် အတွင်းမှ ဗီယက်နမ် ပြောက်ကျားတစ်ယောက်

ထွက်လာသည်။ သူ့ လက်တွင်းရှိ သေနတ်မှ မီးပွင့်ကလေးများ သည် ရဲခနဲ ရဲခနဲ ပွင့်ထွက်လာနေကြ၏။ ကျည်ဆန်များ သူ့ ကျော ဝင်မှန်သည်ကို သူ့သိလိုက်သည်။

ကျည်ဆန်များ ဝင်မှန်လိုက်သည့်အချိန်ဖြင့် သူသည် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ လေထီးတပ်သားနှစ်ယောက်ဆီမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျည်ဆန်များသည် ဗီယက်နမ်လူငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦး၏ သေနတ်ပြောင်းများသည် လော့ခ်ဘက်သို့ လှည့်လာပြီး လော့ခ်၏ ရင်ပတ်နှင့်ခေါင်းကို တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက် ပစ်သည်။

ကျည်ဆန်များ ဝင်မှန်နေသည့်အချိန်ဖြင့် လော့ခ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အကြောဆွဲကာ တုန်လှုပ်ကွေးကောက် နေသည်။ လော့ခ်၏ ခန္ဓာကိုယ် လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားခါမှပင် သေနတ်ပစ်သံ စဲသည်။ လော့ခ်သည် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်ကျလာနေသည့် သွေးအိုင်ထဲတွင် ပက်လက်။

(၁၀)

ဗိုလ်ဇေးဗစ်ဟော့ခ်သည် ဂျစ်ကားကို အချိန်ဖြင့် ညာဘက်သို့ ကွေ့ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘယ်ဖက်သို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကျိုးပဲ့ ကြေမှုနေသော လမ်းပိတ် သစ်သားစာနန်းတစ်ခုပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ကာ ဂေလီယင်နီ ရိပ်သာ လမ်းထဲ အတိုင်း မောင်းလာခဲ့သည်။ သူတို့ချိုးဝင်လိုက်သည့်နေရာနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်အကွာ ရွှေဘက်တစ်နေရာမှ မော်တာကျည်ဆန်ပေါက်ကွဲသံများနှင့် မရှင်းဝန်းစက်သေနတ်သံများ တွားခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဟော့ခ်နှင့် ဂျိုးဇက်တို့သည် သူတို့၏အခြေအနေကို ချက်ချင်းနားလည်လိုက်သည်။ သူတို့သည် အမှတ်တစ် ဂေ.ဂေ.ရေ.ချီး တပ်ရင်းမှ တပ်စိတ်တစ်စိတ်နှင့် လူအင်အား အတော်များသော ဗီယက်မင်း ပြောက်ကျားတပ်တို့၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲနှင့် ဝင်တိုးနေပြီဖြစ်၏။

ညိုမောင်းမောင်း အသားအရောင်ရှိသော နီပေါလ်နိုင်ငံ သား ဂေါ်ရခါးတပ်သားများသည် မီးယုသား ဘူတာရုံ၏ တစ်ဖက်မှနေ၍ တောင်ဘက် ချိုလုံမြို့ဆီသို့ ရှေ့ရှုသွားရာ ဂေလီ ယင်နီရိပ်သာလမ်းကို ဝီယက်မင်းပြောက်ကျားတို့ လက်တွင်းမှ ပြန်လည်တိုက်ခိုက် သိမ်းယူနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဤတစ်နေရာမှ ဂေါ်ရခါးတပ်များက တိုက်ထုတ်လိုက်သော ဝီယက်မင်းများသည် ချက်ချင်းလိုလိုပင် နောက်တစ်နေရာ၌ အခိုင်အမာ တပ်စွဲနေတတ်ကြ၏။

အတော်ကလေး အလှမ်းကွာဝေးသည့်နေရာဆီမှ နှစ်ဆယ့် ငါးပေါင်ဒါ အမြောက်သံကြီးများ ကျရောက်ပေါက်ကွဲနေ သံကို ဂျိုးဇက်ကြားနေရသည်။

ဗြိတိသျှဘုရင့် လေတပ်မတော်မှ အနီရောင်၊ အဖြူရောင်နှင့် အပြာရောင် စက်ဝိုင်းသုံးထပ်ရံ အမှတ်တံဆိပ်များ ပါသည့် စက်တစ်လုံးတပ် စပစ်ဖိုင်းယားနှင့် မော်စကိုတို့ အမျိုးအစား တိုက်လေယာဉ်ပျံသံများကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ ကြားနေရ၏။ ဝီယက်မင်းတို့ အခိုင်အမာ တပ်စွဲထားသည့် နေရာများကို ကောင်းကင်မှ ဆင်းလိုက်တက်လိုက်လုပ်ကာ စက်သေနတ်များ ဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက် နေကြခြင်းပေတည်း။

ထိုနေ့သည် စက်တင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ ဝီယက် မင်းတို့က ဆိုင်ဂျိုလယ်ကို အရပ်ရှစ်မျက်နှာ နေရာ အနွံမှ အပြင်းအထန် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုလာသည့် လေးရက် မြောက်နေ့ဖြစ်၏။

ဝီယက်မင်းတို့သည် မြို့တော်အတွင်းရှိ အချက်အချာ အကျ ဆုံးနှင့် အရေးပါ အရာရောက်ဆုံးသောနေရာများကို ပြောက် ကျားစနစ်ဖြင့် တိတိတဆိတ်ကျိတ်၍ ဝင်လာပြီး နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးကြသည်။ ဗြိတိသျှနှင့် ပြင်သစ်တို့၏ ဌာနချုပ် စခန်း များကို အလစ်ဝင်ရောက်၍ စီးနင်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဗြိတိသျှတပ်သားသုံးထောင်သည် အလူးအလှိုမ့် ခုခံတိုက် ခိုက်နေကြရ၏။ ဂျပန်တပ်များကိုပါ စစ်မဲ့အတွင်းသို့ ထည့် သွင်းအသုံးပြုပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်သော်လည်း အလွယ်တကူနှင့် အပေါ်စီးမရ။ ပြောက်ကျား တပ်သားများသည် အလွန် တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းပြီး အမိအရ ဖမ်းဆီးရမိနိုင်ဖို့ အလွန် ခဲယဉ်းသည့်ရန်သူများ ဖြစ်နေလေသည်။

များစွာ အလှမ်းမဝေးလှသည့် နေရာတစ်နေရာရှိ မမြင်ရ သော ပြောက်ကျားတစ်စုက ပစ်ခတ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်များ သည် ဂျိုးဇက်နှင့် ဟော့ခ်တို့ ဂျစ်ကားရှေ့ အဆောက်အအုံတစ် လုံး၏ နံရံကို ဝင်မှန်သည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ သံခမောက်ကို မျက်စိများဖုံးသည်အထိ ဆွဲချလိုက်ပြီး ခေါင်း ကိုရော ကိုယ်ကိုပါ ငွံထားလိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း တစ် ခွန်းမျှ ကျိန်ဆဲလိုက်မိလေ၏။

‘ဂရေစီဆိုတဲ့ကောင်ကြီး သရဲစားလို့ သေပါစေဗျာ’

ဟော့ခ်သည် ဂျစ်ကားကို တိုက်ဖို့နှင့်ဝေးရာသို့မောင်းထုတ် နိုင်ရန် နောက်သို့ တရကြမ်းပြန်ကွေ့ရှင်းက ဒေါသထကြီး

ကျိန်ဆဲသည်။ သူသည် ကားကို ဘူတာရုံရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်ပေါ် ပြတ်မောင်းသည်။

‘မိအကောင်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ဘာကောင်လို့များ ထင်နေပါလိမ့်ဗျာ။ ဗြိတိသျှတပ်မှူး၏ မော်တော် ကားသာ လျင်မည်သည့်အလံကိုမဆို တပ်ဆင်ခွင့်ရှိရမည်လို့ အမိန့် ထုတ်ရအောင် သူက ဘာကောင်မို့လဲ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဂျစ်ကားမှာ အမေရိကန်အလံသာ တပ်ထားရင် ပြောက်ကျားတွေက ကျွန်တော်တို့ကားကို အခုလိုပစ်ကြမမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အလံတစ်ခုရှာပြီး တပ်ထားလိုက်ရမလားဗိုလ်ကြီး’

‘မလုပ်နဲ့ ဒေးဗစ်’ဟု ဂျိုးဇက်က ရှေ့တည့်တည့်ကို သတိဝီရိယထား၍ ကြည့်သွားနေရာမှ ပြန်ပြောသည်။

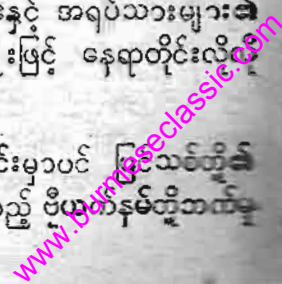
‘အခုအချိန်မှာ ဗြိတိသျှတွေဟာ ရူးနေကြပြီ၊ တကယ်လို့ မင်းတို့ငါတို့ကသာ သူတို့ထုတ်ထားတဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေကို မလိုက်နာရင် အမိန့် မနာခံမနဲ့ စစ်ခုံရုံးတင်မှာ သေချာတယ်’

ဟောခံက ဂျိုးဇက်၏စကားကို ခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံသည်။ ပြင်သစ်တို့ အာဏာပြန်သိမ်းပြီးသောအချိန်မှစ၍ လေးရက်တာ ကာလအတွင်း တစ်မြို့လုံး နေရာအနှံ့အပြား၌ တိုက်ပွဲများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ် ဖြစ်နေသော ဂျိုးဇက်တို့လူစုသည် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ကာ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ခဲ့ကြသည်။ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်ကာ ဒေါ်ပူကြရသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်က စောစောစီးစီး အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်လျက် ရှိသော သေနတ်သံများကြောင့် ဂျိုးဇက်တို့လူစု အိပ်ရာမှလန်နှိုးခဲ့ကြရ၏။ ချက်ချင်းပင် ဂျိုးဇက်နှင့် ဟောခံသည် မြို့တွင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်ရန် ဂျစ်ကားဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ယခင်က ဘုရင်ခံအိမ်တော် ဖြစ်ခဲ့သော ဟိုတယ်ဒီဗီးလ်နှင့် အခြားသော အစိုးရပိုင် အဆောက်အအုံအားလုံးတွင် ပြင်သစ်တို့၏ သုံးရောင်ခြယ် အလံများသည် တလူလူလွှင့်နေကြလေပြီ။ တမြန်မနေ့ည နေခင်းက ပထမဆုံး အကြိမ် သူတို့ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသည့် အလွန် အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သော မြင်ကွင်းများပါ ထပ်မံ မြင်တွေ့နေရပြန်လေပြီ။

ဟိုတယ်ဒီဗီးလ်မှာ လူထူကင်းမဲ့ကာ ကိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသည်။ ပြင်သစ်စစ်သားများသည် တစ်အိမ်ဆင်းတစ်အိမ်တက် လိုက်လံစစ်ဆေး ရွာဖွေလျက်ရှိကြ၏။ လမ်းများပေါ်တွင် ပြင်သစ်စစ်သားများ၏ အဂ္ဂိန်အနှက် အထူအထောင်းကို ခံနေကြရသည့် ဗီယက်နမ်များမှာ မရေမတွက်နိုင်။ လက်ပြန်ကြီးချည်ပြီး စစ်သား အစောင့်အကြပ်များဖြင့် ထောင်သို့ အပို့ခံနေကြရသည့် ဗီယက်နမ် များမှာလည်း အများအပြား။ ပြင်သစ်စစ်သားများနှင့် အရပ်သားများ၏ လက်စားချေမှုများသည် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် နေရာတိုင်းလိုလိုတွင် ပေါက်ကွဲနေကြလေသည်။

နောက် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အတွင်းမှာပင် ပြင်သစ်တို့၏ အနိပ်စက် အစော်ကားကို ခံနေကြရသည့် ဗီယက်နမ်တို့အထဲမှ

ပြင်းထန်သော လက်တုံ့ပြန်မှု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အထွေထွေသပိတ်မှောက်ရန် လှုံ့ဆော်ချက်များပေါ်လာသည်။ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေး စက်ရုံနှင့် ရေပေးရုံများကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကာ သိမ်းပိုက်ထားလိုက်ကြသည်။ မြို့လယ်မှ ဗဟိုဈေးကြီးကို မီးရှို့ကြသည်။ တစ်မြို့လုံး နေရာအနှံ့ အပြားတွင် အတားအဆီးအပိတ်အဆို့များဖြင့် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်လာသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်ဂုံမြို့တော်သည် ညဘက်ကျလျှင် ရေမရှိမီးမရှိသော ဟိုထစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် မီးတဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော မြို့ကြီး ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့် အခြေအနေများ ဖြစ်ပေါ်နေခိုက်တွင် ဘင်ဆူယင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသည် ဆိုင်ဂုံမြို့တော်၏ ရပ်ကွက်တစ်ကွက်အတွင်း၌ နေထိုင်လျက် ရှိကြသည့် ပြင်သစ်အရပ်သားဝန်ထမ်းများနှင့် သူတို့မိသားစုများအား အစုအပြုံလိုက် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ပစ်ကြသည်။ အမှန်တော့ ယင်းမိသားစုမှာ ဂျပန်တပ်များ၏ အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်အောက်၌ ထားသူများ ဖြစ်၏။ အမျိုးသား အမျိုးသမီး လူကြီး ကလေး အားလုံးပေါင်း လူနှစ်ရာခန့်သည် ဓားလှံများဖြင့် ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံကြရသည်။ ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော် အိပ်ပျော်နေကြခိုက်တွင် အညှာအတော ကင်းမဲ့စွာ အသတ်ခံကြရခြင်း ဖြစ်၏။ မူဆေဘဲ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လူနှစ်ရာ

ကျော်ကျော်ခန့်ကိုလည်း ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

နောက်တစ်ရက် ဂျိုးဇက်နှင့်ဟော့ခ်တို့ မြို့ထဲရောက်သွားသည့်အခါ ပြင်သစ် အရပ်သူ အရပ်သား ထောင်ပေါင်း များစွာကို ကွန်တီနှင့်တယ်ပဲလွတ်ဟိုတယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေရာ ချထားပေးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဟိုတယ်ကို လှုံ့သည့် နေရာတစ်နေရာဖြစ်အောင် သက်ဆိုင်ရာက စီစဉ်ပေးထားသည်။ ဟိုတယ်ထဲတွင်မူ အခန်းတိုင်း စင်္ကြံပေါင်းကူးတိုင်း၌ မိသားစုများနှင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိ၏။ သူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြို့တော်အတွင်းမှ ရပ်ကွက်များ လမ်းများအတွင်း၌မူကား ပြင်းထန်သော တိုက်မှုများသည် အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။

ဆက်တိုက် ဖြစ်ပွားလာသော အရေးအခင်းများကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ဂရေစီသည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ကာ ချောက်ချားလာသည်။ မကြာသေးမီကမှ သူ့လွတ် ပေးထားခဲ့သည့် ပြင်သစ်စစ်သားများအား နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ မပြည့်သေးခင် မှာပင် သူတို့ စစ်တန်းလျားများအတွင်းမှ အပြင်သို့ မထွက်ခဲ့ဟူသော အမိန့်ကို ထုတ်ခဲ့ရ၏။

ဂျပန်တပ်သားများ၏ တပ်မှူးဖြစ်သောဖီးလ်မာရှယ်ကော့စ် တာရော့ချီကိုလည်း ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ရာချီအား သူ့လက်အောက်ခံ ဂျပန်တပ်များက နှစ်ဆယ့်လေး ပြောက်ကျားများကို ဗြိတိသျှတို့နှင့် အတူ လတ်တီဗျာ ဝါဝင်

၃၆၄ မောင်ထွန်းသူ

တိုက်ခိုက်ကြရန် အမိန့်ပေးခိုင်းသည်။ အကယ်၍ သူ့ခိုင်းသည် အတိုင်း မလုပ်လျှင် စစ်ရာဇဝတ်ကောင်အဖြစ် စစ်ခုံရုံးတင်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂျိုးဇက်နှင့်ဟော့ခ်တို့ မြို့ထဲရောက်တိုင်း ပြိတိသျှဂေါ်ရခါးတပ်များနှင့်တွဲ၍ ဗီယက်နမ် ပြောက်ကျားများအား တိုက်ခိုက်နေကြသည့် ဂျပန်စစ်သားများကို မြင်တွေ့နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲများဖြစ်စေ ပထမရက် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဂျပန်တို့၏ လက်ချက်ဖြင့် ဗီယက်နမ်တပ်သားတစ်ရာကျော်ခန့် ကျဆုံးခဲ့သည်။ ထိုအခါ ပြိတိသျှအရာရှိများက ဂျပန်တပ်များ၏ စည်းကမ်းကြီးမှုနှင့် တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းမှုများကို အရေးတယူ ချီးကျူးပြောဆိုကြသည်။ ဂျိုးဇက်သည် ပြိတိသျှအရာရှိများ၏ ချီးကျူးပြောဆိုမှုများကို နားမထောင်ရင်း များစွာ အံ့ဩနေမိလေ၏။

ဘူတာရုံအပြင်ဘက်တွင် ဂျပန်တပ်ခွဲတစ်ခွဲသည် ပြိတိသျှအရာရှိတစ်ဦး၏ အမိန့်ကို နှာခံကာ ထရပ်ကားကြီးပေါ်သို့ တက်နေကြသည်။ ဤရှုခင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဂျိုးဇက်သည် မအေငင့်အည်းနိုင်။

‘တော်တော်ကို အသုံးမကျတဲ့အလုပ်ဘဲ၊ တို့ရဲ့မဟာမိတ်တွေကိုတိုက်ဖို့အတွက် ရန်သူတွေကို သုံးနေတာဟာ ကောင်းသလား၊ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမခံစားရဘဲ နေနိုင်ကြတာ အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒီဂေါ်ရခါးစစ်သားတွေဟာ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်မှာ ဂျပန်နဲ့ အသေအလဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရတဲ့ကောင်တွေ၊

ဘာမှကြာသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလွန်ဆုံးမှ နှစ်လလောက်ပဲ ရှိဦးမှာ၊ အခုသူတို့ဦးမှာ လာပြီး လက်တွဲရတဲ့ ဂျပန်တွေထဲမှာ သူတို့ရဲ့ အချစ်ဆုံး အခင်ဆုံး ရဲဘော်တွေကို သတ်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်တွေမပါဘူးလို့ ပြောနိုင်မတဲ့လား’

‘ဒီမေးခွန်းကို ကနေ့ည ဗိုလ်ကြီးမေးခွင့်ရချင်ရလိမ့်မယ်’ ဟု ဟော့ခ် ပြုံး၍ပြောသည်။

‘ကနေ့ ပြိတိသျှအရာရှိတွေနဲ့ ညစာစားဖို့ ဖိတ်ထားတယ်၊ ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးရယ်’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းယမ်းသည်။

‘ကိုလိုနီစစ်ပွဲ အသေးစားလေးဆင့်နဲ့နေရတဲ့ ပြိတိသျှတွေဟာ အရာရှိရိပ်သာရဲ့ စည်းကမ်းစည်းမျဉ်းတွေထက် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့မှုဆိုတာမျိုးတွေကို လိုက်နာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော်ကတော့ထင်တာပဲ’ ဟု ဟော့ခ်က ထပ်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ညနေစာစားပွဲမှာအစားအသောက်ကို ယူပြီးစားရမယ့် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုယ်လျှာတွေကိုပဲ ပြန်ကိုင်ထားရမယ့် အခြေအနေမျိုးပဲဆိုက်မှာပါ’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့ဘာမှ ဝင်၍မလုပ်နိုင်သည့်အခြေအနေကိုတွေးကာ ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ တစ်ဦးလုံး ဗရတ်သုတ်ခဲဖြစ်ကာ ရှုပ်ထွေးပျက်ပြားပြီး ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေချိန်တွင် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပါဝင်

ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ဘေးမှထိုင်၍ လက်ပိုက်ပြီးကြည့်
နေရသည့် မိမိ၏အဖြစ်မှာ ရင်နာစရာကောင်းလှသည်ဟု ထင်
သည်။ ညပေါင်းများစွာ ယူနီဖောင်းဝတ်၍ အိပ်ရုံ သက်
သက်မျှ အိပ်နေရသည့် အဖြစ်မှာလည်း စိတ်ပျက်စရာပင်
ဖြစ်၏။

သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ပြင်သစ်တို့၏ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်
သော လုပ်ရပ်များမှာလည်း စဉ်းစားလိုက်တိုင်း စိတ်ထိခိုက်
စရာကောင်းလှချေသည်။

ဤကြားထဲမှာပင် လန်းနှင့်ပတ်သက်နေသောခံစားမှုများ
သည် ကွယ်ပျောက်သွားသလို ဖြစ်နေရာမှ လူချင်းပြန်၍ တွေ့
လိုက်သည့်အခါ ယခင်ကထက် ပို၍ပြင်းထန်လာသည်။ သူနှင့်
လန်းတို့မှ မွေးဖွားခဲ့သော ရှစ်နှစ်အရွယ် သမီးငယ်သည်
ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်းစေတီအတွင်းမှ ကျေးရွာသေးတစ်ရွာ
၌ နေထိုင်လျက်ရှိသည် ဟူသော သတင်းစကားသည် သူ့စိတ်ကို
နေ့ရောညပင် လှုပ်ရှားစေခဲ့၏။ သူသည် လန်းနှင့် တပ်ထွေပြီး
သူ့သမီးငယ် တူယက်အကြောင်းကို မေးချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြ
လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ပေါလ်အား အသိမပေးဘဲ တိတ်
တဆိတ် တွေ့ခြင်းသည် အပြစ်မကင်းဟူသော ခံစားမှုက ဝင်
လာပြန်သဖြင့် သူ့ဆန္ဒကို ချိုးနှိမ်တားရပြန်လေသည်။

မြို့တွင်းနေရာအနှံ့၌ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည့် တိုက်ပွဲများကို
မြင်ရပြန်သောအခါတွင်လည်း သူသည် ဗီယက်နမ်လူမျိုးများ
အပေါ်၌ သံယောဇဉ်ကြီးရှာသော ပေါလ် ဗီယက်နမ်အပေါ်
သနားစိတ် ဝင်လာပြန်သည်။ ဓာကယ်တော့ ပြင်သစ်အရာရှိ

တစ်ဦးဖြစ်သော ပေါလ်သည် ဗီယက်နမ်များအပေါ်၌ စိတ်
စေတနာ သန့်သန့်ဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာခဲ့သူဖြစ်၏။

အရေးအခင်းများ စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ပထမပတ်အတွင်း
တွင် သူသည် ဗိုလ်မှူးကြီး ဝီဒီးလ်၏ ဌာနချုပ်ရုံးသို့ အလည်
တစ်ခေါက် ရောက်သွားခဲ့ရာ အာဏာပြန်သိမ်းသည့် မနက်က
တိုက်ပွဲတွင် ပေါလ် ဒဏ်ရာရသွားကြောင်း၊ ဒီးလ်တို့မှ စစ်
ဆေးရုံသို့ လေယာဉ်ပျံဖြင့် ပို့လိုက်ရကြောင်း ကြားသိခဲ့ရ၏။

ဤသတင်းအတွက် သူသည် များစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
ခဲ့ရသည်။ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသောအချိန်ကာလ
နှင့် အခြေအနေမျိုးများ ပေါ်ပေါက်နေချိန်တွင် ဗြိတိသျှ
တို့၏ ပြဿနာ ကိုင်တွယ်ပုံမမှန်ကန်မှုကြောင့် အခုလို တိုက်ပွဲ
များ၊ ဖျက်ဆီးမှုများ ပေါ်ပေါက် လာရခြင်း ဖြစ်ရာ ဤ
အကြောင်းများကိုသာ ပေါလ်သိရလျှင် မည်မျှလောက် စိတ်
ထိခိုက်ရွာလိမ့်မည်နည်း။

ဂျိုးဇက်သည် အရေးအခင်းများကို ကြည့်ကာ ဗြိတိသျှတို့
၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များအပေါ်၌ များစွာ မကျေနပ်ဖြစ်
မိသည်။ အကယ်၍ ပေါလ်သိလျှင်လည်း သူ့လိုပင် ခံစားရ
လိမ့်မည်ဟု သူထင်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုညကဖိတ်သည့် ညစာစားပွဲသို့ ရောက်
၍ ဗြိတိသျှ စစ် အရာရှိများနှင့်အတူ စားပွဲ၌ ထိုင်မိသည့်
အချိန်တွင် ဂျိုးဇက်၏ရင်ထဲ၌ ယုံအတေးများသည် ရှင်ခါနီ
နေဆဲဖြစ်၏။ ရှင်ခါနီနေရုံမျှမက အမြင့်ဆုံးနေရာသို့ပင်ရောက်

လျက်ရှိသည်။ ညစာစားပွဲ၌ စုဝိုင်း၍ ထိုင်နေကြသည့် ပြိတ်သူ အထက်တန်း စစ်အရာရှိများ၏ ပခုံးများထက်ဆီမှ ငွေရောင် ကြယ်ပွင့်ရာထူး တံဆိပ်များကတော့ မီးရောင်တွင် တလက် လက်။

ညစာ မစားမီ အရက် တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောကြသည်။ ထိုအခါ မြို့တော်နယ်နိမိတ်ပြင်မ သို့ ထွက်ပြေးပြီး တောတွင်းမှ ကျေးရွာများထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည့် ပြောက်ကျားတပ်သားများအား ဖမ်းရှာခက်ပုံကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောမိကြသည်။

ညစာစားဖို့အတွက် ဟင်းချိုရည်ဖန်းကန်များ လာချွန်ရန် တွင် အမှတ်နှစ်ဆယ် အိန္ဒိယ တပ်မဟာတံဆိပ် တပ်ထားသည့် ဝင်တုတ်တုတ် ဗိုလ်မှူး တစ်ယောက်က အသံ ကျယ်လောင် ကျယ်လောင်ဖြင့် ထိုအကြောင်းကိုပင် ထပ်၍ပြောပြန်သည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် လူတွေကို မင်းတို့ ရန်သူနဲ့ မိတ်ဆွေ ခွဲခြားလို့ ခက်ခဲနေရင် ရန်သူထံမှ ကင်းရှင်းသွားပြီ ဆိုတာ စိတ်ချရအောင် အကြီးဆုံးအာဏာကို သုံးကြရမယ်လို့ မှာထားတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ အကြီးဆုံးအား နော်’

သူသည် ဤစကားကို မြိန်ရည်ရှက်ရည် အားပါးတရပြော နေခြင်းဖြစ်၏။

‘သုံးတဲ့အခါမှာ နည်းနည်းသုံးရင် တစ်ဖက်လူဟာ ကိုယ် သိချင်တဲ့အကြောင်းကို မပြောပြနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဆိုက် ချင်ဆိုက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် များများစားစားသုံးလိုက်

မယ် ဆိုရင်တော့လဲ အန္တရာယ်ကြီးကြီးမားမား ရှိမလာနိုင်ပါ တူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြော ထား တယ်။ ကျွန်တော် နည်းဟာ မှန်ပါမလား’

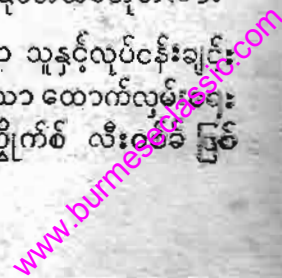
သူသည် သူ့ စကားသူ အလွန်ကျေနပ်အားရနေသည့်ပုံမျိုး ဖြင့် ဝိုင်ဖန်ခွက်ကို ကောက်၍ တစ်ကျိုက် မော့ လိုက် သည်။ ပြီးတော့ ဘေးလူများက သူ့စကားကိုသဘောကျမကျ လှည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။

ဘေးလူများထံမှ သူ့ စကားကို ထောက်ခံသည့်ရေရွတ်သံ များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘သိပ်မှန်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီစကားလုံးတွေ ကို နေ့စဉ် ညွှန်ကြားချက်များ မှတ်တမ်းထဲမှာ ရေးကို ရေးမှတ် ထားတယ် ဟု မျက်နှာနီရဲရဲနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးက သူ့ ပါးစပ်ထောင့်နှစ်ဖက်မှ စီးကျနေသော ဂိုင်များကို လက်သုတ် ပဝါဖြင့် ကောက်သုတ်နေရင်းက လှမ်းပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေတဲ့ တိုက်ပွဲ အနီး အနားမှာ တွေ့ရတဲ့ အရပ်သားမှန်သမျှကို ရန်သူလိုသတ်မှတ်ပြီး ဆက်ဆံကြရမယ်။ အဲသလိုအက်ဆံတာဟာ တရားဥပဒေနဲ့ ညီ ညွတ်တယ်လို့ ကိုယ့်တ... တွေကို ပြောထားတယ်။ ဒီနည်းဟာ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တဲ့အကျိုးကိုလဲ ရနိုင်တယ်မဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်၏ညာဘက်တွင် ထိုင်နေသူမှာ သူနှင့်လုပ်ငန်းချင်း အမြဲတစေ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်နေရသော ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆာဟာရီးလ် ဘျိုက်စ် လီးဝစ်စ် ဖြစ်

သည်။ သူကလည်း ဂျိုးဇက်ဆီသို့ အလွန်အားရကျေနပ်သွား
သည် မျက်နှာထားဖြင့် မျက်ရုံးတစ်ဖက်ပင့်၍ ကြည့်ကာ တစ်
စခန်းထလာသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဝီယက်မင်းငတုံး
တွေဟာ သူတို့ဆစ်တဲ့ ဈေးထက်ပိုပြီး ဈေးကြီးကြီးပေးနေရပြီ
မဟုတ်လား’ဟု လှမ်းပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ဆီကိုပို့ခဲ့တဲ့ အစီရင်ခံစာထဲမှာကတော့
သူတို့ဘက်က စေ့စပ်ဆွေးနွေးချင်တဲ့အသံတွေဟာ ကြွက်ကြွက်
ကိုညှိနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဖတ်လိုနားလည်သလောက်က
တော့ ဒီကောင်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ သေးကွက်လောက်သာရှိတဲ့
တော်လှန်ရေးအတွက် သေနတ်မောင်းဖြုတ်ချင်နေတဲ့ ကောင်
တွေပဲ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး စီဒီးလိကတော့ ဝီယက်နမ်လူမျိုးစုဟာ
ပြင်သစ်တွေကို ထောက်ခံနေတယ်၊ ပြင်သစ်တွေပြန်ပြီး အုပ်
ချုပ်တာကို သိပ်လိုလားနေကြတယ်လို့ ကျုပ်ကို အခိုင်အမာ
ပြောပြထားတယ်’

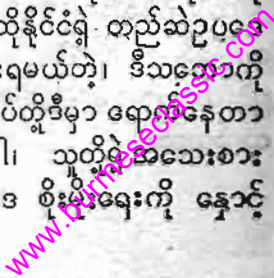
ဂျိုးဇက်က မယုံကြည်နိုင်သေးချက်နာထားဖြင့် ဘို့ကစ်
သီးဝစ်ခ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

‘ဗိုလ်မှူးကြီး သိပ်မှားသွားပြီ၊ ဝီယက်နမ်လူနည်းစုကသာ
ပြင်သစ်တွေကို ထောက်ခံတာ၊ ဒါလဲပဲ အခိုင်အရေး ရနေတဲ့
သူစုမို့ ထောက်ခံနေကြတာပဲ၊ သူတို့အနေနဲ့ နှစ်ပေါင်း
စစ်ရာလောက် မခံစားခဲ့ရတဲ့ လွတ်လပ်ရေးရဲ့အရသာကို ခံစား

မယ်ကြံကာ ရှိသေးတယ်၊ ဗြိတိသျှတွေက ပြင်သစ်တွေလက်ထဲ
ပြန်ရောက်သွားအောင် ကူညီခဲ့ကြတဲ့အတွက် ဗြိတိသျှ တွေ
အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဗိုလ်မှူး
ကြီး သိထားရမှာက ဝီယက်မင်းတွေဟာ လက်တွေ့သမားတွေ။
ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး သိတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆို
တော့ မြောက်ပိုင်းဒေသမှာ ကျွန်တော်ဟိုချီမင်းနဲ့ စကားပြော
ခွင့် ကြိုခဲ့ရဖူးတယ်၊ သူဟာ လက်တွေ့သမား၊ အလွန် အကင်း
ပူးပြီး ခေါင်းသိပ်မာတဲ့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်
ပဲ၊ ဝီယက်နမ်လူမျိုးတွေအနေနဲ့ ပြင်သစ်တွေရဲ့ အကူအညီကို
ရဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ သူကောင်းကောင်း သိတယ်၊ သူတို့ရဲ့
အချုပ်အချာ အာဏာပိုင်ခွင့်ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ ပြင်သစ်တွေ
ပြန်လာစေချင်တဲ့အတွက် စေ့စပ်ဆွေးနွေးချင် နေကြတာ’

‘ဝီယက်နမ်အစိုးရတစ်ဖွဲ့ကို အသိအမှတ်ပြုသယ် ဆိုတာက
နိုင်ငံရေးလုပ်ရပ်တစ်ခုပဲ၊ ကိုယ့်လူရယ်၊ ကျုပ်တို့က စစ်သား
တွေဗျ၊ ဒါကို သတိထားဦးမှပေါ့’ဟု ဘို့ကစ်လီးဝစ်ခ်ကပြုံး
ပြောသည်။

‘စစ်ဥပဒေစာအုပ်ထဲမှာ ဆိုထားတာက နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို
တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့တဲ့ တပ်မှူးဟာ ထိုနိုင်ငံရဲ့ တည်ဆဲဥပဒေ
များကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း ပေးရမယ်တဲ့၊ ဒီသဘောကို
ခင်ဗျားလဲ သိသားပဲမဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ဒီမှာ ရောက်နေတာ
ဟာ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးအတွက်ပဲ၊ သူတို့ရဲ့ အသေးစား
ဘော်လှန်ရေးကလေးက တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးကို နှောင့်

သုက်နေကြတယ်လေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဟာ စာအုပ်ကြီး အတိုင်း အတိအကျလိုက်နာပြီး လုပ်ကိုင်နေကြတာပါ။ ပြင်သစ်ဟာ အချုပ်အချာအာဏာပိုင်၊ ဥပဒေတွေက ပြင်သစ်ဥပဒေတွေ၊ မရှင်းဘူးလား၊ သိပ်ရှင်းပါတယ်၊ ပြင်သစ်တွေကို အာဏာ ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးတာဟာ မူလအခြေအနေ ပြန်ရောက် သွားအောင် လုပ်ပေးတာပဲ၊ ခင်ဗျားရှဲ့ ဗီယက်မင်းကောင် ခံတွက် ဘယ်သူကမှ ရွေးချယ်တင်မြောက်ထားတဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒီနိုင်ငံက လူတွေကကော သူတို့ကိုအုပ်ချုပ်ဖို့ ပြင်သစ်တွေ ကို ရွေးချယ်တင်မြောက်ခဲ့သလား’ ဟု ဂျိုးဇက်ကဒေါသတကြီး ပြောသည်။

ဒေါသကြောင့် သူ အသံသည် ကျယ်လာသည်။

‘ပြင်သစ်နိုင်ငံဟာ ၁၉၄၁ ခုနှစ်ကစပြီး ဒီနိုင်ငံမှာ အချုပ် အချာအာဏာပိုင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ တကယ်လို့ ဗြိတိသျှတွေ စနေနဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို လှည့်သွားပြီး အရင်က တည်ရှိခဲ့တဲ့ အခြေအနေ ပြန်ပြီးတည်အောင် လုပ်စားနေမယ်ဆိုရင် သူဌေး ဘြီးတွေဖြစ်ကုန်မှာ သေချာပါတယ်’

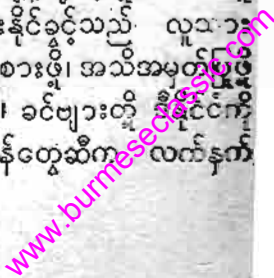
တို့က်စ်လီးဝစ်ခ်က သူ့ရှေ့မှ ဟင်းချိုရည် ပန်းကန် မှာ သို့ ခေါင်းငုံ့ကာ ဟင်းချိုရည်တစ်ဇွန်း သောက်လိုက် ပြင်းက အားနေသည့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဂျိုးဇက်ကို ယမ်းပြ ဖိုက်သည်။

‘ဒီမှာတော့ ဗီယက်မင်းတွေဟာ အရှုံး ထ တဲ့ သ တော လောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ဂျပန်တွေ အနေနဲ့ က ကျုပ် တို့ ကို အနှောင့်အယှက်ပေးချင်တဲ့အတွက် တခြား အမျိုးသားတွေ ကိုပါ အတိုအထောင် လုပ်ပေးနေကြတာ ခင်ဗျားလဲ သိသား ပဲ၊ အခုဒီမှာရှိနေတဲ့ ကာအိုခိုင်းဂိုဏ်းနဲ့ ဟွာဟွာဂိုဏ်းကို သူတို့က လက်နက်တွေထုတ်ပေးခဲ့တာဟာ ထင်ရှားတဲ့သာဓက တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား’

ဗြိတိသျှ အရာရှိကြီး၏ အထင်အမြင်သေးသည့် လေသံ ကြောင့် ဂျိုးဇက်၏ မျှိုသိပ်ထားရသော ဒေါသသည် ပေါက် ကွဲထွက်လာသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

‘တနေ့ည ခင်ဗျားတို့ ပြောနေကြတဲ့စကားတွေကို ကြားရ တာ အတော့်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာ အတွက် ဒီစစ်ကြီးကိုတိုက်နေရတာပါလိမ့်ဆို သဲအတွေးတောင် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဝင်လာဘယ်’ ဟု ဘျိုက်စ် လီးဝစ်ခ်၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ၁၉၄၁ ခုနှစ် အတ္တလန္တိတ်စာချုပ်ကို သတိရ ကြသေးရဲ့လား၊ အဲဒီစာချုပ်မှာ ချာချိနဲ့ ရှစ်ဗဲတို့က မိမိတို့ နှစ်သက်ရာ အစိုးရအဖွဲ့ ရွေးချယ်ဖွဲ့စည်းနိုင်ခွင့်သည် လူသား အားလုံး၌ရှိသည် ဆိုတဲ့အချက်ကို လေးစားဖို့၊ အသိအမှတ်ပြုဖို့ သဘောတူထားခဲ့ကြတယ်၊ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီနိုင်ငံကို ရောက်လာတာဟာ စစ်ရှုံးသွားတဲ့ ဂျပန်တွေဆီက လက်နက်

တွေ့ သိမ်းယူဖို့နဲ့ သူတို့ကို မိခင်နိုင်ငံကို ပြန်ပို့ဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က အဲဒီအလုပ်ကိုမလုပ်ဘဲ ရန်သူ ဂျပန်တပ်တွေကို အသုံးပြုပြီး ကိုယ်နိုင်ငံကိုယ် လွတ်လပ်စေချင်နေတဲ့ နိုင်ငံငယ် ကလေးက ပြည်သူတွေကို နှိမ်နင်းဖမ်းဖို့အားထုတ်နေကြတယ်'

တစ်စားပွဲလုံး တိတ်သွားသည်။ မြတ်သျှအရာရှိ အများစု သည် ဂျိုးဇက်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဝေးကြည့်နေ ကြသည်။

'စည်သူတ်ဘူးဟောင်းတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ သူတို့ရဲ့ လက် လုပ် လက်ပစ်ဗုံးတွေကို ခင်ဗျားတို့ မြင်ဖူးကြတယ် မဟုတ် လား၊ သူတို့ရဲ့ ဆိတ်လူးမြားတွေနဲ့ ဝါးချွန်တွေကိုရော တွေ့ဖူး ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလက်နက်တွေဟာ အလွန် ခေတ်မမီ တော့တဲ့ လက်နက်တွေပဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အသိပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ပေါ်မှာ အုပ်စိုးနေကြတဲ့ တိုင်းတစ်ပါးသား အရှင်သခင် တွေရဲ့ လက်အောက်က လွတ်မြောက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ သိပ်ပြီး ထက်သန် ပြင်းပြနေတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို အဲဒီလက်နက်တွေက အထင်အရှားပြနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီစစ်ကြီးကို အနိုင် တိုက်ခဲ့တာဟာ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီကို ကာကွယ်ဖို့ တိုက်လာခဲ့ကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအချက်ကို မေ့ပစ်လို့မရ တွား၊ ဒါပေမယ့် အခု ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာလာလုပ်နေကြတာက ကျွန်ရိုက်တဲ့ ကျားပုတ်ကို ပြင်သစ်တွေလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးနေ တဲ့ အပေါက်ပဲ။ ဒီအလုပ်အတွက် ခင်ဗျားတို့ ဂုဏ်မယူသင့်ပါ တွား၊ တကယ်တော့ ဒီအလုပ်ဟာ အနောက် နိုင်ငံ တွေက

လက်ခံထားတဲ့ ဒီမိုကရေစီဝါဒရဲ့ အခြေခံမူတွေကို သစ္စာ ဖောက်နေကြတာပဲ'

ဂျိုးဇက်သည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းတွင်းမှ ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနင်း၍ ထွက်သွားသည်။ ဗိုလ်ဟော့ခ်နှင့် အိုအက်စ်အက်စ်အဖွဲ့မှ ဗိုလ်မှူးတို့သည် မြတ်သျှအရာရှိများ၏ အလယ်တွင် ကြောင်တက်တက်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ အခန်း ထဲတွင် တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ထို့နောက် ဘွဲ့ဂြိုဟ်စံလီးဝစ်ခ်က ခပ်ပိန်ပိန် စိတ်တိုတတ်ပုံရသော မျက်နှာ ပိုင်ရှင် တပ်မင်းကြီးအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

'ကျွန်တော်ကတော့ တပ်မင်းကို အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း တစ်ခု အကြံပြုချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒေါသကြီးတတ်တဲ့ ဗိုလ် ကြီးကို လက်ခံနိုင်ဖွယ်မရှိသော အရာရှိ တစ်ယောက် အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ကာလက ထွားကို ချက်ချင်း ပြန် ပို့လိုက်ရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ တပ်မင်းကော ဘယ်လို သဘောရပါ သလဲခင်ဗျာ'

တပ်မင်းကြီးက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းသာသာညိတ်သည်။ ထို့နောက် ဝိုင်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူကာ လက်ညှိုးနှင့် လက်မ ကြားတွင်ညှပ်၍ လှည့်ကစားနေသည်။

'သိပ်ကောင်းတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျုပ် ဒီအတိုင်းပဲ လုပ် မယ်'

အခုလို ဈေးတွေလဲပိတ်၊ ပြောက်ကျားတွေကလဲ မြို့ထဲကို အစားအသောက်တွေ သယ်မလာနိုင်အောင် ပတ်ပတ်လည်က နေပြီး လိုက်ပိတ်နေဦးမယ်ဆိုရင် ဒီမှာလဲ တောင်ပိုင်းဒေသက လူတွေလို မကြာခင် ငတ်ကုန်ကြတော့မှာပဲလို့ ကျွန်တော်က တော့ထင်တယ်

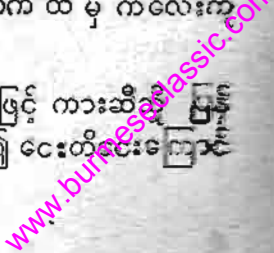
ဤစကားကို ဟော့ခဲ ပြောနေခိုက်တွင် လမ်းကြားကလေး တစ်ခုအတွင်းမှ မြင်မကောင်းလောက်အောင် ပေပျော့ညစ်ပတ် စုတ်ပြတ်နေသော ဗီယက်နမ်ကလေးငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ကလေးသည် ဈေးဘက်မှ တငွေငွေ ထွက်လာနေသည့် မီးခိုးများဆီသို့ ငေးကြည့်နေသဖြင့် ဂျစ်ကားလာနေသည်ကို မမြင်။

(၁၉)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဟော့ခဲနှင့် ဂျီးဇက်တို့သည် ဆိုင်ဂုံမြို့ လယ်ရှိ ဗဟိုဈေးကြီးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ဈေးကြီးအတွင်း နေရာအနှံ့ အပြားမှ မီးခိုးများသည် တလိပ်လိပ် ထနေဆဲ။ ဤဈေးကြီးကို လှန်ခဲ့သော လေးရက်ခန့်ကတည်းက မီးရှို့ ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ မီးစတင်လောင်သည့်နေ့မှစ၍ ဈေးကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်ရှိ လမ်းများပေါ်၌ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသော တိုက်ပွဲများကြောင့် မီးကို ငြိမ်းသတ်မည့်သူ မရှိသေး။ မီးလောင်နေသော အဆောက်အအုံကြီး တစ်လုံးနှင့် ဘေးချင်းတိုက် လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သော အခါ ဟော့ခဲသည် ဂျစ်ကားကို ခပ် ဖြည်း ဖြည်း မောင်း ရင်း ခေါင်းတယမ်းယမ်းလုပ်သည်။

ဟော့ခဲသည် ကားဘရိတ်ကို ကသောကမျော အုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှ ဖြုန်းခနဲခုန်ဆင်းကာ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေသော ကလေးငယ်ကို ပေးချီလိုက်သည်။ ကလေးငယ်မှာ အသက် သုံးလေးနှစ်ထက် ပိုဦးမည်မထင်။ ထိုခိုကို ကျောနှင့်မိ၍ ထိုင်လာသော ဂျီးဇက်သည် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဟော့ခဲ လက်ထဲမှ ကလေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အလွန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံရသည့် ကလေးအမေသည် လမ်းကြားအတွင်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး ဟော့ခဲ၏ လက် ထဲမှ ကလေးကို ဆွဲယူသွားသည်။

ဟော့ခဲသည် ပြုံးစပ်စပ် မျက်နှာပေးဖြင့် ကားဆီသို့ မြန်လျှောက်လာသည်။ ကားအနီးသို့ရောက်၍ ငေးတိုင်းကြောင့်

မျက်နှာထားဖြင့် သူ့အား ကြည့်နေသည် ဂျိုးဇက်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင်မူ သူသည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗိုလ်ကြီး’ ဟု ဟော့ခိက စိုးရိမ်မကင်းသံဖြင့် မေးသည်။

‘ငတ်ကြတော့မယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပူပန်သောက ဖြစ်နေသည့် လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

‘ငတ်နေကြပြီဆိုတာ ငါမေ့နေပဲ ကလား၊ ဘာပြုလို့များ ငါဒီလောက်အထိ မေ့နေရတာပါလိမ့်’ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်လာသည်။ ဟော့ခိ၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘ဗိုလ်ကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ’ ဟု ဟော့ခိက မေးသည်။

‘မြောက်ပိုင်းမှာ ငတ်နေကြတယ်’ ဂျိုးဇက်သည် သူ့မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထားသည်။ သူ၏ နောက်ကျိရွပ်ထွေးလျက် ရှိသော စိတ်မျက်စိအာရုံတွင် သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးခဲ့သော ရှစ်နှစ်အရွယ် သမီးငယ်၏မျက်နှာကို စိတ်ကူးဖြင့် မြင်ယောင်မိသည်။

ဤသမီးငယ်အတွက် ပူပန်ကြောင့်ကြမ္မသည် သူ့ရှင်တွင်း၌ ဖွဲ့မီးသဖွယ် တငွေ့ငွေ့တောက်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့သမီးငယ်အား ပို့ထားသည့်ရွာနာမည်ကိုပင် အခုအချိန်ထိ သူသိရသေးသည် မဟုတ်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့သမီးငယ်

အထိုင်လျက်ရှိသောရွာသည် တုန်ကင်ပြည်နယ်အောက်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်း အာနန္ဒာပြည်နယ် အတွင်းမှ အငတ်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော အပိုင်း၌ တည်ရှိနေသည်မှာကတော့ သေချာသည်။

‘ဗိုလ်ကြီး ဘာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး’ ဟု ယောင်တီးယောင်ကန်း ဖြစ်နေသော ဟော့ခိက ထပ်၍ မေးပြန်သည်။

‘ကားပေါ်ကို မြန်မြန်တက်စမ်းကွာ’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့ထိုင်ခုံမှနေ၍ ဒရိုင်ဘာ ထိုင်ခုံသို့ အသောကမျော ပြောင်းထိုင်သည်။ သူ့မျက်နှာကတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို မဖြစ်မနေလုပ်တော့မည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ ဟော့ခိက ကားပေါ်သို့ ကပျာကယာ တက်သည်။ သူ့ကားပေါ်ရောက်၍ ထိုင်ခုံပေါ်တွင်ပင် မြဲမြံမှု မထိုင်ရသေးမီ ဂျိုးဇက်သည် ကားကိုစက်နှိုးကာ စစ်ဆေးရုံဘက်သို့ ဦးတည်၍ လျင်မြန်စွာ မောင်းသည်။

ဆေးရုံရွှေ ခြံဝင်းထဲအရောက်တွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ အပြေးအလွှား ဆင်းသည်။ ဂိတ်ဝမှ စစ်ဆေးမေးမြန်းရန် ရပ်နေသည့် အစောင့်များကိုပင် လှည့်မကြည့်။ အစောင့်စစ်သားများနှင့် ရှင်းလင်းရန် ရှိသမျှကို ဟော့ခိနှင့် ဦးထားခဲပြီး ဆေးရုံပေါ်သို့ ပြေးတက်သည်။ သူသည် ရုန်းခါ အခန်းဝသို့ ရောက်သည်အထိ မရပ်မနား ပြေးလာခဲ့သည်။

၃၈၀ မောင်ဆွန်းသူ

အခန်းဝမှ ဆီး၍တားသည့် သူနာပြုဆရာမကိုပင် တွန်းဖယ်ပစ်ခဲ့ပြီး အခန်းတွင်းသို့ဝင်သည်။ သိသော်လည်း အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်တွင် လှမရှိ။ ဤခုတင်ပေါ်၌ လွန်ခဲ့သော ရက်များအတွင်း လန်းတစ်ယောက် လဲကျသွားနေခဲ့ဖူးသည်ဟု ထင်စရာ ခြေရာလက်ရာပင် မမြင်ချ။

အခန်းဝ၌ ဝင်နေသော သူနာပြုဆရာမက တိုတိုပြတ်ပြတ် လေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကတည်းက ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပြုလို့ ပြီ မို့လဲကြီး၊ ဆေးရုံကဆင်းရင် သူ့ မိဘတွေနဲ့ ဆိုင်ဂုံကထွက် သွားတော့မယ်လို့ ပြောသွားတယ်’

ဂျိုးဇက်သည် ဂုဏ်ကားရှိရာသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ သူသည် ဂုဏ်ကားကို ဘုရင့်သံအမတ်ကြီး အိမ်ဘော်ဘက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်တော် ဝိတ်တံခါးကြီး၏ ပတ္တမြား ပြုတ်ပျက်ထွက်နေကြသည်ကို မြင်နေရ၏။

သူသည် ကားပေါ်မှ နှေးကွေးလေးလံစွာဖြင့်ဆင်းသည့် အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ သွားရာလှေကားထစ်များပေါ်၌ ပြန်ကုန်နေသည့် ပစ္စည်း အတိုအထွားများက ဤအိမ်ကြီး အထက် အယက် အဖျက်အဆီး ခံထွားရပြီဟု သူ့အား ဆီးကြို၍ပြောနေကြသည်။ အိမ်ထဲမှ သူ့တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ဝိညာဉ်တော်များစင်သည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းကာ တုံ့လောင်းကျလျက် ရှိ၏။ စင်ပေါ်တွင် ဘာရုပ်ထုမှမရှိတော့။ ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ စား

ကုလားထိုင်အားလုံးမှာ ထုရိုက် ပေါက်ခွဲထားသဖြင့် စိစိညက်ညက်ကြေလျက်ရှိကြသည်။ နံရံများတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် တချိတ်နှင့် အာနုမိ ရှေးဟောင်းပန်းချီကားချပ်များမှာလည်း ရစရာမရှိအောင်စုတ်ပြုနေကြသည်။ နန်းသုံးရှေးဟောင်းကျွန်းခုတင်ကြီးတစ်လုံးမှာမူ မီးများကျွမ်းလျက်ရှိ၏။

အိပ်ခန်း တစ်ခန်းထဲရှိ ယုန်းသေတ္တာ တစ်လုံးထဲတွင်မူ ခန်း၏ အဝတ်အစားအချို့ကို တွေ့ရသည်။ ရုတ်တရက်သော်လည်း စိတ်တွင် ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ရ၏။ အဝတ်အစားများမှာ လန်း၏ ရေမွှေးနံ့သည် တသင်းသင်းပျံ့နေဆဲ။ လန်း၏ အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ယူ၍ မျက်နှာနှင့် အပ်ထားသည်။ သူသည် အခန်းထဲတွင် မိနစ်အတန်ကြာမျှ ဝိုင်၍ ထိုင်နေမိ၏။ သို့နောက် အခန်းထဲမှ နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများနှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး လမ်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘ဗိုလ်ကြီးဟာက ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ’ ဟု ဟာခဲက မေးသည်။ ဂျိုးဇက်က အဖြေမပေး။ သူ့ကိုယ်သူ ခိုင်ဘာထိုင်ခံ၌ လိုင်နေမိသည့် အဖြစ်ကို သတိထားမိသော သောဘေးမှ ထိုင်ခံသို့ ပြောင်းထိုင်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ ငေးတိတ်တိတ် ဖြစ်နေသည့် ဂျိုးဇက်ကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေသော ဟာခဲက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

‘တပ်စခန်းပြန်ဖို့ကျတော့ ကျွန်တော်ပဲ မောင်းရမယ်ဆိုပါဦး၊ ဟုတ်လား။ ဘာမသိညာမသိနဲ့ ကျွန်တော်လဲ’ ဟု ဟာခဲက ချက်ချင်းပြောသည်။ တပ်ရင်းကိုပဲ မြန်မြန် ပြန်ရောက်ချင်တာပါပဲ’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်ပြီး နေရာ ပြောင်းထိုင်သည်။ နှစ်ယောက်သား မိနစ်အတော်ကြာမျှ စကားမပြောဘဲ ပေါ့လဲ တလန်ချီလမ်းအတိုင်း ပြေးသွားနေသည့် ကားပေါ်၌ တိတ်ဆိတ်စွာ ပါသွားသည်။ ဟော့ခံသည် ဗီယက်နမ်များက တွင်းသို့ အစားအသောက် မဝင်နိုင်ရန် သစ်တုံးကြီးများချ၍ ပိတ်ထားသည့် နေရာဘက်သို့ နီးကပ်လာသောအခါ ဂျစ်ကားကို အလွန်အတိတား မောင်းသည်။ ကားအရှိန် ကိုလည်း တစ်နာရီဆယ်မိုင်နှုန်းအောက်အထိ လျော့ချလိုက်သည်။

ဗီယက်နမ်တို့ ပိတ်ဆို့ တားဆီးထားသည့် နေရာသည် အိုအက်စ်အက်စ်ဌာနချုပ်စခန်းနှင့် သိပ်ပြီး အလှမ်းမဝေး။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြင်သစ်တို့ အာဏာပြန်သိမ်းပြီးသည့် နေရာစ၍ ဗီယက်နမ်တို့၏ အဓိက အတားအဆီးတစ်ခု ဖြစ်သော ဤနေရာသည် အမေရိကန် တပ်သားများ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်ရာ နေရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤနေရာရောက်လျှင် ပိတ်ဆို့ တားဆီးထားသည့် သစ်တုံးများကို ဘယ်လို ကွေ့ရှောင်၍ မောင်းရမည်ကို အမေရိကန်များ ကောင်းစွာ နားလည်နေကြသည်။ အများအားဖြင့် အမေရိကန်စစ်ကားများ ဝင်လာလျှင် လက်နက်ကိုင် မဟုတ်သော ဗီယက်နမ်ခြောက်ဦးက ဆီးကြို၍ လမ်းပြပေးတတ်သည်။ ပြီးလျှင် လက်များ ဝှေ့ယမ်းပြကာ နှုတ်ဆက်တတ်ကြ၏။ အမေရိကန်များကို မိတ်ဆွေများဟု အသိအမှတ် နေကြသည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။

ဟော့ခံသည် အရံအတားများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျင်လည်စွာ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး အရံအတား သစ်တုံးများကို ကျော်ဖြတ်လာပြီးသောအခါ ဟော့ခံသည် သူ၏ သိချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လာပြန်လေသည်။

‘နှစ်ယောက်စလုံး လည်စင်းမြီး ဟိုနေရာအရောက် သွားခဲ့ကြရတာ မဟုတ်လား ဗိုလ်ကြီး’ ဟု သူက စကားစသည်။

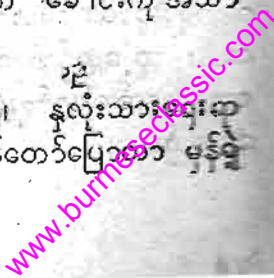
‘အဲဒီတော့ ကျွန်တော်သိချင်တာ တစ်ခုမေးရင် စိတ်များ ဆိုးမလား၊ ဗိုလ်ကြီး ဆေးရုံနဲ့ ဟိုအိမ်ကြီးကို ဘာသွားပြီး ရှာတာလဲ’

ဂျိုးဇက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

‘ဒီဆိုင်ဂျုံမြို့မှာ တစ်ချိန်က ကိုယ့်အတွက် သိပ်ပြီး အရေးပါ အရာရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ် ဒေးဗစ်’

သစ်ပင်ကြီးများ ခုတ်လှဲပြီး ပိတ်ဆို့ထားသည့် ဒုတိယ နေရာသို့ ရောက်လာသဖြင့် ဒေးဗစ်ဟော့ခံသည် ဂျစ်ကားအရှိန်ကို လျော့ချကာ သတိထား၍ မောင်းနေရပြန်သည်။ သူသည် မျက်လုံးအကြည့်ကို လမ်းပေါ်မှ မခွာဘဲ ခေါင်းကို အသာညိတ်သည်။

‘အခုလိုဆိုရင်တော့ ရှင်းသွားပါပြီ၊ နှလုံးသားဧရာမ ပြဿနာလေး တစ်ခုပဲဖြစ်မှာပါ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်ခဲ့မဟုတ်လား’ ဟု ပြုံး၍မေးသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့က သူ့ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ...”

ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးများသည် လမ်းဘေး မြောင်းထဲ၌ စုပြုံချထားသည့် ချုံပုတ်များဆီသို့ ငေးနေသည်။ ချုံပုတ်များသည် လမ်းမကြီးပေါ်၌ ပိတ်၍ချထားသည့် ချုံပုတ်များနှင့် တစ်မျိုးတစ်စားတည်း ဖြစ်သည်ထင်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူငေးကြည့်နေသော ချုံပုတ် မသိမသာကလေး လှုပ်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

ဟော့ခ်ကလည်း သူနှင့် တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပင် ချုံပုတ်လှုပ်သွားသည်ကို မြင်သည်။ ဗို၍ သေချာအောင် ထပ်၍ ကြည့်မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ခေါင်းကို လှည့်လိုက်သည်။ ဂျစ်ကားအရှိန်သည် လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေသည့်နှုန်းလောက် ၁၁ ရှိသည်။ နှစ်ဦးစလုံး သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပစ်မှတ်တစ်ခုအပြစ်သို့ ရောက်နေပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အသိနောက်ကျသွားလေပြီ။

‘ငါတို့ အမေရိကန်တွေက၊ ငါတို့ အမေရိကန်တွေ’

သူမြင်နေရသော ချုံပုတ်ဘေးသို့ ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသောဟော့ခ်ကသံကုန်ဟစ်၍ အော်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အောက်မှာ နောက်ကျ သွားခဲ့လေပြီ။ မရှင်းဂန်းစက်သေနတ်ပြောင်းဝမှ မီးပွင့်များ ဖြာခနဲ ဖြာခနဲထွက်လာနေသည်။

ပထမဆုံး ထွက်လာသည့် ကျည်ဆန်များသည် ဟော့ခ်၏ ဦးခေါင်းကို မှန်သည်။ အောက်မေးရိုးတစ်ခြမ်း ပြတ်ထွက်သွားပြီး တစ်ခေါင်းလုံး စိမ့်ညက်ညက် ကြေသွားသည်။ သူ့ခေါင်းမှသွေးများသည် ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ စဉ်သည်။ ဂျစ်ကားလေကာမှန်မှာလည်း သူ့သွေးများဖြင့် ရှူစိုသွားသည်။

ဂျစ်ကားသည် လမ်းပေါ်၌ပိတ်ချထားသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်ကာ လမ်းဘေးရေမြောင်းဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ထိုးကျသွားသည်။ ဂျိုးဇက်သည် ကားပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ မှောက်လျက်ကျသည်။ သူ ပက်လက်လှန်လိုက်သည့်အခါ သူ့ခေါင်း အောက်ဘက်ရှိ ဂျစ်ကားပေါ်မှ ကားစတီယာတိုင်ပေါ် မှောက်လျက်ဖြစ်နေသော ဟော့ခ်၏ အလောင်းကို မြင်ရသည်။ ဟော့ခ်၏မျက်နှာမှာ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင်ပင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေလေပြီ။

ဂျိုးဇက်သည် မြောင်းထဲတွင် ဝပ်နေရာမှ အသာ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်သည်။ ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထွက်လာပြီး သူ့ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသော ဗီယက်နမ်သုံးယောက်ကို မြင်ရသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် ရိုင်ဖယ်များ ကိုင်လျက်။ သူတို့သည် သူ့ကိုပါ သေပြီဟု တွက်ထားကြဟန်တူလေသည်။

အိုအက်စ်အက်စ်တပ်ဖွဲ့၏ စည်းကမ်းအရ လူနှစ်ယောက် အပြင်ထွက်လျှင် ဘိ ဖွံ့လေးငါး သေနတ် နှစ်လက်နှင့် အင်မိတ်မိတ် ရိုင်ဖယ်နှစ်လက် ယူရစေ၍ ဖြစ်သည်။ အခုလည်း ဂျိုးဇက်သည် သူ့အင်ပါယာသည့် ရိုင်ဖယ်နှင့်ပစ္စတ္တိကို အသင့်

ကိုင်ကာ ဂေါက်ကွင်း၏ ခြံစည်းရိုးဝါးရုံများအစပ်သို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ ဗီယက်နမ်သုံးဦးက သူ့ဆီသို့ သေနတ်များဖြင့် လှမ်းပစ်သည်။ ကျည်ဆန်များသည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ တရွှီးရွှီးကပ်၍ ဖြတ်သွားသည်။

သူသည် ခြံစည်းရိုး၏ တစ်ဖက်သို့ ထိုးချလိုက်ပြီး သေနတ်ဖြင့် ပြန်ပစ်ရန် နောက်သို့ လှည့်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ဝပ်ချလိုက်သည်။ နောက်မှ ဗီယက်နမ်တစ်ဦးသည် တစ်ချက်မျှ သံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်ပြီး လဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ဗီယက်နမ် နှစ်ယောက် နောက်ပြန်ပြေးသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဂျိုးဇက်သည် လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်ဖြင့် ပြေးသွားနေကြသော ဗီယက်နမ်နှစ်ယောက်ကို သေသေချာချာချီန်လိုက်သည်။ သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။ သေနတ်က 'ဂျမ်း' ဖြစ်နေသဖြင့် ကျည်ဆန်မထွက်။ သူသည် တစ်ခွန်းမျှ ကျိန်ဆဲလိုက်ကာ သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

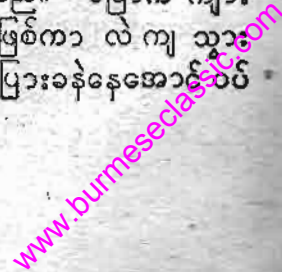
သူ့ထံတွင် ပစ္စုတိုကျည်ဆန် သုံးကပ်ရှိသည်။ ကျည်ဆန်အရေအတွက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ့်တစ်တောင်။ သူသည် ကျည်ဆန်များကို အပြည့်ထည့်လိုက်သည်။ နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် လမ်းပိတ်တားသည့် အရံအတား သစ်ပင်များနောက်မှ ဗီယက်နမ်ခြောက်ဦး သူ့ထက်သို့ တွား၍ လာနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ အနောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်သည်။ အိုအက်စ်အက်စ်ရုံး အဆောက်အအုံမှာ သူ့နှင့်ကိုက်ငါးရာခန့်

ကွာလျက်ရှိသည်။ သူ့ပြေးမည်ဆိုပါက ကိုက်နှစ်ရာငါးဆယ်ခန့်တော့ ဝါးရုံပင်ခြံစည်းရိုးကို ကွယ်၍ ပြေးနိုင်စရာရှိ၏။ အရောက်နေသည့်နေရာ၌ တွယ်ကပ်နေမည်ဆိုပါမူ သူ့အသက်ရှင်ဖို့လမ်း မမြင်။

သူသည် အသက်ကို တစ်ချက်မျှ ဝအောင်ရှူလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ ဂေါက်ကွင်းခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် လျင်မြန်စွာပြေးသည်။ သူ့ကို မြင်တွေ့သွားကြပြီဖြစ်သော ဗီယက်နမ်များကလည်း နောက်မှ အပြေးလိုက်လာကြသည်။ ပြေးလာနေရင်းမှပင် သေနတ်များဖြင့် လှမ်း၍ ပစ်ကြသည်။

ခြံစည်းရိုး ဆုံးခါနီးအရောက်တွင် သူသည် အပြေး ရပ်လိုက်သည်။ ဤနေရာ၌ ဤအတိုင်းရပ်နေမည်ဆိုပါက သူသည် ဗီယက်နမ်တို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို သော်လည်းကောင်း သို့မဟုတ် အသတ်ကို သော်လည်းကောင်း ခံရတော့မည်မှာ သေချာနေပြီဟု သူတွက်သည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး မြောင်းထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ရွှေဆုံးမှ ပြေးလာနေသည့် ဗီယက်နမ်တစ်စု သူနှင့် ဆယ့်ငါးကိုက်ခန့် အကွာသို့ ရောက်လာသောအခါ ခေါင်းကို အသာထောင်လိုက်သည်။ သေနတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းနေအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ပြေးလာနေသည့် အုပ်စုထဲသို့ တရစပ် ပစ်လိုက်သည်။ ပြောက်ကျားတပ်သားနှစ်ဦးသည် ဟပ်ထိုးဟပ်ထိုး ဖြစ်ကာ လဲကျသွားသည်။ ကျန်လူစုသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ပြားခနဲနေအောင် ဝပ်ချလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ကူမင်းတွင်ရှိစဉ်က လေ့ကျင့် သင်ကြား ခဲ့ရသည့် နည်းအတိုင်း သူသည် 'ပစ်ပြေးနည်း' ကို သုံးကာ အကာအကွယ် မဲ့နေသည့်မြေပြင်ကိုဖြတ်ပြေးသည်။ သူ့ နောက်မှ ပြောက်ကျား များက အဆတ်မပြတ် လှမ်းပစ်လျက် ရှိသော်လည်း မရပ်။ ကေ့ လိုက် ပတ်လိုက် ကုန်းလိုက် ဆန့်လိုက်လုပ်ကာ ဆက်ပြေးသည်။ ပြေးနေရင်း ကြားမှ အလျဉ်းသင့်သလို နောက်ဘက်သို့ ဖြန်၍ ပစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အိုအက်စ်အက်စ် ဣပ်ဖွဲ့ ဂိတ်ဝရို ကင်းရုံသို့ သူ့ရောက်သွားသည့်အခါ သူ့ ထံတွင် ကျည်ဆန်နှစ် တောင်သာ ကျန်တော့သည်။

တပ်ခွဲ ၄၀၄ မှ တပ်မှူးသည် လှေကားမှ ပြေးဆင်းလာပြီး ဂျိုးဇက်ကို ဆီး၍တွဲသည်။ ဂျိုးဇက်သည် အသက်ကိုဝအောင် ရှူလိုက်ပြီး ပြောသည်။

'ဟော့ခါ ကျသွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပြင်သစ်တွေနဲ့မှားပြီး ပစ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ'

ဗိုလ်မှူးက ချက်ချင်းပင် အဆောက်အအုံ ခေါင်မိုးပေါ်၌ ကမ်းချသည်။ အနီးရှိ ဂျပန်တပ်မှ တပ်စုတစ်စုကို ဝေင်၍ အဆောက်အအုံရှေ့၌ အင်အားထပ်ဖြည့်ထားရန် အ မိန့်ပေးသည်။ ဂျိုးဇက် အမောပြေလောက်မြီဟု ယူဆရသည့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ဗိုလ်မှူးသည် ဂျိုးဇက်၏ပခုံးထက်သို့ လက် တစ်ဖက်လှမ်း၍ တင်သည်။

'ဒီအချိန်မှာ ဒီစကားကို ပြောဖို့မသင့်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင် တယ် ဗိုလ်ကြီး ရွားမင်း၊ ဒါပေမယ့် ဗြိတိသျှစစ်ဌာနချုပ်က

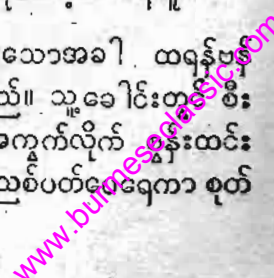
ခင်ဗျားကို ဆက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာမရှိသော အရာရှိတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြောင်း ကျုပ်ဆီ အကြောင်းကြားထားတယ်။ သူတို့က ခင်ဗျားရှိ အယူအဆတွေကို မကြိုက်ကြဘူး၊ အထူး သဖြင့် ခင်ဗျားမနေ့ညက ပြောခဲ့တာတွေကို လုံးဝသက်မခံနိုင် ကြဘူး၊ နှစ်ဆယ် လေးနာရီအတွင်း ကာလကတ္တားကို လေ ယာဉ်ပျံနဲ့ သွားရလိမ့်မယ်'

သူ့မျက်စိရှေ့၌ မရှုမလှသေခဲရသည့် ဟော့ခါ၊ မိမိအသက် ကိုလု၍ ပြေးရင်းက မိမိလက်ချက်ဖြင့် ဗီယက်နမ်သုံးယောက် သေဆုံးသွားရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသော တိုက်ပွဲတို့ကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေသော ဂျိုးဇက်သည် သူ့ အထက်မှ အရာရှိ၏စကားကို ကြားသည့်အခါ အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ်အထောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိ သည်။

'ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်' ဟု ဗိုလ်မှူးက ပြော ကာ ဂျိုးဇက်အား ညှော်ခန်းဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

'ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ဖို့ ဗီယက်နမ်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ ရောက်နေတာ နှစ်နာရီလောက် ရှိသွားပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ စကား ပြောစရာရှိလို့တဲ့၊ ကျုပ်တို့ကိုပြောပါဆိုတော့လဲ မရဘူး'

ဂျိုးဇက် ညှော်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ထရန်ဗန် တင်မ်သည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းတွင် စီး ထားသည့် ပတ်တီးတွင် သွေးစများ အကွက်လိုက် စွန်းထင်း လျက်ရှိ၏။ သူ့အဝတ်အစားများမှာ ညစ်ပတ်ပေရေကာ စုတ်

၃၉၀ မောင်ထွန်းသူ

ပြတ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် လွန်ခဲ့သောအပတ်
ဂျိုးဇက် သူ့အိမ်သို့ ရောက်စဉ်တုန်းကလိုမဟုတ်။

‘ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ ကျွန်တော့်နှမလန်းက သတင်းတစ်ခု
ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ လာတာပါ’ ဟု ပြောသည်။

‘သူက ခင်ဗျားနဲ့ အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိလို့
အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်တယ်တဲ့၊ ခင်ဗျား အခု တစ်ခါတည်းလိုက်
မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် သူ့ဆီကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်’

(၂၀)

ဆိုင်ဂုံမှ ဟန့်မြင့်သို့သွားရာ လမ်းမကြီးသည် မိုင်ပေါင်း တစ်
ထောင်မျှ ကွာဝေးပြီး ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်
ကပ်၍ ဖောက်ထားသောလမ်း ဖြစ်သည်။ အလွန် အကျွံ
အကောက်များသောလမ်းဖြစ်၍ ခရစ်ယာန်ဘာသာ မပေါ်
ထွန်းမီ အချိန်ခန့်က ဘုရင့် နန်းတိုင်းသူ နန်းတိုင်းသား မင်း
မှုထမ်းများ လျှောက်သွားရာ လမ်းမကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေ
သည်။ ဤလမ်းသည် ခရီးသည်များအား မသာမယာသော
စိတ်ကိုသာ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။ လမ်းတည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်
နယ်မြေဒေသသည် မိမိတို့အား ရန်လိုခြင်းနှင့် ခြိမ်းခြောက်
ခြင်း ပြုနေသည်ဟုသာ ထင်မြင်စေခဲ့၏။

မန်ဒရင်းလမ်းဟု ခေါ်စမှတ်ပြုခဲ့သော ဤလမ်း၏နေရာ
အတော်များများသည် အလွန်ထူထပ်သော သစ်တောကြီး

များကြားမှဖြတ်သွားလျက်ရှိသဖြင့် အလွန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာကောင်းသည်။

ထို့ပြင်လည်း ဤလမ်းပေါ်၌ သွားလာခဲ့ကြသော ခရီးသည်များသည် သဘာဝရန်သူကြီးနှစ်မျိုးနှင့်ရင်ဆိုင်၍ သွားကြရသည်။

ရန်သူတစ်မျိုးမှာ အနောက်ဘက်ပိုင်း မှလာနေသော 'အာနမ် တောင်တန်းကြီး' ဖြစ်၍ ယင်းတောင်တန်းကြီး၏ တောင်စွန်း တောင်စွယ် တောင်ထွတ် တောင်ကုန်း အများအပြားသည် အချို့သောနေရာများတွင် လမ်းကို သွားရလာရခက်ခဲပင်ပန်းအောင် ကြားမှဖြတ်၍ အခုအခံ အဘားအဆီးများအဖြစ် ရပ်တည်လျက် ရှိကြသည်။

အရှေ့ဘက်မှလာသည့် ဒုတိယရန်သူမှာမူ တောင်ပိုင်းတရုတ်ပင်လယ်ဖြစ်၏။ ယင်းပင်လယ်မှ ရေများသည် ကျွဲကျွဲ ကောက်ကောက် တည်နေသော ဗီဖက်နမ်နိုင်ငံ၏ ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် နေရာအနှံ့အပြားမှ စိမ့်ဝင်ကာ အောက်အကွဲ အရှေးအကြောင်းကြီးများ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ ယင်းတို့သည် လမ်း၏ နေရာအတော်များများကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ကာ အမြဲတစေ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားများဖြစ်အောင် ဖန်တီးလျက်ရှိလေသည်။

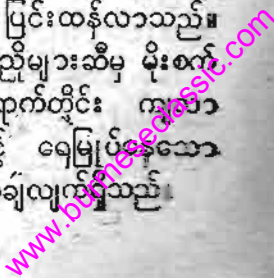
၁၉၄၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ၏ လဆန်းပိုင်း အချိန်ကာလအထိ ဤလမ်းသည် လမ်းကြမ်း လမ်းကျဉ်းဘဝမှ

ဖောက်သေ။ မဟာမိတ်တစ်ဖွဲ့ ဗုံးကြဲလေ့လာခဲ့ပုံများသည် စစ်ကြီး ပြီးဆုံးခါနီး လများအတွင်းတွင် ဤလမ်းပေါ်သို့ အပြင်းအထန် ဗုံးကြဲခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် လမ်း၏မျက်နှာပြင်သည် ကျင်းများ ချိုင့်များဖြစ်ကာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ပြည့်လာခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ထိုကျင်း များ ချိုင့် များ ကို ပြန်၍ ဖွဲ့ခဲ့ဖာခဲ့ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရှေးခေတ်က အာနမ်နိုင်ငံ နန်းတွင်းသားများ အသုံးပြုခဲ့သောလမ်းသည် အိုအတ်စံအက်စံ တပ်ဖွဲ့မှ ဗိုလ်ကြီးဂျိုးဇက်ရှားမင်း၏ဂျစ်ကား ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး သွားနိုင်သည့်လမ်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ၏ကားသည် စောစောပိုင်း ရာစုနှစ်များ အတွင်းက လယ်သမားတို့၏ နွားလှည်းများနှင့် ဘုရင့်နန်းတွင်း အမှုထမ်း အရာထမ်းတို့၏ ဝေါများကို သွားခဲ့ကြသည့်အတိုင်း မြောက်စူးစူးသို့ ရှေ့ရွက်က တောင်ခြေရင်းများကိုပတ်၍ ပြေးသွားလျက် ရှိလေသည်။

သူ၏ခရီး တတိယနေ့တွင် သူသည် အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် ထရိုင်းနှင့်ဘင်း ပြည်နယ်များအတွင်းသို့ရောက်သည်။ တစ်လမ်းလုံး ဖြည်းဖြည်းသာသာ တိုက်ခတ်နေသောလေသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်လာသည်။ ကောင်းကင်ရှိ ခပ်နိမ့်နိမ့် တိမ်မည်း တိမ်ညိုများဆီမှ မိုးစက် မိုးပေါက်များသည် နှစ်စဉ် ဩဂုတ်လရောက်တိုင်း ကျစ်လာလေ ရှိသည့် တိုင်ဖွန်းမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ရေမြုပ်နေသော လယ်ကွက်များပေါ်သို့ သည်းထန်စွာ ရွာချလျက်ရှိသည်။

ဂျစ်ကားတီးများသည် မဆုံးနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ပြန့် များပြားလှသော ရွာဗွတ်များကြားမှ အချိန်ပြင်းစွာဖြင့် ရုန်းကန်ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။ စုတ်စိုထိုင်းမိုင်းပြီး အေးမြသော လေအရှိန်ကြောင့် ကားနောက်ထိုင်ခုံတွင် ပါလာသော လန်းသည် သူ့အင်္ကျီများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို လုံအောင်ပတ်ထား ရလေသည်။

သူတို့ ပထမဆုံး မြင်ရသည့်ရွာမှာ ရွာပျက်ကြီး ဖြစ်၏။ အိမ်တိုင်းရှိ သစ်သားမုန်သမျှ မီးကျွမ်းလျက်ရှိသည်။ လန်း မှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင် ဤရွာသည် စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးခဲ့သော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။

ရွာသား လယ်သမားတစ်ယောက်သည် လမ်းဘေးတစ်နေ့ ရာ၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ လူရုပ်ပင်မပေါ်အောင် ပိန်ချိုးလျက်ရှိသော ရွာသားက ရွာသူရွာသားတိုင်း အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် မိမိတို့အိမ်များကိုဖျက်၍ မီးလှုံနေကြရကြောင်း၊ ရှိသမျှပစ္စည်းများကို ရောင်းချပြီး ဆန်ဝယ်ကာ ဆန်ပြုတ် ပြုတ်သောက်နေကြရကြောင်း၊ လူအများစာပြားမှာ ငတ်ပြီး သေကုန်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း၊ လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်သေးသည့် ရွာသူရွာသားများကတော့ အစားအစာ ရွာဖွေ စားသောက်ရန် အရပ်တစ်ပါးသို့ ထွက်ခွာသွားကြကြောင်း ပြောပြသည်။ သူ့ဘေးတွင်မူ ဖျာလိပ်တစ်လိပ် ချထားသည်။ ခွေးတစ်ကောင်၏ တအင်အင် ညည်းသံကို ကြားနေရသည်။

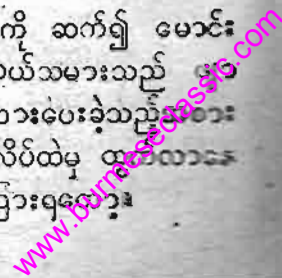
လန်းက ဆက်၍မေးသောအခါ ရွာသားက ဖျာလိပ်ထဲတွင် သူ၏သား နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ သူ့သား သေဆုံးမည့်အချိန်ကို စောင့်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့သားသေလျှင် မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ဂျိုးဇက်က ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ ရာရှင်အိတ်ထဲမှ စားစရာတချို့ကို ရွာသား၏ လှက်ထဲသို့ထည့်ပေး၏။ သို့သော်လည်း ရွာသားက လက်မခံ။ ဇွတ်အတင်း ငြင်းသည်။ ဂျိုးဇက် ပေးနေသည့် အစားအစာများကို ငွဲ၍ပင်မကြည့်။ ဂျိုးဇက်က ဇွတ်ပေးသည့်အခါ ရွာသားက ဒေါသတကြီးဖြင့် ဂျိုးဇက်၏ လက်ကို တွန်းဖယ်ပစ်သည်။

‘ကျုပ်တို့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ’ ဟု ပြောသည်။

‘ကျုပ်မိန်းမနဲ့ သားသမီးသုံးယောက်လဲ သေကုန်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ သားအဖလဲ လူ့ဘဝမှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သေမှအေးမှာ’

ဂျိုးဇက်နှင့် လန်းတို့သည် ဂျစ်ကားကို ဆက်၍ မောင်းလာခဲ့သည်။ အငတ်ဒဏ်ခံနေရသော လယ်သမားသည် ဖျာလိပ်အေး၌ အထိုင်မပျက်။ ဂျိုးဇက်ချထားပေးခဲ့သည့်အစားထုပ်ကို ထိပ်မထိ။ စောစောက ဖျာလိပ်ထဲမှ ထွက်လာသော ညည်းသံသံသံကိုလည်း ထပ်၍မကြားရတော့။

၃၉၆ မောင်ထွန်းသူ

နောက်တစ်ရွာမှာလည်း ပထမ ရွာလိုပင် ရွာပျက်ဖြစ်သည်။ ရွာတွင်းမှထွက်လာသည့် နွားလှည်းတစ်စီးပေါ်တွင် လူသေအလောင်း တစ်ဒါဇင်ခန့် ပါလာသည်ကို မြင်သော အခါ ဂျိုးဇက်ရော လန်းပါ အထိတ်တလန့်ဖြစ်မိကြသည်။ အလောင်းများ၏ လက်များနှင့် ခြေထောက် များသည် လှည်းအပြင်သို့ တိုးလို့တုံ့လောင်းကျလျက်ရှိသည်။ လှည်းကို ဆွဲလာနေသည့် နွားမှာလည်း အစာရေစာ ငတ်ပြတ်မှု ဒက်ကြောင့် နှုတ်အပြင်းပြင်းထန်နေသည်။ မနိုင်ဝန်ကို ထမ်းနေရသည့်နယ် လှည်းကိုမဆွဲချင်ဆွဲချင် ပုံမျိုးဖြင့်နှေးကွေးလေးလံစွာ ဆွဲသွားလျက်ရှိ၏။ လှည်းသမားသည် သူ့လက်ထဲမှ နွားကန်ဖြင့် နွား၏တင်ပါးကို မဆက်မပြတ်ရိုက်ကာ အော်ဟစ်ငေါက်ငန်းပြီး မောင်းနှင်လျက်ရှိသည်။

နွားလှည်းသည် သူတို့ဂျစ်ကားကိုမြင်သောအခါ ရပ်ပေးသည်။ လှည်းပေါ်ရှိ အလောင်းများထဲမှ တစ်ဦး၏ ခေါင်းသည် မိုးရေများ ရွှံ့များကပ်လျက်ရှိပြီး တစ်ချက် တစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ခါလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရသည်။ ဂျိုးဇက်က လန်း၏ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ လန်းသည် မျက်စိများကို စုံမှိတ်ကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှဲထားလေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး မိုးရေထဲဖြတ်၍ နောက်သို့ ပြန်ပြေးသည်။ သူသည် လှည်းသမား၏ ပခုံးကိုဆွဲလှုပ်ကာ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြောသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ပြင်သစ်လိုတစ်မျိုး၊ သူ ဟော့ခံထံမှ တတ်ထားသည့် မဖြစ်စလော့

ဗီယက်နမ်စကားနှင့် တစ်ဖွံ့ လှည်းသမား နားလည် သဘောပေါက်သွားအောင် ကြိုးစားသည်။ လှည်းပေါ်ရှိ အလောင်းများထဲမှ တစ်ဦးမှာ အသက်ရှင်နေသေးသည်ဟု ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း လှည်းသမားသည် စောစောက သူတွေ့ခဲ့သည့် လယ်သမားလိုပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီးဖြစ်လာသည်။ ဂျိုးဇက်ကို ဝူးဝူးဝါးဝါးပြန်ပြောပြီး စောစောက လှုပ်နေသည့်အလောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ အလောင်းမှာ ငြိမ်သက်နေလေပြီ။ နွားလှည်းသည် မနိုးမဝေးမှ သင်္ချိုင်းကုန်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားနေပြီဖြစ်၏။

ဂျိုးဇက်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အော်ဂလီဆန်သလို ဖြစ်နေသော စိတ်ကို အတင်းမျှီသိပ်ကာ သူ့ ကားရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မီးကျွမ်းပြီး မည်းနက်နေသော အိမ်များကို တွေ့ရခန့် များလာသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံးအဖို့ မထူးဆန်းတော့သည့် မြင်ကွင်းများ ဖြစ်လာသည်။ အချို့ကျေးရွာများတွင် မိသားစုအလိုက် အသက်ရှင်၍ ကျန်နေသေးသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း အားလုံးမှာ အစားမစားရသဖြင့် လူ့ရုပ်ပင်မပေါ်အောင် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ သူတို့သည် အလောင်းတင်လှည်းများကို မကြာခဏ တွေ့ရ၏။ လှည်းတစ်စီးလျှင် လူသေအလောင်း နှစ်ဆယ်နှင့် သုံးဆယ်ထက်မနည်း ပါလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဂျိုးဇက်သည် မိုးကြိုးအပစ်ခံထားရ၍ မည်းနက်နေသည့် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ သေဆုံးနေသော မိန်းမအလောင်း တစ်လောင်းကို မြင်သည်။ အလောင်းအောက်မှ ရွှံ့ဗွက်အရောင်နှင့် အလောင်းကောင်၏ အသားအရောင်မှာ ခွဲခြား၍မရ။ အလောင်း၏ ကိုယ်ပေါ်၌ မှောက်၍ နို့စို့နေသော ကလေးမှာ လသားအရွယ်မျှသာ ရှိသေး၏။ ပိန်လီသေးကွေးလွန်းလှသော ကလေးငယ်မှာလည်း မကြာမီ သူ့မိခင်နောက်သို့ လိုက်ရတော့မည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။

ဂျိုးဇက် ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ပိန်ချောက်ချောက် မိန်းမတစ်ယောက်သည် တစ်နေရာမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး လူသေမိန်းမ၏ လက်တွင်း၌ တလူးလူး တလွန်လွန် ဖြစ်နေသော ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီကာ မိုးစက်မိုးပေါက်များ ကြားသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မော်တော်ကားလမ်းဘေး၌ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဟိုဘစ်ပုံသည်တစ်ပုံ ရှိနေကြသည့် အလောင်းများမှာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း။ အဝတ်စုတ်ပုံကြီးများနှင့် တူလှချေသည်။ အချို့သော အလောင်းပုံများထဲမှ အသက်ရှင်နေသေးသူ တချို့သည် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ အိပ်ရာမှ လန်နီးပြီး ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေကြသူများနှင့် တူလျက်ရှိသည်။ ဤမြင်ကွင်းမျိုး ကျတော့ ဂျိုးဇက်နှင့်လန်းသည် ရဲရဲမကြည့်ဝံ့။ သူတို့မျက်လုံးများကို အလောင်းပုံများနှင့် ဝေးရာသို့ လှဲထားကြလေသည်။

တစ်နေရာတွင် လမ်းဘေးမှရပ်၍ တောင်းနေကြသော ကလေးတစ်အုပ်နှင့် ဆုံမိသည်။ ကလေးအားလုံး နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်း ထနေကြသည်။ သနားစရာ ကောင်းလှသည့် ကလေးများ၏ မျက်လုံးများနှင့် ဆန့်တန်းပြီး ဖြန့်ထားကြသည့် လက်များကြောင့် ဂျိုးဇက်သည် ဂျစ်ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ သူ့တွင် ပါလာသည့် ရာရှင်ထုပ်များထဲမှ တချို့ကို ကလေးများအား ဝေငှပေးရန် ကြိုးစားသည်။ ဤအခိုက်တွင် ဝါးရုပ်ငါးကြီးများ ဖုံးကွယ်နေသည့် ရွာထဲမှ ဗိုက်ပူနံ့ကားနှင့် လူငယ်များ ထွက်လာကြသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဂျိုးဇက်သည် လက်ထဲမှ ရာရှင်ထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ကားအနီးမှ ကလေးများအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကလေး များက ဆီး၍ လုံ့ယက်ကြသည်။ ထို့နောက် သတ်ကြပုတ်ကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကုတ်ကြဖဲ့ကြသည်။ ရာရှင်ထုပ် နှစ်ထုပ်ထဲမှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများသည် ရွှံ့ဗွက်များပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျကုန်ကြသည်။ ကလေးများ၏ အော်သံကြောင့် မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဖြစ်နေကြသော လူကြီးများသည် ချုံပုတ်များ နောက်ကွယ်မှ ပြေးထွက်လာကြသည်။

ရွာသားများက သူတို့နှစ်ယောက်အား တိုက်ခိုက် လုယက်မည်ကို ကြောက်နေသော လန်းက ဂျိုးဇက်အား မော်တော်ကားဆီသို့ ပြန်လာရန် သံကုန်ဟစ်၍ ခေါ်သည်။ အစာဝေစာငတ်မွတ်မှုကြောင့် အလွန် အားနည်းနေကြသော ကလေးသူငယ်များနှင့် လူကြီးများသည် အတော်ဝေးဝေး ထွက်

သည်အထိ အော်ဟစ်ပြီး လိုက်လာကြသည်။ သူတို့၏ အော်သံများသည် ဂျိုးဇက်အဖို့ ကရုဏာသက်စရာ အသံများဖြစ်လျက် ရှိသဖြင့် နားထဲမှ တော်တော်နှင့်မထွက်။

အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နှင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခကို ပြင်းစွာ ခံစားနေရရှာသော ထိုလူစုံ၏ ကိုယ်များမှ ထွက်နေသည့် ပုပ်အံ့ အံ့အနံ့များသည် ဂျိုးဇက်နှင့် လန်းတို့၏ နှာခေါင်းတွင် စွဲကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ငတ်မွတ်မှုသည် လူ၏ ကိုယ်မှ ချွေးနံ့ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်စေသည် ထင်၏။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းသည် အရိုးပေါ် အရေမျှသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အသားများကို ဝှေ့လောင်စေပြီး ဆွေးမြည့် ပုပ်သိုးအောင်ဖန်တီးနိုင်လေသလား။

ထိုအနံ့သည် သူတို့ ဂျစ်ကားနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည်မှာ ပင် ဂျိုးဇက်၏ စိတ်က စွဲနေမိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခု သူတို့မြင်ခဲ့ရသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းများကြောင့် လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ် နီးပါးခန့်က လန်း မွေးဖွားခဲ့သည့် သူ့သမီးငယ်ကို အသက်ရှင်လျက် တွေ့နိုင်ဖို့ လွယ်ကူပါတော့မည်လော။

ဤဒေသသို့ မိခင်နှင့်အတူ လာခဲ့ကြရသည့် ယခင်အခေါက်များတန်းကတော့ လန်းသည် မီးရထားနှင့် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုတစ်ခေါက်တွင်မူ ကားလမ်းမှ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ လန်းအနေဖြင့် လမ်းများကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိဘဲ ဇဝေဇဝါ

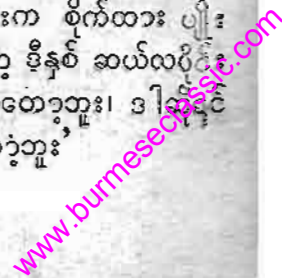
ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ယခင်က သူ့မြင်ခဲ့ဖူးသည့် လမ်းအတိုင်း ဆိုင်းဘုတ်များမှာလည်း မီးရှို့ပျက်ဆီးထားကြသဖြင့် ခြေရာလက်ရာ ပျက်နေကြသည် ဖြစ်ရာ မိမိသွားလိုသည့် နေရာကို အလွယ်တကူ မှတ်မိနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလျက်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဇွန်ဟူးဂျိုးမြို့ မြောက်ဘက် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း ဒေသအတွင်းတွင် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် လှည့်လည်သွားလာ ရှာဖွေခြင်းဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်း ဖြစ်နေကြရလေ၏။

‘လန်း အရင် လာလာနေတုန်းကဆိုရင် ဒီလယ်ကွင်းတွေဟာ မြစ်မီးရောင်တောက်တဲ့အခါ တောက်နေတယ်၊ ရွှေခါရောင် လွှမ်းတဲ့အခါ လွှမ်းနေတယ်’

လန်းက ဆွေးမြည့်ကြေကွဲသံဖြင့် ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် လေကာမှန်မှ ဖောက်ထွင်း၍ မြင်နေရသည့် မြေလွတ်မြေရိုင်းများဆီသို့ တွေ့ဝေ ငေးမောနေသည်။ မိုးကတော့ မတိတ်သေး။ မိုးစက်များသည် ငွေမြားတံများသဖွယ် အဆက်မပြတ် ကျဆင်းနေဆဲ။

‘လယ်သမားတွေအနေနဲ့ လာမယ့်နှစ် ငါးလပိုင်းမှာ စိုက်နိုင် ပျိုးနိုင်ဖို့အတွက် အခုအချိန်ကတည်းက စိုက်ထား ပျိုးထားမှ ဖြစ်မယ်၊ အခုပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီနှစ် ဆယ်လုပ်ငန်းမှာ ငိုတံသိမ်းနိုင်ဖို့ စပါးသီးနှံရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါဆိုရင် နောက်နှစ်လဲ စိုက်ပျိုးလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

စိတ်ထိခိုက်လွန်း၍ အခြေပျက်နေသော လန်း၏အမူအရာကို ကျိုးဇက် သတိထားမိသည်။ ချိုးပဲ့ချ၍ ငိုချလိုက်တော့မည့် အရေးကို တွေးကာ စိတ်မအေး ဖြစ်နေမိ၏။ အောက်ဘက်သို့ နိမ့်ကျနေသော တိမ်များသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း မည်းသည့် ထက် မည်းလာသည်။ မိုးကလည်း ချုပ်တော့မည်။ အခုလို ရွာပျက်များဆီသို့ တစ် ရွာ ဝင် တစ် ရွာ ထွက် သွား နေ မည့် အစား ယနေ့ တစ်ညတာ တည်းခိုဖို့အတွက် သင့်တော်မည့် နေရာတစ်နေရာတော့ ရှာမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ဆိုင်ကုံမှထွက်လာသည့် ဤခရီးရှည်ကြီး တစ်လျှောက်တွင် လန်းသည် ငြိမ်ဆိတ်လွန်းလှ၏။ သူ၏ နေပုံထိုင်ပုံသည် လူချင်း ရင်းနှီးခင်မင်မှုမရှိသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်၏။ ဆိုင်ကုံမြို့တော်အတွင်းမှ ထွက်ခွာလာပြီး အရှေ့ မြောက်ဘက်သို့ခရီးဆက်ကာ ဘင်္ဂဘွာ မြို့ကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည့်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နှစ်ဦးသား စကားမပြောမိကြ။ ကျယ်ပြန့်သော ရာဘာခြံကြီးများဘည်ရှိ ရာ နယ်မြေဒေသအတွင်းသို့ ဝင်မိချိန်အထိ ဘာစကားမှ မယ်မယ်ရရ မပြောမိကြ။

ကျိုးဇက် ကိုယ် တိုင် မှာ လည်း စိတ်ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသဖြင့် စကားပြောချင်စိတ်မရှိ။ သူ့ အတွေးနှင့်သူ နှုတ်ဆိတ်၍ လိုက် ပါလာသည်။ သူ့ စိတ်အာရုံသည် ၁၉၂၅ ခုနှစ် အတွင်းက ဤလမ်းမပေါ်၌ သူ့ မိခင်နှင့်အတူ လာခဲ့ဖူးသည့် အဖြစ်ဆီသို့ ရောက်နေသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့သားအမိသည် မြောက်ပိုင်း ဒေသရှိ ဟွေးမြို့သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ လမ်းခရီး တစ်

လျှောက်လုံး ဝမ်းနည်းသလိုလို ခံစားခဲ့ရ၏။ ဟို နောက် သူ့ အစ်ကို ချွပ်ရှားမင်း သေဆုံးသော သတင်းကို ကြားရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့် အံ့ဩခြင်းများကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျစ်ကားသည် ရာဘာပင်ကြီးများကြားမှ ဖြတ်သန်းလာ သည်။ ပြီးတော့ အပူပိုင်းဒေသ၏ ထူထပ်သောသစ်တောများ ကြားသို့ ရောက်လာသည်။ ဤနေရာများသည် သူ့ စိတ်ကို အမြဲတစေ ခြောက်လှန့်ခဲ့ဖူးသော သူ့ အဖေနှင့် သူ့ အစ်ကိုတို့ အား လည်းကောင်း၊ ငိုဗန်လော့ခံ မိသားစု၏ ကြေကွဲ ဝမ်း နည်းစရာ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း သတိတရဖြစ်စေသည့် နေရာ များပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ဤခရီးကို အရှက်မတက်မီအချိန်က ထွက်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နေ့လုံး ကား ကို အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်းတင်၍ မောင်းနှင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သွားချိန်တွင် မိုင်နှစ်ရာ ကျော်ခန့်အကွာရှိ ထရန်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် ရှေးခေတ်ပုံစံမျိုးဖြင့် တည်ထောင်ထားသော ပြင်သစ် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဝင်၍ တစ်ညတာမျှ တည်းခိုခဲ့ ကြသည်။ နောက်နေ့မနက်လေးနာရီတိတိတွင် အိပ်ရာမှထကာ တစ်နေ့လုံး ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြီး ညပိုင်း တူရိန်းမြို့သို့ရောက်သည့် အခါ ယမန်နေ့ညက ထမင်းဆိုင်မျိုးမှာပင် တစ်ညဝင်၍ နား ခဲ့ကြပြန်သည်။ တူရိန်းမြို့မှာ နောင်အခါတွင် ဒါနန်းမြို့ဟု အမည်ပြောင်း၍ မှည့်မည့် ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့ဖြစ်၏။

တူရိန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြ၍ ဒါးလတ်မြို့အနီးမှ ကုန်းမြင့်ဒေသကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး ကင်ရမ်ပင်လယ်ကွေ့ ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ရောက်သောအခါ လန်း၏စိတ်သည် ရှင်လန်းတက်ကြွလာသည်။ ဒါးလတ်မြို့အောက်ဆုံးယော့စံ ကုန်ပင်ကျောင်း၌ ပညာဆင်ကြားခဲ့ရသည့် သူ၏ ကျောင်းသူဘဝကို သတိတရပြောပြလာသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရေကန်ပေါ်၌ လှမ်းမြင်ထားသည့် မြူနှင့်များ၊ တသင်းသင်း မွေးကြိုင်နေသည့် ထင်းရှူးနံ့များ၊ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာနေသည့် အေးမြမြလေနှင့် ကန်ရေပြင်ပေါ်၌ တလက်လက်တောက်ပနေသည့် နေ့ရောင်ခြည်။ သူငယ်စဉ်က နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်ခဲ့ရဖူးသည့် ဤရှုခင်းကို လှမ်းတသသဖြင့် ဂျိုးဇက်အား ပြောပြလာသည်။

‘အဲဒီတုန်းက လန်းလေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရေကန်ဘေးက တောအုပ်တွေထဲကို နေ့တိုင်းရောက်တယ်၊ စာတွေအော်ပြီး ကျက်ကြတယ်၊ သစ်ခွပန်းဖိတူရှာပြီး ခူးကြတယ်၊ မနက်စောစောဆိုရင် ရေကန်ဘေးမှာ လေကငြိမ်နေတော့ လန်းတို့ သီချင်းဆိုသံကို ကန်ရဲ့ ဟိုတစ်ဘက်က ကြားရတယ်၊ သိပ်ကို ပျော်စရာကောင်းတာပဲ၊ စိတ်ကူးယဉ်လို့လဲ သိပ်ကောင်းတာပဲ ဂျိုးဇက်ရယ်’

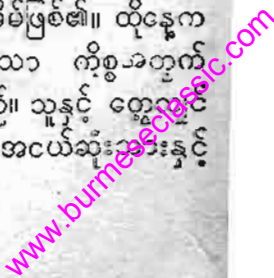
လန်း၏မျက်လုံးများသည် တဖိတ်ဖိတ် တောက်လာသည်။ အတိတ်က ပျော်စရာအဖြစ်များသည် သူ့ ရင်ကို ရိုက်ခတ်လျက် ရှိ၏။

‘အဲဒီတုန်းကတည်းက လန်းရဲ့ဘဝဟာ လှမ်းမော့ထော့ကောင်းတဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကလေးတွေနဲ့ ပြည့်နေလိမ့်မယ်လို့ တွက်ထားခဲ့မိတာ’

ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေး ပြောပြနေသော လန်း၏ စကားလုံးကလေးများသည် ဂျိုးဇက်အဖို့ အလွန်လှနေသည်။ ဂျိုးဇက်၏ စိတ်ကို ထိခိုက်လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းရှိသည်။ အနေဝေးကား စိမ်းသလို ဖြစ်နေသော အခြေအနေမှသည် အသစ်အသစ်ဖြစ်သော ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသို့ ကူးပြောင်းသွားတော့မည်ဟု ဂျိုးဇက်၏ ရင်ထဲ၌ ခံစားနေရသည်။

သို့သော်လည်း လန်းသည် သူ၏ ကုန်ပင် ကျောင်းသူဘဝကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြောပြ၍ အားရသွားသည့်အခါ တစ်ဖန် ပြန်၍ ငြိမ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ဝေဝေကကလိုပင် နှုတ်ဆိုတဲ့ သွားက တွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ်သွားပြန်သည်။ လန်း၏ အပြုအမူသည် ဟော့ခိ ကျဆုံးသောနေ့က တွေ့ခဲ့ရသည့် ပုံစံအတိုင်း မှန်းဆရ ခက်ခဲသည့် အနေအထားသို့ ရောက်သွားပြန်လေပြီ။

ဟော့ခိကျဆုံးသည့်နေ့က သူသည် တင်မိလာခေါ်၍ လန်း၏အိမ်သို့ လိုက်သွားခဲ့ရ၏။ လန်း၏အိမ်မှာ ပေါ့လ်ဒီပရော့စ်နှင့် လက်ထပ်ပြီးကတည်းက နေခဲ့ကြသည့်အိမ်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့က လန်းသည် ရှင်ရှင်ပျံပျံ မရှိ။ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စအတွက် သောကမအေး ဖြစ်နေသည့်လက္ခဏာရှိသည်။ သူနှင့် တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း လန်းက သူ့ မိဘနှစ်ပါးစလုံး အငယ်ဆုံးသားနှင့်

အတူ တောင်ပိုင်းမှ လှိုင်းအောင် ဆောက်ထားသည့် အိမ်သို့
 ရွှေ့ပြောင်းသွားကြပြီဟု ဆီး၍ပြောသည်။ သူ့ အစ်ကို တင်မိမှာ
 လည်း ပြင်သစ်တို့က ဗီယက်နမ်များအား ပြန်လည်ကလေးစား
 ချေနေသည့် ရက်များအတွင်းက ပြင်သစ်အမှူးသမားတစ်စု၏
 ပိုင်းဝန်းထိုးကြိတ် ရိုက်နှက်မှုကြောင့် ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်ခဲ့
 ရသည်ဟု ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောပြသည်။ ဤပြဿနာကြောင့်
 သူ့ အစ်ကိုတင်မိသည် ကွန်မြူနစ်မဟုတ်သော အမျိုးသားတော်
 လှိုင်ရေး လှုပ်ရှားမှုအင်အားစုတွင် ပါဝင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊
 ပေါလ်မှာ အာဏာသိမ်း တိုက်ပွဲအတွင်းက ဒဏ်ရာရခဲ့သဖြင့်
 ဆေးရုံတက်နေရကြောင်း၊ လက်ရှိအခြေအနေအရ သူ့ ဘဝမှာ
 လှိုင်းမူမရှိသလို ဖြစ်နေကြောင်း စသည်များကိုလည်း ရှင်းပြ
 သည်။

ထို့ နောက် ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ လတ်တလော
 သူ့ စိတ်တွင် လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စတစ် ခု ရှိ နေ
 ကြောင်း၊ အကယ်၍ ဂျိုးဇက်အနေဖြင့် သိလိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြ
 နေသည်ဆိုပါမူ သူ့ သမီးဘယ်ရွာ၌ ရှိနေသည်ကို သိပိုင်ခွင့်ရှိ
 သည်ဟု သူ့ စိတ်၌ ခံစားနေရကြောင်း စသည် ဖြင့် လည်း
 ပြောပြသည်။ ဂျိုးဇက်ကလည်း ချက်ချင်းပင် သူ့ စိတ်သူပိုင်း
 ဖြတ်ကာ သူ့ သဘောထားကို ပြောပြသည်။

‘ကိုယ့်သမီး ဘယ်မှာရှိနေတယ် ဆိုတာတော့ သိချင်တယ်
 လန်း၊ တူးယက်ကို သွားရှာတဲ့အခါ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတူ
 တူ သွားရှာကြတာပေါ့၊ သူ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်း

လိုက်ပို့မှ ဖြစ်မှာ၊ လမ်းမှာ ဘာမှမဖြစ်အောင် ကိုယ် ဝေ့ထို
 စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်’

လန်းက သူ့ စကားကို ချက်ချင်းလက်မခံ။ စဉ်းစားချိန်ဆ
 နေသည်။ ဂျိုးဇက်ကလည်း အချိန်ယူ၍စဉ်းစားဖို့နှင့် နောက်
 တစ်နေ့မနက် သူ့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာမှ အဖြေပေးဖို့
 အကြံပြုသည်။ အကယ်၍ လန်းအနေဖြင့် ဆိုင်ဂိုမုဝေးရာတစ်နေ
 ရာရာသို့ သွားလိုဆော့ဆန္ဒ ရှိပါကလည်း စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်
 ထားရန်နှင့် လန်းသွားလိုသည့်နေရာ ဘယ်နေရာမဆို သူ လိုက်
 ပို့ဖို့ တာဝန်ယူပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။

ထိုနေ့က အိုအက်စ်အက်စ် ဌာနချုပ်သို့ ပြန်ရောက်သော
 အခါဂျိုးဇက်သည် ဂျစ်ကားတစ်စီးပေါ် သို့ ဓာတ်ဆီပုံးအများ
 အပြားတင်သည်။ ရာရှင်ထုပ်ကြီးလေးထုပ်ကိုလည်း တင်သည်။
 ဤအထုပ်များကို လုပ်ရာ၌ သူသည် ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ မသိရှိ
 အောင် တိတ်တဆိတ်ကျိတ်၍ လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့်
 နောက်ပိုင်းတွင် တပ်ပြေးအဖြစ် စစ်ခုံရုံးအတင်ခံရမည့် ဘေး
 အန္တရာယ်ကို မြင်ပါလျက်နှင့် ဇွတ်တိုး၍ စွန့် စား ခြင်း ဖြစ်
 သည်။

ဤသို့ဖြင့် ပြည်နှင့်ဒဏ်အမိန့်အရ အိန္ဒိယနိုင်ငံကာလကတ္တား
 မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားရမည့် နံနက်အရုဏ်မတက်မီ သူသည် လန်း
 ၏အိမ်သို့ ရောက်သွားခဲ့၏။ သူ ရောက်သွားသော်လည်း လန်း
 သည် ဘာစကားမှမပြောဘဲ သူနှင့်အတူ လိုက် လာ ခဲ့သဖြင့်
 ဝမ်းသာခဲ့ရ၏။

အဖို့အက်စ်အက်စ် တပ်ဖွဲ့ရုံးမှ လက်နှိပ်စက်စာရေးတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် သူသည် အမိန့်စာအတုများကိုလည်း ကြိုတင်၍ လုပ်လာခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်စာများတွင် ဒါးလတ်မြို့နှင့် ဟောင်းမြို့ရှိ အမေရိကန် သာသနာပြုအဖွဲ့ပိုင် ပစ္စည်းများကို သွားရောက်စစ်ဆေးရန် ဂျိုးဇက်အား ခရီးထွက်ခွာ ခွင့် ပြု လိုက်ကြောင်း ပါရှိသည်။ ယင်းအမိန့်စာများသည် ဆိုင်ဂိုမြို့ပြင်မှ ဗြိတိသျှတပ် အနည်းငယ်နှင့် ဝီယက်မင်း တို့ကင်းအဖွဲ့များအဖို့ လက်ခံခွင့်ပြုနိုင်သည့် အမိန့်စာများဖြစ်ခဲ့သည်။

လန်းကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရာ၌လည်း သူ့ အနေဖြင့် လမ်းခရီးတွင် ပြဿနာမဖြစ်စေရန် အသင့်ရှိနေသည့် ဂါဝန်ဖားဖားပွပွကြီးများကို ဝတ်ခိုင်းကာ သေသနာပြုအဖွဲ့ဝင် သီလရှင်တစ်ဦးအဖြစ် အသွင်ပြောင်း၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ ခရီးထွက်မလာမီကတည်းက ဆိုင်ဂိုမြို့ပြင်ရှိ လယ်သမားများသည် မကြာသေးမီက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည့် တော်လှန်ရေးအရှိန်ဖြင့် လူချမ်းသာ မြေပိုင်ရှင်ကြီးများနှင့် ကျေးရွာများမှ အကျင့်ပျက် ဝန်ထမ်းများအား သတ်ဖြတ်နေသည့်ဟူသော ကောလာဟလသတင်းများကို သူကြားခဲ့ရ၏။

သူ ကိုချင်ချိုင်းနားနှင့် အာနမ်ပြည်နယ်များကို ဖြတ်သန်းလာသည့်အခါ ထိုသတင်းမှန်သည်ဟု ပြောနိုင်လောက်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို မတွေ့ရသော်လည်း အရှင်တစ်ခေါက်

ရောက်ခဲ့စဉ်ကနှင့် မတူသည့် ပြောင်းလဲမှုများကိုကား မြင်တွေ့နေရသည်။

နေ့ရောင်ခြည်သည် အပူပိုင်းဒေသထုံးစံအတိုင်း တောက်ပလျက်ရှိသည်။ လယ်ကွက်များသည် မြစ်မ်းရောင်လွမ်းလျက်ရှိသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင်မူ ခမောက်များ ကိုယ်စီဆောင်းထားကြသည့် လယ်သမားများသည် ရှေ့နောက်တန်းစီကာ သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြသည်။ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အလွန်လူစည်ကားသော တောဈေး များ သို့ အစားအသောက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန် များ ရောင်းချရန် သွားနေကြခြင်းပေတည်း။

မီးရထားသံလမ်းများမှာ မဟာမိတ်တပ်တို့၏ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် နေရာအထော်များများတွင် ပျက်စီး လျက် ရှိသော်လည်း ရှေးဟောင်းခေတ်ကတည်းက အသုံးပြုလာ ခဲ့ကြသော ရေကြောင်းခရီးမှာမူ မြစ်များနှင့် ချောင်းများပေါ်၌ အရှိန်မပျက် သွားလာနေဆဲဖြစ်သည်။

လှေရှင် သမ္ဗန်ရှင်များသည် ဂျိုးဇက်၏ကျပ်ကားကို လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို ဝိုင်းဝန်း၍ ကူညီကြသည်။ ဝိုင်းဝန်းကူညီမှု လူစုကြသည့်အခါ တွင်လည်း ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင့်သုံးလာခဲ့ကြသည့် နည်းအတိုင်း သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ထိပ်ဖျားသို့ တက်၍ ကျွဲချိုကိုမှတ်ကာ အချက်ပေးကြသည်။ ဤမြင်ကွင်းကား အခုအချိန်ထိ အပြောင်းအလဲမရှိသေး။ ဟို တန်းစားအတိုင်း ပုံစံမပျက် တည်ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့၏ဂျစ်ကား မြောက်
 ဖျားသို့ တိုးတိုးလာသည့်အခါ ရာသီဥတုသည် ဆိုး ဆိုး လာ
 သည်။ တတိယနေ့တွင် သူတို့သည် ဟွေးမြို့ကိုဖြတ်၍ အလွန်မိုး
 ကောင်းပြီး အေးမြသော ရာသီဥတုရှိရာဒေသတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ
 သည်။ ဆယ်ခြောက်မျဉ်းပြိုင် နယ်စပ်၌ရှိနေသော တရုတ်ကင်း
 စောင်တပ်ဖွဲ့မှ တရုတ်စစ်သားများသည် ဂျစ်ကားထိပ်၌ လွင့်
 ထူထားသည့် အမေရိကန်အလံကို မြင်သောအခါ ဂျိုးဇက်တို့
 အား တလေးတစားဆက်ဆံကြသည်။

ဂျိုးဇက်က သူသည် သူ့ဇနီးနှင့်အတူ ခရီးထွက်လာခဲ့
 ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝီဒီမိုင်းယားလက်အောက်ခံ
 ဖြစ်သော သူ့တပ်ခွဲရှိရာ ဟန့်ဗိုလ်မြို့အထိ သွားရလိမ့်မည် ဖြစ်
 ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ တရုတ်စစ်သားများသည် သူ့ထံမှ
 ခရီးသွားလာခွင့်အမိန့်ကိုပင် တောင်းယူ၍ မကြည့်ကြတော့ဘဲ
 သွားခွင့်ပြုလိုက်ကြ၏။

သူတို့သည် ထရိုင်ပြည်နယ်အတွင်းသို့ ခင်လာခဲ့ကြသည်။
 ဤပြည်နယ်သည် ပင်လယ်နှင့် မိုင်အနည်းငယ်မျှသာ ကွာ၍
 မြင့်မားသော ထောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများသည် သူတို့
 ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ အုပ်မိုးလျက်ရှိသည်။ ငတ်မုတ် ခေါင်း
 ပါးခြင်း ဘေး၏ ကြောက်စရာကောင်းပုံကို ဤပြည်နယ်ထဲ
 ရောက်ခါမှပင် ပို၍ သတိထားလာမိကြ၏။ တောင်ကမ်းပါး
 ယံများထက်ရှိ လှေကားထစ် လယ်ယာအားလုံးမှာ ဘာသီးနှံ
 မျှ မစိုက်ပျိုးနိုင်ဘဲ တောင်ကတုံးများသဖွယ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

သက်ကြီးရွယ်အို လယ်သမား အနည်းငယ်မျှနှင့် ဆုံမိ၍
 မေးမြန်းကြည့်သောအခါ သူတို့ဒေသမှ လူများစုသည် အငတ်
 ဘေးကြောင့် တောင်ဘက်ဒေသများဆီသို့ ထွက်ခွာသွားကြ
 ကြောင်း ပြောပြကြသည်။ အခြေအနေယိုယွင်းပျက်စီးမှုများ
 သည် မြောက်ပိုင်းရောက်လေ တိုးလာလေ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။
 နောက်ဆုံးတွင် သူတို့၏ ရှေ့နောက်ဝဲယာရှိ နယ်မြေတစ်ခုလုံး
 သည် မြေလွတ်မြေရိုင်းများချည်း ဖြစ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ကြ
 ရလေ၏။

ထိုတတိယနေ့ ခရီး ညနေခင်း မောင်ရိပ်များ သန်းလာ
 ချိန်တွင် ဂျိုးဇက်သည် မိုးရေဒေါက်များ စီးဆင်း နေသည့်
 လေကာမှန်မှနေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ စိုးရိမ်မကင်း
 ဖြစ်လာသည်။ ဤအနီးအနားတစ်ဝိုက် မိုင်ပေါင်း များစွာ
 အတွင်း၌ တည်းခိုစရာ အဆောက်အအုံဟူ၍ တစ်လုံးတလေမျှ
 ပင် မမြင်ရ။ လမ်းဘေးရှိ ရွာပျက်တစ်ရွာသို့ဝင်၍ အကာအခံ
 ကင်းမဲ့ နေသည့် အိမ်တစ်လုံး၌ အိပ်ကြရမည်ဆိုလျှင် မခက်ပါ
 လော။

ရာအိုးနေးမြို့၏ တောင်ဘက် မိုင်အနည်းငယ် အကွာသို့
 ရောက်သောအခါ မြစ်ပြင်ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းကို တွေ့ရသည်။
 ဂျိုးဇက်သည် ဂျစ်ကားကို ကူးတို့ဆိပ်သို့ မြစ်ကမ်းပါးဆင်ခြေ
 လျှောအတိုင်း မောင်း၍ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ ကူးပေါ်မှ
 ဆင်း၍ ကြည့်သောအခါ ကူးတို့ဆိပ်တွင် လူသမင်တို့ထိတ်
 ဆိတ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးပို့သေး

သည် လုပ်ငန်းမှာ သိမ်းသွားခဲ့လေပြီ။ အခုပုံအတိုင်းဆိုပါက ယနေ့ညအဖို့ ခရီးဆက်၍ ရနိုင်စရာ လမ်းမရှိတော့။ ဤဘက် ကမ်းမှာပင် တစ်ည အိပ်ကြရပေတော့မည်။ ဘယ်နေရာမှာ သွား၍ အိပ်ကြရပါမည်နည်း။ ဂျစ်ကားပေါ်မှာပင် ကျဉ်း ကျဉ်းကြပ်ကြပ်နှင့် တစ်ညတာအိပ်ကြရတော့မည် ထင်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးများသည် အမှောင် ထဲမှ မှန်ဂါးဝါးဖြစ်နေသော အဆောက်အအုံ တစ်လုံးကို လှမ်းမြင်သည်။ တစ်ချိန်က ဥရောပတိုက်သား ခရီးသည်များ ရောက်လာသည့်အခါ တည်းခိုနိုင်ဖို့ ဆောက်ထားခဲ့သည့် ဘန်ဂလို တစ်လုံးဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဘန်ဂလိုတံခါးများနှင့် ပြတင်းပေါက်များကို အခိုင်အလုံ ပိတ်ထားသည်။ မိုင်ရှင်သည် ဤ အဆောက်အအုံကို စွန့်ခွာသွားသည်မှာ ကြာပြီထင်၏။

ဂျိုးဇက်သည် တံခါးနှင့် ပြတင်းပေါက်များကို လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကားထဲမှ ဘီးပြုတ် ဝက်အူလှည့် တစ်ချောင်းဖြင့် ပြတင်းပေါက် တချက်ကပ်များ ကို ကလန်၍ ဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ဝင်သည်။ လူမနေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အတွင်းဘက်တွင် ဖုန်များနှင့် မှိုများ တက်ကာ စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသည်။ သူသည် မီးဖိုချောင်ထဲမှ တွေ့ရသည့် ထင်းများဖြင့် မီးဖိုသည်။ သူ့နှာခေါင်းသည် မီးဖိုခန်းထဲ၌ အငွေ့အသက်မျှ ကျန်နေသေးသည့် ဝိုင်နံ့၊ ဒိန်ခဲနံ့နှင့် ဖုန်နံ့များကို ရှူရှိုက်နေရ၏။

သူသည် ဂျစ်ကားဆီသို့ ပြန်၍ လန်းကို ခေါ်လာခဲ့ပြီး မီးဖိုဘေး၌ အဆင်သင့်ချထားခဲ့သည့် ကုလားထိုင် တစ်လုံး

တွင် နေရာချပေးလိုက်သည်။ လန်းမှာ မိုးဒဏ်နှင့် ထောင့်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လျက် ရှိလေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ဂျစ်ကားဆီ တစ်ခေါက်ပြန်ကာ ရေနံဆီ မှန်အိမ် တစ်လုံးနှင့် အသေးစား လေမီးဖိုတစ်လုံး ယူလာခဲ့ပြီး ရေနှေးတည်သည်။ မီးဖိုထဲမှ ကြောင်အိမ်တစ်လုံးထဲတွင် ကုန်ညက်အရက် တစ်ပုလင်း တွေ့သည်။ ပုလင်းထဲတွင် အရက် တစ်ဝက်ခန့် ကျန်သေး၏။

ဂျိုးဇက်သည် သူ၏ မတ်ခွက်ထဲသို့ ဘရန်ဒီနှင့် ရေနှေးကို ဆတူရောကာ လန်းကို လှမ်းပေးသည်။ လန်း ဘရန်ဒီသောက် နေခိုက်တွင် ဂျိုးဇက်သည် အသားဘူး၊ သစ်သီးဘူးနှင့် ဒိန်ခဲ ဘူးများကို ဖွင့်၍ အစားစားနိုင်ဖို့ စီစဉ်သည်။ သို့သော်လည်း ပြင်ဆင်ပြီး၍ စားကြသောက်ကြဖို့ လန်းကို ခေါ်သည့်အခါ လန်းက ခေါင်းခါသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မီးဖိုခွဲ တောက်လောင်နေသည့် မီးတောက်မီးလျှံ များဆီသို့ ငေးမော လျှော် ရှိ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောကြ။ မလှုပ်မခချောက် နှင့် ထိုင်နေကြသည်မှာ တစ်နာရီနီးပါးခန့်ကြာသည်။ တစ်နှေ့လုံး ခရီးပန်းလာသဖြင့် သူတို့၏ အာရုံများသည် တဒင်္ဂမျှ အသက်ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်သွားလေသလား။ စကားပြောချင်စိတ် ပင် မရှိတော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားရမှာ ဘာကြောင့်များ ပါလိမ့်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အငမ်းမရပေ့ ဖက်ထားမိကြသည်။ ဘယ်လိုကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်

နှင့်တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်မိကြသည်ကိုပင် ဂဆန်ကမသိ။ တစ်
 ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဤမျှလောက်အထိ တင်းကျပ်စွာပွေ့
 ဖက်ထားကြသော်လည်း စကားမပြောနိုင်ကြ။ တကယ်တော့
 အခုလို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မလွတ်ကြစတမ်း ဟူ
 သော စိတ်မျိုးဖြင့် ပွေ့ဖက်ထားရခြင်းသည် မိမိတို့ တစ်ဦး
 ချင်းစီ၏ ရင်ထဲ၌ ကြိတ်မှိတ်၍ ခံစားနေရသည့် ကြေကွဲ ဝမ်း
 နည်းမှုနှင့် သောကပရိဒေဝမီးများမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်
 မှုတစ်ခုကို ရယူနေခြင်းပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့နှစ်ဦး၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှ ပေါက်
 ဖွားလာခဲ့သည့် သမီးကလေးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတော့မည့်
 အရေးကိုတွေ့၍ ပူပန်နေရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခသည် တဒဂံတော့
 ဖြင့် ပျောက်ပျက်သွားခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် နှစ်ယောက်သား စောင်တစ်ထည်ရှိ၍
 တစ်ယောက်ရင်ခွင် တစ်ယောက်တိုးကာ အိပ်ပျော်သွားကြ
 သည်။ ဂျိုးဇက်ချထားသည့် စည်သွပ်ဘူးများထဲမှ အစား
 အစာများကို လက်ဖျားနှင့်ပင်မတို့ကြ။

နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်မတက်မီ မှုန်ဝါးဝါအလင်း
 ရောင်များ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စပြုချိန်တွင် နှစ်ယောက်
 သား အိပ်ရာမှနိုးလာကြသည်။ သမီးကလေး ရှာပုံတော်ခရီး
 အတွက် ပြင်ကြဆင်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
 စကားတစ်ခွန်းတစ်လေမျှပင် မပြောကြ။ ထို့နောက် ညက
 ပြင်ထားခဲ့သည့် အစားအစာများကို စိတ်မပါတပါဖြင့် စား
 ကြသည်။ ပြီးတော့ အေးမြသော မိုးစက် မိုးပေါက်များ
 အောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးထွက်လာခဲ့ကြရပြန်လေ၏။

(၂၁)

အရုဏ်တက်ပြီးစ အချိန်ခန့်တွင် သူတို့သည် လန်း မိခင်၏ တိုး
 သွားများ အစဉ်အဆက် နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် ရွာကို ရွာ၍တွေ့
 သည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် ကပ်နေသော ရွာတစ်ရွာဖြစ်၍
 မြောက်ပိုင်းဒေသတွင် တွေ့နေမြင်နေကျ ရွာမျိုးပင်ဖြစ်သည်။
 ရွာပတ်ပတ်လည်တွင် ဝါးရုံတောကြီးများက ဝိုင်းရံထား
 သည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာက ပင်လယ် ဓားပြများသည်
 ဤရွာကို မကြာခဏ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လုယက်ဖျက်ဆီးလေ
 ၍ကြသဖြင့် မိမိတို့ကျေးရွာလုံခြုံရေးအတွက် ဝါးရုံပင်များကို
 ရှေးလူကြီးများက စိုက်ပျိုးထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်
 ကမ်းခြေဘက် မျက်နှာစာတွင်မူ အုန်းပင်များနှင့် ကွမ်းသီးပင်
 များသည် အပြိုင်အရိုင်း။ ထိုအပင်များတွင် အစုလိုက်အပြုံ
 လိုက် ရစ်ခေ့ဖက်တယ်နေကြသည့် ကွမ်းပင်များ။

ဤရွာသည် ဤပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တွင် စီးပွားရေး အဖွံ့ဖြိုးဆုံးသော ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်သည်ဟု လန်းက ရွာကို မရောက်မီကတည်းက ဂျိုးဇက်အား ပြောပြခဲ့သည်။ ရွာထဲရှိ အိမ်များမှာ အများအားဖြင့် အိပ်ခန်းသုံးခန်းပါသော အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းများဖြစ်၍ အလွန်လှပသော ကြာကန်တစ်ကန်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် တည်ဆောက်ထားကြကြောင်း၊ ရေကန်နှင့်အိမ်များကြားတွင် သဖန်းပင်နှင့် မာလကာပင်များ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပေါ် နှံ့ရောက်လျက်ရှိကြောင်း၊ သူငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက မိခင်နှင့်အတူ အလည်လာသည့်အခါတိုင်း ထိုသဖန်းပင်များနှင့် မာလကာပင်များကြားတွင် တူတူပုန်းတန်း ကစားခဲ့ဖူး၍ လေတိုက်တိုင်း ညည်းတွားနေကြသည့် ဝါးရုံပင်ကြီးများကြားရှိ နေရောင်ခြည်အကွက်အပြောက်များ ကျဆင်းနေသော လူသွားလမ်းထစ်လျှောက်တွင် ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားခဲ့ဖူးကြောင်းလည်း လန်းက ပြောပြခဲ့လေသည်။

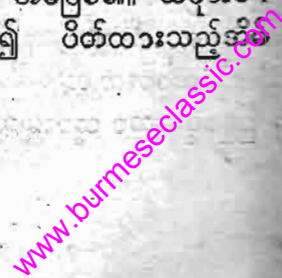
သို့သော်လည်း ရွာနှင့်မလှမ်းမကမ်းစောက်၍ ရွာကိုမြင်ရသောအခါ လန်းပြောခဲ့သည့် အနေအထားနှင့် အနည်းငယ်မျှသာ တူတော့သည်ကို သတိလားမိသည်။ ပင်လယ်ဘက်မှ အေးမြသောလေသည် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ မိုးပေါက်များ သည် အနောက်ဘက်ဆီသို့ တန်း နေသော တောင်စွယ် တောင်ထိပ်များထက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျရောက်လျက်ရှိကြ၏။ လမ်းပေါ်၌ရော လယ်ကွင်းများသို့ပါ လူသူအရိပ်အရောင် မမြင်ရ။ ရွာအနီးတဝိုက်တွင်လည်း

တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသည်။ ကြောက်စပယ်ကောင်းသည့် ငြိမ်ဆိတ်မှုကို ထိုးဖောက်ထွက်လာနေသည့် အသံမှာ မိုးသံတစ်ခုတည်းသာရှိသည်။

ထူထပ် သိပ်သည်းလှသော ဝါးရုံပင်ကြီးများ ကြားသို့ ဂျစ်ကားကို မောင်း၍ မဝင်မီကတည်းက ရွာထဲရောက်လျှင် အာတွေ မြင်ရ တွေ့ရမည်ကို ဂျိုးဇက် ခန့်မှန်းပြီး သိနေသည်။

ရွာလည်ရှိ ကြာကန်ထဲတွင် ရေပေါ်၌ ပေါလော ဖြစ်နေသည့် အလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့ရသည်။ သွေးတစ်စက်မှ မရှိတော့သည့် မျက်နှာသည် ညစ်ထပ်ထပ် ဖြစ်ကာ ရွံ့ရောင်ပေါက်နေသည်။ တစ်မျက်နှာလုံး ပူးရောင်လျက် ရှိသည်။ ကန်ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်လာခိုက်တွင် လန်းထံမှ ရှိတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။

သက်ငယ်မိုး အိမ်များထဲမှ တစ်ဝက်ခန့်မှာ ထရံကာများ မရှိတော့ဘဲ မီးလောင်ထားသဖြင့် မည်းနက်နေကြသည်။ အချို့အိမ်များမှာ မိုးရေအောက်တွင်နှစ်နေသည့် ပြာပုံကြီးများဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြလေပြီ။ အုတ်တံတိုင်းကာထားသည့် ကျေးရွာကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ၏ အိမ်သည် တစ်ချိန်က လန်း၏ မိခင်ဘက်မှ အဘိုးနေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ဖြစ်၏။ ယခုအခါ တွင်မူ အခိုင်အမာ သော့များခတ်၍ ပိတ်ထားသည့်အိမ်ဖြစ်နေလေပြီ။

စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိသော လန်းက ရေကန်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာမှ ခြေတံရှည် သက် ငယ်မိုး အိမ်စုတစ်စုထဲမှ အိမ်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ အိမ်တစ်ခြမ်းမှာ မီးလောင်ထားသော်လည်း တစ်ခြမ်းမှာ ယခုအချိန်ထိ ပြီးမကျသေး။ ဂျိုးဇက်က လန်းကိုထားခဲ့ပြီး အိမ်ဆီသို့ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားသည်။ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာနေသော အပုပ်နံ့များသည် လေထဲတွင် တထောင်း ထောင်း ထလျက်ရှိ၏။ အပုပ်နံ့များကို ရှူရှိုက်နေရသော ဂျိုးဇက်က အိမ်ထဲတွင် အသက်ရှင်လျက်ရှိသူ တစ်ဦးမှ ကျန် တော့မည်မဟုတ်ဟု တွက်သည်။

ဂျိုးဇက်သည် အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး အိမ်ထဲသို့ ချောင်း ကြည့်သည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး အုံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် အိမ်ထဲ တွင် အလင်းရောင်မရှိ။ အားလုံးမုန်ဝါးဝါး။ ဤကြားထဲမှ ပင် သူ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးခဲ့သော မျက်နှာတစ်ခုကို သူမြင်လိုက် သည်။ မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် ဤမျက်နှာကို သူမှတ်မိလိုက်သည်။ သူ ဆိုင်ရုံသို့ ရောက်ခဲ့သည့် ၁၉၃၆ ခုနှစ် အတွင်းက သူ့ကို ဂီတိတံခါးကြီး ဆီးရုံဖွင့်ပေးခဲ့သော လန်းတို့အိမ်မှ အာနမ် အိမ်စေမကလေး၏မျက်နှာ ဖြစ်သည်။

အာနမ်အမျိုးသမီးသည် ခေါင်မိုး ယက်မများတွင် ကြိုး ဖြင့် ချည်ထားသည့် အဝတ်ပုံခက်တစ်ခုအတွင်း၌ လဲကျနေခြင်း ဖြစ်၍ အသက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော ဦးခေါင်းသည် တစ်ဖက် သို့ တွဲလောင်းကျလျက်ရှိ၏။ ပါးစပ်ဟလျက်ရှိသဖြင့် အတွင်း မှ ဖြူဖွေးသော သွားများကို မြင်နေရသည်။

ဂျိုးဇက်ရောက်သွားသည့်အခါ အခန်းတွင်းမှ ချိုးချိုး ချွတ်ချွတ်အသံများ ကြားရသည်။ သွေးအလိမ်းလိမ်း လူးနေ သော ကြွက်များသည် လူသေအလောင်းပေါ်မှ ကြမ်းပြင် ထက်သို့ ခုန်ချကာ ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဂျိုးဇက်သည် လက်နှိပ်ခတ်မီးဖြင့် နေရာအနံ့ သို့ လျှောက်ထိုး ကြည့်သည်။ အော့ဂလီဆန်ချင်လောက်အောင် ဆိုးရွားသည့် အပုပ်နံ့များသည် တထောင်းထောင်းထလျက်ရှိသည်။

တစ်ဖက်နံရံ အနီးရှိ ကောက်ရိုးအိပ်ရာ တစ်ခုပေါ်တွင်မူ အာနမ် အမျိုးသားတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးလျက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးနှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ဖြစ်၍ သူ၏ခင်ပွန်း ဖြစ်ဟန် တူ၏။ ကြွက်များကိုက်စားထားသဖြင့် အလောင်းတစ်ခုလုံး မှာ မြင်မကောင်းအောင်ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် အခန်းထဲမှ ကပျာကယာ ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မှီ၍ရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကိုမော့ ကာ အေးမြသော မိုးရေများ၏ အပက်ကို ခံထားလိုက်သည်။ သူ့နှာခေါင်းတွင်စွဲနေသည့် အပုပ်နံ့များ ပျောက်သွားမှပင် မော့ထားသောမျက်နှာကို ပြန်ချလိုက်၏။

သူ လန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသောအခါ လန်းက သူ့ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ခါ မျက်နှာလွဲသွားသည်။

တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ခါး ကုန်း ကုန်း နှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ထီးတစ်လက်ဆောင်းကာ နှေးကွေး လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူတို့ထံ လျှောက်လှမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဟောင်းနွမ်းစွတ်ပြတ်နေသော ပွယောင်းယောင်း ဝတ်လုံသည် ကျေးရွာ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ ငတ်မုတ်သည့်ဒဏ်ကို ခံထားရသဖြင့် လူရင်ပင် မမေ့အောင် ပိန်ချိုးလျက်ရှိသည်။ သူသည် လန်းဘက်သို့လှည့်ကာ ဦးခေါင်း တစ်ချက်မျှ ညွတ်လိုက်သည်။

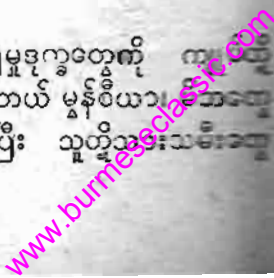
‘မင်းတို့ရွာဖွေနေတဲ့ မိသားစုဟာ ဘင်သောင်းရွာထဲက တခြားလူတွေသေသလို ငတ်ပြတ်ပြီး သေကုန်ကြပြီ။ ငါတို့ရွာရော ငါတို့နယ်ရော ဒီလောက်ဆိုးဝါးတဲ့ ဘေးဒုက္ခမျိုးနဲ့ ငါတို့တစ်သက်မှာ အခုတစ်ကြိမ်ပဲ ကြုံရသေးတယ်’ ဟု ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်ပြောသည်။ သူ့အသံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ် အက်တက်တက်။ သူသည် ခေါင်းကို ငုံ့ခြံတိုင်း ငုံ့ထားသည်။

‘ဗုံးဒဏ်ကိုကြောက်လို့ လူတွေအများကြီး ဒီဘက်ကိုရောက်လာကြတယ်။ ငါတို့က ငါတို့မှာရှိနေတဲ့ အစားအစာကို စနစ်တကျနဲ့ တိုင်းတိုင်းဆဆ ဝေမျှပြီး စားခဲ့ကြတယ်။ ဆန်တွေ ကုန်သွားတဲ့အခါ ကျတော့ ဆန်ကွဲတွေ၊ ဖွဲနွဲတွေကို စားခဲ့ကြတယ်။ ငါတို့က စိုက်ပျိုး စားနိုင်တဲ့ သစ်မြစ်တွေကို စိုက်ကြပါလို့ ပြောပြီး ဝေပေးခဲ့တယ်။ သူတို့က မစိုက်ကြဘူး။ သစ်မြစ်တွေမှာ တွယ်ကပ်နေတဲ့ သစ်ဥသစ်ဖုတွေကို အကုန်စားပစ်ကြ

တယ်။ ရိုးတံလောက်ကျန်တော့မှ စိုက်ကြတယ်။ နောက်ပိုင်း ကျတော့ ရိုးတံကိုတောင် မစိုက်ကြတော့ဘူး။ ရိုးတံမှာကပ်နေတဲ့ စားလို့ရသမျှကို ခွာပြီးစားပစ်ကြတယ်။ စိုက်ဖို့ထားတဲ့ မျိုးအာလူးတွေကိုလဲ ပင်စည်ရော အမြစ်ပါမကျန်အောင် စားပစ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ငှက်ပျောမြစ်တွေကိုပါ တူးဆွပြီး စားပစ်ကြတယ်။ နောက်နှစ်မှာ စိုက်ပျိုးဖို့ထားတဲ့ မျိုးစေ့တွေကိုလဲ မချန်ကြတော့ဘူး။ ရွှံ့တွေ ဗွက်တွေထဲက စားလို့ရတဲ့ဟာ မှန်သမျှကိုတောင် ရွာဖွေပြီးစားပစ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံး စားစရာ ဘာမှမရှိတော့တဲ့အခါ ကျတော့ ဆာတဲ့ဝေဒနာကို မခံနိုင်လွန်းလို့ ရွှံ့စေးတွေမျိုးခွဲကြရတယ်။

အဘိုးအိုသည် ဝါးထုတ်တစ်ချောင်းကိုထောက်၍ ရပ်နေခြင်းဖြစ်သော်လည်း တောင့်တောင့်မတ်မတ်မရပ်နိုင်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူသည် လန်းကို မှတ်မိနေသည့်နယ် ခရားရေလွတ် တတုတ်တုတ် ပြောလျက်ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လန်းကို သူ့ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည် ဟူ၍တော့ ဝန်ခံခြင်းမပြု။ သူ့ခေါင်းမော့ပြီး ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဂျိုးဇက်နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်နေသည်ကို ဂျိုးဇက် သတိထားမိသည်။

‘လုံးဝအကျိုးမရှိတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုဒုက္ခတွေကို ကျုပ်တို့အားလုံး အပြင်းအထန် ခံခဲ့ကြရပါတယ် မှန်စိယာ။ ဒီဘာတွေအနေနဲ့ သူတို့ကိုယ်တိုင်က အငတ်ခံပြီး သူတို့အဖမ်းခံတဲ့

သေမကုန်အောင် ရှိသမျှ အစားအစာကို ကျွေးထားရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့အသက်ရှင်နေကြဖို့အတွက် အစားအစာတွေကို သူတို့ပဲ ကျိတ်ပြီးစားကြရမလား၊ သူတို့မျက်စိအောက်မှာ သူတို့ သားသမီးတွေ ငတ်ပြတ်ပြီး သေကုန်တာကို ဒီအတိုင်း ထိုင်ပြီး ကြည့်နေကြရမလားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရမယ့် အခြေအနေ ဆိုးကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရတဲ့အဖြစ်ပါ။ တချို့ မိဘတွေဆိုရင် သူတို့သားသမီးတွေကို အစား ခိုးခိုးစားကြမှာ ကြောက်လို့ အိမ်တိုင်မှာ ကြီးနဲ့ တုပ်ထားကြရတယ်။

အဘိုးအိုသည် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ပခုံးများကို တွန်းလိုက်သည်။

‘သူတို့အားလုံးဟာ မျိုးဆက်သစ် တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် ထားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုဆိုရင် ဒီတစ်ရွာလုံးမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်လဲ မကြာခင် သေရတော့မှာပါ။’

လန်းက ရေကန်ဘေးမှ အိမ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မေးသည်။

‘ငယ်ငယ်သင်သောအခါ သားသမီးတွေကော အကုန်သေကုန်ပြီလား’

အဘိုးအိုသည် အိမ်တက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်က ကလေး သုံး ယောက် သေတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲမှာ ဖအေနဲ့မအေ သေတယ်။ ဒီရွာမှာ နောက်ဆုံးမှသေတာ သူတို့မိသားစုပေါ့၊ ယောက်ျားကတော့’

စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေကိုတောင် ထိုးဖောက်ပစ်တယ်။ သူတို့ကျတော့ အလောင်းမြှုပ်ပေးမယ့်လူတောင် မရှိတော့ဘူး။’

လန်းသည် တစ်ချက်မျှ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျိုးငယ်က ဘေးမှနေ၍ လန်း၏ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ကာ ထိန်းပေးထားသည်။

‘သူတို့မှာ ကလေးလေးယောက် ရှိတာပဲ’

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ထိန်းနိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လန်း၏ နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်သံ ထွက်လာလေသည်။

အဘိုးအိုက ခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာ ညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်။ အသားအရောင်ဖြူရောင်နဲ့ ကလေးက မိန်းကလေးကွယ်၊ သူ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကတည်းက သူ့အစ်မနေတဲ့ ဒွန်ဆန်းရွာကို ပို့လိုက်တယ်။ ဒွန်ဆန်းရွာဟာ တို့ရွာရဲ့ တောင်ဘက် လေးမိုင်လောက်ပဲဝေးတယ်။ ဟိုမှာ ဒီရွာထက် အခြေအနေပိုကောင်းတယ်ထင်လို့ ပို့လိုက်တာလို့ ပြောတယ်’

‘ဟုတ်လား’ ဟု ကျိုးငယ်က ရေရွတ်သည်။

‘ဟိုရွာက လူတွေကော ဘယ်လိုအခြေအနေ ရှိကြသလဲ၊ အသက်ရှင်တဲ့လူတွေ ရှိပါဦးမလား’

အဘိုးအိုက ချက်ချင်းအဖြေမပေး။ မျက်လုံးများကိုစုံမှိတ်ကာ စကားပြောဖို့ အားသစ်ပြန်ယူနေသည့်နှယ် ငြိမ်နေသည်။

‘လူတွေဟာ နေရာတိုင်းမှာ သေနေကြတာပဲ။ လူတွေအနေနဲ့ အနီးအနားက ရွာတွေမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိလဲမသိကြဘူး။ ဂရုလဲ မစိုက်နိုင်ကြဘူး’

ဂျိုးဇက်က သူ့တွင်ပါလာသည့် အစားအစာ များကို ထုတ်ပေးသော်လည်း အဘိုးအိုက လက်မခံ။ သူတို့ရွာထဲမှ ထွက်လာသောအခါ အဘိုးအိုသည် သူတို့နှင့်စကားပြောခဲ့သည့် နေရာမှာပင် ရပ်နေသည်။ သူ့မျက်စိအောက်မှ မော်တော်ကား ပျောက်မသွားမီ ဆောင်းထားသည့်ထီးကို တစ်ချက်မျှမြှောက်ပြီး နှုတ်ဆတ်သည်။

မော်တော်ကားလမ်းတွင် ရေလွှမ်းနေသဖြင့် ခရီးကမတူင်။ ဒွန်ဆန်းရွာကိုရောက်ဖို့ တစ်နာရီနီးပါးကြာမျှမောင်းရသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နှစ်ယောက်သား စကား မပြောကြ။ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ဆိုးဝါးနေသည့် အခြေအနေများကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်သဖြင့် သမီးငယ် အသက်ရှင်နေလိမ့်ဦးမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကိုလည်း မထားရဲ။ ရင်ထဲ၌ရှိနေသည့် ခံစားမှုများကိုလည်းထုတ်ဖော်၍ မပြောဝံ့။

နောက်ဆုံး ဒွန်ဆန်းရွာသို့ ရောက်ကြသော အခါ လူတော်များများ အသက်ရှင်နေသေးသည်ကို မြင်ရသဖြင့်

စိတ်အနည်းငယ် ဖေါ့ပါးသွားသည်။ သူတို့ရွာထဲရောက်သွားသည့်အခိုက်မှာပင် ရစ်ပေါင်းများစွာ မရုပ်မနား ရွာလျက်ရှိသော မိုးသည် ပြုန်းခနဲ တိတ်သွားသည်။ ရွာထဲမှပိန်ချိုးချည်နဲ့နေကြသော ရွာသူ ရွာသား အချို့သည် ဒယ်ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ထွက်လာကြပြီး မနီးမဝေးရှိဈေးထဲမှ ဆန်ပြုတ်ဆိုင်သို့သွားကာ ဆန်ပြုတ်များဝယ်နေကြသည်။ လက်ထဲ၌ငွေကြေး မရှိသူများကတော့ ဘေးနားမှစုပြုံ၍ရပ်ကာ တမျှော်မျှော်ဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။

ဖျာစုတ်များနှင့် မြက်ခြောက်များ ကိုယ်တွင် ပတ်၍ တောင်းရမ်းစားဆောက်နေကြသည့် ကလေးသူငယ်များသည် အိမ်သုံးပစ္စည်း အတိုအထွာ တိုလီမိုလီများ ရောင်းချနေသည့် လမ်းဘေးဈေးသည်များကြား၌ ဖြတ်သန်းသွားလာ လျက်ရှိကြသည်။ လမ်းဘေးဈေးသည်အများစုမှာ ခေတ်ပျက်ဈေးသည်များဖြစ်၍ အစားအစာ ဝယ်ယူနိုင်ဖို့အတွက် မိမိတို့အိမ်တွင်းမှ ဘုရားစင်များ၊ သစ်တိုသစ်စများ၊ အင်္ကျီဘောင်းဘီ အစုတ်အပြတ် အကောင်းအနှမ်းများကို ပြန်လည်ရောင်းချနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဂျိုးဇက်နှင့် လန်းတို့သည် လမ်းဘေး၌ ချထားသည့် ဖျာလိပ်များကို မြင်ကြရသည်။ လူသေအလောင်းများကို ဖျာများနှင့်လိပ်၍ ချထားကြခြင်းပေတည်း။

ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းကိုင်၍ လူအများကြား၌ သွားလာလျက်ရှိသော ကျေးရွာပုလိပ်သားတစ်ယောက်သည် လူသေ

အလောင်းများကို ငှက်ပျောရွက်များဖြင့် အမြန်ပုံးအုပ်ထား
ကြရန် လိုက်လံဆော်ကြလျက်ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ငှက်ပျောသို့သာအိမ်၏ အစ်မနေသော အိမ်ကို အလွယ်တကူ
ပင် ရှာတွေ့သည်။ အိမ်တစ်ခြမ်းမှာ ပြိုပျက်နေလေပြီ။ အိမ်ထဲ
တွင် လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့။ အနီးရှိ အိမ်တစ်အိမ်မှ ခုတင်
ပေါ်တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပြောပြ
ချက်အရ ထိုအိမ်တွင်နေကြသည့် မိသားစုထဲမှ မအေနှင့်ဖအေ
တို့မှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်ခန့်ကပင် သေဆုံးကုန်ကြပြီဖြစ်
ကြောင်း သိရလေသည်။ အငတ်ဒဏ်ကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေ
ရသော အမျိုးသမီးသည် စကားကိုပင် များများမပြောနိုင်
လောက်အောင် အင်အားဆုတ်ယုတ်နေပြီဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက်က လန်းအား ဇွတ်အမွေမေးခိုင်း
နေသဖြင့် ထပ်မံ၍မေးမြန်းခဲ့ရာ ထိုအိမ်မှကလေးများ အသက်
ရှင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ရွာထဲရှိ အခြားသော မိဘမဲ့
ကလေးများနှင့် ရောကာ လေလွင့်နေကြကြောင်း သိကြရ
လေ၏။

လန်းနှင့် ဂျိုးဇက်တို့သည်ဈေးဘက်သို့အလျင်အမြန်ပြန်ခဲ့ကြ
သည်။ ဈေးသည်များကြားတွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့်
ကလေး ငယ်များမှာ နည်းနည်းနှောနှောမဟုတ်။ ထိုကလေး
များထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အနီးသို့ လန်းချဉ်းကပ်သွား
သည့် အခါတိုင်း ဂျိုးဇက်သည် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် လန်း၏

မျက်နှာကိုကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ သို့သော်လည်း လန်းက
ခေါင်းကိုသာ ခါပြလျက်ရှိ၏။

တစ်နာရီကျော်မျှ ကြာသောအခါ နှစ်ဦးစလုံး ခြေကုန်
လက်ပန်းကျကာ စိတ်မောလူမော ဖြစ်လာကြလေပြီ။ နောက်
ဆုံးတွင် သူတို့သည် မသာယာသောစိတ်ဖြင့် ဂျစ်ကားဆီသို့
ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

အလွန်ရွံ့ရွံ့ထူထပ်သော ရွာရေကန်ဘေး၌ဦးထောက်၍ထိုင်
လျက်ရှိသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဂျိုးဇက်က စမြင်
သည်။ ဂျစ်ကားကို မောင်း၍ ထွက်တော့မည်ဟု ကြံစည်ပြီး
ခါမှ မြင်ခြင်းဖြစ်၏။ မိန်းကလေးမှာ တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်ချက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မထားရဲတော့သည့် ဂျိုးဇက်က
လန်း၏လက်မောင်းကို လှမ်းတို့ပြီးပြသည်။ နှစ်ယောက်သား
ကားပေါ်မှပြန်ဆင်းကာရေကန်ဆီသို့လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။
မိန်းကလေး၏ ဆံပင်များသည် ရွံ့များကပ်လျက်ရှိပြီး ကျော
ပေါ်သို့ ဖရိုဖရဲကျလျက်ရှိသည်။ မိန်းကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်
သည် သနားစဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ပိန်ချိုးလျက်ရှိ
၏။ ကိုယ်တွင်ပတ်ထားသည့်ဖျာစုတ်ကို ခါးမှနေ၍ ငှက်ပျော
အူကြိုးဖြင့်စည်းထားသည်။ မိန်းကလေးသည် ခေါင်းကိုခွေ
သို့ငုံကာ နောက်ကျီလျက်ရှိသောကန်ရေပြင်ကို ငေးမောလျက်
ရှိလေသည်။

လန်းသည် ကလေးနှင့် ပေအနည်းငယ်မျှအကွာတွင် ရပ်
လိုက်ပြီး ကလေး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ ထို
နောက် ဂျိုးဇက်အားမော့ကြည့်သည်။ သူသည်နှုတ်ခမ်းများကို
တအားဖိကိုက်ထားသည်။ လေးနှစ်တာမျှ ကွဲကွာနေခဲ့သော်
လည်း ဂူသမီးငယ်ကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်မှာ ထင်ရှား
လျက်ရှိ၏။ ကလေးကတော့ သူ့တို့ဘက်ကိုလှည့်မကြည့်၊ သူတို့
ရောက်နေမှန်းကိုပင် သိဟန်မတူ။

ဂျိုးဇက်သည် မိန်းကလေး၏ အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး
ခွေးထောက်၍ထိုင်လိုက်သည်။ 'တူယက်' ဟု အလွန်နူးညံ့ပျော့
ပျောင်းသော လေသံဖြင့် ခေါ်သည်။

'တူယက်၊ မကြောက်နဲ့နော်သမီး' ဟု အာနမ်ဘာသာဖြင့်
လှမ်းပြောသည်။

သူ့နှာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကလေးမက
လှည့်ကြည့်သည်။ ကလေးမ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့်
တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဂျိုးဇက်သည် ဤကလေးကိုသူ့သမီးဖြစ်
သည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပိန် ချဉ်းနေ သည့် ကြား မှ ပင်
ကလေး၏ မျက်လုံး အစုံသည် ကြည်လင်တောက်ပလျက်ရှိ
သည်။ ဤမျက်လုံးများ၏အလှသည် လန်းထံမှရလာသည့်အမေ
ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ကလေးမ၏ အနီးသို့ကပ်ကာ သေသေချာ
ချာကြည့်သည်။ ကလေးမ၏ အသားအရေသည် အခြား
ဗီယက်နမ်ကလေးများထက် ပို၍ ဖျော့တော့တော့ ဖြူရောင်
ရော် ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိပြန်၏။ မျက်လုံးအစုံ၏ စူးစူး
ဖျတ်လတ်သော အကြည့်သည် သူနှင့်လန်းတို့၏ သွေးဓောနေ
ခြင်းကို ထင်ရှားစွာဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်
ပင် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးခံစားလာခဲ့ရသော သောကဝေဒနာ
သည် လွင့်ပျောက်သွားသည်။ သူသည် ကလေးမတက်သို့ လက်
နှစ်ဖက်ကို ကမ်းလိုက်သည်။

ဂျိုးဇက်၏ ဖြူဖူးသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်
သွားသည့် ကလေးမသည် နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲဆုတ်လိုက်သည်။
ကန်ဘောင်ပေါ်မှ အောက်သို့ လျှောက်ကျတော့မလို ဖြစ်သွား
သည်။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက်က အလွန်ချိုသာသော မျက်
နှာထား၊ အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့သည့် အသံဖြင့် ချော့မော့ကာ
ရွှေ့သို့တိုးသွားပြီး အသာအယာ ပေ့ယူလိုက်သည်။

ကလေးမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အ အေး ဒဏ် ကြောင့်
ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိ၏။ အရိုးပေါ် အရေတင် ဖြစ်နေသည့်
ကလေးမ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အေးချိန်ဟူ၍ လုံးဝမရှိသည့်
အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ပေ့ချီထားရသည့်နှယ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။
သူသည် သူ့ပါးနှင့် ကလေးမ၏ပါးကို အငမ်းမရ ကပ်ထား
လိုက်မိသည်။ ငတ်မွတ်မှုဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံထားရ
သည့် လူများထံမှ သူ့ရခဲ့ဖူးသော ညီစိုစို အောက်သီးသီး
အနံ့သည် သူ့နှာခေါင်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ကလေးမကို ချိုင်းနှစ်ဖက်မှ မရှိ မြောက်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ကလေးမ၏ မျက်လုံးအစုံသည် သူ့မျက်နှာဆီသို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လျက် ရှိ၏။ သူ၏ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ စီးကျလာနေသော မျက်ရည် များကို ကြည့်၍ တော့တော့ဝေဝေ ဖြစ်နေသည့် ကလေးမ၏ မျက်နှာထားသည် နားမလည်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေ သည်။

(မဉ္ဇမတွဲကို ဆက်လက် ဖတ်ရှုပါရန်။)

တဝတက္ကသိုလ်စာပေမှ

မကြာမီထွက်မည့် စာအုပ်များ

- ၁။ တိုက်ရီး: ဇေယျ
- ၂။ သောင်းထိုက်: အဂ္ဂမဟာဗျူဟာနှင့်မဟာဗျူဟာ
- ၃။ မောင်ကြာညို: ပြည်ပအတွေ့အကြုံများ
- ၄။ မြသန်းတင့်: ဓားစောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်ကိုဖြတ်မည်
- ၅။ ပါရဂူ: ဟိတောပဒေသ
- ၆။ ပါရဂူ: ပဉ္စတန္တရ
- ၇။ ။: တမ္ပပဏ္ဍိ
- ၈။ ဆန်းလွင်: သစ္စာဉာဏ်ပွင့် ဒဿန
- ၉။ ။: ရွှေတောင်တက်ဒဿန
- ၁၀။ ။: အတွေး အမြင် ဆောင်းပါးများ
- ၁၁။ မောင်ထွန်းသူ: မျှော်တလင့်လင့်
Charles Dickens The Great Expectations
- ၁၂။ နတ်နွယ်: ကာရာမာဒေ့ဗ်ဗရိုအစ်ကိုများ
Fyodor Dostoyevsky The Brothers Karamazov

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ။
 စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
 စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန် ဖြစ်သည်။

အပိုင်း (ငါး)

ဒိန်းဘင်ဖူး
(၁၉၅၄)

မြတ်သျှတို့သည် မိမိတို့တာဝန်ယူ အုပ်ချုပ်ထားခဲ့သည့် ဗီယက်နမ် တောင်ပိုင်းဒေသကို ပြင်သစ်တို့လက်သို့ ၁၉၄၆ ခု နှစ်ဦးပိုင်း ကာလတွင် လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းကဲ့သို့ လွှဲပြောင်းပေးချိန်တွင် ဗီယက်နမ်လူမျိုး နှစ်ထောင် ကျော်ကျော်ခန့်သည် မြတ်သျှတပ်များ၏လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးကြရပြီဖြစ်၏။

ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်းတွင် တပ်စွဲထားကြသည့် တရုတ်တပ်များကလည်း ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ပြင်သစ်တို့နှင့် သဘောတူညီချက်တစ်ခု ပြုလုပ်ကာ ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။

တူညီချက်မှာ တရုတ်တို့က ပြင်သစ်တပ်များ အား
မြောက်ပိုင်းဒေသ အတွင်းသို့ အကန့်အသတ်ဖြင့် ဝင်ရောက်
တပ်စွဲခွင့်ပြုရန်နှင့် ယင်းကဲ့သို့ တပ်စွဲခွင့်ပြုရသည့် အတွက်
တရုတ်နိုင်ငံအတွင်းရှိ ပြင်သစ်ပိုင် နယ်မြေဒေသများကို တရုတ်
တို့အား ပြောင်းလွှဲပေးရန်ဟူသော သဘောတူညီချက် ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုအချိန်ကာလအတွင်းတွင် ဟန့်ရှင်မြို့ရှိ ဟိုချီမင်း အစိုးရ
သည် ထူမြဲမပျက် ဆက်လက်တည်ရှိနေပြီး မြို့တော်အတွင်းသို့
ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာကြသော ပြင်သစ်တပ်များအား သတ်
ကြီးစွာဖြင့်ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့လည်း ဗီယက်
နမ် ဒီမိုကရက်တစ် ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံကို ပြင်သစ်ပြည်ထောင်
စု နိုင်ငံအတွင်းမှ ပြည်နယ်တစ်နယ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထား
ခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်များသည် ထိုနှစ်
ဆောင်းဦးပေါက်အချိန်ထိ အကြိမ်ကြိမ် စေ့စပ်ဆွေးနွေးခဲ့ကြ
၏။ သို့သော်လည်း ပြင်သစ်ဘက်သည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအား
လွတ်လပ်ရေးပေးရန် ခေါင်းမာစွာဖြင့် ငြင်းဆန်ခဲ့ကြသည်။
ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဖက်စလုံးသည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဆန့်ကျင်
တိုက်ခိုက်ကြရန် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် တာဝန်လျက်ရှိကြ
သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုစဉ်အခါက ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသည်
နိုင်ငံတကာ အရေးအခင်းတွင် ရွှေတန်းသို့ ရောက်မလာခဲ့ပေ။

ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ်ဖြင့် မည်သည့်
နိုင်ငံကမှ အရေးတယူ မပြုခဲ့ကြပေ။

ထိုအချိန်က ဆိုဗီယက်တပ်များသည် ဥရောပတိုက် အရှေ့
ပိုင်းနှင့် အလယ်ပိုင်းဒေသများတွင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည့်
ဖြစ်ရာ ဥရောပတိုက် စစ်အေးတိုက်ပွဲနယ်ပယ်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ
သည် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်
လျက် ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ သမ္မတ
တယ်ရီထရူးမင်းသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံကို မိမိ၏ မဟာမိတ်နိုင်ငံ
အဖြစ်မှ လက်လွှတ်မခံနိုင်သော အခြေအနေ၌ ရှိနေသည်။
ဤသို့ဖြင့် ထရူးမင်းသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံဘက်မှ ပြတ်ပြတ် သား
ားပင် ရပ်တည်နေခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းသည် သမ္မတ ထရူးမင်းထံသို့ သူ့နိုင်ငံဘက်မှ
မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးပါရန် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စာ
ရေးသားပေးပို့ပြီး ဖေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုစာ
များအတွက် သမ္မတ ထရူးမင်းထံမှ ပြန်ကြားစာ တစ်စောင်
တလေမှပင် မရရှိခဲ့ပေ။ အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေးဌာနသည်
ပြင်သစ်နိုင်ငံအားလောက်ခံရေးဟူသော မူဝါဒကို တမားမေး
ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည်။

စစ်ကြီး ပြီးဆုံးခါနီးတွင် ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိခဲ့သည့် အမေ
ရိကန် အိုအက်စ်အက်စ် တပ်ဖွဲ့နှင့် ဗီယက်မင်းတို့၏ ချစ်ကြည်

ရင်းနှီးမှုကိုလည်း အမေရိကန် သံတမန်လောကရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များ က အသိအမှတ် မပြုခဲ့ကြရုံမျှမက ပြက်ရယ်ပင် ပြုခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဝါရှင်တန်မှ အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်ရှိ ပြင်သစ်တို့၏ အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်စိုးမှုကို အသိအမှတ်ပြု လေးစားကြောင်း ကြေညာချက် ထွက်လာခဲ့ပြီး ဟန့်ရှင်မြို့ တော်၌ တာဝန်ချထားသည့် အိုအက်စ်အက်စ်တပ်ဖွဲ့ကို ၁၉၄၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ဖြိုနှိမ်ခန့် ရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်သည်။

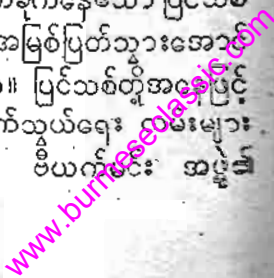
နောက် များမကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် ဟိုချီမင်းသည် အာရှတီးတိုးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့၏။ တိုအေဝါ ကျမှပင် အမေရိကန် ခေါင်းဆောင်များသည် အနောက်နိုင်ငံ များနှင့် အဆက်အဆံများပြီး ခင်ခင်မင်မင်ရှိနေသော ဟိုချီ မင်းလို ခေါင်းဆောင်မျိုးနှင့် ရင်းနှီးခွင့် ရခဲ့ပါလျက်နှင့် ထို အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခဲ့ရသည့်အတွက် အာဖုံတကြ ဖြစ်ခဲ့ ကြသည်။ နောင်တ ရခဲ့ကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နိုင်ငံ၏ အချုပ်အခြာ အာဏာကို ရရှိနေသည့် ကာလ အတွင်း တွင် ဟိုချီမင်းသည် သူ့ နိုင်ငံ သူ့ နိုင်ငံ သား များ ၏ အသည်းစွဲ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ တစ်ဝှမ်းလုံး၌ ပြင်သစ်တို့နှင့် ဗီယက်နမ်တို့ အတိအလင်း စစ်ကြေညာပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ဟိုချီမင်းသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်ခြောက်လက စွန့်ခွာလာခဲ့သည့် တုန်ကင် ပြည်နယ်အတွင်းမှ ကျောက်ဂူကြီးများဆီသို့ အေးအေးဆေး ဆေးပင် ပြန်လည် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့သည်။

သူ့အာဏာရနေသည့် တိုတောင်းလှသော အချိန်ကာလ အတွင်းတွင် သူ၏ ဗီယက်မင်း အစိုးရသည် ပြည်သူလူထုအား စည်းရုံးလှုံ့ဆော်၍ မြေတစ်လက်မမှ မကျန်အောင် ကောက် လျင် စပါးများ စိုက်ပျိုးစေခြင်းအားဖြင့် မြောက်ပိုင်းဒေသ အတွင်းမှ အငတ်ပြဿနာကို အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်းပေးနိုင်ခဲ့ ၏။ ထို့ပြင်လည်း အာနမ်နှင့် တုန်ကင်ပြည်နယ်များအတွင်း၌ တရားမျှတစွာ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သော ရွေးကောက်ပွဲ၌ အနိုင် ရရှိခဲ့ကြ၏။

သို့တစေလည်း ဗီယက်မင်း အဖွဲ့ချုပ်အတွင်း၌ ဩဇာကြီး နေသော ကွန်မြူနစ်တို့သည် သူတို့အား ဆန့်ကျင်နေကြသည့် အမျိုးသားရေးဝါဒီသမားများအား ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရာ၌ လက်မနှေးကြခဲ့ပေ။ ထင်ရှားသော မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင် အများအပြားသည် ပဋိပက္ခများ စတင်ဖြစ်ပွားလာသည့် အစောပိုင်းရက်များအတွင်းတွင် ကွန်မြူနစ်တို့၏ သတ်ဖြတ် လုပ်ကြံခြင်းကိုခံကြရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဗီယက်နမ်လူမျိုး အများစုသည် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ကြီးကို ထောက်ခံခဲ့ကြသည်။

ယင်းကဲ့သို့သော ထောက်ခံမှုကြောင့် တပ်သားပေါင်း ၁၅၀,၀၀၀ ဖြင့်ဗီယက်နမ်တို့အား တိုက်ခိုက်နေသော ပြင်သစ် တို့သည် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့အား လုံးဝ အမြစ်ပြတ်သွားအောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ကြပေ။ ပြင်သစ်တို့အနေဖြင့် မြို့ကြီးများနှင့် ယင်းမြို့ကြီးများ၏ ဆက်သွယ်ရေး လမ်းများ ကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ကြသော်လည်း ဗီယက်မင်း အဖွဲ့၏

လက်တွင်း၌ ရောက်နေသည့် ကျေးလက် ဒေသများနှင့် သစ်
တောကြီးများကိုမူကား လုံးဝအုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

တုန်ကင်ပြည်နယ်၏ မြောက်ပိုင်းမှ နယ်စပ်ဒေသကို ဖြတ်
ကူးလျှင် ညတွင်းချင်း ရောက်သွားနိုင်သော တရုတ်ပြည်သည်
ဟို၏ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များအတွက် ဘေးကင်းရာ နယ်မြေ
တစ်ခုဖြစ်လာသည်။ ဟို၏ ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့များသည်
ထိုနယ်မြေအထိ ဆက်ခွာသွားပြီး ပိုလ်ငုယင်ဂီယက်၏ လက်
အောက်၌ လပေါင်းများစွာ စစ်သင်တန်း တက်ခဲ့ကြသည်။

လပေါင်း အံတန်ကြာသည့်အခါ ဗီယက်မင်းပြောက်ကျား
များသည် အမေရိကန်လုပ် ခေတ်မီ အမြောက်ကြီးများ တပ်
ဆင်ထားသည့် တပ်ကြီးများအဖြစ်သို့ အသွင်ကူးပြောင်းလာ
ခဲ့သည်။ အမေရိကန်လုပ် လက်နက်ကြီးများမှာ မော်စီတုန်းကို
အရှုံးပေးနေရသော ချန်ကေရှိုတ်၏ လက်နက်များမှ ဖောက်
ယူ ရရှိထားခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ပြင်သစ်တို့အဖို့ ဤစစ်ပွဲတွင် အောင်နိုင်ရေးသည်
မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။
၁၉၅၀ ခုနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်းခန့်တွင် အသစ်ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းခဲ့
သော ဗီယက်မင်းတပ်ရင်းများထဲမှ တပ်ရင်းလေးဆယ်သုံးတပ်
သည် အင်အားနည်းသော ပြင်သစ်ခံတပ်များကို ရွေး၍ ထိုး
စစ် ဆင်ခဲ့ရာ ပြင်သစ်တို့ဘက်မှ အကြီးအကျယ် အရေးရှုံး
နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့လောက်အောင် အရေးနိမ့်ခဲ့
ရသည့် ကိုလိုနီစစ်ပွဲတစ်ပွဲပေတည်း။

ပြင်သစ်တို့၏ ကိုလိုနီစစ်ပွဲသမိုင်းတွင် ၁၇၅၉ ခုနှစ်အတွင်း
က ကနေဒါနိုင်ငံ ကိုဘက်မြို့၌ မြိတ်သျှတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရ
သော စစ်ပွဲတစ်ပွဲရှိခဲ့၏။ ယင်းစစ်ပွဲတွင် ပြင်သစ်တို့ဘက်မှ
အကြီးအကျယ် အရေးနိမ့်ခဲ့ရုံမျှမက ပြင်သစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
မွန်ကမ်းကိုယ်တိုင် ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ ယင်းစစ်ပွဲ၏ နောက်ပိုင်း
ကာလတွင် ယခုဆုံးရှုံးမှုသည် ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ပေါ်လာ
သည့် ကြီးမားသော ရှုံးနိမ့်မှုတစ်ရပ်ပေတည်း။

ဗီယက်မင်းတပ်ဖွဲ့များ၏ လက်ချက်ဖြင့် ပြင်သစ်စစ်သား
ခြောက်သောင်း ကျဆုံးခဲ့၍ လက်နက်အများအပြားနှင့် သယ်
ယူ ပို့ဆောင်ရေးဆိုင်ရာ ယာဉ်အမြောက်အမြားကို သိမ်းဆည်း
သွားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့အတွင်း
၌ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်များ၏ လှမ်းမိုးကြီးစိုးမှုကို ခံကြရ
သည် ဖြစ်ရာ မော်စီတုန်းနှင့် ဗီကင်းသည် ဗီယက်မင်းတို့၏
မဟာမိတ်များ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့သည် တရုတ်နိုင်ငံနယ်စပ်မှ
နေ၍ ဆိုင်ဂီမြို့တော်၏ ပတ်ဝန်းကျင် မိုင်တစ်ရာပတ်လည်အထိ
ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်ထားနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်
လာခဲ့သည်။ ပြင်သစ်တို့ဘက်မှ မြစ်နီမြစ်၏ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
ဒေသနှင့် ဟန့်ဂျီမြို့ ပတ်ပတ်လည်ရှိ အခိုင်အမာတည်ဆောက်
ထားသော ခံတပ်များ၌သာ လုံခြုံစွာ တပ်စွဲထားနိုင်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ကမ္ဘာလုံးအတွက် အရေးကြီးနေသည့်
အချက်မှာ မော်စီတုန်း၏ အောင်ပွဲဖြစ်သည်။ မော်စီတုန်း၏

အောင်ပွဲကိုကြည့်ပြီး ကွန်မြူနစ်ဝါဒ နယ်ချဲ့လာမည်ကို စိုးရိမ် ထိတ်လန့်သောစိတ်သည် အနောက်နိုင်ငံများတွင် စွဲကပ်လာခဲ့သည်။ ယင်းထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုကြောင့် လူမသိသူမသိ ဖြစ်ပွားနေသော အင်ဒိုချိုင်းနားစစ်ပွဲသည် ရွှေတန်းသို့ ရောက်လာသည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် တရုတ်နိုင်ငံနှင့် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုတို့က တောင်တန်းများကြား၌ ခြေကုပ်ယူ၍ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ထားသော ဟိုချီမင်းအစိုးရကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကလည်း ချက်ချင်းပင် ပြင်သစ်တို့၏ ဩဇာခံ ဘုရင် ဘိုဒိုင်း ခေါင်းဆောင်သော ဗီယက်နမ်အစိုးရကို အသိအမှတ် ပြုလိုက်သည်။ မော်စကိုနှင့် ပီကင်းတို့က ဟိုချီမင်းအား လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆို ထောက်ခံခဲ့သည့်အတွက် အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဒင်းအေချီဆန်က....

‘ဟိုချီမင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေထဲမှာ ထင်ဟပ်နေတဲ့ အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်ကို ဖယ်ရှားပြီး သူ့ကို လွတ်လပ်ရေးရ အကြီးမားဆုံးသော ရန်သူတစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ဖော်ထုတ်ပေးရမယ်’ ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။

ဝါရှင်တန်မှလည်း ကွန်မြူနစ်တို့၏ အောင်မြင်မှုများကို ဟန့်တားပိတ်ပင်ရန်အတွက် ဗီယက်နမ်နှင့်တကွ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်၏ အခြားနယ်မြေဒေသများသို့ စစ်ရေးနှင့်

စီးပွားရေးအကူအညီများ အဆက်မပြတ် ပေးပို့ ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ ကိုလိုနီစစ်ပွဲသည် အာရှနိုင်ငံများသို့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ မပြန့်ပွားအောင် တားဆီးပိတ်ပင်နေသည့် ကယ်တင်ရေးစစ်ပွဲအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့၏။

မြောက်ကိုရီးယားနိုင်ငံက ယင်း၏ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော ထောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံကို ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်လာသည့် ၁၉၅၀ ခုနှစ် ဇွန်လတွင်မူ ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့်ပတ်သက်သော စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုသည် အနောက်နိုင်ငံများတွင် ပို၍ ကြီးမားပြင်းထန်လာသည်။ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ အလံတော်အောက်ရှိ အနောက်နိုင်ငံ တပ်ပေါင်းစုများသည် တရုတ်နှင့် မြောက်ကိုရီးယား နိုင်ငံများမှ ကွန်မြူနစ်တပ်များနှင့် အကြီးအကျယ် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနှစ် နွေရာသီတွင် သမ္မတ ထရူးမင်းသည် ဝါရှင်တန်မှ ဆိုင်ဂုံသို့ စစ်မစ်ရှင်တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်၍ ပြင်သစ်တို့နှင့် စစ်ရေးပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့၏။ ယင်းဆောင်ရွက်ချက်သည် ဗီယက်နမ်အရေးအခင်း၌ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ပါဝင်ပတ်သက်လာတော့မည့် ကြမ္မာငင်မှု၏ အစ ပေတည်း။

အမေရိကန်တို့ စစ်ရေးကူညီထောက်ပံ့မှုသည်တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်များပြားလာခဲ့ရာ ၁၉၅၄ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်ရှိ ပြင်သစ်တို့၏ စစ်အသုံးစရိတ်ရန်ပုံငွေတွင် အမေရိကန်ဒေါ်လာငွေ သုံးတိလီယံအထိ ဆောင်ပေးသွား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ရီးယား၌ အပစ်အခက် ရပ်စဲခဲ့ရာ ကွန်မြူနစ်တို့သည် သူတို့၏ စစ်ဆင်မှုကို အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်း ဆွယ်တက်သို့ အိတ်သွန်ဖာမောက် တာစူလာနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဂီယက် ၏ တပ်ဖွဲ့များအား ရုရှားနှင့် သရုတ်တို့ကပေးသည့် စက်လက် နက်များနှင့် ရိက္ခာပစ္စည်းများ အကူအညီမှာလည်း သိသိသာ သာကြီး တိုးတက်များပြားလာခဲ့၏။

ယင်းအခြေအနေကို တုံ့ပြုအရေးယူသည့် အနေဖြင့် ကိုး နှစ်ကာလမျှ ပြဿနာအမျိုးမျိုးဖြင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရသော ဆယ်ကိုးဖွဲ့မြောက် ပါရီအစိုးရသည် နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြိုး ပမ်းမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ယင်း ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှုမှာ အရှုပ်အထွေး အကျဉ်းအကြပ်ထဲကျရောက်ပြီး မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေသည့် ပြင်သစ်တို့အား ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ပြန်လည် ဆွဲ ထုတ် ကယ်တင်နိုင်မည်ဟု ယူဆရသော အစီအစဉ်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ယင်းအစီအစဉ်ကို ပြင်သစ်ခေါင်းဆောင်များက ချေးဆွဲချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အစီအစဉ်အရ ဗီယက်မင်းတပ်ဖွဲ့များ၏ နောက် တက် ရှိ လူသူလေးပါးနှင့် အလွန်ဝေးကွာသော မြောက်ပိုင်း ဒိန်ဘင် ဖူးတောင်ကြားအတွင်း၌ စစ်ပွဲကို အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်မည့် ခံတပ်တစ်ခုတည်ဆောက်ရန် ဖြစ်သည်။ ခံတပ်တည်ဆောက်ပြီး သည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂီယက်၏ ဗီယက်မင်း တပ်များအား ယင်းခံတပ်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်အောင် လှုံ့ဆော်ဘွေးဆောင် ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဗီယက်မင်းတို့က ဝင် ရောက် တိုက် ခိုက်လာသည့်အခါ မိမိတို့ဘက်က လေတပ်အင်အားနှင့် လက် နက်ကြီးများအင်အားကို မီးကုန်ယမ်းကုန် သုံးစွဲ၍ တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းပစ်ရန်ဖြင့်၏။ လေတပ်လည်း မရှိ၊ ဘင်ကားဟပ်လည်း မရှိ၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးယာဉ်လည်း များများစားစား မရှိ သော ရန်သူသည် အလွယ်တကူပင် ချေမှုန်းသုတ်သင်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မည်ဟု ပြင်သစ်တို့က တွက်သည်။

ယခုခင်တစ်ကြိမ်ကလည်း ပြင်သစ်တို့သည် ဗီယက်မင်းတပ် များ၏ နောက်ဟန်းရှိ နာဆန်ဇေယ ဧောင်ကြား ဟစ် ခု အတွင်း၌ လေတပ်အင်အားဖြင့် ခံတပ်တစ်ခု အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်ခဲ့ဖူးတည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂီယက်၏ သပ်များသည် ထိုခင်တပ်ကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုမပြုဘဲ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ ရာ ခံတပ်ပတ်ပတ်လည်ရှိ မိုင်းများ၏အလယ်တွင် တပ်ရင်းတစ် ရင်း ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော့။

ပြင်သစ်ထိပ်တန်း အရာရှိများအနေဖြင့် ယင်း အောင်မြင် မှုမျိုးကို ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်တွင်လည်း ထပ်မံရရှိနိုင်ဖွယ်ရှိသည်ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားကြသည်။ သို့သော်လည်း ပြင်သစ်တို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားသည့် အောင်မြင်မှုကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် နှင့် လွယ်လွယ်ကူကူ ရရှိရမည့်အစား ဒိန်ဘင်ဖူး ခံတပ်သည် သမိုင်းတွင် မှတ်တမ်းတင်ရမည့် အရှေ့နှင့်အနောက် ပဋိပက္ခ များ၏ အထူးခြားဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံးသော တိုက်ပွဲကြီး များ ပေါက်ဖွားရာ ဌာနတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

ကျိုးဇက်ရှားမင်းသည် ကုန်ပစ္စည်းသေတ္တာကြီး တစ်လုံး၊ သွေးအကြည်ရည်ပုလင်းများ၊ စည်သူတ်ဘူးများနှင့် ဘီယာသေတ္တာများကြား၌ သတ္တုကုလားထိုင် အစွန်းတွင် ကျပ်သီးကျပ်သပ်ဆိုင်၍ လိုက်ပါလာသည်။ သူ၏ ခူးနှစ်လုံးပေါ်တွင်မူ မြေပုံတစ်ချပ် ပြန်ခင်းထားသည်။ မြေပုံပေါ်မှ အစိမ်းရောင်ခြယ်ထားသောနေရာသည် အဆုံးမရှိဟု ထင်ရလောက်အောင် အပြောကျယ်လှသည့် တုန်ကင်ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှ သီးခြားဖြစ်နေသော ဝိန်ဘင်ပူး တောင်ကြားကို ညွှန်ပြထားခြင်းဖြစ်၏။

(၁)

၁၉၅၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ လဆန်းပိုင်းတစ်ရက် အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ပြင်သစ်လေတပ်မတော်မှ ဒေါက်တာလေယာဉ်သည် မီးခိုးရောင်သန်းနေသော ကောင်းကင်ရိပ်ကီခိုကာ ဒီနိုတင်ဖူးဘက်သို့ ဦးတည်၍ ပျံသန်းလျက်ရှိလေသည်။

နဂါးကြီးတစ်ကောင်၏ ကျောရိုးနှင့်တူသည့် တောင်နံရံကြီးများပေါ်ရှိ အစိမ်းပုတ်ရောင်ထဲနေသော သစ်တော ဝါးတောကြီးများကို တိမ်လွှာတိမ်တိုက်များ ကြားမှနေ၍ လှမ်းမြင်နေရ၏။ ဤတောင်တန်းကြီးများသည် တုန်ကင်းပြည့်နယ်အတွင်းမှ မြင်ကွင်းတစ်ခုပေတည်း။ ဟန့်ရှင်မှနေ၍ မိုင်ပေါင်းနှစ်ရာခန့်ကွာဝေးသော ဤနေရာ ဤဒေသသည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ အနောက်မြောက်ထောင့် လာအိုနိုင်ငံ နယ်စပ်ဒေသနှင့် ကပ်လျက် တည်ရှိသည်။ လေယာဉ်နှင့် လာရသည်မှာ တစ်နာရီခွဲခန့်မျှ ကြာ၏။

ဤတောင်ကြားဒေသသည် အလျား ဆယ်မိုင်မျှရှည်လျားပြီး အကျယ် လေးမိုင်မျှရှိသည်။ သက်ငယ်မိုး အိမ်များဖြင့် ပြည့်နေသည့် ဗီယက်နမ်ကျေးရွာများ တည်ရှိရာဒေသတစ်ခုဖြစ်၏။ ၁၉၅၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ကုန်ခါနီးတွင် ပြင်သစ်လေထီးတပ်သားများသည် ဤဒေသအတွင်းသို့ ဆင်းသက်ကာ ခြေကုပ်ယူခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် စရုတုန်းမိုင် သုံးဆယ်ကျော်မျှရှိသော ခံတပ်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ကာ စစ်သားအင်အား တစ်သောင်းသုံးထောင် ချထားလိုက်သည်။ ခံတပ်တွင် အမြောက်ကြီးများနှင့် ထရပ်ကားကြီးများသာမက တင့်ကားများကိုပါ လေထီးဖြင့်ချ၍ အင်အား ဖြည့်ထားခဲ့ကြလေသည်။

‘ထိုင်ခုံကို မြဲအောင်ကိုင်းထားနော် မှန်စီယာ’ ဟု ပြင်သစ်လေယာဉ်မှူးက နောက်သို့ ခေါင်းတစ်ချက်ငဲ့၍ ပြောသည်။

‘အောက်က သေးအိုးထဲဆင်းတော့မယ်ဆိုရင် ပထမဆုံး ဗီယက်မင်းလေယာဉ်ပစ် အမြောက်တပ်တွေရဲ့ရန်က ကင်းဝေး အောင် အမြင့်ကြီး ပျံတက်သွားရမယ်၊ ပြီးတော့မှ တိမ်ထူ တွေကြားက ဖြတ်ပြီး အောက်က ရေဒီယို အချက်ပြမီးရောင် ဆီကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ဆင်းရမှာ’

ဂျိုးဇက်က လေယာဉ်မှူး၏ စကားကို သဘောကျသဖြင့် ပြုံးသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို သူ့ခါးတွင် တင်း ကျပ်သွားအောင် တစ်ထစ်တိုး၍ ပြင်ပတ်လိုက်၏။ သူ့ကိုယ် တိုင်လည်း ‘သေးအိုး’ ဟူသော စကားကို သုံးခဲ့ဖူးသည်။ ဤစကားလုံးမှာ ပြင်သစ် လေတပ်သားများက တောင်များ ပတ်လည်ဝိုင်းပြီး နယ်အိုးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေသည့် ဒိန်ဘင်ဖူး ခံစပ်ကို ပြောင်လှောင်၍ ခေါ်နေသော အမည်ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်လခန့်မှစ၍ ပြင်သစ် လေတပ်သားများ သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဤနေရာသို့ လာရောက်ကာ အလွန် ထူ ထပ်သိပ်သည်းစွာ ကာဆိုင်းနေသော မြူများကြားမှဖြတ်၍ ခံတပ်တွင်းသို့ တန်ချိန် ရှစ်ဆယ်မျှလေးသည့် စားနပ်ရိက္ခာ ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ချပေးခဲ့ကြရ၏။ အလွန် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် လုပ် ရသည့် အလုပ်ဖြစ်သော်လည်း ပြင်သစ် လေတပ်သားများ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစား ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း ခံတပ်စခန်းသို့မူ အလွန် ယုတ်ညံ့သည့် ‘သေးအိုး’ ဟူသော အမည်ကို ပေးခဲ့ကြသည်။ သူတို့တပ်သားချင်းဆုံမိ၍ စကား ပြောပြောကြသည့် အခါတွင်လည်း သူတို့ ပြင်သစ်စစ်အရာရှိ

များက ဒိန်ဘင်ဖူး ခံတပ်နှင့်ပတ်သက်၍ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု သားဖြင့် ရေးဆွဲချမှတ်ထားသည့် စစ်ဗျူဟာများအကြောင်း ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဝေဖန် သုံး သပ် လေ့ ရှိ ကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဒါကိုတာ လေယာဉ်သည် အောက်ဆုံး တိမ်လွှာထုကို ဖောက်ထွင်း၍ ထွက်လိုက်သည်။ လေယာဉ်မှူး ထံမှ ပြန်ရယ်ပြုလိုက်သည့် အသံကိုပါ ဂျိုးဇက် ကြားလိုက်ရ လေသည်။

‘အခု မှန်စီဃာ ပထမဆုံး တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အထက်တန်းအရာရှိကြီးတွေရဲ့ ရွှေ ဉာဏ်တော် စူးရောက်ပုံကို အကဲခတ်နိုင်မှာပါ။ သူတို့အမြင်က နောက်တန်းနယ်မြေတွေထဲက ရန်သူတွေကို ချေမှုန်းသုတ်သင် ပို့အတွက် ထိုးစစ်ဆင်နိုင်မည့်ခံတပ်တစ်ခု တဲ့’

လေယာဉ်မှူးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လေယာဉ် လေကာ မှန်မှ လှမ်းတွေ့နေရသော မြင်ကွင်းဆီသို့ မလိုကမာ မျက်နှာ ထားဖြင့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

‘ဆိုင်ဂျီမြို့တော်မှာရှိနေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နာဗာရေးရဲ့ ရှုံး ခန်းနံရံပေါ်က မြေပုံထဲမှာတော့ဖြင့်ဒီနေရာဟာ နေရာကောင်း တစ်ခု ဖြစ်ချင်လဲဖြစ်ပေမပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အခု ဒီအပေါ်က နီးပြီး မြင်နေရတဲ့ အတိုင်းကတော့ တယ်ပြီး မနိမ့်လှပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အကျဉ်းချ ထားတဲ့ ထောင်တစ်ခုပဲ’

ဂျိုးဇက်က လေယာဉ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ငိုကြည့်သည်။ ရွှေဝါရောင်သန်းနေသော လယ်ကွင်းများသည် သဲအိတ်ကတုတ်ကျင်းများ ခြံရံထားသဖြင့် အကျည်းတန်လျက် ရှိကြပေသည်။ တောင်ကြားလွင်ပြင်၏ ခြေရင်းဘက်မှ ကွေ့ပတ်စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေပြင်သည် ခပ်တိမ်တိမ်။ မြစ်၏ ကမ်းပါးများပေါ်တွင် အခိုင်အမာ ကာရံထားသည့် သံဆူးကြီးများ။

သူသည် ခပ်နိမ့်နိမ့် တောင်ကုန်းများ၏ ဆင်ခြေလျှော့တစ်လျှောက်၌ ကတုတ်ကျင်းများ တူးနေကြသော စစ်သားများကိုပါ မြင်တွေ့ရသည်။ တကယ်တော့ ထိုတောင်ကုန်းများသည် ခံတပ်၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှနေ၍ သဘာဝအခူအခံ အဘားအဆီးများအဖြစ် ရပ်တည်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်ကို သူကောင်းစွာ သတိထားမိ၏။

‘ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်’ ခံတပ်ပေါ်သို့ လေးဖက်လေးတန်မှ အုပ်စိုးလျက်ရှိနေကြသော တောင်ထိပ်တောင်စွန်းကြီးများကို ကြည့်ကာ ဂျိုးဇက်က ဒထက်ခံချက်ပေးသည်။

‘ရှေးခေတ် စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာ နည်းပရိယာယ်တစ်ခုကတော့ ရန်သူကို လုံးဝ အထက်စီး မပေးနဲ့လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား၊ အခု မြင်နေရတဲ့ အတိုင်းကတော့ တောင်စွန်းတောင်ထိပ်အားလုံးဟာ ဗီယက်မင်းတွေဘက်က ရှိနေသလိုပဲ’

လေယာဉ်မှူးက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဒီခံတပ်ကို ကျွန်တော်တို့က သေးဆိုးလို့ ဘာကြောင့်ခေါ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ရောပေါ့၊ အဲဟိုတောင်ထိပ်တွေပေါ်ကနေပြီး ကောင်ဝါတွေက ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို သေးနဲ့လှမ်းပန်းရင် ရှတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနာဗာရေးနဲ့ သူ့အရာရှိတွေဟာ အိပ်မက်ကမ္ဘာလေး တစ်ခုထဲရောက်နေကြပုံပေါ်တယ်၊ သူတို့အနေနဲ့က ရန်သူတွေဟာ ဟိုတစ်ခါ နာဆန်တိုက်ပွဲတုန်းက လုပ်သလို တောင်ကုန်းတွေပေါ်က အပြေးအလွှားဆင်းလာကြပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကာထားတဲ့ သံဆူးကြီးတွေကို တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်ပြီး ဆင်ကန်းတော်တိုး တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မယ်၊ အဲသလို တိုက်လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က လေယာဉ်တွေနဲ့ အမြောက်တွေသုံးပြီး တစ်ယောက်မကျန် ချေမှုန်းပစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ တွေးထားကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း အာနန္ဒဲကတော့ သူတို့ထင်သလိုမထင်ဘူး၊ ဗီယက်မင်း ဗိုလ်ချုပ် ဂီယက်ဟာ အဲဒီ လှည့်ကွက်ထဲကို နှစ်ကြိမ်တော့ အကျခံလိမ့်မယ် မထင်ဘူး’

‘ဒါပေါ့လေ၊ ဘယ်သူမှတော့ ဗီလောက်အထိ မိုက်မဲလိမ့်မယ် မထင်ဘူး’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြန်ပြောသည်။

လေယာဉ်မှူးက နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီအစီအစဉ်ဟာ သင်တန်းခန်းမထဲက စစ်သဘောတရားအပေါ်မှာ အခြေခံထားတာပဲ၊ သူတို့အနေနဲ့ ဌာနချုပ်ရုံးရုံး

ခန်းတွေထဲက သဲမြေပုံတွေကို ကြည့်ပြီး ရေးဆွဲခဲ့ကြတာ၊
ကောင်ဝါတွေအနေနဲ့ မိုင် ပေါင်း သုံး ရာ လောက် ဝေး တဲ့
တောအုပ်တွေတောင်တန်းတွေကို လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်
အပြည့်အစုံ၊ စားနပ်ရိက္ခာ အလုံအလောက်နဲ့ ဖြတ်ကျော်လာ
ပြီး ဒီခံတပ်ကို တိုက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ သူတို့က မထင်ကြဘူး။

လေယာဉ်မှူးက ပခုံးကိုတုန်လှိုက်ပြီး အောက်သို့ စိုက်ဆင်း
နေသည့် လေယာဉ်အောက်ဘက်ရှိ သစ်တောများ ဖုံးအုပ်နေ
သော တောင်တန်း တောင်ကြောများဆီသို့ တစ်ချက်မျှ ငှို
ကြည့်လိုက်သည်။

‘အင်း...ဒါပေမယ့် သူတို့အယူအဆ လွဲသွားလို့ကတော့
ဒီခံတပ်ထဲမှာ ပျော်ပွဲစားတစ်ခုထွက်သလို ဖြစ်သွားမှာသေချာ
တယ်’

ဂျိုးဇက်သည် အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားသော ခံတပ်
များကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ စစ်သားတစ်ယောက် အခြင်
ဖြင့် ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်။ ဒါကိုတာလေယာဉ်သည် အောက်
သို့ စိုက်ဆင်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်
လိုက်သည်။

‘သူတို့က ခံတပ်ရှိ ပတ်ပတ်လည်မှာ ကတုတ်ကျင်းတွေစူး
ပြီး အခိုင်အခံ လုပ်ထားတဲ့ တောင်ကုန်းတွေအပေါ် ယာဘာ
ကြီးကို ယုံကြည်စိတ်ချနေဟန် တူပါတယ်’ ဟု သူက ထင်မြင်
ချက် ပေးသည်။

‘ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ ဝီယက်နမ်တွေက အဲဒီ တောင်
ကုန်းတွေကိုကျော်မိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အလွန်ဆိုးဝါး
ပြင်းထန်တဲ့ အနီးကပ်တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာမှာ’

လေယာဉ်မှူးကခေါင်းညိတ်ကာ အောက်ဘက်ရှိ မြင်ကွင်း
ဆီသို့ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြုပြန်သည်။

‘တောင်ကြားရှိ မြောက်ဘက်စွန်းက တောင်ထုံးလုံးကို
ဂါဘရီရယ်၊ ဘီအားထရစ်နဲ့ အင်နီမေရီလို့ ခေါ်တယ်၊ ဇော
ဟို တောင်ဘက်အစွန်က တောင်ကုန်းကျတော့ အစွတ်လား
တဲ့၊ ဟိုအလယ်က တပ်ရင်းခုံးပတ်လည်မှာ အစုလိုက်ရှိနေတဲ့
ဒီတောင်ကုန်းတွေကိုတော့ ဝိုမီနီကွား၊ အီလီနိုး၊ ဖရန်ကိုကြစ်၊
ကလော်ဒင်းနဲ့ ဟူဂက်ဘီးလို့ ခေါ်တယ်’

လေယာဉ်မှူးက ဂျိုးဇက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ
မျက်နှာထားကတော့ ပြုံးရယ်ခြင်းမရှိ။

‘ခင်ဗျား မကြားပူးသေးရင် ပြောပြရဦးမယ်၊ ဒီခံတပ်ရှိ
တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ကတ်စ်ထရီးဟာ မြာစွဲတဲ့ လူတစ်ယောက်
လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့လူပေါ့၊ သူတပ်သားတွေကတော့ ဒီ
တောင်ကုန်းနာမည်တွေဟာ သူနဲ့ သောလောဆယ် ဖြစ်နေတဲ့
မိန်းမတွေရှိ နာမည်လို့ ယူဆနေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့
အားလုံးက ဒီစိတ်ကူးကို သိပ်ပြီး သဘောမကျကြဘူး’

လေကာမှန်မှနေ၍ ဂျိုးဇက်သည် စာလိပ်လိပ် တက်လာနေ
သော မီးခိုးလုံးများကို လှမ်းမြင်သည်။ တောင်ကြား၏ တစ်
ဖက်သောအစွန်း လေယာဉ်ကွင်းနှင့် အနီးဆုံးနေရာမှ တက်

လွှာနေသည့် မီးခိုးများပေတည်း။ ဒါကိုတာ လေယာဉ်စက်သံ ကြားမှနေ၍ ၇၅ မိလီမီတာ တောင်ပေါ်ပစ် စက်အမြောက်သံ များကို ပီပီပြင်ပြင် ကြားလိုက်ရသည်။

‘ကြည့်ရတာတော့ဖြင့် ဗီယက်နမ် ပြည်သူ့တပ်မတော်က ကျွန်တော်တို့ကို လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုမယ် သဘောပဲ’ ဟု ဂျိုးဇက် က လေယာဉ်မှူး၏ နားတစ်ဖက်သို့ ကပ်၍ အော်ပြောသည်။

ပြင်သစ်လေယာဉ်မှူးက ပြုံးကြဲကြဲလုပ်ကာ ခေါင်းတစ် ချက် ညိတ်ပြန်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့လေယာဉ် ဆင်းတဲ့အခါမှာ ပြေးလမ်းကို မော်တာနဲ့ ထုလိမ့်ဦးမယ်၊ အခုဆိုရင် ဒီကိစ္စက လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ် ရပ်လိုက် တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားကို အကြိုလွှတ်လိုက်တဲ့ ဂျစ်ကား ဆီကို မပြေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ပြေးမှ ဖြစ်မှာ’

ဒါကိုတာလေယာဉ်သည် ပြေးလမ်းထက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြင့် ဆင်းလာသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျပန်တို့ ဖို့ထားခဲ့သော မြေဝါများသည် အဆက်မပြတ် ကျရောက် ပေါက်ကွဲလျက်ရှိသော မော်တာ ကျည် ဆန် များ ကြောင့် တထောင်းထောင်းထလျက်ရှိ၏။ သူသည် ဘေးပြတင်းပေါက် မှန်မှနေ၍ မော်တာကျည်ဆန်များကျရောက်ပေါက်ကွဲနေသည့် ကြားမှ ကွေ့ကာပတ်ကာ အပြင်းမောင်းလာနေသော တစ် ရင်းရိုးမှ ဂျစ်ကားကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဂျစ်ကားသည် လေ ယာဉ်နှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာသို့ ရောက်လာသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ဒရိုင်ဘာဘေးမှ ထိုင်နေသော အရာရှိကို သတိပြုမိ၏။ အရာရှိသည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ စစ်မြေပြင်သုံး အစိမ်းပုပ်ရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်ကာ ခေါင်းတွင် ကိုလိုနီ လေထီးတပ်၏ အမှတ်နှစ် တပ်ရင်းသုံး ကြက်သွေးရောင် ဘ ရေးခေါ် သံပရာခွဲ ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။

ဂျိုးဇက်ကတော့ အရာရှိကို ချောက်ချင်းပင် မှတ်မိသည်။ မြေ ပြင်ထက်သို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲနေကြသော မော်တာ ကျည် ဆန်များသည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ ဒရိုင်ဘာဘေးမှ အရာရှိသည် ဒရိုင်ဘာစစ်သားကဲ့သို့ တည်ငြိမ်ခြင်းမရှိ။ သံ ခမောက်ကို ဆောင်းရှန် အားထုတ်လျက်ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ် သုံးနှစ်အတွင်းက ခံစားခဲ့ရဖူးသည့် နောင်တရခြင်းနှင့် အပြစ်မကင်းခြင်းစသော ခံစားမှုများသည် ဤမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် တဒဂံအတွင်းမှာပင် ဂျိုးဇက်၏ရင်ကို ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်လာလေသည်။

ဒါကိုတာလေယာဉ် ရပ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျိုးဇက် သည် လေယာဉ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ဂျစ်ကားဆီသို့ ကွေ့ ကွေ့ ကောက်ကောက်ပြေးသည်။ ဒရိုင်ဘာ က လည်း ဂျစ်ကားအရှိန်ကို လျော့ချလိုက်ကာ ဘေးမှနေ၍ ဂျိုးဇက် ခုန်တက်နိုင်အောင် အလိုက်သင့် မောင်းလေသည်။ ဂျိုးဇက် ကားပေါ် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဂျစ်ကားသည် နောက်ပြန် ကွေ့ကာ တပ်ရင်းရိုး ကတုတ်ကျင်းများဆီသို့ တအားတအား မောင်းသည်။ ကတုတ်ကျင်းများမှာ မြေပြင်အောက် အနက်

ခြောက်ပေအထိတူး၍ အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားသော ကတုတ်ကျင်းများပေတည်း။

ကျွန်တော်က ဒီတောင်ကြားကို ရန်သူတွေ ထိုးဖောက်လို့ မရနိုင်အောင် လုံခြုံတဲ့ ခံကပ်တစ်ခုလို့ ထင်ထားတာ' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြင်သစ် ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး၏လက်ကို သူ့လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် အားရပေါင်းရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အော်ပြောသည်။

'လုံခြုံပါတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်' ဟု ပေါလ် ဒီဗရော့စ်က မော်တာကျည်ဆန်သံများ ကြားမှ အသံကုန် ဟစ်၍ ပြန်အော်သည်။

'မပူပါနဲ့၊ ၇၅ မီလီမီတာ လောက်နဲ့လဲ ဒီကောင်တွေ ထိရောက်အောင် မပစ်နိုင်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ'

ပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏ ကတုတ်ကျင်းအရှေ့၌ ဂျစ်ကားရပ် လိုက်ချိန်တွင် တစ်ဖက်မှ အင်မ် ၂၄ တင်ကား တပ်စုတစ်စု ထွက်လာပြီး သူတို့ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားသည်။

'အဲ့ဒါ ဟိုဘက်တောင်ကုန်းတွေပေါ်က လှမ်းပစ်နေကြတဲ့ အကောင်တွေကိုရှင်းဖို့ သွားကြတာပဲ' ဟု ပေါလ်က အရှေ့ မြောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။

'သိပ်မကြာပါဘူး၊ ဒီကောင်တွေတိတ်သွားမှာပါ။ ခင်ဗျား ကြည့်ချင်ရင် ဒီကနေပြီး ဝေင်ကြည့်လို့ ရပါတယ်'

နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ခန့်မျှမကြာတွင် တင်ကား အမြောက် သံများသည် ဟိန်း၍ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် ဗီယက်မင်းတို့ဆီမှ စက်သေနတ်သံများ ရပ်သွားလေသည်။

'ခင်ဗျားမြင်ပြီ မဟုတ်လား' ဟု ပေါလ်က ဂျိုးဇက်၏ ပခုံးကို တရင်းတနီး သိမ်းဖက်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

'ကျွန်တော်ပြောတာ မမှန်ဘူးလား၊ အင်မီချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်တစ်ခုလုံးမှာ ဒီနေရာဟာ အလုံခြုံဆုံး နေရာ တစ် နေရာ ပါဗျ'

ဂျိုးဇက်က အလိုက်သင့် ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ သို့သော် လည်း တောင်ကြားအထက်ဘက်မှ အုပ်မိုးနေသော တောင် ထိပ်များဆီသို့ စိုးရိမ်မကင်းသည့် မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ချက်မျှ မျှော်ကြည့်သည်။

'တကယ်လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံရင် ခင်ဗျား ကို ကျွန်တော်တို့ အမြောက်ဘဝက တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ပီရော့သ်နဲ့ ဆုံပေးမယ်၊ သူနဲ့ စကားပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျား စိတ်အေးသွားမှာပါ'

ပေါလ်က ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပြောကာ ဂျိုးဇက်အား ကတုတ်ကျင်းအတွင်းသို့ သူ့ရှေ့မှ ဝင်ရန် လက်ပြသည်။

'ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ် အရေးအကြီးဆုံးကိုစွဲ တစ်ခု ရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြန်လည် တွေ့ဆုံ ခြင်းနဲ့ ခင်ဗျားကို ဒီနီဘင်ဖူးက လှိုက်လှဲစွာ ကြိုခြင်း အထိမ်း အမှတ် အဖြစ် ကော့ညက်တစ်ပုလင်း သောက်ကြရလိမ့်မယ်'

ပေါလ်က ဂျိုးဇက်၏ ပခုံးကို တရင်းတနီး လှမ်းပုတ်သည်။

'နှစ်ပေါင်းများစွာ လူချင်း ကွဲသွားပြီးခါမှ အခုလို ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်တွေ့လိုက်ရတာဟာ အံ့ဩစရာ သိပ်ကောင်းတယ် ဂျိုးဇက်'

နှင့်အတူ ကြီးမားလေးလံသော တရုတ်လုပ် ၁၀၅ မီလီမီတာ
ဟော်ဝစ်ဇာ အမြောက်တစ်လက်ကို လျှိုမြောင် တစ်ခုကြား
အတိုင်း ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲတင်နေခြင်းဖြစ်၏။

အနီးမှ ကာကီယူနီဖောင်းဝတ်စုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်
ထားပြီး တင်းမားသော မျက်နှာထားဖြင့် စောင့်ကြပ် ကြည့်
နေသူမှာ ဝဒေါင်ဗန်လတ် ဖြစ်သည်။ ဒေါင်ဗန်လတ်သည်
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးငယ်ဝိယက်၏ စစ်ဌာနချုပ်တွင် အထက်တန်း
နိုင်ငံရေး အကြံပေးအရာရှိတစ်ဦး အဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်
နေပြီဖြစ်၏။ သူ့ကာကီအင်္ကျီ၏ ပခုံးတွင်ရာထူး အဆင့်အတန်း
ဖော်ပြသည့် တံဆိပ်များကိုကား တပ်ဆင်ထားခြင်း မရှိပေ။
အသက်အားဖြင့် များစွာ မကြီးသေးသော်လည်း ဆံပင်များ
မှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် ဖြူဖွေးလျက် ရှိကြလေသည်။

(၂)

ထိုအချိန်တွင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏ ကတုတ်
ကျင်းနှင့် သုံးမိုင်ကွာရှိ တောအုပ်ကြီးများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ
သော တောင်နံရံတစ်ခုပေါ်တွင် ငိုဗန်ဒေါင်းသည် သစ်ပင်
ချုံ့နှယ်များကိုဖြတ်၍ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့်
အားသွန်ခွန်စိုက် ဆွဲယူလျက်ရှိ၏။ သူသည် ပေါလ်ဒီဗရော့စ်
၏ ဖခင် ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ အမဲလိုက် စခန်းမှူးမှ မွေးသော
သားနှစ်ဦးအနက် သားအကြီးဖြစ်သည်။ သူ၏ လက်မောင်း
များမှာ ကြိုးမှရွတ်ထားသည့် ဒဏ်ရာများဖြင့် ပြည့်ကာ သွေး
ချင်းချင်းနီလျက် ရှိလေသည်။ သူသည် သူ့လူ အင်အားတစ်ရာ

ငိုဗန်ဒေါင်းတို့လူစု ဆွဲတင်နေသော အမြောက်မှာ ကြီးမား
လေးလံလွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ တစ်ချီတစ်ချီ ညာသံပေးပြီး အင်
တိုက် အားတိုက် ဆွဲခါမှ တစ်လက်မ နှစ်လက်မခန့်သာ ရွေ့
လျားသည်။ ဗီယက်မင်း အမြောက် တပ်သား များသည်
အမြောက်၏ ပတ်ပတ်လည်၌ စုပုံ၍ရပ်ကာ တအားကုန်
တွန်းတင်ပေးလျက်ရှိကြ၏။ အချို့ကတော့ တောင်စောင်း
အတိုင်း နောက်ပြန် လိမ့်ဆင်းမသွားစေရန် အမြောက်၏
ရာတာဘီးကြိုးများအောက်မှ သစ်သားကြမ်းတုံးများ ထိုးခံ
ပေးကြသည်။ လတ်ကတော့ တပ်သားများ လုပ်ကိုင်နေသမျှ
ကို ကြည့်၍ သူ့သဘောကျသည့်အခါ ခေါင်းညိတ်စေရုံမျှ။

‘လှိုမြောင်တောင်ကြား
 နက်ရှိုင်းငြားလည်း
 ယုတ်မာဆိုးညစ်
 ထိပြင်သစ်အား
 ငါတို့မုန်းသလောက်
 မနက်ရှိုင်း’

သူ့တပ်ခွဲမှ လူများ ခဏတစ်ဖြုတ် နာ သည့်အခါတိုင်း လတ်သည် ထိုကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို သိနေသံထားဖြင့် သိဆိုလေ့ရှိ သည်။ ချွေးများဖြင့် စိုရွှေနေကြသော တပ်သားများကလည်း အမြောက်ကို ဝိုင်း၍ တွန်းကြသည့်အခါတိုင်း ထိုကဗျာအပိုဒ် ကိုပင် သံပြိုင်ထိုက်၍ ဆိုကြသည်။

‘ကဲဟေ့ ဆွဲကြတော့၊ ဆွဲ၊ ဆွဲ တအားဆွဲ’ဟု ဒေါင်းက မကြာခဏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ သူ၏ အမိန့်ပေးသံကို ကြားတိုင်း သူ့လူများကလည်း ချက်ချင်း တုံ့ပြန်ကြသည်။ ကြီးများကို အားစိုက်၍ ဆွဲနေကြသော တပ်သားများသည် ခြေချော်သည့်အခါ ချော်ကြသည်။ ခြေထောက်များမှာလည်း အောက်ဘက်ရှိ ကျောက်စွန်းကျောက်စများ ရှသဖြင့် ကွဲပြဲ ကာ သွေးသံတရဲရဲ။ သို့သော်လည်း မည်မျှပင် အားထုတ်၍ ဆွဲစေကာမူအဆမတန်လေးလံလှသောအမြောက်သည် အပေါ် ဘက်သို့ တစ်ပေ နှစ်ပေခန့်ထက်ပို၍ မရွေ့။

ဒေါင်း၏တပ်ခွဲသည် အလွန်လေးလံလှသော အမြောက် ကြီးကို ထောင်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်နေရသည်မှာ သုံးရှက်တိတိရှိခဲ့

ပြီ။ အမြောက်သည် တစ်မိနစ်လျှင် တစ်ကိုက်နှုန်းထက် ပို၍ ရွေ့ရှားခြင်းမရှိ။ တစ်နေ့လုံးဆွဲပါမှ မိုင်ဝက် ခန့်သာ ခရီး ပေါက်သည်။ အမြောက်ကို ဆွဲတင်ရာ၌ လွယ်ကူစေရန်နှင့် ခရီး တွင်စေရန်အတွက် အမြောက်ဘီးများသွားမည့် လမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်၌ မြောင်းများ ကူးပေးကြသည်။ ထုံးကျောက် များပေါ်၌ လက်နှင့်တူးကြရခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့လုပ်ကိုင်နေသမျှကို ရန်သူများ မမြင်စေရန် အတွက် လည်း သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များအား ပိုက်ကြီးများသဖွယ် ရက် လုပ်၍ သူတို့ဦးခေါင်းများ အပေါ်ဘက်မှ တောင်ကြားကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ တင်ထားကြသည်။

ယခု သူတို့ဆွဲတင်နေသောအမြောက်သည် ၁၀၅ မီလီမီတာ ဟော်ဝစ်ဇာအမြောက် နှစ်ဆယ့်လေးလက်ထဲမှ နောက် ဆုံး အလက်ဖြစ်သည်။ ဤအမြောက်များကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂီယက်၏ အမှတ် ၃၅၁ တပ်မမှ တာဝန်ယူ၍ ရန်သူများ မသိ အောင် တရုတ်နယ်စပ်နှင့် ဝိန်ဘင်ဖူးခံတပ်ကြားရှိ မိုင်ပေါင်းငါးရာခန့် ကွာဝေးသည့် တောင်ထူထပ်သော သစ်တောများကို ခက်ခဲ စွာဖြတ်၍ လူအားနှင့် ဆွဲယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခြားသော အမြောက် နှစ်ဆယ့်သုံးလက်ကိုမူ ယခုအခါ တောင်ထိပ်များ ပေါ်သို့ ပို့၍ လုံခြုံစွာ ဝှက်ထားခဲ့ကြပြီးပြီ ဖြစ်၏။

ပွဲဦးထွက်အချိန်က ဆင်နွဲ့ခဲ့သော တိုက်ပွဲပေါင်း အများ အပြားတွင် ဒေါင်းသည် ရဲရင့်သောခေါင်းဆောင်မှုကိုပေး နိုင်ခဲ့သည်ဟု အသိအမှတ်ပြုထားကြသည့် အားလျော်စွာ သူ့

တပ်ခွဲအား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် နောက်ဆုံးကျန်နေသည့် ဤ အမြောက်တစ်လက် သယ်ယူရေးတာဝန်ကို သူ့တပ်ခွဲအားပေး ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့တစေလည်း သူနှင့် သူ့တပ်သားများသည် အရှက် မတက်မီကတည်းက ထ၍ တစ်မနက်ခင်းလုံး နာရီပေါင်းများစွာ တပင်တပန်း လုပ်ခဲ့ကြရသဖြင့် အားလုံး အား အင် ကုန် ခန်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြလေပြီ။ တောင်ထိပ်ပေါ်၌ စနစ် တကျပြုလုပ်ထားသော နေရာအထိ ဤ အမြောက် ကြီး ကို အရောက် ဆွဲတင်ရမည့် အရေးသည် လွယ်လှသည် မဟုတ်။ နောက်ထပ် တစ်နေ့ကုန်မှ ထပ်လုပ်ပါမှ ပြီးစီးမည် ဖြစ်၏။ ဤအချက်ကို ဒေါင်းနှင့်တကွ သူ့တပ်သားအားလုံးက ရိပ်မိ နေကြသည်။

ဒေါင်းသည် လတ်၏မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့် နေသည်။ လတ်က သဘောတူသည့် အရိပ်လက္ခဏာ ပြခါမှပင် သူသည် တပ်သားများအား ခဏနားရန် အမိန့်ပေးသည်။

တပ်သား အများအပြားသည် ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် လူငယ်ကလေးများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ဒေါင်းက ခဏနားပြီး အစာစားကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တောင် နံရံပေါ် သို့ အစုအပြုံလိုက် အရပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ထူတူထောင်ထောင် မထိုင် နိုင်ကြ။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သည်အထိ ခြေပစ် လက် ပစ် ခေါင်းများ ငိုက်ဆိုက်ချ၍ ထိုင်နေကြသည်။ ထို့နောက်

ဝေပုံကျစနစ်ဖြင့် တိုင်းထွာ၍ပေးထားသော လက်တစ်ဆုပ်စာ ဆန်ပြုတ်ပြစ်ပြစ်ကို အစာငတ်နေသည့် ဝံပုလွေများ သဖွယ် အငမ်းမရှ စားနေကြသည်။

သူ့တပ်သားများအား ငေးကြည့်နေသော ဒေါင်း ၏ အတွေးများသည် တစ်နှစ်ခွဲနီးပါးပျံ့ ဝဲအန်း ရာဘာခြံထဲ၌ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရသည့် သူ၏အဘိတ်က ဖြစ်ရပ်ဆီသို့ ပြန် ရောက်သွားသည်။ ထိုစဉ်က သူနှင့်သူ့ညီသည် ယခု သူ့မျက်စိ မရှ့မှ လူငယ်များနှင့် တထေရာတည်းဖြစ်သည်။

သူနှင့်သူ့ညီဟော့ခံကိုသည် မသေရုံတမယ်ပေးထားသည့် ဆန်ပြုတ်နှင့် မကသဖြင့် အမြဲတစေ ဆာလောင်မွတ်သိပ် နေခဲ့ ရ၏။ အစားဝအောင် မစားကြရသော သူတို့ညီအစ်ကိုသည် အလုပ်လုပ်ရင်းနှင့် ရာဘာပင်များကြား၌ မကြာခဏ လဲကျ ခဲ့ကြရ၏။ သို့သော်လည်း ထိုစဉ်က သူတို့၏ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်မှာ နိုင်ငံခြားသား ရာဘာခြံပိုင်ရှင်ကြီးများ လူ မဆန်သော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကြား၌ အသက်ရှင်နေ အောင် အားထုတ်ဖို့ပင်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယနေ့ မျိုးဆက်သစ်လုပ်ငန်းသည် သေ ဆုံးသွားပြီဖြစ်သော သူ့ညီ ဟော့ခံလောက် ကံမဆိုး။ ဟော့ခံ နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ယနေ့ခေတ် လူငယ်များစွာ သည် အနည်းဆုံး သူတို့တစ်မျိုးသားလုံးကိုနှစ်ပေါင်းများစွာ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်လာခဲ့ကြသည့် ပြင်သစ် ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့သမား အရှင်ထူးခံများ၏ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ပြန်

လည် တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နိုင်သော အခွင့်အရေးကိုတော့ ရနေကြပြီဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သူ့ညီ ဟော့ခိထက် အများကြီး ကံကောင်းကြသည်ဟု ထင်၏။ သူတို့အနေဖြင့် ဆင်းရဲပင်ပန်းမှု ဒဏ်များကို ခံနေကြရသော်လည်း လွတ်မြောက်ရေးစစ်သား ဟူသောဂုဏ်နှင့် သိက္ခာကိုတော့ ပိုင်ဆိုင်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလော့။

ဤ အတွေးများကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွလျက်ရှိသော ဒေါင်းသည် သူ့ တပ်သားများကြား၌ လျှောက်သွားကာ တစ်ဦးချင်းစီကို အားပေးစကားပြောသည်။ အားလုံးက သူ့ စကားကို တရိုတသေ တလေးတစား နားထောင်ကြသည်။ သူတို့အနားမှ ထွက်သွားသည့်အခါ ဒေါင်းညိတ်၍ အရိုအသေပေးကြသည်။ သူတို့အဖို့ ဒေါင်းသည် အတုယူရမည့် အာဇာနည် သူရဲကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီမဟုတ်ပါလော့။

ဒေါင်း၏လက်ပြင်များသည် ခပ်ကုန်းကုန်းဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နေရခြင်းသည် ၁၉၃၆ ခုနှစ် အတွင်းက ဟွေးမြို့၌ အဖမ်းခံခဲ့ရပြီးနောက် ပေါ်လိုကွန်ဂို အကျဉ်းထောင်၏ မြေတိုက်ခန်းထဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်နေခဲ့ရ၍ ဖြစ်သည်။ ဤအဖြစ်ကို သူတို့အားလုံး သိထားကြ၏။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာကတည်းက ပါလာခဲ့သော ပိန်ချောက်ချောက် မျက်နှာမှာလည်း လုံးဝ ပြောင်းလဲမသွားခဲ့ပေ။

ပြင်သစ်တို့ထံမှ အာဏာသိမ်းပွဲကာလအတွင်း၌ သူ့ အဖေ ကျဆုံးသွားကြောင်း ကြားရသောအခါ ဒေါင်းသည် ပြင်သစ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ချက်ချင်းပင် ဗီယက်မင်း တပ်ဖွဲ့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ သူ၏ ထူးခြားသော သတ္တိနှင့် ပြင်သစ်တို့ အပေါ်၌ ထားရှိသည့် သူ၏ ပြင်းထန်သော မုန်းတီးမှုများကြောင့် စတင်ဖြစ်ပွားသည့် ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ အတွင်းမှာပင် သူ့အား မြောက်ပိုင်းဒေသ တစ်လွှား၌ တိုက်ပွဲဝင်နေကြသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂီယက်၏ အမြဲတမ်း တပ်ရင်းများအတွင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ချထားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ရှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း တပ်မဟာ ၃၁၂ ၏ အမှတ် ၅၉ ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ ဦးစီးတိုက်ခိုက်ခဲ့သော စစ်ပွဲများတွင် အရပ်မြင့်မြင့် ပခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် ပိန်ပါးပါး ဒေါင်းသည် လူသိများသော စံပြတပ်သားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဤကာလအတွင်းမှာပင် သူသည် ရှေးဦးစွာ တပ်စိတ် မှူး၊ ထို့နောက် တပ်ခွဲမှူးတစ်ဦး တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ရှစ်နှစ်တိတိမျှ သွေးမြေကျ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသော စစ်ပွဲများ အတွင်းတွင် ဒေါင်းသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် သူ့အနီး၌ ကျရောက် ပေါက်ကွဲခဲ့သော လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကြောင့် သူသည် သေလုမြောပါး ဒဏ်ရာ ရခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ့ ပခုံးများအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည့်ကျည်စ ကျည်နုများမှာ ယခုအချိန်အထိ မထုတ်ရအေး။ သူ့သွားလေရာသို့ သယ်ဆောင်သွားနေရဆဲဖြစ်သည်။

ရဲဘော်များကြား၌ လျှောက်သွားနေသော ဒေါင်းအား လတ်က သတိထား၍ အကဲခတ်သည်။ ရဲဘော်များက ဒေါင်းအား ဆက်ဆံပုံသည် တလေးတစား ရှိလှချေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါင်းသည် လတ်၏ဘေး၌လာထိုင်သည်။ လတ်က တပ်ခုံမှူး၏ ပခုံးကို အသာအယာ လှမ်းပုတ်သည်။

‘ရဲဘော်ကြီးကတော့ ရဲဘော်ကြီးရဲ့ လူတွေကို အကိုင်အတွယ်သိပ်ကောင်းတာပဲ’ ဟု လတ်က ပြောသည်။

‘သူတို့မှာ ရှိနေတဲ့ အကောင်းဆုံး အရည်အသွေး တွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ထုတ်ယူ သုံးစွဲရမယ် ဆိုတာ ရဲဘော်ကြီးက ကောင်းကောင်း သိနေတာပဲ’

ဒေါင်းက ခေါင်းညှိတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာကတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက်ထား၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေသည်နယ် ရှိ လျက်ပင်ရှိ၏။

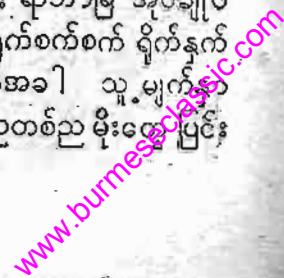
‘သူတို့ထဲက အများစုဟာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ကြပြီ ရဲဘော်လတ်ရ၊ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ် ငယ်ငယ်တုန်းက ရာဘာခြံတွေထဲမှာ နေခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို သတိရမိတယ်။ ကျုပ်တို့ကို အနိုင်အထက်ပြုနေတဲ့ ပြင်သစ်အရှင်သခင်ကြီးတွေဟာ ကျုပ်တို့ကို သူတို့ရွှေမှာ ဒူးထောက်အညံ့ခံအောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကလဲ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဟောဒီ အခုကိုင်နေတဲ့ သေနတ်မျိုးနဲ့ သူတို့ကိုပြန်ပြီး ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ အခါအခွင့်ရရှိ အမြဲတမ်း ကျိတ်ပြီး မျှော်လင့်နေခဲ့ကြတယ်’

လတ်က လေသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောပြနေသည့် လယ်သမားစစ်သားကြီးအား ဇေးကြည့်နေသည်။ ‘ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားတပ်သားတွေသိသွားအောင် တာပြုလို့ ပြောမပြတာလဲ’ ဟု သူက ပြောသည်။

‘အဲဒီအဖြစ်တွေကို ကြားရရင် သူတို့ရဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေကိုတောင် မေ့သွားနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ စိတ်ဓာတ်တွေလဲ ပိုပြီး တက်ကြွပြင်းထန်လာနိုင်တယ်’

ဒေါင်းက ခေါင်းညှိတ်သည်။ ဘေး၌ချထားသည့် ထန်းရွက်ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ရဲဘော်များဆီသို့လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ ဝေ့ယမ်းပြုသည်။ သူ့စကားတွင် အာရုံစူးစိုက်လာစေရန် အချက်ပြခြင်းပေတည်း။ ရာဘာခြံပေါ်၌ နေခဲ့ရသည့် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သူ့အသံသည် ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသည်။

အမိုး မလုံမခြုံဖြစ်နေတဲ့ တဲစုတ်တဲပုတ်များ၊ မကြာခဏဖျားနာပြီး သေကြသည့်လူများ၊ အရှက်တက်ချိန်တွင် မှောင်မည်းမည်း သစ်တောထဲဝင်၍ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များ အား မြေမြှုပ်ရသည့် အဖြစ်များ စသည်....စသည်ဖြင့် ထောင်စေအောင် ပြောပြသည်။ ကော်ဆီကန်လူမျိုး ရာဘာခြံ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက အလုပ်သမားများအားရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်သည့် အကြောင်းများကို ပြောပြနေသည့်အခါ သူ့မျက်နှာသည် ဒေါသအရှိန်ဖြင့် မည်းနေသည်။ ညတစ်ည မိုးတွေ ပြင်း

ထန်စွာ ရွာနေခိုက် သူတို့ထဲမှ သူ့ညီအား အတင်းအဓမ္မ ဖမ်းချုပ်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားသည့် အဖြစ်။ အကျောက် အကန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပြီး သံကုန်ဟစ်အော်ကာ ဒရွတ်သီထိုး လိုက် ပါသွားရသည့် သူ့ညီ၏အဖြစ်။ ဤအကြောင်းများကို ပြော ပြသည့်အခါ ပြောရင်းပြောရင်းနှင့် သူ့အသံသည် တိမ်ဝင် သွားသည်။ သူ့ပတ်ပတ်လည် မြေကြီးပေါ်၌ ဝိုင်းထိုင်နေကြ သော ရဲဘော်များသည် အစားကိုရပ်ကာ ဒေါင်းအား ငေး ကြည့်နေကြသည်။

‘ငါ့ညီ ဟော့ခါဟာ အလုပ်သမား ရွာဖွေစုဆောင်းရေး အရာရှိတစ်ယောက်က အနိုင်ကျင့်တာကို ခံခဲ့ရတယ်’

ဒေါင်း၏အသံသည် တိုးတိုးကလေး ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ငါ့ညီဟာ ကော်ဆီ ကန်ကောင်ရွဲ ခေါင်းကို သူ့ပေါင်းခုတ်ခေးနဲ့ ထက်ပိုင်းကဲ့ သွားအောင် ခုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့အဲသလို လုပ်လိုက်တာကို မြင်တဲ့ တခြား အလုပ်သမားတွေကလဲ ရာဘာခြံမှာ ရှိနေတဲ့ ပြင်သစ်ဝက်တွေကို ဝိုင်းအုံ့ပြီး တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လို့ တို့အားလုံး အသိပညာ ဗဟုသုတ မရှိတာရယ် စည်းရုံး ရေး မကောင်းတာရယ်ကြောင့် အဲဒီတော်လှန်ရေးဟာ နှလန့် မတူနိုင်အောင် အချေမတူနဲ့ခံခဲ့ရတယ်။ နောက်တစ်နှစ် အကြာ မှာ ငါ့ညီဟော့ခါကို ပြင်သစ်တွေက ခေါင်းဖြတ်စက်ပေါ်တင် ပြီး ခေါင်းဖြတ်သတ်လိုက်ကြတယ်။ ငါ့အမေဟာ ပြင်သစ်တွေ ရဲ့ အကျဉ်းထောင် တစ်ခုထဲမှာ သေခဲ့ရတယ်။ ငါ့အဖေဟာ

၁၉၃၁ ခုနှစ် လယ်သမားတစ်သောင်း-ငြိမ်းချမ်းစွာ-ချီတက် ပွဲကြီးလုပ်တော့ ဗင်းမြို့နားမှာ ပြင်သစ်လေယာဉ်တွေက ဗုံးကြဲ လို့ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ဟာ မသန်တော့ သွား၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အဖေဟာ အဲဒီအချိန်ထိ ဗီယက်မင်း တွေကို ကူညီတုန်းပဲ။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့က ဆိုင်ဂုံ ကို သိမ်းတော့ ငါ့အဖေဟာ ထိထိရောက်ရောက် ပါဝင်ကူညီ ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ဝါ ပေါ်လိုကွန်မီ အကျဉ်းထောင်က လွတ်လာချိန်မှာ ငါ့အဖေကို ပြင်သစ်တွေက သတ်ပစ်တယ်။ ငါ့တို့ရဲ့ အစိုးရသစ်ကိုလဲ ဖျက်သိမ်းပစ်တယ်’

ဒေါင်း၏ နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးများသည် ခံစားမှု အရှိန် အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ လှိုင်းထနေသောရင်ကို သက်သာရာ ရစေရန်အတွက် တစ်ခဏ မျှ ရပ်နားပြီး အသက်ရှူသည်။ သူ့ပြောပြနေသည်များနှင့် ပတ်သက်၍ လတ်၏ တုံ့ပြန်မှုကို မသိမသာ လှည့်၍ အကဲခတ် သည်။ သူ၏ နိုင်ငံရေး အကြံပေးက ခေါင်းကို အသာဆတ်၍ ဆက်လက်ပြောရန် အားပေးတိုက်တွန်းသည့်သဘောပြသည်။

‘ဒါပေမယ့် ငါ့အဖြစ်ဟာ သိပ်ပြီး ထူးခြားတဲ့အဖြစ် မဟုတ်ဘူး ရဲဘော်တို့’ ဟု ဒေါင်းက သူ့တပ်သားများဘက် လှည့်၍ ဆက်ပြောသည်။

‘မင်းတို့ရဲ့အမေတွေ၊ အဖေတွေ၊ ဦးလေး ဦးကြီးတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေထဲက ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိမှာပါ။ ငါ့မှာ မယားနဲ့ သားသမီးတွေရှိတယ်။

သားသမီးတွေ မွေးလာတုန်းကဆိုရင် ငါ့သားသမီးတွေကို ဒီလို အဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့ လုံးဝမကြုံစေရဘူးလို့ ငါ့သစ္စာဆိုထားခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် ငါ့တို့အနေနဲ့ ပြင်သစ် ဝက်ကောင်တွေကို သူတို့အတွက် ငါ့တို့ ဒိန်ဘင်ပူးခံတပ်ထဲမှာ ဘာတွေစုဆောင်းထားတယ်ဆိုတာ ပြနိုင်ပြီ’

ရှုတ်တရက်ဒေါသကြီးဖြစ်ကာ ပေါက်ကွဲထွက်လာသော စကားများကြောင့် ရဲဘော်များသည် ငြိမ်တိတ်နေကြသည်။ တပ်ခွဲမှူး၏ စကားကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ကြရသည်မှာ မှန်သော်လည်း သူတို့သည် ဇဝေဇဝါ မျက်နှာထားများဖြင့် ဒေါင်းအား လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ဤအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသော ဒေါင်ဗန်လတ်သည် ထိုင်နေရာမှ အသာအယာထကာ ခွေင်း၏ဘေးတွင် ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး ပုခုံးကိုဖက်လိုက်သည်။

‘ရဲဘော်တို့... မင်းတို့တပ်ခွဲမှူးရဲ့ အဖြစ်မှာ ငါ့ဟာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပါဝင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါက သူ့စကားမှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံရလိမ့်မယ်’ ဟု လတ်က ချိန်ချိန်ဆဆ လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဗင်း လူထုချီတက်ပွဲကြီးမှာ ငါ့ဟာ မင်းတို့ တပ်ခွဲမှူးရဲ့ အပေနေ အတူတူ ချီတက်ခဲ့တယ်။ လူထုကြီးရဲ့အလယ်ကို ပြင်သစ်တွေက ဗုံးကြဲခဲ့တာ ငါ့ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ရတယ်။ ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေ၊ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေအများကြီး သေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီသေတဲ့အထဲမှာ ငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးလူတစ်ယောက်လဲ ပါသွားခဲ့တယ်’

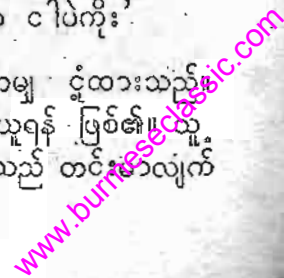
လတ်သည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြီး လူငယ်စစ်သားများ၏ မျက်နှာများကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ သူတို့၏ မျက်နှာထားများက သူ့စကားတွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေကြ၏။ သူ၏ ကြားဝင်မှုသည် သူတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ချက်ချင်းဖြစ်ပေါ်သွားစေသည့်အတွက် များစွာ ကျေနပ်မိလေသည်။

‘အဲဒီလူဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ အသက်ကလဲ ငယ်သေးတယ်။ လှလဲအင်မတန်လှတယ်။ ပြီးတော့ သတ္တိလဲ ကောင်းတယ်။ မျိုးချစ်စိတ်လဲရှိတယ်’

လတ်က ဆက်ပြောသည်။

‘ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်။ သူကလဲ ငါ့ကိုချစ်တယ်။ အဲဒီ လူထုချီတက်ပွဲနေ့က သူဟာ ငါ့ဘေးမှာ၊ နိုင်ငံခြား တိုင်းတစ်ပါးသား မင်းဆိုးမင်းညစ်တွေရဲ့ လက်ထဲက ကိုယ့်နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အတူတူယှဉ်တွဲပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေကြတာပဲ။ သူ သေသွားတဲ့အခါ ငါ့မှာ စိတ်နှလုံး အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ရဲ့နေ့စဉ်ဘဝမှာ စိတ်မချမ်းသာမှုဆိုတဲ့ ဒုက္ခဟာ ငါ့ကို အမြဲတမ်းပူးကပ်ပြီး ဖိစီးနှိပ်စက်တာ ခံခဲ့ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီ လူထုချီတက်ပွဲကြီး ဖြစ်မြောက်အောင် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ခဲ့တဲ့လူက ငါပဲကိုး’

လတ်သည် ဦးခေါင်းကို အတန်ကြာမျှ ငုံ့ထားသည်။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်၏ ထိုးနှက်မှုကို အနိုင်ယူရန် ဖြစ်၏။ သူ့ခေါင်း ပြန်မော့လာသည့်အခါ မျက်နှာသည် တင်းမာလျက်

ရှိသည်။ ပြင်းထန်သော ခံစားမှုမှ သက်သာရာရစေရန် သူ့
စိတ်ကို တင်းထားဟန်ရှိသည်။

'ဒီ စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ကုစားဖို့ကမလွယ်ဘူး၊ တာကြောင့်
လဲ ဆိုတော့ အဲဒီနေ့မတိုင်ခင်က ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ သဘော
တူညီမှုတစ်ခု ရခဲ့တယ်။ ကာယသုခကိုသာ ဦးစားပေးတဲ့ ချစ်
ခြင်း မေတ္တာကို ရှေ့တန်းမတင်တော့ဘူး။ ငါတို့ တိုင်းပြည်
အတွက် စွန့်လွှတ်ကြမယ်လို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ
တယ်။ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုပဲ ဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ် သွေးသားရဲ့
သောင်းကျန်းမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်မှာ သိပ်ကြောက်တယ်။ ဒါ
ကြောင့် ငါတို့ရဲ့ တော်လှန်ရေးထဲမှာ ဘဝတစ်ခုလုံး မြှုပ်နှံ
နိုင်ဖို့အတွက် ဓားတစ်ချောင်းယူပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ လူညွန့်တိုး
သွားအောင် သင်းပစ်လိုက်တယ်'

ဒေါင်ဗန်ဗတ်သည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ တစ်မိနစ်
ခန့်မျှ ငြိမ်ဆိတ်ကာ တောင်ထိပ်ဆီသို့ ကြွကွဲဝမ်းနည်းသော
မျက်နှာထားဖြင့် တွေဝေငေးမောနေသည်။ အတိတ်က ဖြစ်
ရပ်အပေါ် နာကြည်းသော အရိပ်အငွေ့များသည် မျက်နှာတွင်
အတင်းသားပေါ်လျက် ရှိသည်။ လူငယ် စစ်သားများသည်
လတ်၏ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။
လတ်၏ ခံစားမှုကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်ကြသည်။ ထိတ်လန့်
အံ့သြခြင်းလည်း ဖြစ်ကြသည်။ လတ်၏စကားနှင့် လတ်၏ အပြု
အမူသည် တို့စိတ်ကို ထိခိုက်စေသည်။

'လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ့်လေးနှစ်က ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်
ပဲ' ဟု-လတ်က အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြောသည်။

'အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါဟာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ စွန့်လွှတ်မှု
အတွက် ဝမ်းမနည်းခဲ့ဘူး၊ စိတ်လဲမထိခိုက်ခဲ့ဘူး၊ တစ်နေ့ကျ
ရင် ငါ့အမျိုးသားတွေကို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးမယ်
ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာလဲ တစ်စက်ကလေးမှ ယိမ်းယိုင်မသွား
ဘူး။ အချိန်ရှိသမျှ ငါဟာ ဦးလေးတို့နဲ့ ရဲဘော်ဂိယက်တို့
ဘေးကရပ်ပြီး စိတ်ရောက်ပေါ် အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ အခုလဲပဲ
ဟောဒီ ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်မှာ ငါတို့အားလုံးရပြီး ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ငါအိပ်မက် မက်ခဲ့သမျှကို
အကောင်းအတည် ဖော်နေကြတယ်။ အခု ဒီနေရာမှာ ရောက်
နေတဲ့ ငါတို့အားလုံးဟာ နိုင်ငံအတွက် အသက်စွန့်လွှတ်သွား
ခဲ့ကြတဲ့ သန်းပေါင်းများစွာသော ဗီယက်နမ် မျိုးချစ်တွေရဲ့
မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ သမိုင်းက ရွေးချယ်
လိုက်တဲ့ လူတွေပဲ။ ငါတို့အနေနဲ့ သူတို့အပေါ် တာဝန်ကျေရ
မယ်။ ငါတို့ရဲ့ တောသူတောင်သား ထောင်ပေါင်းများစွာ
ဟာလဲ အခုအချိန်မှာ စက်ဘီးတွေပေါ် ဆန့်နဲ့ ကျည်ဆန်တွေ
တင်ပြီးတော့ကြီးတွေထဲမှာလျှိုဝှက်ပြီးလှုပ်ရှားသွားလာနေကြ
တယ်။ ငါတို့ဆင်နွှဲမယ့် စစ်ပွဲ အောင်မြင်ရေးအတွက် ငါတို့
လိုအပ်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပို့နေကြတာ၊ ပြင်သစ်တွေ
အနေနဲ့ တုန်ကင်းပြည်နယ်ရဲ့ အလွန်ခေါင်တဲ့ဒေသမှာ တပ်စွဲ
ထားတဲ့ လူအင်အား ငါးသောင်းလောက် ရှိနေတဲ့ စစ်တပ်
အတွက် ရိက္ခာ အလုံအလောက်ရအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာလုံးဝ
မလွယ်ဘူးလို့ မြင်နေကြတယ်။ အခုလို အမြောက်ကြီးတွေကို
တောင်ထိပ်ပေါ်ရောက်အောင် သယ်ယူဖို့ဆိုတာလဲ မဖြစ်နိုင်
ဘူးလို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့လဲသိတယ်။ မင်းတို့

လဲ သိတယ်၊ ငါတို့တစ်တွေဟာ အခုဆိုရင် အရှုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရ လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ဝင်မလာနိုင်တဲ့အထိ စွန့်လွှတ်မှုတွေ အများကြီးလုပ်ထားခဲ့ကြပြီပဲ'

လတ်သည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြန်သည်။ ထို့ နောက် သူ့ဘောင်းဘီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ကာ ဘောင်းဘီ ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ ဘောင်းဘီသည် သူ့ခြေရင်း၌ အပုံလိုက် ကျသွားသည်။ သူ့ရှေ့ပိုင်းသည် ဟာလာဟင်းလင်း။ ရဲဘော် များသည် အင်္ဂါချို တဲ့နေသော လတ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအောက် ပိုင်းကို တအံ့တကြဲ ငေးကြည့်နေကြသည်။

ရဲဘော်တို့ ငါတို့အပေါ် ယုံကြည်အားကိုးနေကြတဲ့ လူ တွေရဲ့ အပေါ်မှာ တာဝန်မဲ့လို့မဖြစ်ဘူး၊ အဓိက အကျဆုံး အချက်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက ပြုထားခဲ့တဲ့ ကတိဝတ္တကို ပျက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက် အပေါ် ကိုယ် သစ္စာမဲ့လို့မဖြစ်ဘူး၊ ရဲဘော်ဒေါင်းနဲ့ ငါဟာ ပြင်သစ်တွေရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုဒဏ်ကို အကြီးအကျယ် ခံစား ခဲ့ရပြီပဲ၊ ဟောဒီအမြောက်ကြီးကို တောင်ထိပ်ပေါ် ရောက် အောင် သယ်ဖို့အတွက် ကျန်ရှိနေသေးသမျှ ချွေးသွေးကို အသုံးချဖို့ အဆင်သင့်ပဲ၊ ဒါမှလဲ သူတို့ကို ငါတို့လက်စားချေ နိုင်မှာ၊ မင်းတို့လဲ ဒီသဘောထားမျိုး ထားရမယ်၊ အခုလဲ ထားရမယ်၊ နောက် ဆင်နွဲ့မယ့် စစ်ပွဲတွေ ဖြစ်ပွားလာတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာလဲ ဒီသဘောထားကို ထားသွားရ မယ်၊ ဒါမှလဲ ငါတို့ရဲ့ ဘိုးဘွားမိဘတွေ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း

တစ်ရာလောက်ကတည်းက - မက်ခဲ့တဲ့ ပြင်သစ်တွေကို နိုင်ငံတွင်း က မောင်းထုတ်ပြီး အောင်ပွဲခံဖို့ဆိုတဲ့ အိပ်မက်ကို အကောင် အထည် ဖော်နိုင်မှာ'

စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လတ်သည် ဘေးဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ ဟော်ဝစ်ဇာအမြောက်တွင် ချည်ထားသည့် ကြီးတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီး ပခုံးထက်တွင် တင်၍ တအားကုန်ဆွဲပြေးသည်။ ဒေါင်းကလည်း သူ့ရဲဘော်များ ဘက် လှည့်၍ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ ရဲဘော်များသည် ဖြုန်းခနဲ ထရပ်ကာ လတ်ထံသို့ ပြေးသွားကြသည်။ နောက် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူတို့သည် အမြောက်တွင် ချည်ထား သည့် ကြိုးများကို ပခုံးပေါ်တင်၍ အားသွန်ခွန်စိုက်ဆွဲကြ သည်။ အဆမတန် လေးလံလှသော အမြောက်သည် ဖြည်း ဖြည်းချင်း ရွေ့လျားကာ တောင်တန်းပေါ်မှ ကျောက်စွန်း ကြီးဆီသို့ လိုက်ပါသွားသည်။

ဤကျောက်စွန်းထက်၌ အခြေချမိပါက ဤအမြောက် သည် အောက်ဘက် တောင်ကြားအတွင်း၌ တပ်စွဲနေကြသော ရန်သူပြင်သစ်များ၏ အလယ်သို့ မရှုမလှ သေပျံဝင်ကြရမည့် ကျည်ဆန်များကို အဆတ်မပြတ် လွှတ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ လော။

ဂျိုးဇက်သည် ဂျစ်ကားပေါ်တွင် ဝက်ဝံတစ်ကောင်နှင့်တူ
သော ပြင်သစ်အရာရှိ၏ ဘေး၌ ထိုင်၍ လိုက် ပါလာ သည်။
ပြင်သစ်အရာရှိသည် စနစ်တကျနှင့် အခိုင်အမာ ပြုထားသော
ခံတပ်တွင်း၌ ခံစစ်ဆိုင်ရာ အဓိကလက်နက်ကြီးများ တပ်ဆင်
ရေးအတွက် တာဝန်ရှိနေသူဖြစ်၏။

အသားအရောင် ညိုမောင်းမောင်းနှင့် ထူထဲသော မျက်ခုံး
များပိုင်ရှင် ဗိုလ်မှူးကြီးပီရော့သ်သည် ဒုတိယ က မ္ဘာ စစ် ကြီး
အတွင်းက ဒဏ်ရာရ၍ ဖြတ်ပစ်ခံခဲ့ရသည့် ဘယ် ဘက် လက် ၏
အင်္ကျီလက်မောင်းကို သူ၏ စစ်ဂျက်ကက်ဘေးအိတ်အတွင်းသို့
သပ်သပ်ရှပ်ရှပ် ထိုးထည့်ထားသည်။ သူ့ အမှုအရာသည် ထုံးစံ
အတိုင်း ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ သယောင်ယောင် ရှိ သော် လည်း
ဂျိုးဇက်ရှားမင်း၏ မေးခွန်းများကို ဖြေရာ၌မူ စိတ်မရွည်သည့်
ဟန် ပေါက်နေသည်။

‘ကိုးရီးယားစစ်ပွဲအတွင်းက ဆိုရှင်...’

အမြောက်များ နေရာချထားမှုကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်
နေရင်းမှ ဂျိုးဇက်က စကားစသည်။

‘အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဟာ နောက်ဆုံးမှာ တရုတ်တပ်
တွေနဲ့ မြောက်ကိုရီးယားတပ်တွေကို ထိန်းထားနိုင်ဖို့အတွက်
အမြောက်တပ် အင်အားကို အဓိကထားပြီး အများကြီး ချ
ထားခဲ့ရတယ်။ အခု ဒီမှာ ချထားတာကတော့ သိပ်နည်းလွန်း
နေလို့ ကျွန်တော် အံ့ဩနေမိတယ်’

(၃)

‘ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ အင်မတန်အင်အားတောင့်
တင်းတဲ့ ၁၅၅ မီလီမီတာ အမြောက်တွေရှိနေပြီဆိုတဲ့ သတင်း
ကို ဝါရှင်တန်ဂေဇက် သတင်းစာဖတ်ပရိသတ် သိသွားအောင်
သတင်းပို့နိုင်ပြီ မှန်စိယာရှားမင်း’ဟု ဒိန်ဘင်ဗူး ခံ တပ် ၏
အမြောက်တပ် တပ်ရင်းမှူး လက်တစ်ဖက်မဲ့ဗိုလ်မှူးကြီးချားလ်
ပီရော့သ်က ပြောသည်။

‘ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ၁၀၅ မီလီမီတာ အမြောက်
နှစ်ဆယ့်လေးလက်နဲ့ မော်တာအကြီးစားဆယ့်ခြောက်လက်ပါ
ရှိနေပြီ။ ဒီမှာ လောလောဆယ် လုပ်ရမယ့် အလုပ်အတွက်တော့
ဒီလက်နက်အင်အားဟာ လုံလောက်တဲ့အပြင် ပိုတောင်နေသေး
တယ်’

၄၄ ခေါင်စွန်းသူ

ပီရော့သံက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်ပြီး စိတ်ပျက်သွားသည့် အမူအရာဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို စေ့လိုက်သည်။

‘ဟန့်ရှင်ကတော့ ကျွန်တော်ကို အမြောက်တွေ ဒီထက် အများကြီး ပေးသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ထို့အတွက် ဒီလောက် မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် လုပ်ထားတဲ့ ပစ်ခတ်မှု အစီအစဉ်က သိပ်ပြီး ထိရောက်မယ်ဆိုတာ သိနေတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်ကို သဘောကျပြီးသားပဲ’

ဗီယက်မင်းတပ်များ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် အမြောက်များ ဖြင့် တရစပ်ပစ်ခတ်မှုသည် ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၏။ ထရပ်ကား ကြီးများသည် တောင်ကြားထဲတွင် လှုပ်ရှားစပြုနေပြီ။ ခံတပ်မှ တိုက်လေယာဉ်များနှင့် ဘီ ၂၆ ဗုံးကြဲလေယာဉ် များ သည် ရန်သူများ၏ စုရပ်ဟုထင်ရသော တောင်ကုန်းများကို ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ရန်နှင့် မီးလောင်ဗုံးများ ကြဲချရန် လေယာဉ်ကွင်းမှ တစ်စီးပြီးတစ်စီး တက်သွားနေကြသည်။ ဟန့်ရှင် မြို့တော်မှ ရိက္ခာပစ္စည်းများနှင့် ခွင့်စေ့၍ ပြန်လာသော ရဲဘော်များကို သယ်ဆောင်လာသည့် ဒါကိုတာ လေယာဉ်များသည် ဖုန်ထူ ထပ်သော ပြေးလမ်းပေါ်သို့ ဆင်းလာနေကြသည်။

မိမိလုပ်ထားသည့် အစီအစဉ်အပေါ်၌ အလွန် ကျေနပ် အားရနေဟန်တူသော အမြောက်တပ်၏ တပ်ရင်းမှူးကိုကြည့် ကာ ဂျိုးဇက်သည် အံ့အားသင့်လျှပ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် မေးခွန်းတစ်ခုကို မမေးဘဲမနေနိုင်။

‘ခံတပ်ရဲ့ လေးဖက်လေးတန်မှာ တောင်တန်းမြင့်မြင့်ကြီး တွေ ဝိုင်းရံထားတာကို ခင်ဗျားတွေ့ပြီး စိတ် မပူ ဘူးလား၊ အဲဒီတောင်ထိပ်တွေဟာ ရန်သူတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတဲ့ အသိရှိနေပါလျက်နဲ့ ညညကျရင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ် ပျော်တာပဲလား’

ပီရော့သံ၏ မျက်နှာတွင် မလိုတမာနိုင်သည့် အပြုံး ရိပ် ကလေး ယှက်သန်းလာသည်။

‘အင်း အခုလို ပြောလာရင်တော့ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ စစ်ပရိယာယ် နည်းဗျူဟာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့ အကြုံကို တည့်တည့်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ် မှန်စိတ်ရှားမင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဒီဗရော့စ်က ကျွန်တော်ကို ပြောပြ ဖူးတာက ခင်ဗျားဟာ တရုတ်နိုင်ငံနဲ့ ကိုးရီးယားနိုင်ငံရဲ့ ပြည်တွင်းစစ်ကို အတော် လေ့လာထားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဟုတ်ပါသလား’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ သူသည် ချာလော်တီဗီးလ် မြို့ ဗာဂျီးနီးယား တက္ကသိုလ်၌ အာရှရေးရာဌာန ပါမောက္ခ အဖြစ် နှစ်နှစ်တိတိ အမှုထမ်းခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ‘ဂေဇက်’ သတင်းစာတိုက်တွင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ် ၏။ သတင်းစာတိုက်က သူ့အား ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် အရှေ့ဖျား ဒေသဆိုင်ရာ သတင်းထောက်အဖြစ် ခန့်လိုက်သောအခါ သူ သည် သူ့ဇနီး တင်ပီနှင့် သားနှစ်ယောက်ကိုပါခေါ်၍ ဟေ့ဒင် ကောင်သို့ ရွှေ့လာခဲ့သည်။

သူရောက်ခဲ့သည့် အချိန်သည် အချိန်ကောင်း ဖြစ်သည်။ မော်စီတုံး၏ ကွန်မြူနစ်တပ်များနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေပြီ ဖြစ်သော ချန်ကေရှိုတ်၏ တပ်များ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက် နေချိန်ဖြစ်သည်။ သူ ဟောင်ကောင်ရောက်ပြီးနောက် ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် ကိုရီးယားစစ်ပွဲ စတင်ဖြစ်ပွားလာသည်။ သူ အနေဖြင့် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများအကြောင်း၊ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ကြီးနှင့် များစွာ ခြားနားသော အရှေ့ဖျားကျွန်းဆွယ်ကြီး၏ တောင်ကုန်းများတစ်လျှောက်၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် လူ့သတ်ပွဲကြီးများအကြောင်းကို သတင်းပို့နိုင်ခဲ့၏။

‘စစ်အကြောင်း ကျွန်တော် သိခဲ့နားလည်ခဲ့တာက အတွေ့အကြုံပေါ် တည်မှီပြီး သိနားလည်ခဲ့တာပါ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ စာအုပ်ထဲက ရတဲ့အသိမဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ဂျိုးဇက်က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အဖို့တော့ ရန်သူကို ကိုယ်အထက်က အပေါ်စီးနေရာတွေ ပေးထားရတဲ့အဖြစ်ဟာ စိတ်ကူးကောင်း တစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှင်းပြချင်တယ်’ ဟု ဖီရော့သ်က ဉာဏ်တိုးသော ကလေးတစ်ယောက်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းပြနေသည့် ဟန်မျိုးလေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားသိပ်ပြီး စိတ်ပူနေတဲ့ အဲဟို တောင်တန်းကြီးတွေဟာ မတ်စောက်စောက်ကြီးတွေပါ။ ဒီချိုင့်ဝှမ်းရဲ့ အလယ်

ဗဟိုကနေထွက်ရင် နှစ်မိုင်သုံးမိုင် အကွာမှာ တည်နေကြတာပါ။ စံထားရမယ့် အမြောက်တပ်သားရဲ့ နည်းဗျူဟာက ၁၀၅ မီလီမီတာ အမြောက်ကို ဟိုးဘစ်ဖက်အဝေးကြီးရောက်သွားအောင် ပစ်နိုင်မယ့် ပစ်မှတ်ရွေးဖို့ပါ။ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပေါ်ကနေပြီး ဒီတောင်တန်းကြီးတွေကို သေသေချာချာ လေ့လာပြီးပါပြီ။ တောင်တန်းကြီးတွေ သိပ်ပြီး မတ်စောက်လွန်းတော့ တကယ်လို့ အမြောက်တွေရဲ့ကျည်ဆန်တွေဟာ ဟိုတစ်ဖက်တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှောတွေပေါ် ပုံမှန်ကျသွားရင် အဝါကောင်တွေအနေနဲ့ ဘယ်ဘက်ကိုမှ ပြန်ပစ်လို့မရနိုင်တော့ဘူး။ ပစ်ချင်ရင်လဲ သူတို့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် မိုးပေါ်ထောင်ပစ်နေဖို့ပဲရှိတယ်။ အဲဒီအချက်ကတော့ ကျွန်တော်အာမခံရဲတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို အပေါ်ကစီးပြီးပစ်နိုင်ဖို့အတွက် နောက်ကိုဆုတ်သွားကြမယ်ဆိုရင်လဲ ဒီကောင်တွေ သူတို့စခန်းကို ပြန်မရောက်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲပေါ်လာပေါ်လာ ၁၅၅ မီလီမီတာတွေကတော့ တောင်ထိပ်တွေရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်ကို ကျည်ဆန်တွေ မရပ်မနား ကျအောင်ပစ်နိုင်မှာပါ။ ပြီးတော့ သူတို့ဘက်က ချထားတဲ့အမြောက်တွေကိုလဲ ဖျက်ဆီးပစ်မှာ သေချာတယ်’

‘ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ သူ တို့ က အ မြောက် တ ချို့ ကို တောင်တန်းတွေကြားမှာ ဒါမှမဟုတ် တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ချထားမယ်ဆိုပါတော့’ ဂျိုးဇက်က သံသယမကင်းသောလေသံဖြင့် မေးသည်။

‘ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျား’ ဟု ပီရော့သံက ဖျတ်ခနဲတုံ့ပြန်သည်။

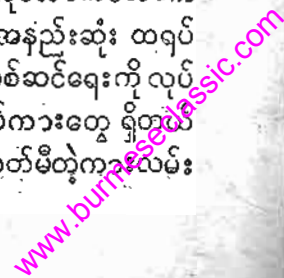
‘ခင်ဗျား လေယာဉ်နဲ့ သွားတဲ့အခါ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အဲဒီတောင်တန်းကြီးတွေကို သေသေချာချာ နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်ဖို့ အကြံပေးပါရစေ၊ လူတွေက ဟိုးအောက်ဘက် သစ်တောကြီးတွေကြားက ဖြတ်ပြီး အလွန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ တောင်စောင်းတစ်လျှောက် အမြောက်တွေကို ဆွဲထင်ဖို့ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ မလွယ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ဒီတောင်တန်းတွေရဲ့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို လေ့လာပြီးတဲ့ အချိန်ထိ ဒီကိစ္စကိုဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ထင်နေသေးရင်တော့ ကျွန်တော် အများကြီးကို အံ့ဩသွားပြီး ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား မေးသလို ကောင်ဝါတွေက အဲဒီလို အထူးအဆန်းတွေကို လုပ်နိုင်တယ်ဆိုဦးတော့ ကျွန်တော်တို့က မြင်နိုင်တွေ့နိုင်တယ်လို့ ကော ခင်ဗျား မတွေးမိဘူးလား၊ ပြီးတော့ သူတို့က အမြောက်တွေကို ကျောဘွေနှုတ်ပြီး တောင်တန်းတွေပေါ် သယ်သွားနေတုန်းမှာ သူတို့ဘားမယ် နေရာကို မရောက်ခင် ကျွန်တော်တို့က ပစ်ခတ်ပြီး ရှင်းမပစ်နိုင်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင်နေသလား’

ဂျိုးဇက်က တောင်ထိပ် တောင်စွန်းများဆီသို့ မော့ကြည့်သည်။ ‘သစ်တောကြီးတွေက တအားထူထပ်တာပဲ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ရန်သူတွေက လက်နက်တွေကို ဘယ်သူမှမမြင်အောင် သယ်လို့ မရနိုင်ဘူးလား’

‘အဲလိုပဲ တောင်တန်းကြီးတွေ ပေါ်မှာ စစ်သူကြီး ဟန်နီတော် ဆင်တွေနဲ့ တိတ်တဆိတ် ကျော်ဖြတ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုးကို ခင်ဗျား ဆိုလိုတာပဲမဟုတ်လား မွန်စီယာရှားမင်း၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူးက တကယ်လက်တွေ့ ဖြစ်လာတယ်ထားပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့က သူတို့တစ်တွေ အပြင် ထွက်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ထက် အင်အား အဆမတန်သာလွန်နေတဲ့ အမြောက်ကြီးတွေနဲ့ ချေမှုန်းပစ်မှာပေါ့’

ပြင်သစ်တပ်မှူးသည် သူ၏ ပြည့်ဖောင်းဖောင်းမျက်နှာကို ဂျိုးဇက်ဘက်လှည့်၍ မျက်ခုံးများကိုပင့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန် သတင်းစာဖတ်ပရိသတ်က ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘာမှမသိနားမည်ဘဲလယ်သမား ခြေလျင်တပ်သားတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရမှာပါလား ဆိုတဲ့ အချက်ကို မေ့နေကြဓာကိုးဗျ၊ ဒီကောင် တွေ ဆီ မှာ ရှုရှား နိုင်ငံ လုပ်ထရပ်ကား လက်တစ်ဆုပ်စာပဲရှိတယ်၊ လေယာဉ် ရှိသလား မရှိဘူး၊ တင်ကားတွေ ရှိသလား၊ မရှိဘူး၊ သူ့ဆီရဲ့ ရိက္ခာလှောင်တဲ့ ကုန်ရုံတွေဟာ မိုင်ပေါင်း သုံးရာလောက်ဝေးတဲ့ ယန်ဘေးမှာပဲရှိတယ်၊ သူတို့တပ်တွေကိုထောက်ပံ့နိုင်တဲ့ရိက္ခာက ဆန်တစ်မျိုးပဲ ရှိတာ၊ ကျည်ဆန်ဆိုတာ လုံလုံလောက်လောက် ထောက်ပံ့နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနည်းဆုံး ထရပ်ကားတပ်တွေအများကြီးသုံးပြီးခေတ်မီတဲ့ စစ်ဆင်ရေးကို လုပ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်ကိစ္စပါ၊ နောက်ဆုံးဗျာ ထရပ်ကားတွေ ရှိတယ် ဆိုဦးတော့ ဒီတောင်ကြားကိုမောင်းလာဖို့ခေတ်မီတဲ့ကားလမ်း

မကြီးတွေရှိသလား၊ မရှိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့လေတပ်က ကင်းလေယာဉ်တွေဟာ အမြဲတမ်း ကင်းထောက်နေကြတယ်၊ သူတို့တပ်တွေလှုပ်ရှားတာတို့ ရိက္ခာသယ်တာတို့တွေရင်တွေ့တွေ့ချင်း ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ပစ်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားတယ်၊ ရန် သူ ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့ အမြောက်တပ်အင်အားနဲ့ လေတပ်အင်အားကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဖို့ အဖြေမရှိပါဘူး'

'ဒါပေမယ့် မတ်လကျရင် ဝင်လာမယ့် မုတ်သုံရာသီကို ထည့်ပြီး စဉ်းစားရဲ့လား' ဟု ဂျိုးဇက်က လေအေးဖြင့် မေးသည်။

'အဲဒီရာသီက ခင်ဗျားတို့ လေတပ်က လေယာဉ်တွေကို အနှောင့်အယှက်ပြုမယ်၊ ပြီးတော့ လယ်သမားတွေနဲ့ စုစည်းထားတဲ့ ရန်သူ့ခြေလျင်တပ်သားတွေဘက်က အသားစီးရအောင် အထောက်အကူပြုမယ်၊ ဒါတွေကိုရော ခင်ဗျားစဉ်းစားထား ပြီလား'

'ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စစ်ဆင်ရေး အစီအစဉ်တွေကို အလွန်ကြီးမားတဲ့ သတိနဲ့ ရေးဆွဲ ချမှတ်ထားတာပါ မှန်စိယာရှားမင်း' ဟု ဗိုလ်မှူးကြီး ပီရောသ်က ပခုံးများကို တုန်၍ ပြန်ပြောသည်။

'တောင်တန်းတွေပေါ်ကကောင်ဝါတွေ ဆင်းလာတဲ့အခါ ကျမှ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စစ်ဆင်

ရေးကို အမှန်ကြိတ်စစ်ဆင်ရေးလို့ သာကြောင့်ခေါ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားပါလိမ့်မယ်'

ပြင်သစ်တပ်မှူးသည် ဦးခေါင်းကိုမော့၍ ကောင်းကင်ဆီသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ အပြု ရောင် နှင့် ကာကီ ရောင် လေထီးများသည် တိမ်လွှာတိမ်လိပ်များ၏ အောက် ခြေကိ ဖြတ်၍ ခဲရောင်သန်းနေသော ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံပြုကာ မြေပြင်ဆီသို့ ကျလာနေကြသည်။ အစားအစာထုပ်ကြီးများ၊ ကျည်ဆန်သေတ္တာများ၊ သံဆူးကြီးတွေများ၊ မြေတူးကိရိယာတန်ဆာပလာထုပ်များ၊ ခြင်္သေ့ထုပ်ကြီးများ၊ စစ်ဖိနပ်များနှင့် စက်ကိရိယာတန်ဆာပလာ ပစ္စည်းသေတ္တာများသည် ဆီးနှင်းခဲကြီးများသဖွယ် ဆင်းလာနေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဂျစ်ကားအမြောက်တပ်စု တစ်စုမှတစ်စု သို့ ကူးပြောင်းသွားနေခိုက်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံခြားသားတပ်ဖွဲ့များမှ တပ်သားများ၊ ကိုလိုနီခြေလျင်တပ်မတော်မှ အသားမည်းမည်း မော်ရိုကိုစစ်သားများ၊ အယ်လ်ဂျီရီးယန်းတပ်သားများနှင့် ဘိုဒိုင်းအစိုးရ၏ သစ္စာတော်ခံ ဗီယက်နမ်တပ်သားများသည် မြေပေါ်သို့ကျလာသည့် ရိက္ခာပစ္စည်းများကို ရှာဖွေသယ်ယူရန် အပြေးအလွှား သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြလေသည်။

'ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ရဲ့ အမြောက်ကြီးတွေကို အဖုံးအကာမရှိဘဲ ဒီပုံအတိုင်း ထားတာပဲလား'

၅၂ ဇောင်းထွန်းသူ

သူတို့၏ဂျစ်ကား အမှတ်ခြောက်နှင့်ခုနစ် ကျင်းများရွှေမှ
ဖြတ်အသွားတွင် ဂျိုးဇော်က မေးသည်။ အ မြောက် များ ကို
အပေါ်မှ အကာအကွယ် မထားဘဲ ဆုံလည်ပေါ်တွင် တင်
ထားသည်ကို သတိထားမိ၍ မေးခြင်းဖြစ်၏။

‘သူတို့ရဲ့ ပစ်မှတ်ကို တိုက်ရိုက်ပစ်ခတ်နေတဲ့ အခါမျိုး မှာ
အခုလိုထားရင် တစ်ဖက်က အန္တရာယ်ကို အလွယ်တကူ ကာ
ကွယ်နိုင်ပါ့မလား’

‘အမြောက်တွေကို အဲဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ဖြန့်ချထားတာက လွတ်
လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပစ်ခတ်နိုင်အောင်လို့ပါ။ ဒီပုံစံလုပ်မေးထား
တော့ ဘယ်ဘက်ကိုပဲ ပစ်ချင်ပစ်ချင် အလွယ်တကူ လှည့်ပြီး
ပစ်လို့ရတယ်။ သူတို့ကို အပေါ်ကအုပ်ထားရင် ထိ ရောက် မှု
အား အများကြီး လျော့သွားနိုင်တယ်’

ပြင်သစ်တပ်မှူးသည် သူ့ လက်မှန်မှန်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

‘ကဲ မွန်စီယာရှားမင်း၊ ကျွန်တော် ကို ခွင့်ပြုဦး၊ ကျွန်တော့်
မှာ စစ်ဆေးစရာ တခြားကိစ္စတွေက ရှိနေသေးတယ်။ တကယ်
လို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမြောက်တပ်တွေ ချထားပုံ နည်းစနစ်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဘဝင်မကျသေးရင် ဆိုင်ဂိုမှာရှိနေတဲ့ စစ်မစ်ရှင်
အဖွဲ့က ခင်ဗျားရဲ့ အပေါင်းအသင်း အမေရိကန်တွေဆီမှာ
မေးကြည့်ပေတော့၊ သူတို့အားလုံး ဒိန်ဘင်ပူးခံတပ်ကို လာပြီး
လေ့လာထားပြီးပြီ၊ ဗိုလ်ချုပ် အို ဒင်နီယယ်တောင် ပါလာ

သေးတယ်။ သူတို့လူစုကတော့ ကျွန်တော်တို့ခန်းရဲ့ခံစစ်အနေ
အထားနဲ့ ယာယီလေယာဉ်ကွင်း တည်ဆောက်ထားပုံတွေဟာ
ခိုင်မာတယ်လို့ ယူဆကြတယ်’

ပီရော့သ်သည် နောက်ထပ် ဂျိုးဇော်အား ဘာမှထပ်မပြော
တော့ဘဲ သူ၏ဂျစ်ကားဒေဂိုင်ဘာရဲဘော်အားကားကိုအမြောက်
တပ်စု တစ်စုအနီး၌ ရပ်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ ကား ရပ်လျှင်
ရပ်ချင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ဂျိုးဇော်အား တပ် ရှင်း
ရုံးခန်းသို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရန် ထပ်မံ၍ အ မိန့် ပေး သည်။
ထို့ နောက် အူ အား လှမ်းကြည့်နေကြသည့် အမြောက်တပ်ဖွဲ့
ဝင်များနှင့် စကားပြောရန် ဂျစ်ကားအနီးမှ ခပ်ကဲကဲ ခပ်
မြန်မြန် ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဖြင့် အုပ်ချုပ် ကိုင်လိုက်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်ကို ဂျိုးဇက်၏ ပခုံးပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်သည်။

တကယ်လို့ခင်ဗျားအနေနဲ့ပေးတင်ကောင်လို နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ဘဝကို ခံနိုင်ရည် ရှိသွားဖို့အတွက် ပေးတော့ရဲ့ အမှုအကျင့်နဲ့ အလေ့အထတွေကို သိအောင်လေ့လာရလိမ့်မယ်။

ဖြင့်သစ်အရာရှိက တရင်းတနှီး ပြောပြနေရယ်လို့လည်း လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို အမေရိကန် အမျိုးသားဘက်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။

(၄)

မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသော တောင်ကုန်းများ ပေါ်သို့ အချက်ပြ မီးကျည်များ ကြဲချရန် တာဝန်ကျသည့်ဒါကိုတာလေယာဉ်သည် ကွင်းမှ တက်ရန် တာဝန်လျက်ရှိသည်။ လေယာဉ်ပျံ၏ တစ်ဝိုက်သည် တပ်ရင်းဦးစီးချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီးကပ်စထရီး၏ သစ်လုံးသဲအိတ် ကတုတ်ကျင်းထဲသို့ ခပ်သဲ့သဲ့ဝင်ရောက်လာလျက်ရှိ၏။ သူ့ကတုတ်ကျင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်ရှိနေသော ကတုတ်ကျင်းထဲတွင် ပေါလ်နှင့်ဂျိုးဇက်တို့သည် စစ်ခုတင်များပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ လေယာဉ်ပြေးလမ်းအတိုင်း အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် သွားနေသော ဒါကိုတာလေယာဉ်၏ အရှိန်ကြောင့် မြေကြီးသည် တုန်ခါလျက်ရှိ၏။ ခပ်နိမ့်နိမ့် ကတုတ်ကျင်းအမိုးဆီမှ မြေမှုန့်များ ကျမလာမီ ပေါလ်သည် သူ့လက်ထဲမှ မတ်ခွက်ကို လက်

အကောင်းစား ရှုန်ပိုက်ကို ကြော့ရည်သုတ် စစ်တင် မတ်ခွက်နဲ့ထည့်ပြီး အားရပါးရ အောက်ရတာဟာ သိပ်ကို ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒိန်ဘင်ဖူးဒေသရှိ မြေအောက်က ဖုန်နီမှုန့်တွေနဲ့ ရောသောက်ရင်တော့ အရသာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်သွားရော။

ဂျိုးဇက်က သူ့အရက်မတ်ခွက်ကို ပေါလ်ဆီသို့ ပြန်၍ မြှောက်ပြလိုက်ပြီး ပြုံးသည်။ ပြုံးတော့ အရက်ကို တစ်စုံစာမော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ် တံတောင် တစ်ဖက်ထောက်၍ လှဲချလိုက်သည်။ သူသည် အစောင့်အရှောက်အမျိုးမျိုး ခြံရံလျက် တစ်နေကုန်မျှ တောင်တန်းများနှင့် စစ်စခန်းများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုခဲ့၏။ သူ စစ်သတင်းထောက်အဖြစ်ဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံနှင့် ကိုရီးယားနိုင်ငံများအတွင်း ခြံလည်းပင်ပန်းကြီးစွာ ခရီးသွားခဲ့ဖူး၏။ အခုလည်း သူတစ်ကိုယ်လုံး

တွင် ဖိန်အလိမ်းလိမ်းလူးကာ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုဒဏ်ကို ခံနေရ၏။

သူ့အိတ်ကပ်အတွင်းရှိ မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင်မူ သူ့ ယနေ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ရသည့် အရာရှိများနှင့်အရာခံဗိုလ်များ ပြော ပြလိုက်သည့် အချက်အလက်များဖြင့် ပြည့်နေပြီ ဖြစ်၏။ သွား လေရာရာ လည်ပင်းတွင်လွယ်၍ သယ်သွားသော ကင်မရာသည် လည်း ပလတ်အလိပ်ပေါင်းများစွာကို ထုတ်လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

သူပြန်ရောက်လာသောအခါ ပေါလ်က အိပ်စင်တစ်လုံး ကို သူ့အိပ်စင်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ချပေးသည်။ လွန်ခဲ့သော နှာရီဝက်ခန့်ကတော့ ဂျိုးဇက်သည် လက်အောက် အရာရှိ တစ်ဦး၏ အကူအညီနှင့် တပ်ရေးအလုပ်တာဝန်များကို ဆောင် ရွက်နေရသော ပြင်ဆစ် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးပေါလ်အား မနိုးမဝေး မှ တိုင်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ ယာယီသုံး ခုံများပေါ်မှ စစ်မြေ ပြင်သုံး တယ်လီဖုန်းများသည် မကြာခဏ ထထမြည်သည်။ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ဖိုင်များသည် ဝင်လာလိုက် ပြန်ထွက် သွားလိုက်။

ပေါလ်သည် သူ့ကုလားထိုင်မှ မကြာမကြာထကာ ပလတ် စတစ်ကော်ပြား ဖုံးအုပ်ထားသည့် မြေပုံများနှင့် ရိက္ခာ သိုလှောင်မှု အခြေပြစာရင်းဇယားများတွင် ရောင်စုံ မြေဖြူ များဖြင့် ဖြည့်စွက်သင့်သည်များကို ဖြည့်စွက်သည်။

အချိန်တိုင်းလိုလိုပင် မော်တာကျည်ဆန်သည် စခန်းအနီး အနားတစ်ဝိုက်၌ ကျရောက် ပေါက်ကွဲတတ်သည်။ ထိုအခါ ကတုတ်ကျင်းခေါင်မိုးမှ မြေနီမှုန့်များသည် ထွက်အန်၍ ကျ လာတတ်၏။ နံရံများတွင် ကပ်ထားသည့် ကောက်ရိုးဖျာ များသည် အစိုဓာတ်ကို ခုခံကာကွယ်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိ။ မြေကြီး မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့လာသော စိုထိုင်းလှိုင်းဓာတ်သည် ချဉ်စက်စက် အောက်သိုးသိုးအနံ့ကို ပေးလျက်ရှိလေသည်။

‘စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်နေရ လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝစိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး ဂျိုးဇက်’ ဟု သူ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိ ပြန်ထွက်သွားသည့်အခါ ပေါလ်ကစိတ် ညစ် စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဖက်ယမ်းလို ပြီး ပြောသည်။

‘ဒီမှာထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေရမယ့်အစား တပ်သားတွေနဲ့ တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ သွားပြီး တစ်နေ့လုံး တိုက်ကင်းပဲ လှည့်နေချင်တယ်’

သူသည် စကားကိုဖြတ်ကာ ရှန်ပိန်ကို တစ်ငုံမျှငုံလိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား အခုလိုရောက် ဘဲတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်၊ ဘဲတော့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားရောက် လာတော့မှပဲ ကျွန်တော် တိုက်ကင်းမထွက်ရတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီဆိုတာ သတိရလာတယ်၊ လမ်းမှန် ပြန်ဖြစ်သွားဖို့အတွက် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ဗိုလ်မှူးကြီးကပ်စထရီးဆီချဉ်းကပ်ပြီး မနက် ဖြန် မနက် ခင်ဗျားခရီးထွက်တဲ့အခါ အစောင့်တပ်နဲ့အတူ လိုက်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းထားရတယ်’

'ဒါလဲ မင်္ဂလာသတင်းပဲပေါ့ဗျာ' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြုံးရယ် ပြောသည်။

'ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့် ရွောက် ပေးနိုင်တာပေါ့၊ မီးခိုးတလူလူထွက်နေတဲ့ တိုင်းရင်း သား လူမျိုးစုတဲတွေထဲမှာ ခင်ဗျားအကြာကြီး မနေမိအောင် သေးကထိန်းပေးနိုင်တာပေါ့'

ပေါလ်က ငယ်စဉ်က ကြုံခဲ့ရဖူးသည့်အဖြစ်ကို ရည်ညွှန်းပြီး နောက်ပြောင်ပြောသည်။ သေးဆယ်တွင်း ဝင်နေပြီ ဖြစ်သော် လည်း ပြင်သစ်အရာရှိ၏ မျက်နှာသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်နီးပါးခန့်ကလိုပင် ခင်မင်စရာ ကောင်းတုန်း ဖြစ် သည်။ သူ၏ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသော ဆံပင်၏ နားထင်အထက် နားမှ ဆံစပွားသည် အခုဆိုလျှင် ဖြူနေလေပြီ။ သို့သော်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ကြံ့ခိုင် သန်မာဆံပင်။ ပိန်ချုံးသွယ်ကျ သော မျက်နှာသည် ငယ်စဉ်တုန်းကလိုမဟုတ်။ သူ့အဖေ၏ မျက်နှာနှင့် ပို၍ တူလာသယောင်ယောင်ရှိသည်။

'ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် ဒီဒေသခံ တိုင်းရင်းသား လူမျိုး စုတွေဆီက အကူအညီကို မျှော်လင့်နိုင်သေးတာပေါ့ ဟုတ် လား' ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

'မျှော်လင့်လို့ မရှိတော့ဘူး' ဟု ပေါလ်က သက်ပြင်း တစ် ချက်ချ၍ ခေါင်းကိုယမ်းပြီး ပြောသည်။

'ကျွန်တော်တို့ကို ဆန်အရက်တိုက်ပြီး ကူညီမယ် မှုိုင် လူမျိုးစု အကြီးအကဲတွေ မရှိတော့ဘူး ဂျိုးဇက်၊ ဟိုတုန်းက

ကြုံခဲ့ရတဲ့ရက်တွေဟာ ထာဝရကို ကုန်ဆုံးဆွားပြီလို့ ပြောရ တော့မှာပဲ'

ပေါလ်၏မျက်နှာတွင် ရှင်လန်းမူအရိပ်အငွေ့ များပျောက် ကွယ်မသွားသော်လည်း ပြောလိုက်သည့် အသံကတော့ ဆွေး မြည့်မှုနှင့် စိတ်မချမ်းမြေ့မှုကို ဖော်ပြနေသည်ဟု ဂျိုးဇက်က ထင်သည်။ ဤအသံကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် အပြစ်မကင်း သလိုလို၊ နောင်တရသလိုလို ခံစားမှုမျိုးသည် သိသာစွာ ဝင် ရောက်လာခဲ့၏။

စောစောပိုင်း နှစ်များအတွင်းက သူသည် အင်ဒိုချိုင်းနား ဆွို စစ်ပွဲအခြေအနေ လေ့လာရန် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ခဲ့သည်။ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်ထက် မနည်းဟုပင် ခန့်မှန်းရ၏။ ထိုစဉ်က ပေါလ်သည် ဆိုင်ဂိုတွင် မရှိ။ ပြင်သစ် အထူးတပ်ဖွဲ့များနှင့်အတူ ခရီးထွက်နေရ၏။ ပေါလ်မရှိခိုက် တွင် သူတွေ့လိုသောလူနှင့် တွေ့ရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူသည် အသေအချာတွက်ချက်ပြီး ပေါလ်၏အိမ်သို့ သွားခဲ့ သည်။

ထိုစဉ်က သူနှင့်လန်းတို့သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ် အတွင်းက အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း လိုက်နာပြီး ကိုယ် ဘဝနှင့်ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး နေသွားကြရန် စဉ်းစား ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက် အတူတူတွဲ၍ တူယက်ကို ရှာဖွေရန် ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါကလည်း သူတို့သည် စစ်ကြီး ပြီးဆုံးခြင်းနှင့်အတူ သူတို့နှစ်ဦး၏ဘဝသည်လည်း တစ်လမ်းစီ

လျှောက်ရတော့မည် ဟူသော အသိကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားခဲ့ကြ
၏။ မိမိတို့အား မှီခိုနေကြသည့် သားသမီးတွေ ဘဝကြင်ဖော်
တွေကလည်း မိမိတို့နှင့်အတူရှိနေကြ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ယင်းအခြေ
အနေမျိုးကွင် သူတို့အဖို့ ရွေးစရာလမ်းသည် တစ်လမ်းတည်း
သာ ရှိဘော့သည်ဟုပင် မြင်ခဲ့ကြ၏။

ဤကြားထဲမှပင် ဂျိုးဇက်က သူတို့၏သမီးငယ် တူယက်
အား လန်း၏ အစီအစဉ်အတိုင်း လန်း၏အစ်ကို တင်မိ၏
မိသားစုထံတွင်ထား၍ မွေးမြူထားခိုက် ငွေကြေး ထောက်ပံ့
ပါရစေဟု အဆိုပြုခဲ့သည်။ ဤအဆိုကို လန်းက လက်ခံခဲ့သော်
လည်း ထို ထက်ပို၍ကား နယ်မကျွဲကြွေ သဘောတူခဲ့ကြသည်။
အထူးသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် အဆက်အဆံ ထပ်မံ၍
မရှိသင့်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုတစ်ခေါက်ရောက်ပြီးနောက် ငါးနှစ်အကြာ ဂေးဇက်
တီးယား သတင်းစာ၏ သတင်းထောက်ဘဝဖြင့် ဆိုင်ဂိုသို့
နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင်မူ လန်းနှင့်
ထပ်မံ၍ ဆုံမိခဲ့ပြန်သည်။

ဆုံမိခဲ့ရသည့် အခါတိုင်း လန်းသည် သူ့ လိုပင် အိမ်ထောင်
ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ရှုပ်စရာများရှိနေသည်ကို သိခဲ့ရသည်။
အထူးသဖြင့် ပေါလ်အပေါ်၌ ထားရှိသော သဘောထား
ပြောင်းလဲနေသည့်အဖြစ်ကို သူ့ နားလည်ခဲ့ရ၏။ လန်း ကိုယ်
တိုင်ကပင် သူနှင့် ပေါလ်တို့ စိတ်ချင်း မနီးစပ်ကြတော့ဟု
ထုတ်ဖော်၍ပြောခဲ့၏။

နောက်ပိုင်း သူ အလည်ရောက်ခဲ့သည့် ကာလများတွင်
လည်း လန်းက သူ့ ခင်ပွန်း ပေါလ်၏အပေါ်၌ သစ္စာမဲ့သည့်
အဖြစ်မျိုးဖြစ်မလာစေရန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားမြစ်ခဲ့သည်။
သို့သော်လည်း သူနှင့် တိတ်တဆိတ် ဆက်၍ တွေ့ရန်ကိုမူကား
စိတ်အလိုလိုက်ကာ သဘောတူခဲ့၏။ ယင်းအချက်တစ်ချက်
သည်ပင်လျှင် ဂျိုးဇက်၏စိတ်၌ အပြစ်မကင်းဟူသော မလုံမလဲ
စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က လူချင်းတွေ့ကြသည့်အခါတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်
အခုလို တိတ်တဆိတ် ချိန်းတွေ့နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့
နှစ်ဦးမှ မွေးဖွားလာသည့် တူယက်ရှိနေသည်ကိုလည်းကောင်း
ပေါလ်မသိ ဟူ၍ပင် မဝံ့မရဲစိတ်ဖြင့် ထင်ခဲ့သည်။

သူ ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်သို့ ထွက်မလာမီ ရက်အနည်းငယ်ခန့်က
ပေါလ်အား စခန်း၏ဦးစီးချုပ်အဖြစ် ခန့်ထားလိုက်ကြောင်း
သိခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးကျဘော့လည်း သူနှင့် ပေါလ်တို့သည်
မရှောင်သာ မလွှဲသာ ဆုံမိကြရတော့မည် အခြေအနေသို့
ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရပါပေကောလားဟူသော အသိ ဝင်လာခဲ့သည်။
တို့အခါ သူသည် လူချင်းဆုံမိပါက အဖြစ်မှန်ကို ပေါလ်အား
ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့သော်
လည်း အခုလို သူတို့နှစ်ယောက် ကတုတ်ကျင်းထဲ၌ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ဆုံမိကြသည့်အခါတွင်မူ သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်
တွေ့ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်သည်ကို တွေ့နေရသည်။

၆၂ မောင်ဖွန်းသူ

ဘာကိုမှမသိသော ပေါလ်သည် ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် ရှင် မြူးလျက် ရွှံ့နေသည်ဖြစ်ရာ မိမိအနေဖြင့် သူ၏ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုကို ဖျက်ဆီးရ... လုံးဝ စိတ်မကူးရဲအောင် ဖြစ်နေရ၏။ ဤသို့ ဖြင့် သူသည် ဤကိစ္စကို မပြောသေးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျား ဆိုင်ဂုံမှာ ရခဲတဲ့ဒဏ်ရာတွေကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရတာတွေများ ရွှံ့သေးသလား’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

ပေါလ်က ခေါင်းခါသည်။

‘မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျည်ဆန်နှစ်တောင်က ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်မှန်တာ၊ ကျွန်တော် တော်တော်ကံကောင်းတာ’

သူသည် ဂျိုးဇက်အား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြောင်ချင် နောက်ချင်သည့်အရိပ်အငွေ့များသည် သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် ထင်ဟပ်လျက်ရှိ၏။ ဤမျက်လုံးများကို လူချင်းစတော့ခဲ့သည့် ကိုချင်ချိုင်းနား ဘုရင်ခံ၏ ဧည့်ခံပွဲကို ဂျိုးဇက် ပြန်၍ သတိရနေမိသည်။ ထို့နောက် ပေါလ်၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် တည်ငြိမ်သွားသည်။

‘ဒါပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ထိခိုက်ရတာထက် ပိုဆိုးတဲ့ အဖြစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော်ကို ပစ်သတ်ဖို့ သူ့ရဲ့ တပ်သားကို အော်တစ်ပြုံး အမိန့်ပေးနေတဲ့ လော့ခံရဲ့ မျက်နှာထားကို ကျွန်တော် တစ်သက်မှာ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်

တော့ဘူး၊ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဒီနိုင်ငံမှာ လာနေသွားကြတဲ့ ကျွန်တော် အဖေတို့ မျိုးဆက်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ကျွန်တော် မေ့ပစ်လို့ မရနိုင်တော့တဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဝေဒနာကတော့ အင်မတန်ကို ပြင်းထန်ကြီးမားလှပါတယ်ဗျာ’

‘ဒီလိုဆိုတော့ ဒါတွေကို စိတ်ကသိနေရက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခင်ဗျားအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နိုင်ခဲ့သလဲ’

‘အမြင်မှန်တွေကို သိပ်ပြီး အလေးအနက်မတွေးဘဲ စစ်သားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရေးဆိုတဲ့ အလုပ်ကိုသာ ရွေ့တန်းတင်ပြီး လုပ်နေလို့ပါပဲ၊ စစ်သားတစ်ယောက် ဆိုတာကလဲ ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ သေစရာရှိတော့ သေလိုက်၊ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ ဘာကြောင့်လို့ မစဉ်းစားနိုင်တဲ့ ဘဝမဟုတ်လား’

‘ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရာထူးအဆင့်မျိုးနဲ့ကျတော့ ဒီကိစ္စဟာ အလွန်ကို မလွယ်တာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အထူးတပ်ဖွဲ့တွေထဲမှာကလဲ ခင်ဗျားလိုဒီနိုင်ငံနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာဆက်ဆံရင်းမှီးခဲ့ဖူးတဲ့ လူက များများစားစားရှိမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ပိုခွဲကြတာပေါ့’

‘အင်း မလွယ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ မိသားစုဆရာထံကို ဒီပြဿနာ ဝင်မူလာအောင် တားဆီးရတာကိုက မလွယ်အောင် ဖြစ်နေတာပဲ’

၆၄ မောင်ထွန်းသူ

ဂျိုးဇက်က ပေါလ်၏မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်သည်။ လန်းသည် သူနှင့်လူချင်းဆုံမိတိုင်း သူနှင့် ပေါလ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးရန် ငြင်းဆန်ခဲ့၏။ အခု ပေါလ်၏ထံမှ ထွက်လာသည့် ဝန်ခံချက်သည် သူ့စိတ်ကို များစွာလှုပ်ရှားသွားစေခဲ့သည်။

‘ခင်ဗျားဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုပါလိမ့်’ ဟု အမှတ်မထင် မေးလိုက်မိသည်။

‘ကျွန်တော် လန်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာဟာ အကြောင်းရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်တွေအားလုံးဟာ ကိုလိုနီနယ်ချဲ့သမားတွေ မဟုတ်ဘူး။ မတရားသဖြင့် အနိုင်အဟက် ဖျင်နေသူတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြချင်တဲ့စိတ် ကျွန်တော် ရင်ထဲကိန်းအောင်းနေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းမနည်းကြာခဲ့ပြီ။ ဘဲဒီစိတ်ကို ကျွန်တော် လက်တွေ့ဖော်ပြချင်လို့ပဲ။ ကျွန်တော်လန်းနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာဟာ ဗီယက်နမ်လူမျိုးတွေအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်တွေဘက်က တာဝန်မဲ့ခဲ့သမျှအတွက် တာဝန်ကျေအောင် လုပ်လိုက်တဲ့ လက်တွေ့ လာဇက တစ်ရပ်လို့ပဲ မြင်ခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား လက်ခံနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ပေါလေ၊ တည်ရှိနေတဲ့ အခြေအနေကို ပြောင်းလဲသွားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ ဆိုပါတော့’

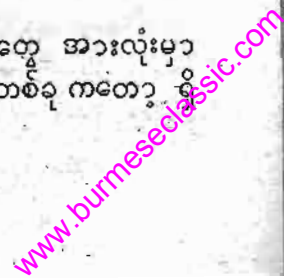
ပေါလ်က ပခုံးများကိုတုန်လှုပ်ပြီး သူ့တို့မှတ်ခွက်များတွင် အရက်ထပ်ဖြည့်ရန် ကော့ညက်ပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့ရှိဘဝမှာ အမြဲတမ်း တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားနေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ယောက်စလုံးက ကျွန်တော်တို့သားကို ချစ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘက်က အချစ်က ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေးပြီး ချစ်နေရသလို ဖြစ်နေတယ်။ လန်းဘက်က တစ်ခုခု လိုနေသလိုပဲ’

ကတုတ်ကျင်းနှင့် အတော်အလှမ်းဝေးသည့်နေရာ တစ်နေရာသို့ မော်တာကျည်ဆန်များ ကျရောက် ပေါက်ကွဲသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ကတုတ်ကျင်းသည် တုန်ခါသွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်မိုးဆီမှ မြေနီမှုန့်များသည် ထွက်အန်၍ ကျလာသည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ရင်ထဲတွင် မသိမသာဝင်လာသည့် မျှော်လင့်ချက် အသစ်ကလေးအပေါ် သစ္စာမဖောက်မိစေရန် အားထုတ်နေသည်။

‘ရယ်စရာတော့ အကောင်းသားဗျ၊ သိလား။ လင်မယား အိပ်တဲ့ ခုတင် ကာ နိုင်ငံရေး ကြောင့် နှစ်ပေါင်း များစွာ အလယ်တည့်တည့်က ခွဲထားခံရသလို ဖြစ်နေတယ်’ ပေါလ်က တမင်အားထုတ်ပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့် ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အသံတွင် ကြေကွဲမှုကတော့အပြည့်။

‘တစ်နည်းတူကံမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီဟာတွေ အားလုံးမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရား တစ်ခုကတော့ ရှိနေတယ်’

သူတို့သည် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာမျှ စကားမပြောဘဲ
ငြိမ်မိတ်နေကြသည်။ ဘီ ၂၆ လေယာဉ်များက တောင်
ကြားလွင်ပြင် ပတ်ပတ်လည်ရှိ တောင်ကုန်း တောင်ထိပ်များ
ပေါ်သို့ မီးလောင်ဗုံးများကြဲချနေသံကို နားစွင့်နေကြသည်။
နောက်ဆုံး ဂျိုးဇက်က မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အလွန်
ခင်မင်တူယ်တာသော အပြုံးဖြင့် သူ့အားကြည့်နေသည့် ပေါလ်
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်။

‘ခင်ဗျားလဲ အသိပါ ဂျိုးဇက်ရယ်၊ ဒီပြဿနာမျိုးကို ဖွင့်
ပြောစရာလူရှိတာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးတွေ
က ကျွန်တော်တို့နဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် အရာရှိတွေနဲ့ကျတော့
ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ပြောသင့်တယ်လို့ မထင်ဘူး’
ဂျိုးဇက်သည် သူ့ မိတ်ဆွေ၏ မျက်လုံးနှင့် ရင်ဆိုင်၍ မကြည့်ဝံ့။
သူသည် သူ့အခြေပျက်သွားသည့် အဖြစ်ကို ဖုံးကွယ်နိုင်ရန်
လက်ထဲမှမတ်ခွက်ကို ကပျာကယာမြှောက်၍ သူ့နှုတ်ခမ်းများ
နှင့် ထိလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုလဲ ဂျိုးဇက်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝ
အခြေအနေကကော...’

‘အဆင်ပြေတယ်လို့ ထင်ရတာပဲ၊ ကျွန်တော် မှာ လူ့အဖြစ်
မြန်လွန်းနေတဲ့ သားနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် မိန်းမနဲ့
ကျွန်တော်လဲ အစဉ်ချောပါတယ်’

ဂျိုးဇက်က သူ့အား ပေါလ်က ဝေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီး
အကဲခတ်နေမလားဟူသော အတွေးဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ သူ
သည် အားယူပြီး ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် နားလည်ထား သလောက်ကတော့ ချမ်းသာ
သုခ အပြည့်အဝရတဲ့ အိမ်ထောင်ဆိုတာ မရှိပါဘူး ပေါလ်
ရယ်’

ပေါလ်က တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာ ကို
ပြောင်နောက်နောက်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရွေးခလေး ထုံးစံက ချမှတ် ထား ခဲ့တဲ့
စည်းကမ်းအတိုင်း တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် သစ္စာ
ရှိကြတယ်ဆိုတာကော ဟုတ်ပါ့မလားဂျိုးဇက်ရာ’

‘ကျွန်တော်အဖို့တော့ အဆင်ပြေပါတယ် ပေါလ်ရယ်၊
တကယ်ပြောတာပါ’

ဂျိုးဇက်က သူ့ ကော့ညက်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းများဆီသို့ ဆွဲ
ယူလိုက်ပြန်သည်။

‘ကျွန်တော် စိတ်ပူနေတာက ခင်ဗျားအတွက်ပဲ၊ ခင်ဗျား
အလုပ်က အချိန်တွေ သိပ်နောက်မကျခင် ထွက်ဖို့များ စိတ်
မကူးဘူးလား၊ လန်းနဲ့ ခင်ဗျားသားကို ပြင်သစ်ခေါ်သွားဖို့
ကော မစဉ်းစားဘူးလား’

ပေါလ်ထံမှ အဖြေကို စောင့်စားနေသောဂျိုးဇက်သည် သူ
စောစောကကျိတ်၍ ဆုံးဖြတ်ထားသည့် ကိစ္စအတွက် သောက

ရောက်လျက်ရှိသည်။ သူ့အနေဖြင့် လန်း၏အနာဂတ်ဘဝကို သူနှင့်လက်တွဲဖို့ နားချရန်ဟူသောကိစ္စကို မလုပ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလော။ သို့သော်လည်း ပေါလ်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းပြနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသော အခါ သူ့ရင်ထဲမှ သောကသည် များစွာ သက်သာရာ ရသွားခဲ့လေသည်။

‘အဖြစ်ကတော့ ထူးဆန်းသလိုလိုပဲ၊ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို အခုအချိန်ကျခါမှ ကျွန်တော် နိုင်ငံပါလို့ အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ စခန်းအစပ်မှာရှိနေတဲ့ ကတုတ်ကျင်းတွေထဲက လီဂျင်နရီလိုခေါ်တဲ့ နိုင်ငံခြားတပ်သားတွေနဲ့မျှား တူနေမလားတော့ မပြောဆတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်မှာ ကိုယ့်နိုင်ငံပါလို့ ပြစရာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတောင် မရှိတော့သလို ဖြစ်နေပြီ၊ ပြင်သစ်မှာသာ ပြန်နေရရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ရေထဲကဆယ်ပြီး ကုန်းပေါ်တင်ထားခဲ့ရတဲ့ ငါးတစ်ကောင်လိုဖြစ်တော့မှာ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးလိုလို ဗီထက်နမ်မှာပဲ နေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဒီအရစ် ဒီဒေသကလို့ပြီး တခြား ဘယ်မှာမှ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ထင်မိတယ်’

‘ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဘာအတွက် ဒီနိုင်ငံမှာနေမှာလဲ၊ အခုအချိန်အထိဒီနိုင်ငံရဲ့ ကြက်ပေါင်စေးလုပ်ငန်း၊ သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်း၊ သင်္ဘောလုပ်ငန်းနဲ့ ဘဏ်လုပ်ငန်းတွေက ထွက်လာသမျှ အကျိုးအမြတ်တွေကို အတင်းအဓမ္မ ဝါးမျှစားသောက်

နေကြတဲ့ ပါရီမြို့တော်က အစုရှင်ကြီးတွေရဲ့ အကျိုးကို ကာကွယ်ပေးဖို့လား’

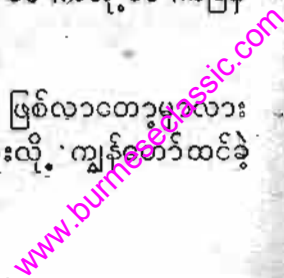
‘အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး’

ပေါလ်က ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါသည်။

‘ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံက အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်ကြီးရဲ့ စစ်ပွဲအတွက် မကြာသေးခင်ကပဲ ဒေဂါလာ သုံးဘီလီယံတိတိ ထည့်ဝင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထည့်တာလဲ၊ မော်စကိုနဲ့ ပီကင်းက ဒီကျွန်းဆွယ်ကြီးကို သိမ်းပိုက်မသွားစေချင်လို့ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ဆက်နေချင်တာဟာ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အခုဆိုရင် တရုတ်လက်နက်နဲ့ တရုတ်စစ်ပညာကို တိုက်ခိုက်နေကြတယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တခြားဗီယက်နမ်မျိုးချစ်တွေက ကောင်းမွန်ခိုင်ခံ့တဲ့ အစိုးရတည်ဆောက်ပြီးချိန်အထိ ကွန်မြူနစ်တွေကို နာလန်မထူနိုင်အောင် တိုက်ထားပေးမယ်ဆိုရင် ဒီနိုင်ငံမှာ သူတို့လူမျိုးတွေအတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေမယ့် စနစ်မျိုးနဲ့ အစိုးရမျိုးကို ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီနိုင်ငံအတွက် အမြဲတစေ ထားခဲ့တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဟာ အဲဒါပဲ’

ဂျိုးဇက်သည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းသလားနေသည်။

‘ဗီယက်နမ်ကို ဒုတိယကမ္ဘာပွဲ ဖြစ်လာတော့မှာလားလို့ ဘယ်တော့မှ တွေးကြမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့

တယ်၊ ဒီမယ် ပေါက်၊ ကိုးရီးယားနဲ့ဗီယက်နမ်ဟာ မတူညီတဲ့ ပြဿနာနဲ့စပ်ရပ်ဗျ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနှစ်လောက်က ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဟိုချီမင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်တဲ့ အခွင့်ကောင်းတစ်ခုကို ရခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က လက်လွတ်ခံခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝီနော့ ကျွန်တော်ဒီမှာ မြင်တွေ့နေရတဲ့ အရာတွေကို ကြည့်ပြီး ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိတာရှိတယ်၊ တကယ်လို့သာ ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်ကို ကမ္ဘာ့ကုန်မြူနစ် ဝါဒကြီးအပေါ် အနိုင်ယူဖို့ အတွက် စံပြအဖြစ်ထားပြီး လုပ်ကြမယ်ဆိုရင် အနောက်နိုင်ငံတွေဟာ အခုကတည်းက ဆုံးရှုံးနေပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်

သူသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ ပေါလ်အား အားနာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော် အခုလို ပြောရတာ စိတ်မကောင်း ဟိဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ပြောတဲ့စကား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထူးပါဘူးလေ၊ ပြောငိုပြောငပ် ပြောပါတော့မယ်၊ ဟောဒီ စစ်စခန်းကိုပဲကြည့်၊ အခုလိုက် အပြုလိုက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသလိုဖြစ်မယ့် နေရာမျိုးပဲ၊ စစ်ရေးအရ ကြည့်ပြီး ပြောကြမယ်ဆိုရင် အခုလောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နေရာမျိုးကို ကျွန်တော် တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်’

ပေါလ်က ပခုံးတုန်သည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ကိုယ်ပိုင်သီးခြား အစီအစဉ်တွေချပြီး နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာရှိနေတဲ့ အရာရှိအား လုံး လိုလို တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ပြောနေကြတဲ့ စိုးရိမ်မှု တစ်ခုကိုတော့ နေ့စဉ်ကြားနေရတာပဲ။ သူတို့ ကြောက်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကုန်မြူနစ်တွေက ဒီခံတပ်တွေဆီကို ဆင်းလာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို မတိုက်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်မှုပဲ၊ အခုအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ သူတို့တပ်အားလုံးကို တစ်နေရာတည်းမှာ သွားစုပြီး ပစ်မှတ်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားအောင် လုပ်လို့မရသေးဘူး၊ အဖြစ်ကတိလျှပ်ကို ရေထင်ပြီး တကောက်ကောက် လိုက်နေရသလိုပဲ၊ ဒါကတော့ ခင်ဗျားအသိပါဗျာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနာဗာရီကလဲ ယုံကြည်မှုအပြည့်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ကပ်စတရီးကလဲ ယုံကြည်မှုအပြည့်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးပီရေ့သ်ကလဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခံတပ်ဟာ အင်မတန် ခိုင်ခံ့ တယ်လို့ သေချာပေါက်တွက်’

ပေါလ်က ပခုံးများကို တုန်လိုက်ပြန်သည်။

‘အဲဒီတော့ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မှာရွေးစရာလမ်းကမရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ လှည်းဘီးတွေကို ကျွန်တော်တို့ ပခုံးတွေနဲ့ ဝင်ထမ်းပြီး တွန်းတင်ပေးရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့’

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့လေယာဉ်မှူးတွေကတော့ ယုံကြည်မှု မရှိကြပါဘူး’ ဂျိုးဇက်က ဆိုသည်။

‘တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့အသက်ပဲ၊ မုတ်သုံ
ရာသီကလဲ ဝင်လာနေပြီ၊ တကယ်လို့ လေကြောင်း အထောက်
အကူ အားနည်းသွားမယ်ဆိုရင်...’

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ပြောချင်သည့်စကားကို ပြောမထွက်သလို
ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် သူ့ပြောရမည့် စကား
အတွက် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေဟန်ကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။

ပေါလ်သည် ကော့ညက်အရက်ပုလင်းကို လည်ပင်းမှ ဆုပ်
ကိုင်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ဂျိုးဇက်၏ လက်မောင်းကို
ဆွဲ၍ ကတုတ်ကျင်းတံခါးဝသို့ ခေါ်လာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ခဏတဖြုတ် အပြင်ထွက်ပြီး လေလေးဘာ
လေး ရှူကြရအောင်၊ ဒီထဲထိုင်နေရတာက ကြာတော့ မွန်းကျပ်
လာတယ်’

အပြင်အောက်တွင် တာဝန်ကျ ဒက်ကိုတာ လေယာဉ်သည်
တောင်တန်းများပေါ်မှ လှည့်ပတ်ပျံဝဲကာ မီးကျည်များချပေး
လျက် ရှိသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးပီရော့သ်၏ အမြောက်တပ်မှ
အမြောက်များသည် ကြိကြားကြိကြား ပစ်ခတ်လျက်ရှိသည်။
အမြောက်ကျည်ဆန်များသည် တောင်တန်းများ၏ အမြင့်ဆုံး
အပိုင်းများမှ တောအုပ်များပေါ်သို့ ကျရောက်ကာ အုန်းခနဲ
ဝုန်းခနဲ မြည်ဟည်းပေါက်ကွဲလျက် ရှိကြ၏။ ဂျိုးဇက်၏ဘေးမှ
ပေါလ်သည် အေးမြသောလေကို တစ်ချက်မျှ အားရပါးရ
ရှူသွင်းလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားလဲ သိမှာပါ၊ ဂျိုးဇက်ရယ်’ ဟု ပေါလ်က သက်ပြင်း
တစ်ချက်မျှ ပြောသည်။

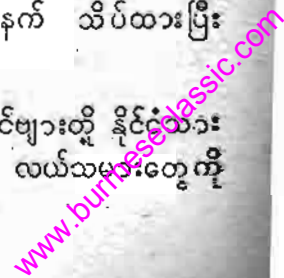
‘အခုအခါ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံထဲလာပြီး ခပ်ရှူးရှူးအလုပ်တွေ
လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေဟာ ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်မျိုးတည်း မဟုတ်
တော့ဘူး၊ အမေရိကန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီကနေ့ မျှိုင်လူမျိုး
စု ရွာထဲဝင်ပြီး သူ့ရဲ့အသားမည်းမည်း မှိုင်မင်းသမီးကလေး
ကို ရှာမယ်ဆိုပါတော့၊ သူ့ဘာတွေ့မယ်ထင်သလဲ’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းခါသည်။

‘ဝတ်လစ်စလစ် နေလေ့ရှိတဲ့ မျှိုင်မင်းသမီးကလေးဟာ
ဟိုတုန်းကလို့ သူ့ရဲ့ဗိုက်သားလှလှကလေးကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား
စွာနဲ့ မပြတော့ဘူး၊ အဲဒီလို မြင်ကွင်းမျိုးဟာ အသစ်ဆိုက်
ရောက်လာကြတဲ့ အမေရိကန်သားသနားပြု ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့မျက်စိ
တွေထဲမှာ အလွန်ဆိုးဝါးတဲ့ မြင်ကွင်းတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဒါ
ကြောင့်မို့လဲ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စီးပွားရေးထောက်ပံ့မှု ဆိုင်ရာ
အဖွဲ့အစည်းအချို့ဟာ သူတို့ရန်ပုံငွေထဲက ငွေကြေး တချို့
တစ်ဝက်ကို မှိုင်အမျိုးသမီးတွေအတွက် ဘရာဇီလအခမဲ့
ဝေငှရေးကိစ္စမှာ သုံးစွဲလာကြတယ်၊ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့
ယဉ်ကျေးမှုအသစ်ဟာ အစပြုနေပြီ၊ အမေရိကန်လူနေမှုစနစ်
အတိုင်း ဘဝမြှင့်တင်ရေးဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းဟာ ဗီယက်နမ်ပြည်သူ
တွေကြားမှာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်စ ပြုနေပြီ’

‘ဒီစကားတွေကို ခင်ဗျား အသေးအနက် သိပ်ထားပြီး
ပြောနေတာလားပေါလ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံသား
တွေဟာ မှိုင်လူမျိုးစုတွေနဲ့ ဗီယက်နမ် လယ်သမားတွေကို

အနောက်တိုင်း အစားအစာတွေ စားတတ်လာအောင် သင်ကြားပေးနေကြပြီ။ ပလတ်စတစ်လှလှကလေးတွေနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ဒိန်ခဲတွေကို ရွာတွေမှာ ဝေပေးနေကြပြီ။ လယ်သမားတွေကလဲ အလကားရလို့သာ ယူထားလိုက်ကြတာ။ ဘာမှန်းတောင်သိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကလဲ ရသမျှကို သူတို့သိသလို နားလည်သလို သုံးကြတာ။ တစ်ချို့ကဆိုရင် ဒိန်ခဲကို ဆပ်ပြာထင်ပြီး အဝတ်လျော်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ငယ်ငယ်က ဆုံမိခဲ့ဖူးတဲ့ မှုိုင်မင်းသမီးကလေးကို ခင်ဗျားအခုနေ့ ပြန်တွေ့တဲ့အခါမှာ သူဟာ သူ့တံရွဲ ထောင်တစ်ထောင်မှာ ထိုင်ပြီး ဟိုတစ်ချိန်က လွတ်လွတ်လွပ်လပ် ဖော်ထားတဲ့ သူ့ဗိုက်သားတွေ အမေရိကန် ဘရာဇီလအောက် ရောက်နေတဲ့အတွက် ယူကျုံး မရဖြစ်ပြီး ငိုနေရွာတော့မှာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဝစ္စကိုဆင် ဒိန်ခဲကို ဆပ်ပြာထင်ပြီး တိုက်ထားမိလို့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်စော်နေတဲ့အတွက်လဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုရွာမှာပဲ’

အမြောက်သံများသည် ရုတ်တရက်စဲသွားသည်။ ဒက်ကိုတာ လေယာဉ်ထက်မှ ကြံချနေသည့် မီးကျည်များသည် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး မည်းနက်သော တောအုပ်များကြားသို့ကျကာ တောက်ပျောက်သွားလျက်ရှိ၏။ ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ် အထက်ဘက်ကောင်းကင်ယံတွင် ကြယ်များသည် ဖြည်းဖြည်းချင်းပြန်ထွက်လာကြပြီး တလက်လက် တောက်ပလာကြသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသောညတွင် တစ်ခါတရံ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဂျိုးဇက်နှင့် ပေါ့လ်တို့၏ ရယ်သံမှတစ်ပါး အခြား အာသံမှမကြားရ။

‘ဒါပေမယ့် ဒီဟာတွေအားလုံးဟာ အရေးမကြီးပါဘူး ချာ’ ဟု ပေါ့လ်က သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဂျိုးဇက်၏ ပခုံးပေါ်တွမ်းတင်ပြီး လက်ထဲမှ ကော့ညက်ပုလင်းကို လှမ်းပေး၍ပြောသည်။

‘အခုလောလောဆယ် အရေးကြီးဆုံးအချက်က ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ အတိုင်းအဆ မသိလောက်အောင် ဝမ်းသာနေတဲ့ အချက်ပါပဲ’

များသည် သူတို့၏ ပေါင်းစုတ် ဓားရှည်ကြီးများဖြင့် ချုပ်ငြိမ်းပစ်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကာ လမ်းထွင်၍ သွားနေကြရလေရာ ခရီးမတွင်ဘဲဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

(၅)

နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်မတက်မီ တပ်ရင်းမှ အင်အားအကောင်းဆုံးနှင့် အထက်မြက်ဆုံးသော တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြင်သစ် လေထီးတပ်သားများသည် မသေခင် ကိုယ်ရောင်ပြနေကြသည့် အချိန်များသဖွယ် တောင်ခြေတစ်လျှောက် ဖုံးလွှမ်းနေသည့် မြူနန်းများကြားသို့ လျှောဆင်းနေကြသည်။ အရှေ့မြောက်ဘက် တွင် အခိုင်မာဆုံးစခန်းဟု သတ်မှတ်ထားသော တီအားထပ်စခန်း၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ ရောက်ကြသည့်အခါ မြေပြင်သည် သစ်ပင်ချုပ်များဖြင့် ထူထပ်လာသည်။ လမ်းပျောက်ခဲ့ရာ မက တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းသွားဖို့ပင် မလွယ်ကူသည့် အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်လာရသည်။

အမှတ်သုံး ထိုင်းတပ်ရင်းမှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေသွယ်သွယ်နှင့် ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းသော လမ်းပြတပ်သား

ရှေ့နောက် စိတန်း၍ သွားနေကြသော လူတန်း၏ ရွှေပိုင်းခပ်ကျကျတစ်နေရာတွင် ကျိုးဇက်သည် ပေါလ်ဒီ ဗ ရော့စ်၏ နောက်မှကပ်၍ သတိဝီရိယထားကာ လိုက်ပါသွားလျက်ရှိ၏။ သူသည် လက်နက်အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထားသည့် အခြား တပ်သားများကဲ့သို့မဟုတ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တွဲလောင်းချကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး လှုပ်ရှားသွားလာနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ စခန်းမှထွက်မလာမီ ပေါလ်က ပစ္စတိုတစ်လက်ထုတ်ပေးပြီး မလိုလည်းလိုလည်း ဆောင်လာဖို့ အကြံပြုသည်။ သို့သော်လည်း သူက ငြင်းပယ်ခဲ့၏။ သူ တရုတ်နိုင်ငံနှင့်ကိုရီးယားနိုင်ငံများတွင် တာဝန်ကျစဉ်ကတည်းက စစ်သတင်းထောက်တစ်ယောက်သည် လက်နက်မပါဘဲ လှုပ်ရှားသွားလာသင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သူသည် အနီးကပ် ချုံခိုတိုက်ပွဲများစွာနှင့် ကြုံခဲ့ရဖူး၏။ သို့သော်လည်း သူသည်ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမပြင်။ ခေါင်းမာစွာနှင့်ပင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အတိအကျလိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့သည်။ သူသည် ကင်းဗတ် ဦးထုပ်ကိုဆောင်း၍ လည်ပင်းတွင် သူ့ လက်နက်များကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သူ့ လက်နက်များမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံလုပ် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် ကင်မရာတစ်လုံးတို့ ဖြစ်လေသည်။

၇၀ မောင့်ထွန်းသူ

ရန်သူများ လှုပ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်အောင် ပြင်သစ်လုပ် ၁၀၅ မီလီမီတာ သို့မဟုတ် ၁၅၅ မီလီမီတာ ဖော်ဝစ်ဇာ အမြောက်များဖြင့် ကြိုတင်ပစ်ခတ်ခြင်းမပြု။ သူတို့ ရှေ့မှ တင့်ကားကြီးများ စေလွှတ်ခြင်းကို သည်းမပြု။ ယခင်ကဆို လျှင် မကြာခဏ လုပ်နေကျနည်းများဖြစ်၏။ ယနေ့ကျတော့ တိုက်ကင်းသည် လျှို့ဝှက်၍ ထွက်ခွာသည်ဟု ပေါလ်က သူ့အား ပြောပြခဲ့၏။

မနက်က ဂျိုးဇက်နီးလာသည်အခါ ပေါလ်သည် အဝတ်အစားများ အဆင်သင့်ဝတ်ထားပြီး ကတုတ်ကျင်းထဲ၌ လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် လမ်းသလားလျက်ရှိသည်။ သူ့အမှုအရာသည် အလွန် ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။ အဆမတန်ကြီးမားသော ဝန် ထုပ် ဝန် ပိုး ကြီး တစ်ခု သူ့ပခုံးထက်မှ လျှောကျသွားပြီဟု စိတ်ထဲက ခံစားနေရသူတစ်ဦးနှင့်တူလျက်ရှိ၏။ ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း တက်သွားနေခိုက်တွင် ပေါလ်သည် မကြာမကြာ နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ဂျိုးဇက်အား ပြုံးပြလေ့ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်ကို အားပေးနေသည်နယ် ဖြစ်သည်။ အရက်တက်တော့မည့် အရိပ်အငွေ့ ကိုပြနေသော ဖြူဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင်အောက်တွင် ပေါလ်၏ မျက်နှာသည် ငယ်ရုပ်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ သောကနည်းသွားသည့် လက္ခဏာကိုလည်း ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

‘ဒီတောင်တန်းကြီးတွေဟာ တောင်ပေါ်တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုတွေရဲ့ အိမ်ကြီးပဲ၊ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ခလေ့ထုံးစံကအစ

မတူညီကြတဲ့ ဒီလူမျိုးစုတွေဟာ ခင်ဗျားလိုလူ အတွက်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှာ သေချာတယ်’ ဟု သူတို့ အမောပြေ နားကြတဲ့အခါ ပေါလ်က ပြောသည်။

‘မိအိုလူမျိုးစုတွေက ဟောဟိုတောင်စောင်းတွေမှာ ဘိန်းစိုက်ကြတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲတဲ့ဘဝကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် လုပ်ကြရတာ၊ ဒါပေမယ့် အောက်ဘက် တောင်ခြေရင်းမှာ နေကြတဲ့ ဇတ်စ်လူမျိုးစုတွေကျတော့ သတိထားမှ၊ အခုချိန်ထိ ကျောက်ခေတ်ထဲက မထွက်သေးဘူး၊ ရွေးသိပ်ကျတယ်၊ သိပ်ကိုခေတ်နောက်ကျတဲ့ လူမျိုးစုတွေ၊ သူတို့ရုပ်ရည်ကိုက လူနဲ့ သိပ်မတူဘူး၊ တောထဲက အရိုင်း အစိုင်း တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးနဲ့ တူနေတယ်၊ အတူးသဖြင့် မိန်းမတွေရဲ့ နှုဖူးဟာ နိမ့်လျှော့ကြီးတွေ၊ လက်တွေက လှုပ်လက်ကွေ့လို့ ရှည်မျောမျောနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ လက်တွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုရှည်တယ်’

ပေါလ်က ဂျိုးဇက်၏ လက်မောင်းကို အသာတို့ပြုပြီး ပြုံးသည်။ ဂျိုးဇက်ကတော့ သူ့ရင်ထဲကဖြစ်ပေါ်နေသည့် ဘဝင်မကျမှုကို ဖုံးကွယ်ရန် အားထုတ်သည့်အနေဖြင့် ပြန်၍ ပြုံးပြသော်လည်း သူ့အပြုံးသည် အသက်မဝင်လှ။

လှန်းနှင့်ပတ်သက်၍ မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် သူ့မှာ အငြိမ်ငြိမ်ကြောင်း ပေါလ်အား ထုတ်ဖော်ပြောကြားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း မနေ့ညက လက်တွေ့ ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို

အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့။ ဤအတွက်ကြောင့် သူသည် တစ်ညလုံး ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ခဲ့။ တိတ်ဆိတ်နေသော ကတုတ်ကျင်းထဲ၌ မှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေသော ပေါလ်၏ အသက်ရှူသံကို နားထောင်ရင်း ခုတင်ပေါ်တွင် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေခဲ့ရလေသည်။

တောင်တန်းပေါ်ရှိ လမ်းအတိုင်း တက်သွားနေရင်းမှပင် ရုတ်တရက် ယမန်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက စခန်းတွင်းလျှောက်ကြည့် နေခိုက် ဆုံမိခဲ့သည့် လီဂျင်တပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး၏စကား ကို သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် တပ်ကြပ်အား နောက် တစ်နေ့မနက်တွင် တိုက်ကင်းတစ်ခုနှင့်အတူ ခရီးထွက်ရလိမ့် မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဂျာမန်တပ်ကြပ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်၍ ဤစခန်းမှ စေလွှတ်ခဲ့သည့် တိုက် ကင်းများမှာ အနည်းအကျဉ်းမျှသာဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းတို့ မှာလည်း ခံတပ်သို့ လာရောက်လေ့လာကြသည့် သတင်းစာ ဆရာများအား လိမ်လည်လှည့်ဖျားရန်အတွက် စေလွှတ်ခြင်း မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

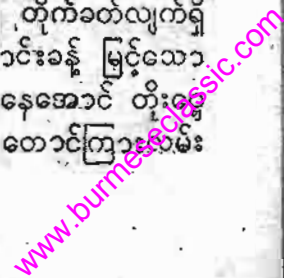
‘ပတ်ပတ်လည်က ဝိုင်းရံနေတဲ့ သစ်တောကြီးတွေက သိပ် ပြီး ထူထပ်သိပ်သည်းလွန်းအားကြီးတော့ ဒီနေရာကနေပြီး ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို တိရောက် အောင်မြင်အောင် တိုက် ခိုက်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ရန်သူတွေက သိနေတယ်’ ဟု တပ် ကြပ်က ပခုံးများတွန့်၍ပြောသည်။

‘အခုဆိုရင်တော့ သူတို့က တိုက်ခိုက်လာမယ့် အချိန်ကိုပဲ စောင့်ရတော့မှာ’

တပ်ကြပ်၏ စကားသည် အမှမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဝန်ခံခြင်းပေ လော။ ဤစကားအတိုင်းသာဆိုပါက ဒီနီဘင်ဖူး ခံတပ်သည် ကံကြမ္မာဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရတော့မည့် နေရာတစ်နေရာဟု စီရင် ချက်ချထားခြင်း ခံရသလို ဖြစ်နေပြီထင်၏။ ဤနေရာ၌ ဖြစ် ပွားလာမည့် စစ်ပွဲကြီးပြီးဆုံးသွားပါက ဤနေရာတွင် အသက် ရှင်သူ ကျန်ရစ်နိုင်စရာမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူ့မယားအား ခိုးယူ သည့်ကိစ္စကို သေလူတစ်ယောက်အား ဖွင့်ပြောနေစရာမလိုဟု ယူဆကာ မိမိဘက်က ရေငံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေမိခြင်းလော။

ထိုအတွေး ဝင်လာသောအခါ ဂျိုးဇက်၏ရင်ထဲတွင် ဒိတ် ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်မိ၏။ ရွှေမှသွားနေသော ပေါလ်၏နောက်ကျောကို တစ်ခဏမျှ ငေးကြည့်နေမိ၏။ မိမိ ကိုယ်ကိုမိမိ ရှုရှာသော ခံစားမှုသည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို အခိုက်မှာပင် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသည့် လေထီး တပ် သားက မပျော်လင့်ဘဲ ရွှေမှရပ်လိုက်သော ဂျိုးဇက်အား ဝင် တိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်က အားတူအားနာ ဖြစ်ကာ လေထီး တပ်သားအား တောင်းပန်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လမ်းသူ ကပျာကယာ ဆက်၍သွားလေသည်။

အရုဏ်နှင့် အတူ ဖြည်းညင်း သာယာစွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိ သော လေပြည်လေညင်းသည် လူခါးစောင်းခန့် မြင့်သော မြက်ပင်ရှည်ကြီးများအား ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေအောင် တိုးတော် ပုတ်ခတ်လျက်ရှိသည်။ တိုက်ကင်းသည် တောင်ကြားအမ်း

အတိုင်း အရှိန်မပျက် သွားလျက်ပင်ရှိ၏။ လေအရှိန်ကြောင့် တစ်မနက်ခင်းလုံး ဖုံးအုပ်နေသော မြူများသည် အချို့နေရာ များတွင် ပျက်ပြယ်လွင့်စဉ်စပြုလေပြီ။

ယင်းကဲ့သို့ ပျက်ပြယ်လွင့်စဉ်စပြုနေသော မြူနှင်းများ ကြားမှနေ၍ ငိုဗန်ဒေါင်း၏ တပ်ခွဲသည် ပြင်သစ်လေထီးတပ် များအား မြင်တွေ့သွားကြသည်။ လေထီးတပ်သားများနှင့် အတူ ချီတက်လာကြသူများမှာ အမှတ် ၅၉ ခြေလျင်တပ်ရင်း ၏ တပ်ခွဲများမှာ တပ်သားများဖြစ်သည်ကိုလည်း သိသွား ကြသည်။ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ချီတက်သွားနေကြသော ဤလူစုသည် မိမိတို့ဘက်မှ တောင်ကြားထိပ် နေရာအနွှံအပြား ခွဲ စနစ်ထကျ ရွေးချယ်သတ်မှတ်ထားသော ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်မည့် နေရာများထဲမှ တစ်နေရာဆီသို့ မလွဲမသွေ ဆိုက်ရောက်လာကြလိမ့်မည်ဟုလည်း ခန့်မှန်း၍ ရသွားကြ၏။

တကယ်တော့ သူတို့နေရာများသည် သစ်ပင်ကြီးများနှင့် မြက်ရှိုင်းရှည် ပင်ကြီးများကြား၌ ကတုတ်ကျင်းများ ကူး၍ အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားသည့် နေရာများဖြစ်သည်။ ဤ သို့ဖြင့် လူအင်အား ငါးရာခန့်ရှိသော ဝီယက်မင်း စစ်သား များသည် သူတို့အောက်ဘက် နှစ်ဖာလုံအကွာရှိ ရန်သူများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရန်သူများဘက်က လုံးဝမရိပ်မိဘဲနှင့် မျက်ခြည် မပြတ် စောင့်၍ ကြည့်နေနိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

နောက်ဆုံး ကျန်သည့် ဖော်ဝစ်ဇာ အမြောက်တစ်လက်ကို တောင်ထိပ်ရှိ ကျည်ကာ အရံအတားများနှင့် အခိုင်အမာ ပြု

လုပ်ထားသော နေရာသို့ အရောက်ပို့ပေးပြီးသည့် နောက်ပိုင်း တွင် ဒေါင်းနှင့် သူ့လူများအား မြောက်နာရီမျှသာ နားခွင့် ပေးသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့အား ကုန်ခန်းသွားသည့် ခွန် အားများ ပြန်လည် ရရှိစေရန်အတွက် အထူး ရိက္ခာအဖြစ် သကြားခဲများ ထုတ်ပေးခဲ့၏။ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ရန် ရွေးချယ်တည်ဆောက်ထားသည့် နေရာများမှာ ပြင်သစ် စစ် စခန်း၏ အပေါ်ဘက်၌ တည်ရှိပြီး စက်ဝိုင်း တစ်ခုသဖွယ် ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းလျက်ရှိသည်။

ဒေါင်း၏ တပ်ခွဲသည် ယမန်နေ့ညက အလှည့်ကျစနစ်ဖြင့် ချထားပေးသည့်အတိုင်း ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ် သည်။ ဒေါင်းတို့လူစုသည် ဤနေရာမှနေ၍ သူတို့ အောက် ဘက် အပွောင်ထူအတွင်းမှ ပေါ်လာသော ပြင်သစ်စစ်စခန်း အတွင်းမှ မီးပုံများကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်မှာ နာရီ ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ပြင်သစ်စစ်သားများ နမ့်ယို အမ် မြစ်အတွင်း ဖြတ်ကူးသွားနေကြသည့် အသံများကိုပင် ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားနေရသည်။ လီဂျင်းတပ်မှ စစ်သား များ မအိပ်မီ အော်ဟစ် သီဆိုနေကြသည့် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် သီချင်းများမှ ယုတ်ယုတ်မာမာ စကားလုံးများကိုပင် ပီပြင် စွာ ကြားနေရ၏။

ရှည်လျားသောညတွင် သတိဝီရိယထား၍ စုစုစည်းစည်း အိပ်ကြရန် ဒေါင်းက သူ့လူများအား အမိန့်ပေးသည်။ ထို့ပြင်လည်း သူသည် သူ့တာဝန်ကျသည့် နာရီများအတွင်း

သူ့ဘေး၌ ဝိုင်းထိုင်နေကြသူများအား စိတ်ဓာတ်အင်အား တက်ကြစေမည့် စကားများကို တိုးတိုးသာသာ ပြောပြလျက် ရှိလေသည်။

လွန်ခဲ့သော သီတင်းနှစ်ပတ် သုံးပတ်ခန့်ကတည်းက တိုက်ကင်းများ လှည့်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ပြီးနောက် ယခုကဲ့သို့ အင်အား အတော်ကောင်းသော တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ သူတို့ဘက်သို့ တန်းစီ၍ ချီတက်လာနေကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ ဒေါင်းနှင့် အခြားသော ချုံခိုတိုက်ခိုက်ရေး တပ်ခွဲများမှ တပ်ခွဲစူးများသည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြ၏။

ဒေါင်းသည် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲမှ ရလာခဲ့သော ပြင်သစ်နိုင်ငံလုပ်အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းမှတစ်ဆင့် သူတို့ပုန်းအောင်းနေသော နေရာ၏ အောက်ဘက် ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာမှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ထူထပ်သော ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်လာနေသည့် ပြင်သစ်တပ်များအား သတိကြီးစွာဖြင့် ခေါင့်ကြည့်လျက် ရှိသည်။

သူသည် ရွှေဆုံးမှ လာနေသူများအား တစ်ကြိမ်တည်း မြင်ရုံမျှဖြင့် လမ်းပြများ ဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်း ခွဲခြားနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် တောင်ပေါ် လူမျိုးစုများနှင့် အနွယ်တူအုပ်စုဝင်များ ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်တပ်များ ထောက်လာသည်အခါ တောင်ကြားရွာများမှ ရွာသားများသည် သူတို့တံများအထွင်းမှ အိပ်မှန်စုံများဖြင့် အရုဏ်ဦး အလင်းရောင်အောက်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ပြင်သစ်တို့၏ စေခိုင်းချက်အရ သူတို့

သည် လျှင်မြန်စွာ ပြင်ဆင်ပြီး ပထမဆုံး ဆိုက်ရောက်လာသည့် ပြင်သစ်လေထီးတပ်သားများ၏ ရွှေမှ လမ်းပြအဖြစ် လိုက်လာကြရသည်ကို မြင်ရ၏။

ဒေါင်းသည် သူ၏ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို အခြားလူများ လက်သို့ လက်ဆင့်ကမ်း၍ ပေးကာ အခြေအနေကို လေ့လာစေသည်။ သူစောစောက မြင်ခဲ့ရသည့် လူများထဲတွင် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အနီရောင် သံပူရာခွဲဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ စစ်မြေပြင်သုံး ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် အစိမ်းပုပ်ရောင် ကာကီဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် အရပ်သားတစ်ယောက် ပါလာသည်ကို ထူးထူးခြားခြား သတိထားခဲ့မိ၏။ သို့သော်လည်း ထိုနှစ်ယောက်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက တောတွင်း အမဲလိုက်စခန်းတစ်ခု၌ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားခဲ့ဖူးသည့် လူနှစ်ယောက်မှန်း လုံးဝမသိခဲ့ပေ။

ဒေါင်း၏ တပ်ခွဲသည် တောင်ကြားထိပ်ပေါ် အုပ်မိုးနေသည့် မတ်စောက်သော ကမ်းပါးပေါ်၌ နေရာယူရန် အသေးစိတ် လေ့လာသည်။ ဒေါင်းသည် ချီတက်လာနေသော ရန်သူတပ်မှ ရွှေဆုံးတစ်နေရာတွင် ပါလာတတ်သည့် ရေဒီယို အော်ပရေတာကို ဂရုတစိုက် ငှာဖွေသည်။ တိုက်ပွဲစသည့်အခါ ထို ရေဒီယို အော်ပရေတာကို ရွေး၍ပစ်ခတ်ရန်အတွက် သူ၏ လက်ဖြောင့် တပ်သားများအား အသေးစိတ် ညွှန်ကြားသည်။

နောက်ဆုံး ရေဒီယိုအော်ပရေတာကို ရွာဖွေ တွေ့ရှိသောအခါ လက်ဖြောင့်တပ်သားများအား သူ့ဘေးသို့ လာရန်

၀၆ မောင့်ခွန်းသူ

အမိန့်ပေးသည်။ ကျန်တပ်သား များအားလည်း သူတို့၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်နိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ တပ်သားများသည် အသက်ကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း မိရှူနိုင်ကြ။ သူတို့သည် တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသော မြူမှုန်များကြားသို့ စိတ်ဝင်တစားကြည့်ကာ လှူဖြူများ သူတို့၏ ပစ်ကွင်းထဲ ဝင်အလာကို စောင့်မျှော်နေကြလေသည်။

ပေါလ်ဗီပရော့စ်သည် မြက်ရှည်ပင်ကြီးများကို ရင်ပတ်နှင့် တိုးဝှေ့ ဖြတ်သန်းသွားနေရင်းက ဆစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ အောက်ဘက်သို့ မြေလိမ်မြေကောက်ဆင်းကာ တန်းလန်းကျနေကြသည့် နွယ်ပင်ကြီးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းတိုက် ဖယ်ရှားပစ်နေရသည်။ သူ၏ အမဲလိုက်မုဆိုး မျက်စိများသည် တစ်လမ်းလုံး အငြိမ်နေသည်မရှိ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အမြဲတစေ လေ့လာစူးစမ်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် အပေါ်ဘက် မတ်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ဦးတည်ပြီး လျှောက်သွားနေရင်းက မကြာခဏ ထိုနေရာသို့ မော့မော့ကြည့်သည်။

တကယ်တော့ ထိုနေရာသည် ငိုဗန်ဒေါင်း၏ တပ်ခွဲ ပုန်းအောင်းနေသော နေရာ ဖြစ်၏။ ပေါလ်အနေဖြင့် မကြာခဏ မော့ကြည့်နေသော်လည်း ထိုနေရာတွင် ငိုဗန်ဒေါင်းတို့လူစု ပုန်းအောင်းနေကြသည်ကို လုံးဝမရိပ်မိ။ လေယူရာတိမ်းကာ

ယိမ်းနဲ့ လှုပ်ရှားနေကြသည့် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ အလယ်မှ ငိုဗန်ဒေါင်းတို့လူစု၏ အစအနကိုပင် မြင်ရသည်မဟုတ်။

နောက်ဆုံးတွင် ပေါလ်သည် အခြားတစ်ဖက်ရှိ တဆက်တည်းဖြစ်နေသော တောင်နံရံထက်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို မြင်သည်။ သူ့ရောက်နေသောနေရာနှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့် ဝေးမည်ဖြစ်၏။ သူသည် နောက်သို့လှည့်ပြီး ဂျိုးဇက်အား ပြုံးပြသည်။

‘မြန်မြန် ကြည့်လိုက်၊ ဟိုမှာ တွေ့လား၊ ဇတ်စ်အမျိုးသမီးတွေ’

ဂျိုးဇက်က သူ့အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ကိုယ် လုံး တီးဇတ်စ်အမျိုးသမီးတစ်စုကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့သည် ချုံကြိုချုံကြားမှ မြူးတိုးတက်ကြစွာ တိုးထွက်လာကြပြီး ကျောက်သားမျက်နှာပြင်ပေါ်အတိုင်း လေးဖက်ထောက်၍ သွားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သွားနေကြပုံမှာ မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် တိရစ္ဆာန်များနှင့် တူလှချေသည်။ သူတို့၏ လှုပ်ရှားသွားလာ ပုံသည် အထူးအဆန်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေသဖြင့် ဂျိုးဇက်၏ အာရုံသည် သူတို့ထံ ရောက်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တပ်ဖွဲ့၏တစ်ဖက်အစွန်မှ ဝါးခနဲရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လှောင်ပြောင်သရော်သည့် အသံများသည် တောင်ကြားကို ဖြတ်ကျော်သွားလျက်ရှိသည်။ ဇတ်စ်အမျိုးသမီးများထဲမှ တစ်ဦးသည် ခြေချော်ကာ ကျောက်နံရံတွင် တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်ကို အားလုံး မြင်တွေ့နေကြသည်မဟုတ်ပါလား။

တပ်သားများသည် အခြေအနေမှန်ကို မရိပ်မိကြ။ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်တော့မည့် အန္တရာယ်တစ်ခု၏ကြားသို့ တိုးဝင်နေကြသည့်အဖြစ်ကိုလည်း မမြင်ကြ။ တကယ်တော့ ကျောက်ခေတ်လူမျိုးစုများအား သို့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးကာ ထောင်ချောက်အဖြစ် အသုံးပြုနေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့၏ ရည်မှန်းချက်နှင့်ကိုက်ညီမည့် နည်းလမ်းကို ရှာဖွေကာ ရန်သူများ၏ အာရုံကို ပြောင်းသွားအောင် လုပ်လေ့ရှိသည်မှာ ဗီယက်မင်းတို့၏ ထိရောက်သော နည်းပရိယာယ်ပင်ဖြစ်၏။

အခုလည်း ကိုယ်လုံးတီး ဇာတ်အမျိုးသမီးများသည် ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား အောင်မြင်စွာ လှည့်စားနိုင်ခဲ့သည်။ အနည်းဆုံး မိနစ်အနည်းငယ်မျှတော့ အငိုက်မိခံကြရပြီဖြစ်၏။ နောက်တစ်ခဏမျှအတွင်း ဇာတ်အမျိုးသမီးများသည် ဂူတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသဖြင့် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဤတဖန်အချိန်သည် ဗီယက်မင်းတို့သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်ကောင်းဖြစ်လေသည်။

ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့၏ အပေါ်ဘက်မှ တစ်ပြိုင်နက်တည်းပစ်ခတ်လိုက်သောသေနတ်သံများသည်သောသောညံ့သွားသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဒါဇင်သည် အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားသည်။ ကျန်လူစုသည် အနီးတဝိုက်ရှိ မြက်ပင်ကြီးများကြားသို့ အလန့်တကြား ပြေးဝင်ကာ အကာအကွယ်ယူကြသည်။ ချက်ချင်းပင် ဒေါင်း၏ တပ်ခွဲမှ တပ်သားအများစုသည် ပုန်းနေရာမှ မတ်တပ်ရပ်ကာ အသင့်ပြင်ထားသည့် လက်ပစ်ဗုံးများဖြင့် ပြင်သစ်တပ်သားများကြားသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်ကြလေ၏။

ဂျိုးဇက်နှင့်ပေါလ်တို့သည် တစ်ပြိုင်တည်း မောက်ချလိုက်ကာ ဘေးတစ်ဖက်ရှိ ချောင်းတိမ်တိုမိတစ်ခုအတွင်းသို့ ရေဒီယိုအော်ပရေတာဘေးမှ ကပ်၍ လှိမ့်ချလိုက်ကြသည်။ ရေဒီယိုအော်ပရေတာမှာ ဗီယက်မင်းလက်ဖြောင့် တပ်သားများ၏ လက်ချက်ဖြင့် သွေးသံတရဲရဲ ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ သူတို့သည် ကျောက်နံရံတစ်ခုဘေးမှ ကပ်ကာ ဝပ်တွား၍ သွားကြသည်။

ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်သည် သူတို့ဘေးသို့ ရောက်လာပြီး ရေဒီယိုအော်ပရေတာထံမှ စကားပြောခွက်ကိုယူကာ ဒဏ်ရာရသူများနှင့် သေဆုံးသူများအား သယ်ယူရန် ရဟတ်ယာဉ်များ အမြန်ဆုံးလွှတ်ပေးဖို့ အကြောင်းကြားလျက်ရှိသည်။

တောင်တန်းများ တစ်လျှောက်တွင် သေနတ်သံများသည် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိသည်။ ပြင်သစ်တို့ဘက်မှ ပြန်လည်ပစ်ခတ်သည်နှင့်အမျှ ဗီယက်မင်းတို့ဘက်မှလည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံများနှင့် မောင်းပြန်သေနတ်သံများ တရစပ် ကြားလာရ၏။ သူတို့ပတ်ပတ်လည်တွင် ဒဏ်ရာရသူများနှင့် ကျည်ဆန်ထိမှန်သူများ၏ ညည်းညူသံများနှင့် အော်သံ ဟစ်သံ များသည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ဝပ်နေရာမှ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ လွန်ခဲ့သောမိနစ်အနည်းငယ်က သူနှင့်ဝင်တိုးမိ၍ ဒေါလဲကျ ကြီး ကျိန်ဆဲခဲ့သော စစ်သားသည် ချောင်းဘေးတွင် လဲကျချက်ရှိသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့ရင်ပတ်သည် ကျည်ဆန်ရာများ ဗလပူဖြစ်ကာ ပွင့်ထွက်နေပြီဖြစ်ရုံမျှမက လက်ပစ်ဗုံး ထိ

မှန်သဖြင့် လက်တစ်ဖက်မှာ ပြတ်ထွက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ကျန်
လက်တစ်ဖက်မှ လက်ချောင်းများသည် ချောင်းငယ်အစွန်းမှ
နေ၍ အောက်ဘက်သို့ တွဲလောင်းကျကာ မြေကြီးများကိုကုတ်
ခြစ်ထားသည်။ မသေမီ ပြင်းထန်သောဝေဒနာကို ခံစားသွား
ရသည့် အရိပ်လက္ခဏာများပေတည်း။

ဂျိုးဇက်၏ ဘေးတွင်မူ ပေါလ်ဒီပရော့စ်သည် သူ့လက်
အောက်ဗိုလ်ကလေးအား လှမ်းခေါ်ပြီး စစ်သားအားလုံးကို
မိမိတို့တက်လာခဲ့သည့် လူသွားလမ်းကျဉ်းအတိုင်း ပြန်လည်
ဆုတ်ခွာခိုင်းရန် အမိန့်ပေးနေသည်။ ဂျိုးဇက်က ပေါလ်ဘက်
သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ပေါလ်နဖူးတွင် ရထားသည့်
ဒဏ်ရာမှ သွေးများသည် မျက်လုံးများဆီသို့ စီးကျလျက်ရှိလေ
သည်။

‘ခင်ဗျားကို ထိထားသလား ပေါလ်’ဟု လှမ်းမေးသည်။

‘ကျည်စတစ်စ ရှပ်မှန်သွားတယ်’ဟု ပေါလ်က သံပြတ်ဖြင့်
ပြန်ပြောသည်။

ပြီးတော့ သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တောင်ကုန်းအဆင်းလမ်းဆီ
သို့ ထိုးပြပြီး...

‘မင်းတို့ အဲဒီလမ်းကျဉ်းအတိုင်း အမြန်ဆုံး ပြန် ဆုတ်၊
ခေါင်းတွေကို မဖော်စေနဲ့’ဟု ဗိုလ်ကလေးအား ထပ်မံပြောသည်။

သူသည် သူ့အကျိုးလက်မောင်းဖြင့် နဖူးမှသွေးများကိုသုတ်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် စကားပြောစက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး

ဘီ ၂၆ လေယာဉ်များ အမြန်ဆုံးစေလွှတ်ပြီး တောင်တန်း
များပေါ်သို့ မီးလောင်ဗုံးများ ကြဲချရန်နှင့် စက်သေနတ်ဖြင့်
ပစ်ခတ်ပေးရန် သတင်းပို့သည်။

ဂျိုးဇက်သည် တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ပြန်ဆင်းရန်
နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆုတ်လာခဲ့သည်။ ပေါလ်ကတော့
ကျောက်နံရံကိုမှီထိုင်ကာ စကားပြောခွက်ထဲသို့ အော်ဟစ်
ပြောဆိုနေဆဲ။

သူသည် သူ့ခေါင်းအထက်ရှိ တောင်ကြား နှုတ်ခမ်းပေါ်
သို့ တဖြည်းဖြည်းတွား၍ တက်လာနေသော ဗီယက်မင်း စစ်
သားကို သတိမထားမိ။ အပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ရန်သူ
စစ်သားသည် သူ့ရှင်ဖယ်သေနတ်တွင် လှံစွပ် တပ်နေသည်။
သူ့နောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်မှ အရှုတ်ခိုး အလင်းရောင်
အောက်တွင် သူ့ရှပ်လွှာသည်ဝိုးတခါး။ သူသည် ခါးကိုကုန်း
ကာ ရှေ့သို့ တိုးလာလျက်ရှိ၏။ သူ့လက်ထဲမှ လှံစွပ်ဖြင့်
အောက်ဘက်မှလူကို အားသွန်ခွန်စိုက် ထိုးလိုက်ရန် အားယူ
လျက်ရှိသည်။

သို့သော်လည်း သူ့မလှုပ်ရှားမီ ဂျိုးဇက်က တစ်ချက်မျှ
အော်၍ သတိပေးလိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် လှံစွပ်မှ
ဗုံးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလာ
သည့် ဗီယက်မင်းစစ်သားအား ဆီး၍ ရှင်ဆိုင်လိုက်သည်။ နှစ်
ယောက်သား သွေးလုံးရှစ်ပတ်ဖြစ်ကာ ပေါလ်၏သွေးတွင်
လိမ့်နေကြသည်။ ဗီယက်မင်းစစ်သားသည် မြေကြီးနှင့် မှိုက်မိ

၉၂ မောင်ထွန်းသူ

လိုက်သည့်အချိန်ကြောင့် လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ် လွတ်ထွက် သွားသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် သတိပြန်ဝင်ကာ ဂျိုးဇက်၏လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် အရူးအမူး ရုန်းသည်။ ဂျိုးဇက်၏လက်ထဲမှ လွတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် တောင် ကြားထဲမှပြေးထွက်ကာပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်အား အကူအညီပေးဖို့ ပြေးလာကြသည့်ပြင်သစ်စစ်သားနှစ်ယောက် ရောက်လာချိန်တွင် ဗီယက်မင်းစစ်သား ဘယ်ဆီရောက်သွား သည်ကို မသိလိုက်ကြရတော့ပေ။

ပေါလ်သည် ဂျိုးဇက်အား ဖြူရော်ရော် မျက်နှာဖြင့် ကြောင်၍ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့အသက်သည် လှံ စွပ်ဖျားနှင့် အဆမတန် နီးကပ်သွားသည့်အဖြစ်ကို မြင်လာ သည်။

‘ဝါရင့် စစ်သားဟောင်းကြီးဆိုတော့ ခင်ဗျားလှုပ်ရှားပုံ က သိပ်မြန်တာပဲ’ ဟု ပြုံးဖြိုးဖြိုးမျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

ဂျိုးဇက်ကတော့ ဘာတစ်ခုခုမှ ပြန်မပြောနိုင်။ သွေးလန့် သွားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လျက်ရှိ၏။ စစ်သားတစ်ယောက် က ပြေးလာပြီး သူ့အား လက်မောင်းမှ ဆုတ်ကိုင်ပြီး ဆွဲထ သည်။ ပြီးတော့ တောင်ကြား ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆွဲခေါ် သွားသည်။ သူသည် ငြိမ်ဆိတ်စွာပင် လိုက်ပါသွားသည်။

ပေါလ်အား ကူညီလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် အန္တရာယ်တစ်ခုကိုမြင်၍ ရုတ်တရက် အလိုအလျှောက် ဖြစ်ပေါ် လာသော တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုသာဖြစ်၏။ သဘာဝစိတ်၏

တွန်းအားကြောင့်သာ လှုပ်ရှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အသိစိတ်ဖြင့် ယှဉ်သည့်အတွေးပေါ် အခြေခံခဲ့သည်မဟုတ်။ အခုလို အေး အေး ဆေးဆေးရိလာ၍ ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ကျိုးကြောင်းဆက်စပ် ပြီး စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ သူ့အဆင်ခြင် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ လှုပ်ရှားလိုက်မိခြင်းသည် တစ်ခု တည်းသောအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို ဆင် ခြင် စဉ်းစားမိသည့်အခါ တင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ရှိရှာစက်ဆုပ် ခြင်းသည် ပေါ်လာတတ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ၏ နှလုံးသားထဲတွင် နက်ရွိုင်းစွာ နှစ်မြှုပ်နေသည့် စိတ်ထားအရာဆိုပါက သူသည် ပေါလ်ဒီ ဗရော့စ်အား သေသွားစေချင်သည့်ဆန္ဒက အလွန် ပြင်းပြနေ သည် မဟုတ်ပါလော။

ထွေးမှုမျိုးနှင့်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်ဆိုခြင်း၊ ရှက်ကြောက်ခြင်း စသည်တို့မှသည် မနှစ်သက်မလိုလားသော အပြုအမူများ ပြလာခဲ့သည်။ အခုကျတော့ တူယက်၏ အသက်သည် ဆယ်ခုနှစ်နှစ် ရှိနေပြီ။ ရွှေရောင်သန်းနေသည့် အသားအရည်သည် အနည်းငယ် ဖြူဖျော့ဖျော့ ဖြစ်နေသော်လည်း ငယ်ရွယ်သူပီပီ နုပျိုတောက်ပလျက်ရှိသည်။

ဂျိုးဇက် ဆိုင်ဂုံသို့ နောက်ဆုံး နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ခန့် ရောက်ခဲ့စဉ်ကတည်းက သရော်ချင်သလို၊ လှောင်ချင်ပြောင်ချင်သလို ဖြစ်လာနေသော တူယက်၏အပြုအမူများကို သတိထားမိလာသည်။ တူယက်အနေဖြင့်လည်း သူ့ဘက်က ယင်းကဲ့သို့ ပြုမူခြင်းသည် ဂျိုးဇက်အား စိတ်ထိခိုက်စေမှန်း နားလည်နေပုံရလေသည်။

တူယက်သည် ဘယ်နေရာက ပေါ်လာ လိုက်မှန်း မသိ။ ဂျိုးဇက်က ငွေရှင်းပြီး သူ့စားပွဲမှ ထတော့မည် လုပ်ခါမှ ဖြုန်းခနဲ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပိန်ပါးပါး သွယ်လှလှ နှင့် တူယက်သည် ကုလားထိုင်အစွန်း၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့မေးစေ့ကို စားပွဲပေါ်၌ ချထားသည့် လက်ပေါ်တစ်လိုက်ကာ ဂျိုးဇက်အား ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖွေးဖွေး။ မြေဖြူရောင်ဘက်ယိမ်းလွန်းသည့်အရောင်။ ကပြားမိန်းကလေးများ၌ တွေ့ရတတ်သည့် အရောင်အဆင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အသားအရေသည် သာမန်ထက် အနည်းငယ်ပို၍ ဖျော့တော့တော့ရှိသည်။ မျက်လုံးများသည် သူ့အမေထက်

(၆)

ရှင်ဟာ ကျွန်မအဖေ ဟုတ်လား၊ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ တစ်ခါတလေ ကျွန်မ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်' တူယက်၏ အကြည့်နှင့် အပြုံးသည် ကြည်လင် တောက်ပလျက်ရှိသည်။ ဘာဘက်လမ်းမကြီးအတွင်းရှိ ချက်စ်မာရီယာကဖေးထဲမှ စားပွဲ၌ ထိုင်နေကြသောသူတို့အား ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက တူယက်၏ မျက်နှာနေ မျက်နှာထား၊ အပြုအမူနှင့် ပြောဟန်ဆိုဟန်များသည် ရိုးသားဖြူစင်ပြီး တရင်းတနိုး ဝိုင်းလှသည်ဟု ထင်မြင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ သို့သော်လည်း တူယက်၏ လေသံတွင် သရော်သံ လှောင်သံ ပါနေသည်နှင့်အမျှ ခပ်မာမာ လေသံမျိုးနှင့်လည်း မကင်းဟု ယူဆဖွယ်ရာရှိသည်ကို ဂျိုးဇက် သတိထားမိသည်။

ဟိုတစ်ချိန် အသက်ဆယ်လေးနှစ် အချိန်တုန်းကတော့ သူ့စိတ်သည် အသက်ငယ်သူတို့၌ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် စိတ်ရှုပ်

ပို၍ပြူးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အလှသည် သူ့အမေလန်းကဲ့သို့ပင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိ၏။ သူတို့ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိစားပွဲများမှ အမျိုးသားများ၏ ဦးခေါင်းများသည် တူယက်ဘက်သို့ လှည့်နေကြသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဤအချက်သည် သိသာထင်ရှားလျက်ရှိ၏။

သူဝတ်ထားသည့် အဝတ်သည် အဝါရောင်။ သေးသွယ်သော ကိုယ်အလှကို ထင်းခနဲ မြင်သာအောင် ဖက်ရှင်ကျကျ ခပ်ကျပ်ကျပ် ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ သဘာဝအတိုင်း တည်ရှိနေသော တည်ငြိမ်ခံ့ညားမှုသည် ဝီယက်နမ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်၌ မတွေ့နိုင်သည့် အရည်အသွေး တစ်ရပ်ဖြစ်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ် တူယက်၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်လဲ ယုံရအခက် မယုံရအခက်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်’ ဂျိုးဇက်က အေးအေးသာသာပင် ရှင်းပြသည်။ သူ့သမီးနှင့်ဆုံတိုင်း လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့ ဆို့ဖြစ်ကာ အသံ တိမ်ဝင်သွားတတ်သည်ကို မဖြစ်အောင် အထူးသတိထား၍ ရှင်းပြနေခြင်းဖြစ်၏။

‘အထူးသဖြင့်တော့ ငါ့သမီး ဖေဖေ့ မျက်စိရွှေမှာ လာပြီး မထိုင်နေသမျှ အချိန်ထိ အဲသလိုပဲ ခံစားရတယ်၊ မင်းဟာ မင်းငမမေလို မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ယောက်ပါပဲလား’

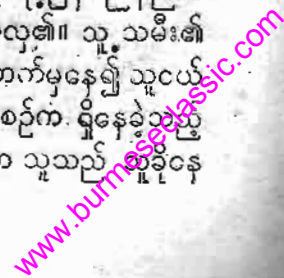
‘သူ့ကို ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ထင်ရရင် ဘာပြုလို့ သူ့လက်ထပ်ပြီး ဒီမှာမနေတာလဲ’ တူယက်က ခေါင်းခါခါလည်ခါခါဖြင့် မေးသည်။ လာဆီမှာရှိ ကြူရီကျောင်း

သင်ကြားနေရသည့် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ပြန်လှန်လေ့ကျင့်နေသည့်အလား သွက်လက်ချက်ချာစွာဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤမေးခွန်းအတွက် ဂျိုးဇက်သည် အံ့သြခြင်းဖြစ်ရသည်။ အခုလိုမေးခွန်းမျိုးကို ယခင်က မမေးဖူးခဲ့။ မေးခွံ့သည့် လက္ခဏာလည်း မရှိ။ အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးနိုင်ဖို့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အတော်ကြီးများ အားတင်းခဲ့ရလေသလား။ ဤအချိန်တွင် စားပွဲထိုးတစ်ယောက် သူတို့စားပွဲသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ သို့သော်လည်း တူယက် ဘာမှ မမှ့၊ ဒေါသဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြကာ ပြန်၍ နှင်ထုတ်သည်။

စားပွဲထိုး ပြန်သွားသောအခါ ဂျိုးဇက်သည် သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ဖေဖေက သိပ်ကိုလိုလားခဲ့ပါတယ် တူယက်ရယ်၊ မင့်မေမေကို ဖေဖေ သိပ်ပြီး လက်ထပ်ချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေနဲ့သူ့ နိုင်ငံအပေါ်မှာ ရိုသေမှုနဲ့လေးစားမှုဆိုတဲ့စိတ်က သိပ်ပြီး ကြီးမားလွန်းခဲ့တဲ့အတွက် ဖေဖေ့ လက်ခံဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်သွားခဲ့တာပါ’

သူ့စကားအပေါ် သူ့သမီး ဘယ်လို တုံ့ပြန်မည်နည်း။ သူ့သမီး၏ မျက်နှာထားမှာ အက်ခတ်ရောက်လှ၏။ သူ့သမီး၏ မျက်နှာထားသည် စောစောက ကျောင်းဘက်မှနေ၍ သူငယ်ချင်း တစ်စုနှင့် လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးလာစဉ်က ရှိနေခဲ့သည့် မျက်နှာထားအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူသည် အူခိုနေ

သည့် မန်ကျည်းပင်ရိပ်မှထွက်ကာ သူ့သမီးအား လှမ်း၍ လက်မြောက်ပြခဲ့သည်။ သူ့သမီးအား သူ့မြင်သည်ဟုလည်း စိတ်ဆဲက အတိအကျသိနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့သမီးက သူ့အား လုံးဝ အသိအမှတ်မပြု။ မသိလေဟန် မျက်နှာထားဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့် လက်ချင်းချိတ်၍ စကားတပြောပြောနှင့် ဆက်လျှောက်သွားခဲ့သည်။ မတတ်သာတော့သဖြင့် သူ့သမီး၏ အုပ်စုနောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်၍ လိုက်သွားခဲ့ရ၏။ သူ့သမီးသည် နောက်ကို တစ်ချက်ကလေးမျှပင် လှည့်ကြည့်ဖော်မရခဲ့။

သူ ဤကျောင်းတံခါးဝသို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့သည်မှာ ၁၉၅၁ ခုနှစ်အတွင်းက ဖြစ်သည်။ အချိန်က မှန်းတည့်ချိန်ဖြစ်၍ နေက ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှအောင် ပူပြင်းလျက်ရှိ၏။ ထိုစဉ်က သူသည် သမီးဖြစ်သူကို မမြင်ဖူးသေးသဖြင့် လန်းထံမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ယူခဲ့ရသည်။ ထိုဓာတ်ပုံအကူအညီဖြင့် သူသည် သူ့သမီးအား မြင်မြင်ချင်း မှတ်ခဲ့သည်။

လမ်းပေါ်တွင် လံခြားများနေရာ၌ အစားထိုးထားသည့် ဆိုက်ကားများသည် ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။ သူသည် ဆိုက်ကားများကြားမှ ကသုတ်ဓာတ်ပြောကာ လမ်းမကြီး၏တစ်ဖက်သို့ ကူးသည်။ သူ့ကိုမမှတ်မိသော သမီးက သူ့ကိုမမြင်။ သူက ဇာတ်မောင်းကို သွားကိုင်လိုက်သည့်အခါ သူ့အား အလန်တကြား မော့ကြည့်သည်။ လွန်

သော ခြောက်နှစ်ခန့်က မြောက်ပိုင်း အာနမ်ပြည်နယ်အတွင်း ရွှေဗွတ်ထူထပ်သော ရေကန် တစ်ကန်သေး၌ စ၍ တွေ့ကြုံစဉ်က မျက်နှာထားမျိုးပင် ဖြစ်သည်ကို သူ့ချက်ချင်းသတိရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုတစ်ကြိမ် ပထမဆုံး တွေ့ပြီးနောက် ပိုင်းတွင်မူ သူ့သမီးအား အစာရေစာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေသည့် ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်တွေ့ရမည်ကို စိုးရိမ်လှပန်စရာ မလိုတော့ပေ။

ဓာတ်ပုံကိုင်၍ သွားတွေ့ခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူသည် လမ်းမကြီး၏ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှရပ်၍ လက်မြောက်ပြပြီး စောင့်နေသည်က များ၏။ ပထမခေါက် များတွင်မူ တူယက်သည် သူ့ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် အမူအရာဖြင့် သူငယ်ချင်းများအား ထားခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်လာတတ်သည်။ ပြီးတော့ လမ်းကိုဖြတ်ကူးပြီး သူ့ဆံရောက်လာတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူတို့ သားအဖသည် ဂျာဒင်းဘိုတန်နှစ်ဘက်သို့ လျှောက်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူတို့သည် သူနှင့် ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ် လန်းတို့ ငယ်စဉ်အခါက ပထမဆုံး ဆုံမိခဲ့ကြသည့် ဘုရင်ခံ အိမ်တော်ဟောင်း ပတ်ပတ်လည်ရှိ ပန်းခြံဘက်သို့ လျှောက်ကြသည်။

သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် တူယက်သည် အချိုးတစ်မျိုး ဖြစ်လာပြန်သည်။ ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက် ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ လာရောက် တွေ့ဆုံရခြင်းကို မနှစ်မြို့သည့်လက္ခဏာ ပြလာပြန်သည်။ ခါတိုင်းလို ရပ်စောင့်နေသည့်သူ့အား မမြင်

ဟန်ပြုပြီး ထွက်သွားသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ နောက်မှ အပြေး အလွှား လိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း တူယက်က နောက်သို့ တစ်ချက် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ချာနာလမ်းမကြီးထဲရှိ ပန်းဈေး ခင်းထဲ ဝင်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မျက်စိအောက်မှ လုံးဝ ပျောက်သွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် တူယက်က သူ့အား မမြင်လေဟန် ဆောင်နေပြီ ဆိုပါက မနီးမဝေးမှ အသာကပ်လိုက်သော အလေ့အတ ရလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အနီးရှိ ချက်ဖီမာရီ ယာကဖေးထဲဝင်၍ စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ စောင့်နေတတ် သော အလေ့အတကိုပါ ရလာခဲ့ပြန်၏။ အကယ်၍ တူယက်ဆန္ဒ ရှိလျှင် သူ့ထံလာ၍ ထွေခိုင်သည်ဟုပင် သဘောထားလိုက် သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း တူယက်သည် သူ့ထံ ရောက်လာတတ်၍ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း လုံးဝ ပေါ် မလာပေ။

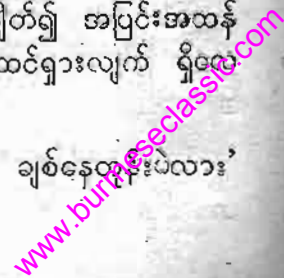
သုံးနှစ်ခန့်အတွင်း တူယက်နှင့် အခုလို လာလာတွေ့ခဲ့သည် မှာ အနည်းဆုံး ခုနှစ်ကြိမ် ရှစ်ကြိမ်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ။ စတင် တွေ့ဆုံ ကြပါပြီ ဆိုကတည်းက တူယက်သည် မိမိအပေါ်၌ ရန်လိုနေ သော အမူအရာကို ဖော်ပြခဲ့၏။ ဤရန်လိုစိတ်ကို သူ့ဘက်က ချေဖျက်ပစ်ချင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ထင်သလောက်မလွယ်။ သူသည် တူယက်နှင့် စကားပြောသည့်အခါ ဗီယက်နမ်လို ပြော နိုင်မည် ဆိုပါက သားအဖချင်း ပို၍နီးစပ်မည်ဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဗီယက်နမ်စကားကို သင်ကာ ရောက်ထိုင်း ဗီယက်

နမ် ဘာသာနှင့် စကားပြောကြည့်သည်။ တူယက်က လုံးဝ အသိအမှတ်မပြု။ အင်္ဂလိပ်လိုသာပြောသည်။

ဂျိုးဇက်က သူ့ဘဝအကြောင်း မေးလိုက်လျှင် တူယက် သည် 'ဦးလေးတင်မ်' နှင့် ဇနီးတို့အကြောင်းကို အလွန်ချစ်ခင် တွယ်တာသည့် လေသံဖြင့် ပြောပြတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဦးလေးလင်မယားက သူ့အား သနားကြင်နာပုံ၊ ချစ်ခင်ပုံ များကို တခမ်းတနား ပြောပြနေတတ်၏။ သူ့အဖေနှင့်အမေ က မမေးခဲ့ မကျွေးခဲ့ခြင်းအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်ခြင်းကို သွယ်ဝိုက်၍ ဖော်ပြနေသည့်သဘော ဖြစ်၏။ သူ့အမေလန်း အကြောင်း ပြောသည့်အခါများတွင်မူ သူ့အမူအရာသည် အေးစက်စက် ဖြစ်လာလေ့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း မနှစ်မြို့သည့် အပိုပုံလက္ခဏာကိုတော့ မပြု။ ဂျိုးဇက်အနေဖြင့်လည်း အခုလို မိဘနှစ်ပါးနှင့် တကွတပြား ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့်အဖြစ်အတွက် များစွာစိတ်ထိခိုက်ရကြောင်းပြောပြခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း ရာချီရှိ ရှိခဲ့ပြီ။ သို့တစေလည်း တူယက်သည် ထူးခြားသော တုံ့ပြန်မှုကို မဖော်ပြဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်ကာ နားထောင်နေ တတ်သည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ တူယက်သည် သူ၏ အတွင်းစိတ်၌ နက်ရှိုင်းစွာ တည်ရှိနေသည့် နာကြည်းမှုနှင့် မကျေနပ်မှုများ ပပျောက်ရေးအတွက် သူ့ဘာသာ သူ့ကျိတ်၍ အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား နေရသည်မှာ သိသာထင်ရှားလျက် ရှိလေ သည်။

'ဒါဆိုရင် အခုအချိန်ထိ အမေ့ကို ချစ်နေတုန်းပဲလား'

ဂျိုးဇက်က ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ တူတက်၏ ပြောင်ကျလွန်းသော မေးခွန်းကြောင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ တစ်ခဏမျှတော့ တူယက်၏ မျက်လုံးများသည် ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ကာ အက်ခတ်နေသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး သူ၏ ရဲတင်းမှုအတွက် နောင်တရသွားသည့် လက္ခဏာဖြင့် အဝေးသို့ တော့ဝေ ဝေးမောနေသည်။ တူယက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးစိုက် ကြည့်နေသော ဂျိုးဇက်သည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှ အစ အနေအထိုင် အပြုအမူအထိ လှန်းနှင့် တူလွန်းလှသော သမီးအပေါ် အံ့ဩခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

‘အင်း ဟုတ်တယ် တူယက်၊ ဖေဖေသူ့ကို အခုထက်ထိ ချစ်နေတုန်းပဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က ကြေကွဲသံဖြင့် အဖြေပေးသည်။

‘ဖေဖေ သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်၊ ချစ်လို့ကိုမဝနိုင်ခဲ့ဘူး၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြမှာပဲ ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ စွန့်လွှတ်လို့ မရှသေးဘူး’

တူယက်က ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ စကားမပြောသော်လည်း နက်မှောင်သော မျက်လုံးများက အံ့ဩခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။

‘ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသကိုပဲသွားသွား၊ ဟောဒီဟာလေး ဟာ ဖေဖေနဲ့အတူ ပါလာတာပဲ’

ဂျိုးဇက်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့အိပ်ကပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ကာ အထဲမှ တူယက်၏ ဓာတ်ပုံကလေးကိုပြသည်။ အသက်ဆယ်လေးနှစ် အရွယ်က ပုံဖြစ်၍ အကိုင်အတွယ် များလွန်းသဖြင့် အနည်းငယ်မျှ တွန့်ငကြနေလေပြီ။ ဓာတ်ပုံထဲမှ တူယက်သည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေသည့်ဟန်နှင့် ဝမ်းနည်းနေဟန်ကို ဖော်ပြနေသည်။

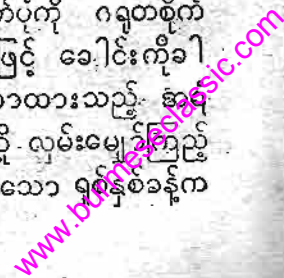
‘သမီးရဲ့မျက်နှာကို ဖေဖေ ဒီဓာတ်ပုံထဲက အနေအထားအတိုင်း အမြဲတမ်းမြင်နေခဲ့ရတယ်’

ဂျိုးဇက်က ဓာတ်ပုံကို တူယက်ဘက်သို့ တွန်းပို့ပြီး ပြောသည်။

‘သမီးကို ဒီပုံထဲကလို မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ရယ်နေ ပြုံးနေတာ ထဲပဲ မြင်ချင်တယ်၊ တကယ်လို့ လန်းနဲ့ ဖေဖေနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြရင် သမီးတို့သားအမိကို ဝိယက်နမ်ကနေပြီး အမေရိကန်ကို အင်္ဂါသွားမယ်၊ ဖေဖေတို့ သားအမိသားအဖ သုံးယောက်နဲ့ မိသားစုလေးတစ်ခု ထူထောင်ပြီး နေချင်တယ်’

‘အခုမှ ဒီစိတ်ကူးရတာဆိုတော့ သိပ်နောက်ကျ မနေဘူးလား’

တူယက်က သူ့ရွှေရောက်လာသည့် ဓာတ်ပုံကို ဂရုတစိုက် မကြည့်ဘဲ မယုံကြည်လေဟန် မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းကိုခါလိုက်ပြီး ကျည်လုံးသတ္တုပြားကြီးများ ကာထားသည့် အရအတားများပေါ်မှ ကျော်၍ လမ်းမဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ ဤအရံအတားများသည် လွန်ခဲ့သော ရက်နှစ်ခန့်က

တောက်လောင်နေသော မီးတောက်မီးညွန့်များကို -ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း စကားစသည်။

ကျုပ် အင်ဒိုချိုင်းနားက ထွက်တော့ အသက်နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သင်္ဘောတစ်စီးမှာ အကူ ထမင်းချက် ဝင်လုပ်ပြီး ဥရောပတိုက်နဲ့ အမေရိကကို ရောက်အောင် ဆွားခဲတယ်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ မီးထိုးဖူးတယ်၊ လန်ဒန်မြို့မှာ နှင်းခဲတွေကို ဂေါ်ပြားနဲ့ကော်ပြီး လမ်းရှင်းပေးရတဲ့အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အမေရိကကျတော့ ဟာလင်းနဲ့ ဘော်စထန်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဟိုတယ်တွေမှာ စားသေခွက်နေကြတဲ့ လူချမ်းသာတွေနဲ့ သူတို့စားဖို့ စဖိုခန်းတွေထဲမှာ ကျွန်ခဲပြီး ချစ်ပြုတ် လုပ်ကိုင် နေကြရတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ အဖြစ်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီး ကျုပ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ဟာလင်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆင်းရဲတွင်းနက်နေကြရတဲ့ နီဂရိုး လူမည်းတွေဟာ အများကြီးပဲ

သူသည် ချက်ချင်း စကားကို မဆက်သေးဘဲ မီးဖိုဆီဘဲ ငေးကြည့်ကာ သက်ပြင်းချသည်။

ကျုပ်ဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ ဒီမိုကရေစီဝါဒနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမြင်ဆုံး မျှော်မှန်းချက်တွေ အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး အထင်အမြင် ကြီးခဲ့တယ် ဗိုလ်ကြီး ရှားမင်း၊ ဒါပေမယ့် လစ်တာထီ ရုပ်တုကြီးရဲ့ လက်ထဲက မီးရှူးတိုင်ဟာ အမေရိကန် နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား အားလုံးကို အလင်းရောင် အညိုအနက် မပေးပါဘူး၊ ကျုပ် ပြောတာ မှန်တယ် မတုတ်လား

ဂျိုးဇက်သည် ခက်ခဲပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် တံတောင်တစ်ဖက် ထောက်၍ ထသည်။ အဖျားဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံထားခဲ့ရသဖြင့် အားက နည်းဆဲ။ အခုလောက်ကလေး လှုပ်ရှားလိုက်ရုံမျှဖြင့် သူ့မှာ အဆမတန် မောဟိုက်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော် ဘယ် ရောက်နေတာလဲ'ဟု သူက တုန်ယင် မောဟိုက်သော လေသံဖြင့် မေးသည်။

ကျွန်တော် ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာရတာလဲ

အာနမ် အမျိုးသားက နောက်တစ်ကြိမ် ပြုံးပြန်သည်။

'စိတ်မပူပါနဲ့၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေတွေ ကြားမှာ ရောက်နေပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ခင်ဗျား စိတ်အေးအေး နားထောင်နိုင်အောင်လို့ ဒီအကြောင်းကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာပြောတာပါ။ အခု ခင်ဗျားရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ မြောက်ပိုင်း တုန်ကင်ပြည်နယ်ထဲက ပက်ဘိုး ကျောက်ဂူတွေ ရှိနေတဲ့ ဒေသပါ။ အရုတ်နိုင်ငံ နယ်စပ်နဲ့ တစ် ကီလိုမီတာပဲ ဝေးပါတယ်။ ခင်ဗျားကို တောင်ပေါ်သား နမ်လူမျိုးတွေက လေဖာခွဲပျက်ထဲက ဆွဲထုတ်ခဲ့ကြရတယ်၊ ဂျပန် ကင်းလှည့်တပ်ဖွဲ့ရဲ့ လက်ထဲက လွတ်မြောက်အောင်လဲ သူတို့ကပဲ ကယ်တင်ခဲ့ကြတယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားလို လူတွေကို သုံ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီး ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ ဂျပန်တွေရဲ့ အမိန့်ကို နာခံနေရတဲ့ ပြင်သစ်တွေ သက်ထဲကလဲ သူတို့ကပဲ ကယ်တင်ခဲ့ကြပါတယ်၊ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ဆက်သွယ်ပြီး သတင်းပို့ခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားကို ဒီနေရာ

ကက်တီနက်လမ်းထဲတွင် အမေရိကန်ကြိုက် နိုင်လွန်လှပအင်္ကျီ များ၊ သွားတိုက်ဆေးများ၊ ကိုကာကိုလာများနှင့် အခြားကုန် ပစ္စည်းများ ရောင်းချသည့် စတိုးဆိုင်များလည်း အမြောက် အမြား ပွင့်လှစ်ခဲ့ကြသည်။

ဂျိုးဇက်သိထားရသလောက်ဆိုပါက ဤအမေရိကန်အုပ်စု သည် ဗီယက်နမ်တို့၏ ဘာသာရေးမိုက်များအတွင်းသို့ဝင်ကာ လေ့လာစုံစမ်းခြင်းများပြုလုပ်လေ့ရှိကြ၏။ သူတို့အနေဖြင့်ကွန် မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစု ကြီးထွား ခိုင်မာလာရေးကို ရှေ့ရှု၍ စည်းရုံးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်များ ဤ နိုင်ငံမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားသည့်အခါ ဗီယက်နမ် နိုင်ငံအား မတ်စ်ဝါဒနှင့် ကင်းစေးသွားအောင် ကယ်တင်ကြမည် ဟူ သော ရည်ရွယ်ချက်ကို ရွေ့တန်းတင်၍ လုပ်ဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဤပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ ဂျိုးဇက်သည် သူ့နိုင်ငံသူ နိုင်ငံ သားများ သဘောပေါက် နားလည်ကြစေရန်အတွက် ဂေဇက် သတင်းစာမှနေ၍ ဆောင်းပါးများ ရေးခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ထူးဆန်းပြီး ရှုပ်ထွေးပေလိမ့်သော ဗီယက်နမ် နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး စသည့် အခြေအနေ များကို နားလည်ထားကြစေလိုသော စေတနာဖြင့် ရေးသား ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

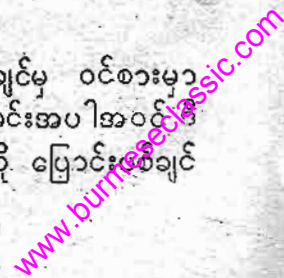
ဖြစ်ပွားနေသည့် စစ်ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အခြားသော နိုင်ငံခြားသား သတင်းထောက်များ နည်းတူ ဂျိုးဇက် သည်

သူကိုယ်တိုင် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့မှ သူလျှိုများနှင့် တိတ်တဆိတ် လျှိုဝက်ဆက်သွယ်ကာ အခြေအနေနှင့် သဘောထားများကို မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း ပြုခဲ့သည်။ တွေ့ဆုံခဲ့သည့် နေရာများမှာ အောက်တွင်းရိုးကျေးရွာများနှင့် ဆိုင်ဂျီမြို့၏ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက် အတွင်းရှိ ယင်တလောင်းလောင်းနှင့် အလွန်ညစ်ပတ်လှသော စားသောက်ဆိုင်များဖြစ်သည်။

သူ လေ့လာသိရှိထားသည်များကို ခြုံငုံ၍ စဉ်းစားလိုက် သောအခါ ယခုဖြစ်ပွားနေသည့်စစ်ပွဲမှ မည်သည့်အကျိုးဆက် မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဖြစ်စေ၊ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကတော့ သူ့နိုင်ငံ အတွက် သေရေး ရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသော ပြောင်းလဲမှု ကြီးတစ်ခုဆိုသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားနေသည်မှာ ထင်ရှား လျက်ရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လျှောက် သွား နေ သည့် လမ်း ကြောင်းပေါ်တွင် အေးအန္တရာယ်နှင့် မရေရာမှုကတော့ တည် မှီနေပြီကို သူခန့်မှန်း၍ရ၏။

‘တူယက်၊ ဖေဖေကတော့ တကယ်လို့ ဒီစစ်ပွဲမှာ ကွန်မြူနစ် တွေဘက်က နိုင်သွားရင် သမီးအတွက် ဘယ်လို အခြေအနေ မျိုး ဖြစ်လာမလဲဆိုတာ တွေးပူမိတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က သူ့ ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသော တူယက်အား နားဝင်အောင် ရှင်းပြသည်။

‘သမီးအနေနဲ့ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားချင်မှ ဝင်စားမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဗီယက်မင်းတွေကတော့ မင်းအပါအဝင် နိုင်ငံမှာရှိနေကြတဲ့ လူတိုင်းရဲ့ နေထိုင်ဘဝကို ပြောင်းဖို့ချင် နေကြတယ်’

၁၀၈ မောင်းထွန်းသူ

‘ကျွန်မကတော့ ကျွန်မမေးဖူးဘူးတဲ့ နိုင်ငံထဲမှာ အခု အချိန်ထိ ဘာပြဿနာမှမရှိဘဲ နေနေတာပဲ’ ဟု တူယက်က ပြုံး၍ပြောသည်။

‘ကျွန်မအတွက် စိတ်ပူတာသိရလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဘယ်သူ့ ဆီကမှ အကူအညီမယူဘဲ အသက်ရှင်အောင် နေသွားနိုင်မှာပါ’

‘နေပါဦးတူယက်ရယ်၊ ဖေဖေ စိတ်ထဲမှာ ရှိသမျှကို ပြောပါရစေဦး’

ဂျိုးဇက်က ပြောပြောဆိုဆို တူယက်၏လက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။

‘နားထောင်ရုံကလေးကတော့ ဘာမှကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်’

တူယက်က စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ရုတ်လိုက်ပြီး သူ့ရှင်ခွင်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ မျက်နှာကတော့ အပြုံးမပျက်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ နားထောင်ရုံကလေးကတော့ ဘာမှကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ် နားထောင်ဖို့ အချိန်မရတာကခက်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ စောင့်နေကြဇာယ် မဟုတ်လား’

တူယက်က ကုလားထိုင်မှထရပ်ကာ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာပေးဖြင့် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဂျိုးဇက်ဆီသို့ ကမ်းမေးသည်။

‘သွားတော့မယ် မှန်စီယာရှားမင်း၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

တူယက်၏စိတ်ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုသောကြောင့် ဂျိုးဇက်က ထိုင်ရာမှထကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ လက်ချင်းထိလိုက်ရသည်မှာ တဒန်မျှသာ ဖြစ်၏။ တူယက်က နောက်တစ်ကြိမ် ပြုံးပြပြန်သည်။ သူ့အပြုံးသည် ချိုမြမြ။

ဂျိုးဇက်သည် လူအများကြားမှ တိုးဝှေ့ ဖြတ်သန်းသွားနေသော တူယက်အား မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် သူ့မျက်စိအောက်မှ တူယက် ပျောက်သွားသောအခါ သူသည် ကုလားထိုင်တွင် နှေးကွေးလေးလံစွာဖြင့် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ တူယက်ထိုင်သွားသည့်ကုလားထိုင်ရှေ့ တည့်တည့်စားပွဲပေါ်တွင်မူ လက်နှင့်ပင် ထိမသွားသည့် တူယက်၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော မျက်နှာထားနှင့် ဓာတ်ပုံ။

များအောက်၌ နှစ်မြုပ်နေခဲ့ကြသော တောင်ထိပ် တောင်စွန်း
 ကျောက်ကမ်းပါးများသည် တရုတ် ရေဆေးပန်းချီကားတစ်
 ချပ်ထဲမှ ပုံများသဖွယ် ဝိုးတီးဝါးတား ပေါ်ထွက်စ ပြုလံာ
 လေပြီ။ ဒါးလတ်တောင်ပေါ်မြို့၏ ရေကန်အစပ်၌ ရပ်နေသော
 ဂျိုးဇက်သည် တောင်တန်းများ၏အလှတွင် နှစ်မျောလျက် ရှိ
 ၏။ သူ၏ဘေးမှ လန်းသည် ပြင်သစ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တိုးတိုး
 သာသာကလေး ဆိုလျက်ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အလှတွင် နှစ်
 မျောလျက်ရှိသော ဂျိုးဇက်သည် သူ့ကိုယ်သူ အိပ်မက်ကမ္ဘာ
 တစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်နေလေသလား ဟုပင် ထင်မှတ်မှား
 လျက် ရှိလေသည်။

(၇)

၁၉၅၄ ခုနှစ် မတ်လ ၁၃ ရက် စနေနေ့ဖြစ်သည်။ အရှက်ဦး
 အလင်းရောင်သည် ဒါးလတ်မြို့ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ သက်
 ဆင်းနေချိန်ဖြစ်၏။ လန် ဘီအန် ကုန်းပြင်မြင့်ကို နယ်နိမိတ်
 သတ်ရာ ထင်းရှူးပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေသော တောင်ထိပ်
 များသည် ယခုအချိန်ထိ နှင်းဖြူများလွှမ်းခြုံခြင်းကို ခံနေရဆဲ
 ဖြစ်သည်။ နံနက်ခင်း၏ လေပြည့်လေညင်းသည် အေးမြသော
 တောင်ပေါ်လေကိုမထိုးဖောက်နိုင်။ ငှက်တစ်ကောင်၏ ကျီကို
 ကျာကျာ မြည်သံသည် အရှက်တက်အချိန်၏ အေးမြ တည်ငြိမ်
 မှုကို ဖောက်ထွင်း၍မရ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေ ရောင် ခြည် များ တက် လာ သည်
 ကောင်းကင်ယံတွင် ရွှေရောင်များသန်းလာသည်။ နှင်းဖြူ

နှင်းပေါက်များ တစက်စက် ကျနေသည့် ထင်ရှူးတော
 များအောက်ခြေ၌ ရောက်နေသော သူတို့နှစ်ဦး၏အဖြစ်သည်
 သီးခြား ကမ္ဘာငယ်ကလေး တစ်ခုအတွင်း၌ ရောက်နေသည့်
 နှယ် ခံစားရသည်။ နေ့ခင်းဘက်ဆိုလျှင် ဤတောင်ပေါ်မြို့သို့
 လာလည်ကြသူများသည် ကန်ထဲတွင် ရွက်လှေများ ကိုယ်စီလွှင့်
 ၍ လှုပ်ရှားနေတတ်ကြ၏။ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာတော့ သူတို့
 လှေကို မမြင်ရသေး။ တောအုပ်မှာလည်း လူသူကင်းမဲ့ကာ
 တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ လျက်ရှိ၏။ သစ်ပင်ကြီးများ အောက်
 တက်တွင် ပွင့်ဖူးနေကြသည့် သစ်ခွပန်းများသည် ဂျိုးဇက်၏
 မျက်စိများကို ညှို့ ယူဖမ်းစားနေကြသည်။ ပန်းများ၏အလှကို
 ကြည့်ကာ တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်ချင်သော စကားလုံးများ
 သည် သူ့နှုတ်ဖျားတွင် တိုးဝဝ နေကြသည်။ သို့သော်လည်း
 သူသည် စကားကို တစ်ခွန်းမှမပြောမိအောင် စိတ်ကို ထိန်း

ချုပ်ထားသည်။ အခုလိုအေးငြိမ်းသာယာပြီး တိတ်ဆိတ်နေ
သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ့အသံဖြင့် ဖျက်ဆီးပစ်လိုစိတ် မရှိ။

တကယ်တော့ သူသည် လန်း၏ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ဤနေရာ
သို့ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်၏။ လန်း၏သီချင်းသံကို နားထောင်
ရင်း သူ့စိတ်သည် အတိတ်ဆီသို့ ပြန်သွားလျက်ရှိသည်။ သူ့
စိတ်အာရုံတွင် လန်းသည် အိုးဆီးယော့စ် ကွန်ဗင့်ကျောင်းမှ
သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် တပျော်တပါး လျှောက်သွားနေသည့်
ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေသည်။

လွန်ခဲ့သောကိုးနှစ်ခန့်က သူသည် လန်းနှင့်အတူတူ မြောက်
ပိုင်းဒေသသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က လန်းသည် သူ့အား
ဒါးလတ်မြို့တွင် နေခဲ့ရသည့် သူ၏ ကျောင်းသူဘဝကို လွှမ်း
မားစွာ ပြောပြခဲ့ဖူး၏။ လန်းပြောခဲ့သမျှ သူတယ်တော့မှ
မေ့ရှုမရ။ ဒါးလတ်တွင်နေခဲ့ရသော လန်း၏ ကျောင်းသူဘဝ
သည် အပူအပင် အကြောင့်အကြမရှိသည့် အပျော်ရှင်ဆုံးနေ့
များ ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

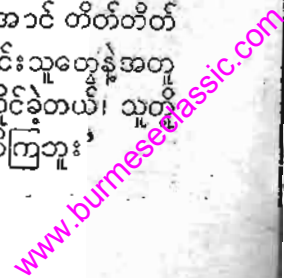
သူ ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်မှ ပြန်လာသောအခါ လန်းသည် ဒါး
လတ် တောင်ပေါ်မြို့ကလေး၌ တစ်လမျှနေထိုင်ရန် အိမ်ကစ်
လုံး ငှားထားကြောင်း၊ ဒါးလတ်စစ်ကောလိပ်၌ တက်ရောက်
နေသော သူ့သားနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေလို၍ ထိုကဲ့သို့ စီစဉ်
ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်များကို သူ့သီချင်း၏။ ထိုအခါ
သူသည် ဆိုင်ဂိုမှနေ၍ မြောက်ဘက်သို့ ချက်ချင်းပင် ခရီးထွက်
လာခဲ့သည်။

ဒါးလတ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ၁၉၂၅ ခုနှစ်အတွင်းက
သူ့မိခင်နှင့် တည်းခိုခဲ့ဖူးသည့် လန်ဘီအန်းနန်းတော် ဟိုတယ်
၌ အခန်းတစ်ခန်းငှား၍ နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် ရောက်
လျှင်ရောက်ချင်းပင် လန်းထံ ကြိုတင်၍ အကြောင်းမကြားဘဲ
လန်းငှားနေသည့်အိမ်သို့ သွားခဲ့သည်။ လန်းက သူ့အား လိုလို
ချင်ချင် ကြိုဆိုလက်ခံခဲ့ရုံမျှမက သူ့ကျောင်းသူဘဝက မကြာ
ခဏ သွား၍ ကြည့်ခဲ့ဖူးသော အရက်တက်ချိန် တောင်တန်း
များ၏ အလှကို နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သူနှင့်အတူတူ
သွားကြည့်ကြဖို့ ပူဆာခဲ့၏။ ထိုညက သူ့ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်
သည့်အခါ အိပ်စက်မကောင်း။

မနက် သူ့အိပ်ရာမှထသည့်အခါ အမှောင်ထုမင်းမူဆဲ။ သူတို့
နှစ်ယောက်သည် ချိန်းဆိုထားခဲ့သည့်အတိုင်း ရေကန်ဘေး
၌ ဆုံကြသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းဆွဲကာ
အတူတူတွဲ၍ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

သီချင်းတေးအေးနှင့် လိုက်ပါလာနေသောလန်းသည်
ရက်တရက် သီချင်းအဆို ရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ တမ်းတမ်း
ဘာ လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘မနေ့ညက လန်းကွန်ဗင့်ကျောင်းကို သွားကြည့်သေးတယ်
ဦးဇက်၊ သီလရှင်တွေ ဝတ်ပြုသီချင်းဆိုနေတာကို ဝင်ပြီးနား
ထောင်ခဲ့မိသေးတယ်။ လန်းက ခြေခံမကြားအောင် တိတ်တိတ်
လေးဝင်သွားပြီး ဟိုတန်းက တခြားကျောင်းသူတွေနဲ့အတူ
နေပြီထိုင်သလို ကြမ်းပေါ်မှာ ခူးထောက်ထိုင်ခဲ့တယ်။ သူတို့
လန်းဝင်သွားပြီး ထိုင်နေတာကို ဘယ်သူမှမသိကြဘူး’

ဂျိုးဇက်က ပြုံးပြီး လန်း၏ လက်ကို အသားကလေး ညှစ်လိုက်သည်။ လန်း၏မျက်နှာသည် ပကတိ ဖြူစင်ရိုးသားလှ၏။ ဤစကားကို ပြောနေသည့် သူ့မျက်နှာသည် ကျောင်းသူအရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာထားအတိုင်း ဖြစ်သည်။ လန်းနှင့် တူယက်သည် တူလွန်းလှချေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ခြားနားချက်များကို သူ့ရှာ၍မရနိုင်သလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအတွေး ဝင်လာသောအခါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုသည် အရိပ်သဖွယ် လိုက်ပါလာသည်။

ဂျိုးဇက်သည် လန်း၏မျက်နှာကို ဝှံ့ကြည့်မိသည်။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များသည် ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေကို မမြင်အောင် မသိအောင် လန်းအား ဖုံးကွယ်ထားလေသလား။ ဤတောင်ပေါ်မြို့ကလေး၏ လက်ရှိအခြေအနေများသည် ဟိုတုန်းကနှင့် မတူတော့။ မြို့၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှုများနှင့် လှပမှုများသည် အပေါ်ယံကြောမျှသာ တည်ရှိနေသည်ဟု သူ့ထင်၏။

ပြင်သစ် ကိုလိုနီခေတ် အဖွဲ့ဖြိုးဆုံးအချိန်က အလွန် ကြီးကျယ်ခမ်းနားခဲ့သော လန်ဘီအန်း နန်းတော် ဟိုတယ်သည်လျှင် ဟခုအခါ မတင်မတယ် မဖွယ်မရာနှင့် စုတ်ချခုချာ ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၏ အသွင်အပြင်ဟန်ပန်များသည် မရှိသလောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ခင်းတားသည့် ကော်ဇောများမှာလည်း အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ်။ သုတ်ထားသည့် ဆေးများကလည်း ကွာကျလျက်ရှိ၏။ တပ်ဆင်ထားသည့် ရေဘိုပိုင် ခေါင်းများကလည်း ရေမလှေ။ စားပွဲထိုး

ဗီယက်နမ်များကလည်း ဧည့်သည်များအား စားပွဲထိုးရာ၌ စီးကရက်ကို ခဲကာ မခန့်မငြား အမူအရာဖြင့် မပြေမလည်နိုင်လွန်းလှ၏။

တောင်ထိပ်တောင်စွန်းများထက်ရှိ ကက်သလစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများသည် ဟိုတုန်းကလိုပင် ထည်ဝါလှပစွာ တည်ရှိနေကြသည်။ နန်းစွန့်ဘုရင် ဘီခိုင်းသည်လည်း တောင်တန်းများ၏ အလှကို ကောင်းစွာမြင်သာသည့် နေရာ၌ စံနန်းတော်နှင့် နေထိုင်လျက်ပင်ရှိသည်။ သို့တစေလည်း ရေကန်၏ပတ်ပတ်လည်၌ တခမ်းတနား တည်ဆောက်ထားခဲ့သော မြို့သည် ယခုအခါတွင် ညစ်ပတ်ပေရေကံ အရှုပ်ဆိုးအကျည်းတန်လျက်ရှိလေပြီ။ မြို့၏ သာယာမှုဟူသမျှကို ပြင်သစ် ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့များက သူတို့ဘာသာ သူတို့ဖန်တီးပြီး သူတို့ဘာသာသူတို့ပင် ကုန်စင်အောင် ဝါးမျိုခံစားသွားကြပြီဟုပင် ထင်ရလောက်၏။

အခုဆိုလျှင် ရေကန်၏ ကန်ပေါင်ရိုးများ သည်ပင်လျှင် လူဝင်လူထွက်များပြီး စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ လုပ်ကြံသဖြင့် တချို့နေရာများ၌ ပြိုပျက်နေကြပြီဖြစ်၏။ ဟိုတုန်းကပုံစံအတိုင်း ခြေရာလက်ရာ မပျက် တည်ရှိနေသေးသည့်အရာဆို၍ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်တန်းကြီးများနှင့် အစဉ်အမြဲ တိုက်ခတ်နေသော လေသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

‘ကိုယ် တစ်ခု ပြောချင်တယ်လန်း’ ဟု သူက စကားစသည်။

၁၁၆ မောင်ထွန်းသူ

ဒါးလတ်မြို့ အပေါ်မှာ သာယာနေတဲ့ လန်းရဲ့စိတ်ကို ငှက်စီးသွားအောင် ကိုယ်မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတာကိုတော့ မပြောဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံမှာ ပြင်သစ်တွေ့ရဲ့ ခေတ်ဟာ ကုန်ဆုံးသွားပြီလို့ ထင်တယ်။ လန်းတို့မိသားစု နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျင့်သုံးလာခဲ့ကြတဲ့ နေထိုင်မှုစနစ်တွေဟာလဲ ခေတ်ကုန်တော့မယ် အခြေအနေကို ရောက်နေပြီလို့ထင်တယ်။

ဂျိုးဇက်က ပြောပြောဆိုဆို လန်း၏ လက်မောင်းကို ဆွဲပြီးရပ်ခိုင်းသည်။ သို့သော်လည်း လန်းကမရပ်။ အပြုံးမပျက် ဆက်လျှောက်နေသည်။ နှင်းမြူများ ဖြည်းဖြည်းချင်း လွင့်ပျောက်သွားနေသည့် ကန်ရေပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘ဆေးရုံမှာ လန်းကိုလာပြီး တွေ့တဲ့အချိန်ကတည်းက ဒီအခြေအနေမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်သိခဲ့တယ်’

သူက လန်း၏လက်မောင်းကို ထပ်၍ဆွဲပြီး အလေးအနက် ထား၍ ထပ်ပြောသည်။

‘လန်းရဲ့လှပတဲ့မျက်နှာကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မြင်ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ မနေရသမျှ ကာလပတ်လုံး ကိုယ့်စိတ်ဟာ ချမ်းသာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာလဲ သိလာခဲ့ရတယ်။ အမေရိကကို ပြန်ရောက်တော့ မေ့မိကြီးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေ့လို့မရဘူးဆိုတာ ကိုယ့်နှလုံးသားက အမြဲပြောနေတယ်’

လန်းက မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီးပြုံးသည်။

‘လှပတဲ့ မျက်နှာတွေထက် ဘဝက ဝိုပြီး အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သတိမထားမိတော့ဘူးလား ဂျိုးဇက်ရယ်။ အမေရိကန်လူမျိုးတွေဟာ ကုလို့မရအောင် စိတ်ကူးယဉ်တတ်ကြသလားဟင်’

‘အလှရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအားက သိပ်ပြင်းထန်လာရင် အချစ်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်လာတာပဲ လန်း’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။

‘အဲဒါတွေဟာ တကယ်တော့ ဘဝကို တန်ဖိုးရှိအောင် လှုပ်ပေးနေတဲ့ အရာတွေပါလန်းရယ်။ စစ်ကြီးပြီးလို့ ကိုယ်အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ ကိုယ်မျက်စိတွေကို မှိတ်ထားလိုက်တဲ့ အချိန်ထိုင်း လန်းရဲ့မျက်နှာဟာ ပေါ်လာတာပဲ။ အဲဒီတော့ မှဲ့ ကိုယ်ဟာ လန်းကို ချစ်နေတုန်းပဲ။ လန်းကို ကိုယ် ရဲ့ဇနီးအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်လို့မူ ရှိနေတုန်းပဲဆိုတာ သိရတယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ကွဲကွာနေကြရတဲ့ ကိုးနှစ်တာကာလအတွင်းမှာ ကိုယ်ဟာ လန်းကို အချစ်မပျက်သေးဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကိုယ်ဟာ နောက်ဆုံးမှာ နိုင်ငံခြား သတင်းထောက်ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ထင်တယ်လေ။ ကိုယ် ဆိုင် ဂုံ ကို နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး လန်းကိုရှာခဲ့တာဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတာပေါ့’

‘ဒါတွေဟာ ပြီးခဲ့ပြီပဲ ဂျိုးဇက်ရယ်။ ဘာပြုလို့ ထပ်ပြီး စချင်နေရတာလဲ’

လန်းက ကြေကွဲသော မျက်နှာထားဖြင့် ဂျိုးဇက်အား ကြည့်သည်။

'ပထမဆုံးတစ်ခေါက် ဒီကိုပြန်ရောက်လာတုန်းက ဂျိုးဇက်က တူယက်အကြောင်းပဲ ပြောချင်တယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်အနေနဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အကြောင်းလဲ ပြောချင်တာပေါ့'

ဂျိုးဇက်က လန်း၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိအောင် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ လန်းဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီရှည်ကြီးသည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်အတွင်းက သူနှင့် အတူတူယက်အား ရှာပုံတော်ဖွင့်ဖို့ ခရီးထွက်ခဲ့စဉ်က ဝတ်ခဲ့ဖူးသော အနက်ရောင်အင်္ကျီပင်ဖြစ်၏။ ခေါင်းစွပ်ကို ခေါင်းတွင် စွပ်မထားဘဲ နောက်သို့ လှန်ချထားသဖြင့် ထိုးမထားသော ဆံပင်သည် ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဝဲကျလျက်ရှိသည်။ အသက်သုံးဆယ်တွင်း ရောက်နေပြီဖြစ်သော လန်း၏အလှသည် တစ်မျိုးလှကာ ကျက်သရေတိုးလျက်ရှိ၏။ ပြည့်ဖြိုးသော နှုတ်ခမ်းကြည်လင် တောက်ပသော မျက်လုံးတို့သည် ယခင်ကထက် ချစ်စရာကောင်းသည့်အလှကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

အရုတ်၏ ခပ်ဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင်အောက်တွင် လန်း၏အလှသည် သူ့အတွက်ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိနေသည်။ ပြင်သစ်စစ်ကြောင်းတွင်ပညာသင်နေသည့်သားလူပျိုကြီးဖားဖားတစ်ယောက်၏ အလည်ရောက်လာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟု ပြောလျှင် ယုံနိုင်စရာပင် မရှိဟု ထင်၏။

'မကြာခင်ကပဲ တူယက်နဲ့ တွေ့ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား ဂျိုးဇက်'

စိတ်ညှက် စိတ်ရှုပ်နေပုံရသော ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို မြင်သဖြင့် လန်းက မေးသည်။

'တွေ့ခဲ့တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က၊ ဒါပေမယ့် သူ့အပြုအမူက သိပ်ထူးဆန်းနေတယ်၊ ကိုယ်ဟာ သူ့အဖေအစစ် ဟုတ်ရဲ့လားတဲ့၊ ဘာပြုလို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်မထပ်ခဲ့ကြတာလဲတဲ့၊ အခုထက်ထိ ကိုယ်က မင့်ကို ချစ်နေတုန်းပဲလားလို့လဲ မေးတယ်'

'သူ့ရဲ့ သဘာဝကိုက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ခပ်ကင်းကင်း ခပ်ခွာခွာနေ တတ်တဲ့အကျင့်လဲမို့တယ်' ဟု လန်းက ပြောသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့စရိုက်က လန်းပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုတစ်ကြိမ်မှာ သူ့အပြုအမူက သိပ်ပြီးထူးဆန်းနေတယ်လို့ ကိုယ်ကတော့ထင်တယ်၊ သူ့ပုံပန်းက ကိုယ့်စိတ်ကို သိနေသလိုပဲ၊ ကိုယ့်အနေနဲ့လဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလန်း၊ ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ မသိဘူး၊ ဒီမှာဖြစ်နေတဲ့ စစ်ပွဲဟာ အပြီးသတ်တော့မယ် အဆင့်ကို ရောက်နေပြီလို့ထင်တယ်'

ဂျိုးဇက်က လန်း၏ပခုံးများကို ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဆွဲလှည့် ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီမယ်လန်း၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အခွင့်ကောင်းနဲ့ နှစ်ကြိမ်တိတိကြုံခဲ့တယ်၊ နှစ်ကြိမ်စလုံး ကိုယ်တို့ လက်လှုပ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဟွာမြိုက ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ ဆုံမိကြတုန်းက မင်းကိုယ်ကိုလက်ထပ်ဖို့ သဘောမတူ တူအောင် ကိုယ်အားထုတ်သင့်တယ်၊ ပြီးတော့ စစ်ကြီးအပြုံးမှာ တစ်ခါ ဆုံမိခဲ့ကြပြန်တယ်၊ အဲဒီတုန်းကလဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အရူးတွေလို စဉ်းစားပြီး ပြုမူခဲ့မိတယ်၊ နောက်...’

လန်းက စကားဖြတ်ပြောရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက်က အပြောမခံ။ လက်ပြပြီး တားသည်။

‘မင်း ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ် လန်း၊ ဂျိုးဇက်ရယ်၊ စစ်က ကျွန်မတို့ဘဝတွေကို ကသောင်းကနင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်ပြီမဟုတ်လား ဆိုတဲ့စကားပဲ မင်းပြောမှာပါ။ မင်းစကားက မှန်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်က ရေနှစ်နေတဲ့လူနှစ်ယောက်နဲ့ တူနေတယ်၊ အသက်နဲ့ကိုယ် မြနေဖို့အတွက် ကမ်းကိုရောက်အောင် ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ ကူးခတ်ရမယ့် အခြေအနေပါ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကိုယ်တို့မရှိရင် မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မိခဲ့သူတွေက ရှိနေတယ်မဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်က စကားကို ဖြတ်ထားပြီး လန်း၏မျက်လုံးများကို စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။

‘အဲ့ဒါတွေဟာ အခြေအနေမှန်တွေပါ၊ ဘယ်လို အဟန့်အတားမျိုးတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး

သိနေကြတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်တို့က အဲဒီအဟန့်အတားတွေကို ရင်မဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ဘာ့ကြောင့် ကိုယ် အာဂ္ဂတိုက်ကို ပြန်လာခဲ့ရသလဲ၊ ဘယ်လို အရာက ဆုံးအောင်ထားလို့လဲ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ထပ်ပြီး ဆုံမိခဲ့ကြပြန်တော့ကော ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့တော့ဘူးလား’

လန်းက ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်လွှာများကို ချ ထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လည်တွေ့ဆုံသည့်အခါ အနှစ်နှစ်အလလကဲ့ကဲ့ကနေရသမျှ အတိုးချ၍ အချစ်ပန်း ပွင့်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

‘ဒါကတော့ ဒီနည်းပဲရှိတယ်လို့ လန်းတို့ ထင်ခဲ့ကြတာကိုး၊ ဒီလိုပြုတာဟာ လန်းတို့မှာရှိနေတဲ့ တာဝန်တွေကို ကျောခိုင်းလိုက်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဒါပေမယ့် လန်းရယ်၊ အခြေအနေတွေက သိပ်ကွာခြားသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အနှစ်နာခံပြီး စွန့်လွှတ်သင့်တာတွေ စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ်တို့တာဝန် ကျေသင့်သလောက် ကျေခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ပေါ့လ်ရဲ့ကွယ်ရာမှာ အခုလို အပြစ်မကင်းတဲ့ တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံမှုမျိုးတွေ ဆက်ပြီး လုပ်နေလို့ တော်ပါတော့မလား၊ ကိုယ်ကရော ကိုယ် ဇနီးတင်ပီကို ဒီလိုပဲ လှည့်စားနေရမလား၊ ကိုယ်တို့ အရင်တုန်းက ရခဲ့တဲ့ အခွင့်ကောင်းနှစ်ရပ်ကို အလဟဿဖြစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့ကြပြီးပြီ၊ အခုတစ်ခါမှာတော့ ရလာတဲ့အခွင့်ကောင်းကို အဆုံး

မခံချင်တော့ဘူး၊ အတိတ်က မှားခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကိုကြည့်ပြီး သင်ခန်းစာ ယူရမှပဲ။ ကိုယ်တို့ လုပ်စရာရှိတာကို ပြတ်ပြတ် သားသား လုပ်ရမှပဲ။ အချိန်မီ မလုပ်နိုင်ရင် နောက်ကျသွား ဦးမှပဲ။ ကမ္ဘာကြီးဟာ ပြောင်းလဲနေတယ် လန်း၊ ဝိယက်နမ် ဟာလဲ ပြောင်းလဲနေတယ်။ ကိုယ်တို့သိနေတာထက်ပိုပြီး မြန် ဆန်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေ ရှိနေတယ်။ တကယ်လို့ ကွန်မြူနစ်တွေ ကသာ အနိုင်ရသွားရင် ဆိုင်ဂျီမှာ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။ ကိုယ် မင်းနဲ့ တူယက်ကို ဒီနိုင်ငံနဲ့ဝေးရာ အရပ်ဆီ ခေါ်သွားချင်တယ်။ ကိုယ် မင်းကို နှစ်ယောက်အတူ တွဲ နေနိုင်မယ် နေရာဆီ ခေါ်သွားချင်တယ်။ ဥပမာ စင်ကာပူ ဆိုပါတော့၊ အတိအကျတော့ မပြောတတ်သေးဘူး။ သင့်တော် မယ် နေရာတစ်နေရာဆီကိုပေါ့၊ တူယက်ကို နားလည်သဘော ပေါက်လာအောင် လုပ်နိုင်ပြီး ကိုယ် ကို လက်ခံလာနိုင်မယ် နေရာတစ်နေရာကိုပေါ့၊ ဒီနိုင်ငံမှာကတော့ ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ သူက အမြဲလိုလို သံသယစိတ်က ရှိနေတယ်။ သူ စိတ်က နာကြည်းပြီး အမြဲလိုလို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ'

သူ့ မျက်နှာသည် မှုန်မှိုင်းသွားသည်။

'တစ်ခါတလေ ကိုယ်သေချာပေါက် ပြောရဲတာ တစ်ခုရှိ တယ်။ သူ ကိုယ် ကို မုန်းနေတယ်။ အဲသလို မုန်းတီးနေတာမျိုး ကျတော့ ကိုယ်မခံနိုင်ဘူး လန်းရယ်'

ကျိုးဇက်က လန်း၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ အကဲ ခတ်သည်။ လန်း၏မျက်နှာတွင် ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေသည့် အရိပ်

လက္ခဏာ ရှိနေသေးသလား။ မဝေခွဲနိုင်သည့် အရိပ်အငွေ့နှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား မဆုံးဖြတ်နိုင်သည့် အခြေအနေကတော့ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လျက်ရှိ၏။

'အခုလောလောဆယ် အချိန်ဟာ အချိန်ကောင်း မဟုတ် သေးပါဘူး။ ကျိုးဇက်ရယ်'ဟု လန်းက တိုးတိုးသာသာ ပြော သည်။

'ပေါ့လဲက ဒိန်အင်ဖူးမှာ ရောက်နေတယ်မဟုတ်လား'

ကျိုးဇက်က မဝေခွဲနိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ခဏမျှ လန်းအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် လန်း ဘက် သို့ လူချင်း ပူးကပ်သွားသည်အထိ တိုးလိုက်သည်။

'ကိုယ်ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်ဖမ်းပါ လန်း ရယ်။ ဒိန်အင်ဖူးမှာ ကိုယ်နဲ့ပေါ့လဲ မင်းအကြောင်း ပြောမိကြ တယ်။ သူကပြောတယ်။ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေမကောင်း တာ ကြာပြီတဲ့။ မင်းကတော့ မင့်ဘက်က မြင်ထားတဲ့ အခြေ အနေကို မပြောခဲ့ဘူး။ သူကတော့ ပြောလိုက်တယ်။ ကိုယ်နား လည်တာကတော့ မင်းတို့ကြားမှာ ဆက်ဆံရေး အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ အဲဒါပဲ'

'သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သလား'

လန်း၏မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုကြောင့် ပြူး သာသည်။

'လန်းတို့ ချိန်းတွေ့နေ ကြတာကိုကော ပြောလိုက်ပြီလား'

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းယမ်းပြီး အဝေးဆီသို့ ငေးနေသည်။

‘မပြောဘူး၊ ပြောတော့ ပြောချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောလို့မထွက်ဘူး’

‘ဒီလိုဆို သူက ဘာပြုလို့ လန်းတို့ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေကို ထုတ်ပြောရတာလဲ’

‘ကိုယ်တို့ချင်းဗီယက်နမ်နိုင်ငံအတွက် သူ ထားနေတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ အကြောင်း ဆွေးနွေးမိကြတယ်၊ အဲဒါ သူ့ရင်ထဲ ရှိတာ ဆက်စပ်ပြီး ထုတ်ပြောသွားတာပဲ’

လန်းက ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

‘လန်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးအပေါ် သံသယရှိနေတဲ့ အနေအထားကော ပြသေးသလား’

‘မပြီဘူး၊ ပြပါစေလို့ ကိုယ်ဆုတောင်းမိတယ်၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ်ပြောစရာရှိတာ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောလို့ရတာပေါ့’

ဂျိုးဇက်က စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။

‘ကိုယ်သူ့ကို လှည့်စားမနေချင်တော့ဘူး လန်းရယ်၊ သူက ကိုယ့်ကို သစ္စာရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတယ်၊ ကိုယ် ဒိန်ဘင်ဖူးကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားရဦးမယ်၊ ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လေ၊ ဒီမှာ ကိုစွဲတွေအားလုံး ပြီးပြတ်သွားရင်တော့ အဖြစ်မှန်တွေကို ပြောပြရဏှော့မှာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် ဂျိုးဇက်ရယ်၊ ဘာပြုလို့...’

လန်းက သူ့ပါးစပ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ပိတ်ကာ အလန့်တကြား ကြည့်နေသည်။

‘ဒီအတိုင်းကြီးတော့ ကိုယ်မနေနိုင်တော့ဘူးလန်း၊ ကိုယ့်လန်းနဲ့ တူယက်ကို ဘေးကင်းရာ အရပ်ဒေသတစ်ခုဆီ ခေါ်သွားချင်တယ်၊ တစ်ချိန်လုံး ကိုယ်နဲ့ အတူတူ မခွဲမခွာနေရမယ့် နေရာကို ပြောတာပါ’

ဂျိုးဇက်၏အသံသည် တုန်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များပင် စိုလာသည်။

‘လန်း နားမလည်ဘူးလား၊ ဒီအတိုင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒပါလန်းရယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဂျိုးဇက်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ ဂျိုးဇက်ရဲ့ သားတွေကို ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ’

‘ကိုယ် တင်ပီကို အားလုံးဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊ ဒီကိစ္စမှာ သူလဲ အမှန်အတိုင်း သိသင့်တဲ့လူပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်သားတွေလဲ အခုဆို ကြီးကုန်ကြပါပြီ၊ တင်ပီဆိုက ကိုယ်ကွာရှင်းခွင့်တောင်းမယ်၊ ဒီလိုလုပ်ချင်တာလဲ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ် ဆိုတာ တင်ပီရော မင်းရော သိစေချင်လို့ပါ’

လန်းသည် နေရောင်ဖြင့် ဝင်းလက်စပြုနေပြီ ဖြစ်သော နေ့ကန်၏ တစ်ဖက်သို့ အချိန်အတော်ကြာမျှ တွေ့ဝေငေးမောနေသည်။

‘လန်း ဘယ်လိုအပြောပေးရမလဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က လန်း၏ မေးစေ့ကို ကိုင်၍ မော့လိုက်ပြီး မေးသည်။

‘လန်း ပေါလ်ကိုစွန့်ပြီး ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လား’

‘ပေါလ်ဟာ လန်းရဲ့ကမပိုင် လင်ယောကျ်ားပါဂျိုးဇက်’ ဟု လန်းက တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ တိုးလွန်းသဖြင့် ဂျိုးဇက်ခေါင်းငုံ့၍ နားထောင်ရသည်။

‘လန်းနဲ့ လန်းနိုင်ငံ၌ အနာဂတ်ကကြမ္မာကို လန်းမသိပါဘူး၊ လန်းအနေနဲ့ တွေးပြီးကြောက်နေမိတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဧါပေမယ့် လန်းပိုပြီးကြောက်တာကတော့ လန်းရွေးတဲ့လမ်းဟာ မှားသွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဆရာမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ တွေးပြီးကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဝီယက်နမ်က ခွာရမှာလဲ လန်းကြောက်တယ်’

ဂျိုးဇက်က လန်း၏မျက်နှာကို ကြောင်ပြီးကြည့်နေသည်။

‘ဒါဆိုရင် လန်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တံဆိုးသဖြင့် လုပ်စာဘယ်ရောက်တော့မှာလဲ’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် နားဝင်အောင် နားချစရာ စကားလုံးများကို ရွာနေသည်။

‘တစ်ချိန်တုန်းက လန်းဟာ လန်းရဲ့ဘဝကို အမြဲတစေ သာယာပျော်ရွှင်နေအောင် လုပ်မယ်လို့ ဒီရေကန်ဘေးမှာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆို၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ အဲဒီမျှော်လင့်ချက်ကလေးကို သေသွားအောင် မလုပ်သင့်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်ကို

လက်ထပ်ပါလန်းရယ်၊ လန်းကိုပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျော်အောင်ထားပါမယ်’

လန်းက ဂျိုးဇက်အား စိတ်ဆင်းရဲ ပင်ပန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

‘အခုချက်ချင်း လန်းမဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး ဂျိုးဇက်၊ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ လန်း မဆုံးဖြတ်တတ်ဘူး’

ဂျိုးဇက်က သက်ပြင်းချသည်။ လန်း၏ပခုံးများကို ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်များသည် သူ့ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ ပြန်ကျသွားသည်။

‘ကိုယ်နားမလည်တော့ဘူး လန်းရယ်’

‘နေ့ပါဦးဂျိုးဇက်ရယ်၊ လန်းကို ကတိတစ်ခုတော့ပေးပါ’

‘ဘာကတိလဲ’

‘အခုတစ်ခေါက် ဒိန်ဘင်ဖူးကိုရောက်ရင် လန်းတို့ ကိစ္စပေါလ်ကို မပြောဖို့ပါ၊ သူနဲ့လန်း မတွေ့ရသေးခင် လုံးစမပြောပါနဲ့ဦး’

ဂျိုးဇက်က သောကလွမ်းနေသည့် လန်း၏မျက်နှာကို အကဲခတ်သည်။ ‘ထို့နောက် ပြီးလည်။’

‘ကောင်းပြီလန်း၊ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်၊ လန်းနဲ့သူနဲ့ မတွေ့ရသေးခင်အထိ ကိုယ်စောင့်မယ်’

သူတို့သည် ကုန်းပြင်မြင့်အထက်သို့ နေတက်လာချိန်အထိ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပေးပြောကြတဲ့စိမ်းမြမြကပ်ခင်းပြင်များနှင့်ခြံဥယျာဉ်များကြားမှ ဖောက်ထွက်ကြသည်။ ဆိုင်ကိုတိုင် ဈေးကြီးပေးရသော အရည်ရွှမ်းနေသည့် စထရော်ဘယ်ရီသီးများနှင့် နီပျို လတ်

ဆတ်လှသည့် ဆလတ်ရွက်များ အများအပြား စိုက်ပျိုးထား
သည်ကို မြင်ကြရလေသည်။

နေ့လယ်စာစားဖို့ လူချင်းခွဲကြသည်။ သို့သော်လည်း မွန်း
လွဲပိုင်းတွင် ပြန်ဆုံကြပြန်သည်။ အခုတစ်ခေါက် မြစ်ကမ်းပါး
တောင်ကြားလှင်ပြင် အသိုင်း ကားနှင့် ထွက်ကြခြင်းဖြစ်၏။
အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ဂျာရင်းကုန်းပြင်မြင့်၊ ရေတံခွန်များ၊ လက်
ဖက်ခင်းများနှင့် နာနတ်ခြံကြီးများကို ဖြတ်သန်းသွားကြ
သည်။ လူသူကင်းမဲ့နေသည့် လမ်းမကြီးများပေါ်ရှိ အဝါ
ရောင် လိပ်ပြာအုပ်ကြီးများနှင့် လမ်းဘေး သစ်ပင်ကြီးများ
ပေါ်၌ နားနေကြသည့် ရောင်စုံ ငှက်အုပ်ကြီးများသည်
မော်တော်ကားသံကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး ထယ့်တုန်ကြသည်။ ဤ
နေရာသည် ဗီယက်မင်းတို့ကရော မြင် သစ် တပ် များ က ပါ
အပိုင်မစီးသေးဘဲ ဘေးမဲ့ပေးထားသည့် နယ်မြေဖြစ်၏။

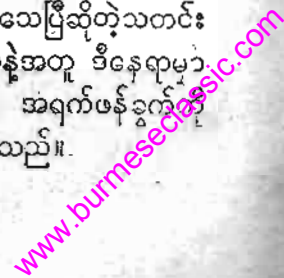
လိပ်ပြာအုပ်ကြီးများကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဖြစ်ရပ်တစ်
ခုကို ပြေး၍ သတိရလိုက်မိသော ဂျိုးဇက်သည် တင်ပါးများ
လုံရုံမျှ နံငယ်ပိုင်းများ ဝတ်ပြီး လမ်းဘေးတစ်လျှောက်၌
ပင်ပန်းကြီးစွာ လျှောက်သွားနေကြသည့် ရိတ်ခိ လူမျိုးစု
ယောက်ျားများနှင့် မိန်းမများကိုမြင်သောအခါ ထိုဖြစ်ရပ်ကို
ပို၍ သတိရလာသည်။ ဟိုလွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ်ကိုးနှစ်က ဤ
အနီးအနား သစ်တောကြီး အတွင်း၌ အမဲလိုက်ခဲ့ကြစဉ်က
ကြမ္မာငင်၍ အဖြစ်ဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်သွားကြရ ရှာသော မိသား
စု အကြောင်းကို တွေးမိနေခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခုထိ စကားမပြောမိကြ။ သူတို့
၏ ရင်ထဲ၌ ရှိနေသမျှကို ပြောမထွက်၍ မပြောကြခြင်းဖြစ်၏။
နှစ်ဦးသား စကားမပြောကြစတမ်းဟူသော သဘောတူညီချက်
ရယူထားကြသည့်နယ် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှ၏။ ဂျိုးဇက်ကတော့
သူနှင့် လန်းတို့ အခလို အတူတူတံ့၍ နေရခြင်းသည် ယနေ့
နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည် ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်၏
ဖိစီးမှုကို ခံနေရလေသည်။

ထိုညတွင် လန်းသည် သူ့လို စိုးရိမ်စိတ်မျိုး ဝင်လာသော
သလားမယ်။ လန်ဘီအန်း နန်းတော် ဟိုတယ်၌ သူနှင့်အတူ
လာ၍ ညစာစားရန် သဘောတူခဲ့သည်။ ဤဒိုင်းဘုရင်သည် ယခု
အချိန်အထိ ဤဟိုတယ်သို့လာ၍ ညှော်ခံပွဲများ မကြာမကြာ
ကျင်းပဆဲဖြစ်၏။ မြို့ပေါ်ရှိ အခြား ဟိုတယ်များနှင့်စာလျှင်
ဤဟိုတယ်သည် နန်းစွန့်ဘုရင်တစ်ပါးအတွက် အကောင်းဆုံး
ဟိုတယ်တစ်ခု ဖြစ်နေဆဲပင်တည်း။

မြင့်မားသည့် မျက်နှာကြက်အောက် ဖယောင်းတိုင်များ
လှပစွာ ထွန်းထားသည့် စားပွဲတွင် ညစာစားကြသည်။ နှစ်ဦး
စလုံး သွက်သွက်လက်လက်မရှိကြ။ ညစာစားအပြီးတွင် အပြင်
ဘက် လှေကားခံ၌ထိုင်ကာ ကောင်းကင်ထက်မှ ဝင်းလက်နေ
သော ကြယ်များဆီသို့ ငေးမောကြသည်။

‘ကိုယ့်ရဲ့အစ်ကိုချစ် ကျွဲအခတ်ခံရလို့ သေပြီဆိုတဲ့သတင်း
ရောက်လာချိန်မှာ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်အမေနဲ့အတူ ဒီနေရာမှာ
ထိုင်နေကြတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က လက်ထဲမှ အရက်ဖန်ခွက်ကို
လှည့်ကစားရင်း အေးအေးသာသာပြောပြသည်။

‘အခုကျတော့လဲ အဲဒီအဖြစ်ဟာ အများကြီးကို ကွာလှမ်းသွားသလိုပဲ၊ တခြားဘဝ တစ်ခုတုန်းက ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုလို့တောင် ယင်ရတယ်’

‘ဂျိုးဇက်က သူ့ကို သိပ်ချစ်သလား’

‘အင်း၊ တခြားလူတွေနဲ့စာရင် ချာပ်ကို ပိုချစ်တယ်လို့ထင်တာပဲ’ ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာသည် တွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ်လာသည်။

‘အဲဒီတုန်းက ကိုယ် အသက်ဟာ ဆယ် ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သတင်းကြားလိုက်တော့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုပျက်ကျသွားသလို ဖြစ်သွားတယ်’

‘ဘာပြုလို့လဲ ဟု လန်းက စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။’

‘အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ’

‘ပြောနေလို့ အလကားပါပဲ၊ ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်ထိခိုက်မှုလွန်ကဲတတ်တယ်၊ အခုကျတော့လဲ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တာဟာ မိုက်မမှုတစ်ခုလို့ မြင်သာသလိုပဲ’

သူသည် တစ်ဖန် ပြန်၍ နှုတ်ဆိတ်သွားကာ တလက်လက်တောက်ပနေသော ကြယ်များဆီသို့ ငေးစိုက်နေပြန်သည်။

‘ဆက်ပြောပါဦး ဂျိုးဇက်ရယ်၊ ဂျိုးဇက်ဟာ ကိုယ်အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ မပြောပြခဲ့ဖူးဘူး’

စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာများသည် သူ့မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။ သူ့အကြည့်သည် ကန်ရေပြင်ထဲသို့ ကျလာနေသည့် အမှောင်ထုဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

‘ကိုယ် ရဲ့အစ်ကိုဟာ ကိုယ် ထက်နေရာတကာမှာအမြဲတမ်း သာတယ် လန်း၊ သူဟာ အတော်ဆုံး အားကစားသမား တစ်

ယောက်၊ စာကျတော့လဲ သိပ်တော်တယ်၊ လူသိသိပ်များတယ်၊ ကိုယ်က သူ့အရိပ်ကို ခိုနေရသလိုပဲ၊ ကိုယ် အဖေဟာ ကိုယ်ထက် ချာပ်ကို ပိုချစ်တယ်၊ ပိုချစ်တာကိုလဲ လျှို့ဝှက်မထားဘူး၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ်စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ထင်ပါရဲ့၊ ကိုယ်ဟာ ကိုယ် အမေကို ပိုပြီးချစ်ခဲ့တယ်’

‘သူကကော ဂျိုးဇက်ကို ချစ်ရဲ့လား’

‘ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် စိတ်ကို အများကြီး ထိခိုက်စေခဲ့တဲ့ အဖြူတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီ စိတ်ထိခိုက်မှု ပျောက်သွားဖို့အတွက် ကိုယ် မှာ အချိန်တွေအများကြီး ယူခဲ့ရတယ်’

သူသည် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာဖြင့် လန်းအား လှည့်ကြည့်သည်။ လန်းက လည်းသူ့အား အလွန် စိတ်ဝင်စားနေသည့် အမူအရာဖြင့် ပြန်၍ ကြည့်လျက်ရှိ၏။

‘ကိုယ်တို့ရဲ့ အမဲလိုက်စခန်းထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဖြစ်တာက ဒုတိယညမှာပေါ့၊ အဲဒီညက မုန်တိုင်းကလဲကျနေတယ်၊ ကိုယ်အိပ်လို့ မရဘူး၊ အိပ်ရာကထပြီး လျှပ်စီးလက်တာ တွေကို ကြည့်နေတယ်၊ အဲဒီတုန်းမှာ ကိုယ် သူ့ကိုမြင်တာ’

‘ဂျိုးဇက်ရဲ့အမေလား’

‘ဟုတ်တယ်’

ဂျိုးဇက်အသံသည် တိုးသွားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် နှာကျင်ခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ ‘သူဟာ မုန်တိုင်းကြားကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားနေတာ၊ ကိုယ်က တစ်ခုခုဖြစ်တယ်ထင်လို့ သူ့နောက်က ပြေးလိုက်သွားမိတယ်’

သူသည် စကားကို ဖြတ်ထားပြီး အရက်ကို ငုံ့သောက်နေသည်။ သူ့လက် တုန်နေသည်ကို လန်းက သတိထားမိ၏။

သူက ပေါ့လ်ရဲ့ အဖေဆီသွားတာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်နားတွေက ကြားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ဒီအဖြစ်အပေါ်မှာ ကိုယ်လုံးဝနားမလည်ခဲ့ရဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သစ္စာဖောက်မှုကြီးတစ်ခုလို့ပဲ မြင်ခဲ့တယ်။ သူ့သစ္စာဖောက်တာက ကိုယ်အဖေအပေါ်မှာသာ မကဘူး။ ကိုယ်တို့ သားအဖ သုံးယောက်စလုံးပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်တာပဲလို့ မြင်ခဲ့တယ်။

လန်းကထိတ်လန့်အံ့ဩရာဖြင့် ဝေးကြည့်နေသည် 'ကြောက်စရာပဲနော်' ဟု ရေရွတ်သည်။

ဂျိုးဇက်က အပြစ်မကင်းဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

'ကိုယ်ဝမ်းနည်းပါတယ်လန်း။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး'

ဂျိုးဇက်၏ မလိုမလဲ ဖြစ်နေသော မျက်နှာထားကြောင့် လန်းက ဂျိုးဇက်၏လက်ကို သူ့လက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

'တောင်းပန်နေစရာ မလိုပါဘူးဂျိုးဇက်ရယ်'

'အဲဒီအချိန်က စပြီး ကိုယ်ဟာ တွေ့သမျှ မိန်းမတိုင်း အပေါ်မှာ သံသယရှိခဲ့တယ်။ အယုံအကြည် ကင်းခဲ့တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ကိုယ်မင်းနဲ့ထပ်ပြီး တွေ့ကြရတဲ့ အချိန်ထိ ဆိုပါတော့ မင်းနဲ့တွေ့တော့ မင်းဟာ အသန့်စင်ဆုံးနဲ့ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ မင်းနဲ့တူတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မှ မသိခဲ့ မဟော့ခဲ့ဖူးသလိုပဲ။ ဘုရင့် အုတ်ဂူရွှေမှာ ခူးထောက်ထိုင်နေတဲ့မင်းကိုကြည့်ပြီး ကိုယ် စိတ်

ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မပေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခံစားမှုဟာ ဝင်လာခဲ့တယ်'

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဘဲ အချိန်အတော်ကြာမျှ ငြိမ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လန်းက တိတ်ဆိတ်မှုကို အသံတိုးတိုးဖြင့် စတင်ဖြိုဖျက်သည်။

'ဂျိုးဇက်အဖေ သိသွားသလား'

'မသိဘူးထင်တာပဲ။ အဲဒီညက အဖေဟာ သိပ်မူးနေတယ်။ ကိုယ်အိပ်ရာက နိုးနေတယ်ဆိုတာလဲ အမေမသိဘူး' ဂျိုးဇက်၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ '၁၉၂၅ ခုနှစ်ကုန်မှာ ကိုယ်ရဲ့ ညီအငယ်ဆုံး ဂိုင်းကိုမွေးခဲ့တယ်။ ကိုယ် အမေကတော့ ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ဟာ ပေါ့လ်ရဲ့ အဖေတူအမေကဲ့ ညီဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်'

သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် စကားပြောသံများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့မှုန်း သိသောအခါ လန်းသည် ဂျိုးဇက်လက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ 'လန်း ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး ဂျိုးဇက်ရယ်' ဟု ညည်းသည်။

'အခုကျတော့လဲဒီဟာတွေဟာ အားလုံး ရေဖြစ်ကုန်ပါပြီ' ဂျိုးဇက်က အားတင်း၍ ပြုံးသည်။

'လန်းဟာ လန်းရဲ့ခံစားချက်တွေကို ဂျိုးဇက် မသိအောင် မျှိုသိပ်ထားတယ်' ဟု လန်းက ပြောသည်။

'လန်းတို့နှစ်ယောက် တူယက်ကို တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ကို ခွဲထားရတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကိုထိခိုက်ခဲ့ရတယ်။ တင်မိတို့နဲ့ တားရတာဟာ လန်းတို့နဲ့ သိပ်ပြီးဝေးမသွားဘူး

ဆိုတာ လန်းသိပါတယ်၊ ခါပေမယ် ခွဲထားရတဲ့ အတွက် စိတ်ကတော့ ထိခိုက်နေတာပဲ၊ ဒီလိုလုပ်တာ မှားတယ်ဆိုတာလဲ အခုမှပဲသိရတော့တယ်။

လန်း၏နှုတ်ခမ်းသည်တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိ၏။ မျက်ရည် စများသည် တဲ့လဲ့ခိုနေကြသည်။ ဂျိုးဇက်က လန်း၏ လက် နှစ်ဖက်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး နှစ်သိမ့်သည်။ သူတို့ သည် နောက်တစ်ဖန် ငြိမ်ဆိတ်နေကြပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဂျိုးဇက်သည် လန်းအား ပြန်ပို့ပေးတော့မည် ဟူသော စိတ်ကူး ဖြင့် ထိုင်ရာမှထသည်။ သို့သော်လည်း လန်းက သူ့ လက်ကိုဆွဲ၍ ဟိုတယ် တံခါးဘက်သို့ လျှောက်သွားသဖြင့် ဂျိုးဇက်မှာ အံ့အားသင့်နေရ၏။ ဂျိုးဇက်က လန်းအား အကဲခတ်လိုသဖြင့် ငုံ့ကြည့်သည်။ လန်းကတော့ သူ့ ခေါင်းကို ငုံ့ကာ သူ့ ဖိနပ် များကို ငုံ့ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

ဂျိုးဇက်၏ အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ လန်းက ပြတင်း ပေါက် ခန်းဆီးများကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ အပြင်တက် ကောင်းကင်ထက်မှ ကြွယ်ရာင်များသည် တလက်လက်။ အောက်ဘက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ထင်ရှူးပင် ထိပ်ဖျားများ နှင့် ကန်ချေပြင်ကို မြင်နေရသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပူးပူးကပ်ကပ်ရပ်ကာ အပြင်သို့ ငေးမောနေကြ သည်။ အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာလျှင် မင်းမူလျက်ရှိ ၏။ နောက် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် လန်းသည် ဂျိုးဇက်၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ တိုးဝင် မှီတွယ်လာသည်။ ဂျိုးဇက်ကလည်း တသိမ့်သိမ့်တုန်လှုပ်နေသော လန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို အလွန် ကြင်နာယုယစွာဖြင့် သိမ်း၍ ဖက်ထားလေသည်။

(၈)

ထိုအချိန်တွင် ဒါးလတ်မြို့နှင့် မိုင်ပေါင်း ၇၀၀ ခန့် အကွာ တောတိုင်းရှိ သစ်လုံး သဲအိတ် ဘန်ကာအတွင်း၌ ပေါလ်ဒီ ဗရော့စ်သည် သူ၏ စစ်ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်မောကျလျက်ရှိ သည်။ သူသည် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံကို အပြည့်အစုံ ဝတ်ထား သည်။ ခေါင်း၌ စည်းထားသောပတ်တီးသည် မကြာသေးခင် က ရထားခဲသည့်ဒဏ်ရာ မပျောက်သေးကြောင်း ဖော်ပြနေ သည်။ ခုတင်ဘေးရှိ ကုလားထိုင်တွင် စစ်သံခမောက်ကို ချိတ် ဆွဲထားသည်။ အရေးအကြောင်း ပေါ်လာလျှင် ခုတင်ပေါ် မှ ကပျာကယာ လှမ်း၍ ဆွဲယူနိုင်သည့် လက်တစ်ဖမ်းအကွာ နေရာ၌ ချိတ်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

တယ်လီဖုန်း ပတ်ပတ်လည်၌ ချထားသည့် စာရွက်စာတမ်း များသည် နံရံများထက်ရှိ စာရင်းဇယား မြေပုံကားချပ်ကြီး များနှင့် အခြားသော အရာဝတ္ထုများကဲ့သို့ပင် မျက်နှာပြင်

မူ အဆက်မပြတ် ကျလာလေ့ရှိသည့် ဖုန်နီမှုန့်များဖြင့် ပေရေ ညစ်ပတ်လျက်ရှိ၏။ အခုလောလောဆယ် တွင် မူ ဘန်ကာ ခေါင်မိုးမျက်နှာကြက်မှ ထွက်အန်၍ ကျလာလေ့ရှိသော ဖုန် များသည် အကျရပ်လျက်ရှိသည်။

အပြင်ဘက်တွင်မူ ညသည် ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ် လျက်ရှိ၏။ ဗီယက်မင်းတို့ဘက်မှ အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေ လေ့ရှိသော မော်တာသံများသည် မကြာသေးခင် သီတင်းပတ် များကမူ အစပြုလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်မှန်းမသိ။ ရပ်နားနေကြသည်။

ပေါလ်၏မိတ်ဆွေ အခြားအရာရှိများကတော့ ဗီယက်မင်း များသည် အခြား ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့သည့်အတွက် မိမိတို့ တောင်ကြားခိုတပ်ကို လူ့အင်အား အလုံးအရင်းနှင့် ဝင် ရောက် တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးနေကြသည်။ အကယ်၍ ယင်းကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်လာပါကလည်း ယင်း တိုက် ခိုက်မှုသည် အလောင်းအစားပြုလုပ်သည့် သဘောမျိုးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း သူတို့က ယူဆကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကင်းကဲ့သို့ ခန့်မှန်းချက်မျိုး ပေးလာခဲ့ ကြသည်မှာ ရက်ပေါင်း သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန် လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူတို့ ထင်ကြေးပေးထားသလို လုံးဝ ဖြစ် မလာသည့် ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မှု အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားရသည့် အလေ့အထမှာလည်း ပေါလ်ဒီဗရော့စ်တွင် အလေ့ အကျင့်ကြီးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေ ခဲ့လေပြီ။

ဗိုလ်မှူးကြီး ကပ်စထရီးကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း စနစ် တကျ ညွှန်ကြားလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ ပေါလ်ကလည်း တပ်တွင်း ရှိ တပ်သားများ နေရာချထားမှုများကို ဘပ်ရင်းမှူး စိတ် တိုင်းကျဖြစ်အောင် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ ယင်း ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ပေးရင်းကပင် ရောက်လာမည့် တိုက်ပွဲကို စောင့်စား မျှော်လင့်လာရသည့် အချိန်ကလေးများတွင် အိပ် စက် အနားယူရသည်။ မိနစ်ပေါင်း နာရီပေါင်း များစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း တိုက်ပွဲကပေါ်မလာ။ ကြာတော့ လည်း မိုင်သုံးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်အတွင်း ဘယ်နေရာက စတင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မည်ကို ချင့်တွက် ခန့်မှန်းရသည့် အလုပ် အပေါ် ငြီးငွေ့လာသည်။

မြေအောက်ဘန်ကာအတွင်း၌ အချိန်ဖြုန်းလာခဲ့ရသည်မှာ လည်း ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်မျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ရာ စောင့်စားရသည့် အလုပ်သည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးစလုံးအတွက် ပြင်းထန်သော ဖိအားကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် နောက်ဆုံးတွင် ရိုးသွားသလိုဖြစ်ကာ အသေးအဖွဲ့ သည်းမခံနိုင်စရာတစ်ခုဟု သဘောထားလာနိုင်ခဲ့လေ၏။

ပေါလ်အနေဖြင့် ဤတောင်ကြားထဲ၌ အချုပ်ကျသလို နေလာခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ သည် သူ့ စိတ်ကိုချုပ်တီးကာ အရာရာတွင် အောင်အည်း ထိန်း သိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိလာခဲ့၏။ ဂျိုးဇက်ရောက်လာပြီး သတင်းယူ ချိန်အထိ သူသည် ရင်ဆိုင်နေရသော စစ်ပွဲ၏ ကျယ်ဝန်းမှုနှင့် အကျိုးသက်ရောက်မှုများကို များစွာ အလေးပေး၍ ဆင်ခြင်

စဉ်းစားခြင်း မပြုခဲ့။ အနည်းငယ် မျှသာ စဉ်းစားခြင်း ပြုခဲ့၏။

ဆိုင်ကုမ္ပဏီတော် ဌာနချုပ်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟင်နရီနာဗရေး ထံမှ မြစ်နီမြစ်၏ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသအတွင်း၌ ပြင်သစ် အထူးတပ်ရင်းမှ တပ်ဖွဲ့များသည် အခုအချိန်ထိ အခိုင်အမာ ရပ်တည်နေဆဲပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အလယ်ပိုင်း ကုန်းမြင့်ဒေသတစ် လျှောက်၌ ဗီယက်မင်းတို့အား ထိုးစစ်ဆင်ခဲသည့် တိုက်ပွဲများ မှာလည်း ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ထိရောက်လျက်ရှိကြောင်း၊ ရိန်တင်ဖူးခံတပ်တွင် အောင်ပုံရပါမူ အခြားနေရာများရှိ စစ် ဆင်ရေးများသည်လည်း ပိုမို၍ ထိရောက်အောင်မြင်လာလိမ့် မည်မှာ သေချာကြောင်း၊ အကယ်၍ ချမှတ်ထားသည့် နည်း ဗျူဟာသည် စီစဉ်မှန်းဆထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသည့် တိုင်အောင် ကြီးမားသော အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ကြောင်း စသည့် သတင်းများနှင့် သုံးသပ်ချက်များကို ပေးပို့ခဲ့သည်။ ယင်းအချက်များသည် ပြင်သစ်တို့၏ အမြင့်ဆုံး စစ်ဦးစီးပိုင်းမှ အမြင်ဖြစ်ရာ ပေါလ် အနေဖြင့်လည်း ယင်း အမြင်ကိုပင် လက်ခံထားရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လော လော ဆယ် တွင် တော့ ခံတပ်၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ တောင်တန်းများပေါ်၌ ရန်သူများကို မမြင်ရပေ။ အခုအချိန်ထိလည်း သူတို့ဘက်က မျှော်လင့်ထား သည့်တိုက်ပွဲဟူ၍ တစ်ပွဲမှပေါ်မလာသေးပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဗီယက် မင်းတို့၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂီယက်နှင့် ကွန်မြူနစ်တို့သည် နောက် ဆုံးအချိန် ရောက်ခါမှ အလုံးအရင်းနှင့် အင်အား သုံး၍ မတိုက်ကြတော့ဘဲ ရှောင်သွားခဲ့ပါမူ ပြင်သစ်တို့ မျှော်လင့်

စီစဉ်ထားသည့် ကြီးမားသော အောင်ပုံကို စွန့်လွှတ်ကြရတော့ မည် ဖြစ်၏။ ယင် အဖြစ်သို့ ဆိုက် ရောက် သွား မည် ကို ကား ပြင်သစ်တို့ကက်မှ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်မျှ အိပ်အပြီးတွင် ပေါလ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ဘန်ကာထဲတွင် သူ့လက်ပတ်နာရီ၏ တစ်ချက် ချက် စက်သံမှတစ်ပါး အခြား ဘာသံမှမကြားရ။ တိတ်ဆိတ် လွန်းသဖြင့် သူသည် ခုတင်စွန်း၌ ခဏထိုင်ကာ အသံများ ကြားရလို ကြားရငြား နားစွင့်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာသံမှ မကြားရ။ ခံတပ်၏ လေတပ်အုပ်စုမှ လေယာဉ်သံသည်ပင်လျှင် တစ်ခဏမျှ ရပ်နားနေသည်။

သူသည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ အိုးတစ်လုံးကိုယူ၍ ရေ ထည့်ပြီး ရေနံဆီမီးဖိုပေါ် တင်သည်။ ထို့နောက် မတ်ခွက် တစ်လုံးတွင် ကော်ဖီမှုန့် နှစ်ဇွန်း သုံးဇွန်းခန့်ထည့်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အော်လဲသံလိုလို မြေပြိုသံလိုလို အသံတစ် သံကို ကြားရပြီး ဘန်ကာတစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါမျှလှုပ်သွား သည်။ အလွန် တိတ်ဆိတ်နေသည့်ကြားမှ ပေါ်ထွက်လာသော အသံဖြစ်၍ ပေါလ် သည်ပင်လျှင် တုန် လှုပ်ချောက် ချား သလို ဖြစ်သွားရ၏။ သူသည် မိုးရွာသံကြားရလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ထပ်မံ၍ နားစွင့်နေမိပြန်သည်။ သို့သော် လည်း သူ မျှော်လင့်ထားသည့်အသံမျိုး မကြားရ။ နောက်ထပ် ပေါက်ကွဲသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပြီး သူ့ပတ် ပတ်လည်ရှိ မြေအပြင်သည် သွက်သွက်ခါမျှ တုန် ခါ သွား သည်။ ဤအသံများသည် အမြောက်ကြီးကျည်များ ကျရောက် ပေါက်ကွဲနေသည့် အသံများပေတည်း။

ပေါက်ကွဲသံများသည် စဲ၍ မသွား။ ဆက်လက်၍ ပေါက် ကွဲနေသည်။ သဲအိတ်များ စီချထားသည့် ဘန်ကာတံခါးဝ ဘက်မှ တစ်ဝီအော်မြည်ကာ ပျံ့သန်းသွားနေသည့် ကျည်သံ များကိုပင် အတိုင်းသား ကြားနေရလေသည်။

ပေါက်သည် သူရပ်နေသည့်နေရာ၌ ကျောက်ချ၍ ရပ်ကာ ပြင်သစ်အမြောက်များ၏ ပြန်လှန်ပစ်ခတ်သံကို နားစွင့်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာမည်ထင်၏။ ဤဘက်မှ တုံ့ပြန် ပစ်ခတ် လိုက်သည့် အမြောက်သံများသည် တောင်ကြားတစ်လျှောက် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း နား စွင့် နေ ရ သည့် ပေါက်အဖို့တော့ တစ်သက်လောက် ကြာသည်ဟု ထင်မိ၏။ တကယ်တမ်း ကြားရပြန်တော့လည်း အသံများမှာ အားရ စရာမရှိ။ ပစ်ခတ်ပုံမှာ ပရမ်းပတာ နိုင်လွန်းလှသည် ထင်၏။

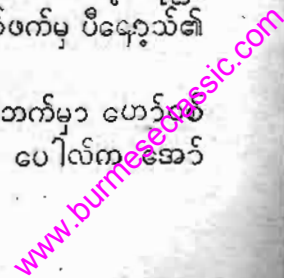
သူ့စိတ်တွင် အသိတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ခံတပ် ပတ် ပတ်လည်၌ ချထားသည့် တပ်ခွဲများအား တယ်လီဖုန်းနှင့် တပ်လှန်ထားဖို့အတွက် ဗိုလ်မှူးကြီးကပ်စထရီးထံ သတင်းပို့ရန် ပေတည်း။ သို့သော်လည်း သူသည် ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ သတိထားသည်။ အခုလို အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံဖို့အတွက် သူတို့အားလုံး ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်မှာအကြိမ် ပေါင်း များစွာရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သောလောဆယ် ကြားနေရ သော အသံများသည် အခုမှစသည့် ပစ်ခတ်သံများ ဖြစ်၏။ ဤမျှလောက် ကြားရုံမျှနှင့် သူတို့အား တပ်လှန်လိုက်ပါက သူတို့စိတ်ထဲတွင် သူတို့အား ဖော်ကားသည်ဟု ထင်ကြလေ မလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခြား အရာရှိများသည်လည်း ဤအသံ များကြောင့် သူ့လိုပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြလိမ့်မည် ထင်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး ပီရော့သံကတော့ အမြောက်ကြီးများကို ရန်သူ များဘက်က တောင်ပေါ်အထိ သယ်ယူဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင် ဟု ဆိုထား၏။ ပေါက်အနေဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ်စ၍ ကြား ကတည်းက ပီရော့သံ၏ အယူအဆသည် လွဲနေပြီလော့ဟု တွေးခဲမိသည်။ အကယ်၍ ယခုပစ်နေသော ဟော်ဝစ်ဇာ အမြောက်များကို တောင်တန်းများ၏ အပြင်ဘက် ဆင်ခြေ လျှောများထက်၌ ချထားသည်ဆိုပါမူ ယင်းတို့သည် ဤခံတပ် နှင့် အနည်းဆုံး ငါးမိုင် ခြောက်မိုင်ခန့် ဝေးမည်ဟု ယူ ဆ ရ သည်။ သို့သော်လည်း အသံများကြားရသည်မှာ ဤမျှလောက် ဝေးပုံ မပေပါ။ ထို့ထက် ပို၍ နီးကပ်သည့်အနေအထား၌ ရှိ နေ၏။ သူသည် တစ်ခဏမျှ ဝိုင်၍ စဉ်းစားနေရာမှ သူ့ သံ ခမောက်ကိုဖျတ်ခနဲလှမ်းယူပြီး ဆောင်းလိုက်သည်။ ထို့ နောက် သူတယ်လီဖုန်း တစ်လုံးနှင့် အမြောက်တပ် တပ်ရင်းမှူးထံ ဆက်သည်။

‘ချားလ်’

ပေါက်က မေါက်ကွဲသံများကြားမှ တစ်ဖက်လူ ကြားနိုင် ရန် သံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်သည်။ ‘ဘယ်လိုလဲ၊ ရန်သူဘက် က ပစ်နေတာက ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားတာထက်များပိုပြီး ထိရောက်နေသလားလို့’ ဟု ပြောသည်။ တစ်ဖက်မှ ပီရော့သံ၏ အဖြေသည် မသဲမကွဲ မပြတ်မသား။

‘ရန်သူတွေဘက်က တောင်တန်းတွေရဲ့ ဒီဘက်မှာ ဟော်ဝစ် ဇာအမြောက်တွေ ချထားနိုင်ပါ့မလား’ ဟု ပေါက်ကအော်

မေးသည်။ 'ပြီးတော့ အသံတွေကလဲ ကျွန်တော်တို့ တွက်ထား တာထက် ပိုပြီး နီးနေတယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်နေပြီ လို့ ထင်တာပဲ' ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ပီရော့သံ၏အသံကို ပီပီသသ ကြီး ကြားရသည်။ သူ့ လေသံတွင် ယခင်ကရှိခဲ့သည့် ယုံကြည်မှု မျိုး မရှိတော့သည်မှာ ထင်ရှားနေလေပြီ။

'ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ အရေအတွက်ကတော့ နည်း တန် ကောင်းပါပြီ'

တစ်ဖက်မှ ချက်ချင်း အဖြေထွက်မလာ။ အချိန်အသန်ကြာ မျှ ငြိမ်နေသည်။ 'သိပ် မနည်းလှဘူး ထင်တယ်၊ အရေအတွက် များပိုရတယ်၊ ပြီးတော့ နေရာချထားတာ အတော်ကြီးကို မြင့်တင်နေရာမှာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ'

'ခင်ဗျား သူတို့ချထားတဲ့ နေရာကိုတော့ ခန့်မှန်းလို့ ရပြီ မဟုတ်လား' ဟု ပေါလ်က မေးသည်။ 'သူတို့ဘက်က အကြာ ကြီး ပစ်မနေနိုင်အောင် ထိန်းချုပ်နိုင်ပါ့မလား'

'ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန်တော့ လုပ်နေ တာပဲ'

တယ်လီဖုန်းလိုင်းသည် ဖျတ်ခနဲရပ်သွားသည်။ ပီရော့သံ ၏ လေသံတွင် အံ့ဩမှုရှိနေသည်မှာ သံသယဖြစ်စရာမလိုတော့ ပေ။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုသည် ပေါလ်၏ ရင်ထဲတွင် အစိုင်အခဲ နှင့် တည်ရှိလာသည်။ သူသည် ဖိုင်ကတ်ပြားတစ်ခုကို တွဲယူကာ ဌာနချုပ် ဘန်ကာဘက်သို့သွားရာ ဥမင်လိုက်ခေါင်းအတိုင်း အရေးတကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ ဘန်ကာထဲဝင်သွားသည့် အခါ ဒီဂျစ်တယ်ဖုန်းခံတပ်၏ တပ်ရင်းမှူးသည် မှုန်မှိုင်းမှိုင်း မျက်

နှာထားဖြင့် သူ၏မြေပုံစားပွဲဘေး၌ ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ တပ်ရင်းမှူးသည် ဦးခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ခွဲကာ တောင်ကြား အပေါ်ဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာနေသော အမြောက်သံများ ကို နားစွင့်လျက်ရှိလေသည်။

'သူတို့ရဲ့ ပစ်ခတ်မှုက တို့ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ကြီးနေ တယ်ကွ၊ ဟုတ်ရဲ့လား' ဝိုလ်မှူးကြီး ကပ်စထရီးက ဆီး၍ပြော သည်။

ပေါလ်က အလေးပြုလိုက်ပြီး ပြုံးစပ်စပ်မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ 'ဝိုလ်မှူးကြီး ပီရော့သံကတော့ သူတို့ ဘက် က တစ် နည်း နည်း နဲ့ ၁၀၅ မီလီမီတာ ဟော်စစ်ဇာ အမြောက်တွေကို တောင်တန်းတွေပေါ် အရောက် သယ် ထားပုံရတယ်လို့ ပြောတယ်'

ကပ်စထရီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေသည့်နှယ် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ငေးနေရာမှ သစ်သားပေတံ တစ်ချောင်းကို လက်ဖြင့်လှည့်ကစားနေသည်။

'ဒါပေမယ်' တို့ဘက်က အချိန်မီ ထိန်းချုပ်နိုင်မယ် အခြေအနေရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ မြေပြင်က ရုတ် တရက် ဝင်တိုက်ရင် ခုခံနိုင်ဖို့အတွက် တပ်ခွဲအားလုံး အဆင် သင့် ဖြစ်နေသားပဲ'

'မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ဒါဆိုရင် စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ အခိုင်အမာ တပ်စွဲထား တဲ့ နေရာတွေက တပ်ခွဲမှူးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ထင်မြင် ယူဆချက်နဲ့ ခန့်မှန်းချက်တွေ တောင်းပါ၊ ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင် နက် ငါ့ဆီကိုတင်ပြပါ'

သူ့ဘန်ကာတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ပေါလ်သည် တယ်လီဖုန်းများနှင့် တပ်ခွဲများထံ ဆက်သွယ်သည်။ သို့သော်လည်း အဆက်မပြတ် ကျရောက်ပေါက်ကွဲနေသံများ မိမိတို့ဘက်မှ တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်သံများနှင့် ရုတ်ဘရက် ပစ်ခတ်လိုက်မှုကြောင့် တယ်လီဖုန်းလိုင်းတချို့ ပြတ်တောက်သွားခြင်းများ စသည့် အကြောင်းများကြောင့် ဆက်သွယ်မှုမှာ အဆင်မပြေဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အချို့တပ်ခွဲများသည် ရန်သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို မျှော်လင့် စောင့်စားလာခဲ့ရသည်မှာ သိတင်းပတ်ပေါင်း များစွာကြာခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေကြပြီဖြစ်ရာ ယခုလို ရုတ်တရက် လာ၍ တိုက်လိုက်သည့်အခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်နေကြပြီဟု သိရသည်။ လီဂျင်တပ်များနှင့် လေထီးတပ်များမှ အရာရှိအများစုကမူ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ တပ်ခွဲအတော်များများကိုမူ ဖုန်းခေါ်၍ မရသဖြင့် အဖြေမသိရဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

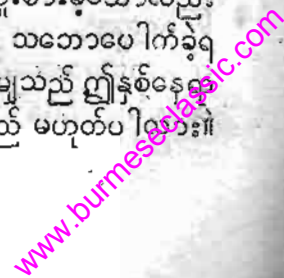
သူ့တယ်လီဖုန်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခိုက်မှာပင် ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး တစ်ခုသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူသည် ဘန်ကာအပေါက်ဝဆီသို့ ပြေးသွားပြီး အပြင်ဘက် အမှောင်ထု အတွင်းသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်မိ၏။

မြင်ကွင်းသည် ထိတ်လန့်စရာကောင်းလှချေသည်။ တောင်ထိပ်မှ ပစ်လိုက်သော အမြောက်ကျည်ဆန်သည် မီးပောင်ဗုံးများနှင့်ဓာတ်ဆီများ သို့လျှောက်ရာစတုရန်းကို တိုက်ခိုက်သိမ့်နိတ်ထားခဲ့လေပြီ။ မီးတောက် မီးလျှံကြီးများသည် ကောင်းကင်သို့ အခွေလိုက် အရစ်လိုက် တက်နေကြသည်။ လီမွော်ရောင်

မီးတန်းကြီးသည် မည်းနက်နေသော ကောင်းကင်ပြင် သို့ တဟဲ့ဟဲ့ အော်မြည်ကာ ထိုးဟပ်လျက်ရှိ၏။ မီးရောင်အောက်တွင် လေယာဉ် အများအပြား မီးခွဲလောင်နေသည်ကိုလည်း ချွံမြင်နေရသည်။ အဆိုးဆုံး မြင်ကွင်းမှာ တောင်ကြားမြောက်ဘက်ပိုင်းရှိ တောင်နံရံများတစ်လျှောက်တွင်ဖြစ်သည်။

သူ့ကြည့်နေခိုက်မှာပင် အောက်ဘက် ဆင်ခြေလျှောက်တစ်လျှောက်တွင် ဗီယက်မင်းတပ်သားများသည် လိုင်းလုံးကြီးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လိမ့်ဆင်းလာနေသည့်နှယ် အပြေးအလွှား ဆင်းလာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆင်းလာနေကြပုံသည် မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားသည့် ပုရွက်ဆိတ်အုပ်ကြီး တစ်အုပ်နှင့် တူလှ၏။ ဝတ်ထားကြသည်များမှာ အစိမ်းပုပ်ရောင် ယူနီဖောင်းများ ဖြစ်၍ ဝါးခဲမောက်များ ဆောင်းထားကြသည်။ အားလုံးသည် သစ်တောကြီးထဲမှ ထွက်လာပြီး ဘိအား ထရစ်နှင့် ဂါဘရီရယ်တောင်ကုန်းစခန်းများဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ချီတက်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းနေရာ နှစ်နေရာသည် အရေးပါသော တောင်ကုန်းနှစ်ခုဖြစ်၍ ဖော်ရိုန်းလီဂျင်တပ်မှ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲက တာဝန်ယူထားခြင်းဖြစ်၏။ ယင်းတပ်ခွဲနှစ်ခွဲစလုံး၏ တပ်ခွဲများနှင့် ဆက်သွယ်မိရန် စောစောက ပေါလ် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း မရခဲ့။ ဘာကြောင့်မရသည်ကို အခုမှပင်သူ သဘောပေါက်ခဲ့ရ၏။ စောစောကရန် သူတို့ဘက်မှ ပစ်ခတ်သမျှသည် ဤနှစ်နေရာကို အဓိကပစ်မှတ်ထား၍ ပစ်ခတ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါ။

သူကြည့်နေခိုက်တွင် သူ့ဘန်ကာနှင့် တစ်ဆက်တည်း တည်ရှိနေသော ဘန်ကာရှေ့သို့ ဂျစ်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သကြားရသည်။ မီးရောင်အောက်တွင် သူမြင်လိုက်ရသည့် လူမှာ ပီရော့သ်။ သူ့ခေါင်းတွင် သံခမောက်ပင် ဆောင်းမထူ။ ဂျစ်ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းလာခြင်းဖြစ်၏။ သူက လှမ်းခေါ်နေသည်ကို မကြား။ ပီရော့သ်သည် ဂျစ်ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဘန်ကာဘက်သို့ လျှောက်သွားနေသည်။ ပေါလ်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တအားကုန် ပြေးသွားပြီး ပီရော့သ်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲထားသည်။

‘ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ ချားလ်၊ ခင်ဗျား လုပ်လာတာ လက်လွတ်စပယ် နိုင်လှချည်လား၊ ခင်ဗျား သံခမောက် ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ’

လက်တစ်ဖက်ပြတ်အမြောက်တပ်တာဝန်ခံအရာရှိကပေါလ်အား လှည့်ကြည့်သည်။ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလွဲနေသော ပီရော့သ်၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ပေါလ်မှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိသည်။ ပီရော့သ်၏မျက်နှာသည် ပြူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ မှားယွင်းသော အတွေးအခေါ်ကြောင့် နောင်တရနေသည့်လက္ခဏာကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

‘လာ...ကျွန်တော် ဘန်ကာထဲသွားမယ်၊ ကော်ပီသေခက်ကြရအောင်’ ဟု ပေါလ်က ပြောသည်။ ‘ရန်သူရှိ အမြောက်တပ် အင်အားအခြေအနေကို ခင်ဗျားဆီက ကျွန်တော် ယူထားဦးမှဖြစ်မှာ’

‘သူတို့ မဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုကို လုပ်သွားကြတာပဲ၊ သူတို့ရဲ့ အမြောက်တွေကို တောင်ထိပ်တွေမှာ ချထားတာဖြစ်မယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူတို့ကို အပေါ်စီးရဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ အခုပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ၁၅၅ မီလီမီတာ အမြောက် သုံးလက် သူတို့လက်ချက်နဲ့ ပျက်ဆီးသွားပြီ’ ပီရော့သ်သည် ပေါလ်၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ နောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ‘အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေကြရတော့မယ်၊ သွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကို တားနိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ အားလုံး ကျွန်တော် အပြစ်ချည်းပဲ’

‘ကိုယ် ကိုယ်ကို သတိထားဦးမှပေါ့’ ဟု ပေါလ်က သံပြတ်နှင့် ပြောသည်။ ‘တာဝန်ရှိတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မဇာတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိတာ၊ ကဲ...လာ၊ ကျွန်တော် ဘန်ကာထဲ သွားထိုင်ကြရအောင်၊ နားနားနေနေပေါ့’

ပေါလ်က ပီရော့သ်၏လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ဆွဲခေါ်သည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေသော ပီရော့သ်က အတင်းရုန်းသည်။

‘အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို အရင်ဆုံး သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်’ ဟု ပီရော့သ်က သံဖြတ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော် ပြီးတော့မှလာခဲ့မယ်၊ မကြာပါဘူး’

ပေါလ်သည် ခါးကိုကုန်း၍ ဘန်ကာတံခါးပေါက်မှ အထဲသို့ဝင်သွားသော ပီရော့သ်ကို ရပ်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်စိအောက်မှ ပီရော့သ် ပျောက်သွားသောအခါ ပေါလ်သည် နောက်သို့ပြန်လှည့်ကာ တိုက်ပွဲဆီသို့မျှော်ကြည့်သည်။ မြောက်

ဘက်ရှိ အခိုင်အမာစခန်းနှစ်ခုမှ တပ်သားများသည် အောက်
ဘက် ဆင်ခြေလျှောများကို ပြေးတက်ကာ ရန်သူများကို
တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်နေကြပြီဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဗီယက်မင်း
တို့သည် သူတို့၏ အဓိက ရည်မှန်းချက်အတိုင်း အောင်မြင်ဖို့
နီးကပ်နေကြပုံရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမြောက်သံ
များသည် ဖြည်းဖြည်းချင်းစဲကာ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွား
ခြင်းကြောင့် ပေတည်း။ ဤအခိုက်မှာပင် သူ့နောက်ဘက်ရှိ
ပီရော့သ်၏ ဘန်ကာထဲမှ ပေါက်ကွဲသံ တစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ပေါလ်သည်ဘန်ကာထဲသို့ပြေးဆင်းသည်။ မီးခိုးငွေ့များနှင့်
အတူ ပုပ်စပ်စပ်ဟောင်စပ်စပ် ယမ်းနဲ့ များက သူ့အား ဆီး
ကြိုလျက်ရှိ၏။ ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်၏ အမြောက်တပ် တပ်ရင်းမှ
သည် သူ့ခုတင်အောက် မြေပြင်ထက်တွင် အလျားမောက်
လဲကျလျက်ရှိသည်။ ပေါလ်က ပီရော့သ်၏ကိုယ်ကို ဆွဲလှန်
လိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် မှတ်မိနိုင်စရာမရှိလောက်
အောင်ပင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ သူ့ရင်ဘတ်
အောက်သို့ ထိုးသွင်းခဲ့သော လက်ပစ်မိုးသည် ပီရော့သ်၏
လက်အကောင်းတစ်ဖက်ကိုသာမက အသက်ကိုပါ နှုတ်ယူသွား
ခဲ့လေပြီ။

(၉)

ဂျိုးဇက်အား ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် လာပို့သော
ဆေးဖြူရောင်သုတ် ကြက်ခြေနီ ဓါကိုတာ လေယာဉ်သည်
တောင်တန်းများကြား သေနတ်ကျည်ဆန် လွတ်ကင်းရာ နေ
ရာများကို ရွေး၍ လျင်မြန်စွာ ပျံသန်းသွားလျက် ရှိသည်။
အထူးသဖြင့် ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းနေရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အောက်
ဘက်ရှိ ဗီယက်မင်းများ အင်အား အလုံးအရင်းဖြင့်စုပုံတိုက်
ခိုက်နေသည့်နေရာများကို လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းလျက် ရှိ၏။

လေယာဉ်ပြတင်းမူနေ၍ အောက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသော
ဂျိုးဇက်သည် တောင်နံရံများတစ်လျှောက်၌ တူးထားသည့်
ကတုတ်ကျင်း အမြောက်အမြားနှင့် ထိုကတုတ်ကျင်းများမှ
ပြေးဆင်းကာ ပြင်သစ်စစ်စခန်းများကို ဇွဲနဲ့ပဲကြီးစွာဖြင့်ဆင်
ရောက် တိုက်ခိုက်နေကြသည့် ဗီယက်မင်းများကို မြင်တွေ့နေ
သည်။ အချို့နေရာများတွင်မူ ဗီယက်မင်းများသည် ခံတပ်၏

ဌာနချုပ်စခန်းနှင့် တစ်မိုင်ခန့်အကွာသို့ ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခံတပ်အတွင်းဘက်၌လည်း မီးတဟုန်းဟုန်းစွဲလောင်နေ ည့် လေယာဉ်များ၊ ထရပ်ကားများနှင့် အမြောက်စခန်းများကို မြင်နေရ၏။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုပေတည်း။

ရန်သူ အမြောက်များ၏ နှေ့စဉ် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုများ သည် ပြင်သစ် အမြောက်တပ်များကိုသာမက ခံတပ်တစ်ခုလုံးကိုပါ နာလန်မထူနိုင်လောက်အောင် အသာစီး ရသွားခဲ့ကြလေပြီ။

ဟိုးမြောက်ဘက်က ဂါဘရီရယ်နဲ့ ဘီအားထရစ်တောင်ကုန်း စခန်းတွေကို နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ စီးမိသွားတာ ဟုမျက်နှာပေါက် ခပ်ဆိုးဆိုး ပြင်သစ် အကူတပ်သားက ပြောသည်။ သူသည် စစ်မြေပြင် ဆေးရုံမှ လူနာများကို သယ်ယူရာ၌ အဆိုးလိုမည့် သွေးနှင့် သွေးအကြည်ရည်ပလင်းများ လာပူသည့် တပ်သားဖြစ်၏။ 'အဲဒီလို စီးမိသွားတဲ့ ဗေဒနာပညာရှင် ဗီယက်မင်းတွေက ခံတပ်တစ်ခုလုံးကို သူတို့ အမြောက်တွေနဲ့ မရပ်မနား ပစ်ခတ်ပြီး အမှုန်ကြိတ်နေလိုက်တာ ဆယ့်ငါးည တိတိပဲ'

သူသည် ဂျိုးဇက်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ပြီး စစ်သားများနှင့် မော်တော်ကားများ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ဖြစ်နေသည့် စခန်း၏ အလယ်ဗဟိုနေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'အဲဒါ စစ်မြေပြင်ဆေးရုံပဲ၊ မြေအောက်မှာ ဆောက်ထားတာ၊ တစ်ကြိမ်ကို လူနာလေးဆယ် လက်ခံနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော် တို့ရဲ့အထက်အရာရှိ ပညာရှိသခင်ကြီးတွေက ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေနဲ့

သေတဲ့လူတွေကို လေယာဉ်နဲ့ ဟန့်နိုင်အထိ ပို့ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ရွှေညာဏ်တော်စူး ရောက်ကြတယ်။ အခုတော့ ဗီယက်မင်း တွေရဲ့ အမြောက်တွေလက်ချက်နဲ့ လေယာဉ်ကွင်းက ပိတ်ထားရပြီ။ တစ်နေ့လုံးနေမှ တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်ပဲ ဆင်းဖို့တက်ဖို့ ဖွင့်ပေးနိုင်တယ်။ ဒဏ်ရာရတဲ့လူနာရာပေါင်းများစွာကတော့ ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲမှာ တန်းစီပြီးလှဲနေကြရတယ်။ ဆေးရုံတက်ခွင့်ရဖို့ စောင့်နေကြရတာပေါ့ဗျာ၊ ညတိုင်း မုတ်သုံရာသီ မိုးကြောင့် ရေတွေက ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲကို ဒလဟော ထိုးလို့ မိဝင်လာနေတော့ ဆားခံရလွှမ်းနေတဲ့ ပင်လယ်မြင်ကျနေတာပဲ'

ဆေးတစ်သား၏လေသံတွင် လူကြီးများ၏ လုပ်ပုံတိုင်ပုံ အပေါ် ရွံရှာစက်ဆုပ်သည့် သဘော ပါလျက်ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်ကတော့ ဘာထင်မြင်ချက်မှမပေးနိုင်၊ ခေါင်းသာ ညှိတ်လိုက်ရ၏။ ဟန့်နိုင်မြို့ရှိ စစ်ဦးစီးထိပ်တန်းအရာရှိများက စစ်ပွဲတွင် မိမိတို့ဘက်က အခြေအနေမကောင်းဟု ထုတ်ဖော် ဝန်ခံခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက်အနေဖြင့် အခု သူမြင်တွေ့နေရသလောက် ဆိုးဝါးလိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့။ ယခု သော်မှ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ ဂျိုးဇက်မှာ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်းပင် ဖြစ်နေရလေသည်။

နံနက်ခင်းအလင်းရောင်အောက်တွင် စခန်း၏ အခြေအနေကို သူကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။ ညက်ကျခဲ့သော မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် စခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ရေများလျှံခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။ တောင်ကြားတစ်ခုလုံးတွင် ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ရွှံ့ထူ

များသည် ဤအချက် မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင်လည်း ပြင်သစ်တပ်များအတွက် လေယာဉ်မှ ချပေးခဲ့သည့် ရိက္ခာနှင့် ကျည်ဆန်ထုပ်များမှာလည်း စခန်းနှင့်အနီးကပ်ဆုံး နေရာများကို သိမ်းပိုက်ထားကြသည့် ဗီယက်မင်းများ၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်မှာ သေချာနေပေပြီ။ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်နှစ်ပတ်အတွင်း ပေါလ်သည် ဤရွှံ့ဗွက်များကြား၌ မည်ကဲ့သို့များ နေခဲ့လေသနည်း။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများသည် နေ့ရောညပါ မရပ်မနား ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဟန့်ငြိမ်တိုင် ကျင်းပခဲ့သည့် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲသို့ သူ တက်ခဲ့စဉ်က ဗိုလ်မှူးကြီး ကပ်စေရီး၏ တပ်မှ အရာရှိအမြောက်အမြား ဒဏ်ရာရခဲ့ရုံမျှမက ပင်ပန်းလွန်းအားကြီး၍ ဘာမှမလုပ်နိုင်လောက်အောင် လဲ ခဲ့ကြ ရသည်ဟု သိခဲ့ရ၏။

လေယာဉ်သည် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော လေယာဉ်ကွင်းဆီသို့ ပြီးတည်လျက်ရှိ၏။ ဟန့်ငြိမ်မှ စီးလာခဲ့ရသည့် ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဒါးလတ်မြို့၌နေခဲ့ရစဉ်က ဖိစီးခဲ့သော သောကများသည် ပြန်လည်ဝင်ရောက်ကာ သူ့ စိတ်ကို ပူလောင်စေခဲ့၏။

စစ်ရေးအခြေအနေသည် ဗီယက်မင်းတို့ဘက်မှ အသာစီး ရနေပြီဟု သိရကတည်းက လန်းနှင့်တူယက်တို့အား ဘေးကင်းရာ အာရှတိုက်တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားမည်ဟူသော အစွဲအလမ်းသည် ပို၍ ခိုင်မာလာခဲ့သည်။ ထိုအစွဲအလမ်းသည် သူ့ အားနေ့ရော ညပါ ခြောက်လှန့်နေခဲ့သည်။ ထိုရက်များ အတွင်း အိပ်၍လည်း မပျော်။ စစ်ပွဲသတင်းကို မျက်ခြည်မပြတ်ရှုယူခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်၏အခြေအနေ မဟန်တော့ဟူသောသတင်းကို သူ ရသည်။ ဤတွင် လန်းနှင့် တူယက်တို့၏ အရေးကိုစွဲကို အမြန်ဆုံးမဆောင်ရွက်လျှင် သူ့စိစဉ်ထားသမျှ ပျက်ရတော့မည်ဟူသော စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာခဲ့လေသည်။

သူ လှမ်းမြင်နေရသည့် ခံတပ်အခြေအနေကတော့ မလှမပ ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသမျှကိုကြည့်ကာ ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ပေါလ်အပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့သည့်ကိစ္စသည် ယုတ်မာမှုတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်ဟူသော ခံစားမှု ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ စစ်မြေပြင်ဘန်ကာထဲ၌ နေကာ သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ပြင်သစ်အရာရှိသည် မိမိနှင့် လန်း တို့ ၏ အဖြစ်ကို မသိ။ မိမိနှင့် လန်းတို့မှ မွေးဖွားခဲ့သော တူယက် ရှိနေသည်ကိုလည်း မသိ။ မိမိတို့အဖြစ်ကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံအသိပေးဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်မလွယ်သည့် ကိစ္စပါတကား။

အောက်ဘက်ရှိ ကတုတ်ကျင်းများနှင့် ဝါယာကြိုး ခြံစည်းရိုးများသည် လေယာဉ်ဆီသို့ ပြေးတက်လာနေကြသည် နှယ်ရှိသည်။ ရုတ်တရက် ဂျိုးဇက်၏ ရင်ထဲတွင် ပေါလ်တစ်ယောက် သူ မရောက်ခင် သေသွားလေမလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဝင်လာသည်။

တကယ်တော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖုံးထားခဲ့သည့် ကိစ္စတစ်ခုကို ဝန်ခံဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်သည်မဟုတ်။ သူ့ ဘက်က လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ဝန်ခံသည်ဆိုပြီးတော့။ စစ်ပွဲတွင် အရှုံးနှင့် ရင်

ဆိုင်နေရရှာသောပေါလ်သည် သူနှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပြီး ယုံကြည်စိတ်ချလာခဲ့သည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် သူ့ဖုန်းတို့ သူ့အပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့ကြသည်ဟူသော သတင်းကို သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်ပါပြည်လော။

သူ့ဘက်က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဝန်ခံလိုက်သည့် အတွက် သူတို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည် တိုးတက်ခိုင်မာလာချင်လည်း လာပေလိမ့်မည်။ သူ၏ ရိုးသားပြောဆိုမှု အတွက် သူ့အပေါ်ပို၍ လေးစားကောင်း လေးစားလာပေလိမ့်မည်။ ပေါလ်အနေဖြင့် ကြားရသည့် သတင်းကို သတင်းကောင်းအဖြစ် ကြိုဆိုခြင်းပင် ပြုလိမ့်မည်ထင်၏။ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ ပေါလ်ကိုယ်တိုင်က သူ့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်နေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီဟု ဝန်ခံထားသည် မဟုတ်ပါလော။ လန်းနှင့် လက်တွဲနေ၍ အနာဂတ်ဘဝ သာသာရေးကို မရနိုင်သည့်အတူတူ စောစောစီးစီး ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြစ်သွားလျှင် သူ့အတွက် အဆင်ပြေဖို့သာရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

ဒါကိုတာလေယာဉ်သည် ပြေးလမ်းပေါ် ဦးစိုက်ကာ အလိုက်သင့် ဆင်းသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် ရုတ်တရက်ကျရောက်ပေါက်ကွဲလိုက်သော မော်တာကျည်ဆန်သံသည် ဝုန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ချိုင့်များ၊ ကျင်းများဖြင့် မညီမညာနိုင်လွန်းလှသော မြေပြင်နှင့် လေယာဉ်ဘီးများ ထိတွေ့လိုက်သည့် အခါ အတေးမျိုးစုံ၏ ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်ခြင်း ခံနေရသည့် ဂျိုးဇက်သည် သူ့ထိုင်ခုံ၏တစ်ဖက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ဘရိတ်ဆွဲသံ တစ်ချက်မျှ ကြားလိုက်ရပြီး လေယာဉ်သည် ရပ်သွား

သည်။ ဟိုတစ်လုံးသည်တစ်လုံး ကျရောက်ပေါက်ကွဲနေသော မော်တာကျည်ဆန်များကြားမှ လူနာတင် ထမ်းစင်များသည် လေယာဉ်ဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာနေကြ၏။

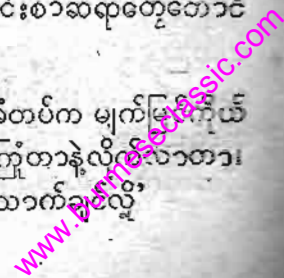
ဂျိုးဇက်သည် လေယာဉ်ပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်းကာ လေယာဉ်ကိုယ်တည်အောက်မှ ငုံ့၍ ဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ ထွက်သည်။ လူနာတင်ကားတစ်စီးဖြင့် အကြွလိက်သည်။ ထပ်ရင်းရုံးလုပ်ထားသည့် ဘန်ကာရွှေအဆောက်တွင် ဆင်းနေခဲ့သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူ့ရောက်လာမည်ကို ကြိုတင်၍ အကြောင်းမကြားခဲ့။ သူ့ဘန်ကာတံခါးကို ခေါက်ပြီး အစထဲသို့ ဝင်သွားသော အခါ စာရွက်တွေတစ်ထပ်ကြီး ပုံထားသည့် စားပွဲ၌ ထိုင်နေသော ပေါလ်သည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

‘ဟာ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုယ်မျက်စိတောင်ကိုယ် မယုံသလို ဖြစ်သွားတယ်၊ သွေးလေချောက်ချားပြီး အမြင်တွေ မှားကုန်ပြီလို့တောင် ထင်မိတယ်’

ပေါလ်သည် ထိုင်ရာမှ မြှန်းခနဲ ထလာပြီး ဂျိုးဇက်၏ လက်ကို အားရပါးရ ဆွဲခါသည်။

‘ခင်ဗျား သတ္တိကောင်းတအလား၊ မိုက်မဲတာလားဂျိုးဇက်၊ ဘာပြုလို့ ပြန်လာတာလဲ၊ ပြင်သစ် သတင်းစာဆရာတွေတောင် ဦးဘက်ကို မလာရဲကြတော့ဘူး’

‘ဂေဇက်သတင်းစာက ဒိန်ဘင်ဖူး ခံတပ်က မျက်မြင်ကိုယ်တွေ သတင်းကိုရမှဖြစ်မယ်ဆိုလို့လမ်းလဲကြွတာနဲ့ လိုက်လာတာ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကောညက်သောက်ခွင့်လို့’

၁၅၆ မောင်းထွန်းသူ

ဂျိုးဇက်က ပြုံးဖြဲဖြဲ လုပ်၍ ပြောသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ပေါ့လ်၏ ပုံပန်းကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေမိ၏။ ခေါင်းမှပတ်တီးသည် သံခမောက်အောက်၌ ထောက်နေသည်။ မျက်လုံးများသည် နီရဲလျက်ရှိ၏။ မျက်နှာမှာလည်း ပင်ပန်းလွန်းသည့် အချိန်ဖြင့် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း နှေးကွေးလေးလံလျက်ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်အတွင်းက ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့်ဒဏ် မည်မျှလောက် ပြင်းထန်သည်ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သိသာနေပေသည်။

ခင်ဗျား ဒါဆောင်ထားရင် ကောင်းမယ်' ပေါ့လ်က ဂျိုးဇက်အား သံခမောက်တစ်လုံး လှမ်းပေးပြီး လက်တစ်ဖက် ယမ်းပြကာ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ 'အခုဆိုရင် ဒီတောင်ကြားထဲမှာ တီကောင်တွေတောင် သံခမောက် ဆောင်းနေကြရပြီ' သူသည် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

အပြင်မှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံများနှင့် စက်သေနတ်သံများ ကြားရသည်။ အမြောက်သံများကတော့ ကြိုကြား ကြိုကြား ပေါ်ထွက်လာနေဆဲ။

'ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ရောက်တုန်းကထက် အခြေအနေက ပိုဆိုးနေတယ်' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ 'ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ ပေါ့လ်'

ပေါ့လ်က ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။ 'ခင်ဗျားကိုအထူး တလည် ရှင်းပြစရာ မရှိသလောက်ပဲ ဂျိုးဇက်ရယ်၊ အခြေအနေကတော့ ဆိုးတယ်၊ ဂါဘရီရယ်နဲ့ဘီအာထရစ် တောင်ကုန်းတွေ ဆိုးရှုံးသွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်ဟာ ကျွန်တော် တို့အတွက် မျက်လှည့်ပြသလို အောင်ပွဲပျိုး မပေးနိုင်တော့ဘူး'

ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နားလည်ထားလိုက်တယ်၊ သူတို့ဘက်က စတိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး ညတိုင်း အမြောက်တွေနဲ့ အပြင်းအထန် မရပ်မနား ပစ်ခတ်ကြတယ်၊ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လူလှိုင်း လုံးကြီးတွေသုံးပြီး အင်နဲအားနဲ့ အလုံးအရင်း ဝင်တိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အမြောက်တပ်တွေဟာ မရှုမလှ အရေးနိမ့်ခဲ့ရတယ်၊ လေယာဉ် အတက်အဆင်းလမ်း မပျက်စီးခင် တုန်းကတော့ ဒီပြဿနာက သိပ်အရေးမကြီးလှပါဘူး၊ အဲနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာ မယ့်ကိန်း ဆိုက်ရတော့တာပဲ'

ပေါ့လ်သည် စကားကိုဖြတ်၍ ရုပ်ထားလိုက်ပြီး ဂျိုးဇက်အား သတိပေးသည်။

'ခင်ဗျားကို ဒီမှာ ကြာကြာနေဖို့ ကျွန်တော် မတိုက်တုန်း ချင်ဘူး၊ ဒီခံတပ်က နောက်ထပ် လေယာဉ်များများ ထွက်နိုင်မယ့် အခြေအနေ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ'

'ဗိုလ်မှူးကြီး ကပ်စထရီးကကော ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားသလဲ'

'ကပ်စထရီးကတော့ သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ပုံပေါ်တယ်' ဟု ပေါ့လ်ကမသာမယာ မျက်နှာထားဖြင့်ပြောသည်။ 'ဒီတိုက်ပွဲ စကတည်းက သူဘန်ကာထဲက သိပ်မထွက်ဘူး၊ နေ့စဉ်လုပ်တဲ့ အစည်းအဝေးတွေကိုလဲ သူမထက်တာများတယ်၊ လေထီးတပ်က တပ်မှူးဗိုလ်မှူးကြီးပယ်ရိလန်းဂလေ့စကချည်း ဦးစီးနေရတယ်၊ သူက အိလ်နီ၊ ဒိုမီနီကွစ်၊ ဖရန်ကွစနဲ့ ဟူဂွတ်တီ တောခို

ကုန်းတွေကနေပြီး မြန်ပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီတောင်ကုန်း တွေက တပ်ရင်း ရုံးချုပ်နဲ့ အနီးဆုံး နေရာ တွေပဲ။

ပေါလ်သည် - သူ့နောက်ဘက်ရှိ နံရံထက်မှ မြေပုံပေါ်၌ မှတ်သားထားသည့် အနီရောင် ကြက်ခြေအမှတ်အသားများ ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ 'ဒါပေမယ့် ခက်တာက ရန်သူဘက် က ကျွန်တော်တို့ရဲ့နယ် ကျဉ်းသည်ထက် ကျဉ်းသွားအောင် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဖိပြီး တိုက်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က တောင်ကုန်းတစ်ခုကို ပြန်ရလို့ ဖြစ်သစ်အလံလဲထူလိုက်ရော သူ တို့က နောက်တစ်ကုန်းကို သိမ်းသွားပြန်ရော'

'ခင်ဗျားတို့ဘက်က လူဘယ်နှစ်ယောက်ကျသွားပြီလဲ'

ပေါလ်၏မျက်နှာသည် မည်းသွားသည်။ 'အများကပြော နေတဲ့အတိုင်းဆိုရင် လူတစ်ထောင်လောက် ကျသွားပြီ။ ဒဏ်ရာ ရတာက အင်အားဆုံးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခန့်မှန်းတာကတော့ ရန်သူဘက်က ငါးဆယ်အကျအဆုံးရှိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် မီယက်မင်း ဗိုလ်ချုပ် ဂီယက်ဟာ တမင်သက်သက် စွန့်ပြီး အသေခံနေတယ်လို့ထင်တယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ သူ့ရဲ့ တပ် ကူအင်အားကို အတိုင်းအဆ မသိနိုင်အောင် ထပ်ဖြည့်နိုင်ပုံရ တယ်။ လေယာဉ်ကွင်း သုံးမရတော့တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျဆုံး သွားတဲ့ လူတွေနေရာမှာ လေထီးတပ်သားတွေကို အစားထိုး ခဲ့ရတယ်။ အယ်လ်ဂျီးရီးယန်းတွေနဲ့ ထိုင်းတွေကတော့ အား လုံး ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ။ မြစ်ဆိပ်ဘက်မှာ သွားပုန်းနေကြ တယ်'

ပေါလ်၏ ပခုံးများသည် လျှောကျသွားသည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်။ အပြင်ဘက် တပ်ရင်း ရုံးချုပ်နှင့် အနီးဆုံး တောင်ကုန်းများတွင် တိုက်ပွဲများ ထပ်မံ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည်။ ပစ်ခတ်သံများ သောသောညံ့လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ပေါလ်ကတော့ ဂရုမထား။

'ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားနေရာမှာဆိုရင် နောက်ထက်မယ် လူနာတင်လေယာဉ်နဲ့ ပြန်လိုက်သွားမှာပဲ။ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ သတင်းအတွက်ကိုတော့ ကျွန်တော် တပ်ရေး ဗိုလ်ကြီးကိုပြော ပြပြီး ဂျစ်ကားနဲ့ လိုက်ပြန်ခိုင်းပေးမယ်။ အဲဒါ ပြီးရင်တော့ ဟန့်ိုင်ကို အမြန်ဆုံးပြန်ပါ'

သူသည် တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဂျစ်ကား တစ်စီး စီစဉ်ပေးဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်အား ကြည့်၍ပြုံးသည်။

အခြေအနေတွေကတော့ ဆိုးချင်ဆိုးမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်က ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲ ပိတ် မိနေတဲ့ ကြက်တစ်ကောင်လို အဖြစ်မျိုးတော့ အရောက်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ'

ဂျိုးဇက်သည် အပြင်မှလာနေသည့် တိုက်ပွဲသံများကို စက္ကန့် ပေါင်း အတန်ကြာမျှ ငြိမ်၍နားစွင့်နေသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

'ကျေးဇူးပါပဲပေါလ်။ ခင်ဗျား ကူညီတာကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဒီငရဲတွင်းကြီးထဲ မှာ နေရတဲ့အဖြစ်ကိုတော့ ကျွန်တော် မတွေးစုံအောင် ဖြင်ခန့် ရပါတယ်'

ပေါလ်က ပုခိုး တွန့် လိုက် သော်လည်း ဘာမှတော့ ပြန် မပြော။ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကိုသာ လှန်လိုက် လှော လိုက် လုပ်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်အား မော့ကြည့် သည်။

‘အပြင်ကမ္ဘာလောက အခြေအနေကော ဘယ်လိုရှိသလဲ ဂျိုးဇက်၊ ဒီကပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျား ဘယ်တွေ့ကို သွားပြီး ဘာတွေ့လုပ်ခဲ့သေးသလဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ရှိ စစ်ပွဲသတင်းတွေ အဆက်မပြတ်ရှိအတွက် ဆိုင်ဂိုနဲ့ ဟန့်ဇင် သွားချည်ပြန်လှည့် လုပ်ရင်းနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့ရ တာပါပဲ’ ဂျိုးဇက်သည် စကားဆက်မပြောနိုင်။ သူနှင့်လန်း တို့ ဒါးလတ်၌ ဆုံမိခဲ့ကြကြောင်းကို လန်းက ပေါလ်ထံ စာ ရေးခဲ့သည်ရှိသော် ဟူသော အတွေးဖြင့် သူ့ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ် စိတ် ဝင်လာသည်။ ‘ကျွန်တော် ဒါးလတ်မြို့ကို နှစ်ရက် လောက် ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ လန်တီအန်း ဟိုတယ်မှာပဲ တည်း ခဲ့တယ်၊ ဒါးလတ်မှာလဲ ပြောင်းလဲမှုတွေ ရှိနေတာ တွေ့ခဲ့ရ တယ်၊ ရှုခင်းကတော့ အရှင်ကလို ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဖွယ်ရာ ပါပဲ’

‘လန်းလဲ အဲဒီကို ရောက်နေတယ်ထင်တယ်’ ဟု ပေါလ်က စာရွက်များကို ငှိုကြည့်နေရာမှ ပြန်ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျား သူ နဲ့ကော မတွေ့ခဲ့ဘူးလား’

‘တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူ့ရောက်နေတယ်လို့ ကြားတာနဲ့ ကျွန်တော် သွားတွေ့ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြခဲ့သေး

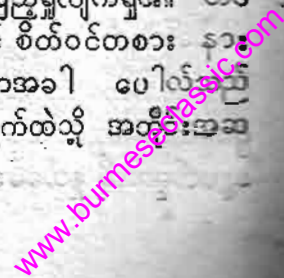
တယ်’ ဂျိုးဇက်သည် သူ့လေသံကို သံမှန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား ပြီး ပြောလျက်ရှိသည်။ ‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနေကောင်း ကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်’

ပေါလ်က မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းဆတ်သည်။ ‘သူကော နေကောင်းရဲ့လား’

ဂျိုးဇက်သည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ ‘အရှင်က လို ချစ်စရာကောင်းတုန်းပါပဲ ပေါလ်၊ သူကတော့ ခင်ဗျား အတွက် စိတ်ပူနေပုံပဲ’

ပေါလ်က မော့ကြည့်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါး ပေါက်ခန်းဆီးကိုဆွဲဖယ်ပြီး ဒုတိယရင်းမှုး ဘန်ကာထဲ ဝင် လာသည်။ ပေါလ်က ခေါင်းတစ်ချက်ထောင်လိုက်ပြီး နား စွင့်သည်။ တောင်ကြားထဲတွင် ဘာသံမှမကြားရတော့ အဲ ငြိမ်တိတ်နေသည်။ ‘ခင်ဗျား အခုလို တိတ်ဆိတ်နေတုန်းမှာ သွားဖို့လာဖို့ကောင်းတယ်’ ဟု လှမ်းပြောသည်။ ‘ခင်ဗျား ပြန်လာတော့မှ ကျွန်တော်ကို ကောညက်သောက်ကြတာပေါ့’

ဂျိုးဇက်သည် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး၏နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ နောက် နာရီအတန်ကြာမျှ ခံတပ်၏ ကျန် ရှိ နေ သေး သည့် အချက်အခြာ စခန်းများကို လိုက်လံကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ တပ် ရေးဗိုလ်ကြီး ရှင်းလင်းပြောပြသမျှတွင် စိတ်ဝင်တစား နား ထောင်လျက်ရှိသည်။ သူပြန်လာသောအခါ ပေါလ်သည် ကောညက်တစ်ပုလင်းကိုဖွင့်ကာ မတ်ခွက်ထဲသို့ အတိုင်းအဆ ဖြင့် ထည့်နေလေပြီ။

အခုမြင်ခဲ့ရတဲ့ ခံတပ်ကြီးအပေါ် ဘယ်လို ထင်မြင်ချက် ပေးမလဲ ဂျိုးဇက် ဟု ပေါလ်က သရော်သံဖြင့် မေးသည်။ ပြီးတော့ မတ်ခွက်ကို ဂျိုးဇက်ဘက်သို့ တွန်း ဖို့ လိုက် သည်။ 'ခင်ဗျား နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ရောက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အပြောင်းအလဲတချို့ကို မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား'

ဂျိုးဇက်က မကြည်သာသောနှလုံး၊ မပြုံးနိုင်သောမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ 'ကျွန်တော် ထွက်မကြည့်ခင်က ခင်ဗျား ပြောပြလိုက်တဲ့အတိုင်းပါပဲ ပေါလ်၊ အဲလား အဲလားတော့ လုံးဝမကောင်းဘူး'

'ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အနာဂတ်မှာ ကြုံရမယ့် အချိန်ကောင်းတွေကို မျှော်မှန်းပြီး သောက်ကြစို့ရဲ့၊ ပစ္စုပ္ပန်အပေါ်မှာ သိပ်အလေးအနက်ထားနေလို့ကတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး' ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် ကုလားထိုင်တွင် ပင်ပန်းနွမ်းရိစ္စာဖြင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။ 'လူနာတင် လေယာဉ် တစ်စီး ဝင်လာဖို့ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော် တပ်ရေးဗိုလ် လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ ဒီနေ့အဖို့ နောက်ထပ် တစ်စီးမှ လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး'

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ နှစ်ဦးသား တိတ် တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ပင် ကော့ညက်ကို သောက်ကြသည်။

'ဂျိုးဇက်ရယ်၊ ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျတာတစ်ခု ရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော် ဖွင့်မပြောဘဲ မနေနိုင်ဘူး' ပေါလ်က သူ့မတ်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းပေါ်မှကျော်၍ ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို

စေ့စေ့စပ်စပ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ 'ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ သိပ်ပွင့်လင်းကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ခင်ဗျားဟာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော် ကို မျက်လုံးချင်ဆိုင်ပြီး မကြည့်ဘူး၊ ခင်ဗျား ကြည့်ပုံက မဝံ့မရဲဖြစ်သလိုလို တာလိုလိုနဲ့၊ တစ်မျိုးပဲ'

'ဒီစစ်ကြောင့်ပါပေါ့ ပေါလ်ဗု ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ 'စစ် သတင်းထောက်တွေဟာ စစ်တော့ မတိုက်ကြဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာလဲ စစ်ဒဏ်ကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ပင်ပန်းဆင်းရဲကြရတာပဲ မဟုတ်လား'

'ဒီအကြောင်း တစ်ခုထည်းမှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ' ဂျိုးဇက်က ပေါလ်၏အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်။ 'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်ပါ'

ပေါလ်ကတော့ ယုံကြည်ပုံမရ။ ဂျိုးဇက်အား စိုက်၍ အကဲခတ်နေသည်။ မလုံမလဲ ဖြစ်နေသော ဂျိုးဇက်ကလည်း ဇနာ မငြိမ်။ ပေါလ်၏ အကြည့်အောက်တွင် တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်နေသည်။ 'ယုန်စားကျက်လို့ အင်မတန် ကျဉ်းကျပ်တဲ့နေရာမျိုးမှာ နေရလို့ များ ကျွန်တော့်အသိအာရုံတွေ ပျက်ပြားကုန်သလား မပြောတတ်ဘူး' ဟု ပေါလ်က ပြောသည်။ 'ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မျက်စိထဲမှာတော့ ကျွန်တော်က လန်းအကြောင်း မေးလိုက်တိုင်း ခင်ဗျား ထူနေပျက်ပျက်သွားတယ်လို့ ထင်နေမိတာပဲ၊ လန်းက ကျွန်တော် ကွယ်ရာမှာ မဟုတ်တာတစ်ခုမျှ များ လုပ်နေလို့ လား၊ သူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ တိတ်တိတ်ပုန်း ပြဿနာ ရှိနေသလား'

စားပွဲခုံဘေး၌ ရပ်ကာ ပေါလ်အား ငုံ့ကြည့်နေသော ဂျိုးဇက်သည် ပေါလ်၏မေးခွန်းကြောင့် ကြာပွတ်နှင့် အရိုက်ခံလိုက်ရသူလို ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူသည် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှဲကာ အကြောင်းပြုစရာတစ်ခုကို စဉ်းစားကြံဆသည်။ ထို့နောက် ပေါလ်ဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ နောက်ဆုံးလုပ်သွားချင်တဲ့ အလုပ်ကတော့ ဒီကိစ္စကို ဖွင့်ပြောဖို့ပဲ' ဟု စကားစသည်။ 'အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ လန်းက ခင်ဗျားနဲ့ သူနဲ့မတွေ့သေးခင် ဒီအကြောင်းလို့ မပြောဖို့ ကတိ တောင်း ထား တယ်။ ဒါပေမယ့် အခုကော့ ခင်ဗျားက စပြောလာတဲ့ အတွက် ခင်ဗျားကို အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် မှာ အများကြီး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပါတယ်'

ပေါလ်သည် သူ့ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငြိမ်ဆိတ်စွာထိုင်နေသည်။ မျက်နှာကတော့ ချက်ချင်းပင် ဖြူပပ်ဖြူချော်ဖြစ်သွားသည်။

'ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ'
'တခြားလူ မဟုတ်ဘူး ပေါလ်၊ လန်းနဲ့ ချစ် နေတာ ကျွန်တော်ပဲ။ သူနဲ့ ကျွန်တော် စပြီးတွေ့ကတည်းက ချစ်ခဲ့ကြတာ'

ပေါလ်၏တုံ့ပြန်မှုမှာ တစ်ခုတည်းသာဖြစ်၏။ သူ့ မျက်လုံးများ ကျဉ်းမြောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ လူကတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မတုန်မလှုပ်။

'ကျွန်တော် သူနဲ့ ချိန်းချိန်းတွေ့နေတာ ကြာပြီ။ တစ်နှစ်နှစ်နှစ် အတွင်းမှာ မကြာမကြာ ချိန်းတွေ့တယ် ဆိုပါတော့။ အများအားဖြင့် ဆိုင်ရုံမှာပဲ တွေ့ခဲ့တာ။ အခုလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး'

ပေါလ်သည် သူ့သံခမောက်ကို ချွတ်ကာ ဘေးတွင်ချထားလိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်သည် ပတ်တီးစီးထားသည့်ဦးခေါင်းကို ကိုင်ထားသည်။ ရုတ်တရက် စိတ်ထိခိုက်သွားသည့် လက္ခဏာကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း စကားတော့မပြော။ 'ဒီကိစ္စဟာ မကြာသေးခင်ကမှ ဖြစ်လာရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး' ဟု ဂျိုးဇက်က ဆက်ပြောသည်။ 'ကျွန်တော်နဲ့ လန်းဟာ ဟိုတစ်ချိန်ကတည်းက ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ခင်ဗျား သူနဲ့ လက်မထပ်ခင် ကတည်းကပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးအဖြစ် ခံယူဖို့ သဘောမကူခင်ကတည်းက စလာတဲ့ကိစ္စပါ။ ပထမဆုံး လက်ထပ်ခင် တောင်းခဲ့တာကျွန်တော်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူက ငြင်းခဲ့တယ်'

'ဘယ်နေရာမှာ ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့ကြတာလဲ'

'ဟွာမြို့မှာ နောက်ဆုံးကျင်းပတဲ့ နှစ်ဂျီယာ အို ပွဲတော် အတွင်းမှာပါ' ဂျိုးဇက်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြန်သည်။ 'လန်းက ခင်ဗျားကိုမပြောပါနဲ့လို့ တားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဖြစ်အပျက်ကို အစကနေ အဆုံးထိ ခင်ဗျားသိထားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တယ်။ သူ ခင်ဗျားနဲ့ လက်မထပ်ခင် သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် သမီးပါ။ စစ်ကြီးပြီးလို့ ကျွန်တော်ဆိုင်ရုံကို ပြန်လာတဲ့အချိန်ထိ သမီးလေးရှိတာကို ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ

ကလေးဟာ ရှစ်နှစ်သမီး ရှိနေပါပြီ၊ မြောက် ပိုင်း ဒေသက အစေခံတစ်ယောက်ဆီမှာ အပ်ပြီး ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာပါ။

ပေါလ်က သူ့ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်တွင် တောင့်တောင့် မတ်မတ် ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ ‘သူက အခုထက်ထိ အဲဒီမှာပဲ လား’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းယမ်းသည်။

‘ခင်ဗျားရထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေက သက်သာစပြုနေချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ လန်းဟာ သမီးလေးကို ရှာဖွေ မြောက်ပိုင်းဒေသကို ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ အချိန်မီရောက်သွားလို့ သူ့ကို တွေ့ခဲ့ကြရပါတယ်။ သူဟာ ငတ်ပြီး သေလုဆဲဆဲအခြေအနေကို ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဆိုင်ဂုံအထိ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီး လန်းရဲ့အစ်ကို တင်မိဆီမှာ တိတ်တဆိတ်ကျိတ်ပြီး အပ်ထားခဲ့ပါတယ်’

အချိန်အတော်ကြီးကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် သေနတ်သံများ ထပ်မံ၍ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဂျိုးဇက်အား မော့ကြည့်လိုက်သည့် ပေါလ်၏မျက်နှာသည် ဒေါသရောင် လှမ်းနေသည်။ ‘ဒါဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ကျုပ်ကွယ်ရာမှာ ထင်သလို ချိန်းတွေ့နေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လှည့်စားမနေချင်ဘူး ပေါလ်၊ လန်းနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လှည့်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရှက်လောက်က ဒါးလတ်မြို့မှာ ဆုံမိခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီကျမှ ကျွန်တော်တို့ဟာ အရင်ကလို ချစ်သူဘဝ ပြန်ရောက်

ကြတာပါ။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်ကတည်းက လူချင်း ပြန်ဆုံမိခဲ့ကြပေမယ့် ချစ်သူဘဝကို ပြန်ပြီးမရောက်ခဲ့ကြပါဘူး။ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ သစ္စာရှိခဲ့တဲ့ လန်းဟာ ကျွန်တော်အလိုကို မလိုက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုကျတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အတူတူနေရရင် သာယာပျော်ရွှင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အတိတ်က အဖြစ်တွေကို ကျွန်တော် ပြောင်းစေချင်တယ်။ ကျွန်တော် ကို လက်ထပ်ဖို့လဲ သူ့ကို ခွင့်တောင်းထားတယ်။ သမီး တူယက်ကိုလဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူတူ နေဖို့ ခေါ်သွားမယ်’

ပေါလ်က လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ ‘သူကလဲ ခင်ဗျားနဲ့ တစ်သဘောတည်းပဲ ဆိုပါတော့’

‘သူကတော့ အဆုံးအဖြတ် မပေးသေးပါဘူး။ အချိန်ကို...’ ဂျိုးဇက်၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ သူ့စကားကို အဆုံးသတ်သည်။ ‘ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ပြီးချိန် ကျမှပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးပါရစေလို့ ပြောထားတယ်’

‘ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ကျွန်တော် ဒီခံတပ်ကနေပြီး အသေထွက်လာမလား၊ အရွှင်ထွက်လာမလား ဆိုတာ သိရတဲ့အချိန်ထိပေါ့ ဟုတ်လား’ ပေါလ်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ‘ဒေါသအရှိန်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းလျက်ရှိ၏။ ‘ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီအချိန်ကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြတာပဲပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တို့နှစ်ယောက် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ဦးအတွက် လမ်းရှင်းပေးတဲ့ အချိန်ထိ ဆိုပါတော့’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကပဲ ပြောခဲ့တယ်၊ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ မသာယာဘူးလို့’ ဂျိုးဇက်၏ လေသံတွင် တောင်းပန်အောက်ကျို သံပါလာသည်။ ‘အဲဒီစကားကိုကြားရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်အပြောင်းအလဲရှိလာရမှာပေါ့’

‘လန်းဟာ ကျုပ်မယားဘဝနဲ့ နေလာတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်နီးပါးရှိနေပြီကိုယ့်လူ’ ပေါလ်က အကြိတ်၍ ပြောသည်။ ‘ကျုပ်တို့မှာ သားကြီးတစ်ယောက် ရနေပြီ၊ ခင်ဗျား အဲဒါကို မေ့နေသလား’

‘ကျွန်တော် မေ့မပါဘူး’ တင်းမာလှန်းလှသော ပေါလ်၏ မျက်နှာထားကြောင့် ဂျိုးဇက်သည် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိ၏။

‘လန်းက ခင်ဗျားကို ချစ်သလား’
‘သူက ချစ်တယ်လို့ ပြောရမှတော့ နှုတ် အန်မတန် လေးပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို သစ္စာမဲ့တဲ့ စကားမျိုး သူပြောချင်ပုံမရဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကျွန်တော် ကိုချစ်တာ သေချာပါတယ်၊ ဟို ဧကတည်းက ချစ်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား’

‘အန္နီ သူ့ဘာပြုလို့ ကျုပ်ကို လက်ထပ်ခဲ့သလဲ’
‘ဒါက သူ့ အဖေရဲ့ ဆန္ဒကြောင့်ပါ၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံအပေါ် သစ္စာစောင့်သိကြောင်းကို သမီးကတစ်ဆင့် ဖော်ပြချင်နေတဲ့ အဖေ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ပါ။ ဒီသဘောကို ခင်ဗျားလဲ သိမှာပါပေါ့လေ၊ လန်းအနေနဲ့က အဖေရဲ့အစီအစဉ်ကို နာခံလိုက်နာခဲ့ရတာပါ’

သူ့ပါးစပ်မှ စကားလုံးများ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဂျိုးဇက်သည် သူပြောလိုက်မိသည့် စကားများအတွက် နောင်တရသည်။ ပေါလ်က နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်အား အလွန်စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ အချိန်အတော်ကြာမျှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားမပြောကြ။ ဘန်ကာ အပြင်ဘက်တွင် သေနတ်သံများ ပို၍များလာသည်။ သူ့အကြည့်ကို ဂျိုးဇက် မျက်နှာပေါ်မှမခွာဘဲ ပေါလ်သည် ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးအိတ်ကိုဖွင့်သည်။ အတွင်းမှ သေနတ်ကိုထုတ်သည်။

‘ခင်ဗျား ဒီကို နောက်ဆုံး ရောက်လာတဲ့ အခေါက်က ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ သူနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာဟာ ငါ့ဘဝမှာ အဖိုးအတန်ဆုံးအရာတစ်ခုပဲလို့ ခံစားခဲ့ရတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် အခုပြောပြရင် ခင်ဗျားယုံမှာမဟုတ်ပါဘူး’

ဂျိုးဇက်၏ ရင်ထဲတွင် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ သူသည် ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းမျှတိုးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ပေါလ်၊ ကျွန်တော် တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အရှူးတစ်ယောက်.....’

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော် ဆီ တိုးမလာနဲ့’ ပေါလ်က ဂျိုးဇက်အား သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်ပြီး နောက်သို့တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။ ‘အခုလို အချိန်ကာလမျိုးမှာ အမေရိကန်သတင်း

စာဆရာ အရူးတစ်ယောက် သေသွားရင် ဘာဖြစ်လို့ သေတာလဲလို့ ဘယ်သူကမှ မေးမှာမဟုတ်ဘူး

ဂျိုးဇက်က သေနတ်ပြောင်းကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ 'ပေါလ်ရယ်၊ ကျွန်တော် နေပါရစေ၊ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ နေပြီး ဒီကအဖြစ်ကို ကြည့်ပါရစေ၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် အတွက် ရေးစရာတွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်'

ပေါလ်၏ရင်သည် နိမ့်ချီတစ်ခါ မြင့်ချီတစ်လှည့် ဖြစ်ကာ လှိုင်းထလျက်ရှိသည်။ 'ခင်ဗျားက အခုအချိန်ထိ မြင့်မြတ်တဲ့ နည်းလမ်းရှိနေသေးတယ်လို့ ထင်နေတုန်းပဲလား'

ခပ်နိမ့်နိမ့်ပျံ့သန်းလာသောလေယာဉ်သည် ဘန်ကာပေါ်မှ ဝေါခနဲ ဖြတ်သွားသည်။ အပြင်ဘက်မှ ကြားနေရသော သေနတ်သံများသည် လေယာဉ်ပျံ့အသံအောက်တွင် နှစ်မြုပ်သွားသည်။ ပေါလ်သည် သူ့လက်ကို ရွှေ့သို့ အနံ့တန်းကာ တည်ငြိမ်အောင် လုပ်ထားလိုက်သည်။ တည်ငြိမ် အေးအေးသော မျက်နှာထားဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ဂျိုးဇက်၏ ခေါင်းကို လက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်။ သူ့လက်ညှိုးသည် သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ကွေး၍ ကိုင်ထားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘန်ကာတံခါး ခန်းဆီးသည် ဘေးသို့ ရွှေ့သွားပြီး အပြင်မှ ပေါလ်၏ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဝင်လာသည်။ဂျိုးဇက်အား သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည့် သူ့ အထက်မှ အရာရှိအား ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဝေးကြည့်နေသည်။

'လူနာတင်လေယာဉ် အခုပဲဆင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ တကယ်လို့ မွန်စီယာရှားမင်း လိုက်မယ်ဆိုရင် အခုသွားမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်'

'မွန်စီယာရှားမင်းက လေယာဉ်ပေါ် တက်ရမယ် ဆိုတဲ့ အမိန့်ကို မနာခံဘဲ ငြင်းဆန်နေတယ်' ဟု ပေါလ်ကပြောသည်။ 'မင်း သူ့ကို သေနတ်နဲ့ ချိန်ပြီးခေါ်သွား၊ လေယာဉ်ပေါ် တင်ပေးလိုက်'

စစ်ဗိုလ်သည် သူ့ခါးမှ ပစ္စတိုကို ကပျာကယာဆွဲထုတ်ကာ ဂျိုးဇက်အား ချိန်၍ ဘန်ကာအပြင်သို့ ထွက်ခိုင်းသည်။နောက် ငါးမိနစ် အကြာတွင် ကြက်ခြေနီ တံဆိပ်ထပ် ဒါကိုတာ လေယာဉ်သည် ပြေးလမ်းပေါ်မှနေ၍ လေးကန်စွာ ဦးမော့၍ တက်သွားသည်။

ဂျိုးဇက်က လေယာဉ်ပြုတ်မုနေ၍ အောက်အက်ရှိ တပ်ရင်းရုံး ဘန်ကာဆီသို့ ပြန်ကြည့်သည်။ သူကြည့်နေခိုက်မှာပင် ဝင်ပေါက်ကိုကာထားသည့် လိုက်ကာသည် ဘေးသို့ လွင့်ထွက်သွားပြီး အထဲမှ ပေါလ်ထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ တောင့်တောင့် မတ်မတ် ရပ်နေသော ပေါလ်၏ ဦးခေါင်းတွင် သံခမောက် ဆောင်းမထား၊ ခြောက်လုံးပြူးကိုင်ထားသည့် ညာဘက်လက်သည် ဘေးတစ်ဖက်တွင် တွဲလောင်းကျလျက်ရှိသည်။ ဒါကိုတာ လေယာဉ်သည် မော်တာ ကျည်ဆန်သံများကြားမှ ဖြတ်သန်းကာ မွန်စီယာရှားမင်း ကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးတက်သွားသည်။

နောက် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် လေယာဉ်သည် တောင်ကြားအထက်၌ တွဲလွဲခိုနေသည့် တိမ်ထုများကြားသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်၏ မြင်ကွင်းသည် ဖျတ်ခန့် ပျောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက်နှင့်အတူ ပါလာသည့် အရာမှာ တခြားမဟုတ်။ ကြမ္မာဆိုး ကျရောက်နေပြီဖြစ်သော ခံတပ်၏ အလယ်တည့်တည့်၌ ဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း ရပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသော ပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏ ရုပ်ပုံလွှာပေတည်း။

(၁၀)

၁၉၅၄ ခုနှစ် မေလ ၆ ရက်ညသန်းခေါင်မတိုင်မီ တစ်နာရီခန့်အလိုတွင် ငိုဗန်ဒေါင်းသည် သူ၏ ဖွတ်မြီးထိုး ဝါးဦးထုပ်ကို မျက်စိများ ဖုံးလှန်းပါးမျှ ဆွဲချလိုက်ပြီး ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ဦးခေါင်းပြုကာ အီလိန်းတောင်းကုန်းများဘက်သို့ ချောင်းကြည့်နေသည်။ သူ့ပါးစပ်သည် ခြောက်သယောင်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် လုံစွပ်တပ်ထားသည့် ကာဘိုင်သေနတ်ကို ရုပ်ပတ်တွင် အပ်ကာ အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျင်းထဲမှ ထွက်၍ ရှေ့သို့ချီတက်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။

သူသည် ဗီယက်နမ် ပြည်သူ့တပ်မတော်၏ အမှတ် ၃၁၂ တပ်မဟာ လက်အောက်ရှိ အမှတ် ၅၉ ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ တပ်သားများကဲ့သို့ပင် မျက်နှာအောက်ပိုင်း တစ်ဝက်ကို ပိတ်၍ ပါးဖြင့် စီး၍ အုပ်ထားသည်။ ယင်းကဲ့သို့ပင် လုပ်ထားရခြင်းမှာ အူတိုသွားလေရာ နေရာတိုင်းတွင် မိမိတို့ဘက်နှင့် မြင်သစ်တို့

ဘက်မှ ကျဆုံးသော ပုပ်သိုးနေသည့် အလောင်းများကို အစဉ် အမြဲ နင်းသားရ၍ ဖြစ်သည်။

ဤတစ်ဝိုက်ရှိ ကတုတ်ကျင်းများနှင့် သစ်လုံးခံတပ်များ ကြားတွင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ ငါးဆယ့်ငါးရက်မျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဤမျှလောက် ရက်တွေ့ကြာ လာသည့်အခါ အများအပြားကျဆုံးခဲ့သည့် အလောင်းများ သည် နေပူကျကျအောက်တွင် ပုပ်သိုးလာခဲ့ကြသည်။ ယင် တလောင်းလောင်း လောက်တဖွားဖွားနှင့် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်လာကြလေသည်။

ဟန္တိုင်မှလာသည့် ပြင်သစ်ရိက္ခာတင် လေယာဉ်များပေါ်မှ ကြံချနေသော မီးကျည်များသည် ကောင်းကင် ထက် တွင် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ ဤမီးကျည် များ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ဒေါင်းသည် အိလိန်းတောင်ကုန်း အတွင်းရှိ အခိုင်အမာခံတပ်ငယ်များ၏ အပြင်ဘက် အရံ အတား တပ်များကို ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်နေကြသည့် ဗီယက် မင်း တပ်သားများအား ပြက်ပြက်ထင်တင်မြင်နေရ၏။

အရေအတွက်အားဖြင့် နည်းသွားပြီ ဖြစ်သော ပြင်သစ် စစ်သားများနှင့် ဖော်ရိန်းလီဂျင်တပ်သားများသည် မက်ရှင်း ဂန်း စက်သေနတ်များနှင့် မော်တာများကို တရကြမ်း အသုံး ပြုကာ အပြင်းအထန် ခုခံလျက်ရှိကြသည်။ သို့သော်လည်း မိမိတို့ဘက်မှ အောင်ပွဲခံရတော့မည့် အချိန် နီးကပ်လာပြီကို သိနေကြသော အာရှတိုက်သား စစ်အားများသည် သူတို့ရှေ့မှ ကျဆုံးသွားနေကြသော သူတို့ရဲဘော်များ၏ အလောင်းများ ကို တျော်နင်းဖြတ်သန်းကာ အတင်းအဓမ္မ ချီတက်ပြီး ဥရော

တိုက်သားများအား တရကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိကြ လေသည်။

ဒေါင်း၏တပ်ခွဲ ရှေ့တည့်တည့်တွင် အမှတ်နှစ် အိလိန်း တောင်ကုန်း တည်ရှိသည်။ ယင်းကောင်ကုန်းသည် အဓိကကျ သော ခံတပ်ဖြစ်၏။ ယင်းခံတပ်ကို ယခင်က ဒိန်ဘင်ဖူးဘုရင်ခံ ၏ အိမ်တော်ရာတည်ရာ တောင်ထိပ်၌ ထားရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တွင် ဤခံတပ်သည် အမှတ်တစ် တပ်ရင်းမှ အထူးတပ်သားများ၏ လက်ထဲ၌ ရှိနေသည်။ ဗီယက်မင်း အင် ဂျင်နီယာတပ်မှ တပ်သားများသည် တောင်ကုန်းနံရံ တစ် လျှောက်တွင် လိုက်ခေါင်းများတူးပြီး ဒိုင်းနိုမိုက်များ မြှုပ်နေ ကြသည့်မှာ ရှက်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မြှုပ်နေကြ သည်များမှာ မြေမြှုပ်မိုင်းများဖြစ်၍ ထုနှင့်ထည်နှင့် မြှုပ်နေ ကြခြင်းဖြစ်၏။ မိုင်းများ ပေါက်ကွဲရမည့်အချိန်ကို ထိုည ဆယ်တစ်နာရီဟု ငတ်မှတ်ထားသည်။

ဒေါင်းသည် သူ၏တပ်ခွဲကို လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ခန့်ကမှ ဤနေရာသို့အရောက် တိတ်တိတ်ကလေးကျိတ်၍ ဦးဆောင်ပြီး ချီတက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့ပတ်ပတ်လည်မှ တပ်သားများသည် ပြေလ တစ်လလုံး ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများနှင့်ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရသူများဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်တို့၏ ဗဟိုတပ်ရင်းစခန်း၏အနောက်ဘက်ရှိ ဟူးဝဲနေဘု တောင်ကုန်းများကို သိမ်းပိုက်နေခိုက်တွင် ဗီလ်ချုပ်ကြီး ဝီယက်သည် သူ၏ တပ်မဟာလေးခု၏ အင်အားကို စစ်ဆေးခဲ့ သည်။ လူအင်အားမှာ ငါးသောင်းမှ သုံးသောင်းအထိ ကျ ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသည်ဟု သိရ၏။

၁၇၆ မောင်ထွန်းသူ

ယခု ဒေါင်း၏တပ်ခွဲမှ တပ်သားအများစုသည် အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ် လူငယ်ကလေးများသာဖြစ်၍ သူ့ တပ်ခွဲသို့ ရောက်လာကြသည်မှာ လွန်ခဲ့သော သီတင်းပတ် တွင်းကမှ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း နေ့စဉ်ပို့ချပေးနေသည့် နိုင်ငံရေးသင်တန်းများတွင် နိုင်ငံရေး အကြံပေးများက တပ် သားများအား ပြင်သစ်တို့ဘက်မှ အင်အား တစ်သောင်း သုံး ဓထာင်အနက် ယင်းအရေအတွက်၏ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်သာလျှင် ကျန်တော့ကြောင်း၊ အသက်ရှင် ကျန်ခဲ့သူများမှာလည်း စစ် ပန်းလျက် ရှိနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ဘက်မှ အောင်မြင်မှု နှင့် လက်တစ်လှမ်းအကွာသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း စသည် ဖြင့် လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်အတွင်းက ဟောပြောပို့ချခဲ့ ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကတုတ်ကျင်းများထဲ၌ ထိုင်၍ မိုင်းကွဲသံ များကို စောင့်စားနားစွင့်နေကြသည့် တပ်သား များ တွင် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်မှုနှင့် တင်းမာမှုများ ရှိနေသည်ကို ဒေါင်း စိတ်ထဲက သိနေသည်။

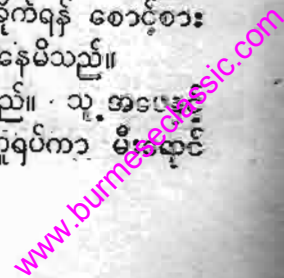
တကယ်တော့လည်းအခုလိုအနီးကပ်တိုက်ပွဲမျိုးတွေဖြစ်ပွား လာခဲ့သည်မှာ နှစ်လနီးပါးခန့်ရှိခဲ့ပြီ။ ဒီနံတင်ဖူးကို တိုက်ခိုက် နေသူများရော၊ အပြင်မှဝိုင်းရံထားခြင်း ခံနေကြရသည့်အတွင်း မှ ခုခံတိုက်ခိုက်နေရသူများပါ ကြာလာတော့လည်း စိတ် ပျက် ငြီးငွေ့လာတတ်ကြသည်။ ဒေါင်းကိုယ်တိုင်မှာလည်း အခြားသော ဗီယက်မင်း တပ်ဖွဲ့ဝင်များကဲ့သို့ပင် အချိန်ကြာ ကြာ စောင့်နေရသည့်အဖြစ်ကို သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာ သည်။

ဇေဇော်ဝါရီလကတည်းက သူသည် မဖြစ်စလောက်သာ ရှုသည့် ရိက္ခာအပေါ် အမှီပြု၍ အသက်ရှင်နေခဲ့ရ၏။ နောက် ပိုင်းတွင် ထမင်း လက်တစ်ဆုပ်နှင့် ခြေပဲ အယ်နှစ်စေ့ကို တစ် ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် အပိုဆောင်း ပေးခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ဤမျှလောက်ကလေး အပိုဆောင်းပေးရုံမျှဖြင့် လူတစ်ယောက် ၀ဝလင်လင်ဖြစ်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်သည်မဟုတ်။ ဤကြားထဲ တွင် ဆေးဝါးကလည်း ပြည့်စုံလုံလောက်ခြင်းမရှိ။ လူနာ များအား တောင်တန်းများပေါ်၌ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ထန်းရွက်ကာ၊ ထန်းရွက်မိုး တဲများအတွင်း၌ထားကာ ဆရာ ဝန် ခြောက်ဦးက ကြည့်ရှု ကုသပေးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခုလည်း ဒေါင်း၏ ဘယ်ဘက်ပခုံးတွင် ဒဏ်ရာရထား သဖြင့် ပတ်တီးများ စည်းထားရပြန်သေးပြီ။ ထိုဒဏ်ရာမှ ကျည်စကျည်နုများကိုလည်း အခုချိန်ထိ မထုတ်ရသေး။ သို့ သော်လည်း သူသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှ တိုက်ပွဲများကို ဤအတိုင်း ပင် ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရ၏။ လန့်ခဲ့ချိ၍ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဤ စစ်ပွဲသည် သူ၏ အတွေ့အကြုံအရ မကြာခင် အဆုံးသတ်တော့ မည်ကို သူသိနေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ အဆမတန် ပင်ပန်း နှမ်းနယ်မှုများကို ဇွတ်မေ့ထားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် မြေမြှုပ်မိုင်းများ အကွဲကို စိတ် မရှည်စွာ ဖြင့် စောင့်စားလျက်ရှိရာမှ တစ်ချိန်သောအခါက အခုလို မှောင် မိုက်ကြီးထဲ၌ထိုင်၍ ပြင်သစ်တို့အား တိုက်ခိုက်ရန် စောင့်စား ခဲ့ရသည့် ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံကို သတိရနေမိသည်။

ထိုစဉ်က ယန်း ပင်လယ်ကွေ့၌ဖြစ်သည်။ သူ့ အပေးအကူ သူ့ညီ ဟော့ခီတို့သည် သူ့ဘေးမှ အတူတူရပ်ကာ မီးရောင်

တလက်လက်ဖြစ်နေသော စောင်ကုန်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်က သူသည် သူ၏ ကွယ်လွန်သွားသောပြီဖြစ်သော မိသားစုများအား တိုင်တည်၍ မိမိအနေဖြင့် ယင်းတို့၏ကိုယ်စား ပြင်သစ်တို့အား ရဲရဲဝဲဝဲ တိုက်ခိုက်၍ လက်စား ချပမည်ဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကတိပြုခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဆယ် ဘစ်နာရီထိုးအပြီး မိနစ်အနည်းငယ်တွင် မြေအောက်မိုင်းများ စက္ကဲသည်။ တောင်ကုန်းပစ်ကုန်းလုံး ငလျင်ဒဏ် ခံလိုက်ရသည့်နယ် တုန်ခါသွားသည်။ ဒေါင်းသည် မီးတောက်မီးပွင့်များနှင့် မြေကြီးမည်းမည်းများ အလှိုက် အပြိုလိုက် အပေါ်သို့ ထိုးတက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်၏။ ထို့နောက် မြေပြိုသံများ ကြားရသည်။ ရွှံ့ခွံများနှင့် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများသည် ဝီယက်မင်းတို့၏ ကတုတ်ကျင်းများပေါ်သို့ တဖွားဖွား ကျလာသည်။

မြေပြိုသံများ ရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါင်းသည် ဝပ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ 'တက်....' ဟု အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်သည် တောင်ကုန်းဆီသို့ အပြေးအလွှာထက်သည်။

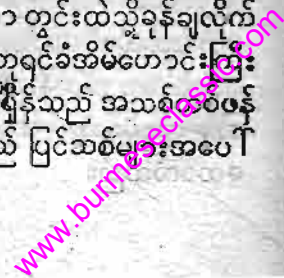
ပြေးသွားနေရင်းကပင် ဒေါင်းသည် သံကုန်ဟစ်၍ အသွားသည်။ သူ့ပတ်ပတ်လည်မှ သူ့ လူများ၏ အော်ဟစ်သံများကိုလည်း ကြားနေရ၏။ ရန်သူပြင်သစ်များအပေါ် မုန်းတီးရွံ့ရွံ့မှုသည် သတ်ရပြတ်ရမှ ကျေနပ်အားရသည့် စိတ်ကို ပေါ်စေသည်။ သူသည်ပြိုပျက်ကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ကျင်းများကို ခုန်၍ ကျော်၍ ဖြတ်သွားလျက်ရှိသည်။ သူ့အနောက်မှနေ၍ ရပ်တန့်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော ရွှေလှိုင်းလုံးကြီး

က အပေါ်သို့ရောက်သွားအောင် ရိုက်ခတ်တုန်းတင်ပြီး ပို့နေသည်ဟု စိတ်ထဲက ခံစားနေရသည်။

အောင်မြင်မှုတွင် ယစ်မှူးနေသော ဒေါင်းသည် မိုင်းများပေါက်ကွဲစဉ်က ဒဏ်ရာရပြီး လဲကျနေသည့် ပြင်သစ်စစ်သားနှစ်ယောက်အား ဘက်နက်ဖြင့် ထိုးသတ်လိုက်သည်။ အဆက်မပြတ် ကြားနေရသော မရှင်းဂန်းစက်သေနတ်သံအချို့သည် ကျည်ဆန်ကုန်သွားကြပုံရ၏။ ရပ်သွားသည်။ မိုင်းများ ပေါက်ကွဲစဉ်က မသေဘဲ ကျန်ခဲ့ကြသည့် ပြင်သစ်စစ်သားတချို့သည် လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းများအတွင်းက ကျဆုံးသွားခဲ့၍ စုပုံထပ်ထားသည့် သူတို့နှင့်ဘဝတူ ရဲဘော်များ၏ အလောင်းများ ကြားမှ လေးဖက်တွား၍ ထွက်လာနေကြသည်ကို မြင်တွေ့နေရလေသည်။

ဒေါင်းသည် မိုင်းဒဏ်ကြောင့် တောင်စောင်းတစ်နေရာတွင် ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီးဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော တွင်းကြီးကို ကွေ့ပတ်ပြီး ပြေးသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် သူ့တပ်ခွဲသို့ မကြာသေးမီကမှ ရောက်လာသည့် လူသစ်လူငယ် ဒေါ်ဇင်ဝက်ခန့်သည် ဘုရစ်ခံအိမ်တော်ဟောင်းဆီမှ ပစ်ခတ်လိုက် သည့် မရှင်းဂန်းကျည်ဆန်များ လက်ချက်ဖြင့် အလဲလဲအပြိုပြို ဖြစ်ကုန်သည်။

ဒေါင်းသည် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ တွင်းထဲသို့ခုန်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တောင်ကုန်းထိပ်မှ ဘုရစ်ခံအိမ်ဟောင်းကြီးဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်သအချိန်သည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်တက်လာသည်။ အဆောက်အအုံသည် ပြင်သစ်များအပေါ်

၁၀၀ မောင်ထွန်းသူ

မုန်းတီးရွံ့ရှာသည့်စိတ်ကို နောက်တစ်ဖန်ပြန်၍ နှိုးဆွပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါ သူ လုပ်သင့်မလုပ်သင့် ချိန်ဆခြင်း မပြုတော့ဘဲ တောင်ကုန်းထက်၌ ကျန်နေသေးသည့် ကတုတ်ကျင်းများဆီသို့ တစ်ယောက်တည်း ပြေးတက်သွားသည်။ စခန်းပတ်လည်ရှိ မြေကွက်လပ်ကို ဇွတ်အတင်း ဖြတ်ကူးသည်။ ခါးမှ လက်ပစ်ဗုံးကို ဖြုတ်၍ မြေအောက်ခန်းတစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက် အောက်ခြေသို့ ဝင်ကပ်သည်။ အထဲမှ ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် စကားပြောနေသံကို ကြားနေရ၏။ ဝိုင်ယာလက် အော်ပရေတာ၏အသံဖြစ်သည်။ ဌာနချုပ်သို့ အမောတကော သဘင်း ပို့ နေ ခြင်း ပေတည်း။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဒီဗရော့စ်ကို ပြောပါ။ အမှတ်နှစ် အီလိန်း စောင်ကုန်းစခန်းနဲ့ နောက်ထပ်စစ်ကူ မပို့ရင် ရန်သူရဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘူးလို့ အော်ပရေတာသည် ထိုသဘင်းကို တပ်တယ်လဲ ရေရွက်လျက်ရှိသည်။ 'ဗိုလ်မှူးကြီး ဒီဗရော့စ်ကို ပြောပါ။ ကျန်တော်တို့ဆီကို တပ်ကူတွေ အမြန်ဆုံးပို့ပါလို့'

နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဒေါင်း၏မျက်လုံးများသည် ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ ဝပ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲခုန်ထလိုက်ကာ တံခါးကို ခြေနှင့်ဆောင်ကန်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်ယာလက်စက်ကို သေနတ်ဖြင့် သုံးချက်တိတိ ပစ်လိုက်သည်။ စက်သည်သုံး၍မရအောင် ပျက်စီးသွားခဲ့လေပြီ။ ပြင်သစ်အော်ပရေတာက အလန်တူကြား လှည့်ကြည့်သည်။ ဒေါင်း၏ လက်ထဲမှ လုံစွပ်အဖျားသည် အော်ပရေတာ၏ ရင်ဘတ် ကို လာထောက်သည်။

'မင်း အခုပြောနေတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဒီဗရော့စ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ' ဟု ဒေါင်းက ပြင်သစ်စကားဖြင့် မေးသည်။ 'အဲဒီ လူက ဘယ်တပ်ရင်းကို အုပ်ချုပ်တဲ့လူလဲ'

အော်ပရေတာက အဖြေမပေး။ ဒေါင်းက လုံစွပ်ဖြင့် အော်ပရေတာ၏ ရင်ဘတ်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ထိုးလိုက်သည်။ 'ငါ မေးတာမပြောရင် မင်းကို ငါသတ်မယ်၊ ဒီဗရော့စ်ရဲ့ ရှေ့ဆုံးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ'

'သူ့နာမည် အပြည့်အစုံက ဗိုလ်မှူးကြီး ပေါလ်ဒီဗရော့စ်ပါ' ဟု အော်ပရေတာက တိုးတိုးပြောသည်။ 'သူဟာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဒီကပ်စထရီးရဲ့ စစ်ဦးစီးချုပ်ပါ။ သူ ဗီယက်နမ် စကားလဲ ကောင်းကောင်းပြောတတ်တယ် ထင်ပါတယ်။ သူ ဗီယက်နမ် မှာ နေတာ ကြာပါပြီ'

ဒေါင်း၏ ညစ်ဝတ်ပေရေလျက်ရှိသော မျက်နှာထက်မှ မျက်လုံးအစုံသည် တလက်လက် တောက်လာသည်။ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲလှုပ်သွားပြီးလက်ထဲမှ လုံစွပ်သည် ပြင်သစ်အော်ပရေတာ၏ ရင်ဘတ် ထဲသို့ တံခါးနှစ်ဝင်သွားလေသည်။

အထားကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာလျက် ရှိသည်။ လတ်သည်
ဂီယက် လုပ်ကိုင်နေသည်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သည်းခံ၍ စောင့်
ဆိုင်းလျက် ရှိပေသည်။

သာမန်မျက်စိနှင့် ကြည့်လျှင်ပင် ယမန်နေ့ညက တစ်ညလုံး
ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အမြောက်များနှင့် ပစ်ခတ်မှု၊ လူ့အင်အားနှင့်
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုစသည်တို့ကြောင့် ပြင်သစ်ခံတပ်၏ အခြေ
အနေမှာ ယိုင်လဲလှဖြစ်နေပြီကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေရ၏။
ကစဉ့်ကလျားဖြစ်မှုနှင့် ပျက်စီးမှုများ ဝန်ရာတိုင်းတွင် တည်ရှိ
နေသည့်ကိုလည်း ထင်ရှားစွာ တွေ့နေရ၏။

(၁)

နောက်တစ်နေ့မနက် ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်၏ အပေါ်ဘက် ခဲ့သား
ရောင် ပေါက်နေသော မိုးကောင်းကင်ပြင်ဆီသို့ အ ရုတ် ဦး
အလင်းရောင်များ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်စပြုချိန်ဖြစ်သည်။

ဒေါင်ဗန်လတ်သည် အရပ်ပူပူ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် လမ်း
သွားလျှင် ခြေလှမ်းကို မြန်မြန်သွားတတ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ငှယ်ဂီယက်နှင့်အတူ တောင်တန်းများကြား အမြင့်ဆုံးနေရာ
၌ အည်ဘောက်ထားသည့် မျှော်စင်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။
ထုံးစံအတိုင်း အလွန်စေ့စပ်ပြီး ဇီဇာကြောင်တတ်သော ဝီယက်
မင်းတပ်များ၏ ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အခြေအနေ
အရပ်ရပ်ကို လေ့လာဆွဲ အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်တိတိ စစ်ဆေး
လေ့လာတတ်သူ ဖြစ်၏။

အခုလည်း ဝီယက်သည် သူ၏ အဝေးကြည့် မှန်ပြောင်းကို
ကြောခဏ မျက်လုံးများတွင် တပ်ကာ ပြင်သစ်ခံတပ်၏ အနေ

အရက်မတက်မီ ကတည်းက သည်းထန်စွာ ရွာခဲ့သော
လတ်သိုမိုးသည် ပြင်သစ်ခံတပ်အတွင်းမှ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည့်
ကတုတ်ကျင်းများ၊ ဘန်ကာများနှင့် အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်နေ
သည့် ဘန်ကာပေါင်းကူး ဥမင်လိုက်ခေါင်းများတွင် လျှောက်
လျက် ရှိသည်။

ယမန်နေ့ညက မိမိတို့ဘက်မှ ဖောက်ခွဲခဲ့သော မိုင်းဒဏ်
ကြောင့် အမှတ်နှစ် အီလိန်းတောင်ကုန်းထက်တွင် ပေါ်လာ
သည့် တွင်းကြီးများမှာလည်း ရေလွှမ်းလျက် ရှိ၏။ တောင်
ကုန်းထိပ် ဘုရင်ခံအိမ်ကော်၏ နံရံပျက်များထိပ်တွင် အနီရောင်
အောက်ခံ ရွှေရောင်ကြယ်ပွင့်နှင့်ဝီယက်မင်းအလံသည် လေတွင်
အဖျတ်ဖျတ်လွင့်လျက်ရှိသည်။

ပြင်သစ်တို့အနေဖြင့် ယင်းတို့၏ ခံတပ်တပ်ရင်း တစ်ခုခုကို
ပေါ်မှ စီးမိနေသော တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှင်များမှ

ဗီယက်မင်းစခန်းများကို တက်ရောက် ထိုးစစ်ဆင်ဖြိုဆိုသည်မှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ လေပြီ။

ရေတိမ်သော နမ်ယိုအမ်မြစ်ထဲတွင် နှစ်ဖက်စလုံးမှ ကျဆုံး ထားသည့် အလောင်းများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ မြစ်ကမ်းပါး တစ်လျှောက်တွင် သွားလာနေသည့် မော်တော်ကား ဆိုရုံ တစ်စီးတလေမျှပင် မမြင်ရ။

တန့်ိုင်မှလာသော ဒါကိုတာ လေယာဉ်သည် စောစော ကပင် ရိက္ခာများကို လေထီးများနှင့် ချပေးသွားခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ် ၏။ သို့သော်လည်း တိုက်ပွဲကြောင့် ပင်ပန်းမော့ဟိုက် နေကြ သော ပြင်သစ်တပ်သားများသည် ဟိုတစ်ထုပ် သည်တစ်ထုပ် ကျနေသည့် ရိက္ခာထုပ်များကို ထွက်၍မကောက်ဝံ့ကြ။ နောက် ဆုံး ကျန်ခဲ့သည့် တပ်စခန်းအတွင်းမှ ဂျစ်ကားတစ်စီးမှာလည်း မီးတဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်လျက် ရှိ၏။

ဗီယက်မင်းတို့ နောက်တန်းစခန်းများထဲတွင်မူ ယမန်နေ့ ညက ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော ပြင်သစ်စစ်သို ပန်းများအား နှုတ် ကြီးများဖြင့် လက်ပြန်ကြီးတုပ်ကာ တောအုပ်ဘက်သို့ ခေါ် ဆောင်သွားနေကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဂျနီဗာညီလာခံ ကိုယ်စားလှယ် လွတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတော့ ရောက်လာပြီ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လတ်ကတောင်ကြားဆီသို့ ငွေကြည့်နေရာမှ ဝမ်းသာ ရှင်မြ သော လေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

ပြင်သစ်တွေအဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွေးနွေးဖို့ကလွဲပြီး တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သေချာသွားပြီ။

ဂီယက်လက်ထဲမှ မှန်ပြောင်းကို အသာ ချလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ 'ဟုတ်တယ် အချိန်ကောင်းအခါကောင်း ကတော့ ရောက်လာပြီ။ သူတို့အပေါ်ပိုင်မှားမှာလဲ ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှုပ်ထွေးလာဖို့ရှိတယ်'။

စကားပြောနေရင်းက ဂီယက်သည် ကောင်းကင်ထက်မှ တိမ်များဆီသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ မော့ကြည့်ပြန်သည်။ ပြင်သစ်ရေတပ်မတော်မှ အသေးစား လေယာဉ်တစ်စီးသည် အောက်ဘက်ရှိ ဗီယက်မင်း ကတုတ်ကျင်းများပေါ် ပုံးကြဲရန် တိမ်ထူကြားမှဖြတ်၍ ထိုးဆင်းလာနေသည်။

အခု မြင်နေရသည့် လေယာဉ်ထက် ပို၍ကြီးသော အမေ ရိကန် စစ်လေယာဉ် အများအပြား ထပ်မံ ရောက်ရှိလာပြီး ပြင်သစ်ခံတပ်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ အားထုတ်ကြဦးမလားဟု လတ်က တွေးသည်။

အနောက်တိုင်း သတင်း စာများကတော့ လွန်ခဲ့သော သီတင်းပတ်များအတွင်းက ပြင်သစ်တို့သည် အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုမှ အကူအညီ တောင်းခံနေကြောင်း၊ သို့သော်လည်း သမ္မတအိုင်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ဝါရှင်တန်ရှိ ကွန်ဂရက် လွှတ် တော် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များက မြီတိန်နှင့် မြီတိန် နိုင်ငံ၏ နေသဟာယအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများထံမှ ထောက်ခံ အား ပေးမှုမရှိဘဲ ဖိလစ်ပိုင်စစ်စခန်းမှ စစ်လေယာဉ်များကို အသုံး ပြု၍ လေကြောင်းမှ ပိုးအကြီးအကျယ် ကြံချ တိုက်ခိုက်လိုက်

ခြင်းကို ပြုလိုသည့် ဆန္ဒရှိပုံမရကြောင်း စသည်ဖြင့် ရေးသားထားကြ၏။

မြတ်သျှဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်ချာချီ ကလည်း နောက်ထပ်ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း ပဋိပက္ခ ထပ်ဖြစ်လာစေမည့် လုပ်ရပ်မျိုးဆိုလျှင် မည်သည့် လုပ်ရပ်ကိုမဆို သူ ဆန့်ကျင်ရလိမ့်မည် ဟု ကြေညာထားခဲ့သည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မြိတ်နံ၊ ပြင်သစ်၊ တရုတ်နှင့် ရုရှားနိုင်ငံများမှာ နိုင်ငံခြားဝန်ကြီးများသည် ဂျီနီဗာမြို့တွင် မျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေးတစ်ရပ် စတင်ကျင်းပနေပြီ ဖြစ်၏။ အာရှတိုက်တွင် ငြိမ်းချမ်းရေး ရရှိရေးအတွက် ဆွေးနွေးနေကြပြီဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော သီတင်းနှစ်ပတ်အတွင်းက သူတို့သည် ကိုရီးယားပြဿနာကို အဓိကထား၍ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ကိုရီးယားတွင် ၁၉၅၃ ခုနှစ် ဇွန်လအတွင်းက စစ်ပစ်ရေးစာချုပ် လက်မှတ် ရေးထိုးထားကြသည် မဟုတ်ပါလော။ သို့သော်လည်း နှစ်ခြမ်းကွဲနေသော ကိုရီးယားအရေးကိုစွဲနှင့် ပတ်သက်၍ သဘောတူညီချက်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရခဲ့ကြပေ။ အခု အစည်းအဝေးတွင်မူ သူတို့သည် အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ် ပြဿနာကို ဆွေးနွေးကြလိမ့်မည် ဖြစ်၍ ဆွေးနွေးမည့်ရက်မှာ မေလ ၈ ရက် ဖြစ်လေသည်။

'တကယ်လို့ အမေရိကန်တွေအနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဘီ ၂၉ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီးတွေ လွှတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိနေမယ်ဆိုရင် အခုလောက်ဆို လာချနေပြီပေါ့' ဟု လတ်က ယုံကြည်စိတ်ချသည့်လေသံဖြင့်

ပြောသည်။ 'ဂျီနီဗာမှာ အခုလို ရုရှားတွေ တရုတ်တွေနဲ့ တွဲထိုင်နေပြီဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စကို လုပ်ဦးမယ် မထင်ဘူး'

ဂီယက်က ပြုံးသည်။ သူ့ဘာတွေ တွေးတောနေသည်ကို သူ၏ နိုင်ငံရေး အကြံပေးအရာရှိချုပ်က မှန်ကန်အောင် ခန့်မှန်းနိုင်သဖြင့် သဘောကျပြီး ပြုံးခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် မှန်ပြောင်းကို ပြန်ကိုင်ကာ သူ့မျက်လုံးများတွင် အပ်လိုက်ပြန်သည်။

'အပြင်က အကူအညီမရရင်တော့ ခံတပ်ထဲက လူတွေအဖို့ လက်နက်ချရုံကလွဲပြီး ငါ့ခြားရွေးစရာလမ်းမရှိတော့ဘူး' ဟု အေးအေးသာသာကလေး ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ 'ဒါပေမယ့် အဓိကဆုံးတပ်တွေကလော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဖောက်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားကြဦးမှာပဲလင်တယ်'

သူသည် တောင်ကြားတစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ်ထပ်၍ ကြည့်ကာ လေ့လာနေပြန်သည်။ ထို့နောက်မှန်ပြောင်းကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်၍ ထည့်လိုက်ကာ နောက်သို့ လှည့်လာသည်။ သူ့စိတ် သူ့ပိုင်းဖြတ်ကာဆုံးချက်တစ်ခု ချပြီးသွားလေပြီ။

'ငါ့အမိန့်ပေးမှာကတော့ ဒါပါ။ ရန်သူကို အနီးကပ်ဆက်တိုက်၊ မခွာနဲ့ အဲဒီအမိန့်ကို ဟပ်ခဲ့တိုင်းက နိုင်ငံရေး အကြံပေးမျိုးတွေဆီ ငိုယာလ စက်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးပို့၊ ပြီးတော့ သူတို့ကို ထပ်မှာ၊ ရန်သူတွေ ထိုးဖောက်ပြီး ထွက်မသွားနိုင်အောင် ပိတ်ဆို့ပြီး ပိုင်းထားရမယ်၊ ရန်သူစစ်သား တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့လို့'

'အခုလို စစ်ပွဲရဲ့ နောက်ဆုံးအမိန့်မျိုး ပို့ပေးရတာ ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ချမ်းသာပါတယ်' လတ်က ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းလျက်ရှိ၏။ ရေခဲခန်းကြီး

တစ်ခု၏ဘေးကျောက်ဂူများအတွင်း၌ စခန်းချထားသော စစ်
ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂီယက်၏ ဌာနချုပ်ဘက်သို့ နှစ်
ယောက်သား ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

‘မင်းမြို့မှာ ပြည်သူတွေကို ဗုံးကြဲသတ်ဖြတ်ခံရပြီးတဲ့အချိန်
ကစပြီး ဒီနေ့လိုနေ့မျိုး ကျရောက်လာဖို့ စောင့်နေခဲ့ရတာ
နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လေးနှစ်တိတိရှိခဲ့ပြီ။ စောင့်စားနေခဲ့ရတဲ့
နှစ်တွေအတွင်းမှာ စိတ်အားလျော့သွားပြီဆိုရင် ကျွန်တော်
ဟာ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်ပြီး ပြင်သစ်တွေက ‘စီထန်း
လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြတဲ့ လက်နက်ခဲပြည်သူတွေအပေါ် ဗုံး
ကြဲချပြီး သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတဲ့ မြင်ကွင်းကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်
လာအောင် ကြိုးစားတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ပြည်သူတွေရဲ့ မျက်
နှာတွေနဲ့ သေယုမေ့ပေါ့ပဲ ဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့ လူတွေရဲ့
အော်သံဟစ်သံ ညည်းသံညူသံတွေကို ကျွန်တော် အသက်ရှင်
နေသေးဆဲမျှော်ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့ဘူး’

ဂီယက်က ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး လတ်၏ပခုံးကို တစ်ချက်
လှမ်းပုတ်လိုက်တယ်။ ‘ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာကတော့ တို့တပ်ထဲက
လူတွေဟာ တစ်ချိန်က ခံစားခဲ့ရတဲ့ နာကြည်းစရာတွေနဲ့
ဝမ်းနည်း ကြောက်စရာတွေကို သတိရချင်ရကြပေမယ့်၊ ပြီး
တော့ ကိုယ်ခံစားထားရတဲ့ နာကြည်းမှုတွေနဲ့ ကြေကွဲမှုတွေ
အတွက် စိတ်တွေလဲသက်သာရာရချင်ရပေလိမ့်မပေ။ မင်းသတ်
ရဦးမှာပေါ့၊ ငါ့မိန်းမဟာ ပြင်သစ်အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ပြင်
သစ်တွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေခဲ့ရတာ’

လတ်က ဦးစီးချုပ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍
အက်ခတ်သည်။ သူ့ဦးစီးချုပ်၏မျက်နှာသည် ဘယ်တုန်းက

မပော်ပြခဲ့ဖူးသည့် အတွင်းကျကျ စိတ်ခံစားမှုကို များစွာဖော်
ပြလေမလား။

‘ကျွန်တော်တို့လို အကြောင်းမျိုးနဲ့ လူတွေအဖို့ကတော့
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စွန့်လွှတ်မှုမျိုးတွေကို မလုပ်ရင်မဖြစ်
ဘူးလို့ထင်တယ်’ ဟု လတ်က တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။
‘ကျွန်တော် လူငယ်ဘဝတုန်းက လမ်းမှားကို ရွေးခဲ့မိတယ်။
ကျွန်တော်ရဲ့အမှားကို ပြန်မြင်လာအောင်၊ ပထမဦးဆုံး လုပ်
ပေးခဲ့တဲ့လူဟာ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဟိုပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့သေးနှစ်
ပေါင်းများစွာ ခံစားလာခဲ့ရတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေဟာ အခု
ဒိန်ဘင်ဖူးကျမှ ပြေပျောက်သွားပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်’

ဂီယက်က လတ်၏ စကားကို သဘောတူသည့် အလား
ခေါင်းညိတ်သည်။ သို့သော်သည်းနှုတ်ကတော့ ဝေဖန်ခြင်း
မပြု။

‘နောက်ဆုံးကျတော့လဲ ကိုယ်ရွေးထားခဲ့မိတဲ့ လမ်းမှားက
ပဲ ကိုယ်နဲ့ ကိုယ်ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကို နားလည်မှု မရှိလာ
အောင် အသုံးချလို့ ရတာကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရတယ် ဟု
လတ်က ဆက်ပြောသည်။ သူသည် သူယူလာသည့် လက်ထဲမှ
စက္ကူထုပ်ကို ဂီယက်အား မြှောက်ပြသည်။ ‘ကျွန်တော် ဟောဒီ
ပစ္စည်းနဲ့ ဓာတ်စက်တစ်လုံးကို စစ်တပ်အတွက်သုံးဖို့ ပစ္စည်း
အဖြစ်သိမ်းယူခဲ့မိတယ်။ အဲဒါအတွက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို တောင်း
ပန်ရလိမ့်ဦးမယ်။ ကျွန်တော် ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒါပေမယ့်
ဒီပစ္စည်း အဖိုးတန်ကြောင်းကို မကြာခင် သိလာလိမ့်မသိသို့
ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်’

၁၉၁ မောင်ထွန်းသူ

ဂီယက်သည် စိတ်မရွည် ဖြစ်သွားသည့်နယ် မျက် မှောင် ကြုတ်လိုက်သည်။ ‘အဲဒီအထုပ်က ဘာထုပ်လဲလတ်ရယ်၊ အတိ အကျ ပြောစမ်းပါ’

‘တို့ပါတီဝင်တွေဆိုတဲ့ အသံသွင်းထားတဲ့ ဓာတ်ပြားပါ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ မစခင် ဒီသီချင်းကို ရန်သူတွေကြားအောင် ရေဒီယိုအသံလှိုင်းကတစ်ဆင့် ဖွင့်ပေး သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်’

လတ်၏ စိတ်ကူးအပေါ်တွင် အံ့ဩချီးမွမ်းသည့် အရိပ် အငွေ့သည် ဂီယက်၏ အပြုံးတွင် ပါလာသည်။

‘ဒီသီချင်းက အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး လူမဆန် တဲ့ နိုင်ငံခြားစစ်တပ်အကြောင်းကို ပြောပြထားတာ၊ ကျီးမည်း တွေ... သို့ဖြေပေါ်မှာ ပျံဝဲနေကြတယ်၊ ပြည်သူတွေကိုစည်းရုံး ပြီး အားနဲ့အင်နဲ့ မောင်းထုတ်ပစ်ပါတဲ့၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မှတ်မိ တယ် မဟုတ်လား’

ဂီယက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ချန် ဒက်စ်ပါတီဆင်’ဟု ခေါ်သော ဤသီချင်းကို သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးခါနီးအချိန်တွင် ဤသီချင်းသည် ပြင်သစ် ပြည်သူတို့၏ ရိုးရာသီချင်းအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့ရုံမျှမက တစ်ကမ္ဘာလုံးကလည်း ပြင်သစ်တော်လှန်ရေး သမား တို့၏ နာဇီဆန့်ကျင်ရေးသီချင်းအဖြစ်အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်မဟုတ် ပါလား။ ဂီယက်သည် သက်ပတ်နှာခိုကို တစ်ချက်ငုံ ကြည့်ပြီး ချိန်ဆလျက်ရှိသည်။

‘အခုအချိန်က စပြီး နောက်နှာဂီဝက်ကြာရင် ဒီသီချင်းကို တောင်ကြားထဲရောက်သွားအောင် လွှင့်ပေး၊ ဒါမှ နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲစချိန်နဲ့ အံ့ကိုက်ဖြစ်မှာ’

နောက် မိနစ်သုံးဆယ် အကြာတွင် လတ်သည် ရေဒီယို ထိ စကားပြောခွက်ခွဲတွင် အော်ပရေတာနှင့်အတူ ထိုင် လျက် ရှိ သည်။ သီချင်းကို ရေဒီယိုအသံလှိုင်းမှ တစ်ဆင့် လွှင့်ထုတ်နိုင်ရန် အားထုတ်နေသည်။ သူသည် ဓာတ်စက်ကို သံပတ်ပေးပြီး သူ ပါးစပ်ကို အသံလွှင့် ဝိုင်ယာလက်စက်တွင် ကပ်၍ ပြင်သစ် ဘာသာဖြင့် ပြောသည်။

‘သင်တို့ရဲ့ ရေဒီယိုတွေကို ဖျက်ဆီးမပစ်ကြပါနဲ့ဦး၊ ဥက္ကဋ္ဌ ကြီးတို့ချီမင်းက သင်တို့အတွက် တို့ပါတီဝင်တွေဆိုတဲ့ သီချင်း ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးပို့လိုက်ပါတယ်’

ရေများ ရွံ့များဖြင့် အလူးလူးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေသော ဆန်ကပ်များနှင့် ကတုတ်ကျင်းများအတွင်းမှ ပြင်သစ်လေထီး တပ်သားများနှင့် လီဂျင်နရီ တပ်သားများသည် သူတို့၏ ဆက်သွယ်ရေးစက်များထဲမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦး၏ သီချင်းသံကို ကြားကြရ၏။ ပြီးတော့ သီချင်းနှင့် အတူ တီးခတ်လိုက်သည့် ဂီတသံ။

‘အပေါင်းအသင်း စောင်းရင်းတို့ရေ၊

အခုဆိုရင်လေ....

လွတ်လပ်ရေးက ငါတို့အသံကို နားစွင့်နေပြီဟေ့

မြင်မားလှသော တောင်စောင်း၏ ကျောက်ဂူအတွင်းဝယ် ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးသည် ဓာတ်ဖက်ထဲတွင် တရစ်ဝံ့ဝံ့ လည်ပတ်လျက် ရှိ၏။ လတ်က ရေယိုအော်ပရေတာအား ပြုံးပြကာ ပခုံးကို တစ်ချက်လှမ်းပုတ်သည်။

‘ဓာတ်ပြားကို ဒီအတိုင်းဆက် ဆက်ပြီး ဖွင့်ပေး၊ ရုပ်ပစ်နဲ့၊ တိုက်ပွဲပြီးသွားချိန်အထိ ဖွင့်ထား’ ဟု ညွှန်ကြားသည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ဂူထဲမှထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အတွက် တယ်လီဖုန်းလာနေသည်ဟု သိလိုက်ရသဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့နားဝ သို့ ကပ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှအသံကို သူ ချက်ချင်း မှတ် မိသည်။ အမှတ် ၅၉ ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ နိုင်ငံရေးအကြံပေးမှူး၏ အသံ၊ စောစောကပင် သူနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ဗိုလ် ချုပ် ကြီး ဂီယက်၏ နောက်ဆုံးအမိန့်ကို ပို့ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

‘ရဲဘော်လတ် ကျွန်တော်တို့တပ်က တပ်ခွဲမှူးတစ်ယောက်ရှိ မေတ္တာရပ်ခံချက်တစ်ခု တင်ပြချင်လို့ပါ’ ဟု အသံကပြောသည်။ ‘တကယ်လို့ ရဲဘော်လတ်တို့အနေနဲ့ ပြင်သစ်ခံတပ်ရှိ တပ်ရင်းရုံးချုပ်ကို ဝင်တိုက်ဖို့ အထူးတပ် တစ်တပ် ဖွဲ့မယ်ဆိုရင် သူက ပြင်သစ်တပ်ရင်းရုံးချုပ် ဘန်ကာမှာ အလံဘက်ထူဖို့ တာဝန်ယူပါရစေတဲ့’

‘ဟုတ်ပြီ’ ဟု လတ်က သံပြတ်နှင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘အထူးတပ်စိတ် တစ်စိတ်ဖွဲ့ဖို့ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ တပ်ခွဲမှူးနာမည်က ဘယ်သူလဲ’

‘ခင်ဗျား သူ့ကို သိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’ ဟု တစ်ဖက်က ပြန်ပြောသည်။ ‘သူနဲ့ သူ့ရဲဘော်တွေဟာ နောက်ဆုံးတစ်လက်တည်းကျန်တဲ့ ဟော်ဝစ်ဇာအမြောက်ကို ဆွဲတင်ခဲ့ကြပါတယ်၊ သူ့နာမည်က ငိုဗန်ဒေါင်းပါ’

‘အင်း သိတယ်’ ဟု လတ်က ပြန်ဖြေသည်။ ‘ရဲဘော်ဒေါင်း ဟာ နာမည်ကြီးပဲ၊ သတ္တိလဲ သိပ်ကောင်းတယ်၊ သူ့မေတ္တာ ရပ်ခံချက်ကို ခွင့်ပြုခြင်းအားဖြင့် ဂုဏ်ပြုထိုက်တဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်ပါ’

.....! အခုချက်ချင်းပဲဟေ၊ ရန်သူတွေဟာ တို့သွေးနဲ့ တို့မျက်ရည်အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိကြတော့မှာ လေ၊ ဆိတ်သည်းနေတဲ့ မြို့ကြီးတွေထဲက သူငယ်ချင်းတို့ရေ၊ ထကြတော့ပါလားဟေ၊ တောင်ကုန်းတွေပေါ်က သူငယ်ချင်းတို့ရေ၊ ထကြပါတော့လားဟေ၊ လွတ်လပ်ရေးက ငါတို့ အသံကို နားစွင့်နေပြီလေ

(၁၂)

ငိုလ်မူးကြီး ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် တောင်ကြား မြေပြင် အောက်ရှိ သူ့ဘန်ကာထဲ၌ထိုင်ကာ သူ့အလုပ်စားပွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ငေးကြည့်နေသည်။ ရေဒီယိုစကားပြောစက်များဆီမှ ပြင်သစ်အမျိုးသမီး တစ်ဦး၏ 'တို့ပေါ်တီဝင်တွေ' ဟူသော သီချင်းသံလည်း အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ ဤသီချင်းသံကို ဥပေက္ခာပြုဖို့ ကြိုးစားပါသော်လည်း မရ။ ဤသီချင်းသံသည် သူ့စိတ်ကို များစွာ အနှောင့်အယှက်ပြုလျက်ရှိ၏။ ယနေ့မနက်မှ ရောက်လာသော ရန်သူ၏ စစ်ဆင်ရေးဆိုင်ရာ အစီရင်ခံစာများသည် သူ့ရှေ့မှောက်တွင် ရှိနေ၏။ သို့သော်လည်း အာရုံစူးစိုက်၍ မရှု။ ချွေးများ စိုရွှံ့နေသည့် သူ့မျက်နှာသည် သိသိသာသာကြီး ပိန်ချိုးလျက်ရှိသည်။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့် ခြားခြားပြီး သူသည် ပတ်တီးစည်းထားသည့် နဖူးမှ ချွေးများကို လက်တစ်ဖက်နှင့် သုတ်သုတ်ပေးနေရလေသည်။

ယခုအချိန်အထိ ရန်သူလက်ထဲသို့ မကျရောက်သေးသည့် စခန်းများမှ တပ်ခွဲမှူးများနှင့်စောစောကပင် အဆက်အသွယ် ရခဲ့၏။ သူတို့၏ အဆိုအရ တပ်သားအားလုံးသည် ဗီယက်မင်း တို့ဘက်မှ လွှင့်နေသော သီချင်း၏ ညှို့ဖွယ်စားမှုကို ခံနေကြရသည်ဟု သိရ၏။ ပြင်သစ်လေထီးတပ်သားနှင့် လီဂျင်းနရီတပ်သားအများစုသည် ဝိုင်ယာလက် စက်များမှ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသည့် သီချင်းကို လိုက်၍ပင် ဆိုနေကြသည်ဟု တပ်ခွဲမှူးများက ထုတ်ဖော်ပြောပြကြ၏။

အီလိန်း တောင်ကုန်းအုပ်စုဝင် အောက်တက်အနီခိုပိုင်း၌ တောင်ကုန်းစခန်းများမှာ ယခုအခါ ဗီယက်မင်း တပ်များက အလုံးအရင်းကြီးစွာဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံနေရလေပြီ။ စခန်းများအတွင်း၌ ကတုတ်ကျင်းများမှာလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရန်သူများလက်တွင်းသို့ ရောက်ကုန်ကြပြီဖြစ်၏။ အပြင်းအထန် ခုခံတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မကျနိုင်ဟု သတ်မှတ်ထားသော စခန်းများသည်ပင်လျှင် လက်လွတ်ရသည့် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။ ခံတပ်ကြီးတစ်လုံး၏ ပင်မ စခန်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နယ်ကျဉ်းလာခဲ့လေရာ

ယခုအခါတွင် တောလုံးကွင်းတစ်ကွင်းစာ အရွယ်ပမာဏထက် မပိုတော့ပေ။

သီချင်းသံကို နားစွင့်နေသော ပေါလ်သည် သူ့ တံတောင် ဆစ်အနီးမှ တယ်လီဖုန်း၏ စူးစူးရှရှ မြည်သံကြောင့် လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ သူ့လက်မှ နာရီကို တစ်ချက် မြှောက်ကြည့်လိုက်၏။ ဆယ်နာရီ ထိုးတော့မည်။ သူသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်မကိုင်ဘဲ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို ဆွဲယူကာ ဥမင်လိုက်ခေါင်းလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး တပ်ရင်းမှူး၏ ဘန်ကာတွင်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။

ဘန်ကာ တံခါး အဝတွင် 'ဗိုလ်မှူးချုပ် ကပ်စတရီး' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်အသစ်တင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ် အတွင်းကပင် ကပ် စတရီး အား ဟန့်ငြိမြို့ရှိ ဌာနချုပ်မှ ရာထူးတစ်ဆင့် တိုးပေးခဲ့ရုံမျှမက သူနှင့်အတူ တပ်ခွဲမှူး အားလုံးကိုလည်း ရာထူးတစ်ဆင့်စီ တိုးပေးထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ရာထူးတစ်ဆင့်တိုးခဲ့သည့် အတွက် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သောက်ပွဲလေးတစ်ခု ကျင်းပရန် စီစဉ်ထားသော်လည်း လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ လေထီးနှင့်ချပေးသမျှ ရှန်ပီနိုပုလင်းများသည် ရန်သူ ကတုတ်ကျင်းများပေါ်သို့ ကျရောက်ကုန်သဖြင့် မလုပ်ဖြစ်တော့ပေ။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဘဝမှ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်သို့ ရောက်လာသော ပေါလ်သည် ဘန်ကာထဲရောက်လျှင် ရောက်ချင်း စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ပါးစပ်ထဲ၌ခဲကာ စားပွဲပေါ်၌ထိုင်၍ တောဝေဝေမောနေသော ကပ်စတရီးနှင့် တွေ့သည်။ ညိုပုပ်ပုပ်

ယူနီဖောင်းနှင့် တစ်ချိန်က သူ့တာဝန်ယူခဲ့ဖူးသော မော်ရိုကို တပ်မှ အသုံးပြုသည့် စစ်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသော ကပ်စတရီးက ပေါလ်အား ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

'ရန်သူက အခုဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ၃၁၂ နဲ့ ၃၁၆ တပ်မတွေကို သုံးပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရွေ့ဘက်ခြမ်းကို ဘေးကဖီတိုက်နေပြီ။ အမှတ် ၃၀၈ တပ်မဟာက ခြေလျင် တပ်ရင်းနှစ်ရင်းရှိ အင်အားကိုပါ အရံထည့်သုံးထားတယ်' ပေါလ်က စစ်ပွဲအခြေအနေကို အစီရင်ခံသည်။ 'အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာတော့ ခြေလျင်တပ်ရင်းတစ်ရင်းကပဲ ခုခံတိုက်ခိုက်နေရတယ်၊ ရန်သူဘက်က လူအင်အား သုံးသောင်းငါးထောင်လောက် အသုံးပြုနေတယ်လို့ ခန့်မှန်းရတယ်၊ ရန်သူရဲ့ အမြောက်တပ်ကလဲ အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်တို့ဘက်က လေတပ်ကို အလစ်မပေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အခု အတိအကျ သိရတာတစ်ချက်က ရန်သူဟာ ရုရှားလုပ် ကာတူရှာ ခိုးပျံတွေကို အများအပြားသုံးနေကြတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ'

'တို့ဘက်က အင်အားက ဘယ်လောက် ရှိသလဲ' ဟု ဇီကပ်စတရီးက မေးသည်။ 'အင်အား အတိအကျကို ပြောတာ နော်'

'တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ အင်အားက စုစုပေါင်း လေးထောင်ပဲရှိမယ်လို့ ထင်တယ်'

ပေါလ်က ချွေးစို့နေသော နေ့ထုကိုလက်ခံဖြင့် သတိထားသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ သူ့ခေါင်းသည် တစ်ဝေဝေကပ်

လျက်ရှိသည်။ တစ်ချို့ တစ်ချို့တွင် မူးခနဲမိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသလို လည်း ခံစားနေရ၏။

‘ဒါပေမယ့် အကြမ်းပတမ်း အခံနိုင်ဆုံးလို့ ဆိုရမယ် လေ ထီးတပ်နဲ့ လီဂျင်နာရီတပ်က ဟပ်သားတွေတောင်မှ မအိပ်ရ မစားရဘဲ ဆက်တိုက်ရမယ်ဆိုရင် ငေ့ရှည်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ ဘူး၊ နောက်ဆုံး ကျန်ခဲ့တဲ့ မော်ရိုကို ရိုင်ဖယ်တပ်ရင်းက တပ် ခွဲ သုံးခုကတော့ ဆက်တိုက်ချင်မှ တိုက်တော့မယ်၊ စိတ်မချရ တော့ဘူး၊ ထိုင်း လူမျိုးစု တပ်ကလဲ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုး ရောက်နေပြီ၊ ဝီယက်နမ် လေထီးတပ်သားတွေကတော့ အခုထိ တိုက်နေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် အမှတ်တစ်နှစ်နဲ့ ဖော်ရိုန်းလီဂျင် လေထီးတပ်ရင်းတွေက တပ်ခွဲနှစ်ခွဲပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အမှတ် ရှစ် လေထီးတပ်ရင်းရဲ့ အထူးတိုက်ခိုက်ရေး တပ်ရင်းကလဲ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲပဲ ကျန်တော့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့...’

ဒီကပ်စထရီးက ပေါလ်အား တစ်ခဏမျှ စကားအပြော ရပ်ထားရန် လက်ပြု၍တားသည်။ ‘တို့အနေနဲ့ မြစ်အနောက် ဘက် ကမ်းပါးကိုတော့ အကျခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အသေအကြေ ခုခံထားမှဖြစ်မယ်၊ တကယ်လို့ အဲဒီဘက်က ကျသွားရင် တို့ တပ်တွေ ရေမရှိ အစာမရှိ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီဘက်က တပ် တွေအနေနဲ့ ကနေ့ည ရန်သူကို ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက် နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိမလား’

‘ဒီလောက်ထူထပ်တဲ့သစ်တောကြီးကို ထိုးဖောက်ထွက်ဖို့ဆို တာ လွယ်မယ်မထင်ဘူးခင်ဗျ၊ တပ်သားအများစုမှာ အားမရှိ တော့ဘူး၊ တကယ်လို့ မိုးချုပ်တဲ့အထိ မကျအောင် ခုခံထားဖို့ ဆိုရင်တောင်မှ...’ ပေါလ်၏ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်နောက်

ရီဝေဝေ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ရွှေမှစားပွဲကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်ထားရ၏။ ‘အီလိန်းတောင်ကုန်းစခန်း အုပ်စုထဲက တောင်ကုန်းသုံးလုံးကတော့ မကြာသေးခင်ကပဲ ရန်သူ့လက် ထဲ ရောက်သွားပြီ၊ ပြီးတော့...’

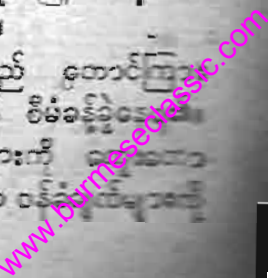
ဒီကပ်စထရီးက ပေါလ်အား ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ ‘မင်းကိုယ်တိုင်ရော နေကောင်းရဲ့လား ပေါလ်’

သူ့မျက်စိအစုံရွေ့၍ သူ့တပ်မှူး၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် စိုးတိုး ဝါးတားဖြစ်ကာ ပျောက်သွားတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ‘တခြားလူတွေလိုပါပဲခင်ဗျာ၊ အိပ်ရေးပျက်တာ များလွန်း လို့ပါ’

‘ဟ...ငါ့အမြင်ကတော့ မင်းဖြစ်နေတာ အဲသလောက် မကဘူးထင်တယ်၊ မင့်ကြည့်ရတာ ဖျားနေသလိုပဲ၊ အခု ပြန် သွားပြီး တစ်နာရီလောက်တော့ အိပ်လိုက်၊ တကယ်လို့ သိပ် အရေးကြီးတာ ပေါ်လာရင် လူလွတ်ပြီး နှိုးခိုင်းမယ်’

ဘန်ကာထဲ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ပေါလ်သည် စောင်တစ် ထည်ခြုံ၍ ခုတင်ပေါ်လှဲနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်ထုန် လျက်ရှိ၏။ ချက်ချင်းလိုလို ငိုက်မျဉ်းလာသည်။ အိပ်ပျော် တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် ဖြစ်လာသည်။ ဤအခိုက်အတန့် အတွင်း မှာပင် သူ့စိတ်တာရှုံတွင် သူမောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော အတွေးများ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည်။

ဂျိုးဇက်ပြန်သွားကတည်းက ပေါလ်သည် တောင်ကြား ခံတပ် ကာကွယ်ရေးအတွက် အပြင်းအထန် စီမံခန့်ခွဲနေသော ဤအလုပ်ကြောင့် သူသည် အခြားကိစ္စများကို မသေသော စိတ်ကူးဖို့ အချိန်မရ၊ ဂျိုးဇက်ထံမှ ဋွင့်ဟ ဝန်ခံချက်များကို

ကြားခဲ့ရစဉ်ကမူ သူသည် သတ်ချင်ဖြစ်ချင်စိတ်ပင် ပေါ်ခဲ့ရ၏။ အခုလည်း သူသည် ဤစိတ်မျိုး ပြန်၍ ဝင်လာခဲ့ရပြန်သည်။ သူနှင့်လန်းတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် အေးတိအေးစက် ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့အလွန်လေးစားခင်မင်ခဲ့သူတစ်ဦးနှင့် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်နေလိမ့်မည် ဟူ၍ ကား နည်းနည်းကလေးမှ မတွေးမိခဲ့။ အခုလို မထင်ထားသော ကိစ္စကို တိတိကျကျ သိလိုက်ရသည့်အခါ များစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရုံမျှမက အလွန် အချိန်အဟုန်ပြင်းသည့် ဒေါသသည် အစိုင်အခဲနှင့် တည်ရှိလာခဲ့သည်။

ဂျိုးဇက် ပြန်သွားသည့်အချိန်မှစ၍ ဂျိုးဇက်နှင့် လန်းတို့ တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံနေပုံများသည် သူ့စိတ်အာရုံတွင် နေထေ့ညပါ ပေါ်လာလျက်ရှိ၏။ သူ့အိမ်မက်ထဲတွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားကြသည့် လန်းနှင့် ဂျိုးဇက်တို့၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် သူ့အား ခြောက်လန့်လျက်သည်။

အချစ်ရေးတွင် အချည်းနှီးဖြစ်မှုနှင့် ဆုံးရှုံးမှုများသည် သူ့အတွက် ပြင်းထန်ကြီးမားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ဖြစ်၏။ ဤအတွက် ခံစားမှုက ပြင်းထန် လွန်းလှ သည်ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးတွင် သူ့အသက်ကိုပင် ဥပေက္ခာပြုသည့်စိတ်မျိုး ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့အသက်လိုခြံ့မှုကိုပင် လုံးဝ အရေးမထားတော့သည့်စိတ်မျိုး ဝင်လာချိန်မှစ၍ သူသည် တိုက်ပွဲများတွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်တိုက်ခိုက်လာခဲ့သည်။

ခံတပ်တွင်းရှိ အရာရှိပိုင်းတွင် အကျအဆုံးသည် တစ်နေ့ထခြား တိုးတက်များပြားလာခဲ့၏။ ထိုအခါ သူသည် ဟူဂျက်

တီး တောင်ကုန်းစခန်းကို သိမ်းပိုက်ထားသည့် ရန်သူများအား တန်ပြန် ထိုးစစ်ဆင်ရာ၌ ဦးဆောင်ခဲ့သည်။ သူ၏အသက်ကို ပခာနမထားသော ရဲရင့်စွန့်စားမှုများကြောင့် အောင်ပွဲအတော်များများ ရခဲ့၏။

ဤအောင်ပွဲများသည် နောက်ဆုံးတွင် သူ့ဘဝသူပြန်လည် တည်ဆောက်နိုင်စွမ်းရှိသည် ဟူသော ယုံကြည်မှုကိုပါ သူ့အား ပေးအပ်ခဲ့သည်။ သူသည် ဒိန်ဘင်ပူးခံတပ်မှ မသေမပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရမည်။ ကျန်ခဲ့လျှင် ဆိုင်ဂိုသို့ပြန်မည်။ ဆိုင်ဂိုရောက်လျှင် သူ့အနေဖြင့် လန်းနှင့်ဂျိုးဇက်တို့အား နှားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျာမည်။ အထူးသဖြင့် လန်းအား မိမိတို့နှစ်ဦး ပြင်သစ်သို့ပြန်၍ နေရသည့်တိုင်အောင် အနာဂတ်ဘဝ သာယာမှုကို တည်ဆောက်နိုင်သေးကြောင်း နှားလည်လာအောင် ကြိုးစားရမည်။

အကယ်၍သာ စစ်ကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့ရသော အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်း တည်ဆောက်နိုင်မည် ဆိုပါက မူလအစကတည်းက အိမ်ထောင်ဖက် အရွေးမှားခဲ့သည်ဟူသော ခံစားမှုပါ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားရော့ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

သူဦးဆောင်ခဲ့သည့် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများတွင် နောက်ထပ် ဒဏ်ရာအသစ် မရရှိခဲ့သော်လည်း ခေါင်း၌ ရထားသည့် ဒဏ်ရာဟောင်းသည် သူ့အား ဒုက္ခပေးလျက် ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် စခန်းဆေးရုံမှ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်က စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ရာ လက်ပစ်ဗုံးကျည်စ အနည်းငယ်မျှ သူ၏ဦးခေါင်းထဲ၌ ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အကယ်၍ ယင်းအစအနများ

ကို ခွဲထုတ်ပစ်သည့်တိုင်အောင် ခေါင်းကိုက် ဝေဒနာကိုတော့ ဆက်လက်၍ ခံစားသွားရလိမ့်မည်ဟု ထုတ်ဖော် ပြောကြားခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူကတော့ လောလောဆယ် ခွဲထုတ်ဖို့ စိတ်မကူးပေ။ ဤခံတပ်တိုက်ပွဲမှ အသက်ရှင်လျက် ထွက်ခွာနိုင်ရန်နှင့် သူ့စိတ်ကူးထားသည့် အစီအစဉ်များကို အကောင်အထည် ဖော်ရန်သာစိတ်အားထက်သန်နေသဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းထဲမှ ကိုက်ခဲသည့် ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကိုပင် ဘေးလူများ မရိပ်မိအောင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း ခွဲထုတ်မည်ဆိုပါကလည်း လွယ်ကူမည်မဟုတ်ပေ။ မြေအောက် စစ်ဆေးရုံနှင့် ယင်းစစ်ဆေးရုံနှင့် ဆက်နေသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ်လျှောက်တွင် အက်ရာရထားသည့် စစ်သားများဖြင့်ပြည့်လျက်ရှိ၏။ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာရှိသော ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်များသည် ရာနှင့်ချီ၍ ရှိနေသော လူနာများအား ခွဲစိတ်ပေးနေရ၏။ ခြေလက်များကို ဖြတ်ပေးနေရ၏။

ဤတာဝန်များကြောင့် ဆရာဝန်များမှာ ပင်ပန်းမောတိုက်လျက် ရှိကြ၏။ ဤကြားထဲမှ သူ့ဒဏ်ရာကို ခွဲစိတ်ကုသခံရမည်ဆိုလျှင် တာဝန်ကြီးတစ်ခုတက်အောင် လုပ်ရာရောက်လိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် သူ၏ စစ်ဦးစီးချုပ်တာဝန်များကို ထူးခြေမပျက် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လွန်ခဲ့သော နှစ်ချက် သုံးရက်ခန့်မှ စ၍ အဖျားရောဂါသည် မယ်မသာ ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူသည် အဖျားရောဂါကို အတင်းမေ့ထားကာ လုပ်

စရာ ရှိသည်များကို မနားမနေ လုပ်နေခဲ့သည်။ အခုကျတော့ ဤအဖျားဒဏ်ကို သူ့ဘက်က လက်မြောက်အရှုံးပေးရတော့မလို ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ စောင်ခြုံအောက်မှ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိသော ပေါလ်သည် ပြင်သစ်အမျိုးသမီး၏ သီချင်းသံကို ကြားနေရ၏။

‘ကျီးမည်းတွေကြောင့် မြေပြင်မှာ မှောင်မည်းကုန်ပြီဟေ့၊ သံကြိုးတွေအောက်က ညည်းညူးသံတွေ’

ပေါလ်၏ နားထဲတွင် အတောင်ပံရိုက်ခတ်သံများ၊ သံကြိုးသံများနှင့် ညည်းညူးသံများကို ကြားနေရသလိုလို ရှိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်က လာ၍ ဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံရသည်။ သူသည် တစ်ချက်မျှ အော်လိုက်ပြီး အလန့်တကြား ထထိုင်လိုက်သည်။

‘သုံးနာရီ ထိုးပြီးသွားပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး’ သူ့ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး၏ အသံဖြစ်သည်။ ‘ဗီယက်မင်းတွေ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးလာနေကြပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ဒီကတ်စရီးက တပ်ခွဲမှူး အားလုံးကို အရေးပေါ် အစည်းအဝေး ခေါ်ထားတယ်’

ပေါလ်က သူ့ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ ရေအနည်းငယ်ကို လက်ခုပ်နှင့်ယူ၍ မျက်နှာကို ကပျာကယာ သစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အစည်းအဝေးလုပ်မည့် ဘန်ကာဆီသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာ လျှောက်သွားသည့် လူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ပြီးမဟန်နိုင်။ ခရီး ခယိုင် ပျောက်တီး ပျော့ခွေ။ အမြောက်သံများသည် မစသေး။ မြေပြင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း မကြာခဏ တုန်ခါဆဲ။

တပ်ရင်းရုံးချုပ် ဘန်ကာ၏ အပြင်ဘက်မှ ပေါက်ကွဲသံ အမျိုးမျိုးသည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသဖြင့် ဆွေးနွေးပွဲတွင် တစ်ယောက်စကား တယောက်ကြားရဖို့ မလွယ်။ တပ်ခွဲမှူးအားလုံး၏ မျက်နှာများသည် ပိန်ချိုးကာ မျက်တွင်း ဟောက်ပက် ဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့မျက်နှာထားကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သူအိပ်မောကျနေခိုက် အချိန်အတွင်း အခြေအနေအရပ်ရပ် သည် အတော်ကြီး ဆိုးရွားသွားပြီဟု ခန့်မှန်းသိသာနိုင်၏။

ကျွန်တော်တို့မှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိသလောက် ဖြစ်သွားပြီဟု ဗိုလ်မှူးကြီးလန်းဂလေ့စ်က မသာယာသောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။ ‘ပင်မ စခန်းတွေအနေနဲ့ ကနေ့ညအထိ ထိန်းထားနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ပြီး ထိုးဖောက် ထွက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဆက်ပြီး မခုခံတော့ပါဘူးလို့ ရန်သူကိုမပြောရင် ကျည်ဆန်ကုန်နေတဲ့ တပ်တွေနဲ့ ဒဏ်ရာရထားတဲ့လူတွေအားလုံး ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံကြရတော့မှာ သေချာနေပြီ’

ပေါလ်သည် သူ့ကြူးနစ်အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့် မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။ အားရစရာမရှိသည့် ဆွေးနွေးချက်များကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။ မိမိတို့ဘက်မှ အလွန်ဆိုးဝါးသည့် အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဖြစ်၏။ အစည်းအဝေး ပြီးသွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ဗီကပ်စထရီးက ပေါလ်အား နေခဲရန် လက်ပြု၍တားသည်။

‘နောက်ဆုံး အမိန့်ထုတ်ရတော့၊ မင်းဒီတာဝန်ကို ယူနိုင်ပါ့မလား’ဟု ကပ်စထရီးက မေးသည်။ ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘အေး ကောင်းတယ်၊ အမိန့်ကို တပ်ခွဲတိုင်းက

သိသွားအောင် ချက်ချင်းထုတ်။ တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်၏အမိန့် ယနေ့ ၁၉၅၄ ခု မေလ ၇ ရက်၊ ဆယ့်ခုနှစ် သုညသုညနာရီမှ စ၍ အပစ်ရပ်စဲမည်။ ပစ္စည်းအားလုံးနှင့် ရိက္ခာများကို ထိုနာရီ မတိုင်မီ ဖျက်ဆီးပစ်ကြရမည်။ အသုံးပြုနိုင်မည့် ပစ္စည်းဟူသမျှ ရန်သူလက်သို့ မကျရောက်စေရ၊ အမိန့်ကတော့ ဒါပဲ’

ပေါလ်က ထုံးစံအတိုင်း အလေးပြုသည်။ သို့သော်လည်း မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော ဒီကပ်စထရီးက ပေါလ်အလေးပြုသည်ကို မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ဖက်သို့ ချာခနဲလှည့်သွားသည်။ ဘန်ကာထွက်ပေါက်သို့ ပေါလ်ရောက်သွားခါမှ နောက်ကနေ၍ လှမ်းပြောသည်။

‘ဆူတို့ရောက်မလာခင် မင်းရဲ့ သံပရာခွဲဦးထုပ်အနီကို မီးရှို့ပစ်ဖို့ မမေ့နဲ့ဦး၊ မင်းလဲ ရှို့ မှာပဲ မဟုတ်လား၊ တခြားလူတွေကတော့ ရှို့ ကြလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် မင့်အသက် လွတ်ဖို့ရှိတယ်၊ ရန်သူတွေအနေနဲ့ကတော့ အဲဒါကို မချစ်ဖို့ လုံ လောက် တဲ့ အကြောင်း ရှိနေတယ်မဟုတ်လား’

ပေါလ်သည် သူ့ တပ်မှူး၏ နောက်ကျောကို တင်ခဏမျှ ကြောင်၍ ကြည့်နေမိ၏။ ဒီကပ်စထရီးက တော့ သူ့ အားလှည့်၍ မျက်နှာချင်းမဆိုင်။ သူသည် ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ စောစောက တစ်ရေးတမော အိပ်လိုက် ရသည့်အတွက် သူ့ အဖျားသည် အနည်းငယ်မျှ သက်သာသွားသလို ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ ဘန်ကာထဲရောက်၍ တပ်မှူး၏ အမိန့်ကို တပ်ခွဲအားလုံးသို့ ပေးပို့အပြီးတွင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ကာ ချွေးများ အဆမတန်ထွက်လာပြန်သည်။

သူသည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို အာရုံစူးစိုက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ လွန်ခဲ့သောဆယ်ရက်က ဟန့်ငြိမှု ခံတပ်တစ်ခု လုံးရှိ စစ်သည်များအတွက် ပေးပို့ခဲ့သော 'သူရသတ္တိ ဂုဏ်ပြု လွှာ' ကို ပြန်ဖတ်မိသည်။ 'သူတို့၏ သူရသတ္တိသည် ရာသက်ပန် စံပြအဖြစ် တည်နေပေလိမ့်မည်' စာလုံးများသည် သူ့မျက်စိ ရွှေမှောက်တွင် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သူသည် စာရွက်ကို ကောက်ယူပြီး လုံးချေပစ်လိုက်သည်။

ဗီယက်မင်းတို့ဘက်မှ လွှင့်ထုတ်နေသော သီချင်း သံနှင့် အတူ မိမိတို့၏ လက်နက်များနှင့် ပစ္စည်းများကို ပေးထား သည့်အမိန့်အတိုင်း ဖျက်ဆီးပစ်ကြပြီဟု အစီရင်ခံနေကြသော လေထီးတပ်နှင့် လီဂျင်နရီတပ်မှ တပ်သားများ၏ အသံများကို ကြားနေရ၏။ လက်နက်များကို မြေပေါ်၌ စုပုံပြီး မီးရှို့ကြ သည်။ လက်ပစ်ဗုံးများကိုမူ တင့်ကားပစ် အမြောက်ကြီးများ နှင့် မြေပြင်ပစ် အမြောက်ပြောင်းကြီးများအတွင်းသို့ ပစ်သွင်း ကာ ဖျက်ဆီးကြသည်။

ထောက်လာသည့် နောက်ဆုံးသတင်းများအရ ဗီယက်မင်း တို့သည် လူအင်အား အမြောက်အမြားနှင့် နမ်ယိုအမ်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးလာနေကြကြောင်း၊ ခံတပ်မှ စောစောစီးစီး တိမ်း ရှောင်သွားကြပြီး မြစ်ကမ်းပါးဘေးရှိ ကျောက်ဂူများ အတွင်း၌ ပုန်းအောင်းနေကြသော အယ်လီဂျီဒီးယန်းနှင့် မော် ရိုကန်တပ်သားများသည် လေထီးပိတ် အဖြူများကို အလံ အဖြစ် လွှင့်ထူကာ လက်နက်ချနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေ သည်။

ပေးပို့နေသော သတင်းများကို နားထောင်ရင်း ဧပါလ် သည် လက်သီးများကို ဆုပ်ချီဖြန့်ချိ လုပ်နေမိ၏။ ထို့နောက် သူသည် သူ၏ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် မြေပုံများကို ပိုက်စိပ် တိုက်၍ ရှာဖွေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူလိုနေသော အနောက် မြောက်ပိုင်း တွန့်ကင်နယ်မြေမြေပုံကို တွေ့သည်။ မြေပုံသည် လောနိုင်ငံဘက်သို့ ကူးနိုင်သည့် တောင်ကြား ဝမ်းများကို ကျကျနန ဖော်ပြထားသည်။

သူသည် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှ ဖိနှပ်ကိုချွတ်ကာ မြေပုံကို ခြေသလုံးတွင်ပတ်လိုက်ပြီး အပေါ်မှ ခြေအိတ်ထပ်၍စုပ်သည်။ ပြီးတော့ ဖိနှပ်ကို ပြန်စီးသည်။ ထို့နောက် လမ်းပြအိမ်မြှောင် အသေးစားတစ်ခုကို ညာဘက်ရှူးဖိနှပ်ထဲသို့ထိုးထည့်လိုက်၏။

ဤမျှလောက်ကလေး အပင်ပန်းခံပြီး လှုပ်ရှားလိုက်ရသည့် အတွက် ဧပါလ်၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်ကျီရိဝေ လာပြန် သည်။ သူသည် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ကာ မျက်စိများကို စုံမှိတ်ထားသည်။ မူးနောက်နောက် ဝေဒနာကတော့ ပျောက် သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေခြင်းကတော့ မပျောက်။

သူသည် သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်များနှင့် လန်းထံမှ စာများကို စုစည်းကာ သံပုံးတစ်ပုံးတွင်ထည့်၍ မီးရှို့သည်။ ထို့နောက် သူ့မိန်းမ၏ ဓါတ်ပုံကို ယူသည်။ ဓါတ်ပုံထဲမှ လန်း၏ရွှင်ပြုံးနေ သော မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မီးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ဓါတ်ပုံအား လောင်ကျွမ်းနေသည့် မီးတောက်များ မငြိမ်းခင်မှာပင် သူသည် စောစောကသူ့

တပ်မှူး ပြောလိုက်သည့်စကားကို သတိရသည်။ သူ့မျက်လုံး အစုံသည် စူးပွဲပေါ်၌ တင်ထားသည့် သံပရာခွံ ဦးထုပ်အနီး ပေါ်သို့ စူးစိုက်လျက်ရှိ၏။ သူသည် မတ် တတ် ရပ် လိုက် ပြီး ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူကာ သူ့ခေါင်းတွင် ကျကျနန ဆောင်း လိုက်လေသည်။

အပြင်ဘက်မှ မသဲမကွဲ အော်သံဟစ်သံများ ကြား နေ ရ သည်။ ထို့နောက် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် အော်သံများ။

‘သူတို့ ဝင်လာကုန်ပြီ’

တဆက်တည်းပင် သေနတ်ပစ်သံများ။ ဘန်ကာပေါ် မှ ဖြတ်ပြေးနေကြသည့် ခြေသံများ။ ပေါလ်သည် ခါးမှ ခြောက် လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်ကာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး ရေဒီယို ဝါယာလက်စက်ဆီသို့ ကျည်ကုန်သည်အထိ ပစ်ခတ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သောစက်ကို သေနတ် ဒင်ဖြင့် ထုရိုက်၍ တစ်စခံဖြစ်သွားအောင် ပျက်ဆီးပစ်လိုက် လေသည်။

ဤအခိုက်တွင် ငိုငန့်ခေါင်းသည် အောင်ပွဲရ၍ ပျော်ရွှင် မြူးတူးနေသည့် အစိမ်းပုပ်ရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် တပ်သား များနှင့်အတူ ပေါလ်၏ဘန်ကာထက်မှ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ သူသည် ဗီယက်မင်းအလံကို လိပ်၍ ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ယူ လာသည်။ ရုရှားလုပ် မက်ရှင်းဂန်းစက်သေနတ်ကြီးကို သား ရေကြိုးနှင့် လည်ပင်းတွင် သိုင်းလွယ်ကာ ညှာလက်ဖြင့် အသင့် အနေအထားပြင်၍ ကိုင်ထားသည်။

သူသည် ဘန်ကာ ခေါင်မိုးလုပ်ထားသည့် သံမဏိ သွပ် ပြားများနှင့် သဲအိတ်များကြားတစ်နေရာတွင် အလံကို စိုက် သည်။ ဘေးမှ တပ်သားများက မြေများကို ဝိုင်းဖို့ပေးကြ သည်။ အလံ မားမားမတ်မတ် ထူမိစေရန်အတွက် ကျောက် ခဲများယူ၍ တိုင်ခြေရင်းမှ ပုံပေးကြသည်။ အလံကို အခိုင် အခံ စိုက်ထူအပြီးတွင် ခေါင်းသည် သူ့တပ်သားသုံးဦးကို အလံစောင့်တာဝန်ချထားသည်။ ထို့နောက် ကျန်တပ်သား များအား ဦးဆောင်ကာ အောက်ဘက်ရှိ တပ်ရင်းမှူး၏ ဘန်ကာသို့ သွားရာ ဥမင်လိုက်ခေါင်းအတိုင်း ဆက်လက် ချီ တက်သည်။

သူတို့လူစု ဘန်ကာထဲဝင်သွားချိန်တွင် သူတို့ရောက်အလာ ကို စောင့်မျှော်နေသည့် ဗိုလ်မှူးချုပ် ခရစ္စတီယန် မာဒီယာဒီ နန် ဒီလာကရွိုက်စ် ဒီကပ်စထရီးနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ရသည်။ ဒီကပ်စထရီးသည် ယူနီဖောင်း အသစ်ကျပ်ချွတ်ကို ဝတ်၍ ရာထူးဘွဲ့ထူးတံဆိပ်များ အပြည့်အစုံတပ်ဆင်၍ တောင်တောင် မတ်မတ်ရပ်ကာ စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ စက်သေနတ်များ ဖြင့် သူ့အား ထိုးချိန်လိုက်သည့် ဗီယက်မင်းအား ‘မပင်နဲ့’ ဟု လှမ်း၍ ဟန်သည်။

နောက် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ဒီကပ်စထရီးအား ဗီယက် မင်း တပ်သားများက ခွေးသေကောင် လင်းဟဆွဲသည့်နှယ် ဝိုင်း၍ ဆွဲကာ ဥမင်လိုက်ခေါင်းလမ်းအတိုင်း ဒရွတ်တိုက်ဆဲ၍ အပြင်သို့ ထုတ်သွားခြင်းခံရသည်။ သို့သော်လည်း ငိုငန့်ခေါင်း သည် ထိုလူစုနှင့် လိုက်မသွား။ ပြင်သစ် ဒုခိုလ်လေး တစ် ယောက်အား ပခုံးမှဆောင်ဆွဲပြီး သေနတ်နှင့်ချိန်၍ သူ့အနီး

တွင် ရပ်ခိုင်းထားသည်။ သူ့တပ်သားများ သူနှင့် များစွာ အလွမ်းဝင်းသည့်နေရာသို့ရောက်သွားသည့်အခါ ကျမှ ပြင်သစ် စစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

‘စစ်ဦးစီးချုပ် ဒီဗရော့ဘ် ဘယ်မှာလဲ’ ဟု မေးသည်။ ‘သူ့နေတဲ့ ဘန်ကာ ဘယ်မှာလဲ’

စစ်ဗိုလ်က နှုတ်ဖြင့် မဖြေ။ တပ်ရင်းမှူးဘန်ကာနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းလမ်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဒေါင်းသည် ခါးမှ လက်ပစ်ဗုံးကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး စစ်ဗိုလ်အနီးမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဘန်ကာထဲတွင် ပေါလ်သည် မတ်တပ်ရပ်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကောင်းကောင်းရပ်ခိုင်သည်မဟုတ်။ ခေါင်းက မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေ ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းစွာ မဟန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ့နောက်ဖက် တံခါးဝမှ လူသံကြားလိုက်သည့်အခါ တွင်လည်း မြန်မြန် ဆန်ဆန် လှည့်မကြည့်နိုင်။ ဖြည်းဖြည်းသာသာကလေး လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်စိများသည် မှုန်ဝါးဝါး။ မထင်မရှားမပြတ် မသား ဖြစ်နေသည့် ဗီယက်နမ်အမျိုးသားတစ်ဦး၏ မျက်နှာ။ ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ဆောင်းလျက်။ ဦးထုပ်ထိပ်တွင် ကြယ်နီတစ်ပွင့် တပ်ဆင်ထားသည်။

ဒေါင်းကလည်း သူ့ရွှေမှ မမာမကျန်း ဖြစ်နေပုံရသည့် ပြင်သစ်အရာရှိအား ဇေဇေဝါ မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။ ပြင်သစ်အရာရှိသည် ဦးခေါင်းတွင် ပတ်တီးစည်းထားသည်။ အလွန်ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေပုံလည်း ရှိသည်။ သူသည် ရွှေသို့ တိုးကပ်လာသည်။ ဘယ်ဘက်လက်သည် လက်

ပစ်ဗုံးကို အသင့်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ နီးကပ်လာသောအခါ ပြင်သစ်အရာရှိအား သူ့မှတ်မိလာသည်။ မေးစေ့တွင် မုတ်ဆိတ်မွေးငုတ်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသော်လည်း ပေါလ်၏ မျက်နှာသည် သူ့အဖေမျက်နှာနှင့် များစွာဆင်နေသည်။ ဒေါင်းသည် အသက်ကို တစ်ချက် ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်လေသည်။

‘ဒီဗရော့စ်၊ ခင်ဗျားဟာ ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ်ပြည်သူ့ တပ်မတော်ရဲ့ သို့ပန်းတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ’ ဟု ဒေါင်းက အံ့ကြိတ်၍ ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျား အခု ကျုပ်အမိန့်ကို နာခံရမယ်’

ပေါလ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းကာ ဗီယက်မင်း စစ်သွား၏မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ ထိုအခါ ဖြည်းဖြည်းချင်း မှတ်မိလာသည်။ သူသည် နောက်ကျီရွပ်ထွေးနေသည့် ခေါင်းကို တစ်ချက်မျှခါလိုက်သည်။ ‘မင်းကို ဘယ်သူက လွှတ်လိုက်တာလဲ ဒေါင်း’

ဒေါင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ ‘သေသွားတဲ့ ကျုပ်အမေ၊ သေသွားတဲ့ ကျုပ်အဖေနဲ့ သေသွားတဲ့ ကျုပ်ညီ ဟောခံတို့က လွှတ်လိုက်တာ၊ အခု ချက်ချင်း ဒူးထောက်ထိုင်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို သတ်မလို့’

ဘန်ကာအပြင်ဘက်တွင် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ နှစ်လကျော်ကျော်မျှ ဝုန်းဒိုင်းကြံနေခဲ့သော ဒိန်ဘင်ဖူး ခံတပ်တွင် ပထမဦးဆုံး ငြိမ်သက်ခြင်းပေတည်း။

ဦးခေါင်းမှ နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့် ပေါလ်သည် သူ့ရင်ဆိုင်နေရသော အဖြစ်အပေါ်တွင် သံသယဝင်လျက်ရှိ၏။ အဖျားရောင်ကြောင့် သွေးလေချောက်များ

ကာ အမြင်မှားနေခြင်းပေးလား။ မှူးနောက်ရီဝေမှုဒဏ်ကြောင့် ပေါလ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာပြန်သည်။ လဲကျ မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ဘန်ကာ ခေါင်းမိုးထောက်တိုင်ကို လှမ်း ကိုင်ထားရ၏။

‘မင်းစစ်ပွဲကို နိုင်ပြီမဟုတ်လား ဒေါင်း၊ မင်းရဲ့ အောင်မြင် မှုကို မင်းခံစားထိုက်ပါတယ်။ ဒါလောက်ဆိုရင် မင်းအတွက် မလုံလောက်သေးဘူးလား’

‘သေသွားကြတဲ့ ကျုပ်အမေ၊ ကျုပ်အဖေနဲ့ ကျုပ်ညီ အတွက်ကတော့ ဒီလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး၊ ခင်ဗျား အခုချက်ချင်း ဒူးထောက်ထိုင်’

ပေါလ်သည် တိုင်ကိုကိုင်ထားသည့် လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ဒေါင်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဘာမစွဲနဲ့ မှ ကိုင်မထားသည့်လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တွဲလောင်းချထားသည်။

‘သတ်ပွဲကြီး ပြီးသွားပြီဒေါင်း၊ ငါဟာ မင်းတို့ရဲ့ သုံ့ပန်း ဖြစ်သွားပြီ၊ တခြားသုံ့ပန်းတွေဆီ ပို့ပေးဖို့ပဲလိုတယ်’

ဒေါင်း၏မျက်နှာသည် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံး တွင် သူသည် သူ့ဘက်သို့ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာနေ သော ပြင်သစ်အရာရှိအား လမ်းပိတ်မထားတော့ဘဲ ဘေးသို့ ဖယ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ပေါလ်သည် ဒေါင်းရှေ့မှ ဖြတ်ကာ ဘန်ကာတံခါးပေါက်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်သွား လျက် ရှိ၏။ တံခါးဝအရောက်တွင် ပေါလ်သည် လိုက်ကာကို ဆွဲဖယ်ရန် လက်လှမ်းသည်။

ဤအခိုက်မှာပင် ဒေါင်းသည် ပေါလ်အား ရပ်လိုက်ရန် အော်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း ပေါလ်ကမရပ်။ ဒေါင်း၏ သေနတ်ပြောင်းဝမှ မီးပွင့်များ ဖြာခနဲ ထွက်လာသည်။ ဒေါင်းသည် ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသည့် နှယ် တစ်မျက်နှာလုံး ရှုံ့မဲ့ကာ သူ့လက်ညှိုးဖြင့် သေနတ် မောင် ကို စက္ကန့်အတန်ကြာမျှ ညှစ်ထားသည်။

ပေါလ်ဒီဗရေ့စ် ဘန်ကာနံရံဘက်သို့ ယိုင်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် အသံတစ်ချက်ကလေးမျှပင် မထွက်ဘဲ ဘေးတစ် ဖက်ရှိ ရှုံ့ဗွတ်ပေါ်သို့ ငမှောက်လျက်လဲသွားသည်။ နောက်ထပ် တစ်ချက်ကလေးမှ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။

စထရော်ဘယ်ရီပန်းကန် သူ့ရှေ့မှောက် ရောက်လာသော အခါတွင်မူ ဤအသီးထွက်ရာ လန်တီအန်းကုန်းမြေမြင့်ဆီသို့ စိတ်က ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ အဟောင်းသည် အသစ် ဖြစ်လာရပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် သူမှာထားသည့် စထရော် ဘယ်ရီသီးကိုပင် မစားနိုင် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က သူနှင့်လန်းသည် ဒါးလတ်မြို့၌ ဆုံမိခဲ့ကြ၏။ ပျော်ပျော်ပါးပါး အတူတူတွဲ၍ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ ကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို အခု ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါ သုံးလမက ကြာသွားပြီဟုပင် စိတ်က ထင်မိသည်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး အဆင်းရဲခံကာ စောင့်စား နေခဲ့ရသည့် သတင်းပတ်များမှာလည်း ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူ့မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာဘဲ လန်းက သူ့အား လက်မ ထပ်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်ရှိသော် လန်းမဝါဘဲနှင့် သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုတည်ဆောက် သွားရပါမည်နည်း။ ဤအတွေးသည် သူ့အား အမြဲတစေ ခြောက်လှန့်လျက် ရှိလေသည်။

(၁၃)

ဇူလိုင်လ ပထမပတ် ပထမဆုံး သောကြာနေ့ မနက်တွင် ဂျိုးဇက်သည် ဆိုင်ဂိုမြို့ ကွန်တီနှင့်တယ် ပလေ့စ် ဟိုတယ်၏ အတွင်းဘက် ခပ်ကျကျစားပွဲတွင် နံနက်စာ စားလျက်ရှိ သည်။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် နံနက်စာ စားပွဲ၌ တင်ထား သည့် ဝေဆာလှပသော ပန်းများကို ကြည့်၍ စိတ်ကြည်နူး နေတတ်၏။ သို့သော်လည်း ယနေ့မနက်တော့ ထိုအရာသာကို သူမခံစားနိုင်။ ယမန်နေ့ညက နံနက်အချက်ထက်ချိန် ကျမှ အိပ်ပျော်ခဲ့သဖြင့် ယနေ့မနက် အချိန်များစွာ နောက်ကျပြီးမှ နိုးလာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဦးနှောက်သည် ကြည် ကြည် လင်လင်မရှိ။ သူ့ထံသို့ စားပွဲထိုး ရောက်လာသောအခါ စထရော်ဘယ်ရီသီး ကိတ်မုန့်နှင့် ကော်ဖီမှာသည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီချက်အရ ဒိန်ဘင်ဗူး ခံဘယ် တွင် တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေသည့် အချိန်ကာလအတွင်း လူချင်း မတွေ့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြ၏။ ဤဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသည့် နောက် တစ်လတိတိမျှ လန်းနှင့် အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘဲ နေခဲ့သော ဂျိုးဇက်သည် ပေါလ်တစ်ယောက် ဒိန်ဘင်ဗူးခံဘယ် တိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးသွားပြီဟု သိလိုက်ရသောအခါ ပြန်၍ အထက် အသွယ် လုပ်ခဲ့သည်။ ပေါလ်အကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်း ခြင်း ပြုခဲ့သည်။

ဗီယက်နမ်လူမျိုးများ၏ ဓလေ့ထုံးစံအရဆိုပါက နောက်ဆိမ်ထောင်သစ် တူမည်ဟုဆုံးဖြတ်ခဲ့လျှင် လန်းသည် သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်ကာလ တစ်ခုကို ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်နှင့် နေထိုင်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လန်းကတော့ သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဇူလိုင်လဆန်းတွင် ပေးပါမည်ဟု သူ့အား ပြောထားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဂျိုးဇက်သည် ယမန်နေ့ညကမှ တောင်ကောင်မှနေ၍ ဟန်ဆန်နဲ့ သို့ လေယာဉ်နှင့် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူထွက်လာခဲ့စဉ်က သူ့ဇနီးတင်ပီသည် ဘာလိတ်မီးမြို့သို့ ပြန်ရန် ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က တင်ပီသည် သူ့ကိုယ်သူ့ အေးဆေးတည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းထားသော်လည်း မျက်နှာကတော့ မကောင်း။ မိမိက ရုတ်တရက် ကွာရှင်းခွင့် တောင်းလိုက်သည့်အတွက် တင်ပီသည် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားပုံရ၏။ သို့သော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ကြိုးစားပြီးနေသွားခဲ့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျိုးဇက်အဖို့ကတော့ နောက်ဆုံး တစ်ခေါက် ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်သို့ ရောက်ပြီးကတည်းက သူ့ကိုယ်သူ့ အပြစ်မကင်းဟူသော အစွဲသည် သူ့စိတ်တွင် ကိန်းအောင်းလာခဲ့သည်။ အိပ်မပျော်သည့် အဖြစ်နှင့် ညပေါင်းများစွာ ကြုံခဲ့ရသည်။ ကြက်ခြေနီ ဒါကိုတာ လေယာဉ် ကွင်းမှ တက်ခဲ့စဉ်က ဘန်ကာအပြင်သို့ထွက်၍ ရပ်နေသော ပေါလ်၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် သူ့စိတ် မျက်စိအာရုံထဲမှ လုံးဝမထွက်။

ဗီယက်မင်းတို့ လက်ထဲသို့ ခံဘဝကျသွားပြီး နောက် ရက်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ကျဆုံးသူများစာရင်း ကြေညာခဲ့ရာ

ဥပါလ်၏နာမည် ပါလာခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကလည်း သူသည် များစွာ ကြေကွဲဝမ်းနည်း ခဲ့ရ၏။ စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့် နေမကောင်းသလိုပင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ နောက် သီတင်းပတ်အနည်းငယ်မျှအတွင်း သူသည် အရက်ကို မကြာခဏ များများစားစား သောက်မိခဲ့ရုံမျှမက သူ၏ အနာဂတ်ဘဝအရေး လုံးဝမတွေးဘဲ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ထိခိုက်မှု လျော့နည်းလာသည့်အခါ သူ့လန်းနှင့် လက်ထပ်မှု ဖြစ်မည်ဟူသော မူလအယူအဆသည် ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ လန်းနှင့်တူယက်တို့ ဆိုင်ဂုံမှ ခမ်းရာသို့ ခေါ်သွားနိုင်မှသာလျှင် သူတို့နှောက်တွင် ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ ကြေကွဲစရာများသည် မေ့ပျောက်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်လာခဲ့ပြန်သည်။

သူ ကုန်တိုနှင့်တယ် ပဲလေ့စ် ဟိုတယ်သို့ မနေ့ညက ဆိုက်ရောက်လာသည့်အခါ လန်းထံမှ စာတစ်စောင်က စောင့်ကြိုလျက်ရှိသည်။ မနက်ဖြန်မနက် ခုနစ်နာရီတိတိတွင် ဟိုဘယ်သူ့ သူလာမည်ဟု အသိပေးထားသောစာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အိပ်ရာမှ နိုးကတည်းက သူ့လက်ပတ်နားကို မကြာခဏ ကြည့်နေမိသည်။

အချိန်ကလည်း ကုန်ခဲ့လှပါတိ၏။ သူသည် မငြိမ်မသက်၍ လွန်းသော သူ့စိတ်တည်ငြိမ်စေရေးအတွက် သူ့ပန်းကန်ဘေး၌ ချထားသည့် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော 'ဆိုဂုံကျာနယ်' ကို ကောက်ဖတ်သည်။ ဗီယက်နမ်သို့ ရောက်နေကြသော နိုင်ငံခြားသား သတင်းထောက်များ၏ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုး အမြင်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရေးထားသည့် ဆောင်းပါးများကို သူ တွေ့နေရ၏။

ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာတွင် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဟိုချီမင်းက 'လာ အိုဒေါင်းပါတီ' ဟု အမည်ပြောင်း၍ မုည့်ထားသော ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ ကေဒါများက ပါတီမှ ချမှတ်ပေးထားသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း ဗီယက်နမ်မြောက်ပိုင်းဒေသ၏ နယ်မြေတစ်ဝက်ကျော်ကျော်ခန့်တွင် လယ်ယာမြေဝေခြမ်းရေး လုပ်နေကြပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်။

သတင်းအဆိုအရ လာအိုဒေါင်းပါတီခေါ် အလုပ်သမားပါတီမှ ကေဒါများသည် မြေပိုင်ရှင်များအား ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ရာ၌ အကြမ်းဖက်သည်နည်းများကို သုံးလျက်ရှိကြသဖြင့် လူ့အသေအပျောက် အလွန်များနေသည်ဟု သိရ၏။ ထောင်နှင့်ချီ၍ သေနေကြသည်ဟုပင် သတင်းများက ဆိုလေသည်။

ဂျီနီဗာတွင်ဆုံ၍ အင်စီချိုင်းနားအရေးအခင်းကို နှေးနှေးနေကြသော ကမ္ဘာ့ဒေါင်းဆောင်များ၏ အစည်းအဝေးမှာလည်း နှစ်လပင်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မယ်မယ်ရရ အဖြေတစ်ခုမှ မထွက်သေး။

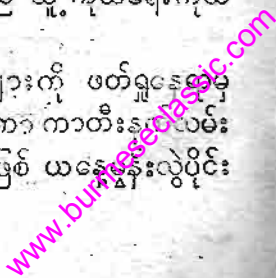
ဗီယက်မင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂီယက်၏ ဒိန်ဘင်ဖူးအောင်ပွဲသည် ပြင်သစ်တို့အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့စေသည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။ ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်ကျပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် စစ်ရပ်ဆိုင်းရေးကိစ္စအတွက် ပြင်သစ်တို့ဘက်မှ စတင်ကမ်းလှမ်းခဲ့ရသည်။ ဗီယက်နမ်မြောက်ပိုင်းရှိ နယ်မြေအများစုမှာလည်း ဗီယက်မင်းဗိုလ်အောက်သို့ ကျရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ကွန်မြူနစ်တို့၏ လုပ်ငန်းများသည် တွင်ကျယ်စွာ ပျံ့နှံ့နေခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဆိုင်ဂုံ ဂျာနယ်၏ ပထမစာ မျက်နှာမှာပင် သီးခြားအကြောင်းအရာတစ်ခု ပါလာသေးသည်။ ဗီယက်နမ်တောင်ပိုင်း မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်၌ ဗီယက်မင်းများ အင်အားတိုးတက် ကောင်းမွန်လာနေပုံကို ဖော်ပြထားသည့် သတင်းဆောင်းပါးဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သောညက ဗီယက်မင်း ရေဒီယိုမှ သတင်းကြေညာသွားရာ၌ မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းဒေသ မြေပိုင်ရှင်စနစ် တိုက်ဖျက်ရေးလုပ်ငန်းကို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် စနစ်တကျ ဆော့ရှက်နေပြီဟု ဖော်ပြသွားခဲ့၏။

ဂျီနီဗာညီလာခံကသော ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကို နှစ်ပိုင်းခွဲပစ်ရန် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အဆုံးသတ် တော့မည့် အရိပ်လက္ခဏာကို မြင်နေရသည်။ သူတို့ခွဲမည့်နှစ်ပိုင်းမှာ ကွန်မြူနစ်များ ကြီးစိုးနေသည့် မြောက်ဗီယက်နမ်နှင့် ကွန်မြူနစ်မဟုတ်သူများ ကြီးစိုးမည့် တောင်ဗီယက်နမ်တို့ ဖြစ်လေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ဤဆတင်း ဆောင်းပါးများကို လိုက်၍ ဖတ်ရှုနေသော်လည်း အသေးစိတ် လေ့လာခြင်းကိုမူကား မပြုနိုင်။ ဤမျှလောက်အထိ အာရုံစူးစိုက်၍ မရ။ သူ အခုတစ်ခေါက် ဆိုင်ဂုံသို့ ပြန်လာခြင်းမှာ ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ် ကျဆုံးခဲ့ရသည့်အတွက် ပြင်သစ်ကိုလိုနီသမားများ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်အခြေအနေကို လေ့လာ၍ သတင်းပို့ရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း လောလောဆယ်တွင် သူ စိတ်သည် သူ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာကြောင့် ကြည့်လင်ခြင်းမရှိ။

သူသည် ဆိုင်ဂုံဂျာနယ်မှ သတင်းများကို ဖတ်ရှုနေရာမှ ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး ဟိုတယ်ထဲမှထွက်ကာ ကာတီးနတ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယနေ့မိုးလွဲပိုင်း

မှာတော့ သူလုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်များကို ပြီးတန်သရွေ့ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သည် နာဂီဝက်ခန့်ကြာမျှ ရှည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ခြေဦး တည့်ရာ လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။ သူ့အတွေးနှင့်သူ့ သွား နေခြင်းဖြစ်သည်တိုင်အောင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဆိုင်ဂုံမြို့ဟော် ၏အပြောင်းအလဲများကိုမူ သူ သတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်။ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကိုမီ၍ အသက်မွေးခဲ့ကြသော ပြင်သစ်တို့သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီးတွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာကြပြီး အခြေပြန် စိုက်ခဲ့ကြသည်။ ရှစ်နှစ်မျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော ပြည်တွင်း စစ်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး သူတို့လူစုသည် အခြေမပျက် နေနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ယင်းကာလအတွင်း ဗီယက်မင်းတို့၏ ပြင်သစ် ဆန်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများကြောင့် ယင်းတို့နေအိမ်များဗုံးခွဲ ခံရခြင်း၊ လက်ပစ်ဗုံးများဖြင့် အပစ်ခံရခြင်း စသည်များရှိခဲ့ ၏။ သို့သော်လည်း ဖြစ်ဖန်များလာသည့်အခါ သာမန်ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်များဟု သဘောထားကာ လူနွေမပျက်နေခဲ့ကြ၏။

ဤကြားထဲမှ ဒိန်ဘင်ဗူးခံတပ် ကျဆုံးသွားသည့်အခါတွင် မူကား ထိုအခြေအနေအားလုံးသည် ဖြုန်းခနဲ ပြောင်းသွား သည်။ ဆိုင်ဂုံမြို့ပေါ်မှ ပြင်သစ်တစ်သောင်းခန့်သည် အမိ နိုင်ငံသို့ အပြီးအပိုင် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြ၏။

ကုန်တီနင်တယ်ပဲလေ့စ် ဟိုတယ်မှာလည်း ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်။ ဝင်လာသည့် ဖောက်သည်များအပေါ် ဖော်ရွေမှု ကင်းမဲ့လာသည်။ ပိုင်ရှင်၏မျက်နှာသည် ကြည်လင်သာယာမှု ကင်မဲ့ကာ အမြဲတစေ သုန်ပုန် နေတတ်သည်။ အရင်က ပြင် သစ်များနှင့် စည်ကားနေလေ့ရှိသော ဒီလာပစ် စားသောက်

ဆိုင်နှင့် ဘိုဒီးဂါး စားသောက်ဆိုင်များမှာလည်း ခြောက် သွေ့လာသည်။ စားပွဲထိုးများမှာလည်း ဟိုတစ်အုပ် သည် တစ်စုရပ်ကာ စကားတီးတိုး ပြောနေကြသည်။ ယခင်က လက်မလည်အောင် အလုပ်များခဲ့ကြသော ဤလူစု၏မျက်နှာ များသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများကို ဖော်ပြလျက်ရှိကြလေ သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဆိုပါက ကာတီးနက် လမ်းထိပ်မှ အကာအရံ များ ထူထပ်ခိုင်မာစွာ ပြုလုပ်ထားသည့် ဗဟို ယောက်လှမ်း ရေး ဌာနချုပ်ရုံးသည် အလွန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် အသက် ဝင်နေတတ်သောရုံး ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင်မူ ဤရုံး၏ အခြေအနေသည် တစ်မူထူးခြားနေသည်။ ဂျိုးဇက် ဖြတ်သွား ခိုက်တွင် အသေအချာ လှမ်း၍ အကဲခတ်မိ၏။ ဟိုတုန်းကနှင့် စာလျှင် အလွန် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်ဟုပင် ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်နှင့် ဗီယက်နမ်လူမျိုး အနည်းငယ်မျှ သာလျှင် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤအခြေအနေကိုကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ လျှို့ဝှက်၍ လှုပ်ရှားခဲ့သည့် လုပ်ငန်းအားလုံးသည်ရပ်ဆိုင်းသွား တော့မည်ဟု ထင်မြင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ သူတွေ့သမျှ ပြင်သစ် အမျိုး သားတိုင်း၏မျက်နှာသည် ရှင်လန်းတက်ကြွမှုမရှိ။ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြခြင်းကိုသာ ဖော်ပြနေကြသည်။

သို့သော်လည်း အမေရိကန်သံရုံးနှင့် အခြားသော အစိုးရ ဌာနများမှ အမေရိကန် လူမျိုးများကတော့ ခပ်ရှင်ရှင်ခပ် မြူးမြူးပင် ရှိသည်။ အပြုံးမပျက်။ အရယ်မပျက်။ သူတို့ကိုယ်

၅၂၂ မောင်ထွန်းသူ

စာတို့ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ရှိနေခြင်းကို သိသာထင်ရှားစွာ ဖော်ပြနေကြသည်။ ဗီယက်နမ်ကို သို့ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေသော နိုင်ငံမျိုးတွင် ပြင်သစ်တို့ ကျဆုံးရခြင်းသည် ပြင်သစ်တို့ အဆုံးမကျ၍သာ ဖြစ်ရမည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ကို သက်ခံထားကြပုံပေါ်၏။ သူတို့အနေဖြင့် အကယ်၍ ဤစစ်ပွဲတွင် အမေရိကန်တို့သာ တိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါက ယခုပြင်သစ်တို့ ရရှိသွားသည့် အကျိုး သက် ရောက် မှု မျိုး နှင့် လုံးဝမတူသော အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုကို မုချ ရရှိလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ယုံကြည်နေကြပုံ ပေါ်လေသည်။

ဖြည်းဖြည်းချင်း အပူရှိန် တက်လာနေသော လမ်းပေါ် လျှောက်သွားနေသော ဂျိုးဇက်သည် ထိုယုံကြည်မှု၏ အတိုင်း အတာနှင့် အတိမ်အနက်ကို အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ အကယ်၍ မိမိနိုင်ငံသည် ယင်းယုံကြည်မှုအပေါ် အခြေခံ၍ ဆောင့်ရွက်သွားမည် ဆိုပါက မိမိနိုင်ငံ ရင်ဆိုင်ရမည့် ဘေးအန္တရာယ်သည် မည်မျှလောက်အထိ ကြီးမားလာနိုင်သနည်း။ သူသည် သူ့ ခေါင်းထဲ၌ ပေါ်လာသော ထိုမေးခွန်းကို သူ့ ဘာသာသူ ပြန်၍ အဖြေပေးနိုင်ရန်လည်း အားထုတ်လျက်ရှိ၏။

ယခုအခါတွင် ပြင်သစ် ယူနိုက်တက်များသည် မြစ်နီမြစ် ဝှမ်းဒေသ၊ အလယ်ပိုင်း ကုန်းမြင့်ဒေသများနှင့် တောင်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးကို ဖမ်းပိုက်ထားဆဲဖြစ်သည်။ ဂျီနီဗာ ညီလာခံ ကလည်း အခုထက်ထိမပြီးသေး။ ဆွေးနွေးဆဲ ဖြစ်သည်။ အခြေအနေသည် အဆိုးကြီးဟု မပြောသာသေး။ သို့သော်လည်း ပြင်သစ်တို့သည် ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ် ကျပြီးကတည်းက

စိတ်ခတ်ရေးရာအရ စစ်ကိုဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုစိတ် ကင်းမဲ့သွားသည်မှာ ထင်ရှားနေလေပြီ။

ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ် တိုက်ပွဲတွင် လူပေါင်း ၁၂၀၀၀ ကျော် သေကြေဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်းဟူသော အချက် တစ်ချက်တည်းကြောင့်သာမဟုတ်။ ရုရှား သတင်းရပ်ရွှင်ကား များတွင် ဗီယက်မင်း လက်နက်ကိုင် အစောင့်အရှောက်များက အရိုးပေါ် အရေတင်မျှဖြစ်နေကြသော ပြင်သစ် စစ်သို့ ပန်းတစ်သောင်းကျော်အား ကျွဲနွားများ မောင်းသလို မောင်းသွားနေကြသည်ကို မြင်ကြရ၍ဖြစ်သည်။

ဤသတင်းကားသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံကိုသာမက တစ်ကမ္ဘာလုံးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့သည်။ အမိနိုင်ငံမှ ပြင်သစ် လူမျိုးတို့သည် ပထမတွင် သူတို့နှင့် အလွန် အလှမ်းဝေးသည့် အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်မှ စစ်ပွဲကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ။ သို့သော်လည်း အနောက်မြောက် တုန်ကင်နယ်မြေ အတွင်းရှိ တောင်ကြားစစ်ပွဲမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် အဖြေကို ဖွဲ့လိုက်ကြသောအခါ အင်ဒိုချိုင်းနားရှိ ပြင်သစ် ကိုလိုနီစနစ်သည် ကျဆုံးတော့မည်ဟု တွက်လာကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆိုဗီယက် ပြည်ပထောင်စု၊ ဗြိတိန်၊ တရုတ်နှင့် ပြင်သစ် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးများသည် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်၏ အနာဂတ်အရေးကို ဂျီနီဗာ၌ ဆက်လက် ဆွေးနွေးဝန်ကြံဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကွန်မြူနစ် တို့ အား ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ဆန့်ကျင်သည့် အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဂျွန်ဖော်စတာဒါးလက်စ်သည် ဂျီနီဗာညီလာခံမှ အထွက်ကြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ သူ့အစား လက်ထောက် နိုင်ငံခြား

ရေး ဝန်ကြီးအား လေ့လာသူအဖြစ် ထားခဲ့သည်။ ဤအပြုအမူသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအနေဖြင့် မြောက်ဗီယက်နမ်ကို ကွန်မြူနစ်တို့အား ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပြုရေးဟူသော ညီလာခံ၏ သဘောထားကို ဆန့်ကျင်ကြောင်း ပြသသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။

ဆိုင်ဂုံးမြို့တော်တွင် အမေရိကန်များ အရေအတွက် တိုးတက်များပြားလာနေခြင်းသည်လည်း တူးခြားမှု တစ်ခုဟုပင် သူထင်သည်။ ဝါရှင်တန်သည် ပြင်သစ်များ ဆုတ်ခွာသွားမည့်နေရာတွင် အစားဝင်ရောက်ကာ စစ်ပွဲကို ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိနေပြီဟု သူ ထင်မိလေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ဒိန်ဘင်ဖူးတိုက်ပွဲ၌ အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သော ဗီယက်မင်းတို့အား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစား တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် ပြင်သစ်တို့၏ အကြောင်းကို တွေးမိသည်။

ထိုအခါ သူနှင့် လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာရှိသည့် အိုအက်စ်အက်စ် တပ်သားများက တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌ အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေသော ပြောက်ကျားတပ်သား အနည်းငယ်မျှအား စစ်ပညာ သင်ပေးခဲ့ရပုံ သူ ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။ ယခု ဒိန်ဘင်ဖူးခံတပ်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော တပ်ရင်းအများအပြားသည် ထိုစဉ်က သူတို့ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးခဲ့ရသည့် အမာခံတပ်သား အနည်းငယ်မှ တစ်ဆင့် ပေါက်ဖွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။

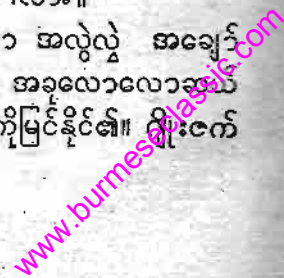
ထိုအတေး ဝင်လာသောအခါ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည့် အချက်တစ်ချက် ဝင်လာပြန်သည်။ အကယ်၍သာ ထိုအချိန်

အခါက ဟိုချီမင်းဘက်မှ ရိုးသားစွာဖြင့် တောင်းခံလာသည့် အကူအညီကို အမေရိကန်အစိုးရဘက်မှ ကောင်းစွာ တုံ့ပြန်ခဲ့ပါမူ အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည် အခုလို ဖြစ်လာဖွယ်ရာမရှိ။ ထိုစဉ်က အိုအက်စ်အက်စ် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရရှိထားသည့် ချစ်ကြည်ရေး အပေါ်တွင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ချစ်ကြည်ရေး တစ်ရပ်ကို အခိုင်အမာ တည်ဆောက်လာနိုင်ဖွယ်ရာရှိပေသည်။

ထိုအခါက ဟိုချီမင်းသည် အမေရိကန်သမ္မတ ထရူးမင်းထံ စာပေါင်း တစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်ခန့် ရေးခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရမိပြန်သည်။ ပြင်သစ်တို့က ချေမှုန်းသုတ်သင်ရန် အားထုတ်ခြင်း ခံနေရသည့် သူ၏ တော်လှန်ရေးကို ထောက်ခံကူညီဖို့ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ ထိုစဉ်က ထရူးမင်းထံမှ ပြန်ကြားစာ တစ်စောင်တလေ ပေးပို့ခဲ့ပါမူ နှင်နိုင်ငံကြားတွင် ရပ်နှီးခင်မင်မှုတစ်ရပ်သည် ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပေလိမ့်မည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် တရုတ်နိုင်ငံသည် ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၏ လှမ်းမိုးမှုကို ခံခဲ့ရ၏။ အကယ်၍များသာ ထရူးမင်းနှင့် ဟိုချီမင်းတို့ကြား၌ ဆက်သွယ်မှု တစ်ခုခု တည်ဆောက်ထားမိခဲ့လျှင် ဟိုချီမင်းနှင့် သူ့ နောက်လိုက်များအား ရုရှားနှင့်တရုတ်တို့၏ ဩဇာခံ ဖြစ်မသွားအောင် တားဆီးချင် တားဆီးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ဥရောပဘက်၌ တီးတိုးဖြစ်ခဲ့သည့် ပုံစံမျိုးသည် ဝင်လာဖွယ်ရာရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့တစေလည်း အမှန်းအဆဆိုသည်မှာ အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်တတ်သည့် သဘော ရှိသည်။ အခုလောလောအား အခြေအနေကိုကြည့်လျှင်ပင် ထိုသဘောကိုမြင်နိုင်၏။ ဂျိုးဇက်

၏ အစိုးရသည် ယခင် စောစောပိုင်းက ကျင့်သုံးခဲ့မိသော အမှားများအတွက် ပြုပြင်ရန် မစဉ်းစားဘဲ ဟိုချိမ်းနှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်သည့် နည်းကိုသာ အသုံးပြုရန် ကြံစည် စိတ်ကူးလျက် ရှိနေလေပြီ။

သူသည် စစ်အတွင်းက ဥက္ကဋ္ဌကြီးဟိုနှင့် ခဏတစ်ဖြုတ်ဆုံမိ ခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်က သူ့လေ့လာသိရှိခဲ့ရသမျှဆိုလျှင် ဟိုနှင့် သူ၏ လူစုတို့သည် ပြင်သစ်တို့၏လက်အောက်၌ သူတို့နှင့်တကွ သူတို့၏ ပြည်သူများ ခံစားခဲ့ရသည့် မတရားမှုဟူသမျှအတွက် လက်တုံ့ ပြန်ရန် အခိုင်အမာ သိန္နီဌာန်ချထားပြီးကြပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်သတ် မတရားသဖြင့် ခံခဲ့ကြရသည့် နစ်နာချက် များကို ရင်၌ သိမ်းဆည်း မျှိုသိပ်ထားနေရခြင်းသည် သူတို့၏ အဓိက အား တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ ဤအချက်ကို သဘောမပေါက်ဘဲ ဟိုနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရန် အားထုတ်ခြင်းသည် ရုရှား တရုတ် တို့နှင့်ပင် ထိပ်တိုက်ဖြစ်လာဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိနေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးက တော့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မည့် အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေပေပြီ။ ဂျိုးဇက်ကတော့ အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး၏ စွန့်စားမှုသည် နောက်ဆုံးတွင် အရှုံးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည် ဟုပင် ထင်နေမိလေ၏။

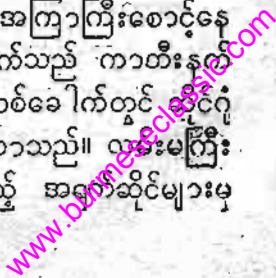
အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်များသည် သူ့စိတ်အာရုံတွင် တောက်လျှောက် ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသည်။ ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် ဘေးအန္တရာယ်များသည် မလွဲမသွေ ရှိလာလိမ့်မည်ဟုပင် ယူဆရမည်ဖြစ်၏။ လန်းနှင့် တူယက်တို့အား ဤနိုင်ငံမှ ဝေးရာသို့

ခေါ်သွားရန်ကိစ္စမှာလည်း နှောင့်နှေးနေ၍ မဖြစ်တော့ဟုပင် သူယုံကြည်လာ၏။ ထိုအခါ သူသည် လျှောက်သွားနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် နောက်ပြန်လှည့်ကာ ကွန်တီနှင့်တယ် ပဲလွေစ် ဟိုတယ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

သူ ဟိုတယ်ထဲ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ဆယ်တစ်နာရီ ထိုးလေပြီ။ သို့သော်လည်း ဆင်ဝင်အောက်တွင် လန်း၏ အရိပ်အရောင်ကို မမြင်ရသေး။ နောက်ထပ် ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် စောင့်သော်လည်း ပေါ်မလာ။

သူသည် ဟိုတယ်အဝင် ခန်းမကြီးထဲသို့သွားကာ အစောင့်အား တယ်လီဖုန်း ဆက်ခွင့်တောင်းသည်။ တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်း ကောက်အကိုင်ကို တစ်မိနစ်ကျော်ကျော်ခန့် စောင့်နေရသဖြင့် စိတ်မရွည်နိုင် ဖြစ်ရသည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ပြန်တော့လည်း ကောက်သူမှာ အစေခံတစ်ယောက်။ မဒမ်ဒီပရော့စ် မှာ အရေးပေါ် ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်သူ့ ဖခင်ထံ သွားရကြောင်း အကယ်၍ မစွတာဂျိုးဇက်ထံမှ တယ်လီဖုန်း လာလျှင် သူ အချိန်မီ မလာနိုင်သည့်အတွက် တောင်းပန်စကား ပြောခိုင်းထားခဲ့ကြောင်း၊ သူ ကွန်တီနှင့်တယ် ဟိုတယ်သို့ နောက် နာရီဝက်ခန့် အတွင်း အရောက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း မှာသွားပါသည်ဟု အစေခံက ပြောသည်။

ဟိုတယ်ဆင်ဝင်မှနေ၍ နောက်ထပ် အကြာကြီးစောင့်နေရမည်ကို စိတ်မရွည်ဖြစ်လာသော ဂျိုးဇက်သည် ကာတီးနတ်လမ်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဤတစ်ခေါက်တွင် ခိုင်ဂုံဖြစ်နှင့် သဘောကျင်းဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ လန်းမကြီးဘေးရှိ ကော်ဆီကန်များ ဖွင့်ထားသည့် အရက်ဆိုင်များမှ

ဖွင့်ထားသည့် သီချင်းသံများသည် ဆူညံလျက်ရှိ၏။ သူသည် ဆိုင်များရှေ့မှ ကပျာကယာဖြတ်ကာ မြစ်ဘေးမှတစ်ချိန်များ ပေါ်ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည်။

သူသည် မြစ်ဆိပ်ရှိ သံတိုင်တစ်တိုင်၌ မှီ၍ ရပ်ကာ ကုန်တင် သင်္ဘောကြီးများ ကြားမှ ကူးချိသန်းချိ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေကြသော သမ္ဗန်များကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်လို ဖြစ်ငြား လှမ်းကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျှော်လင့် သလို ဖြစ်မလာ။ ဤသမ္ဗန်များကို မြင်ရခါမှ ဟောင်ကောင် ကို သတိရလှသည်။ ထိုအခါ သူ့စိတ်အာရုံတွင် တင်ပီ၏ ဖြူရောင်မျက်နှာသည် ပြန်ပေါ်လာသည်။

သူက ကွာရှင်းစာပေးဖို့ တောင်းလိုက်စဉ်အခါက တင်ပီ သည် တောင်ဆိပ်ပေါ်ရှိ နေအိမ်အတွင်း၌ ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေး၍ ရပ်နေသည်။ တင်ပီသည် အချိန်အတော်ကြီး ကြာမျှ စကားတစ်ခွန်းမှမပြော။ သူ့ပြောနေသမျှကိုသာ နား ထောင်နေသည်။ နောက်ဆုံး သူ့စကားပြတ်မှ တင်ပီက ပြော သည်။ တင်ပီ၏ အသံတွင် ဒေါသသံပါ။

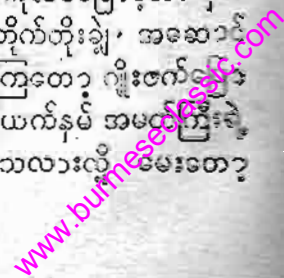
‘အဲဒီတော့ မျက်လုံးပြူးပြူးနဲ့ ကောင်ကလေးဟာ ခိုင် ဒင်းရဲ့ ပလ္လင်ခန်းမထဲမှာ ကျောက်မျက်ရတနာတွေစီခြယ်ထား တဲ့ မကိုဋ်တစ်ခုကို အခုချိန်ထိ ရှာနေဆဲပဲဆိုပါတော့ ဂျိုးဇက် ရယ် ဟုတ်လား’

စကားလုံးများသည် အေးအေးသာသာပင် ထွက်လာ သည်။ မျက်နှာကတော့ အခြေပျက်တော့မည့် အငွေ့အသက် များကို ဖော်ပြနေသည်။ သို့သော်လည်း တင်ပီသည် သူ့ကိုယ် သူပြန်၍ ထိန်းချုပ်သည်။

‘တင်ပီအပေါ်မှာ အမြဲလိုလို မကျေမနပ်ရှိခဲ့တယ် မဟုတ် လား ဂျိုးဇက်၊ ဂျိုးဇက်အဖို့ တင်ပီဟာ ထူးခြားမှုလုံးဝ မရှိ တဲ့ သာမန်မိန်းမစားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဂျိုးဇက် အနေနဲ့ တိုင်းတစ်ပါးက အထူးအဆန်းပစ္စည်းကို တောင့်တ နေတဲ့လူ၊ မရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးကိုမှ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်နေတဲ့လူ၊ အဲဒီတော့ ခက်တာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး ပေါ့၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ဂျိုးဇက်ရဲ့ ပင်ကိုစိတ်သဘာဝကြောင့် ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် တင်ပီနားလည်ထား သလောက်ကတော့ လူများစုဟာ သူ့တို့ငယ်ငယ်က ကြုံခဲ့ရတဲ့ နတ်သမီး ပုံပြင်ထဲကလို အဖြစ်မျိုး တွေကို လူကြီး ဘဝ မရောက်ခင် မေ့ပစ်နိုင်ကြတယ်၊ အင်းပေါ့လေ... အသလိုမေ့ တတ်အောင် ဂျိုးဇက်ရဲ့ အမေက ဂျိုးဇက်ကို သင်ကြားပေးဖို့ မေ့သွားခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့’

တင်ပီသည် ထွက်ကျလုနီးနီး ဖြစ်နေသည့် မျက်ရည်စများ ကို ထွက်မကျအောင် ထိန်းချုပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ မလို တမာသံဖြင့် ရယ်သည်။ သူကတော့ တင်ပီကိုမကြည့်၊ သင်္ဘော ဆိပ်မှ ပျားပန်းခပ် လှုပ်ရှားနေကြသော တုံကင်းများနှင့် သမ္ဗန်များကိုသာ ကြည့်နေသည်။

‘ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်သုံးနှစ်က တင်ပီကိုလိမ်ပြောခဲ့တာ မှတ် မိသေးလားဟင်’ ဟု မေးသည်။ ‘ပြတိုက်တိုးခဲ့၊ အဆောင် သစ်တစ်ခုဖွင့်ပို့အပြီး မူထားနဲ့ ပြန်လာကြတော့ ဂျိုးဇက်ရဲ့ ခဲ့တဲ့ စကားကို မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ ဝီဃက်နမ် အပတ်ကြီးရဲ့ သမီးနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ချိန်းတွေ့ခဲ့ဖူးသလားလို့ မေးတော့’

ရှင်က ဒေါသတကြီးနဲ့ပြန်ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ဗီယက်နမ်မိသားစု
တွေဟာ အဲဒီလိုကိစ္စမျိုး ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး။ စည်း
ကမ်းအလွန်ကြီးတယ်တဲ့။ ဟင်းဟင်း အခုတော့ သူက ရှင်နဲ့
ရတဲ့ ကလေးကို မွေးထားတယ်ဆိုပါလား။ ဒါနဲ့တောင်မှ
ရှင်လိမ်ထားရက်တယ်နေ့နဲ့၊ တကယ်လို့ အဲဒီ အချိန်ကသာ
တင်ပီကို အမှန်အတိုင်း 'မသိပေးခဲ့ရင် တင်ပီအနေနဲ့ နား
လည်မှု ဝေးစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ အခုတော့....'

ဂျိုးဇက်၏ နောက်သို့လှည့်ကာ တင်ပီ မျက်နှာချင်းဆိုင်
လိုက်သည်။ 'ကိုယ်သိတာ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ကိုးနှစ်ကြာမှ
သိရတာ။ ကိုယ်က လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းခဲ့တယ်။ သူက သူ့
အဖေကြောင့် ငြင်းခဲ့တယ်'

တင်ပီက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ 'အဲဒီ
တော့ ရှင်က ကိုယ်နိုင်ငံကို ပြန်လာပြီး ရှင်ရဲ့ စိတ် သက်သာ
ယာရမှုအတွက် ကုန်းခိုရာလေးတစ်ခုထပ်ရှာတယ် ဆိုပါတော့။
တင်ပီဟာ အဲဒီသဘောကို စောစောကတည်းက နှလုံးသားက
သိခဲ့ပုံပေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တင်ပီကတော့ ရှင်လိုချင်နေ
တာနဲ့ ရှင်မှာ လိုအပ်နေတာတွေကို ပေးခဲ့ပါတယ်။ အခုဆို
ကြည့်ပါဦး သားနှစ်ယောက်၊ တကယ်တော့ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်
ပြီး ရှင်ကျက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝရဲ့
အဖြစ်အမှန်အတွက် အတိတ်ကို မေ့ပစ်လိုက်ရမှာပဲ'

တင်ပီသည် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်း
သည်။

'ဒါပေမယ့် ရှင်ကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ရှင်အသက်
ဆယ် ငါးနှစ်သားလောက်တုန်းက ဖမ်းစားခဲ့တဲ့ အရှေ့တိုင်း
က လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်မှာပဲ အမြဲ တမ်းတနေခဲ့တယ်။
အခုဆိုရင် ရှင်အသက်ဟာ အလယ်အလတ်ပိုင်း ရောက်နေပြီ၊
စိန်တွေ ပတ္တမြားတွေ စီခြယ်ထားတဲ့ နန်းတော်တစ်ခုကို ရှာ
မတွေ့နိုင်တော့ဘူးလို့ မတွေးရဲမတွေးဝံ့ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ တကယ်
လို့ အဲဒီနန်းတော်ဟာ ဆိုင်ဂုံသူ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီမှာ ဆိုလဲ
ရှင်ရအောင် ယူချင်နေတာပဲ'

တင်ပီ၏မျက်နှာပေါ်မှ နာကြည်းမှုအရိပ်အငွေ့များကို သူ
ရင်ဆိုင်၍ မကြည့်ရက်၊ သူသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထား
သည်။

'ဒီပြဿနာဟာ မတော်ဘဝ ကြုံကြိုက်ပြီး ဖြစ်ရတဲ့ဟာပဲ။
မင်းနားလည်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ စစ်ကြီးအပြီးမှာ ငါ ဆိုင်ဂုံ
ကို ပြန်မသွားရင်၊ တူယက်ကို ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ရင် ဒီပြဿနာဟာ
ပေါ်လာစရာအကြောင်း လုံးဝမရှိပါဘူး'

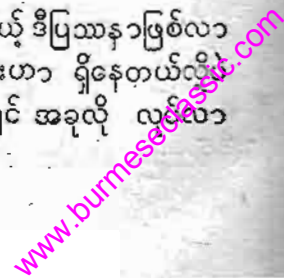
'ရှင် ဆိုင်ဂုံကို ပြန်သွားတာဟာ မတော်ဘဝ ကြုံကြိုက်လို့
ပြန်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး ဂျိုးဇက်ရယ်'

ဂျိုးဇက်က မျက်လုံးများကို ပြန်ပွင့်လိုက်သည်။

'မင်းဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ'

တင်ပီက စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်း
ခါသည်။

'ကျွန်မလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီပြဿနာဖြစ်လာ
ဖို့အတွက် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဟာ ရှိနေတယ်လို့
ထင်တယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှင် အခုလို လုပ်လာ

လိမ့်မယ် ဆိုတာလဲ ကျွန်မရဲ့စိတ်ထဲက ကြိုပြီး သိနေသလိုပဲ။ တကယ်လို့ ဒီပြဿနာဟာ ဆိုင်ဂုံက ပြင်သစ်အရာရှိတစ်ယောက် ရဲ့ မယားနဲ့မဖြစ်လဲ တခြား အရပ်ဒေသတစ်ခုက မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ အခုလိုဖြစ်မှာပဲလို့ ထင်တယ်။

ဤစကားများကို ပြောနေခိုက်တွင် တင်ပီသည် ပြင်သစ် ဝိုင် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထားသည်။ ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ဖြင့် သူ့ မျက်ခွက်ကို ပက်လိုက်လေမလားဟု ဂျိုးဇက်က တွေးနေမိ သည်။ သို့သော်လည်း တင်ပီသည် သူ့တွေးနေသလို မဟုတ်။ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချခဲ့ပြီး အခန်းထဲမှ အသာအယာပင် ထွက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာကတော့ စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်းဒဏ် ကို ခံစားနေရကြောင်း ဖော်ပြသွားသည်။ ဤတစ်ခဏအတွင်း မှာပင် တင်ပီ၏မျက်နှာသည် များစွာ အိုစာကျသွားသည်။ အခုလို မြင်လိုက်ရပြန်တော့လည်း သူ စိတ်မချမ်းသာ။ တင်ပီ အား တယုတယ ချော့မော့အားပေးလိုသောစိတ် ဖြစ်လာပြန် သည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာ သူ့ လေဆိပ်သို့ဆင်းသည့်အခါ တွင်မူ တင်ပီသည် သူ့မျက်နှာကို တည်ငြိမ်အေးဆေးအောင် သတိထား၍ ထိန်းထားသည်။ သူ့ရွှေမောက်တွင် မျက်ရည် တစ်စက်ကလေးမှ မကျအောင် အားမာန်တင်းထားသည့်နယ် ရှိ၏။ အခု ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ တင်ပီ၏ ခံနိုင်ရည် ရှိလှသော သတ္တိကို သူ နားလည်လာသည်။ ထိုအခါ မိမိ၏ အားနည်းချက်ကို ပြန်မြင်ကာ ရှက်စိတ်ဝင်လာလေသည်။

သူသည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ရန် မြင်ဆိပ်ကို ကျောပေး လိုက်သည်။ ထိုအခါ လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်က အေဗစ်နွန်

သင်္ဘောပေါ်မှ သူ့တွေးခဲရမှူးသည့် မြင်ကွင်းကို ပြန်၍မြင်ရ သည်။ ဟိုတုန်းက ကူလီများ အရိပ်ခိုခဲ့သည့် သစ်ပင်ကြီးများ သည် အခုအချိန်အထိ ခြေထုလက်ရာ မပျက်သေး။ ဤသစ်ပင် ကြီးသည် ပူပြင်းသော သမီးမကြီးများအား အရိပ်မိုးပေး လျက်ပင် ရှိသည်။ ကက်သစ်ခဲရဲလ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၏ ထိပ်မှ စုလစ်မုန်းချွန် များမှာသည်း ယ ခင် က အတိုင်း ပင် တခန့်တညားတည်ရှိနေဆဲဖြစ်၏။

သူ ထိုမြင်ကွင်းကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေခိုက်မှာပင် ရုတ် တရက် သူ့စိတ်ထဲ၌ ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်ခု ဝင်လာ သည်။ တခြားတော့မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်သူ သနားသောစိတ်နှင့် လူ့ လောကတစ်ခုလုံးအပေါ် သနားသော စိတ်ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်၏။

သူ ဆိုင်ဂုံသို့ ပထမဆုံးအခေါက် ရောက်ခဲ့စဉ်က သူ့ အသက်သည် ဆယ်ငါးနှစ်။ လောကအကြောင်း ဘာမှ မသိ နားမလည်သေးသည့် အရွယ် သူငယ် တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ် သည်။ ထိုစဉ်က သစ်ပင်ကြီးများအောက်၌ ကွမ်းသွေးတွေ ဗလပွနှင့် အိပ်မောကျနေကြသော ဗီယက်နမ်ကူလီများကိုမြင် သောအခါ အစုလိုက်အပြုံလိုက် အသတ်ခံထားရသည့် လူ့သေ ကောင်များဟု ထင်မှတ်ကာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

လူ့ လောကတွင် ကလေးသူငယ်များ နားမလည်နိုင်သည့် ဘဝ၏နက်ရှိုင်းမှုများနှင့် ရှုပ်ထွေးမှုများသည် အများအပြား ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေ၏။ ကလေးသူငယ် တစ်ယောက်က ဆင်း ရှုပ်ထွေးမှုများကို နားလည်သတောပေါက်ဖို့ဆိုသည့်မှာ လွယ်

သည်မဟုတ်။ ယင်းတို့နှင့် အဆင်ပြေပြေ နေသွားတတ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ လွယ်ကူ လှသည်မဟုတ်။

ကလေးတစ်ယောက် လျှောက်သွားရမည့် ဘဝခရီး လမ်း ကြောင်းပေါ်၌ တည်ရှိနေသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဘေး အန္တရာယ်များကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား နိုင်အောင် မည်ကဲ့သို့ သင်ကြား ပြသပေးရပါမည်နည်း။ သင် ကြား ပြသပေးနိုင်မည့်သူကော ရှိနိုင်ပါမည်လော။ မျိုးဆက် တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိခိုက် နှစ်နာအောင်၊ ဒဏ်ရာအနာတရ ရင်အောင်၊ သေကြေပျက်စီး အောင် ပြုနေကြသည့် ယောက်ျားကြီးများနှင့် မိန်းမကြီးများ အား ပိတ်ပင်တားဆီးနိုင်သည့် နည်းလမ်းတွေ မရှိတော့ဘူး လား။

တကယ်တော့ လူတို့သည် မိမိတို့ အားနည်းချက်များနှင့် ချွတ်ယွင်းချက်များကို အသုံးပြုကာ တစ်ယောက် ကို တစ် ယောက် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေခြင်းအားဖြင့် နောက်ဆုံး တွင် စိတ်နှလုံး ထိခိုက်ကြေကွဲဖွယ်ရာများသာ ကျန်ရှိအောင် အားထုတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ကွန်တီနှင့်တယ် ဟိုတယ်ဘက် ပြန်လျှောက်လာနေသော ဂျိုးဇက်သည် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည့်အတွေးများကို မဆုံး နိုင်အောင် တွေးမိ သည်။

ဟိုတယ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ သူ့ရှေ့ရှိ မန်ကျည်း ပင်ကြီးများအောက်မှ ဖြတ်လျှောက်ကာ ဟိုတယ်ဆီသို့ လာ နေသော လန်းကို လှမ်းမြင်သည်။ ပွင့်ရိုက် ပန်းရောင်အင်္ကျီ

နှင့် အဖြူရောင်ဘောင်းဘီ ဝတ်ထားသော လန်းသည် သူ့ ဘေးမှ လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောလာသည်။ ချက်ချင်း လိုလိုပင် ဂျိုးဇက်မှတ်မိသည်။ ဘေးမှ လိုက်လာနေသူမှာ လန်း ၏ ဖခင်ဖြစ်၏။

ထရန်ဗန်ဟူးသည် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်။ လမ်းသဖွယ် ဝိုင်းဝက်နေသော မျက်နှာအထက်မှ ဆိပ်များ သည် ဖြူယောင်သန်းနေကြ၏။ သူ့မျက်နှာထားသည် ယုံတုန်း ကလိုပင် အကင်းပါးခြင်းနှင့် သတိရှိခြင်းများကို ဖော်ပြနေ ဆဲ။ သို့သော်လည်း သူသည် ကရားရေလွတ် တတုတ်တုတ်ပြော လာနေသော သမီး၏စကားကို နားထောင်နေရသဖြင့် သူ့ဆီသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ လျှောက်လာနေသည့် ဂျိုးဇက်ကိုမမြင်။

အခုလို အဖေနှင့်တွဲလာသော လန်းအား မြင်ရခြင်းသည် ဂျိုးဇက်အဖို့တော့ အံ့ဩစရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဟို တစ် ချိန် က သူ ဟန့်ခြင်မှု ပြန်အရောက်တွင် သူ့ဘေး၌ ငြိမ်ဆိတ်စွာထိုင် နေခဲ့ဖူးသော လန်း၏ရုပ်ပုံလွှာကို ပြန်သတိရမိ၏။ ထို စဉ် က လန်းသည် သူ၏အဆိုပြုချက်ကို ငြင်းဆန်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါ လား။ အခုတစ်ဖန် သားအဖနှစ်ယောက် အတူတူတွဲ၍ လာ နေကြပြန်ပြီ။ လန်းသည် သူ့ဖခင်၏စကားကို ပယ်ရှားတတ် သူ မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင်... ဂျိုးဇက်သည် လူ့ အတွေး နှင့် သူ့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

သို့သော်လည်း ယခုသားအဖနှစ်ယောက် လာနေပုံမှာ ရယ် ရယ်မောမော ပြုံးပြုံးရှင်ရှင်ဖြစ်၏။ လန်းသည် သူ့ အကြိုက် လိုက်တော့မည်ဟုများ ဆုံးဖြတ်ပြီးလေပြီလား။ သူသည်ဟိုတယ်

ရှေ့မှ ရပ်စောင့်နေရသည်ကို စိတ်မရွည်တော့သဖြင့် လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုအခိုက်တွင် သူသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်အတိုင်း ပြေးလာနေသည့် ဗီယက်နမ်လယ်သူမား လူငယ်တစ်ဦးနှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။ တိုက်မိလိုက်သောအချိန်က ပြင်းသဖြင့် လူငယ်သည် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ လဲကျသွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင် လူးလဲထကာ ဆက်၍ ပြေးသွားသည်။

ဂျိုးဇက်၏ သတင်းထောက်မျက်စိများသည် လူငယ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် သရက်ထည်စ ကြူးနစ်အင်္ကျီ၊ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ဘောင်းဘီဖြူနှင့် လွှာချင်းဖိနပ်များကို ကောင်းစွာ မှတ်မိလိုက်သည်။ ပထမတွင် ဂရုမစိုက်မိသော်လည်း လူငယ်ပြေးသွားပုံကို မြင်ရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသလိုဖြစ်လာသည်။ လူငယ်၏ ခါးတစ်ဖက်တွင် ဖေါင်းပူလျက်ရှိရာ အင်္ကျီအောက်တွင် ခပ်ကြီးကြီးပစ္စည်းတစ်ခု ဝှက်လာဟန်ရှိ၏။ ပြေးနေရင်း တန်းလန်းမှပင် လူငယ်သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိုပစ္စည်းကို ထိန်းသွားနေခြင်းသည် မသင်္ကာဖွယ်ရာ ဖြစ်နေ၏။ သူသည် ယနေ့မနက်ဖတ်ခဲ့ရသော ဆိုင်ဂျာနယ် သတင်းစာ၏ ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာမှ သတင်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။

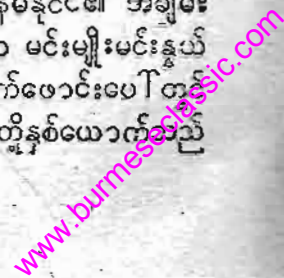
သူသည် တစ်ချက်မျှ အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်ပြီး လူငယ်နှောက်သို့ တအားကုန်ပြေးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဟိုတယ်ပြင်ဆက်လမ်းများပေါ်ရှိ လူအုပ်သည် အခြေအနေကို မရိုက်စားမိကြ။ ထပ်ရင်း ၉၀၅၊ ဗီယက်မင်း အသေခံတပ်မှ စနစ်

တကျ လေ့ကျင့်ပေးထားသည့် တပ်အားတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု မည်သူမှ မခန့်မှန်းနိုင်ကြ။ ယခုအခါတွင် လူငယ်သည် စောစောကထက် အရှိန်မြင့်ကာ ပြေးသွားလျက်ရှိသည်။ မြေယာစနစ် ပြုပြင်ပြောင်းလွှဲရေးမှသစ် အထိမ်းအမှတ် အနေဖြင့် မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းဒေသတွင်းရှိ လယ်မြေဧက အမြောက်အမြားကို ပိုင်ဆိုင်နေသော မြေပိုင်ရှင် ထရန်ဗန်ဟွားအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ရောက်လာခြင်းပေလော။

ဂျိုးဇက်၏အထင်သည် လွဲမှားခြင်းမရှိ။ သူ့ရှေ့မှ ပြေးသွားလျက်ရှိသောလူငယ်သည် ထိုအခိုက်မှာပင် ထရန်ဗန်ဟွားဆီသို့ လွှားခနဲခနဲအုပ်ကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လည်ပင်းကို သိုင်း၍ ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

လူငယ်နှောက်မှ အပြေးအလွှားလိုက်လျက်ရှိသော ဂျိုးဇက်သည် သူ့အထင် မမှန်ပါစေနှင့် ဆုတောင်းနေမိ၏။ ဤအခိုက်မှာပင် လန်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံကြိုက်လိုက်ရသည့် အဖြစ်ကြောင့် နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။ သူ့အဖေ၏ လည်ပင်းကို ဖက်ထားသောလူငယ်၏ ကျွန်လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ခါးတစ်ဖက် အင်္ကျီအောက်သို့ နှိုက်ဝနေသည့်အခါတွင်မူ လန်း၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်သည် ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားသည်။

အဝတ်အစား ပေပေရေရေ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဝတ်ထားသည့် လယ်သူမားလူငယ်တစ်ဦးနှင့် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ အချမ်းသာဆုံး လူတန်းစားထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သော မင်းမျိုးမင်းနွယ် သူဌေးကြီးတစ်ဦးတို့သည် လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တန်းထွေးလား လုံးလားဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည်

တစ်ယောက်၏ လည်ပင်းကို တစ်ယောက် ညှစ်နေကြလေပြီ။ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြသော လမ်းသွားလမ်းလာများ သည် တကွတပြားစီ ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။

လန်းသည် သူ့အဖေလည်ပင်းကို ညှစ်ထားသည့် လူငယ် အား အတင်းဝင်ဆွဲနေသည်။ သို့သော်လည်း လူငယ်၏လက် သည် ဤကိစ္စမျိုးအတွက် စနစ်တကျလေ့ကျင့်ထားဟန်တူ၏။ ဆွဲမရ ဖြေမရအောင် ဆွဲညှစ်ထားသည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်ထံ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားသည်။ သို့သော် လည်း အလန့်တကြား ထွက်ပြေးလာသော ဝီယက်နမ်အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးက တအားဝင်တိုက်လိုက်သဖြင့် လမ်းဘေးရေမြောင်း ထဲသို့ လိမ့်ဆင်းသွားသည်။

လူငယ်၏ပေါင်တွင် ချည်လာသည့် လက်ပစ်ဗုံး ပေါက် သွားသည့်အခါတွင်မူ ထရန်ဗန်ဟွားရော လူငယ်ပါ မြေကြီး ပေါ်မှနေ၍ အထက်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ပြန်ကျလာသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာ အများအပြားမှာလည်း လက်ပစ်ဗုံးမှ လွင့်စဉ်ထွက်လာသည့် ကျည်စကျည်နုများ ထိမှန်ကာ အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကွန်တီနင်တယ်ဟိုတယ်အတွင်းမှ လူ များသည် ပြေးထွက်လာကြပြီး မြင်ကွင်းကို ထိတ်လန့်အံ့ဩ နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းအံ့ဩကြည့်နေကြသည်။ ဘေးမှ အထိမှန်ခံရသူများ၏ သွေးများသည် လူငယ်နှင့် ထရန်ဗန် ဟွားထို့၏ သွေးများဖြင့်ရောနှောကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ချင်းချင်းနီလျက်ရှိသည်။

ကံကောင်း ထောက်မသဖြင့် လမ်းဘေး မြောင်းထဲသို့ မောက်လျက်ကျသွားခဲ့သော ဂျိုးဇက်သည် ထိခိုက် ဒဏ်ရာရ ခြင်း မရှိဘဲ လွတ်မြောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ မြောင်း ထဲမှ ထလာပြီး အချင်း ဖြစ်ပွားရာဆီသို့ လျှောက်သွားသော အခါ အဖေဖြစ်သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ လဲကျနေသော လန်းကို မြင်ရသည်။ လန်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျိုးပဲ့ကြေမှုလျက်ရှိ၏။ ပလက်ဖောင်းပေါ် မောက်လျက် လဲကျနေသဖြင့် လန်း၏ မျက်နှာကိုတော့ သူမမြင်ရ။ ကြည်လင် တောက်ပသော နေ ရောင်ခြည်အောက်တွင် လန်း၏ ပန်းရောင် ပိုသားအင်္ကျီသည် ကြက်သွေးရောင် အကွက်ကြီး ပေါ်လာနေသည်။ သူ၏ သေး သွယ် လှပသော ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများသည် လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့။

သည် ပိုးသားစက်စုံ အဖြူရောင် ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းတွင်
ပိုးသားစ အဖြူရောင် ခေါင်းစည်းကလေးတစ်ခု စည်းထား
သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရာ အချိန်မျိုး ဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာ
ကို မွမ်းမံ ခြယ်သထားခြင်းမရှိ။ သဘာဝ အလှသည် မီပြင်
ပြတ်သားစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ လန်းတို့ သားအဖ၏
ဈာပန အခမ်းအနားတွင် တူယက်လာသည်ကို ဂျိုးဇက် မြင်ခဲ့
သည်။ သို့သော်လည်း တူယက်ရှိနေသည့်ဘက်သို့ သူမကြည့်ဝံ့။
ဈာပနကိစ္စ ပြီးခါမှ ဟိုတယ် အပြင်ဘက်တွင် လူချင်းတွေ့ဖို့
ချိန်းခဲ့သည်။ တူယက်ကလည်း သူချိန်းသည့် အချိန်အတိုင်း
အတိအကျ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

(၁၄)

ကျွန်မ မျက်ရည်တစ်စက်မှ ကျတာကို မမြင်ရတော့ ကျွန်မကို
သိပ်ပြီး အသည်းမာတယ်၊ ခံစားမှုမရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်
ယောက်လို့ ထင်မှာပဲ' ကာတီးနက် လမ်းဘေးရှိ မန်ကျည်းပင်
ရိပ်များကို ခို၍ ဂျိုးဇက်ဘေးမှ လိုက်ပါလာသော တူယက်က
အေးအေးဆေးဆေးပြောသည်။ 'ကျွန်မဟာ ဘာကိုမှ အလေး
အနက် မထားတတ်ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ကော မထင်
မိဘူးလားဟင်'

'အဲဒီလိုတော့ မတင်ပါဘူးကွယ်' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြန်ပြော
သည်။ 'မင်းမှာ မင်းရဲ့ ခံစားမှုဟူသမျှကို ရင်ထဲမှာတင် ကျိတ်
ပြီး မျိုသိပ်ထားရမယ့်အကြောင်းတွေ ရှိလိမ့်မယ်လို့တော့ တွေး
မိပါတယ်'

တူယက်သည် ဂျိုးဇက်အား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသည်။
ဂျိုးဇက်အနေဖြင့် တူယက်၏ အကြည့်ကို မခံနိုင်။ တူယက်

'စိတ်ထဲမှာ မသာမသာ မပျော်မရွှင်ဖြစ်တဲ့အခါမျိုးနဲ့ ကြုံ
လာရင် မငိုမိအောင် ထိန်းတဲ့ အကျင့်ကို ကျွန်မ လုပ်ခဲ့ရတဲ့
အကြိမ်ပေါင်းဟာ မနည်းတော့ပါဘူး၊ ကြာတော့လဲ ဒါဟာ
အလေ့အထတစ်ခု ဖြစ်လာတတ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီသဘော
ကိုတော့ နားလည်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ'

'အေးပါ နားလည်ပါတယ်' ဟု ဂျိုးဇက်က စိတ်မချမ်းမြေ့
စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ 'အခု မင်းအမေ သေတဲ့ အခါမှာ
ဖေဖေခံစားရသလို မင်းမခံစားရတာဟာ သဘာဝအတိုင်း
ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမျိုးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေနဲ့မင့်အမေ နှစ်ယောက်
တည်း နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရတဲ့အချိန်အ သားအမိချင်း တချင်း
တနီး မနေခဲ့ရတဲ့အတွက် သူ့မှာ သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ခဲ့တယ်လို့
ရင်ဖွင့်သွားခဲ့ပါတယ်'

၂၄၂ မောင်တွန်းသူ

တူယက်ကတော့ ဘာမှပြန်မပြော။ လမ်းမကြီး၏ အခြား
တစ်ဖက်ဆီသို့ ငေးနေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် နာကျင်
သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

‘ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ဆက်ပြော
သည်။ ‘အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေနဲ့ ခံစားခဲ့ရတဲ့ စိတ်မချမ်း
မြေ့မှုတွေကို အခုအချိန်ကစပြီး မပြောချင်ပါနဲ့တော့ ၊ ဖေဖေ
အနေနဲ့ကတော့ အနာဂတ်အတွက်ပဲ ပြောချင်တယ်။ အနာဂတ်
အတွက်ပဲ စဉ်းစားချင်တယ်’

‘စိစကားကြားရတော့ ကျွန်မ သိပ်အံ့ဩသွားတယ်။ မနွေ
က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဆိုင်ဂိုကို
နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ပြန်လာချင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့
ထင်နေတာ’

‘သမီးဒီမှာ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ
ဆိုင်ဂိုနဲ့ အနေဝေးမှာ မဟုတ်ဘူး’ ထက်သန်လွန်းလှသော
လေသံကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသော တူယက်က ဂျိုးဇက်အား
ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။ ‘အခုဖေဖေမင်းနဲ့ဆွေးနွေးချင်နေတာ
အဲဒီအချက်ပဲ။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ဖေဖေ မင်းနဲ့တွေ့တော့
မင့်ကို တစ်ခုမေးဖို့ ဖေဖေကြီးစားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းက
နားထောင်ဖို့ အချိန်မရလို့ဆိုပြီး ထွက်သွားခဲ့တယ်။ မင်းအဲဒါ
ကို မှတ်မိသေးလား’

တူယက်က ခေါင်းခါသည်။ ‘ဟင့်အင်း မမှတ်မိဘူး’
‘ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းပြီ ဂျိုးဇက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်
ရှူလိုက်သည်။ ‘မင်း ဆိုင်ဂိုမှာမနေဘဲ ဖေဖေနဲ့ လိုက်နေ
မလား’

ဂျိုးဇက်သည် တူယက်၏ တုံ့ပြန်မှုကို စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့်
စောင့်မျှော်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း တူယက်က ခေါင်းကို
သာ ငုံ့ထားသည်။ အဖြေမပေး။

‘ဖေဖေဆိုလိုတာက ဒီလို၊ သမီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
မှာ လိုက်နေရမယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး’ ဟု ဂျိုးဇက်က ထပ်
ပြောသည်။

‘ဖေဖေတို့ အာရှတိုက်မှာပဲ နေချင်ရင် နေနိုင်တယ်။ ဆိုကြ
ပါစို့ရဲ့ စင်ကာပူ၊ ဒါမုမဟုတ်လဲ ဟောင်ကောင်၊ တိုကျို၊
တစ်နေရာရာမှာနေဖို့ပါ။ ဖေဖေရဲ့ သတင်းစာတိုက်ကို ဖေဖေက
ဒီနေရာတွေထဲက တစ်နေရာမှာ တာဝန်ချထားပေးဖို့ပြောရင်
ဖြစ်နိုင်တယ်။ သမီးပြောမယ့်နေရာမှာ ဖေဖေနေမယ်လို့ ဆုံး
ဖြတ်ထားစာယ်’

‘ကျွန်မအတွက် အရှင်တုန်းက ဒုက္ခမခံခဲ့ဘဲနဲ့ အခုမှ ဘာပြု
လို့ ကျွန်မကို ကူညီချင်နေရတာလဲ။ ငါ့ကိုလိုက်တဲ့ အတွက်
ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ်အပြစ်မကင်းဘူးလို့ စိတ်ထဲက လိပ်ပြာမသန်
ဖြစ်နေလို့လား’ ဤမေးခွန်းကို တူယက်က ရိုးရိုးမေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်ပုံရ၏။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက်အဖို့တော့ များစွာပင်
တုန်လှုပ်သွားသည်။

‘မဟုတ်သေးဘူး တူယက်၊ ဖေဖေဟာ မင်းရှိနေတယ်လို့
သိရတဲ့အချိန်ကစပြီး မင့်ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့လူပါ။ မင်း
တယ်ဆိုတာ အတိအကျသိရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဖေဖေ မှတ်မိကို

ငွေမှန်မှန်ပိုပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါကို မင်းသိပြီးသားလို့ ဖေဖေ ထင်တယ်။

‘ငွေ ဟုတ်လား၊ အမေရိကန်လူမျိုးတွေဟာ အရာရာတိုင်းကို ငွေနှံ့ဖြေရှင်းရင် ရမယ်လို့ ထင်တတ်ကြသလား၊ သူ့မိဘ အစစ်အမှန်တွေဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေပါလို့ မသိသေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘက်စာရင်းတစ်ခုထဲက ငွေကို ချစ်တတ်ပါ့မလား’

ဂျိုးဇက်သည် လမ်းမကြီးပေါ်က ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေကြသည့် ဆိုက်ကားများကို လှမ်းကြည့်သည်။ တူယက်၏ စကားကြောင့် စိတ်ထိခိုက်မှုကို ခံစားရပြန်လေပြီ။ ‘ဟိုတုန်းက ပြုခဲ့မိတဲ့ အမှားတွေအတွက် ဖေဖေဝမ်းနည်းပါစွာ တူယက် ရယ်၊ ဖေဖေ ဘဝမှာ ဆိုးဝါးတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုသမီးရဲ့ကိုစွမှာ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွားအောင် ဖေဖေလုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိနေပါတယ်’

‘ဒီကိစ္စကို ကျွန်မအမေ မသေခင်က ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးသလား’ ဟု တူယက်ကမေးသည်။ ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကိုလည်း သေသေချာချာကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။

‘ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးတယ် သမီး၊ ဒါးလတ်မြို့မှာ ဆုံမိတုန်းက ဒီအကြောင်းကို ဖေဖေတို့ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဖေဖေက သမီးတို့သားအမိကို ဖေဖေနှဲ့ ခေါ်သွားချင်တယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို ခေါ်သွားမယ်လို့ပြောတာနော်၊ သမီး သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ ဖေဖေတို့ သားအမိသားအဖ သုံးယောက် အတူတူနေ

ပြီး အဝခရီး ဆက်ကြမိပေါ့၊ သွားအတူ လာအတူနေရင်းနဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်သိလာမို့ နားလည်လာမို့ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့...

‘အဲဒီတုန်းက သူက ဘာပြောလဲ’

‘သူက ပြောတယ်၊ ဖေဖေတို့အနေနဲ့ အချိန်ကျလာသည်အထိ စောင့်သင့်တယ်တဲ့၊ သဘောကတော့ ဒိန်ဘင်ဗူးမှာ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရတဲ့အချိန်ထိစောင့်ဖို့ပေါ့’

‘ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လကျော်ကျော်က ပြီးပြတ်သွားခဲ့ပြီပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ယောက်ျားက ဒိန်ဘင်ဗူးမှာ တိုက်ပွဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်လေ’

‘ဒါဆိုရင် သူ့ဆီက အဖြေမရခဲ့တော့ဘူးဆိုပါတော့’

‘ဖေဖေကတော့ သူ့သဘောတူလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် သူ့ပါးစပ်ကတော့ ဖွင့်မပြောသေးဘူးဆိုပါတော့၊ သူ့ဆန္ဒ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကို အတိအကျ မသိလိုက်ရတော့ဘူးလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ ဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းယမ်းသည်။ ‘အဲဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်သေးဘူး၊ မနေ့က အဖြေပေးမယ်လို့ ချိန်းထားတဲ့ရက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူပြောဖို့ အချိန်မရလိုက်တော့ဘူး’

သူတို့သည် နောက်ထပ် စကား မပြောကြတော့ဘဲ ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ်ဆက်၍ လျှောက်သွားနေကြသည်။ ဂျိုးဇက်သည် တူယက်၏ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့အတွက် ဆင်ခြေ ဆင်လက် ပေးစရာစကားများ စဉ်းစားကြံဆလျက်ရှိ၏။ တူယက်ကတော့ သူ၏ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလေသည်။

ကျွန်မ ဗီယက်နမ်က မခွာချင်ဘူး' ဟု တူယက် ခပ်မာမာ လေသံဖြင့် ပြောသည်။ 'ကျွန်မ ရှင်အပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချလို့ ဖြစ်မယ် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ အခုထက်ထိ ဝေခဲလို့ မရဘူး၊ ရှင် တို့ နေပုံထိုင်ပုံကိုလဲ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီမှာက ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်'

ဂျိုးဇက်က တူယက်၏မျက်နှာကို အလန့်တကြား လှမ်း ကြည့်သည်။ 'မင်းဦးလေး တင်မိက မင်းအပေါ် ကြင်နာတာကို ဖေဖေသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းနားမလည်သေးတာက...'

'ကျွန်မပြောနေတဲ့လူက ဦးလေးတင်မိ မဟုတ်ဘူး'

ဂျိုးဇက်က ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး တူယက်အား နားမလည် နိုင်သည့် မျက်နှာလေးဖြင့် ဝေးကြည့်နေသည်။ 'ဒါဆိုရင် မင်းဆိုလိုတာက...'

တူယက်သည် သူ့လက်ထဲမှ ခမောက်ကလေးကို ခေါင်း တွင် ပြန်ဆောင်းလိုက်ပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တန်း လန်းကျနေသည့် ပိုးကြီးနှစ်ချောင်းကို သူ့မေးတွင် သိုင်း၍ ချီလိုက်၏။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်အား မော့ကြည့်သည်။ ခမောက်၏ အရိပ်အောက်၌ ရှိနေသော တူယက်၏ မျက်နှာ သည် သူ့မိခင်လန်းနှင့် တူလှပါတီခြင်း။

'ကျွန်မမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်' တူယက်၏ အသံတွင် ဝမ်းနည်းသံနှောလျက်ရှိ၏။ 'သူက ပြင်သစ်ကိုလဲ မချစ်ဘူး၊ အခုမရိကန်ကိုလဲမချစ်ဘူး၊ ကျွန်မကိုတော့ တကယ် ချစ်တယ်၊ ကျွန်မကို အမှန်တကယ်ချစ်တဲ့လူဟာ သူတစ်ယောက် ပဲရှိမယ်လို့ ထင်တယ်'

တူယက်သည် မျက်နှာကိုတစ်ဖက်၌ လှည့်ကာ သူ့မျက်နှာကို ဂျိုးဇက် ကတော့ ကြုံရာမရတော့သည့်မျက်နှာဖြင့် တူယက်အား စိုက် ကြည့်နေသည်။ တူယက်၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်စများ ဖြင့် ပြည့်လာသည်။

'သမီးသွားတော့မယ်၊ သမီးကို နောက်ထပ် အဆက် အသွယ် မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ သမီး ဖေဖေ ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ တယ်၊ သွားတော့မယ် ဖေဖေ'

တူယက်သည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ ခမောက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ထိန်း၍ လာလမ်းပလက်ဖောင်းအထိုင်း ပြန် ပြေးသည်။ တူယက်သည် ဂျိုးဇက်၏ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက် သွားသည် အထိ မရပ် မနား ပြေးဆဲ။ ဂျိုးဇက်ကတော့ သေးသွယ်ကြော့ရှင်းသော တူယက်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား နောက် မှနေ၍ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေဆဲ။ တူယက်သည် ဇာတ်ရုံရှေ့၌ ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသော လူအုပ်ကြား တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ထိုအချိန် အထိ ဂျိုးဇက်အား တစ်ချက်ကလေးမျှပင် ပြန်၍ လှည့်ကြည့် ဖော်မရ။

(ဆဋ္ဌမတွဲကို ဆက်လက် ဖတ်ရှုပါရန်။)

အပိုင်း (ခြောက်)

အမေရိကန်များ

(၁၉၆၃)

နောက်ဆုံးတွင် ဂျီနီဗာ ညီလာခံသည် ဗီယက်နမ် နိုင်ငံအား ဆယ်ခုနှစ်မျှော်ပြင်ကိုဗဟိုပြု၍ နှစ်ပိုင်းခွဲပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ပထမ အင်ဒိုချိုင်းနားစစ်ပွဲကို အဆုံးသတ်စေခဲ့သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ပြင်သစ်ယူနိုက်တပ်ဖွဲ့များ ဆယ်ခုနှစ်မျှော်ပြင်၏ တောဝါးဘက်ပိုင်း ဒေသကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပေးခဲ့ပြီး မြောက်ပိုင်းကို ကွန်မြူနစ်တို့အား အုပ်စိုးခွင့် ပေးခဲ့ကြ၏။

ညီလာခံ ကိုယ်စားလှယ်များက ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအား ယခုကဲ့သို့ နှစ်ပိုင်းခွဲခြားလိုက်ခြင်းသည် ယာယီမျှသာဖြစ်၍ နှစ်

နိုင်ငံ ပြန်လည် ပေါင်းစည်းရေးအတွက် နှစ်နှစ်အတွင်း ရွေးကောက်ပွဲများ ကျင်းပ၍ အောင်ရွက် သွား သင့် သည် ဟု သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။

သို့သော်လည်း ကိုရီးယားစစ်ပွဲ ပေါ်ပေါက်လာပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ နောက်ထပ် ကွန်မြူနစ်ဝါဒ လွှမ်းမိုးရာ နယ်မြေ ဒေသအသစ် အတိုးမခံဟု အိုင်အမ်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားသော အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသည် နောက်ဆုံး ဂျီနီဗာ သဘောတူညီချက် စာချုပ်များပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝါရှင်တန်သည် တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ သမ္မတဦးစွာဒင်ဒင်အား ဂျီနီဗာညီလာခံ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့် ကင်းကွာနေအောင် အားပေးခြင်းပြုခဲ့၏။

ထိုအချိန်က ယင်းအခြေအနေသည် သူတို့၏ ရည်မှန်းချက်နှင့် အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်နေသည့် အားလျော်စွာ တရုတ်နှင့် ဆိုဗီယက် ပြည်ထောင်စုတို့ကလည်း အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို အပြင်းအထန် ကွန့်ကွက်ခြင်း မပြုခဲ့ကြပေ။

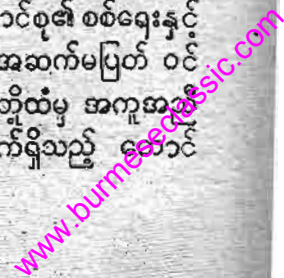
ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်ဂုံးအစိုးရသည် ယာယီ စစ်နယ်နိမိတ် အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော ဆယ်ခုနှစ်မျဉ်းကို တစ်မျိုးသားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော နိုင်ငံနယ်နိမိတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ရုံမျှမက ပြင်သစ်တို့အား အနိုင်ရခဲ့သည့် ဟိုချီမင်းကို အသားစီး ရစေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော ရွေးကောက်ပွဲများ ကျင်းပရေး လုပ်ငန်းကိုပါ မြောက်ပိုင်း ဟန့်ဒိုင်အစိုးရနှင့်ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

ပြင်သစ်တို့အပေါ် အောင်ပွဲခံခဲ့သော ဟိုချီမင်းသည် ဂျီနီဗာ ညီလာခံအပြီးတွင် တုန်ကန်ပြည်နယ် ထောင်ကုန်းများပေါ်မှဆင်းလာခဲ့၏။ ဂျီနီဗာ ညီလာခံ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ဟန့်ဒိုင်မြို့တော်၌ သူ၏ အစိုးရ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ရန် ဆင်းလာခဲ့ခြင်းပေတည်း။

ထိုအခါ မြောက်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသား ဗီယက်နမ် ကတ်သလစ် ဘာသာဝင် တစ်သန်း နီးပါးခန့်သည် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ကာ ပြင်သစ်တပ်များနှင့်အတူ တောင်ဗီယက်နမ်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ကြသည်။ ဟိုချီမင်းအား ထောက်ခံသည့် တောင်ပိုင်းသား လူကိုးသောင်းခန့် သည်လည်း မြောက်ပိုင်းသို့ ခြေပြောင်းသွားခဲ့ကြသည်။ ယင်းနိုင်ငံတွင် ပြောင်းရွှေ့ အခြေစိုက်မှုများသည် တစ်နိုင်ငံထဲ၌ ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်သူနှင့် ကွန်မြူနစ် ထောက်ခံသူဟူ၍ အုပ်စုနှစ်စု တည်ရှိလာခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ငါးနှစ်မျှ ကာလအတွင်း စစ်ရှည်ကြီး တိုက်ခိုက်လာခဲ့ရသဖြင့် မောပန်း နွမ်းနယ်နေကြသော ကွန်မြူနစ်တို့သည် မြောက်ဗီယက်နမ် နိုင်ငံ၌ သူတို့၏ အုပ်ချုပ်မှု တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေးကို ဇောက်ချ၍ လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ အလားတူပင် သမ္မတ ဦးစွာဒင်ဒင်ကလည်း တောင်ဗီယက်နမ်တွင် သူ၏အုပ်ချုပ်မှု တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေးကိုသာ အာရုံစိုက်၍ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ဤကာလအတွင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ စစ်ရေးနှင့် စီးပွားရေး အကူအညီများသည် ဆိုင်ဂုံးသို့ အဆက်မပြတ် ဝင်လာလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း အမေရိကန်တို့ထံမှ အကူအညီများကို အစုလိုက်အပုံလိုက် လက်ခံရယူလျက်ရှိသည့် တောင်

ဗီယက်နမ် ငိုဒင်ဒင် အစိုးရသည် ပြည်သူ့ပြည်သားများ အပေါ် အညာအတာ ကင်းမဲ့စွာ ဖိနှိပ်ချုပ်ခြယ်ခြင်း ပြုလာလျက်ရှိ၏။ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ဦးရေအများဆုံးဖြစ်သော တောင်သူ လယ်သမားများ၏ ထောက်ခံမှုကိုပင် ရရှိအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပေ။

ငိုဒင်ဒင်သည် ဟေးမြို့ရှိ မူးမတ်မျိုးနွယ်မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်သည်။ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော စိတ်ထားရှိသည့် ကက်သလစ်ဘာသာဝင် လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဘုရင် ဘိုဒိုင်က သူ့ထီးနန်း မစွန့်ခင်ကတည်းက ငိုဒင်ဒင်အား ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ငိုဒင်ဒင်သည် မရိုးသား မမှန်ကန်သော နည်းများဖြင့် ပြည်သူ့ဆန္ဒ ခံယူပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပပြီး သူ့ကိုယ်သူတောင် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ သမ္မတအဖြစ် ကြေညာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ငိုဒင်ဒင်သည် ဘာသာရေးဂိုဏ်းများနှင့် ယင်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင် တပ်ဖွဲ့များကို နှိမ်နင်းကာ တောင်ပိုင်းနယ်မြေအတွင်းမှ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေမှုများကို နှိပ်ကွပ်သည်။ ဤလုပ်ငန်းတွင် ဒင်းသည် အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့၏။ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသော နယ်မြေ အတော်များများတွင် တရားဥပဒေ ပြန်လည်စိုးမိုးကာ တည်ငြိမ်မှု ရှိလာသည်။

သို့သော်လည်း သူသည် လက်ထဲတွင် အာဏာ အချိန်ကြာကြာ တည်ရှိလာသည်နှင့်အမျှ သူ၏ အာဏာ တည်မြဲရေးအတွက် ပြည်သူ့အစိုးရ ဝါဒီများနှင့် လုံးဝ အညီအညွတ် မရှိသည့် နည်းလမ်းများကို ကျင့်သုံး လုပ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ဆွေမျိုးသားချင်း တပည့်သားမြေးများအား အလုပ်ခန့်ထားခြင်း၊ အခွင့်အရေးများ မေးအပ် ခံစားစေခြင်း စသည်တို့သည် ငိုဒင်ဒင် အစိုးရ၏ မထူးဆန်းသော လုပ်နည်း လုပ်ဟန်များ ဖြစ်လာသည်။ မတော်မတရား လုပ်မှုများ၊ အာဂတီ လိုက်စားမှုများ၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ မှုများနှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားမှုများသည် သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်များ ဖြစ်လာသည်။

သူ၏ညီ ငိုဒင်နုသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ အထင်ကြီးကာ အခြောက်တိုက် သွေးကြီးပြီး လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ကင်းကွာနေသူဖြစ်၏။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ဘဝင်မြင့်ရောဂါ စွဲကပ်နေသည့် စိတ်ရောဂါသည်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ငိုဒင်နုသည် အစိုးရ၏ လိုခွဲရေးဆိုင်ရာ နည်းအမျိုးမျိုးကို အသုံးပြုကာ အစိုးရအတိုက်အခံဟူသမျှကို ရက်စက်စွာနှိမ်နင်းသည်။ အသင့်အတင့် ဝေဖန်သူများကိုပင် ချမ်းသာမပေး၊ အစိုးရကို ဝေဖန်သူနှင့် သမျှ အားလုံးဖမ်း၍ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချသည်။ ဤသို့ဖြင့် မည်ညွတ်မှုများ၊ ပဋိပက္ခမှုများနှင့် မကျေနပ်မှု များ သည် အစိုင်အခဲများအဖြစ် တည်ရှိလာသည်။

ယင်းအခြေအနေကိုမြင်သောအခါ ဟိုချီမင်း၏အာရုံသည် တောင်ဗီယက်နမ်အပေါ် ပြန်လှည့်လာသည်။ သူ နှစ်ပေါင်း ၁၀ နီးဆယ်နီးပါးမျှ ပြုလုပ်ခဲ့သော တော်လှန်ရေးကိုအပြီးသတ် သွားသည်အထိ ဆောင်ရွက်ဖို့ တာစုလာလေတော့သည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် ဟိုသည့် အစီအစဉ်တစ်ရပ် ချမှတ်၍ အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်အတွင်းက မြောက်ပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ အခြေစိုက်ခဲ့ကြသော တောင်ပိုင်းသား

ကိုးသောင်းအား စနစ်တကျ လေ့ကျင့် သင်ကြား ပေး ပြီး တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်ဝင်စေသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ခန့်အတွင်း ကွန်မြူနစ်ကေဒါ များ သည် တသီးတခြားစီ ဖြစ်နေကြသည့် နိုင်ငံရေးပါတီများနှင့် သာ သာရေးဂိုဏ်းများအတွင်းသို့ စိမ့်ဝင် ယှဉ်ကုန်ကြသည်။

ထို့နောက် ယင်းတို့အားစုစည်းကာ 'မတ်ထရန်ဒန်တော့ ဂေဟနွန်း' ဟု ခေါ်သော 'တောင်ဗီယက်နမ် အ မျိုး သား လူတ် မြောက်ရေးတပ်ဦး' အဖွဲ့သစ်ကို ဖွဲ့ စည်းခဲ့ကြသည်။ အဖွဲ့၏ ဦးတည်ချက်မှာ 'ကိုလိုနီစနစ်အရေကို ခြုံထားသည့် ငိုဒင်ဒင်း နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့အား ချေမှုန်းရေး' ဖြစ်၏။ ယင်းတပ်ဦးသည် အေအာရ်ပီအင်ဟုခေါ်သော 'ဗီယက်နမ် သမ္မတနိုင်ငံစစ်တပ်' မှ ဖမ်းဆီးရမိသမျှ လက်နက်များဖြင့် လက် နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် တပ်ဦးအဖွဲ့သည် တောင်ဗီယက် နမ် နိုင်ငံအတွင်းရှိ ကျေးရွာအားလုံး၏ ငါးပုံလေးပုံကို မိမိတို့ ဘက်တော်သားများအဖြစ် အခိုင်အမာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင် ခဲ့သည်။ သမ္မတဒင်းအစိုးရ၏ ဝါဒဖြန့်ချိရေးဝန်ကြီးဌာနသည် လွတ်မြောက်ရေး တပ်ဦး၏ ဗီယက်ကောင်း သို့မဟုတ် ဗီယက် နမ်ကွန်မြူနစ်တို့၏ အဖွဲ့ဝင်အရေအတွက်ကို အတိအကျ မခန့် မှန်းနိုင်။ ဗီယက်ကောင်းတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကတော့ ယခင်က ဗီယက်မင်းတို့လှုပ်ရှားမှုလိုပင် ဆက်လက်၍ လှုပ်ရှားနေသည်။

ဗီယက်ကောင်းတို့သည် ပညာမဲ့ တောင်သူလယ်သမားများ ကြား၌ ပြင်သစ်ဆန်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်ဝင်အောင် ဆောင် ရွက်ရာ၌ ယခင်ကသုံးခဲ့သည့်အတိုင်း ဝါဒဖြန့်ခြင်းနှင့် အကြမ်း

ဖက်ခြင်း နည်းစနစ်များကို စနစ်တကျ အသုံး ပြု ခဲ့ ကြ ၏။ တကယ်တော့လည်း ထိုနည်းစနစ်များသည် များစွာထိရောက်မှု ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအနေဖြင့် ခေတ်အဆက်ဆက်နှင့် ပြားဖြစ်ခဲ့ရသည့် တောင်ဗီယက်နမ် တောင်သူလယ်သမားများ သည် သမ္မတဒင်း၏ လက်အောက်တွင်လည်း နင်းပြားပင် ဖြစ် နေကြသည်ကို မြင်အောင်မကြည့်နိုင်။ တောင်သူလယ်သမား များကလည်း ငိုဒင်ဒင်းနှင့် သူ့အစိုးရသည် သူတို့အား နှစ် ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးမျှ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့် မူးကြီးမတ်ကြီးများ နှင့် ခြားနားခြင်းရှိသည်ဟု မမြင်။ သူတို့အမြင်တွင် ခြားနားမှု ဟူ၍ တစ်ခုသာရှိ၏။ ယခု အုပ်ချုပ်နေသူများ၏ နောက်ကွယ်ရှိ လူဖြူ အရှင်သခင်များသည် ဟိုတုန်းကလို ပြင်သစ်များမဟုတ်။ ပြင်သစ်များ၏နေရာတွင် အမေရိကန်များ ဖြစ်နေ သည်။ သူတို့ အဖို့ ဤတစ်ချက်သာလျှင် ထူးခြားသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝါရှင်တန်ကလည်း အဖွဲ့သစ်ဖြစ်သော လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး အဖွဲ့အား ကွန်မြူနစ် ကျူးကျော်မှု အရေခြုံထားသည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဟုပင် မြင်ထားသည်။ မော်စကို နှင့် ပီကင်းတို့၏ ညွှန်ကြားမှုကို ရယူ၍ လှုပ်ရှားနေသောအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ဟုသာ အသေသတ်မှတ်ထားသည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ် သမ္မတ ဂျန် အက်ဖ် ကနေဒီ တက်လာသောအခါ သူ့နိုင်ငံသည် 'လွတ် လပ်မှုအသက် ရှင်သန်ရေးအတွက် မည်သည့်တာဝန်ကိုမဆို သူ့ သင့်သည်။ မည်သည့်တန်ဖိုးကိုမဆို ပေးသင့်သည်' ဟု ဆုံးဖြတ် ခဲ့၏။ တောင်ဗီယက်နမ်သည် ယင်းစိတ်ကူး သို့မဟုတ် ယင်း

ဝါးကို လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်သင့်သည့် နေ့ ရာ တစ်နေရာဟုလည်း ယူဆခဲ့ဟန်တူ၏။

ထိုအချိန်က ဆိုင်ငုံတွင်တည်ထောင်ထားသည့် စစ်အကြံပေးအဖွဲ့များ၌ အမေရိကန်အကြံပေးအရာရှိ ခုနှစ်ရာမျှသာရှိသည်။ ယင်းမှာလည်း ၁၉၅၀ ခုနှစ်အတွင်းက တာဝန်ချထားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက် နှစ်အနည်းငယ်မျှအတွင်းတွင် သမ္မတကနေဒီသည် စစ်အကြံပေး အရေးအတွက်ကို နှစ်စဉ်တိုးပေးခဲ့သည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် နေ့စဉ်ဖြစ်ပွားနေသော တောတွင်းနှင့် စပါးခင်းစစ်ပွဲအတွက် ငွေဒေါ်လာ တစ်သန်းခွဲမျှ အကုန်အကျခံခဲ့ပြီး တိုက်ပွဲများတွင် အမေရိကန်စစ်အကြံပေးအဖွဲ့ဝင် တပ်သားပေါင်း တစ်သောင်းခြောက်ထောင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ တိုက်ပွဲတွင် သေကြေပျက်စီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူဦးရေ မှာလည်း တိုးတက်လာသည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်အတွင်းက အမေရိကန်တပ်သား ဆယ်လေးဦးသာသေဆုံးခဲ့သော်လည်း ၁၉၆၂ ခုနှစ်အကုန်တွင် တစ်ရာကျော်မျှ ကျဆုံးခဲ့လေသည်။

နိုင်ငံရေးသဘောဆန်သော လုပ်နည်း လုပ်ဟန်များတွင်လည်း အမေရိကန် ထောက်ပံ့ငွေများကို သုံးခဲ့သည်။ စစ်ရေးနည်းဗျူဟာ တစ်ရပ်အနေဖြင့် 'တပ်စည်းရိုးကာ ကျေးရွာများ' တည်ဆောက်ခဲ့ရာ ယင်းလုပ်ငန်းအတွက် အမေရိကန်နိုင်ငံသည် ငွေကြေးအမြောက်အမြား ကုန်ကျခဲ့သည်။

ဗီယက်ကောင်းပြောက်ကျားများ၏ အဓိက ကျောထောက် နောက်ခံသည် လူများဖြစ်၏။ ထိုလူများနှင့် ပြောက်ကျားများကို အဆက်အသွယ် မလုပ်နိုင်အောင် ခွဲပစ်နိုင်လျှင် ဗီယက်

ကောင်းတို့အဖို့ နာလန်ထူနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ဤသို့ဖြင့် လေးဖက်လေးတန်မှ သံဆူးကြီးများ ကာရံပြီး ပတ်ပတ်လည် တွင်လည်း ကတုတ်များတူးကာ ဝါးငြောင့်များ ထောင်ထားသည့် ကျေးရွာများ တည်ဆောက်သည်။ လယ်သမားများအား ထိုရွာများသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေစေသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် တောင်ဗီယက်နှစ်နိုင်ငံ လယ်သမား သန်းပေါင်း ဆယ်ငါးသန်းအနက် ဆယ်သန်းတိတိကို တပ်စည်းရိုးကာ ကျေးရွာများအတွင်းသို့ သွတ်သွင်းနေရာချထားနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ထောင်ဗီယက်နှစ် နိုင်ငံ၏ လုပ်ငန်း အားလုံးလိုလိုတွင် အမေရိကန်တို့၏ အကူအညီများ၊ အထောက်အပံ့ များနှင့် မကင်းသည်မှာ မှန်သော်လည်း စစ်မြေပြင်တွင် အမေရိကန် စစ်အကြံပေးများနှင့် အာရှတိုက်သား ဗီယက်နှစ် စစ်သားများအကြား၌ ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်မှုများ မကြာခဏ ပေါ်လာတတ်သည်။ ယင်းပြဿနာသည် အထိုက်အလျောက် ကြီးမားသည့် ဆက်ဆံရေးတင်းမာမှုအခြေအနေကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

သမ္မတဒင်းတွင် အစွဲအလမ်းတစ်ခုရှိသည်။ သူ့တပ်များတွင် အကျအဆုံး နည်းနိုင်သမျှ နည်းရမည် ဟူသော အစွဲဖြစ်၏။ ယင်းအစွဲကြောင့် ကျဆုံးသူ အရေအတွက်များလျှင် တာဝန်ရှိသော အရာရှိများအားရာထူးအဆင့် လျှော့ပစ်တတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန်များသည်စစ်မြေပြင်ရောက်သည့်အခါ ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ရမည့်အစား ရန်သူနှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့အောင်

ရွှေောင်လိုသည့် ဗီယက်နမ်တပ်သားများနှင့် ကြုံနေရတတ်သည်။ ထိုအခါ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကြားတွင် အဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်လာ တတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမေရိကန် ရဟတ်ယာဉ်များနှင့် လက် နက်တပ်ဆင်ထားသော မြစ်ပြင်သုံးတိုက်ရေယာဉ်များ အများ အပြား သုံးစွဲလာသည့်အခါ ဗီယက်ကောင်းတို့ဘက်မှ အကျ အဆုံး အဆမတန် များလာခဲ့သည်။ စစ်ရေးအရ ဗီယက် ကောင်းတို့ဘက်မှ များစွာအထိနာလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ တစ် ဖက်မှ စစ်ရေးသာမှုများနှင့် တပ်စည်းရုံးကာ ကျေးရွာတည် ထောင်သည့် လုပ်ငန်းများကို တို့ပြန်နိုင်ရန်အတွက် ဟန့်နှိပ်ရုံ ဟိုချီမင်း အစိုးရက အစီအစဉ်တစ်ရပ် ချမှတ်ဆောင်ရွက် သည်။

ယင်းအစီအစဉ်အရ ဒီနံဘင်ဖူးခံတပ်တွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက် ခဲ့ကြသည့် အဆင့်အမြင့်မားဆုံးသော မြောက်ဗီယက်နမ် ပါတီ ကေဒါ များအား တောင်ဗီယက်နမ်သို့ စေလွှတ်ခဲ့၏။ စေ လွှတ်ရာ၌ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။တောင် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ပုန်ကန်ထကြွမှုများသည် သူ့နိုင်ငံတွင်း အရေးအခင်း တစ်ခုမျှသာဖြစ်၍ ပြင်ပမှ စွက် ဖက်ခြင်းမရှိဟု ယုံကြည်ကြစေလိုသောကြောင့် အစီအစဉ်ကို လျှို့ဝှက်၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယင်းအစီအစဉ်ကြောင့် လွတ်မြောက် ရေးတပ်ဦး၏ အင်အားသည် ပို၍ တောင့်တင်း ခိုင်မာသွားခဲ့ ၏။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၏ နှစ်ဦးပိုင်းလများအတွင်းတွင် စစ်ပွဲ၏

အဓိက အသက်သွေးကြောဖြစ်သည့် မဲခေါင် မြစ်ဝှမ်းဒေသ အတွင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကြီးမားပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ များ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုဒေသတွင် ယခင်ကထက် ပိုမို အင်အား တောင့်တင်းပြီး စနစ်တကျဖွဲ့စည်းထားသော ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားများနှင့် အမေရိကန်လက်နက်များ တပ်ဆင် ထားသည့် သမ္မတ ငိုဒင်ဒင်း၏တပ်များသည် မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်း ဒေသတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးနိုင်ရေးအတွက် တစ်ဖက်နှင့် တစ် ဖက် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြသည့် တိုက်ပွဲသစ်များသည် ပေါ်ပေါက်လာရလေတော့သည်။

ဇင်သည် ရဟတ်ယာဉ်၏ ဖွင့်ထားသည့် တံခါး ပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများသည် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားကြသည့်နယ် ရှိသည်။ သူတို့သည် ဝတ်စုံများကို ဝတ်၍ ကျောပိုးအိတ်များကို လွယ်ကာ သံခမောက်များကို ဆောင်းထားပြီး အမေရိကန် အမ် ၂ မောင်းပြန် သေနတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြသော်လည်း ရဟတ်ယာဉ်ကြမ်းပြင်ထက်၌ တော့တော့ဝေဝေ ငေးငေးမောမောနှင့် ထင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့၏ ပုံပန်းသည် မသွားလိုသည့် ခရီးရှည်ကြီး တစ်ခုကို ပျင်းရိငြိုးငွေ့စွာဖြင့် သည်းခံ ဆောင့်အည်းပြီး လိုက်ပါသွားနေကြရသည့် ဘဝန်ကား ခရီးသည်တစ်စုနှင့် တူနေသည်။ အားလုံး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိကြသော်လည်း ရံဖန်ရံခါတွင်မူ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကား တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ စိတ်မပါ့တပါးဖြင့် ပြောကြသည်။

(၁)

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တပ်မတော်မှ အိပ်ချ် ၂၁ အမျိုးအစား ရဟတ်ယာဉ် ဆယ်နှစ်စီးသည် မြစ်ဝှမ်းဒေသ၏ ရွှံ့နွံများဖြင့် နောက်ကျီနေသော ရေပြင်များထက်တွင် ပျံလျက် ရှိကြ၏။ သစ်ပင်ကြီးများ၏ ထိပ်ဖျားများနှင့် လွတ်ရံ မျှရှိသော အမြင့်မှနေ၍ စပါးခင်းများကိုဖြတ်သန်းပြီး ပျံနေကြခြင်းဖြစ်သဖြင့် ရဟတ်ယာဉ် ဒလက်များ၏ လည်ပတ်သံ တစီးစီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် ပွက်ပွက်ညံ့လျက် ရှိသည်။ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ရွှေ့လျားနေကြသော ရဟတ်ယာဉ်များ၏ ငှက်ပျောသီးပုံကိုယ်လုံးများသည် အောက်ဖက် လယ်ကွင်းများပေါ်၌ လျှံတက်နေသည့် ရေပြင်များ ထက်တွင် အရိပ်များထင်လျက်ရှိလေသည်။

ရွှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်သွားနေသည့် ရဟတ်ယာဉ်ထဲရှိ အစိမ်းပုပ်ရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် တောင်ဗီယက်နမ် စစ်သား တစ်

သူတို့ကြား၌ ထိုင်နေကြသည့် အမေရိကန် အရာရှိနှစ်ဦးသည်လည်း အောက်ဘက်ရှိ ဝပါးခင်းများနှင့် ရေကာတာများ၏ မြင်ကွင်းကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ဂရုစိုက် ကြည့်လာကြသည်။ တောင်ဗီယက်နမ် စစ်သားများနှင့် ယှဉ်လိုက်သည့် အခါ သူတို့သည် လူ့ဘီလူးကြီးများနှင့် တူနေသည်။ သူတို့သည် တောအုပ်များကို မြင်လိုက်လျှင် အထူး ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ကြသည်။ မြစ်ဝှမ်းဒေသရှိ ကျေးရွာများ၏ ထုံးစံအတိုင်း ရွာပတ်ပတ်လည်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ ဝိုင်းရံကာ အုပ်အုပ် ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ရွာများကို မြင်လျှင်လည်း သူတို့သည် အထူးတလည် အာရုံစိုက်၍ ကြည့်လာတတ်ကြလေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်၏ ရွှေပေါက်နှင့် နောက်ပေါက် များတွင် အမေရိကန် တပ်ကြပ်နှစ်ယောက် ရှိသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံး အစုံသည် စပါးခင်းများ၏ ရွှေ နောက် ဝဲယာကို မျက်ခြည် မပြတ် ကြည့်လာကြသည်။ သူတို့၏ အကြည့်များ သွားရာ နောက်သို့ သူတို့ကိုင်ထားသည့် မက်ရှင်းဂန်း စက်သေနတ် ပြောင်းဝများသည် လိုက်ပါ သွားနေကြသည်။ သူတို့သည် ဗီယက်ကောင်း လက်ဖြောင့်တပ်သားများ ပုန်းအောင်း နေ လိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော နေရာများကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှု ရှာဖွေနေကြခြင်း ပေတည်း။

အမေရိကန်များနှင့် ဗီယက်နမ် စစ်သားများသည် သူတို့ နောက်ဘက်၌ ထိုင်နေသည့် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး ရုပ်မြင် သံကြား သတင်းထောက်ဘက်သို့ မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ကြ သည်။ အမျိုးသမီး၏ အသားအရောင်သည် ဖြူဖျော့ဖျော့။ ရွှေရောင်ဆံပင်များသည် တံဆိပ် တပ်ထားသည့် စစ်ဦးထုပ် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိကြ၏။

အမျိုးသမီးသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ဘေးနားမှ ရုပ်မြင် သံကြား ကင်မရာမင်းနှစ်ယောက်နှင့် တီးတိုး စကားပြောနေ တတ်သည်။ စကား ပြောစရာမရှိသည့် အခါများတွင်မူ သူ့ မျက်လုံးများသည် ရဟတ်ယာဉ် တံခါးပေါက်မှနေ၍ အပြင် ဘက်ရှိ မြင်ကွင်းများကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေလေ့ ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုကို ဖုံးကွယ်ထား။ သို့တ စေလည်း တစ်ခါတစ်ရံ မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းဒေသ၏ လှပသော ရှုခင်းများအပေါ် စိတ်ဝင်တစား ရှိနေသည့် အခါများတွင်

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု အရိပ်အငွေ့များသည် ပျောက်ကွယ်နေတတ် လေသည်။

ရဟတ်ယာဉ်အတွင်း၌ လိုက်ပါလာကြသည့် အခြားလူ များလိုပင် အမျိုးသမီးသည် အောက်ဘက် စပါးခင်းများ၏ အေးဆေး တည်ငြိမ်မှုအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချ၍ မမြင်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိနေသည်။

တကယ်တော့ နုံးမြေများ လွှမ်းမိုးရာ ဤမဲခေါင်မြစ်ဝှမ်း ဒေသသည် အလွန် မြေဩဇာကောင်းသော ဒေသ ဖြစ်သည်။ ဤဒေသတွင် လူအများ အခြေချနေထိုင်ပြီး ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး လာခဲ့ကြသည်မှာ ယဉ်ကျေးမှုဆောင်မြည် သန်းလာသည့် အချိန် မှ စတင်ခဲ့ဟန်တူ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့၏ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းတွင် ဦးချိုရှိသော ကျွန်းနား တိရစ္ဆာန်များနှင့် သစ် သား ထွန်ထယ်များကို အသုံးပြုလာခဲ့ကြဟန် တူ၏။

ယနေ့ အချိန်ထိ တောင်ဗီယက်နမ် လယ်သမား တို့၏ အခြေအနေသည် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသေး။ သူတို့ ဘိုးဘွား ဘီဘင်များ ခေတ်ကလိုပင် ခန့်မိုး ထရံကာ ဝါးကဲများနှင့် နေထိုင်ကာ မိရိုးဖလာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကို ရှေးမှပျက် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေကြ ဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အေးချမ်း တည်ငြိမ်မှု အသွင်အပြင်သည် နေရာတိုင်းတွင် တည်ရှိနေ၏။

သို့သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူကား ထိုအေးချမ်း တည် ငြိမ်မှုသည် အပေါ်ယံအလွှာ အဖြစ်သာ တည်ရှိတော့၏။ ထို အပေါ်ယံအလွှာ မျက်နှာပြင် အောက်တွင် ပြောင်းလဲမှု အများအပြားသည် ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိခဲ့လေပြီ။

ရဟတ်ယာဉ်ထဲ၌ ပါလာကြသူများသည် ထိုပြောင်းလဲမှုများကို မျက်စိနှင့် မမြင်ကြရသော်လည်း စိတ်ကတော့ သိနေကြသည်။ ဟိုချီမင်းနှင့် သူ၏ မတ်စ်ဝါဒသစ္စာတော်ခံ ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားများသည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ သူတို့လှမ်းမြင်နေရသည့် ရေပြင်များအောက်တွင် ရေငုပ်၍ ပုန်းအောင်းနေကောင်း နေလိမ့်မည်ဟူသော အသိရှိနေကြသည်။ ဤပြောက်ကျားများသည် ရေအောက်၌ ပုန်းအောင်းနေကြသည့်အခါ ဝါးခေါင်းများကို လေရှူပြန်အဖြစ် အသုံးပြုကာ ပါးစပ်တွင် တပ်ထားလေ့ရှိကြ၏။ သို့တည်းမဟုတ် သူတို့လူစုသည် ကျေးရွာများ အောက်တည့်တည့်တွင် ဖောက်ထားသည့် ဥမင်လိုက်ခေါင်းများထဲ၌ ဝင်နေကြလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ဝင်နေသည့် အခါတွင်လည်း သူတို့အား ‘ရွာဖွေ သုတ်သင်မည့်’ စစ်သားများနှင့် ထိပ်တိုက် မတွေ့လိုသည့်အခါ တစ်နေ့လုံး မထွက်တော့ဘဲ ပုန်းအောင်းနေတတ်ကြလေသည်။

အကယ်၍ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံပြီး တိုက်ခိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အခါတွင်မူ ‘မော့ခလင်း’ ဟု ခေါ်သော ‘ပစ်မှတ်ရွာ’ ကို စနစ်တကျ ရွေးချယ်သည်။ ယင်းပစ်မှတ်ရွာ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများပေါ်သို့ လူစုခွဲ၍ တက်ခါ ပုန်းအောင်း စောင့်ဆိုင်းနေတတ်ကြသည်။ အမေရိကန်နှင့် တောင်ဗီယက်နမ် စစ်သားများ ရဟတ်ယာဉ်များပေါ်မှ ရေမြှုပ်နေသည့် စပါးခင်းများပေါ် ခုန်ဆင်းပြီး ရွေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်ရန် တာစုနေချိန်ကျခါမှ ဘူးခနဲ ပေါ်လာတတ်ကြသည်။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း အမေရိကန်

ရဟတ်ယာဉ်များသည် မြေပြင်နှင့် ဆယ်ပေကွာ အမြင့်မှ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပျံသန်းကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဗီယက်နမ် သမ္မတနိုင်ငံ စစ်တပ်၏ အမှတ်ခုနစ် တပ်မဟာဌာနချုပ်သည် ဆိုင်ဂိုမြို့စောင့်၏တောင်ဘက် မိုင်လေးဆယ်အကွာ ‘မိုင်သို’ ၌ တည်ရှိသည်။ မိုင်သိုမှ ထွက်လာသမျှ ရဟတ်ယာဉ် အုပ်စုများသည် သတ်မှတ်နယ်မြေတွင်းသို့ မဝင်မီ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ပေသုံးထောင်အမြင့်မှ ပျံသန်းကြရသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပျံသန်းကြရခြင်းမှာ ချုံကြီးချုံကြား သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြား၌ ပုန်းအောင်းနေလေ့ရှိသော ဗီယက်ကောင်း လက်ဖြောင့်တပ်သားများ၏ သေနတ်ရန်မှ ရှောင်ကွင်းနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ပစ်မှတ်ရွာနှင့် အနီးဆုံးမြေပြင်သို့ ချဉ်းကပ်မိသော အခါတွင်မူ ယာဉ်မှူးများသည် ရဟတ်ယာဉ်များကို အရှိန်အဟုန်မြှင့်၍ သစ်ပင်ကြီးများ အောက်ခြေသို့ ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်လေ့ ရှိလေသည်။

အိပ်ချ် ၂၁ ရဟတ်ယာဉ်များ၏ အရှိန်အဟုန်သည် ရုတ်တရက် မြင့်တက်လာသည်။ လိုက်ပါလာကြသူအားလုံးသည် မိမိတို့ ရည်မှန်းထားသောနေရာသို့ နီးကပ်လာကြပြီဟု နားလည်လိုက်ကြ၏။ ရဟတ်ယာဉ်များသည် ရွာများ ဘက် သို့ ဦးစိုက်၍ ပျံသန်းကြ၏။ ရွာများ၏ ပတ်ပတ်လည်ရှိ အုန်းပင်များနှင့် ငှက်ပျောပင်များသည် ယိမ်းထိုး လွှပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။

အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးက သူ့ကင်မရာမင်း၏ ပခုံးကိုတို့၍ အချက်ပေးလိုက်သောအခါ ကင်မရာမင်းသည် တံခါးပေါက်မှနေ၍ အောက်ဘက်မှ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို ကင်မရာဖြင့်

မှတ်တမ်းတင်သည်။ ခန့်မှီး ထရိုကားတဲများ၊ တံခါးဝများမှ ရပ်၍ မျှော်ကြည့်နေကြသည့် မိန်းမများနှင့် ကလေးများ၊ ပြေးလွှားနေကြသည့် ကြက်များ၊ ဘဲများနှင့် ဝက်များအား လုံးသည် တစ်ခုချင်းစီ ကင်မရာမှန်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ထိပ်ဆုံး ကျေးရွာနှင့် ကိုက်နှင်ရာခန့်အကွာတွင် ကျယ်ဝန်း ပြန့်ပြူးသော ရေကန်တစ်ခုရှိသည်။ ရဟတ်ယာဉ်များ၏ အရှိန်သည် ထိုရေကန်တစ်ခုပေါ်အရောက်တွင် တန့်သွားသည်။ အိပ်ချီ ၂၁ များ မြေပြင်ပေါ် ရပ်နားမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းမှ ဘောင်ဗီယက်နမ် တပ်သားများနှင့် သူတို့၏ စစ်အကြံပေး အမေရိကန်များသည် မြေပြင်သို့ခုန်ဆင်းကာ မည်းညစ်ညစ်ရေများ ဝပ်နေသည့် စပါးခင်းများကို ဖြတ်၍ ရွာခြေသို့ ချဉ်းကပ်ကြသည်။

ရွှေဆုံး ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ စစ်သားများ မြေဥဂြိုဟ်ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အ ဝီ လိပ် အ မျိုး သ မီး နှင့် သူ၏ ကင်မရာအဖွဲ့သည် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလာကြသည်။ အမျိုးသမီးသည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှနေ၍ ရေကန်တစ်ခုပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်တွင် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင် ဘောင်ဗီယက်နမ် တပ်သားများသည် ရေမြုပ်နေသောလယ်ကွင်းများကိုဖြတ်သွားနေကြသည်။ မောင်းပြန်သေနတ်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ခေါင်းပေါ် မြှောက်ထားကြသည်။

ကင်မရာမင်းကတော့ သူတို့အားလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ကျေနပ်လောက်

သည့် မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ကင်မရာကို အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ အသံဖမ်းသမားကလည်း စကားပြောခွက်ကို အမျိုးသမီးလက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်ပြီး အသံဖမ်း စက်ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

‘အခု ရုပ်မြင်သံကြား ပရိသတ်ရဲ့ မျက်စိအောက်မှာ ရောက်နေတဲ့ ရှုခင်းဟာ အလွန်ပူအိုက်တဲ့ အ ရှေ့ တောင် အာ ရှ ရဲ့ မထင်မရှား ဒေသတစ်ခုက စပါးခင်းတွေဖြစ်ပါတယ်။ အခု ဒီလယ်ကွင်းတွေဟာ အနောက်ဘက်ကမ္ဘာနဲ့ ကွန်မြူနစ်ကမ္ဘာတို့ ကြားမှာ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ စစ်ပွဲသစ်တစ်ပွဲရဲ့ ရွှေတန်း စစ်မြေပြင် ဖြစ်သွားပါပြီရှင်’

အမျိုးသမီးသည် စကားပြောခွက်ကို ပါးစပ်နှင့်အပ်ကာ ရဟတ်ယာဉ်စက်သံများအား လှမ်းမိုးသွားအောင် အသံကို ကျယ်နိုင်သမျှကျယ်အောင် အော်၍ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် လို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးနဲ့ ကိုရီးယားစစ်ပွဲအတွင်းက ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဗဟိုလီတွေ မှတ်မိနေတဲ့ ရွှေတန်းစစ်မြေပြင်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အခု မြင်နေရတဲ့ တောင်ဗီယက်နမ် စစ်တပ်နဲ့ အမေရိကန် စစ်အကြံပေး အရာရှိတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ နောက်ဘက်မှာရှိနေတဲ့ ပစ်မှတ်ရွာထဲက ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားတွေမသိအောင် ချီတက်နေကြတာပါ။ အခု ကျွန်မပြောနေတဲ့ ပစ်မှတ်ရွာဟာ ဒီဘက်ဒေသမှာ ရှိနေတဲ့ ကျေးရွာပေါင်း ၁၂ ခုထက်အနက်က တစ်ရွာဖြစ်ပါတယ်။ ပြောက်ကျား တပ်သားတွေဟာ သစ်တောကြီးတွေထဲမှာ သို့မဟုတ် ရွာသူရွာသားတွေကြားမှာ အလွယ်တကူ ဖုန်းအောင်းနေနိုင်ကြတဲ့အတွက် အခုလို တပ်နဲ့ချီတက်ပြီး ရွာပွေ

တဲ့အခါမှာ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ အကယ်၍ အခု မြင်နေရတဲ့တပ်ဖွဲ့ဟာ ဗီယက်ကောင်းတွေကိုမိသည့်တိုင်အောင် ဒီလို အောင်မြင်မှုမျိုးဟာ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ရနိုင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ မသိနိုင် မခန့်မှန်းနိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ပြောက်ကျားတွေဟာ တိုက်ပွဲတိုက်ပွဲဖြစ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျဆုံးသွားတဲ့လူတွေကိုသယ်ပြီး နီးစပ်ရာ တောအုပ်ကြီးတွေထဲဝင်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်လို့ပါ။

ကျေးရွာအစပ် သင်ပင်အုပ်အုပ်ဆီမှ သေနတ်သံများထွက်ပေါ်လာသည်။ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းထောက် အမျိုးသမီးသည် ဒူးထောက်၍ ထိုင် ထိုင်နေရာမှ ဘေးသို့လှဲချလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ရဟတ်ယာဉ်စက်သံများ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းလာသည်။ အိပ်ချ် ၂၁ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီးသည် ဖြုန်းခနဲ အပေါ်သို့ ထိုးတက်သွားသည်။ ရဟတ်ယာဉ်ထဲမှ မက်ရှင်းဂန်း စက်သေနတ်ကိုင်တပ်ကြပ်များအား တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်အတွက် လိုက်ပို့ခြင်းဖြစ်၏။

ရွှေဆုံးမှသွားနေကြသည့် ဗီယက်နမ် စစ်သားများသည် ရွာခြေရှိ သစ်ပင်များဆီသို့ အပြေးအလွှားချီတက်သွားကြသည်။ ကင်မရာမင်းသည် ထိုမြင်ကွင်းကို လက်လွှတ်မခံ။ လက်ထဲမှ ကင်မရာဖြင့် စက္ကန်အနည်းငယ်ကြာမျှ အကုန်ခံ၍ မရအရ ရိုက်ယူသည်။

အခု တိုက်ပွဲမျိုးဟာ ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားတွေကို ရွာဖွေသုတ်သင်တဲ့အခါတိုင်း ကြုံရတတ်တဲ့ တိုက်ပွဲမျိုးပါ။ ပေါ်ချင်တဲ့အခါ ဖြုန်းခနဲ ပေါ်လာပြီး ပျောက်ချင်တဲ့အခါ ဖြုန်းခနဲ ပျောက်သွားတတ်တဲ့ ပြောက်ကျားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရ

တဲ့ စစ်ပွဲဟာ ဒါမျိုးတွေနဲ့ မကြာခဏကြုံရတတ်ပါတယ်။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ အဓိက မေးခွန်းက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အမေရိကန်နိုင်ငံဟာ သူ့ ရဲ့ အဆမတန် တိုးတက်ခြင်းမားနေတဲ့ စစ်လက်နက်အင်အားနဲ့ တောင်ဗီယက်နမ် နိုင်ငံက သူတို့ရဲ့ ရန်သူတွေကို နှိမ်နင်းရာမှာ ထိရောက်စွာ ကူညီနိုင်ပါ့မလား ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ဒီစစ်ပွဲငယ်ကလေးဟာ ဒီထက်ကြီးမားတဲ့ စစ်ပွဲကြီးကို ဖြစ်ပေါ်လာစေနိုင်မလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ ကျွန်မတို့ အခု ဒီနေရာကို ရောက်လာတာဟာ ဒီမေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေကို ရွာဖွေဖို့ပါပဲ ရှင်။

စကားအဆုံးတွင် အမျိုးသမီးသည် ရွှံ့နွံများ ထူထပ်လှသော စပါးခင်းထဲသို့ဆင်းကာ ရွာခြေရှိ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ဆီသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ လျှောက်သွားသည်။ ကင်မရာမင်းသည် အမျိုးသမီးအား နောက်မှနေ၍ တစ်မိနစ်ခန့်ကြာမျှ ရိုက်ယူသည်။ ရွှေမှသွားနေသော ဗီယက်နမ် တပ်ကြပ်က သူတို့အား သူ့ နောက်မှလိုက်ရန် လက်လှမ်းပြသည်။ မိမိတို့၏ပစ္စည်းများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍ အထက်သို့ မြောက်ထားသော ကင်မရာမင်းနှင့် အသံဖမ်းဆရာတို့သည် အလွန်မနှစ်မျိုးသော ဗျက်နှာထားများဖြင့် သတင်းထောက် အမျိုးသမီး နောက်မှ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

အမေရိကန် စစ်အကြံပေးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးလီယွန်နယ်တောက်
သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တစ်ခွန်းမျှ တိုးတိုးထား ကျိန်
ဆဲလိုက်သည်။

‘တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဗီယက်နမ် တပ်မတော် ထောက်လှမ်း
ရေး တယ်လောက် တော်သလဲ၊ ယှဉ်လိုက်ပြီဆိုရင် ဗီယက်
ကောင်း ထောက်လှမ်းရေးက အမြဲတမ်း အသားစီးရသွားတာ
ချည်းပဲ’

သူသည် မေးစေ့မှ သံခမောက်ကြီးကို ဖြေလိုက်ပြီး သူ့
ဘေး၌ ရပ်နေသည့် ဝက်စံပိုင်စစ်တက္ကသိုလ်ဆင်း ဗိုလ်ကလေး
၏ မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်သည်။

‘အရိပ်အခြည်ကြည့်ရတာကတော့ ပြောက်ကျား တပ်ရင်း
တစ်ရင်း ဒီရွာမှာ မကြာသေးခင်က စခန်းချသွားပုံ ပေါ်
တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလောက်ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်တွေ ဒီ
အနီးအနားမှာ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီရွာနဲ့ ငါးမိုင် ပစ်
လည်အတွင်းမှာတောင် ရှိဖို့မလွယ်တော့ဘူး’

ကျွန်တော်တို့ အဆုံးအဖြတ်ပြုတာ မမြန်လွန်းဘူးလား
ဗိုလ်ကြီးရယ်’ ဟု ဗိုလ်ကလေး ဂေရီရှားမင်းက မေးသည်။
‘မြေပုံထဲမှာတွေ့နေရတဲ့အတိုင်းဆိုရင် တူးမြောင်းတစ်လျှောက်
မှာ ရွာငယ်ကလေးတွေ ဒါဇင်ဝက်လောက် ရှိနေသေးတာ
ပဲ’

‘ဒီပုံအတိုင်းချည်းပဲ သားရေ၊ ဒီပုံအတိုင်းချည်းပဲကျ၊
သိလား၊ မင်း အဲဒီရွာတွေကို ရောက်သွားရင်လဲ ဗီယက်
ကောင်းတွေကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် တွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊
ဒီမှာ နှစ်နှစ်လောက် နေလိုက်ရရင် မင်းသိလာမှာပဲ’

(၂)

တပ်သားများ ရောက်သွားချိန်တွင် ရွာထဲ၌ လူမရှိတော့ပေ။
ထဲတစ်လုံးအောက်၌ မြေကြီးကို ယက်နေသော ပိန်လီလို့ကြက်
တစ်အုပ်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ အသံဗလံလည်း မကြားရ။ တစ်
ရွာလုံး တိတ်လျက်ရှိ၏။ ဗီယက်နမ် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီး ဟိုအနီး
က အချက်ပြလိုက်သောအခါ သူ့နောက်မှ စစ်သားများ
သည် ရွာထဲသို့ဝင်ကြသည်။ တစ်ထဲဝင်တစ်ထဲထွက် ရွာဖွေကြ
သည်။ နောက် မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားသည့်အခါ
တွင်မူ ရွာလယ်ကောင် မြေကွက်လပ်ပေါ်၌ လယ်သူမသုံးဦး
ရပ်နေသည်ကို မြင်ကြရသည်။ သုံးယောက်စလုံး အရောင်
အဆင်းကင်းမဲ့နေသည့် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီများ
ဝတ်ထားကြသည်။ မျက်နှာများကလည်း ကြည်ကြည်သာ
သာ မရှိ။ တစ်ရွာလုံး ပိုက်စိပ်တိုက် ရွာဖွေလိုက်သည့်အခါ
ဤမိန်းမကြီး သုံးဦးမှတစ်ပါးအခြားမည်သူ့ ကိုမျှမတွေ့ကြရ။

ပိန်ပါးပါးနှင့် ဖျတ်လတ် သွက်လက်သော ဗိုလ်ကြီးက ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သူသည် ဥရောပနှင့် ကိုရီးယား စစ်ပွဲများတွင် အတွေ့အကြုံရှိခဲ့သူဖြစ်၏။ သူသည် နောက်သို့ ချာခန်လှည့်ကာ ရွာပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ လယ်ကွက်များ အစပ်မှရပ်၍ ရွာဘက်သို့ လျှောက်လာနေသော ဗြိတိသျှ ရုပ် မြင်သံကြား အဖွဲ့ကို စောင့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ပေါင်လယ်လောက် ရောက်နေသောရေပြင်ကို ဖြတ်၍လျှောက် လာနေသည့်သတင်းထောက်အမျိုးသမီး နှာအိုမိတ္တိုက်စ်လီဝစ် ၏ ကြော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ကျက်စားလျက်ရှိသည်။

‘တကယ်လို့များ ငါတို့ကောင် ပေါက်စလေးတွေက အရိပ် တွေကို ပစ်ကြခတ်ကြမယ်ဆိုရင် ရန်သူကို အသိပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေမှာပဲ။ အင်း အရေးထဲမှာ အာဂျင်တိုက်က စပါး ခင်းတွေထဲကို အပျော်သဘောမျိုးနဲ့ ရောက်လာပြီး စစ်သတင်း ထောက်ကြီး ဟဲမင်းစေးပုံစံမျိုး ချိုးနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်မကြောင့် ငါတို့မှာ တာဝန်ကြီးတစ်ခု တက်နေရသေးတယ်ကွာ’

‘သူလာတာ အပျော်သဘောတွေ ဟုတ်မယ် မ ထင် သွား ဗိုလ်ကြီး’ ဟု ဂေရီရှားမင်းက ပြောသည်။ ‘မိုင်သိုက ထွက်လာ ကတည်းက ခြေကျင်ခရီးလျှောက်ရတာ နှစ် ကြိမ် တောင် ရှိ သွားပြီ။ ခရီးကလဲ ခရီးစေးတွေ၊ ဒါပေမယ့် လျှောက်တာပဲ။ အမျိုးသမီးက တော်တော် အကြမ်းပတမ်းခံနိုင်သား ဗိုလ်ကြီး ရဲ့။ သတင်းထူးသတင်းကောင်း တစ်ပုဒ်သာရမယ်ဆိုရင်အမျိုး သမီးက ဘာမဆိုလုပ်မယ် သဘောရှိတယ်’

‘ဘာမဆိုလုပ်မယ် ဆိုပါလား’ ဗိုလ်ကြီးစတောက်၏ မျက် နှာသည် ပြုံးဖြည်းဖြည်း ဖြစ်လာသည်။ ငမ်းချင်သည့် အရိပ်

အငွေများသည် အထင်းသား ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ‘ဘာမဆို လုပ် မယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလားကွ၊ မင့်ဟာ သေချာခဲ့လား’

ဂေရီရှားမင်းက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သော စတောက်၏စကားကို မသိနားမလည်ဟန် ဆောင်လိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ။ အမျိုးသမီးက သူ့အ လုပ် အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး အလေးအနက်ထားတယ်။ အလုပ်နဲ့ ပတ် သက်ပြီး ငြီးမြင့်ချင်တဲ့စိတ်လဲ ကြီးမားတယ်။ အရာရှိဗိုလ်သာ မှာ ပြောနေကြတာကတော့ သူက လူချမ်းသာမိသားစုက လာ တာတဲ့။ သူ့အဖေက အာသွေရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက် တဲ့။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ဒီဒေသဘက်မှာလာပြီး သေသွား တာတဲ့။ ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီးကခပ်ပြတ်မြတ်ပဲ။ သူ့ အဖေရဲ့ ငွေကြေးအကူအညီကို မရဘဲ။ သူ့ဘာသာသူ ရပ်တည်သွားနိုင် တယ်ဆိုတာပြုမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားသတဲ့’

ဗိုလ်ကြီးစတောက်က လေချန်သံတစ်ချက် ပေးလိုက်သည်။

‘အားပါး၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီအင်္ဂလိပ်မဟာ ငွေပုံကြီးပေါ် ခုထိုင်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲကွ။ သူ့ ကို ငါတို့လူတွေက ဂရု တစိုက် စောင့်ရှောက်ကြရဲ့လားဆိုတာ ကြည့်မှ ဖြစ် မှာ ပေါ့ ကွာ’

စတောက်က လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ရုပ်မြင်သံကြား အဖွဲ့အား စောင့်ကြပ်လိုက်ပါလာသည့် ဗီယက်နမ်တပ်ကြပ်ကြီး ဆီသို့ ငွေယမ်းပြသည်။ မြန်မြန်လာခဲ့ကြဟု အချက်ပေးလိုက် ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ့ သေနတ်ကို ပခုံးတွင်ထမ်းကာ အရပ်များမိုးထိုးနေသည့် လူဖြူနှစ်ယောက် နှင့် စကားပြောလာနေသည်။

သတင်းထောက်အမျိုးသမီး ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာသော အခါ ဗိုလ်ကြီးစတောက်က သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ တက်နိုင်ရန် လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးသည်။ သို့သော်လည်း အမျိုးသမီးက သူ့လက်ကို လှမ်း၍ မဆွဲ။ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းပြကာ သူ့ဘာသာကမ်းပေါ်သို့ တက်သည်။ ဗိုလ်ကြီးစတောက်နှင့် အမျိုးသမီးတို့ ရွာထဲဝင်သွားကြသည့်အခါ အချို့သော ဗီယက်နမ်စစ်သားများ ကြက်များ လိုက်ဖမ်းနေကြသည်ကို မြင်ကြရသည်။ နေ့လယ်စာတစ်နပ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် လိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ စတောက်က မြင်ကွင်းကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ရွာသူအမျိုးသမီးများအား မှတ်တမ်းတင်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည့် ကင်မရာမင်းများဘက်သို့ ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

‘နောင်လာနောင်သားတွေအတွက် ကြက်လိုက်ပွဲ ကြီးကို မှတ်တမ်းမတင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကိုအများကြီး ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ မစွတ္တိုက်စ်လီဝစ်ရယ်’ဟု စတောက်က ပြောင်နောက်နောက်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘တိုက်ခိုက်လုယက်တတ်တဲ့ စစ်တပ်ဆိုရင် လူမှန်သမျှတယ်သူကမှ မေတ္တာမရှိကြဘူးဆိုတာကို သူတို့နားလည်အောင် သင်ကြားပေးဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူတို့ကရယ်မောပြီး ပြောကြတယ်။ သူတို့ကို အစိုးရက မဝတဝ ကျွေးထားပြီး မလောက်မငပေးထားလို့ပါတဲ့’ သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ခဏမျှရပ်နေသည်။ ‘သူတို့ပြောတာ ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပဲ။ သူတို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေက သူတို့ကို တစ်လဆယ်ငါးဒေါ်လာပဲ ပေးထားတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဘာ

ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က မေး နေတဲ့ စစ်ရေးအထောက်အပံ့တွေကို သူတို့ရဲ့ ဘဏ်စာရင်းထဲချည်း ထည့်နေကြတာကိုး’

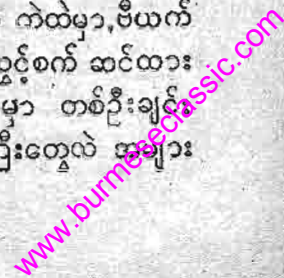
‘ကျွန်မတို့က လန်ဖျပ်ပြီးပြေးနေကြတဲ့ ကြက်တွေထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ဟာလောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားကြတာပါ။ မပပါနဲ့’ အမျိုးသမီးက ပြုံး၍ပြောကာ သူတို့နှစ်ဦး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေသော ဂေရီရှားမင်းအား လှည့်ကြည့်သည်။

ဂေရီရှားမင်း၏လက်ထဲတွင် အလံတစ်ခု ပါလာသည်။ ဘစ်ပိုင်းအနီ၊ တစ်ပိုင်းအပြာ အလယ်တည့်တည့်တွင် ခွေထောင်ကြယ်တစ်မုင့်ပါသော အလံဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် လူငယ်ပီပီ သူ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဖုံးကွယ်မထားနိုင်။

‘ဗီမယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ထောက်လှမ်းရေးကပေးတဲ့ သတင်းဟာ မှန်တယ်။ ဗီယက်ကောင်းတွေ ခိုမှာနေသွားတာသေချာတယ်’

‘သေချာတယ် ဟုတ်လား။ မင်းက ပြည်သူ့လွှတ်မြောက်ရေး တပ်ဦးရဲ့ အလံကို ရလာတယ်ပေါ့’ ဟု စတောက်က ခပ်ငေါ့ငေါ့လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် အခု ငါတို့တိုက်နေတဲ့ စစ်ပွဲက အလံတစ်ခု မိရုံနဲ့ အကြောင်း လုံလောက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါတို့အနေနဲ့ အနည်းဆုံး တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသားတဲ့ အလောင်းတစ်လောင်း နှစ်လောင်းလောက် တွေမှ သေချာတယ်လို့ ဆိုနိုင်တာ’

‘မဟုတ်သေးဘူး ဗိုလ်ကြီးရဲ့ ဒီအလံရခဲ့တဲ့ ကဲထဲမှာ ဗီယက်ကောင်းတွေ သုံးလေ့ရှိတဲ့ ဝါဒဖြန့် အသံလှင့်စက် ဆင်ထားတာလဲ တွေ့ခဲ့တယ်။ ပုံးကြံခံရတဲ့ အခါမျိုးမှာ တစ်ဦးချင်း ခင်ပုန်းနိုင်အောင် လုပ်ထားတဲ့ မြေအိုးကြီးတွေလဲ အများ

ကြီး တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ အိုးတွေကို ရွာထဲက တဲတိုင်းလိုလို ရှိ အောက်မှာ အဆင်သင့် မြှုပ်ထားတာ’

ဂေရီဂျားမင်းသည် စကားကို ဖြတ်လိုက်ကာ မိန်းမ သုံး ယောက်အား မေးမြန်း စစ်ဆေးနေသည့် ဗီယက်နမ် ဗိုလ် ကလေးအား လှမ်းကြည့်သည်။

‘ကဲ တွေ့လား၊ ဗိုလ်ထုနန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောနေပြီ၊ သူ့တပ်သား တစ်ယောက်ကလဲ မီးဖိုတစ်ဖို အောက်မှာ ဥမင် လိုက်ခေါင်းထဲ ဆင်းတဲ့အပေါက် တစ်ပေါက် တွေ့လာသတဲ့၊ အခုဒို့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ခါတော့ ခံတပ် အခိုင်အမာ လုပ်ထားတဲ့ ဗီယက်ကောင်း ရွာတစ်ရွာကို တွေ့နေပြီ ထင်တာပဲ’

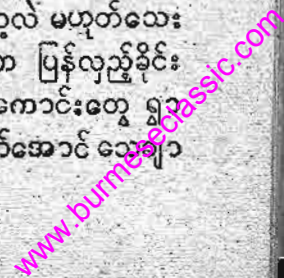
စတောက်သည့် သူ့မျက်ခုံးပေါ်မှ ချွေးမျှားကို အင်္ကျီလက် မောင်းဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့် သည်။ နံနက် ကိုးနာရီခွဲမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း အပူရှိန် ကတော့ ပြင်းထန်လျက် ရှိလေပြီ။ နေရောင်ခြည်သည် သက် ငယ်မိုး တဲများထက်သို အညှာအတာကင်းမဲ့စွာ ထိုးကျလျက် ရှိ၏။ လေသည် ငြိမ်လျက်ရှိသည်။

‘အံ့ဩစရာကြီးပေါ့လေ၊ အံ့ဩစရာကြီးပေါ့’ ဟု စတောက် က ရေရွတ်သည်။ ‘မဲခေါင်ဖြစ်ဝှမ်း ဒေသတစ်ခုလုံးမှာ ရွာ ပေါင်း ငါးထောင်ရှိတယ်၊ အဲဒီအထဲက ကျေးရွာပေါင်း လေးထောင်မှာ ဗီယက်ကောင်းတွေက အခိုင်အမာ တည် ဆောက်ထားတဲ့ ခံတပ်တစ်ခုခုကတော့ ရှိနေတာချည်းပဲဆိုတာ ငါတို့သိထားတယ်၊ တကယ်လို့ ငါတို့အနေနဲ့ အဲဒီခံတပ်မျိုး တစ်ခုခုကို မတော်တဆ ဝင်တိုးမိရုံနဲ့ တအံ့တဩဖြစ်ပြီး စစ်နိဗ္ဗာန် သလောက် ထွက်လို့ မရဘူးကွ’

ဂေရီဂျားမင်း၏ ပါးနှစ်ဖက်သည် နီရဲသွားသည်။ သူသည် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်၏။ သူ့အခြေပျက် သွားသည်ကို သတင်းထောက်အမျိုးသမီး သတိထားလိုက်မိ။

‘ဗီယက်နမ်မှာ ငါတာဝန်ကျလာတာ တစ်နှစ် ကုန်တော့ မယ်၊မင်းတာဝန်ကျတာက အခုမှအစပဲရှိသေးတယ်၊ ဒီလိုအချိန် မျိုးမှာ ဒီလိုဟာမျိုးတွေ တွေ့ရတဲ့အတွက် ငါဝမ်းသာပါ တယ်’ စတောက်က အမျိုးသမီးဘက်လှည့်၍ ပြုံးသည်။ ‘ဗိုလ် ရွာမင်း ဗီယက်နမ်ကိုရောက်တာ တနဂံ့နှေ နှစ်ပတ်ပဲ ရှိသေး တယ်မစ့၊ ကျွန်တော် ဒီရောက်တာ ဆယ်နှစ်လ ရှိသွားပြီ၊ အမေ့ရှိကန်စစ်တပ်မှာ အမှုထမ်းလာတာလဲ အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိ သွားပြီ၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံ နော်မင်ဒီကမ်းခြေတိုက်ပွဲတွေမှာ စပြီး ပါလာခဲ့တာ၊ အခုလို အာရှနိုင်ငံသား အကောင်းစား စစ် သား လေးတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး ချီတက်လာတဲ့အခါမျိုး မှာ လူသူ ကင်းမဲ့နေတဲ့ ဗီယက်ကောင်းရွာထဲက ရွဲတွေပေ နေတဲ့ အလံတစ်ခုနဲ့ ဝါဒဖြန့် အသံလွှင့်စက် အပျက်တစ်လုံး တွေတာဟာ သရဖူဆောင်းထိုက်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်’

‘အခုလို မိလိုက်တဲ့အတွက် တာဝန်ပြီးသွားပြီလို့ ဗိုလ်ကြီး ဆိုလိုပါသလား၊ ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်စရာမရှိတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’ အမျိုးသမီးက အေးစက်စက်လေသံဖြင့် မေးသည်။ စတောက်က တမင်သက်သက် ဟန်လုပ်ပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းပြနေသည်။ ‘အဲသလိုတော့လဲ မဟုတ်သေး ဘူး မဒမ်၊ သူတို့ကို အခုချက်ချင်း ဒီနေရာက ပြန်လှည့်ခိုင်း ပို့ကတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ သူတို့က ဗီယက်ကောင်းတွေ ရွာ ထဲက ထွက်သွားပြီးလို့ အကြာကြီးနေမှ ရောက်အောင် သေချာ

ပေါက် ထောက်လှမ်းရေး နည်းတွေကို သုံးတတ်ကြတယ်။ သူတို့က ဒီနည်းကို သုံးပြီး အကျအဆုံးနည်းအောင် တမင် လုပ်နေကြတာ၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်က သူတို့ကို သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်းပေးဖို့ စိတ်ကူး ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ကို မပြန်ခင် သူတို့ကို နောက်ထပ် ရွာခြောက်ရွာတိတိ ဆောက်အောင်သွားခိုင်းပြီး နဖူးကချွေး ခြေမကျဘဲအထိ ပင်ပန်းသွားအောင် ရွာဖွေ ခိုင်းရဦးမယ်။ အခုပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ခင် ကျွန်တော့်နာမည်ဟာ လီယွန် နယ်တောက် မဟုတ်အော့ဘူးလို့သာ မှတ်လိုက်တော့

သူသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် မိန်းမကြီး သုံးယောက်အနက် နောက်ဆုံးတစ်ယောက်အား စစ်ဆေးမေးမြန်းနေသည့် ဗီယက်နမ် ဗိုလ်ကလေးထံသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဂေရီရူးမင်းနှင့် ဗြိတိသျှသတင်းထောက်အဖွဲ့သည် ဗိုလ်ကြီးစတောက်၏ နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။

ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီအဘွားအိုကြီးတွေက ဗီယက်ကောင်းတွေ အကြောင်း ဘာပြောသလဲ ဗိုလ်ထရန်း' ဟု စတောက်က သံပြတ်နှင့်မေးသည်။

ဗီယက်နမ် ဗိုလ်ကလေး၏ အသားအရောင်သည် ဖြူရော်ရော် ငဖျာ့တော့တော့၊ အသွင်အပြင်ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ဥရောပ သွေးနှင့် အာရှသွေး နှောနေသည့် ကပြားတစ်ယောက်မှန်း သိသာသည်။ သူ ဤတပ်ခွဲသို့ ရောက်သည်မှာ မနေ့ကမှ ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ကြီးလီယွန်နယ်စတောက် ဘာပြောလိုက်သည်ကို သူသေသေ ချာချာ နားလည်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် တမင်သက်သက် မဖြေဘဲနေကာ သူ့ဘေးမှ စကားပြန်တပ်ကြပ်

က မေးခွန်းကို ဗီယက်နမ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပေးချိန် အထိ စောင့်နေသည်။ တပ်ကြပ်၏ စကားဆုံးသောအခါ ထရန်းက ဗီယက်နမ်ဘာသာနှင့်ပင် ပြန်ဖြေသဖြင့် ဗိုလ်ကြီးစတောက်သည် တပ်ကြပ်က ဘာသာပြန်သည်အထိ စောင့်နေရ၏။

‘မိန်းမကြီးတွေက ထုံးစံအတိုင်း လိမ်ပြောနေတယ်။ သူတို့ကို သင်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ပြောကြတာပဲ။ ဗီယက်ကောင်း တပ်သားတွေ အများကြီး မနေ့က ဖြတ်သွားတယ်တဲ့။ သူတို့ အားလုံး ကြောက်နေကြတယ်တဲ့။ ယောကျ်ား ကြီးတွေနဲ့ ယောကျ်ားလေးတွေမှန်သမျှ တောထဲကို ထွက်ပြေးပြီး ပုန်းနေကြတယ်တဲ့’

အမေရိကန်ဗိုလ်ကြီးသည် စိတ်မရှည်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် နားထောင်နေသည်။ စကားဆုံးသောအခါ သူ့မျက်နှာသည် တင်းမာသွားသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး ဗိုလ်ထရန်း၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ မင်းအား ထုတ်တာ နည်းလှပဲဖြစ်မယ်၊ ငါတို့အားလုံးရှဲ အသက်တွေစာ မင်းရှဲ စစ်ဆေးမှုအပေါ်မှာ တည်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား’

ဗိုလ်ထရန်း၏ မျက်လုံးများသည် ရုတ်တရက် တလက်လက် တောက်ပလာသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

‘ဗိုလ်ကြီးအနေနဲ့ ကျွန်တော့်အပေ ပြင်သစ်လူမျိုးဆိုတာ သိချင်လဲသိမှာပါ။ သူဟာ ဒိန်ဘင်ဖူးတိုက်ပုံမတိုင်ခင်ကတည်းက မြောက်ပိုင်းမှာ ကွန်မြူနစ်တွေကို တိုက်ခိုက်လာတဲ့လူပါ။ တစ်ညမှာ သူဟာ တိုက်ကင်းတစ်ဖွဲ့နဲ့ ပါသွားရာက ဣစ္စကို

ပြီး စာစစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာတင် ကုန်
မြူနစ်တွေက သူ့ကို ဖမ်းမိသွားပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့ကျ
တော့ ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ညှင်းပန်းပြီး အသတ်ခံရတာ
ကို တွေ့ကြရပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ ပြင်သစ်တွေကို ဘယ်
လောက်အထိ မုန်းသလဲလို့ရင် သူမသေခင်ကတည်းက သူ့
ကပွယ်အိတ်ကိုဖြတ်ပြီး သူ့လည်ချောင်းထဲ အတင်းအကျပ်
ထိုးထည့်ထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ တကယ်လို့ ဗိုလ်ကြီးအနေ
နဲ့ ကုန်မြူနစ်တွေကို ရှုံရှာစက်ဆုပ် မုန်းတီးတဲ့နေရာမှာ ကျွန်
တော်ထက် သာတယ်လို့ထင်စရာအကြောင်းရှိရင် ကျွန်တော်
က ဗိုလ်ကြီးကို ကြိုဆိုပါတယ်ခင်ဗျာ’

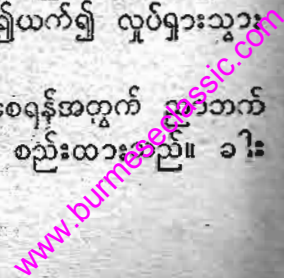
ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသော
အမေရိကန်အရာရှိသည် တစ်ခဏမျှ ကြောင်ငေးဝေး ဖြစ်ကာ
ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် နေလောင်ထားသည့် မျက်နှာ
တွင် အပြုံးရိပ်ဝင်လာသည်။

‘အခုလိုသိလိုက်ရတာ သိပ်ကောင်းသွားတယ် ဗိုလ်ထရန်း၊
ထို့အဖွဲ့ထဲမှာ မင်းဟာ ဘုန်းပြည့် ကုန်မြူနစ် မုန်းတီးရေး
သမားဖြစ်ဖို့ လုံလောက် တဲ့ အကြောင်း တွေ ရှိနေတဲ့လူပဲ။
တကယ်ကောင်းတဲ့ အပြောင်းအလဲလေးတစ်ခု ဖြစ်လာဖို့ရှိတာ
ပေါ့ကွာ’

(၃)

အမေရိကန်အရာရှိနှင့် ဗီယက်နမ်အရာရှိတို့ ရန်ဖြစ်နေကြသည့်
အခိုက်အတန့်တွင် သူတို့၏ ခြေထောက်များ၏ အောက်တည့်
တည့်၌ ရှိနေသူများမှာ တူယက်လူအွန်ဖြစ်သည်။ တူယက်သည်
ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲ၌ အလျားမှောက်ကာ လျင်မြန်စွာ တွား
သွားလျက်ရှိ၏။ ဗီယက်ကောင်းတို့၏ စစ်ဝတ်စုံတုခေ၂ရမည့်
အနက်ရောင် ဘလောက်စ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီပုတို့ကို ဝတ်
ဆင်ထားသော တူယက်သည် ခူးခေါင်းများနှင့် တံတောင်ဆစ်
များကို လျော်တက်များသဖွယ် အသုံးပြုကာ ဗီယက်ကောင်း
များ သင်ကြား လေ့ကျင့်ပေးထားသည့်အတိုင်း ခြောက်
သွေ့ မာကျောသော မြေကြီးကိုထက်၍ယက်၍ လှုပ်ရှားသွား
လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လှုပ်ရှားရာ၌ ချောမောလွယ်ကူစေရန်အတွက် ညာဘက်
ပေါင်ကို နွယ်ကြိုးနှင့် တင်းကျပ်စွာ စည်းထားသည်။ ခါး

တွင်လည်း ဖမ်းဆီးရမိထားသော အမေရိကန်လုပ် ကော့ထံ
 ၄၅ ပစ္စတိုတစ်လက်ကို အိတ်တွင်ထည့်၍ ခါးပတ်နှင့် ပတ်
 ထားသည်။ ကျစ်ထားသော နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဘယ်
 ဘက်ပေါင်တွင် စည်းကာ လက်ကိုင်ကွင်းများလုပ်ထားသည်။
 အကယ်၍ သူတိုက်ပဲ့၌ ကျဆုံးခဲ့ပါက သူ့ အလောင်းကို
 ဒဂုတ်ဆွဲသွား၍ လွယ်ကူစေရန် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ
 ၏ အထူးတိုက်ခိုက်ရေးတပ်စိတ်မှ တပ်သားများအား မကြာ
 ခဏ ပြောပြလေ့ရှိ၏။

ကွင်းပြင် အစွန်နှင့် ကိုက် နှင်ဆယ်ခန့် အကွာရှိ ဝါးရုံ
 အတွင်း၌ ဝှက်ထားသော မှန်ပြောင်းမှတစ်ဆင့် တူယက်သည်
 အမေရိကန်ဗိုလ်ကြီးနှင့် ဗီယက်နမ်ဗိုလ်ကလေးတို့ အချီအချ
 စကားပြောနေကြသည်ကို မြင်ခဲ့ကြားခဲ့ရ၏။ သူတို့ ဘာတွေ
 ပြောနေကြသည်ကို အတိအကျမသိရသော်လည်း အသံများ
 ကတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေကြ
 ကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

ရွာထဲသို့ ဝင်သွားနေကြသည့် စစ်သားများကို သူ တစ်
 ယောက်ချင်း ရေတွက်ထားသည်။ အခု သူ မြေအောက်ဥမင်
 လိုက်ခေါင်းအတွင်း၌ သွားနေခိုက်တွင် စောစောက သူ့စိတ်
 ထဲ၌ ရေတွက် မှတ်သားထားခဲ့သည့် လက်နက်များ စာရင်းကို
 အတိအကျ ပြန်တွက်ကြည့်နေသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး
 အတွင်းက အသုံးပြုခဲ့သော အင်မ် ၁ သေနတ်နှစ်လက်၊ အင်မ်
 ၂ မောင်းပြန်ကာဘိုင် ဆယ်ကိုးလက်၊ ဘရောင်းနင်း မောင်း
 ပြန် သေနတ်တစ်လက်နှင့် အင်မ် ၇၉ လောင်ချာနှစ်လက်တို့
 ဖြစ်သည်။ ထိုလောင်ချာများသည် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးထည့်

ပစ်လိုက်လျှင် ကိုက်နှစ်ရာကျော်မှပစ်မှတ်ကို တိတိကျကျမှန်နိုင်
 သည့် သေနတ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် အရာရှိကြီး
 များကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အေအာရ် ၁၅ အမျိုးအစား
 သေနတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

အကယ်၍ မိမိတို့စီစဉ်ထားသည့် ချွန်တိုက်ပွဲသာ အောင်
 မြင်ပါမူ ဤလက်နက်များကို သူတို့ရရှိကြပေလိမ့်မည်။ သို့ဆို
 လျှင် လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်၏ လက်နက်ချို့ တဲ့နေသော
 အမှတ် ၅၁၄ တပ်ရှင်းသည် များစွာ အဆင်ပြေသွားပေလိမ့်
 မည်။

တူယက်သည် မြေအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်း မြောင်း
 ကျဉ်းမှ တစ်ဆင့် ကျယ်စန်းသော လိုက်ခေါင်း အတွင်းသို့
 ရောက်လာသည်။ သူသည် လေးဖက်ထောက်၍ ထလိုက်ပြီး
 ခါးကိုကုန်း၍ ရွှေ့ဆက်ပြေးသည်။ သူ့ရရှိလာသည့်သတင်းကို
 မိုင်ဝက်ခန့်အကွာရှိ မြေအောက် တပ်ခွဲရုံးသို့ အမြန်ဆုံးသတင်း
 ပို့ရန် စိတ်စောနေသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အပင်ပန်းခံ၍ ပြေးသွား
 နေခြင်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ သူသည် ဤရွာအောက်ရှိ မြေအောက်ဥမင်မှ
 နေ၍ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ သွားရာ ခရီးမိုင် ဆယ်ဝါးမိုင်
 ကို ကောင်းစွာသွားတတ်နေသူဖြစ်သည်။ ထိုမျှသာမကသေး
 ဥမင်လိုက်ခေါင်း၏ အပေါ်ဘက်ရှိရွာ၏ ပတ်ဝန်းကျင် ခရီး
 လမ်းများကိုလည်း ကောင်းစွာသိသူဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့
 ကျေးကျေးညက်ညက် သိနေခြင်းမှာလည်း တခြားကြောင့်
 မဟုတ်။ ဤ ဥမင်လိုက်ခေါင်းများကို တူးခဲ့စဉ်က သူသည်

ဤကျေးရွာမှ လယ်သမားများနှင့် ခြောက်လတိတိ လက်ပွန်း တန်း နေထိုင်၍ စည်းရုံးလုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

ဗီယက်ကောင်းတို့သည် အခုလို မြေအောက် ဥမင်လိုက် ခေါင်း အများအပြားကို ဆိုင်ရံမြို့တော်၏ မြောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်ဒေသရှိ ကျေးရွာပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ၌ တူးဖော် ဖောက်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ မြေအောက် ဥမင်လိုက် ခေါင်းစနစ်သည် အမေရိကန်နှင့် တောင်ဗီယက်နမ် သမ္မတ နိုင်ငံမှ စစ်ခေါင်းဆောင်များ၏ စိတ်ကူးထက် အဆပေါင်း များစွာ သာလွန်ပြီး ထိရောက်သောနည်းဖြစ်နေလေပြီ။

ဤနည်းစနစ်သည် တရုတ်ပြည်၌ မော်စီတုန်း၏ ကွန်မြူနစ် များ သုံးစွဲခဲ့သည့် မြေအောက် ပြောက်ကျားစနစ်မှ ပေါက် ဖွားလာသော နည်းပညာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုရီးယားနိုင်ငံကွန်မြူနစ်တို့က သူတို့နည်း သူတို့ဟန်ဖြင့် ထပ်မံ ပြုပြင်ဆန်းသစ်၍ သုံးစွဲခဲ့ကြသည်။

ဤနည်းစနစ်တွင် အရေးနိမ့်သည့်အခါ ထွက်ပြေး လွတ် မြောက်နိုင်သည့် မြေအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်းများ၊ အနီး အနားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်တောကြီးများ၊ ပစ္စည်းရိက္ခာ သို့ လှောင်ရေး စခန်းများနှင့် ရန်သူ အခြေအနေ လေ့လာရေး စခန်းများသို့ သွားရာ မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်းများ၊ ကင်းစခန်းများ၊ တူးမြောင်းများနှင့် စပါးခင်းများသို့ သွားရာ မြေအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်းများနှင့် အမြောက်များ ထားရာ မြေအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်းများ စသည်ဖြင့် အမျိုး ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဖောက်လုပ် အသုံးပြုလာခဲ့ကြသည်။

အမြောက်များ ထားသည့် ဥမင်လိုက်ခေါင်းများတွင် ဘေးဘက်၌ လျှို့ဝှက် ဖောက်ထားသည့် အပေါက်များရှိ သည်။ အပေါက်အကျယ်ကို အမြောက်ပြောင်းဝ ထိုးထွက် နိုင်ရုံမျှ စနစ်တကျ တိုင်းထွာ၍ ဖောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အရေးကြုံလာသည့် အခါများတွင် အမြောက်ပြောင်းဝသည် နံရံအပေါက်မှထွက်လာပြီး ရန်သူများကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နိုင် သည်။

အကယ်၍သာ ထိုနေ့နံနက်က ရောက်လာကြသည့် တောင် ဗီယက်နမ် တပ်သားများသည် ဗီယက်ကောင်း တို့၏ မြေ အောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်း စခန်း၏ ပစ်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ ပါမူ သူတို့လူစု လယ်ကွင်းများကို မဖြတ်သန်းမီ အချိန် ကတည်းက အများအပြား ကျဆုံးဖွယ်ရာရှိလေသည်။ သို့ သော်လည်း ယင်းကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးကို ရုတ်တရက် ပြု လုပ်လေ့မရှိ။ အများအားဖြင့် ဗီယက်ကောင်းတို့သည် ရန်သူ များအား ပစ်မှတ်အလယ်သို့ ရောက်လာသည်အထိ သွေး ဆောင်ထားလေ့ ရှိသည်။ ရန်သူများအား သယ်ဆောင်လာ ကြသည့် ရဟတ်ယာဉ်များနှင့် ဒုံးကျည်နှင့် မက်ရှင်းဂန်း စက် သေနတ်များ တပ်ဆင်ထားသော ရဟတ်ယာဉ်များ မြေပြင်မှ တက်ချိန်ကျမှ ဖြုန်းခနဲ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ့ ရှိသည်။ ထို နည်းသည် ပြည်သူ့ လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်အတွက် အထိ အခိုက် အကျအဆုံးနည်းရုံးမျှမက ရန်သူထံမှ လက်နက်များ ကို ပိုမို၍ အရများတတ်သည် မဟုတ်ပါလော့။

ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးသွားနေသော တူယက်လူဖွဲ့နဲ့သည် နံပါတ်များတပ်ထားသည့် ဥမင်လိုက်ခေါင်း ဝင်ပေါက်များ

ကို များပြီးမဝင်မိအောင် အထူးသတိထား၍ ရွှောင်ရှားလာသည်။ ယင်း ဥမင်လိုက်ခေါင်းများသည် မိုင်းများနှင့် ဆိပ်လူးညောင်များ ချထားသည့် အထူးနေရာများ ဖြစ်သည်။ ယင်းထောင်ချောက်များအား 'ပန်ဂျေးထောင်ချောက်များ' ဟု ခေါ်သည်။ ကျကျနန ချွန်ထားသော ဝါးညောင်ကြီးများကို ကျွဲချေးနှင့် လူချေးစသော အညစ်အကြေးများ သုတ်လိမ်းကာ စနစ်တကျ ထောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤလိုက်ခေါင်းများကျဘော့ အထူးတလည် စိမ့် တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ရန်သူများအနေဖြင့် ဤလိုက်ခေါင်းများကိုတွေ့၍ အထဲဝင်လာမိပါက မှောင်နှင့် မည်းမည်းထဲတွင် အလွယ်တကူနှင့် ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရတတ်၏။

တူယက်၏ အတွေ့အကြုံအရဆိုလျှင် တောင်ဗီယက်နမ် စစ်သားများသည် ဥမင်လိုက်ခေါင်းအပေါက်တွေလျှင် မဝင်ရဲကြ။ အများအားဖြင့် အပြင်မှနေ၍ မီးလောင်ပုံးများ၊ မီးကျည်များနှင့် လက်ပစ်ပုံးများ ပစ်သွင်းတတ်ကြသည်။ ယင်းလက်နက်များသည် မြေအောက် လိုက်ခေါင်းထဲ၌ ပုန်းနေကြသည့် ပြောက်ကျားများအား နေရာရွှေ့သွားအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြပေ။ မြေအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်းများ ဖောက်လုပ်သည့် စနစ်၏ သဘောသဘာဝနှင့် အတိုင်းအတာပမာဏကို နားမလည် သဘောမပေါက်ကြသော တောင်ဗီယက်နမ် စစ်သားများသည် အပေါက်ကို တွေ့သည့်အခါ အတွင်းထိဝင်ဖို့ စိတ်မကူးကြ။ အပေါက်ကို ပုံးဖြင့်ခွဲကာ ပြန်ထွက်သွားတတ်ကြ၏။ ဤမျှလောက် လုပ်လိုက်လျှင် ဥမင်လိုက်

ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပြိုပျက်ကျသွားပြီဟု ယူဆကြသဖြင့် ရွှေဆက်ပြီး စစ်ဆေးလေ့လာခြင်း မပြုကြတော့ပေ။

တပ်ရင်းရုံးချုပ် ဖွင့်ထားသည့် နေရာမှာ 'ဒိန်ဘင်ဖူး'ဟု အမည်ပေးထားသော မြေအောက်မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် ချက်ပြုတ်ရသည့်အိုးမှာ တစ်ဒါဇင်ရှိသည်ဖြစ်ရာ မီးခိုးများကို အပြင်မှ မမြင်စေရန်အတွက် ကိုက်ပေါင်းများစွာဝေးသော သစ်တောကြီးအတွင်းကို ဥမင်လိုက်ခေါင်းမှ တစ်ဆင့် ထုတ်ပစ်ရသည်။

တူယက်ဝင်သွားသောအခါ အခန်းထဲတွင် အမှတ် ၅၁၄ တပ်မှ တပ်ရင်းမှူးဦးဇော်ဝင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်နေသည်။ ဦးဇော်ဝင်းသည် အာဏာပိုင်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူသော လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကျလျက် ရှိလေသည်။

'ရဲဘော်ဒေါင်း၊ ထွက်ပေါက်အမှတ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်မှာခိုင်းရဲ့ သစ္စာတော်ခံစစ်သား သုံးဆယ့်လေးယောက်တွေခဲတယ်၊ အရာရှိနှစ်ယောက်နဲ့ အမေရိကန်နှစ်ယောက်လဲ ပါတယ်' တူယက်သည် တစ်ဖက်မှအမေးကို မစောင့်တော့ဘဲ ပြောချလိုက်သည်။ 'သူတို့နဲ့အတူ အင်မ် ၁ သေနတ်နှစ်လက်၊ အင်မ် ၂ မောင်းပြန်သေနတ် ဆယ်ကိုးလက်၊ ဘရောင်းနှင့် မောင်းပြန်ကြီး တစ်လက်၊ လောင်ချာနှစ်လက် ပါလာတယ်၊ ခိုင်းရဲ့ စစ်ဗိုလ်က ကျွန်မတို့ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီးသုံးယောက်ကို စင်ဆေးနေတယ်၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူနဲ့ အမေရိကန်တွေ အပြင်းအခို

ဖြစ်နေကြတယ်။ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ ရပုံ မပေါ်ဘူး။’

အသက်ငါးဆယ်တွင်း ဝင်နေပြီ ဖြစ်သော ငိုဗန်ဒေါင်းသည် သိသိသာသာကြီး ရုပ်မပြောင်းသေး။ ငယ်ငယ်တုန်းက လိုပင် ဗိန်ပါးပါးနှင့် ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းဆဲ။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် မျက်နှာတွင် စိတ်တိုသော အရိပ်အငွေ့ ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း တူယက်မုန်း သိသွားသည့်အခါ သူ့မျက်နှာထားသည် ပြောင်းသွားသည်။

‘စစ်သားက သုံးဆယ်လေးယောက်ထဲပဲလား ရဲဘော်’ ဟု လှမ်းမေးပြီး ငြိမ်အောက်ခန်း နံရံထက်ရှိ မြေပုံပေါ်မှ မြေအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်း အမှတ်အသားများကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

‘မတုတ်ဘူး၊ ကျွန်မပြောတာက ကျွန်မရဲ့ မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့တာ သုံးဆယ်လေးယောက်လို့ ဆိုလိုတာ’ ဟု တူယက်က သံပြတ်နှင့် ပြန်ဖြေသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ခွေတန်းအမှတ် ဆယ်သုံး ကင်းစခန်းက ကျွန်မကို ပြောတော့ တပ်ခွဲတစ်ခွဲလုံးရဲ့ အင်အားဟာ ဟယ်လီကော်ပတာပေါ်က ဆင်းလာသမျှအားလုံး လူတစ်ရာကျော် ရှိလိမ့်မယ်တဲ့’ သူက မြေပုံဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ‘သူတို့ အခု ပထမရွာထဲမှ စုနေကြတယ်’

ဒေါင်းက တူယက်ညွှန်ပြသည့် မြေပုံပေါ်မှနေရာကို စိုက်ကြည့်ကာ စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။ ‘အေး ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို ရင် တို့ချွဲထားတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်မယ်’ သူသည် ဖျတ်ခန်းပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ဘေးမှ ဆိပ်ပြူဖြူနှင့် အမျိုးသားကြီးဘက် လှည့်လိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နာမည်ကြီး တပ်

စိတ်ခေါင်းဆောင် တူယက်လူအွန် အကြောင်းကို ခင်ဗျား ကြားဖူးလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူဟာ အကြောက်အလန့် တင်းမဲ့ပြီး အလွန်အားကိုးရတဲ့ ရဲဘော် တစ်ယောက် ပါ။ ဒေါင်းက တူယက်ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ‘တို့ညွှန်သည်က ဒီနေ့ စစ်ဆင်ရေးကို လာပြီး လေ့လာတာ၊ ထို့တော်လှန်ရေး ဘာသူဟာ အကြီးတန်းအရာရှိတစ်ယောက်ပဲ တူယက်၊ ငါ့အဖေ နဲ့လက်တွဲပြီး တိုက်ပွဲဝင်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ ဒိန်ဘင်ဖူး တိုက်ပွဲ တုန်းက ငါ့ဟာ သူ့လက်အောက်မှာပေါ့၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သူ့ခြုံမှုအတွက် အခုလောလောဆယ် သူ့နာမည်ကို ရဲဘော်ဖင်း လို့ တို့က ခေါ်ကြရတယ်’

ဒေါင်းဗန်လတ်၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ် ဝင်လာသည်။ သူသည် တူယက်အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။ တူယက်၏ အင်္ကျီဘောင်းဘီနှင့် ပါးနှစ်ဖက်တွင် မြေကြီးမှုန့်များ ကပ်လျက်ရှိ၏။ ဆိပ်ကို နောက်ဘက်တွင် ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ် ထုံးထားသည်။ မျက်နှာသည် မာနကြီးသည့် အသွင် အပြင်ကို ဖော်ပြနေသော်လည်း သူ၏ သေးသွယ်ကြော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပေါင်တွင် ချည်ထားသည့် ပစ္စတိုသေနတ် တို့သည် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိနေသည်။

‘သတ္တိကောင်းတဲ့ တပ်သားတစ်ယောက်အဖြစ် မင့်နာမည်ကို လူသိများပါတယ်’ လတ်က သူ့အကြည့်ကို လွှဲဖယ်ခြင်း ခြေဘဲ ဆက်ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့အလှကလဲ တစ်ဖက်သား အသက်ရှူမှား လောက်တယ်လို့ ကျော်ကြားနေတယ်’

‘ပထမ ကျော်ကြားမှုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် ဒုတိယဟာက ကျွန်မအဖို့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး’ ဟု တူယက်က မပြုံးမရယ်ဘဲ ပြန်ပြောသည်။ ‘ကျွန်မရဲ့ အရေးပြားပေါ်က အလှကို ချီးမွမ်းကြရင်လဲ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး’

တူယက်အား စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသော လတ်၏အာရုံသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့သည့် တိုင်အောင် မမေ့နိုင်သေးသည့် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ အတိတ်အကျပြောပြရန်ခဲယဉ်းလှသည့် တူယက်၏ မျက်နှာနေမျက်နှာထား။ အလှနှင့်မာန ပေါင်းစပ်နေသည့် မျက်နှာထားဟုပင် သူထင်သည်။ ဤမျက်နှာထားသည် သူ့ချစ်သူ လီ အင်း ကို သတိရစေသည်။

‘အခုလို သတ္တိမျိုးနဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အဖို့အလှဟာ အရေးမကြီးဆိုတာ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်ပါလိမ့်မယ်’ ဟု လတ်က အေးအေးသာသာပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် မင်းခေါင်းဆောင်နေတဲ့ တပ်စိတ်က လူငယ်တွေကိုပိုပြီး သတ္တိပြောင်မြောက်အောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ အများကြီး အသုံးဝင်လိမ့်မယ်လို့ ငါကတော့ ထင်တာပဲ’

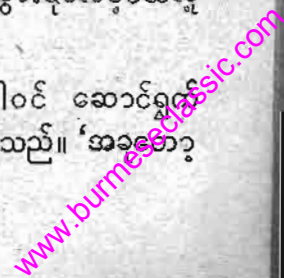
တူယက်သည် ရှေ့တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ စကားတော့မပြော။ ပြောက်ကျားတပ်ထဲ ဝင်မိပြီဆိုကတည်းက သူသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ယေဘုကျားများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ အေးစက်စက် ရှိခဲ့သည်။ တရင်းတနှီး နေခြင်းလည်းမပြု။ သူ့ထက် အဆင့်အားဖြင့် မြင့်မားသည့် ကေဒါရဲဘော်များနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ပင်လျှင် ထိုပုံစံအတိုင်း ဆက်ဆံခဲ့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လိမ္မာပါးနပ်သော တူယက်သည် ရဲဘော်ဖင်း အပေါ်၌ အမြင်တစ်မျိုး မထား။ ရဲဘော်ဖင်း ဟန့်နှိုင်းမှ တောင်ဗီယက်နမ်သို့ ရောက်လာခြင်းသည် မိမိတို့ ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်၏ စည်းရုံးရေး တိုးတက်ခိုင်မာလာအောင် ကူညီဖို့ ဖြစ်ရမည်ဟု သူ့တွက်လို့ ရသည်။ ရဲဘော်ဖင်း စောစောက ဝပြာလိုက်သော စကားသည် ကျွန်မြူနစ် ပီသသူ တစ်ဦး၏ အမြင်ပေါ် အာခြခံ၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် သူခံယူလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဆင်မပြေ ဖြစ်သွားစေမည့် စကားမျိုးကို သူမပြောတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ရဲဘော်ဖင်းအနေနဲ့ လောင်အန်းပြည်နယ်ကို ရောက်လာတာဟာ အထူးတာဝန်တွေ ဆောင်ရွက်ဖို့လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်’ ဟု သူက ပြောသည်။ ‘ဒါဆိုရင်တော့ အောင်မြင်ပါစေလို့ ဓမ္မာန်မ ဆုတောင်းပါတယ်’

‘တစ်နေ့ကျရင် ဒီတောင်ပိုင်း ဗီယက်နမ်အကွင်းမှာ ပြည်သူ့ တစ်ရပ်လုံးက အံ့ကြ ပုန်ကန်တဲ့ တော်လှန်ရေးကြီး တစ်ရပ် မလွဲမသွေ ဖြစ်ပေါ်လာရစေမယ်လို့ တို့အားလုံးက ယုံကြည်ထားတဲ့ ကနေ့ လှုပ်ရှားမှုကို တတ်အားသရွေ့ ကူညီဖို့ အတွက် ငါ့ရောက်လာခဲ့တာပဲ’ ဟု လတ်က ပြောသည်။ ‘ဒီရည်မှန်းချက်ကို ရအောင် မင်းနဲ့ငါ လက်တွဲသွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်’

‘ကျွန်မကတော့ လိုအပ်တဲ့နေရာက ပါဝင် ဆောင်ရွက်သွားဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ’ ဟု တူယက်က ဖြေသည်။ ‘အခုတော့

ကျွန်မကျနေတဲ့တာနဲ့ကို ဆက်ပြီးဆောင်ရွက်ဖို့ ပြန်ရပါလိမ့် ဦးမယ်'

လတ်သည် စက္ကန့်ပေါင်းအတော်ကြာမျှတူယက်ထွက်သွား သည့် ဥမင်လိုက်ခေါင်း အပေါက်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် နံရံမြေပုံဘေး၌ ရပ်နေသော ဒေါင်းထံသို့ လျှောက် သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦး စကားလက်ဆုံ ကျနေခိုက်တွင် သတင်း ပို့ ဆက်သွားများသည် နှစ်လက်မ သုံးလက်မခန့် စာရွက် ကလေးများ ထည့်ထားသည့် ဧဆိတ်ကလေးများကို အဆက် မပြတ် လာပို့နေကြသည်။ သတင်းလာပို့သူ အများစုမှာ အသက်အားဖြင့် ရှစ်နှစ်ထက်ပို၍ ကြီးကြသည် မဟုတ်ပေ။ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့များသည် အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ်။

ဒေါင်းက သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသည့် သတင်းလွှာကို ဖတ်၍ ကလေးများအား ချီးကျူးစကား ပြောသည်။ ခေါင်း ကို အသာအယာပုတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ နံရံမြေပုံအောက်ရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စက္ကူများ အစုလိုက်အပုံ လိုက် ဖြစ်လာသည်။ ဒေါင်းက စက္ကူများကို လက်ညှိုးထိုးပြ ပြီး ပြုံးသည်။

'အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ် ရဲဘော်ဖင်း၊ ကျွန် တော်တို့ လူတွေ့ဆီက ပို့သမျှ သတင်းလွှာတွေကတော့ သမ္မတ ခိုင်ရှဲ့ စစ်သားတွေနဲ့ အမေရိကန်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်လာနေကြပြီ။ အခုဆိုရင် သူတို့ ဒုတိယ ရွာထဲဝင်ပြီး တဲတွေကို ရွာနေကြတယ်။ အတွားကြီးတွေကို

စစ်ဆေးနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တဲ့နေရာကို နောက် ထပ် ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ်ဆိုရင် ရောက်လာတော့မှာပါ' လတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒေါင်း၏ တပည့်တစ်ဦး လာပေးသော ရေနှေးကြမ်းပန်းကန်ကိုယူ၍ မြေပုံဘေး၌ ဝင် ထိုင်ကာ ဖတ်စံမျှ သောက်လိုက်သည်။

'ရဲဘော်တူယက် လူအွန်ဟာ အတော်ထူးခြားတဲ့ မိန်း ကလေး တစ်ယောက်ဆိုတာ သိသာထင်ရှားတယ်။ သူ့ ယောက်ျားဟာ ဆိုင်ဂိုက ခိုင်ရှဲ့နောက်လိုက်တွေ နှိပ်စက်လို့ သေရတာလို့ ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ တုတ်ရဲ့လား'

'ဟုတ်ပါတယ်။ လူနဲ့ခဲတဲ့ နှစ်နှစ်ကပါ။ တူယက်ဟာ သူ့ ယောက်ျားအတွက် လက်စားချေမယ်လို့ သစ္စာဆိုထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ယောက်ျားနာမည်က ဒန်ဒင် လူအွန်တဲ့။ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဗီယက်မင်းအဖွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့တဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ပေါ့'

'ခါပေမယ် တူယက်ကတော့ ကပြားမဟုတ်လား၊ တခြား လူတွေနဲ့ သိပ်မရောဘဲ ခပ်ခွာခွာနေတာဟာ အဲဒါကြောင့် များလား'

ဒေါင်းက ခေါင်းခါသည်။ 'ကျွန်တော်ကတော့ မထင်ဘူး၊ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် သူဟာ အတော်ကလေးရက်စက်တယ်။ တိုက်တဲ့ ခိုက်တဲ့အခါမှာလဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတိုင်းပဲ။ သတ်ခဲ့ ပြတ်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်ပေါင်းလဲ အများကြီးပဲ။ အေးတီအေးစက် နေတာတို့၊ လူတွေနဲ့ ခပ်ခွာခွာ ဆက်ဆံတာတို့ကတော့ ပြင်း ထန်လွန်းနေတဲ့ သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်တဲ့နည်း တစ်နည်း ဖြစ် လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ'

လတ်က တပ်ရင်းမှူးအား တွေ့တွေ့ငေးငေး မျက်နှာထား
ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ 'ဒါပေမယ့် အခုမြင်လိုက်ရတဲ့ အတိုင်း
ကတော့ သူ့ရဲ့ ပြောဆိုပြုမူပုံတွေဟာ သူ့စိတ် သူ့အစိုးမရသလိုပဲ၊
ကြာတော့လဲ တင်းမာမှုဟာ အထိမခံနိုင်ဘဲ ဘက်အောင် ပျော့
သွားတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ် မဟုတ်လား'

ဒေါင်းက ပခုံးများကို တုန်လှုပ်ပြီး ပြုံးသည်။ 'ရဲဘော်
ဖင်းရဲ့ မျက်စိက ကျွန်တော်ထက် ခွေးရွာဘဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့
ဘာတစ်ခုမှ သတိမထားမိဘူး'

'သူ ဘယ်လိုမိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတာလဲ ဒေါင်း'

'သူ့အမေက မျိုးမတ် လူချမ်းသာမိဘက ပေါက်ဖွားလာ
တာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ ကျတော့ သူ့ အမေ အိမ်ထောင်မကျ
ခင်က မွေးတာ၊ ဒါကြောင့်လဲ သူ့ကို ဆွေမျိုးတွေက တိတ်
တိတ်ပုန်း မွေးစားလာခဲ့ရတယ်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကြီးပြင်း
လာခဲ့ရတဲ့ဘဝတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ အသက် ဆယ် ခုနစ်နှစ်
မှာ အိမ်ကထွက်ပြေးပြီး လူအုန်းနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်၊ ကလေး
နှစ်ယောက် ရခဲ့တယ်၊ ရွာထဲကလူတွေကတော့ တူယက်ရဲ့ ဘဝ
မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ရတဲ့ဘဝပဲတဲ့၊
ခိုင်းရဲ့ လူသတ်သမားတွေက လူအုန်းကို သတ် ပစ် လိုက် ပြီး တဲ့
နောက် သူ့ ယောက်ျားရဲ့အလောင်း ဟုတ်မဟုတ် တူယက်
ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ခဲ့ရတယ်၊ သူ့ မျက်ရည်တစ်စက် မကျခဲ့
ဘူး၊ သူ့ ယောက်ျားအတွက် လက်စားချေမယ်လို့ သစ္စာပြုခဲ့
တယ်'

'သစ္စာပြုတဲ့အတိုင်း လုပ်ခဲ့သလား'

'လုပ်တာပေါ့၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်က စားပွဲအောက်
မှာ ဗုံးတစ်လုံး ထောင်ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီ ဗုံး ကြောင့် သူ့
ယောက်ျားကို စစ်ဆေးခဲ့တဲ့ ဝီယက်နမ်တွေ သေခဲ့တယ်၊ သူ့
ယောက်ျားကို စစ်ဆေးခဲ့တဲ့ အမေရိကန် စီအိုင်အေ သူ့လျှို့ဝှက်
ယောက်ကိုလဲ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးနဲ့ပစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီနှစ်ယောက်
အတော့ ဒဏ်ရာတွေ ရသွားခဲ့တယ်၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန်တော့
သုတ်ဘူး'

'သူ မင်းရဲ့ တပ်ရင်းကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံနဲ့ ရောက်လာတာ
လဲ'

'သူ့ ယောက်ျားနဲ့အတူ အဖမ်းခံခဲ့ရတဲ့လူက ဟိုကောင်တွေ
ပစ်ခတ်တာ မခံနိုင်တော့ တူယက်အကြောင်းကိုပါ ဖွင့်ပြော
ခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ဆိုင်ဂုံးမှာ ဆက်ပြီး နေလို့ မဖြစ်တော့တဲ့
တူယက်ဟာ ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်၊ သူ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို
ပါခေါ်ပြီး သူ့ ယောက်ျားရဲ့ရွာမှာ အခြေချခဲ့တယ်၊ ဒါ
ပေမယ့် သူ့ ဘဝက သိပ်ပြီး အဆင်မပြေဘူး၊ အဲဒီတုန်းမှာ
ကျေးရွာ လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး အဖွဲ့ဝင်ကေဒါတွေက သူ့
ကို မျက်စိကျခဲ့တယ်၊ အတူးလှုပ်ရှားရေးကလပ်စည်းမှာ အဖွဲ့
ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့ကြတယ်၊
အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်လာတော့ သူ့ နာမည်ကို သူ့ ယောက်ျားနာမည်နဲ့
ပြောင်းလဲပြီး တူယက်လူအုန်းလို့ ပြောင်းလိုက်တယ်၊ ဘယ်သူကမှ
သိပြီး မလှုံ့ဆော် မတိုက်တွန်းဘဲနဲ့ သူ့ဟာ ကျေးရွာ အာ
ဇာပိုင် အဖွဲ့အစည်းတွေထဲက အကျင့်ပျက်တဲ့လူတွေနဲ့ ရွာသူ
သားတွေအပေါ် နှိပ်စက်ကလွဲပြုတဲ့လူတွေ အတော်များ
များကို တာဝန်ခံပြီး သတ်ဖြတ်ပေးခဲ့တယ်'

‘သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ရဲဘော်ဒေါင်း သီထားရတာ ခါ အကုန်ပဲလား’

ဒေါင်းက ခေါင်းညှိတ်သည်။ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကတော့ သူ့ကို ကျွန်တော်က အထူးတိုက်ခိုက် ရေး တပ်စိတ်တစ်ခုမှာ တာဝန်ခံအဖြစ် တာဝန်ချထားပေးခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်သားတွေရဲ့ နှစ်ဆယ်သုံးဆယ် ရာနှုန်း ဟာ အမျိုးသမီးတွေပါ။ အားလုံးထဲမှာတော့ တူယက်ဟာ အကြောက်အလန့် အကင်းခံဆုံး တပ်သားတစ်ယောက်ပါပဲ’

လတ်က ခေ့နှေးကြမ်းကို အကုန်မော့ချလိုက်ပြီး ထိုင်နေရာ မှ ထရပ်သည်။

‘ဒီနေ့ကော သူ့ကို ဘာတာဝန်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားသလဲ’
‘ကျွန်တော် သူ့ကို တပ်စိတ် နှစ်စိတ်ရဲ့ တပ်စိတ်မှူး အဖြစ် တာဝန်ပေးထားပြီးပြီ။ နှစ်စိတ်ဆိုတော့ တပ်သား လေးဆယ် ရှိပါတယ်။ သူတို့က ချိုခိုအတိုက်ခံရတဲ့ ရန်သူတွေထဲက အသက် ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေကို သတ်ဖြတ်ပြီး လက်နက်တွေကို လုယူ ခမယ်’

ဒေါင်းက မြေပုံကို သက်သွိုး ထိုးပြသည်။
‘တတိယရွာနဲ့ စတုတ္ထရွာကြားမှာ မိုင်ဝက်လောက် ရှည်တဲ့ ရေကာတာတစ်ခုရှိတယ်။ ရန်သူတွေအနေနဲ့ အဲဒီ ရေကာတာ ကို မဖြတ်လို့မရဘူး။ ဖြတ်ရလိမ့်မယ်။ ဖြတ်ရင် သူတို့ဟာ တစ် ယောက်ချင်း တန်းစီပြီး ဖြတ်ကြရမှာ။ တူးမြောင်းက ရေ ကာတာရဲ့ တစ်ဖက်ထဲမှာ စီးသွားနေတာ။ ကျွန်တော်တို့က တူးမြောင်းရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်မှာ စက်ကြီးတစ်လက် ချထားမယ်။ စက်သမားအနေနဲ့ ရန်သူတွေ အများကြီးကျအောင် ပစ်

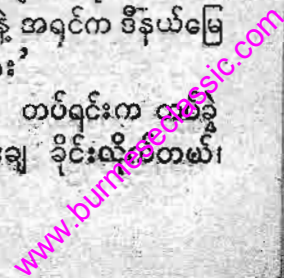
မလိုဘူး။ ရေကာတာပေါ်က စပါးခင်းတွေထဲ ခုန်ချပြီး အကာအကွယ်ယူရုံလောက် ခြောက်လှန့်ပေးနိုင်ရင် လုံလောက် ပြီ’

ဒေါင်းက စကားကိုဖြတ်ထားပြီး ပြုံးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က ရေကာတာ အောက်ခြေတစ်လျှောက်မှာ မိုင်းတွေမြှုပ်ထားမယ်။ ညောင့်တွေထောင်ထားတယ်။ ပြီး တော့ စပါးခင်းတွေနဲ့ အဆုံးတစ်ဖက်မှာရှိနေတဲ့ မြေအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်း ဝင်ပေါက်မှာ စက်ကြီးနှစ်လက် ချထား တယ်။ ရေကာတာပေါ်က ခုန်ချ ခဲ့ မိုင်းတွေကွဲတာတောင်မှ မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ရန်သူတွေကို ကိစ္စဘုံး စီစဉ်ပေးရမယ်။ တာဝန်ဟာ စက်ကြီးသမားနှစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ပါ။ တူယက် က သူ့လူတွေနဲ့အတူ ဥမင်လိုက်ခေါင်း ခဲကဖြတ်ပြီး စပါး ခင်းတွေရဲ့ တစ်ဖက်ကို ထွက်ရမယ်။ အဲဒီဘက်ကူးလာတဲ့ ရန်သူ အကြွင်းအကျန်ကို သုတ်သင်ပြီး လက်နက်တွေကို ယူကြရ မယ်’

‘အတော် ကိုကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ။ ဒိန်ဘင်ဖူး ဂုဏ် ထူးဆောင်တံဆိပ်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ဝိတ်ကူးပေါ့။ လတ်က ဒေါင်း ၏ ပခုံးကိုပုတ်ကာ ကြူးနှစ်အင်္ကျီသယ်ဘက်ရင်ဖုံး၌ ချိတ်ထား သည့် ဒိန်ဘင်ဖူးတိုက်ပုံ ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်ဆီသို့ ခေါင်း တစ်ချက်ဆတ်ပြုပြီးပြောသည်။ ‘ထောင်ချောက်ကို မင်း ဘယ် လို ဆင်ထားသလဲ။ ရန်သူတပ်တွေ အနေနဲ့ အရင်က ဒီနယ်မြေ ထဲကို တစ်ခေါက်မှ မလာဖူးသေးဘူးလား’

‘မလာဖူးကြသေးဘူး။ အမှတ် ၅၁၄ တပ်ရင်းက ထပ်မံ ငါးခုကို မနေ့က မော့လင်းရွာထဲ စခန်းချ ခိုင်းလို့ရှိတယ်။

ငါးစာချုတ်သဘောနဲ့ အယောင်ပြလိုက်တာပါ။ အစိုးရသတင်းပေးတစ်ယောက် မြင်သွားအောင် တပ်တွေကို အရုဏ်မဏိခင်အချိန်ထိ စခန်းချထားဖို့ အမိန့်ပေးထားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ကို တောအုပ်ဘက် ချီတက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အခုဆိုရင် သူတို့ဟာ ဒီက ဆယ်မိုင်ကွာတဲ့ မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲမှာ ပုန်းနေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့သူလျှို့ဝှက် ပို့ပေးတဲ့ သတင်းအရဆိုရင်တော့ အဆက်အသွယ်ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ဘက်က တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးဒီဘက်ကို ရဟတ်ယာဉ်နဲ့လာကြဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားကြတယ်တဲ့။ ဒါ့ကြောင့်မို့လဲ ကျွန်တော်က စွန့်စားပြီး တပ်သားနည်းနည်းပဲ ချထားတာ။ ဒါမှလဲ လေကြောင်းက မတိုက်ခင် နောက်ထပ် တပ်ကူတွေ ရောက်မလာခင် ကျွန်တော်တို့ဘက်က အမြန်ဆုံးခြေရာပျောက် လို့ရနိုင်မယ် မဟုတ်လား’ ဒေါင်းက တစ်ချက်ပြုံး လိုက် ပြန်သည်။ ‘အဆန်း မဟုတ်ပါဘူး။ အင်မတန်ရိုး အင်မတန်စမ်းတဲ့ စစ်ဆင်ရေးလေးတစ်ခုပါ’

ပိန်ပါးပါး ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် သူငယ်တစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ စာအိတ်ကို ဒေါင်း၏လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးသည်။ ထို့နောက် သတင်းလွှာကို ဖတ် နေ သော ဒေါင်း၏မျက်နှာကို စိတ်ဝင်တစားစိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ပက်ကျီလေးက တော်သားပဲ’ ဟု ဒေါင်းက ပြောသည်။ ‘ကဲ မင်း မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်း ဆယ်တစ်အတိုင်း မြန်မြန်ပြေး၊ မင့်အမေနဲ့အစ်မကို တောထဲ ခေါ်သွားပြီး စောင့်ရှောက်ထား’

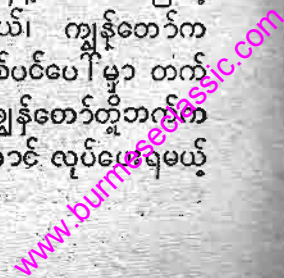
သူငယ်သည် ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်သွားသည်။ ဒေါင်းက လတ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ ‘အခုဆိုရင် ရန်သူဟာ အမှတ်ဆုံး ရွာထဲဝင်နေပြီ။ ကျွန်တော် တူယက်ကို တိုက်ခိုက်ရေးတပ်စိတ်နှစ်စိတ်နဲ့ အသင့်စောင့်နေဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တော့မယ်’

တပ်ရင်းမှူးဒေါင်း စာတစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်း ရေးနေခိုက်တွင် လတ်က ရေနှေးကြမ်းနှစ်ခွက် ထပ်တောင်းသည်။ ဒေါင်း စာရေးအပြီးတွင် သူကိုင်ထားသည့် ရေနှေးကြမ်းပန်းတန်ကို လှမ်းပေးသည်။ ‘ငါထင်တာ မလွဲဘူးဆိုရင် အခု နောက်ဆုံးလာတဲ့ ဆက်သားကလေးဟာ မင်းရှ်သား အငယ်ဆုံး မဟုတ်လား’ ဟု ပြုံး၍မေးသည်။ ‘ရုပ်ချင်းက သိပ်ကိုဆင်တာပဲ’

ရေနှေးကြမ်း သောက်နေသော ဒေါင်း၏ မျက်နှာ သည် ပျော့ပျောင်းလာသည်။ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့နာမည်က ကီယက်တဲ့။ ဒါပေမယ့် စောစောက ကျွန်တော်ခေါ်တဲ့ နာမည်ကြားထိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ မိသားစုထဲမှာ ချစ်စနိုးနဲ့သူ့ကို ပက်ကျီလေးလို့ ခေါ်ကြတယ်’

‘သားကြီးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား’

‘ရှိတယ်၊ သားအကြီး မင်းက အခုဆို ဆယ်ခြောက်နှစ် ရှိသွားပြီ။ သူ ဒီနေ့တိုက်ပွဲမှာ ပွဲဒီးထွက်အနေနဲ့ လက်ဖြောင့်ချောင်းပစ် တပ်သားတာဝန်ကို ယူလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို စပါးခင်းတွေ့ရုံအစွန်က သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ တက်ပုန်းခန့်ဖို့ ခိုင်းထားတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရန်သူတွေ ရေကာတာပေါ်က ဖြတ်လာအောင် လုပ်ပေးရမယ်’

၅၂ မောင်ထွန်းသူ

အခြေအနေနဲ့ ကြုံလာရင် သူက အာရုံပြောင်းအောင် လုပ်ပေးဖို့လဲ အမိန့်ပေးထားတယ်

‘သူ ပထမဆုံး တိုက်ရမယ့် စစ်ပွဲမှာ ဘာပြုလို့ ဒီလောက် အန္တရာယ်များတဲ့ တာဝန်မျိုး ပေးထားရတာလဲကွာ’

ကျွန်တော်သားမို့ အထူးအခွင့်အရေး တစ်ရပ် အနေနဲ့ အသက်သာဆုံး တာဝန်ပေးထားတယ်လို့ အထင်မခံချင်ဘူး။ သူ့ကို လက်တွေ့ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးရာမှာလဲ ကျွန်တော်တို့ တုန်းကလိုပဲ ပြင်းထန်ထင်းကျပ်တဲ့ဟာမျိုး ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေး မင်းဟာ လွတ်မြောက် ရေး တိုက် အတွက် အသက်ရှင်လာတဲ့ ကလေးပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဒီပုံစံဝင်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် လာခဲ့တာပါ။ သူ့ သေနတ်က ခင်ဗျား မြင်စေချင်တယ်။ ကျွန်တော် တစ်သက်မှာ ဒီလောက် တိုက်ချွတ်ထားတဲ့ သေနတ်ဆိုလို့ တစ်လက်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ သူ့ သေနတ်ဟာ တောက်ပြောင်နေတာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး သက်သာအောင် လုပ်ပေးလို့ ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူးဒေါ်ဒေါ်ရယ်’ဟု လတ်က ဆိုမော့သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မင်းတို့မိသားစုဟာ ယန်ဘေးမှာ တစ်ကြိမ်၊ ဗင်းမြို့မှာ တစ်ကြိမ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်ခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ မင်းအပေါ်မှာ သိပ်ပြင်းထန်တာ မသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်’

ဒေါင်းသည် မြေပုံကို အချိန်အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ‘ကျွန်တော် အပေဟာ ဒီ မော့လင်းရွာမှာ မြေကလေး တစ်ကွက် ပိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ညီဟော့ခိုနဲ့ ကျွန်တော် ဝတ် ဒီရွာနဲ့ တစ်မိုင်လောက်စေးတဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ မွေးခဲ့တယ်။ အခု

တော်နဲ့ အမတော်ကြေးငွေတွေ ပြန်မဆပ်နိုင်တဲ့အတွက် အပေထယ် အသိမ်းခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ အမေနဲ့အပေဟာ အလုပ်ထွက်ရှာကြရတယ်။ အစေခံအလုပ် ဝင်လုပ်ကြရတယ်။ ကျွန်တော် မြောက်ပိုင်းကနေပြီး တောင်ပိုင်းကို ဘာကြောင့် အရောက်ပြန်လာရသလဲဆိုတာ အခုလောက်ပြောပြရင် ရဲဒဏ်ပိုင်း သဘောပေါက်မှာပဲ။ ဒီမှာဆိုတော့ ကျွန်တော် အပေအတွက် ကြေးဟောင်းတွေကို ပြန်ဆပ်နိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော် သား မင်းကလဲ ကျွန်တော် ကို တတ်အားသရွေ့ ကူညီရမယ်။ တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား’

လတ်က ဒေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းသာသာညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

‘ငါနားလည်ပါတယ် ဒေါင်း၊ ဘဝဟာ ရယ်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောရတော့မှာပဲ။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ မင်းအပေနဲ့ အပေဟာ ဘဝပေးအခြေအနေအရ ပြင်သစ်မုဆိုး တစ်ဦးရဲ့ အခိုင်းအစေ ကျေးကျွန်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ငါတို့ သစ်တောကြီးတွေထဲလာပြီး အပျော်အမဲလိုက်တဲ့ အမေရိကန် လူချမ်းသာတွေရဲ့ အစေအပါးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်။ အခုအချိန်ကျတော့ မင်းရဲ့သားတွေနဲ့ ငါတို့သားတွေဟာ ဒီသစ်တောကြီးတွေထဲမှာ တောလိုက်မုဆိုးတွေဖြစ်လာပြီး ပြင်သစ်တွေနဲ့ အမေရိကန်တွေက သားကောင်တွေ ဖြစ်လာရတယ်’

ဒေါင်းက သူ့လက်ပတ်နာရီကို ငြုတ်ကြည့်ရင်းက ဒေါင်းညိတ်သည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် တည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ‘အခုအချိန်လောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ဖြောင့်ချောင်းပစ်သေနတ်သမားတွေနေရာယူသင်ပြီ’ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

(၄)

မင်းတို့အနေနဲ့ ဒါကိုမှ ရအောင်မမေးနိုင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စစ်တိုက်လို့ ရမှာလဲကွ

အမှတ်သုံး ရွာလယ်ကောင်တွင် ခြေနှစ်ဖက်ကို ကား၍ရပ် နေသော ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်စတောက်က အကြိတ်၍ ရေရွတ် သည်။ နံနက်ဆယ်နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်၏။ တောင်ဗီယက်နမ် စစ်သားများသည် ထိုးစံအတိုင်း တစ်တဲဝင်တစ်တဲထွက် ရွာ ဖွေကြသော်လည်း ဘာကိုမှ မတွေ့သဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကာ ရွာလယ်တွင် ပြန်စုနေကြသည်။ ရွာတစ်ရွာဝင်တိုင်း တွေ့နေကျဖြစ်သည့် အဘွားအိုများနှင့် ကလေးသူငယ်များကို လည်း ရွာလယ်၌ စုရုံးခိုင်းကာ စစ်ဆေးမေးမြန်းကြသည်။ သို့သော်လည်း လိုချင်သည့်အဖြေကိုမရ။

အဲဒီလိုလျှင် စစ်သားများ၏ ကျောပိုးအိတ်များထဲတွင် ဘဲသေများ၊ ကြက်သေများနှင့် မြည့်နေပြီဖြစ်၏။ သူတို့၏စိတ်

များမှာလည်း ထိုးစံအတိုင်း အနားယူကာ ပါလာသမျှအစား အစာများကို ချက်ပြုတ်စားသောက်လိုစိတ် ပြင်းပြလျက်ရှိနေ ကြပြီဖြစ်၏။ သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှ ပြေလ နေသည် ပြင်းထန် သော အပူရှိန်ကို လွှတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုအပူရှိန်သည် အမေရိ ကန် စစ်အကြံပေးများနှင့် ဗီယက်နမ်အရာရှိများ ကြားတွင် စောစောက တည်ရှိထားခဲ့သော မပြေလည်မှုကို ပိုမို၍ ပြင်းထန် လာအောင် လှုံ့ဆော်ပေးလျက်ရှိလေသည်။

‘တိုက်ပွဲတစ်ပွဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါမှာ သုံးစွဲရတဲ့ခွန်အား မျိုးကို ရန်သူရွာတဲ့နေရာမှာလဲ သုံးရမယ်၊ အဲသလိုသာသုံးပြီး ရန်သူကို မရမနေရွာဖွေလာခဲ့ရင် အင်မတန်မှ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ဟော့ဒီစစ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကတည်း က ပြီးသွားမှာသေချာတယ်’

စတောက်သည် အုန်းပင်များ၏အရိပ်တွင် ခို၍ရပ်ကာ တဲ တစ်လုံး၏ အပြင်၌ရပ်၍ စကားပြောနေကြသော ဗိုလ်ထရန်း နှင့် ဗိုလ်ကြီး ဟိုအုန်းတို့အား လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘ဒီကနေ့ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ ရွာဖွေပြီး ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တာဆို လို့ ဘဲကြက် သုံးဒါဇင်လောက်ပဲရှိတယ်’

သစ်ပင်ရိပ်များကိုခို၍ ထိုင်ပြီး နားနေကြသော မြိတိသူ ရုပ်မြင်သံကြားမှ အဖွဲ့မှကင်းရာမင်းများက ဗိုလ်ကြီးစတောက် ၏ စကားကိုကြားသောအခါ ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်နေကြသည်။ သို့ သော်လည်း နာအိုမိတ္တိုက်စ်လီဝစ်ကတော့ ပြုံးခြင်းရယ်ခြင်း မရှိ။ နောက်တစ်ရွာသို့ရောက်အောင် ဖြတ်ကူးရဦးမည့် ရေအာ တာရီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့။

‘ဒီစစ်ဆင်းရေးက နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်မိုင်လောက် ထပ် သွားရဦးမှာလဲ၊ ဗိုလ်ကြီးပြောပြနိုင်ရင်တော့ ကျွန်မ သိပါရ ဝေ’

စတောက်က ပခုံးတွင်လွယ်ထားသည့် အေအာရ် ၁၅ သေ နတ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး အုန်းပင်တစ်ပင်ကို ကျောနှင့်မှီလိုက် ကာ ရေဘူးကို ပါးစပ်တွင်တပ်၍ မော့သောက်နေသည်။ ‘အခု လောက်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားသိလောက်ပြီထင်ပါတယ်၊ ကျွန် တော်က စစ်ဆင်ရေးကို ဦးဆောင်နေတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ အမေရိကန်တွေကသာ တိုက်ရိုက်ဦးစီးပြီး ထိုက်ခိုက် ရမယ်ဆိုရင် ဗီယက်ကောင်းတွေ ကြွတာကြာပြီပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှာရီဝက်လောက်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မဟာမိတ် မိတ် ဆွေလေးတွေကို မော့လစ်ရွာမှာ ပိုက်စိပ်တိုက်ရွာဖို့အကြံပေးခဲ့ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေလေးတွေက ကျွန်တော်ပေးတဲ့ အကြံကို လက်ခံဖို့ မဆုံးဖြတ်ကြသေးဘူး၊ လက်ခံမလား၊ လက်မခံဘဲ ပယ်ချမှာလား ဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မပြော တတ်သေးဘူး’

‘တောင်ဗီယက်နမ် စစ်သားတွေအနေနဲ့ ရှင်တို့လောက် ကွန် မြူနစ်တွေကို အနိုင်ယူချင်စိတ်မရှိဘူးဆိုတာ သေချာသလား ဗိုလ်ကြီးရဲ့’

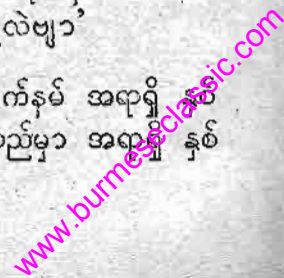
‘သူတို့လူစုထဲက တစ်ယောက်နှစ်ယောက်လောက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့လို စိတ်မျိုး ရှိချင်မှရှိမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် သမ္မတဦးစိုးဆိုတဲ့ လူကတော့ ဒီဘက်နယ်မြေကို ထိန်းချုပ်တဲ့ နေရာမှာ ရွေးဟောင်း ပြင်သစ်ကိုလိုနီ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ် ပုံစံ အတိုင်း သွားနေတုန်းပဲ၊ အပြောင်းအလဲ လုံးဝ မလုပ်ဘူး၊’

အားလုံး ရှိရှိသမျှ နယ်မြေ ဆယ်ငါးနယ်မြေကို ဗိုလ်မှူးကြီး တွေနဲ့ ဗိုလ်မှူးတွေလက်ထဲအပ်ပြီး ထင်သလို အုပ်ချုပ်ခွင့်ပေး ထားတာ၊ ပြင်သစ်တွေလက်ထက်က ထားခဲ့တဲ့ အရပ်သား နယ်စားကြီးတွေ နေရာမှာ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ် နယ်စားကြီး တွေကို အစားထိုး ခန့်ထားပေးလိုက်တဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ပဲ’

‘ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးရယ် အဲဒီ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်က စစ် တပ်ရဲ့ အရည်အသွေးကို ထိခိုက်လို့လား’

‘ခင်ဗျားအနေနဲ့ နယ်တစ်နယ် ခရိုင်တစ်ခရိုင်ကို အုပ်ချုပ် ရပြီ ဆိုပါတော့၊ အခွန်တော်တွေ ကျောက်ရမယ်၊ တခြား နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဝင်လာတဲ့ လာဘ်ငွေတွေကို ရမယ်၊ အထူး သဖြင့် သန်းဂဏန်းလောက်ရှိတဲ့ အမေရိကန် အထောက်အပံ့ ငွေတွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက ခင်ဗျားထိုက်သင့်သလောက် ဘုံးလို့ ရမယ်၊ အဲဒီတော့ စစ်တပ်က ဗျူရိုကရက်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် စာ ဗီယက်ကောင်းတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး သေသွားရတာနဲ့ စာရင် အသက်ရှင်ပြီး သူဌေးဖြစ်မယ့် လမ်းကိုပဲ ရွေးတော့ ပပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဗီယက်နမ်သမ္မတနိုင်ငံ စစ်တပ်အရာရှိတွေ စာ တခြား အလုပ်မလုပ်ကြတော့ဘူး၊ စားပွဲနောက်မှာ ထိုင် ပြီး ကြောင်ဝကြီးတွေ ဖြစ်ဖို့ပဲ အားထုတ်ကြတော့တယ်၊ အဲဒီလူစားတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ဗိုလ်ကြီး ဟိုအုန်းလဲ ပါတာ ပဲ၊ သူ့ကကော ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့လဲဗျာ’

သတင်းထောက် အမျိုးသမီးက ဗီယက်နမ် အရာရှိ နှစ် ယောက်အား လှမ်းကြည့်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အရာရှိ နှစ်

ယောက် အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေပုံပေါ်၏။ ဗိုလ်ကြီးဟိုအန်းသည် သူ့ရေဒီယို အော်ပရေတာကို လှမ်းခေါ်ကာ ဝိုင်ယာလက် စကားပြောခွတ်ဖြင့် စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လျက် ရှိသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်စ ဆယ်ရက်လောက် အတွင်းမှာ တော့ ဗိုလ်ကြီးဟိုအန်းဟာ နော်မင်ဒီနဲ့ ကိုရီးယားမှာ ကြုံခဲ့ ရတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေအပေါ် အတော်ကြီး စိတ် ဝင်စားတဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်။ ဒါက သဘောတရားပေါ့လေ’ ဟု စတောက်က ရေရွတ်သည်။ ‘ဒါပေမယ့် ဟိုအန်းရဲ့ စိတ် ခတ်က မခိုင်မာတော့ဘူး၊ ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီ။ စစ်တိုက် ဖို့ထက် နယ်တစ်နယ်ရှိ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ဖို့ လောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အဲဒီ နေရာရရင် သူ့အသိုက်ကို သူ့ကောင်းကောင်းဆောက်နိုင်ပြီ မဟုတ်လား’

ထိုအခိုက်တွင် ဗိုလ်ဂေရီရှားမင်း ပြန်ရောက်လာပြီး စတောက်အား အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်း ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြသည်။ စောစောက ဗိုလ်ကြီး စတောက်၏ တိတ်တဆိတ် ညွှန်ကြားချက်အရ ဂေရီရှားမင်း သည် ဝကားပြော ကြေးနန်းစက်ဖြင့် အမှတ်ခုနစ် တပ်မဟာ ဌာနချုပ်ရှိ အမေရိကန်ဗိုလ်မှူးထံ ဆက်သွယ်ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့ သိထားရသမျှဆိုလျှင် အမေရိကန် ဗိုလ်မှူးသည် ဤစစ် ဆင်ရေး တာဝန်ခံ ဗီယက်နမ်တပ်မှူးနှင့် ရုံးတွင် အတူတူတွဲ၍ ထိုင်နေသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှေ့ဆက်လက်ချီတက် ရန် ငြင်းဆန်နေပါမူ ယင်းငြင်းဆန်ချက်ကို အထက်က ပယ် ဖျက်ပေးရန် တိတ်တဆိတ် တင်ပြခြင်းဖြစ်၏။ ဂေရီရှားမင်း

က ခေါင်းညိတ်ပြခြင်းမှာ သူတို့ပေးပို့ခဲ့သည့် သတင်းကို ဌာန ချုပ်မှ ရရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဌာနချုပ်မှလည်း နားလည် သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း အသိ ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စတောက်က ဂေရီရှားမင်း၏ ပခုံးကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး ဗိုလ်ကြီး ဟိုအန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

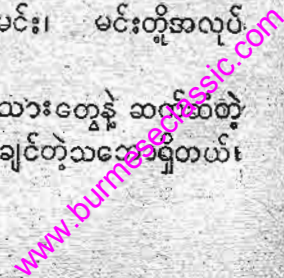
စတောက် ထွက်သွားသည့်အခါ ဂေရီရှားမင်းက သတင်း ထောက် အမျိုးသမီးအား ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ သူ့ခေါင်းမှ သံခမောက်ကိုချွတ်ကာ ချွေးမျှားနှစ်နေသည့် ရွှေဝါဖောင် ဆံပင်ပါးပါးကို ဖြစ်ဖြစ်မြည်အောင် ကုတ်သည်။

‘အပြင်လူတစ်ယောက် အဖို့တော့ ဗိုလ်ကြီးစတောက်ဟာ ပူပူလောင်လောင်နိုင်တယ် မစ္စလီဝစ်’ သူ့အသံကို ကြားများ သွားလေမလားဟူသောစိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဂေရီရှားမင်းက နောက် သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြသည်။ ‘ဒါပေမယ့် သူက အကျင့်ဖြစ်နေ လို့ပါ။ သဘောကတော့ မဆိုးပါဘူး။ စစ်သားတစ်ယောက် ပီသလွန်းတော့ စကားပြောရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတာပဲ။ တစ်ခု တော့ ရှိတယ် သူ့လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်အပေါ်မှာတော့ ယုံကြည် မှု အပြည့်အဝ ရှိပါတယ်’

သတင်းထောက်အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီးပြုံးသည်။ သူ့ထက် အသက်များစွာဝယ်သော အမေရိကန် အရာရှိလေး ၏ အားနာမှုအပေါ် သူ့နားလည်သည်။

‘ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ဗိုလ်ရှားမင်း၊ မင်းတို့အလုပ် မလွယ်ဘူးဆိုတာလဲ ကိုယ်သိပါတယ်’

‘ဗိုလ်ကြီးစတောက်က ဗီယက်နမ်တပ်သားတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ အခါမှာ နည်းနည်းပါးပါး တင်းကျပ်ချင်တဲ့သဘောရှိတယ်။

သူတို့အရာရှိတွေနဲ့ ဆက်ဆံရင်လဲ အဲသလိုပဲ၊ သူပြောသလို အားလုံးတော့လဲ မဆိုးပါဘူး၊ ဗိုလ်ထရန်းလို ဗီယက်ကောင်း တွေအပေါ်မှာ မေတ္တာနည်းနည်းမှ မထားနိုင်လောက်အောင် စက်ဆုပ်တဲ့လူတွေလဲ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ သူတို့လို လူစား မျိုးတွေ ကျတော့ ဗီယက်ကောင်းတွေကို ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံ တိုက် ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ဖက်စလုံးဟာ ဗီယက်နမ်တွေချည်း ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ပြင်သစ်နဲ့ တိုက်ခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲကစပြီး သူတို့မိသားစုတွေ ပြိုကွဲပျက်စီးလာကြတာ ကနေအထိပါ အမှန်ကတော့ သူတို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခေါင်းဆောင် မှု ပေးနိုင်တဲ့အပေါ်မှာ တည်မှီပြီး....'

နာအိုမိဘိုက်စ်လီဝစ်က နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြုံးပြန် သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ့ အပြုံးတွင် ပြောင်ချင်လျှော်ချင် သည့် အရိပ်အငွေ့ပါသည်။

‘ဗိုလ်ကလေး ဒီကိုရောက်တာမှ နှစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ် ဒီနိုင်ငံက အခြေအနေကို အတော်ကြီးသိနေပြီ ထင်တယ်’

ဂေရီရှားမင်း၏ နုပျိုလန်းဆတ်သော မျက်နှာတွင် အပြုံး ရိပ် သန်းလာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အပြုံးသည် လျော့ ခဲရဲ။

‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒီလောက်အထိ ပြင်းပြင်း ထန်ထန်ပြောဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး မစ္စတိုက်စ်လီးဝစ်၊ ဒီနိုင်ငံ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မှာ လေ့လာစရာတွေအများကြီး ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေ

မယ် ကျွန်တော် အဖေကတော့ ငါးဆယ်ခုနစ်အတွင်းက ဒီ နိုင်ငံမှာ သတင်းထောက်အဖြစ်နဲ့ နှစ်တော်တော်ကြာ နေခဲ့ဖူး တယ်’

သူသည်စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ တွင် ရွက်သွေးဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

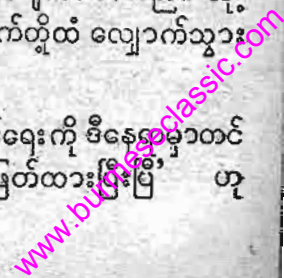
‘ကျွန်တော် သူနဲ့အတူ မနေခဲ့ရတာကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ စိတ်က ကျွန်တော် အသွေးအသားထဲမှာ ဝင်နေပုံပေါ်ပါ တယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် တစ်ခါတလေ မင်းနဲ့ငါ စကားပြောခွင့်ရတဲ့ အခါ မင်းမသိသေးတဲ့ဟာတွေကို ငါကပြောပြပေးနိုင်မှာပါ’

‘ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ အချိန်မရွေး ကူညီသွားဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ’

ဗီယက်နမ်ဗိုလ်ကြီး ဟိုအန်းက သူ့ စကားပြန်အား လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်ကို မစ္စတိုက်စ်လီးဝစ်က ရိပ်ခနဲ မြင်သည်။ ဗိုလ်ကြီး စတောက်နှင့် စကားပြန်တို့ စကားပြောနေကြပြီဖြစ် ၏။ ‘ကြည့်ရတာတော့ အဆုံးအဖြတ်တစ်ခု ရတော့မယ်ထင် တယ်’ ဟု ရေရွတ်ကာ သူ့ ကင် မ ရာ မင်း နှစ် ယောက် အား ပစ္စည်းများကို အဆင်သင့်ပြင်ထားဖို့ အချက်ပေးသည်။ ထို့ နောက် သူတို့လူစုသည် ဗိုလ်ကြီးစတောက်ထို့ထံ လျှောက်သွား သည်။

‘ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆင်ရေးကို ဒီနေရာမှာတင် ရပ်ပြီး နောက်ရင်းကို ပြန်ဆုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ’ ဟု

စကားပြန်က ဗိုလ်ကြီး တိုအန်း၏ကိုယ်စား ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောသည်။ 'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဌာနချုပ်က လက်မခံဘူး၊ ကျွန်တော်က တင်ပြတော့ သူတို့က ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောင်းပြန် လုပ်ပစ်လိုက်တယ်၊ သူတို့က ပြောတယ်၊ အရန်တပ်ဖွဲ့တွေကို အဆင်သင့်လုပ်ထား တယ်တဲ့၊ နောက် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ် တဲ့'

'ဒီလိုဆိုရင် ဗိုလ်ကြီးက ဘယ်လို အမိန့်ပေးမှာလဲ' ဟု စတောက်က သူ၏ကျေနပ်အားရမှုကို မဖုံးကွယ်နိုင်ဘဲ မေး သည်။

ဟိုအန်း၏မျက်နှာသည် မည်းလျက်ရှိသည်။ သူ အလှည့်ခံရ သည့် အဖြစ်ကို သိကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

'ကျွန်တော်တို့ အခုချက်ချင်း နံပါတ်လေးရွာကို ဆက် သွားမယ်၊ ရေကတာပေါ်အတိုင်း တစ်ယောက်ချင်း ရွှေ နောက် တန်းစီပြီး ချီတက်ဖို့ ကျွန်တော် လူတွေကို အမိန့် ပေး ထားပြီးပြီ'

'ဘာ...အမိန့်က ဘယ်လို...' စတောက်က အလွန်အံ့အား သင့်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်မေးသည်။ 'ခင်ဗျား နယ် မြေအနေအထားကို သေသေချာချာကြည့်ပြီးပြီလား ဗိုလ်ကြီး ဟိုအန်း၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်မနက်ခင်းလုံး ဖြတ်လာနေတာ ကွင်းပြင်ကြီးပျ၊ ချုံခိုတိုက်ရင် အလွန်ကောင်းလဲ နေရာတွေ ချည်းပဲ၊ ကျွန်တော် သဘောသာဆိုရင် ဒီလို မလုပ်ဘူး၊ ခင်ဗျားလူတွေကို စပါးခင်းတွေထဲက ဖြတ်ခိုင်းမှပေါ့၊ ဖြတ် ခိုင်းတဲ့အခါမှာလဲ လူချင်းမကပ်စေနဲ့၊ ဖြန့်ပြီးချီတက်ခိုင်းရင်'

အမှန်တော့ ဗိုလ်ကြီးစတောက်၏စကားကို ဟိုအန်း နား လည်သည်။ သို့သော်လည်း လုံးဝနားမလည်သည့် အနေမျိုး ဖြင့် ဂရုမထားသလို လုပ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ စကားပြန် တပ်ကြပ်အား သာသာပြန်ပေးဖို့ လှမ်း၍ အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက်သူ လူအား ဗီယက်နမ်ဘာသာဖြင့် ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောသည်။ စကားပြန်ကလည်း ချက်ချင်းပင် ဘာသာပြန်၍ ပြောသည်။

'လူတွေအားလုံး သိပ်ပင်ပန်းနေကြပြီ၊ နေကလဲ သိပ်ပူနေ တယ်၊ နောက်ထပ် ရွှံ့တွေရေတွေထဲက ဖြတ်ခိုင်းရင် မိုက်မဲမှု တစ်ခုကိုလုပ်တာပဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ ကိုအမိန့်ပေးပြီးပြီ၊ ဒီအမိန့် ကို မပြင်နိုင်ဘူး ဗိုလ်ကြီး'

မမျှော်လင့်သောတုံ့ပြန်မှုကြောင့် စတောက်သည် အံ့အား သင့်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ ဘဲ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ လိုက်၏။

'ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆို ရှေ့ ဆုံးက ဘယ်သူသွားမလဲ' ထပ်၍ထွက်လာသောမေးခွန်းကြောင့် ဗီယက်နမ်ဗိုလ်ကြီး ၏ ဒေါသသည် ပို၍ပြင်းထန်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် အံ့ကို တအားကျိတ်ကာ ဒေါသကို ချုပ်တီးထားသည်။

'လူမရှိတဲ့ ရွာတစ်ရွာဆီကို ချီတက်တာများ ရှေ့က ဘယ် သူ သွားမလဲဆိုတာ အရေးတကြီးလုပ်ပြီး မေးနေရသေးလား ဗိုလ်ကြီးရာ'

'မေးရမှာပေါ့ဗျာ၊ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပဲ ဘာ၊ မမေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အကောင်းဆုံး

လူဟာ ရွှေဆုံးက ဖြစ်ရမယ်၊ စစ်သားတစ်ရာ ရွှေ့နောက်
 တန်းစီပြီး ချီတက်တဲ့အခါမှာ ကျည်ဆန်တစ်လောင်တည်းနဲ့
 အားလုံး ကိစ္စချောနိုင်တာမျိုးဗျ၊ တကယ်လို့များ ရန်သူနဲ့
 ထိပ်တိုက်တွေ့ရင် ချက်ချင်း ပြန်ပစ်နိုင်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ
 ရွှေ့ဆုံးကရှိမှဖြစ်မှာ၊ သူတို့မရှိရင် ဘာဖြစ်ကုန်မယ်ထင်သလဲ၊
 ရွှေ့က ပစ်ခတ်သံကြားလို့ ခင်ဗျားလူတွေက ပြန်ပစ်ကျရင်
 သူတို့ချင်း တစ်ယောက်ဖင်တစ်ယောက် မှန်ကုန်မှာပေါ့ဗျာ၊
 ဒါဆိုရင် ဗိုလ်ထရန်း ရွှေ့ဆုံးကသွားလိမ့်မယ်' ယက်နပ်စ်
 ဗိုလ်ကြီးက ခပ်ရိုင်းရိုင်းလေသံဖြင့် ပြန်ပြောကာ နောက်ဆီ
 လျှောက်သွားသည်။ နောက်ဘက်တွင် ရပ်နေကြသည့် သူတစ်
 သားများအား ရွှေ့သို့ချီတက်လာကြရန် လက်တစ်ဖက်မြောက်
 ၍ အချက်ပေးသည်။

ဗိုလ်ထရန်း၏မျက်နှာသည် ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းထဲ
 ခြင်းမရှိ။ အင်မ် ၇၉ လောင်ချာကို တပ်ကြပ်အား သူ့နှင်
 အတူတူ၍ လိုက်ရန် ခေါ်သည်။ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်
 ခုချလိုက်ပြီဖြစ်သော ဗိုလ်ကြီးစတောက်ကလည်း ဗိုလ်ဂေ-
 ရှား မင်း တက် လှည့် ၍ ခေါင်း ညိတ် ပြ သည်။ ဝက်စပိုင်
 တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆင်း ဂေရီရှားမင်းသည် ချက်ချင်းပစ်
 ပခုံး၌လှယ်ထားသည့် ပီအာရီစီ ၁၀ ရေဒီယို ဝိုင်ယာလက်
 စက်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ နောက်မိနစ်ဝက်ခန့်အကြာတွင် ဝက်
 ငယ်ဗိုလ်ကလေးနှစ်ယောက်သည် ပူပြင်းသော နေရောင်ခြည်
 စောက်တွင် စစ်ကြောင်းကို ဦးဆောင်၍ ရေကတောပေါ်
 တက်သွားကြလေ၏။

(၅)

မက်ရှင်းဝန်းစက်သေနတ်ကို ဗီယက်ကောင်း တပ်သားသည်
 တူးမြောင်းနှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ အုန်းပင်များအောက်
 တွင် ပုန်းနေသည်။ အမှတ်သုံးရွာ၏ အရိပ်ထဲမှ တောင်ဗီယက်
 နှစ် တပ်သားများထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်
 နှက် သူ၏လက်ညှိုးသည် စက်သေနတ်ခလုတ်ပေါ်သို့ ရောက်
 သွားသည်။

အစိုးရတပ်သားများသည် သူတို့တပ်ခွဲမှူး၏ အမိန့်အတိုင်း
 တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆယ်ကိုက်ခန့်စီခွာ၍ ချီတက်နေ
 ကြခြင်းဖြစ်ရာ ဗီယက်ကောင်းစက်သေနတ်သံများ၏ ပစ်
 ကွင်းအတွင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တိုးဝင်လာနေကြသည်။
 ပြင်းထန်သော နေရောင်ခြည်၏ အပူရှိန်ကြောင့် ချီတက်သူ
 နေကြသူများသည် ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်
 လည်း သူသည် အရပ်ပူပူညက်ညက် ယက်နပ်စ်တပ်သားများ

ကြားမှ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ် ထည် ထွားကြိုင်းလှသော အမေရိကန်များကိုမူ လွယ်ကူစွာ ခွဲခြား၍ မြင်သည်။ ရှေ့ဆုံးတွင်တစ်ယောက်။ တန်းစီ၍ ချီ တက်လာနေကြသူများ၏ အလယ်လောက်တွင် နောက်တစ် ယောက်။ နောက်မှ အမေရိကန်သည် ရေဒီယို ဝိုင်ယာစက်ကို လွယ်ထားလေသည်။

စက်သေနတ်သည် ရန်သူအစိုးရတပ်သားများထံမှ ဖမ်းမိ ခဲ့သော သော်မဆင် အမျိုးအစား မက်ရှင်းဂန်းဖြစ်သည်။ ဆီ ထိုးပြီး အမြဲတစေ တိုက်ချွတ်ထားသဖြင့် ဝင်းလက်နေသည်။ ချထားသည့်နေရာမှာ ချီတက်လာသူများဘက်မှ လှမ်းကြည့် လိုက်လျှင် ထောင့်မှန်ကျကျဖြစ်သည်။ စက်သေနတ်သမားသည် ရန်သူများကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ချက်ချင်း ပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်ထား၍ မဖြစ်။ ရန်သူဘက်မှ နောက်ဆုံးလူ အမှတ်သုံး ရွာအတွင်း လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ်ထွက်လာခါမှ ပစ်ခတ်ရမည်ဟု သူ့အား အမိန့် တင်းကျပ်စွာ ပေးထားသည်မဟုတ်ပါလော။

ထိုအချိန်ကျမှပစ်လိုက်လျှင် ရန်သူများသည် ရေကာတာ၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ အကာအကွယ်ယူရန် ခုန်ဆင်းကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အောက်ဘက်တွင် နှစ်ကိုက်စီခွာ၍ မြှုပ်ထားသော မိုင်းငါးဆယ်နှင့် တိုးမိကြလိမ့်မည်။ မိုင်းများမှာ လက်လုပ် မိုင်းများဖြစ်၏။ သူတို့ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော ၁၀၅ မီလီမီတာ အမြောက်ဆန်များကို ဖြုတ်၍ ဖြူးစ် အသစ်များတပ်ကာ ပြုပြင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မိုင်း၏ ထိပ်ပူးများကို အမှတ်သုံးရွာ၏ အစွန်တစ်ဖက် မြေအောက်တွင် မြှုပ်ထားသော စနစ်တံတစ်ခု၌ ဝိုင်ယာကြိုး ဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။ ထိုနေရာတွင် ဗီယက်ကောင်းတစ် ယောက် တာဝန်ချထားသည်။ သူ့တာဝန်မှာ စက်ကြီး သမားက ရန်သူများအား ပစ်ခတ်အပြီး စက္ကန့် သုံးဆယ် အကြာတွင် ရန်သူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

အမြဲသတိရှိသော ဗိုလ်ကြီး စတောက်သည် သစ်ပင်များ အောက်မှ အပြင်နေရောင်အောက်သို့ထွက်မလာမီ ကတည်းက စိတ်ထဲ၌ စနိုးစနောင့် ဖြစ်လာသဖြင့် ဌာနချုပ်ရှိ ဗိုလ်မှူးထံ လှမ်း၍ဆက်သွယ်သည်။ လက်နက်အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထား သော ရဟတ်ယာဉ် နှစ်စီး အမြန်ဆုံးလွတ်ပေးဖို့ အကြောင်း ကြားသည်။ ဗိုလ်မှူးကလည်း ရလျှင်ရခြင်း အမြန်လွတ်ဖေး မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အခုလောလောဆယ် တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပွား ရာသို့ စေလွှတ်ထားရကြောင်း အဖြေပေးသည်။

ရေကာတာပေါ်ဖြတ်လာနေသော ဗိုလ်ကြီးစတောက်သည် စပါးခင်းများ၏ ဂဲယာကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့် လာသည်။ သံသယမကင်းစရာ အရိပ်လက္ခဏာများကို မြင်ရ လို မြင်ရငြား ကြည့်လာခြင်းဖြစ်၏။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် လွန်းလှသည်။ ဤတိတ်ဆိတ်မှုမျိုးသည် သဘာဝကျဟုပင် ထင်သည်။ သူသည် နောက်သို့လှမ်း၍ ဗိုလ်ကြီး ဟိုအန်းအား လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဗီယက်နမ် ဗိုလ်ကြီးသည် စိတ်ပြေသေးဟန်မကူ။ သူ့အား ပြန်၍မကြည့်။ နှုတ်ခမ်း

၆၈ ခေတ်ကျန်းလှ

ပျားကို တင်းတင်းစေ့ကာ စိတ်ဆိုးနေသေးသည့် အမူအရာကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

စတောက်က စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး သူ့ အကြည့်ကို ရှေ့သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် မက်ရှင်းဂန်း စက်သေနတ် ထားရာ သစ်ပင်အုပ်အုပ် ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုတစ်ဒဂံမှာပင် စက်သေနတ်ဆီမှ မီးပွင့် များသည် ဖြာခန့်ထွက်လာသည်။ ပထမတော့ သူသည် အံ့အား ကြီးသင်ကာ ကြောင်၍ကြည့်နေမိ၏။ စက်သေနတ်ကျည်ဆန် များ ထိမှန်ခံလိုက်ရသည့် လူခြောက်ဦး၏ အော်သံနှင့် ညည်း သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ သူသည် မြေကြီးပေါ်သို့ အလျား မောက်ချလိုက်ကာ တိုက်ပွဲကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် မျက်နှာကို ရှေ့ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း စက်သေနတ်ရှိရာ ဘက်သို့ တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်ရန် အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးသည်။ သို့ သော်လည်း ဘာသံမှမကြားရ။ စက်သေနတ်သံသာလျှင် နောက်ထပ်ပေါ်လာသည်။ တစ်ဖက်မှ မိမိတို့လူ တချို့ အလဲလဲ အကွဲကွဲ ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြန်၏။ သူသည် ရေကာ တာပေါ်မှနေ၍ လယ်ကွင်းထဲ နောက်ပြန်လျှောဆင်းသည်။

သူ နောက်ဘက် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် အကွာမှ လိုက်ပါလာ လျက်ရှိသော ဗိုလ်ကြီးဟိုအန်းသည် စက်သေနတ် စတင်ပစ်ခတ် လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ လူများအား ပြန်၍ ပစ်ကြရန် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ ဘာကိုမှ ရေရေရာရာ မသိလိုက်ရ ခင်မှာပင် သူသည် သုံးပေအရှည်ရှိ ဝါးညောင်များ ထောင် ထားသည့် ကျင်းထဲသို့ လိမ့်ကျသွားသည်။ လူ့ လူတစ်ဝက်ခန့်

မှာလည်း သူ့လိုပင် ထောင်ချောက်ကျင်းများထဲသို့ ကျတုန် ကြသည်။

သူတို့၏ အော်သံဟစ်သံနှင့် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံများသည် နောက် စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် တစ်ချိန်တည်း တစ် ပြိုင်တည်း ပေါက်ကွဲလိုက်သည်။ ဟော်ခစ်ဖေမိုင်း အလုံးငါး ဆယ်၏ အသံများကြားတွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ရေများ၊ ရွှံ့နွံများ၊ မီးတောက်များနှင့် ဒလိမ့်ခေါက်ကျေး ဖြစ်နေကြသော လူများသည် ဗထိုးဗထွေးဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။ ဤအခိုက်မှာပင် ရေကာတာပေါင်၏ တစ်ဖက်စွန်းမှ မက်ရှင်း ဂန်း စက်သေနတ်နှစ်လက်ဆီမှ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပစ်ခတ်လိုက် သော အသံများသည် သောသောညီသွားလေသည်။

မိုင်းတစ်လုံးသည် ဗိုလ်ထရန်း၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ကို ပြုတ်ထွက်သွားစေပြီး ကြေမှုနေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ထိတ် လန့်တကြားဖြစ်နေသည့် ဂေဠိရွှားမင်း၏ ဦးခေါင်းအထက် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားစေခဲ့၏။

သွေးစန့်သွားသော ဂေဠိရွှားမင်းသည် ယောင်တိယောင် ကန်းဖြစ်ကာ ထရပ်လိုက်ပြီး အကာအကွယ်ယူရန် ပတ် ပတ် လည်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ အမှန်တော့ မိုက်မဲသော အမှားတစ် ရပ်ကို ကျူးလွန်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ထိုအမှား ကြောင့်ပင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မက်ရှင်းဂန်း စက် သေနတ်ဆီမှ ပထမဆုံး ထွက်လာသော ကျည်ဆန်များသည် သူ့အားမထိမှန်ဘဲ လွတ်မြောက်သွားသည်။ အပဲ ၇၉ သောင်

ထို့နောက် ပေါ်လာစဉ်က ပြုန်းခနဲ ပေါ်လာသကဲ့သို့ ပြုန်းခနဲပင် ကွယ်ပျောက်သွားကြသည်။

အချိန်အဟုန်နှင့် ထိုးဆင်းလျက်ရှိသော ဝါးဟော့ခီ လေယာဉ်၏ လေကော့မှန်ချပ်တွင်လည်း ချက်ချင်းပင် အပြာရောင် ဖျော့တော့တော့ ကောင်းကင်၊ သို့မဟုတ် နက်ပြာရောင် ပင်လယ်ပြင်၊ သို့မဟုတ် ည၏ နက်မှောင်သော ခြုံလွှာ စသည်တို့၏ အရိပ်များ ထင်လာကြပြီး အောက်ဘက်ရှိ မြေပြင်ထက် မှ အရာဝတ္ထု အားလုံးကို မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားအောင်ဖုံးလွှမ်းသွားတတ်လေသည်။

အတွယ်အတာ ကင်းမဲ့လွန်းသော ဤ ခံစားမှုကြောင့်လည်း သူ့စိတ်တွင် သူ့စစ်ကိုက် နေရသည်မှာ အချိန်ကာလအားဖြင့် အဆမတန် ကြာလွန်းလှပြီဟု မကြာခဏ ထင်ပါသည်။ လေယာဉ်မောင်း သင်တန်း တက်ရောက်ခဲ့ပြီးသည့် နောက် ၁၉၄၂-ခုနှစ် မေလကုန်ခါနီးတွင် သူသည် အမှတ် ၄၉၅ လေယာဉ်တပ်စုမှ ပီ ၄၁ လေယာဉ်များကို မောင်းရန် မတ်ဒ်ဝေး ကျွန်းပေါ်၌ တာဝန်ကျခဲ့၏။ အရေးတကြီး လိုအပ်နေသည့် အခြေအနေကို အကြောင်းပြု၍ သူ၏ လေယာဉ်မောင်း သင်တန်းကာလသည် ပုံမှန် ခုနစ်လ တက်ရမည့် အစား ခြောက်လပင် မပြည့်ခဲ့။

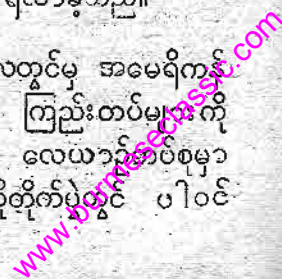
ထို့နောက် သူ၏ ပထမဆုံး 'လူသတ်ပွဲ' သည် ဇွန်လလဆန်းပိုင်းတွင် စခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မတ်ဒ်ဝေးကျွန်းကို အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ဂျပန် ရေတပ်မတော်မှ

စစ်သင်္ဘောများသည် တိုက်လေယာဉ် အစောင့်အရှောက်များဖြင့် ဖောက်လားခဲ့ကြသည်။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့ရသည့် အချိန်က သူသည် သူ၏ လေယာဉ်တောင်ပံ နှစ်ဖက်မှ ဗူးများနှင့် စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များကို ပစ်လွှတ်လိုက်ရသည့် အခါတိုင်း မနှစ်မြို့သော ခံစားမှုသည် ဝင်လာတတ်သည်။ သူ ငယ်ရွယ်စဉ်က အမဲပစ်သေနတ်ကိုကိုင်၍ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ကို သတ်ရပြတ်ရတော့မည့် အခြေအနေရောက်တိုင်း ပေါ်လာတတ်သည့် ခံစားမှုနှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ထိုခံစားမှုကို ချုပ် သေဆုံးပြီးကတည်းက သူ့ရှင်တွင် ကိန်းအောင်းလာခဲ့သည့် ရက်စက်ခက်ထန်သော စိတ်က လွှမ်းမိုးသွားခဲ့သည်။ ထိုစိတ်က ပင်လျှင် သူ့အား ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာဘက်၌ အလွန်အောင်မြင်သည့် တိုက်လေယာဉ် သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဘဝသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏။ မတ်ဒ်ဝေးရှိ လေတပ်သည် ရန်သူတို့က ဘယ်တော့မှ မချိုးနိုင်နိုင်ဟု ဖက်ကြေးနေကြသော ဂျပန်ရေတပ်ကို ချေမှုန်း နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန်တို့သည် ပစိဖိတ်စစ်ပွဲ၌ ပထမဆုံးအကြိမ် အောင်ပွဲများ ရလာခဲ့သည်။

၁၉၄၃-ခုနှစ် စောစောပိုင်း ကာလတွင်မှ အမေရိကန် မရိန်းတပ်သည် ဂွာဒဲလ်ကင်နဲလ်မှ ရန်သူ ကြည်းတပ်များကို မောင်းထုတ် နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဂျိုးဇက်၏ လေယာဉ်တပ်စုမှာလည်း ထိုဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြီး ထိုတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်

ကင်မရာမင်းတယောက်မှာ ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရထား သဖြင့် ကောင်းစွာ မပြေးနိုင်။ သတင်းထောက်အမျိုးသမီးက တွဲ၍ ခေါ်သွားလျက်ရှိသည်။ ဒဏ်ရာရထားသူ၏ ကင်မရာ သည် သူတို့နောက်တက် အတန်ကွာတွင် ကျနေခဲ့သည်။ ကင် မရာမှာ မိုင်းထိထားသဖြင့် အစိတ်အမြာမြာ ဖြစ်နေလေပြီ။ အတွင်းမှ ဖလင်များသည် အတုံးအရုံး ကျဆုံးနေသော ဗီယက်နမ်စစ်သားများကြားတွင် အခွေလိုက် အခေါက်လိုက် ဖြစ်ကာ ပြန့်ကြဲလျက် ရှိကြ၏။ သူခန့်မှန်း၍ ရသလောက်ဆို ပါက ဒဏ်ရာမရဘဲ လွှတ်မြောက်သွားသည့် တပ်သား အရေ အတွက်သည် နှစ်ဒါဇင်ထက် ပိုလိမ့်မည် မထင်ပေ။

စတောက်က မက်ရှင်းဂန်း စက်သေနတ်ရုံရာဘက်သို့ ပြန် ပစ်ကြရန် ထပ်မံ၍ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း တို့ပြန်မှုမရှိ။ ကြောက်လန့်တုကြား ဖြစ်နေကြသော ဗီယက် နမ်စစ်သားများသည် ဒဏ်ရာတစ်ချက်မှ မရပါပဲနှင့် သေ ချင်ဟန် ဆောင်နေသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူသည် သူ့ သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သေနတ်တစ်လက် လုံး ခွဲများဖြင့် ကပ်လျက် ရှိသဖြင့် မည်သည့်အပိုင်းကိုမှ ဆွဲမရ ဆန်မရဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် သေနတ်ကိုရော သူ့အနီးအနား မစစ်သားများကိုပါ ခေါ်သတကြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး သေ နတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

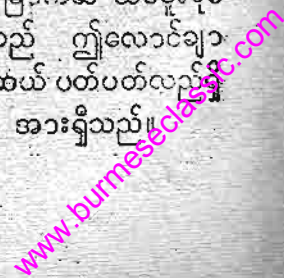
သော်မဆင် မက်ရှင်းဂန်း စက်သေနတ်၏ လက်ချက်ဖြင့် ပထမတစ်သုတ် စစ်သား ဒါဇင်ဝက်ခန့် ကျဆုံးခဲ့သည်။ မိုင်း များနှင့် တောင်ချောက်များ လက်ချက်ကြောင့် လူသိုးဆယ် ကျော် လေးဆယ်နီးပါးခန့် ကျဆုံးခဲ့ရ၏။ အသက်ရှင်လျက်

ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် တပ်သား နှစ်ဒါဇင်သို့မဟုတ် နှစ်ဒါဇင်ကျော် ခန့်မှာလည်း စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ပျက်ပြားကာ စပါး ခင်းများထဲ၌ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်ဖြစ်နေကြလေပြီ။

ဂေရီရှားမင်းလို့ မိမိတို့ အသက်ရှင်လျက် ကျန်နေသေး သည့် အဖြစ်ကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသော လူအနည်းငယ်မျှ သည် ရေကာတာပေါ်သို့ တွား၍တက်ကာ ရွှေသို့ မျှော်ကြည့် ကြသည်။ မိမိတို့ အပေါင်းအဖော်များအား သေတွင်းသို့ ပို့ခဲ့ သည် စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များ မည်သည့်နေရာက လာနေ သည်ကို တိတိကျကျသိရန် စူးစမ်းကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂေရီရှားမင်းသည် ကြောင်ဝံကြောင်ငေး ဖြစ်နေသော တပ်ကြပ်အား လက်မောင်းမှ ဆုပ်ကိုင်ကာ ရေကာတာ အောက်ခြေ ရေစပ်အတိုင်း ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ရန်သူတက်မှ မမြင်စေရန်အတွက် ရေထဲတွင် ထိုင်၍ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် နှစ်ဦးစလုံးတွင် ရေထဲတွင် ရင်ခေါင်းအထိ မြုပ်လျက်ရှိကြ၏။

ဂေရီရှားမင်းသည် တပ်ကြပ်အား လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် လောင်ချာထဲသို့ လက်ပစ်ဗုံးတည့်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ သုံးစွဲ သူများက 'ဆင်သေနတ်' ဟု အမည်ပေးထားသော ဤလက် နက် အင်မ် ၇၉ သည် ယခု ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကျခါမှ စတင်သုံးစွဲ သည့် လက်နက် အသစ်အဆန်း တစ်ခုဖြစ်၏။ သေနတ်ပုံ ပုံဏ္ဍာန်သည် အလွန်ကြီးမားသော တစ်လုံးထိုး သေနတ် ပြောင်းတိုကြီးတစ်လက်နှင့် တူသည်။ အမြောက်ဆံ ထိပ်ဖူးပုံစံ မျိုး လုပ်ထားသည့် လက်ပစ်ဗုံးများသည် ဤလောင်ချာ အတွင်းမှ ထွက်သွားသည့်အခါ ကိုက်နှစ်ဆယ် ပတ်ပတ်လည်၍ အရာများကို သေကြေပျက်စီးစေနိုင်သော အားရှိသည်။

ဗီယက်နမ်တပ်ကြပ် လောင်ချာထဲသို့ လက်ပစ်ဗုံးများ ထည့်နေခိုက်တွင် ဂေရီရှားမင်းသည် သူ့အား အကာအကွယ် ပေးသည့်အနေဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ထကာ လက်တွင်းမှ သေနတ်ဖြင့် မက်ရှင်းဂန်း စက်သေနတ်ရှိရာ ဘက်သို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ သူ့ဘေးမှ ဗီယက်နမ်တပ်ကြပ်က သူ့အား ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ စိတ်သက်သာရာ ရ၍ ပြုံးခြင်းလား၊ ကြောက်ပြုံးလား၊ ဂေရီရှားမင်း ခွဲခြား၍မသိ။

တပ်ကြပ်သည် လောင်ချာကို သူ့ပခုံးတွင် ထောင်လိုက်သည်။ ကိုက်ပေါင်းများစွာကို ပစ်ခိုက်ရန် သတ်မှတ် ပြုလုပ်ထားသော လက်နက်ဖြစ်သဖြင့် တပ်ကြပ်သည် ပစ်ကွင်းကို အချိန်များစွာယူ၍ ချိန်နေရ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ပစ်လိုက်သမျှသည် ပစ်မှတ်ကိုမထိ။ သူ့ဘေးမှ အမေရိကန်ပိုလ်က ကာပစ် ပစ်ပေးနေခြင်းနှင့် အားပေးခြင်းများကြောင့် တပ်ကြပ်သည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လုပ်ကိုင်ပြီး အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်လျက်ရှိသည်။

ပဉ္စမမြောက် လက်ပစ်ဗုံးသည် ပစ်မှတ်ကိုထိုက်ရိုက်ထိသည်။ စပါးခင်းများ၏ ထောင့်တစ်ဖက်မှ စက်သေနတ်သံများသည် လုံးဝတိတ်သွားသည်။ ဗီယက်နမ်တပ်ကြပ်က ဂေရီရှားမင်းအား ကြည့်၍ သွားများပေါ်လာသည်အထိ ပြုံးသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် အပြုံးသည် ဝမ်းသာအားတက်လွန်း၍ ပြုံးခြင်းဖြစ်သည်မှာ သံသယဖြစ်စရာ မရှိပေ။

ဂေရီရှားမင်းက တပ်ကြပ်၏ ပခုံးကို ပုတ်၍ ချီးကျူးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ရင်ထဲတွင် ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေသည်

အချက်က ရှိနေသည်။ သူတို့အား စောစောက စတင်ပစ်ခတ်ထိုက်သော သော်မဆင်မက်ရှင်းဂန်းသည် အခု ဘာကြောင့်ပစ်နေရသနည်း။ အခုဆိုလျှင် ထိုစက်သေနတ်သမားကို သူတို့ကျောပေးထားသည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် တစ်ချက်မျှ ထုမ်း၍ အကဲခတ်သည်။ အနက်ဇောင်းဘက်ဝတ်စုံတစ်ဖိယက်ကောင်းတပ်စိတ်နှစ်စိတ်သည် သူတို့ဆီသို့ ရွေ့ရွာကာ ချီတက်လာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

စပါးခင်းရေထဲ၌ ဝပ်နေသော ဗိုလ်ကြီးစတောက်၏ အမြင်တွင် ဗီယက်ကောင်းများသည် ရေထဲမှ ဖြတ်လျှောက်လာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေကာတာပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ပက်ပက် ဖြစ်နေသော ဗိုလ်ကြီးဘိုအန်းကိုလည်း သူ့လှမ်းမြင်နေရ၏။ သူတို့ဘက်မှ အမိန့်ပေးသံဟူ၍ တစ်ခွန်းမျှပင် မကြားရ။ ဤအတိုင်းဆိုပါက ဗိုလ်ထရန်းသည်လည်း ကျဆုံး၊ သို့မဟုတ် ဇက်ရာရနေပြီဟု သူယူဆသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အရေးကြီးသော အချက်ကို သူစဉ်းစားမိသည်။ တခြားမဟုတ် စစ်ဆင်ရေး ကွပ်ကဲမှု လက်မလွတ်ရေးဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားများသည် သူနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်မျှသာကွာတော့၏။ လှံစွပ်တပ် သေနတ်များကို၍ မုန်းတီး၍ရှာသော မျက်နှာထားများဖြင့် လာနေသည့် သူတို့၏ မျက်စိပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းများကိုပင် သူပြက်ပြက် ထင်ထင် မြင်နေရပြီဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့အတွက် စစ်ဆင်ရေး ကွပ်ကဲမှု ပြန်လည်ရရှိရေးသည် ငါးစက္ကန့်မျှသာ ရှိတော့၏။

သူသည် ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ကာ အိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုက် ထုတ်၍ ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့၏ ရှေ့ ဆုံး မှ လာ နေ သူ အား တည့်တည့်မတ်မတ်ချိန်လိုက်သည်။ ထို နောက် လူ့ စိတ်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသလို ဖြစ်သွားသည်။ ရှေ့ ဆုံးမှလူသည် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

ခလုတ်ပေါ်မှ လက်ညှိုးသည် ရုတ်တရက် တန်ခန့်ဖြစ်သွား သည်။ နောက်တစ်စက္ကန့်မျှအတွင်း အချိုးသမီး၏ လက်တွင်း မှ ခြောက်လုံးပြူးကျည်ဆန်များသည် ဝိုလ်ကြီးစတောက်၏ ဦးခေါင်းနှင့် ခပ်ပတ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် သွား ကြ သည်။ ဝိုလ်ကြီးစတောက်သည် တစ်ချက်ကလေးမျှ တုံ့ပြန်ခြင်း မပြု နိုင်ဘဲ နေရာမှာပင် ဆုတ်ချင်း ပဲ့ချင်းပြီး သေဆုံးသွားလေ၏။

ဓားမြောင်းထဲမှ ဂေရီဂျားမင်းသည် သူ့ဘက်သို့ ချီတက် လာနေသော ရန်သူများဆီသို့ သူ့သေနတ်ဖြင့် စတင် ပစ်ခတ် သည်။ သို့သော်လည်း ကျည်ဆန်မထွက်။ နောက်ထပ် ပင် သော်လည်းမရ။

ဗီယက်ကောင်းများသည် ဗီယက်နမ် စစ်သားများအား သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ပစ်။ လှံစွပ်ဖြင့်ဝင်ထိုးသူက ထိုးကြသည်။ အချို့က ဓားရှည်များဖြင့် ဝင်ခုတ်ကြသည်။ အချို့က လဲကျ သေဆုံးနေကြသော စစ်သားများ၏ ရိုင်ဖယ်များ၊ ကျည်ကန် များနှင့် ရေဒီယို ဝိုင် ယာ လက် စက် များ ကို အလုအယာ ကောက်ယူသိမ်းဆည်းနေကြသည်။

ဂေရီဂျားမင်းက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဗီယက်နမ်တပ်ကြပ် သည် ကျန်ရှိနေသော လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကို လောင်ချာတပ် ကြပ်ကဲကာ အပြေးအလွှား လာနေကြသည့် ဗီယက်ကောင်း

ဗီယက်အသုတ်ဆီသို့ လှမ်းပစ်သည်။ သို့သော်လည်း ချိန်သား ငါ မကိုက်။ တစ်ဦးနှင့်ဦး ထိမှန်ပြီး ရွံ့ဩ ထဲ လဲကျသွား သည်ကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း အများစုသည် ဆက်လက် ပြေးလာနေကြဆဲဖြစ်၏။ အသက်ရှင်လျက် ကျန်နေသော အောင်ဗီယက်နမ်တပ်သား အကြွင်းအကျန်များသည် သူတို့ ထုတ်မြောက်ရေးအတွက် လက်ထဲမှ သေနတ်များကို လွှင့်ပစ် နေကြလေပြီ။

ဂေရီဂျားမင်းသည် လူအားလုံးကို ပြန်လည်စုစည်းနိုင်ရန် အရူးအမူး အားထုတ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူ့ကမူ သူ့အား ဂရုမစိုက်ကြ။ သူတို့လက်ထဲမှ သေနတ်များကိုသာ လွှင့်ပစ်နေကြသည်။ ယခုချိန်အထိ အင်မ် ၂ သေနတ်ကို လွှင့် မပစ်သေးဘဲ ကိုင်ထားနေသေးသော တပ်သားတစ်ယောက် အား မြင်သည်။

သူသည် ရေထဲတွင် အပြေးအလွှားဖြတ်၍ ထိုတပ်သား၏ လက်ထဲမှ သေနတ်ကိုအတားလုယူသည်။ သေနတ်ကိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် တူးမြောင်းအောင်ပေါ် တံတောင်နှစ် ဧက ထောက်ကာ ဗီယက်ကောင်းများဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဝိုလ်ထရန်း လဲကျနေသည့်နေရာသို့ ပြေးသွားနေသော ဗီယက် ကောင်းတစ်ဦး။ သူနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သည်။ အပြေးအလွှား ချီတက်နေသော ဗီယက်ကောင်း၏ ဦးခေါင်းသည် သူဝတ်နေ သည့်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို မမြင်။ ဂေရီဂျားမင်းကအတော့ ချောမွေ့ လှပသောမျက်နှာထုတ် ခုနေ၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကို ချိန်ထားသည့်သေနတ်ကြား

မှနေ၍ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့မြင်နေရသူသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါတကား။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦး၏မျက်လုံးများသည် တဖက်မျှ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။ ဂေရီရှားမင်းသည် သူ့သေ့နတ်မောင်းကို ဖြုတ်ဖို့မေ့သွားသည်။ တစ်ဖက်မှ တူယက်လူအုန်းသည် သူ့မျက်နှာကို တူးမြောင်းပေါင်နှင့် ကွယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုနေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ဗိုလ်ကြီးစတောက် မကျဆုံးမိက ခေါ်ထားခဲ့သော ရဟတ်ယာဉ်နှစ်စီး ရောက်လာသည်။ စစ်မြေပြင် အထက်တွင် ရဟတ်ယာဉ်နှစ်စီး၏စက်သံသည် ဆူဆူညံညံလျက်ရှိ၏။ ခရာမူတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ ပြောက်ကျားတပ်သားများသည် တူးမြောင်းနှင့် အလှမ်းကွာဝေးသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း ဝင်ပေါက်များဆီသို့ အပြေးအလွှားပြန်လည် ဆုတ်ခွာကြသည်။ နောက် စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ အတွင်းတွင် လက်နက်မျိုးစုံ အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထားသည့် ရဟတ်ယာဉ်များသည် တစ်ချက်မျှ နောက်သို့ ပြန်ဝေလာပြီး တိုက်ပွဲကို စတင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပြောက်ကျားတပ်သား အများစုသည် သူတို့ သိမ်းယူရရှိထားသည့် ပစ္စည်းများကို ဆွဲကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ။

လယ်ကွင်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်တစ်ဦးတည်းသော ပျောက်ကျားတပ်သားမှာ ငိုပန်မင်းဖြစ်သည်။ မင်းသည် ရွှံ့ဗွက်များကြားတွင် ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ အမှန်တော့ သူသည် သူပုန်းနေသော သစ်ပင်များကြားမှ ဆင်းလာပြီး ပြေးမည်ဆိုလျှင် လွတ်မြောက်ဖွယ်ရာရှိ၏။ ရဟတ်ယာဉ်

များ ရောက်မလာမီကတည်းက ဘေးကင်းရာသို့ ရောက်နေလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူသည် သစ်ပင်ပေါ်၌ နေခဲ့စဉ်က ဗိုလ်ကြီး စတောက် သေနတ်လွင့်ပစ်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသေနတ်ကို ရယူလိုသော ဆန္ဒသည် သူ့ရင်ထဲ၌ ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။ တူယက်၏လက်ချက်ဖြင့် ဗိုလ်ကြီးစတောက် ကျဆုံးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သေနတ်ကို မရအရ ကောက်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သူသည် ဗိုလ်ကြီးစတောက် လဲကျနေသော နေရာတစ်ဝိုက် ရေထဲ၌ သေနတ်ကို လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရဟတ်ယာဉ်များ ဆိုက်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုသော်မူ သူသည် သူ့ရဲဘော်များအား အမိလိုက်နိုင်ဖို့ အတွက် များစွာအပင်ပန်းခံ၍ အားထုတ်နေရလေပြီ။ သူသည် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသည့်ကြားမှ ရွှံ့ဗွက်ပေါ်သို့ နှစ်ကြိမ်မျှ လဲကျခဲ့သည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်တွင် လွယ်ထားသည့် သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် သူ ကောက်ယူလာခဲ့သော ဗိုလ်ကြီးစတောက်၏ သေနတ်တို့သည် သူ့အား ခရီးမတွင်အောင်အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်သည် သူ့အထက်မှ ဝဲပျံလျက်ရှိ၏။

တကယ်တော့ မင်းသည် သူ့အဖေလိုပင် ခြေတံရှည်ပြီး အပြေးသန်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ရဟတ်ယာဉ်၏ ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်ကြည့်

၈၈ မောင်တွန်းသူ

သည်။ သူ့သယ်လာသည့် လက်နက်များသည် လေးလံလှ၏။ သို့သော်လည်း သူ၏ပြေးအားကို တစ်ဆမျှတိုးလိုက်သည်။

ပြေးရင်းလွှားရင်းကပင် သူ့ အဖေလို သူ့ရဲကောင်းဖြစ်ရမည်ဟူသောအတွေး ဝင်လာသည်။ အခုဆိုလျှင် သူသည် သမုတခိုင်း၏ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်အား ဟတ်ယ ကျည် ဆန် ဖြင့် အသေသတ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကြားစရာတစ်ခုတော့ ရှိထားပြီ။ အကယ်၍ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ အမေရိကန်သေနတ်သမားများ၏လက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ပြေးနိုင်ခဲ့ပါမူ ထပ်မံ၍ ကြားစရာနောက်တစ်ခု ရှိတော့မည် ဖြစ်၏။ သူသည် အထက်က ပေးထားသော အမိန့်ကို မနာခံဘဲ ဖောက်ဖျက်ခဲ့သည်။ ဤအတွက် သူ့မှာ အပြစ်မကင်း။ သို့သော်လည်း သူ့ကောက်ယူလာခဲ့သည့် အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်၏ သေနတ်ကိုပြလိုက်လျှင် သူ့အဖေက သူ့ အတွက် ဂုဏ်ပင်ယူလိမ့်ဦးမည်ဖြစ်သည်။

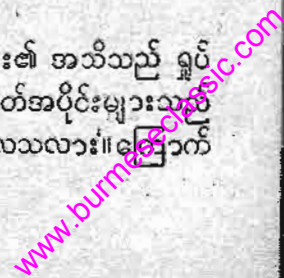
ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်ရှိ ကျည်ခြောက်သောင်းထွက် အကြီးစား ဆံလည်စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များသည် ဝိုဗန်မင်း၏ရွှေ ရွှံ့ပြင်ထက် သို့ အစုအပြုံလိုက် ကျလာသည်။ မင်းသည် ဘေးတစ်သို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်၍ ကွေ့ ကွေ့ ကောက်ကောက် ပြေး သည်ကို ကင်းဆယ်ခန့် အကွာရှိ မြေအောက် ၃ မင် လိုက် ခေါင်းအပေါက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ပြေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအဖြစ်ကို မြင်လိုက်သော ရဟတ်ယာဉ် နောက်တစ်ခုသည် မင်း၏ရွှေမှဖြစ်၍ ပျံသန်းကာ ၇.၆၂ မီလီမီတာကျည်ဆန်များဖြင့် တရစပ်ပစ်ခတ်သည်။ မင်းကလည်း တုံ့ခနဲရုတ်ကာ ဖျတ်ခနဲနောက်လှည့်၍ ကွေ့ ကောက်ပြေးသည်။

ရဟတ်ယာဉ်တွင်းမှ အမေရိကန် စက်သေနတ်သမားသည် ယာဉ်မှူးဘေးမှရပ်ကာ အောက်သို့ ငိုကြည့်နေသည်။ သူ့ စက်သေနတ် ချိန်ခွက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ နဂါး ဝီယက်နမ်လူငယ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ဝီပီပြင်မြင်တွေ့မြင်နေရသည်။ သူသည် ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ 'အိုကေပဲ သူငယ်ချင်းဒေရ၊ ဒီနေ့တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းနဲ့ တိုးတာပဲ' ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ယာဉ်မှူးက ရဟတ်ယာဉ်ကို အောက်သို့နိမ့်ဆင်းစေသည်။ အရှိန်ကိုသတ်ကာ မင်း၏နောက်ဘက်ရှိ မြေပြင်နှင့်ထိလနီးပါး အထိ ကပ်ဆင်းသည်။ စက်သေနတ်သံသည် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းလာသည်။ မင်းသည် အရှိန်ကိုတိုးမြှင့်ကာ ကြောက်လန့်စာကြား ပြေးသွားလျက်ရှိ၏။ သူ၏ ဖနောင့်များနှင့်ထိကပ် လုမတတ်ရှိနေသော ရဟတ်ယာဉ်ကို မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ဤတစ်ကြိမ်တော့ လွတ်မြောက်တော့မည်မထင်။ သူ့ နောက်တွင် ကပ်၍ကျလာသော ကျည်ဆန်များအရှိန်ကြောင့် သူ့ နောက်ကျောက်ကို ရေများစုပ်လာသည်။ နောက် တစ်စက္ကန့်မျှအကြာတွင် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲသို့မြောက်တက်သွားပြီး ရွှံ့ဗွက်များပေါ်သို့ ပြန်ကျသည်။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်သည် ခါးမှနေ၍ နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားခဲ့လေပြီ။

မှောက်လျက် လဲကျနေသော ဝိုဗန်မင်း၏ အသိသည် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသည်။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများသည် သူ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ပြန့်ကြဲနေကြလေသလား။ ကြောက်

မက်ဖွံ့ကောင်းအောင် ပူလောင်စူးရှသည့် ဝေဒနာကို သူ ခံစားသိရှိနေရ၏။ သူ့ အသက်သည် တကယ်ပင် ဆုံးရှုံးရတော့ မည်လား။ ပြည်သူ့ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲတွင် သူ့ အဖေလို သူရဲကောင်းတစ်ယောက်မဖြစ်မီ သူ့ အဖေကို အဆုံးသတ်ရတော့ မည်လား။

စိုစွတ်မောင်မည်းသော မြေးအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်းအတိုင်း ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့သော တူယက်လူအဖွဲ့သည် မမျှော် လင့်သော နေရာ၌ မမျှော်လင့်ဘဲ ငိုပန်ဒေဝါင်းနှင့် တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် များစွာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ငိုပန်ဒေဝါင်း၏ မျက် နှာသည် တင်းမာနေရုံမျှမက ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ တူယက်သည် ရုတ်တရက် အာမေး၍ အာပြောရမှန်းမသိ။ တပ် ရင်းမှူးတစ်ယောက်သည် အခုလို တိုက်ပွဲတစ်ပွဲနှင့် အလမ်း မဝေးသည့် နေရာမျိုး၌ နေလေ့ မရှိ။ ဤလိုနေရာမျိုး၌ ဤလို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရောက်နေခြင်း၏အဓိပ္ပါယ်သည် ကြီးမား သော အမှားကြီးတစ်ခု ရှိနေပြီဟု ညွှန်ပြနေခြင်းပင် မဟုတ်ပါ လော။

‘မင်း ဘယ်မှာလဲ’ ဒေါင်းကအော်၍ မေးသည်။ သူ့ မျက် နှာသည် ဒေါသနှင့်သောကကြောင့် ကြည့်ရဆိုးလျက် ရှိလေ သည်။

‘သူက သစ်ပင်ပေါ်မှာ တာဝန်ကျတဲ့လူပဲ၊ အဲဒီမှာ ရှိရမှာ ပေါ့’

‘ငါ့အမိန့်ကို မလိုက်နာဘူး၊ တိုက်ပွဲဝင် တပ်စုနဲ့အတူ ဝင် တိုက်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဆတ်သားတစ်ယောက်က မြင်လိုက် လို့ သတင်းလာပို့သွားတယ်၊ သူတိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့ လယ်ကွင်းထဲ မှာပဲ ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်’ ထင်တယ်

‘ကျွန်မတော့ သူ့ ကို မမြင်ခဲ့ဘူး’ဟု တူယက်က ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဒီကို မရောက်လာခင် ရဟတ်ယာဉ်တွေက ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် လုပ်ထားတာ ခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတော့ မြင်ခဲ့...’

တူယက် စကားမဆုံးမီ ဒေါင်းသည် သူ့ ရှေ့မှ ဖြတ်၍ ဥမင် လိုက်ခေါင်း အပေါက်မှ ထွက်သွားသည်။ အပြင်ဘက်တွင် နေရောင်သည် လင်းလျက် ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ သူသည် တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်မျှ အပေါက်ဝမှရပ်ကာ တိုသည်မျှော်ကြည့်နေသည်။ ထို့ နောက် လယ်ကွက်များအတွင်းသို့ ပြေးဆင်းသည်။ ရွှံ့ဗွတ်ထဲ၌ နှစ်နေ သော အဝတ်နက်နှင့် အလောင်းများကို လိုက်လံ၍ ကြည့်သည်။

လယ်ကွင်းနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်အကွာ အစပ်နားတွင် မင်း၏အလောင်းကို သူတွေ့သည်။ ကျည်ဆန်ဒဏ်ကြောင့် မျက် နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပေပြီ။ မင်း၏ အလောင်းမှန်း သိလိုက်ခြင်းမှာ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ အလောင်းဘေး၌ ကျနေသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြောင့် ဖြစ်၏။ အလောင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရောက်နေသည့် အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်၏ သေနတ်မှာလည်း မင်း၏ကိုယ်မှ သွေး များဖြင့် စိုရွှဲလျက်ရှိသည်။

၈၄ ဇောင်ထွန်းသူ

သူ့သား၏ အလောင်းကို ပွေ့ယူရန် သူသည် ရှေ့သို့ ကုန်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အမှတ်သုံးရွာ၏ တစ်ဖက်ရှိ သစ်ပင်များဆီမှ ရဟတ်ယာဉ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ စတောက် မကျဆုံးမိက ပေးပို့ခဲ့သော သတင်းအရ ဗြိတိသျှ ရုပ်မြင် သံကြား အဖွဲ့အား ကယ်ထုတ်ရန် ရောက်လာသည့် ဟတ် ယာဉ်ပေတည်း။ သူ့အလောင်းကို ထမ်းပြီး ဥမင်လိုက်ခေါင်း ဘက် ပြန်လျှောက်အလာတွင် ရဟတ်ယာဉ်သည် သစ်ပင်များ၏ အထက်သို့ တိုးတက်လာနေသည်ကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရလေ သည်။

ရဟတ်ယာဉ်အတွင်းမှ လက်နက်များကို ဦးစီးရသော တဲဖက် ရဟတ်ယာဉ်မှူးသည် အမျိုးအမည် အတိအကျ မခွဲခြား နိုင်သည့် ဗီယက်နမ်လယ်သမားတစ်ယောက်ကိုသေသေချာချာ မြင်သည်။ ဗီယက်နမ်လယ်သမားသည် အလောင်းတစ်လောင်း ကို သယ်ဆောင်သွားနေခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟတ်ယာဉ်ထဲ၌ ပါလာကြသည့် အမျိုးသမီး သတင်း ထောက် နာအိုမီနှင့် သူ၏ ကင်မရာမင်းများသည် ရဟတ်ယာဉ် ဝမ်းဗိုက်အောက်ဆီမှ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထွက်သွားသော ဒုံး ကျည် နှစ်ခုကြောင့် တစ်ခဏမျှအပူဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာခံစား လိုက်ကြရ၏။ သေနတ်သမားသည် ပစ်မှတ်ကို မလွှဲမချော်စေ ရန် အထူးသတိထားပြီးမှ ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စပါး ခင်း၏ တစ်ဖက် ကန်သင်းအစပ်နားဆီမှ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရဟတ်ယာဉ်ထဲမှ လူ့ အားလုံးသည် ပေါက်ကွဲသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဒုံးကျည်များ ထိမှန်ခံလိုက်ရသည့်အချိန်တွင် ငိုဗန်ဒေါင်း သည် သူ့သား၏အလောင်းကို မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်း အပေါက်ထဲ ထိုးသွင်းနေခိုက် ဖြစ်သည်။ ဒုံးကျည်များသည် ငိုဗန်ဒေါင်းတို့သားအဖ၏ ကိုယ်ခန္ဓာများကို တင်ပိုင်းဝိတစ်စ စီဖြစ်သွားအောင် ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မီးခိုးလုံး ကြီးများနှင့် အတူ မည်းနက်သော မြေစိုင့် မြေခဲများသည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားကြသည်။ သူတို့၏ ပတ်ပတ်လည် မှ ပြိုကျသွားသော မြေကြီးများသည် သူတို့သားအဖအတွက် သင်္ချိုင်းဂူကြီးဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

(၆)

‘ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာန်မာနဟာ တစ်ခါတလေ သူ့ရဲ့ အမြင့်မားဆုံး အရည်အသွေး ဖြစ်လာနိုင်တယ် ရဲဘော်တူယက်၊ ဒါပေမယ့် ဒီမာန်မာနဟာ မကြာ မကြာ သူ့ရဲ့ အဆိုးဆုံးရန်သူလဲ ဖြစ်လာတတ်တယ်’

ဒေါင်ဗန်လတ်၏ နှုတ်မှထွက်လာသော စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းမှူးရုံးခန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ သူ့အသံတွင် ကြောက်မှုအပြည့်ပါနေသည်။ လတ်၏မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းနေသည်ကို တူယက်သတိထားမိသည်။

‘တကယ်လို့သာ ဒေါင်းဟာ သူ့ သားကို အချိန်မကျသေးခင် သူ့ရဲကောင်းဖြစ်ဖို့ အားမပေးခဲ့ဘူးဆိုရင် အခုအချိန်မှာ သူ့ထိုသားအပဟာ ငါတို့နဲ့ အတူတူရှိနေမှာပဲ’

တူယက်သည် မြေပုံအောက်ရိုးစားပျံ့ထိုင်ကာ မြေအောက်ခန်းအတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေသော

လတ်အား ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ခြူးဝေးလျက်ရှိ၏။ သူ့ထို့ခေါင်းများအထက်တက်မှ မြေပြင်သည် အမေရိကန် တီ ၂၀ လေယာဉ်များမှ ကြံချနေသော ဗုံးဒဏ်များကြောင့် မကြာ မကြာ တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်။

ပိုလ်ကြီးစတောက် မကျဆုံးမိက ကြိုတင် ဟကြောင်းကြားတောင်းခံချက်အရ လာရောက် ဗုံးကြဲနေသည့် လေယာဉ်များသည် ယခုအချိန်ထိ မပြန်ကြသေး။ ဗုံးများကြံချနေဆဲ ဖြစ်၏။ မီးလောင်ဗုံးများကြောင့် တောက်လောင်လျက်ရှိသော မီးတောက်မီးလျှံ များသည် မြေအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်းများဆီသို့ပင် အလင်းရောင်တပ်နေကြသည်။ ချုံခိုထိုက်ပဲ့တွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည့် တပ်စီနီနစ်စိတ်သည် မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်းမှတစ်ဆင့်တောအုပ်ကြီးထဲသို့ချောမောစွာရောက်သွားခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ရွာထဲ၌ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည့်အဘွားအိုနှင့် ကလေးတစ်ဒါဇင်ခန့်မှာမူ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးကြရပြီဖြစ်သည်ကို လတ်ရော တူယက်ပါ နားလည်နေကြလေသည်။

‘ငါဒီသတင်းကို သူ့မိသားစုဆီ သွားပို့တဲ့အခါ ငါတယ်လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်’ ဟု လတ်က တူယက် ရှေ့၌ရပ်ကာ တူယက်အား စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ‘သူ့ရဲ့ အငယ်ဆုံးသား ပက်ကျီလေးက တိုက်ပွဲသတင်းကို စောင့်နေမှာ သေချာတယ်။ သူ့ အဖို့အခုလို သူ့ အဖေတိုက်ပွဲက ကျတာဟာလဲ အောင်ပွဲတစ်မျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ အမေငိုတာကို သူ့မြင်တဲ့အခါ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ဒီနေ့ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ရဲ့ လှမ်းမိုးခြယ်လှယ်မှုကို ခံရတော့မယ်။ သူ့နဲ့လုံးသား

ဟာ မုန်းတီးမှုနဲ့ ပြည့်လျှမ်းနေလိမ့်မယ်။ အဲဒီမုန်းတီးမှုဆိုတဲ့ အဆိပ်ဟာ နောက်မျိုးဆက် ဓာတ်ဆက်အထိ ကူးစက်သွားဦး တော့မယ်'

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရုပ်ထားလိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဗုံးသံကို အသံပျောက်သွားသည့် အထိ နားစွင့်နေသည်။ ထို့နောက် စောစောကလိုပင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေပြန်သည်။

'ငါနဲ့ ဒေါင်း ရဲ့ အဖေ ဟာ တော်လှန်ရေး ကာလ စောစောပိုင်းကတည်းက အတူတူတဲပြီး လုပ်လာခဲ့ကြတာ။ သူနဲ့အတူတူ ထောင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရဖူးတယ်။ သူတို့ဟာ အလွန်သတ္တိကောင်းတဲ့ မိသားစုတစ်စုပါ။ သူတို့ မိသားစုဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို အများကြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရ တယ်။ သူတို့ရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ကနေအထိ မကုန်သေးတာ မြင်ရတော့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတယ်'

သူလေသံတွင် ဒေါ်သအရိပ်အငွေ့ ပါလာသည်။ ညာဘက် လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးကို ထုလိုက်သည်။

'တကယ်လို့သာ ငါသတိရှိခဲ့ရင် ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ရှင်ကကော ဘာများ တတ်နိုင်မှာမို့လဲ ရဲဘော်ဖင်း' တူယက်က မေးသည်။ 'မင်းမှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရှင်က ကြိုတင်ပြီး မြင်နိုင်တာမှမဟုတ်တာ'

'ငါ ဘေးအန္တရာယ်ကိုမြင်ခဲ့တယ်၊ မြင်လျက်နဲ့ လစ်လျူ ခဲ့မိတာ။ ဒေါင်းဟာ သူ့ရဲ့ မာန်မာနကြောင့် သူ့သားနဲ့ ပတ် သက်ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပြုပုံမှားခဲ့တယ်။ ငါ့အနေနဲ့ ဒေါင်းရဲ့

အဆုံးအဖြတ်ကို ဩဇာအာဏာနဲ့ တားမြစ်သင့်တယ်' လတ် သည် နောက်သို့ပြန်လှည့်လာပြီး တူယက်ရွှေ၌ရပ်သည်။ 'ငါ တို့ဟာ ငါတို့ရဲ့ ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းသိပ်တင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မျက်ကန်း အဖြစ်မျိုးတော့ မရောက်စေသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ တကယ်လို့ ငါတို့အနေနဲ့ အဲသလိုဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီစေပဲ့ဘက် ပိုပြီးအရေးကြီးတဲ့ အရာကို ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်'

'စစ်ထက်အရေးကြီးတဲ့ဟာရယ်လို့ရှိမှမရှိတာ' ဟု တူယက် က လတ်အပေါ် မသက်သာသည့်လေသံဖြင့် မေးသည်။ 'စစ်ကို အရေးမကြီးဘူးလို့ ရှင်က ဘယ်လိုကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ'

'စစ်က အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ငါလဲသိပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် ငါတို့အနေနဲ့က ငါတို့ရဲ့ဘဝထဲမှာရှိနေတဲ့ တခြား အရေး ကြီးတာတွေနဲ့လဲ အမြဲတမ်း ချိန်ထိုးကြည့်သင့်တယ်'

လတ်သည် အချိန်အတန်ကြာမျှ နှုတ်ဆိတ်ကာ တူယက်ရှေ့ ၌ လမ်းသလားနေပြန်၏။ ထို့နောက် တူယက်၏ရှေ့၌ လာ၍ ရပ်ကာ အေးအေးသာသာပြောသည်။

'ဟဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာက ငါဟာ မာနကလဲ သိပ်ကြီး မာန်ကလဲ သိပ်တက်နေတော့ အလွန်မိုက်မဲတဲ့အလုပ် ထစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိတယ်။ ငါတို့ရဲ့ အရေးကိစ္စထက် ငါ့အဖို့ သခြား ဘာကိစ္စမှ အရေးမကြီးဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါ ကြောင့်လဲ ငါ့ကိုယ်ငါ သာမန်ခံစားမှုမျိုးထက် ကျော်လွန် ပြီး ခံစားနိုင်ရမယ်လို့ ထင်မိတဲ့အထိ မိုက်မဲခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ငါဟာ လူတစ်ယောက်ကို ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ် သွားအောင် လုပ်ခဲ့မိတယ်'

လတ်က သူ့ ညာဘက်လက်ကို တူယက်၏ပခုံးပေါ် သို့ လှမ်း တင်လိုက်သည်။

‘ငါ ဒီအကြောင်းကို ပြောခဲ့ပါတယ် ရဲဘော်တူယက်၊ ဒါ ပေမယ့် အခု ငါ မင်းကိုတော့ ပြောပြရလိမ့်မယ်၊ မင်းကို မြင်စော့ ငါ သူ့ကို သတိရတယ်၊ သူဟာ လှလှလှတယ်၊ သတ္တိလဲကောင်း တယ်၊ မင်းအတိုင်းပဲ’

လတ်၏အသံသည် တိုးတိုးကသေး ဖြစ်သွားသည်။

‘သူ့ကို ချစ်မိတဲ့အတွက် ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ ဇော်လှန်ရေး အပေါ်မှာ စိတ်အားထက်သန်မှု လျော့နည်းတယ်လို့ ထင် တယ်၊ ဒါကြောင့် လေ့လာအပ်တဲ့ ရုမ္မက်ဆန္ဒတွေနဲ့ဝေးသွား အောင် ဆိုပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ လူညွန့်တိုး အောင် လုပ်ပစ်လိုက်မိတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငါတို့ရဲ့ သား တွေ သမီးတွေလို့ ယူဆရတဲ့ မျက်နှာတွေဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ ပေါ်ပေါ်လာပြီး ငါ့စိတ်ကို ချောက်ချားအောင် လုပ်နေကြ တယ်၊ သားသမီးတွေ မမွေးတော့ဘဲ မျိုးဆက် ပျက်သုဉ်းရတာ အဖြစ်ဟာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ စွန့်လွှတ်မှုကြီး တစ်ခုပါ၊ ငါ လုပ်ခဲ့မိတဲ့အမှုအတွက် ငါ ဝမ်းနည်းမိတယ်၊ အဲဒါတုမ်းထဲ ဝမ်းနည်းနေရတော့မှာပါ’

‘အခုလိုအချိန်မျိုးမှာမှ ဘာပြုလို့ ကျွန်မကို ဒီအကြောင်း တွေ လာပြောနေရတာလဲ’ ဟု တူယက်က နားမလည်နိုင်ဆန္ဒ ဖေသံဖြင့်ပေးသည်။

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းဟာ ငါပြုခဲ့မိတဲ့အမှားမျိုး ကို လုပ်နေတယ်လို့ ငါ့စိတ်ထဲက ခံစားပြီး သိနေရလို့ပါ၊ မင်းဟာ မင်းအချစ်ဆုံး လင်ယောက်ျားကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်’

မင်းခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာဟာ အလွန်ကိုကြီးမားတယ်၊ ဒါ ပေမယ့် မင်းဟာ အဲဒီအချက်ကို မသိနားမလည်ဘဲနဲ့ မင်းကိုယ် မင်း ပျက်ဆီးပစ်နေတယ်၊ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို အတင်း ပိတ်ဆို ထားဖို့ ကြိုးစားရင်းက လူသားတစ်ယောက်မှာ ရှိနေ ထဲ့ခံစားမှုတွေအားလုံးကိုပိတ်ဆို့ ထားနေတယ်၊ မင်း ဒီအလုပ် ကို ဆက်လုပ်နေရင် မင်းဟာ မေတ္တာနဲ့ ကရုဏာတရားကို ခံစားတတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီတရားတွေရဲ့ သဘော သဘာဝကိုကောင်မဲ့ မင်းမေ့သွားတော့မှာ၊ မုန်းတီးမှုက မင်း ကို အတွင်းကနေပြီး ဝါးမျိုပစ်နိုင်တယ်၊ မကြာခင်မှာ မင်းရဲ့ ဘဝဟာ ငါ့ဘဝလိုပဲ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ဖြစ်သွားတော့မှာ ခေချာနေပြီ’

‘ကျွန်မယောက်ျားလူအုန် အသတ်ခံရပြီးကတည်းက ကျွန်မ အနေနဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မေတ္တာမထားရဲ တော့ဘူး’ ဟု တူယက်က ပြောသည်။ ‘တကယ်လို့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်က အားနည်းသွားရင် ကျွန်မဘာ ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို ထပ်ပြီး ခံစားရလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်’

‘မင်း သားသမီးတွေဟာ မင်းရဲ့မေတ္တာကို မရထိုက်ဘူးလား ရဲဘော်တူယက်ရယ်’ ဟု လတ်ကပြောသည်။ ‘သူတို့အနေနဲ့ မင်း ကို မလိုအပ်ဘူးလား’

‘သူတို့ကို သူတို့ဘွားအေကြီးက ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက် နေတာပဲ’ ဟု တူယက်က ပြန်ပြောသည်။ ‘တကယ်လို့ ကျွန်မ အနေနဲ့ သူတို့အကြောင်းသာ တွေးနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မလုပ်ဖို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်မ လုပ်နိုင်ပါတော့ပဲလား၊

ကျွန်မက လူ့အုန်သေရတဲ့အတွက် လက်စားချေပါ့ မယ်လို့ သိစွာပြုထားတယ် မဟုတ်လား’

တူယက်၏ မျက်လုံးအစုံသည် တလက်လက် တောက်ပလာ သည်။ ‘ကနေ့ ကျွန်မလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုးကို ကျွန်မ လုပ်နိုင်ပါ တော့မလား’ ဟု ရေရွတ်သည်။

‘ကနေ့ မင်းဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြပါဦး’

‘ကနေ့ ကျွန်မဒိုင်းရွဲဝင်တပ်က ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို သွေး အေးအေးနဲ့ သတ်ပင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ခံစားမှုတွေ အားနည်းသွားရင် ကျွန်မ သယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဒီအလုပ်မျိုးကို လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ဘာကြောင့်လဲ’

ရုတ်တရက် တူယက်၏အောက်နှုတ်ခမ်းသည် တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

‘မိုင်းထိထားလို့ သူ့ခြေနှစ်ဖက်စလုံးပြတ်နေတယ်။ သူ့မသေ သေးဘူး၊ သူ့မှာ သတိရှိနေတုန်းပဲ။ ကျွန်မ သူ့ခါးက ပစ္စတိုက် ယူဖို့ကုန်းလိုက်တော့ သူက ကျွန်မကို စကားပြောဖို့ ကြိုးစား တယ်။ ဒါပေမယ့် စကားတစ်လုံးမှ ထွက်မလာဘူး။ ဝူးဝူး ဝါးဝါး အသံမျိုးတွေပဲ ထွက်တယ်။ သူဟာ ကျွန်မနဲ့တဝတ နာတယ်။ ကပြားတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်မ သူ့ ပစ္စတိုက်ယူပြီး လှည့် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီက စကားပြောဖို့ အား ထုတ်နေတဲ့အသံကို ကြားနေရတုန်းပဲ။ ကျွန်မလှည့်ကြည့်တော့ သူက ပစ္စတိုက် လက်ညှိုးထိုးပြနေတာမြင်ရတယ်။ သူ့မျက်လုံး

တွေရွဲအကြည့်ထဲမှာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးဘဲအရိပ်အငွေ့တွေမြင် နေရတယ်။ စစ်ပွဲမှာ ရန်သူ့ရဲမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရင် မုန်းတီးမှု ခံရ ပုံ မြင်ရတာများတယ်။ အခုဟာက အဲသလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ့ ခုဆဲသေအောင် လုပ်ပေးဖို့ ကျွန်မကို တောင်းပန်နေတာ သေ ချာတယ်’

တူယက်သည် စကားကိုဖြတ်ကာ မျက်လုံးများကို စုံမှိတ် စားလိုက်သည်။ မျက်ခုံများအောက်မှ ထွက် ကျ လာ သည့် မျက်ရည်စများကို လတ်မြင်နေရ၏။ နောက် တစ်ခဏမျှအကြာ တွင် တူယက်၏ပခုံးနှစ်ဖက်သည် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်လာသည်။ ကျွန်မ သူ့ ပစ္စတိုက်နဲ့ ရဟတ်ယာဉ်တွေ ရောက်မလာခင် သူ့ ဆါင်းကို ပစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ အသံ တစ်ချက်တောင် မထွက်ဘူး’

တူယက်၏အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူ့ မျက် နှာ ကို မက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားသည်။ လတ်က တစ်ခဏမျှ စိုက် ခြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တူယက်၏ပခုံးကို အသာအယာ ဖြတ်သည်။

‘ရဲဘော်တူယက်၊ ဒီစစ်ဟာ မနိုင်မီကာလတစ်လျှောက်လုံး နောက်ထပ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာတွေ အများကြီး ထပ်ဖြစ် သာဦးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းဒီမှာလာပြီး ဆောင်ရွက်တာဟာ အဝန်ကျေပါပြီ။ မင်းခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို ကုန်ဆုံးပါ သိတော့၊ မင်း ကနေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ ကြောက်စရာ အဖြစ်ဆိုးဟာ ခုအတွက် ရုပ်ဖျက်ထားဘဲ ဆုလာဘ်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ချင် တယ်မှာပဲ။ မင်းရဲ့ ပညာအရည်အချင်းနဲ့ ဆိုရင် ရွှေ တန်း ကို

ထောက်လှမ်းရေးအလုပ်နဲ့ ကောင်းကောင်းကြီး အကျိုးပြုနိုင်
တာပဲ။ မင့်ကလေးတွေကိုခေါ်ပြီး မင်း ဒီနယ်ကထွက်သွားပါ
ငါ့မင့်အတွက် တာဝန်သစ်တစ်ခုရအောင် စီစဉ်ပေးပါ။ မယ်
အတိတ်ကို မင့်နောက်မှာ ထားခဲ့ပါတော့၊ အနာဂတ်ဘဝ
သာ ကြည့်သွားနိုင်အောင် ကြိုးစားစေချင်တယ်'

တူယက်က မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက်
လတ်၏ လက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူပြီး မျက်ရည်များ
ဖြင့် စွတ်စိုနေသည့် သူ့ပါးတစ်ဖက်တွင် အပ်ထားလိုက်သည်။

'လူအွန်သေပြီးကတည်းက အခုကျွန်မငိုတာဟာ ပထမဆုံး
အကြိမ် ငိုခြင်းပါပဲ' ဟု တိုးတိုးကလေးရှေ့တွင်သည်။ 'အခုဟာ
ပထမဆုံး အကြိမ်ပါ'

(၇)

၁၉၆၃ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၁ ရက် နံနက်ခင်းဖြစ်သည်။ ဝင်းလက်
ထောက်ပသော နေရောင်ခြည်သည် သစ်ပင်ရိပ်များ အုပ်အုပ်
ခိုင်းခိုင်းနှင့် ယခုအချိန်ထိ ထည်ဝါခံ့ညားဆဲ ဖြစ်သော
ပြင်သစ်တို့ ဖောက်လုပ်ထားခဲ့သည့် လမ်းမကြီးများ။ အမေ
ကန်တို့ နေထိုင်ရာ သေအေးစက်များ တပ်ဆင်ထားသည့်
မီးထိမြင့်တိုက်ခန်းကြီးများနှင့် မြို့တော်တွင်းရှိ ရေနုတ်မြောင်း
ကြီးများ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တန်းစီ၍တည်ရှိနေကြသည့်
ကျေးကျော်ရပ်ကွက်များ အတွင်းမှ ပြတ်သိပ်ကျပ်ညစ်နေကြ
သည့် တဲစုတ်တဲကုပ်များပေါ်သို့ အနိမ့်အမြင့်အဆင့်အတန်း
အရွေးဘဲ သူ၏အလင်းရောင်ကို အညီအမျှဖြန့်ဖြူးပေးဝေလျက်
နိသည်။

ဤမျှသာမကသေး၊ နေရောင်ခြည်သည် လမ်းမပေါ်၌
တန်း၍ လျှောက်သွားနေကြသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆန္ဒပြသူ

များ အပေါ် သို့လည်း ပက်ပြန်ပေးလျက်ရှိ၏။ ဆန္ဒပြသူများ ထံမှ ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ သက်န်းများသည် နေရောင်တွင် ၀၂၀၀၀၀၀ ကာ ရွှေရောင်သန်းနေကြသည်။

အချိန်မှာ နံနက် ကိုးနာရီမျှသာရှိသေး၏။ အပူရှိန်မပြင်း သေးသည့် နေရောင်အောက်တွင် ဦးပြည်းများကိုင်၍ ဓမ္မ ရိုးစဉ်လာဓလေ့ထုံးစံနှင့်အညီ လက်ဝါးများကို ပတ္တာယုတ် သလို ယှက်ကာ ရင်ခွင်၌အပ်၍ မျက်လွှာများကိုချ၍ လျှောက် သွားနေကြသော ဘုန်းတော်ကြီး များနှင့် သီလရှင် များသည် အကြမ်းမဖက်ဘဲ အနုနည်းဖြင့် ဆန္ဒပြ နေ ကြ သူ များလေ တည်း။

ဆန္ဒပြသူများထဲမှ အများစုမှာ ဖိနပ်မပါကြ။ အားလုံး စုစုပေါင်း လေးရာမျှရှိ၍ သူတို့၏ ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ဖန် အလွန်ထူထပ်သော လမ်းကြားအတိုင်းလျှောက်ကာ မြို့လယ်၌ တောင်မြောက် တန်းနေသော ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရစ်ချင် လမ်းဟု ခေါ်သော ဖန်ဒင်ဖမ်းလမ်းမကြီးပေါ်သို့ တက်လာ ကြသည်။

ဆန္ဒပြသူများသည် လေးပါးတစ်တွဲလျှောက်လာကြခြင်း ဖြစ်၍ ကက်သလစ်အစိုးရ၏ သမ္မတဒင်းအား ပြစ်တင်ရှုတ်ချ ထားသည့် ပိုစတာများကို ကိုင်ဆောင်ကာ မြို့တော်၏အလယ် သို့ ရွှေရှခါတက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အနေဖြင့် မြို့လယ်၌ လူအလွန်စည်ကားချိန်ကိုတမင်ရွေး၍ လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ဤဆန္ဒပြမှုမျိုးမှာ မေလအတွင်းက ဟော မြို့၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အရေးအခင်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခြင်း

ကတည်းက မကြာခဏ ဖြစ်လေ့ရှိသော ကိစ္စဖြစ်သဖြင့် မြို့သူ မြို့သားများအဖို့ ရိုးသွားခဲ့လေပြီ။

သမ္မတဒင်း အစိုးရသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ သာသနာ့ အလံများ မလွင့်ထူရဟု ပိတ်ပင်တားမြစ်ခဲ့၏။ ယင်း တား မြစ်ချက်ကို ကန့်ကွက်သည့်အနေဖြင့် ဟွေးမြို့တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များက ဆန္ဒပြခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် အစိုးရတပ်များက အကြမ်းဖက်၍ နှိမ်နင်းခဲ့သဖြင့် လူပေါင်းအမြောက်အမြား သေဆုံးခဲ့ရ၏။

ဤတွင် သာမန်အားဖြင့် အလွန်အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာနေ ဆက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ကြားတွင် အံ့မရပ်နိုင်သော စိတ်ဓာတ်များ ကိန်းအောင်းလာခဲ့သည်။ အောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံတစ်လွှား နေရာအနှံ့ အပြားတွင် ဆန္ဒ ပြသူများသည် လှိုင်းလုံးကြီးများထသည့်နယ် အဆက်မပြတ် ကြလှုပ်ရှားလာကြလေသည်။

ယခု ဇွန်လ ၁၁ ရက် ဆန္ဒပြပွဲသည် ယခင်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ သည့် ဆန္ဒပြပွဲများထက် တစ်ခုတော့ ထူးခြားလာသည်။ ဤ ဆန္ဒပြပွဲတွင် ဆရာတော်ကြီးများပါ လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကြီးများမှာ ခြောက်ပါးမျှရှိ၍ အခြားရဟန်းငယ် များလို ခြေကျင်လိုက်လာခြင်းမဟုတ်။ ဆန္ဒပြသူများ၏ထိပ် ခွဲ အစိမ်းရောင် အော်စတင်ဆလွန်းကားအိုတစ်စီးနှင့်လိုက် လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အော်တော်ကား နောက်ခန်းထဲ၌ထိုင်၍ လိုက်ပါလာကြ သည့် ထိုဆရာတော်များထဲတွင် အလွန် ရိုးသား ဖြူစင်သည့် အင်္ကျီ ခုနစ်ဆယ်ကျော် ဆရာတော်သစ်ကွမ်ဒပ်သည် တစ်

၉၀ မောင်ထွန်းသူ

ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော်များ၏ ထုံးစံနှင့်အညီ အစစအရာရာတွင် မြူးခြံစွာ ကျင့်သုံးခဲ့သော ဆရာတော် သစ်ကွမ်ဒပ်သည် အဆီအသားဟူ၍ မရှိ။ တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးနှင့်ချည်း ဖွဲ့စည်းထားသည့်နှယ်ရှိသည်။ သူသည် မော်တော်ကား လေကားမှန်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက် ရွှေတက္ကသိုလ်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး လိုက်ပါလာသည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် အရာရာကို ဥပေက္ခာပြုထားသည့်နှယ်ရှိသည်။

ဆန္ဒပြသူများအား လမ်းဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေကြသူများ အဖို့တော့ ဤဆရာတော်သည် သူ့ဘေး၌ ထိုင်နေကြသူ အခြားဆရာတော်များနှင့် ဘာမှမထူးခြားဟု ထင်မှတ်ဖွယ် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဆရာတော် သစ်ကွမ်ဒပ်၏ အတွေးမူသည် လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အပြင်းထန်ဆုံးသော ကာယဒုက္ခဒေဝဒနာကို မိနစ်ပေါင်းများစွာကြာမျှ ခံနိုင်ရည် ရှိအတွက် မည်ကဲ့သို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမည်နည်း ဟူသော မေးခွန်းပေါ်၌ တရစ်စဲစဲ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ တကယ်တော့ သူစဉ်းစားဆင်ခြင်နေသည့်ကာယဒုက္ခသည် သူ့ အသက်ဆုံးပြတ်စဲခါမှပင် သက်သာရာရမည်ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။

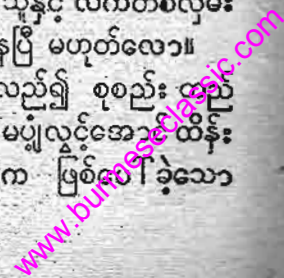
ဆန္ဒပြသူများ ဖန်ဒင်ဖမ်းလမ်းမကြီးအတိုင်းလျှောက်နေခိုက်တွင် ဆရာတော် သစ်ကွမ်ဒပ်သည် သူ့ အတွေးထဲ ပေါ်နေသော ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုလျော့နည်းသွားစေရန်အတွက် သူ့စိတ်သူ့ ဖျောင်းဖျလျက်ရှိသည်။ သူသည် သူ့ဘာသာလျှောက်လုံး အတောမသတ်နိုင်သည့် အလိုဆန္ဒချုပ်ငြိမ်းမှုနှင့် 'ငါ' တည်းဟူသော အစွဲပြုတ်ရေးတို့အတွက် ဗုဒ္ဓ၏

တော်နှင့် ကျင့်စဉ်ဖြစ်သော 'သိအင်' ခေါ် ဝိပဿနာဌာနကို အမြဲတစေ လက်တွေ့ ကျင့်သုံးလုပ်ကိုင်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

'သိအင်' ခေါ် ကျင့်စဉ်သည် အစွန်းမလွတ်သော တစ်ယူသန် ယုံကြည်မှုများကို စွန့်ခွာ၏။ အစားအသောက် မြူးခြံ၍ မျှတစွာ စားသောက်ခြင်း၊ ငင်လေထွက်လေကို ထိန်းချုပ်မှတ်သား၍ စနစ်တကျ ပြုပြင်ပေးခြင်း၊ တရားထိုင်ခြင်းနှင့် သမာဓိအားကောင်းစေရန် ကျင့်ကြံခြင်း စသည်တို့ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ရ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ အယူဝါဒအပေါ် ယုံကြည် သက်ဝင်သည့် ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူသည် 'သိအင်' ကျင့်စဉ်ကို အမြဲတစေ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကာယိကဒုက္ခ ဆင်းရဲကို ခံစားနေရမည့် တဒဂ် အချိန်ကာလတွင် စိတ်ထားတတ်ပါက မိမိဘာသာ အယူဝါဒ၏ နောက်ဆုံး ပန်းတိုင်ဖြစ်သည့် 'ဆက်တိုရီ' ခေါ် နိဗ္ဗာန်ကိုပင် ရနိုင်ဖို့ နီးစပ်သည်ဟု သူနားလည်ထား၏။ အမှန်တော့လည်း သူသည် ကလေးဘဝကတည်းက သူ၏ အပြုအမူ၊ အကျင့်အကြံနှင့် အတွေးအခေါ်များကို နိဗ္ဗာန်ရောက်ရေးအတွက် ထိန်းချုပ် ပြုပြင်လာခဲ့သည် မဟုတ်လော။ သို့ဆိုလျှင် သူ့ရောက်လိုသည့် ပန်းတိုင်သည် သူနှင့် လက်တစ်လှမ်းအကွာသို့ ရောက်နေပြီဟု တွက်ဆလို့ရနေပြီ မဟုတ်လော။

သူသည် သူ၏ သမာဓိအားကို ပြန်လည်၍ စုစည်း ထည့်သောက်ခြင်းပြုသည်။ သူ၏စိတ်အာရုံကို မပျံ့လွင့်အောင် ထိန်းချုပ်ခြင်းပြုသည်။ ထိုအခါ စောစောက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော

စိုးရိမ်စိတ်များသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း လျော့နည်းသွားသည်။ စိတ်၏ ငြိမ်းအေးမှုနှင့် သာယာကြည်လင်မှုသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အနှံ့တည်ဆောက်မိလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏စိတ် ငြိမ်းအေးမှုသည် တည်ငြိမ်နက်ရှိုင်းလွန်း အားကြီးသဖြင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အား သိစိတ်သည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနေ့နံနက်က ဆလွန်းကား နောက်ခန်းအမှောင်ရိပ်ထဲ၌ လိုင်နေသော သစ်ကွမ်ဒပ်သည် လမ်းဘေးမှ ရမ်ကြည့်နေသူများအဖို့ ထူးခြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမဟုတ်။ မည်သူမည်ဝါဟုပင် အတိအကျ ခွဲခြား၍ မသိကြ။ လမ်းဘေးပွဲကြည့် ပရိသတ်အဖို့တော့ ဆရာတော်များ စီးလာသည့် ဆလွန်းကားသည်ပင်လျှင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိ သည့် အရာတစ်ခုမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူအများသည် ဤမနက် ဆန္ဒပြုမှုကို သာမန် မြင်နေကျတွေ့နေကျ ဆန္ဒပြုပွဲတစ်ခုလိုပင် သဘောထားကြသည်။

ဗြိတိသျှ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းထောက် နာအိုမီ တို့ကလီဝစ်နှင့် တွဲလုပ်နေသည့် စကော့အမျိုးသားကင်မရာမင်းအဖို့လည်း ဆလွန်းကားသည် အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့်အရာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် မော်တော်ကားကို ရိုက်ယူမှတ်တမ်းတင်ဖို့ အလေးမထား။ စိတ်နားလမ်းလျှောက်နေကြသည့် လမ်းနှစ် သီလရှင်များ ရွှေတည်တည့်မှု မျက်နှာချင်းကို နောက်ပြန် လျှောက်ရင်း ဆန္ဒပြုသူများကိုသာ မှတ်တမ်းတင်သည်။ ရရှိခဲ့သော သေနတ်

အက်ရာကြောင့် သူ့ခြေထောက်သည် ထောင့်နှင့်ထောင့်နှင့် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

ဖန်ဒင်ဖမ်းလမ်းနှင့် လီဗန်ဒူးယက် လမ်းတို့ဆုံရာ လမ်းထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် လမ်းဘေးသို့ထွက်ကာ ပခုံး၌လှယ်ထားသော ကင်မရာကိုချ၍နားသည်။ သူ ကင်မရာခလုတ်ကို ပိတ်နေခိုက်တွင် နာအိုမီတို့ကလီဝစ်သည် သူ့ဘေးသို့ ရောက်လာပြီး နားတစ်ဖက်တွင် ကပ်ကာ တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

‘ဂျော့ခ် ... ဟိုးလမ်းခွာတိုင်း မောင်းသွားတဲ့ ကားကို ခိုက်ထားဖို့ မမေ့နဲ့ဦး’

စကော့အမျိုးသား ကင်မရာမင်း၏ ချေးတစ်စုံဖြစ်နေသော မျက်နှာသည် တို့ကလီဝစ်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

‘မော်တော်ကား ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် မော်တော်ကားလုံးဝထည့်မရိုက်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီ ဗြိတိသျှလုပ် ကားစုတ်က ဘာများ အရေးကြီးလို့တုံး၊ စိတ်နား ဆန္ဒပြုလာတဲ့ လူတွေကို ရအောင် ရိုက်နိုင်ရင် တော်ပြီပေါ့ဗျာ၊ အရင်ဇာလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဆန္ဒပြုပွဲတွေ ရာနဲ့ချီပြီး မြင်ခဲ့ရပြီးပြီပဲ၊ ကနေ့ ဆန္ဒပြုပွဲက အဲဒီဟာတွေထက် ဘာများထူးလို့လဲ’

သတင်းထောက် အမျိုးသမီးက သက်ပြင်းချသည်။ ခေါင်းတယမ်းယမ်းလုပ်သည်။

‘မဟုတ်သေးဘူး ဂျော့ခ်၊ ကျွန်မနေတဲ့ တွန်တီနင်ဟိုတယ်ကို မနက်ခြောက်နာရီထိုးတိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီး တစ်ပါး လာပြီး ပြောထားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်၊ အလွန်ထူးခြားတဲ့ဟာတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့စကားလေ၊ သူ့စကား

၁၀၂ မောင်ထွန်းသူ

ကို ကျွန်မတို့ မယုံကြည်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆန္ဒပြပွဲနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ကို စေ့စေ့စပ်စပ် မှတ်တမ်းတင်မဖြစ်မှာ၊ ရှင် မြင်ရဲ့လား၊ အဲဒီ ကားထဲမှာလဲ ဘုန်းကြီးတွေပါတယ်'

'ကောင်းပြီ နာအိုမီ' ဟု ကင်မရာမင်းက ပြောသည်။ သူ သည် လမ်းမပေါ်မှ အသံဗလံများကို မိုက်ကရိုဖုန်းဖြင့်ဖမ်းယူ နေသော အသံဖမ်းဆရာအား လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ခုံများကို ပင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆန္ဒပြသူများအား ကင်မရာဖြင့် ဆက်၍ မှတ်တမ်းတင်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် မှု ဆလွန်းကားကို ချန်မထားတော့ပေ။

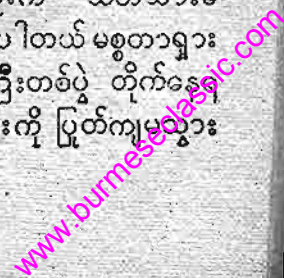
ဆန္ဒပြသူများအား ရုပ်ကြည့်နေသည့် ပရိသတ်မှာ မများ လှ။ ယင်းအုပ်စုထဲတွင် အများစုသည် ဗီယက်နမ်များ ဖြစ်ကြ ၏။ ဟိုနားတစ်စု သည့်နားတစ်စု ရပ်နေသည့် လူအုပ်များထဲ တွင် ထိုအချိန်က ဆိုင်ဂျိုမြို့တွင် အခြေစိုက်နေကြသည့် အမေ ရိကန် ကြေးနန်းဌာန ဝန်ထမ်းများနှင့် သတင်းစာဆရာများ ပါဝင်လျက်ရှိသည်ကို နာအိုမီ သတိပြုမိသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များထံ အချိန်မရွေး ဝင်လိုဝင် ထွက်လို ထွက် လုပ်နိုင်သူမှာလည်း စာရင်းအရ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်မှာ ထင်ရှားနေ၏။ ဤအချက်ကြောင့် နာအိုမီသည် သူ့ ကိုယ်သူ့ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ချီးကျူးနေမိသည်။ အမှန်တော့ သူသည် စောစောကတည်းက ဆိုင်ဂျိုမြို့တော်၏ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သော ဇာလျိုင် ဇေတီ ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ အင်္ဂလိပ် စကား ပြောဆတ်သည့် ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး ဆောင် လုပ်ထားခဲ့ရသည့် မဟုတ်ပါလော။

သူ့အနေဖြင့် အခုလောလောဆယ် ရှိနေသည့် ရုပ်မြင်သံ ကြား အဖွဲ့မှာ မိမိတို့တစ်ဖွဲ့တည်းသာရှိကြောင်း ကျောခံအား အသိပေးကာ အားပေးသမှု ပြုထားဖို့လိုသည် ထင်၏။ ဤ ခိတ်ကူးဖြင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့လှမ်းအတက်တွင် သူ့ လက် ထို့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လာဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ သူ့အား ပြုံးကြည့်နေသည့်မျက်နှာ။ လက်ချင်း ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ရန် လက်တစ်ဖက် ဆန့်တန်းပေးနေသည့် ဆပင် နက်နက်နှင့် အမေရိကန်တစ်ယောက်။

'အမေရိကန်သံရုံးက နိုင်ငံခြားရေးရာအရာရှိ ဂိုင်းရှားမင်း ပါ၊ မင်းက မော့ခီလင်းက လွတ်မြောက်လာလို့ နာမည်ကြီး နေတဲ့ သတင်းထောက် နာအိုမီတို့ကိတ်လိဝ်စ် မဟုတ်လား၊' နာအိုမီက ဂိုင်းရှားမင်း၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့် ၍ အကဲခတ်သည်။ ပိန်ပါးပါး၊ အသားညိုညို၊ တင်းတင်း စေ့ထားသည့် ပါးစပ် အသက်စာ သုံးဆယ်ကျော်။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိသည့် တည်ငြိမ် ခံ့ညားသော ဣန္ဒြေ။ ဤလိုလူစားသည် အလွန်အရေးကြီးသော လျှို့ဝှက် နိုင်ငံရေးသတင်းများ ပေးနိုင်မည့် တာဝန်မျိုးကို ယူထားရ တတ်သည် မဟုတ်ပါလော။ သူသည် အပြုံးဖြင့်တုံ့ပြန်လိုက် ပြီး လက်တစ်ဖက်ကိတ်မင်းပေးလိုက်သည်။

'သာမည အင်္ဂလိပ် ရုပ်မြင်သံကြားသတင်းထောက် တစ် ယောက်ရဲ့ သတင်းကို ရှင့်လို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက သတိထားမိ တယ်ဆိုတာ ကြားရတော့ ကျွန်မ အံ့ဩမိပါတယ် မစ္စတာရှား မင်း' ဟု နာအိုမီက ပြောသည်။ 'စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ တိုက်နေရ တဲ့အလုပ်နဲ့ ရှင်တို့မိတ်ဆွေကြီး သမ္မတဒင်းကို ပြုတ်ကျမသွား

အောင် ကူညီပေးရတဲ့အလုပ်တွေကြောင့် ရှင်မှာ တခြားကိစ္စ အသေးအဖွဲ့တွေကို တွေးဖို့တောင် အချိန်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မထင်တာ

‘မင်းထင်တာ မှန်ပါတယ်။ အလုပ်ကတော့ ပီနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် စကားမစပ်မင်း ဗိုလ်ကလေး ဂေရီရှားမင်းကို မှတ်မိသေးလား။ သူဟာ ကိုယ့်တူပါ။ သူက ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ အင်္ဂလိပ်မလေးအကြောင်း အများကြီး ပြောပြထားပါတယ်။ အဲဒီ အင်္ဂလိပ်မလေးဟာ သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ လူတွေ အသက်ဆုံးရှုံးနေတာ မြင်ပါလျက်နှင့် သူကတော့ ထူနွဲ့ မပျက် အေးအေးဆေးဆေး နေသွားတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်တဲ့’
ဂိုင်းရှားမင်းက စကားပြောရင်း ပြုံးနေသည်။ ‘ဂေရီရှားမင်းက မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောပြသမျှကို ကိုယ်အားလုံးလိုလို မှတ်မိနေပါတယ်’

နာအိုမီက ဂိုင်းရှားမင်း၏ အကြည့်ကို တုံ့ပြန်၍ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ငဲ့ထားသည်။ ‘ဂေရီက ကျွန်မကို သူ့ဦးလေးတွေ အကြောင်း ပြောပြသွားဘူး။ အချိန်က မရကြဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်မကို ပြောပြရင်လဲ ကျွန်မကတော့ သူ့ဦးလေးတွေကို အဘိုးကြီးတွေလို့ပဲ ထင်မိမှာပဲ’

‘ဂေရီကို မွေးတော့ ကိုယ်က အသက် ဆယ်နှစ်နှစ်ပဲရှိသေး ထယ်။ ကိုယ့်အဖေရဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့ နောက်ဆုံးမှ လင်းလက်လာတဲ့ ကြယ်ပွင့်လေးတစ်ပွင့် ဖြစ်ခဲ့မှာပေါ့လေ’ ဂိုင်းရှားမင်းက သူ့စကားသူ သဘောကျကာ ပြုံးသည်။ ‘ကဲပါလေ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကိုယ်တို့မိသားစုသမိုင်းကို နောက်တစ်ခါဆုံမိမှ ပြောကြတာပေါ့၊ အခုလောလောဆယ် အရေး

ကြီးတာ ပြောရအောင်၊ ဒီနေ့ ဆန္ဒပြပွဲမှာ ထူးခြားမှုရှိမယ် ဆိုလား ဘာဆိုလား ကင်မရာမင်းနဲ့ ပြောနေတာ ကြားလိုက်မိသလိုလိုပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်က မင်းကို တစ်ခုခု ထိုက်ပါရစေ၊ ပြီးတော့ အဲဟိုကိစ္စကို နည်းနည်းပါးပါး ထပ်ပြီးကြားစမ်းပါရစေ’

‘ရှင်က ဘာပြုလို့ စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ’

ဂိုင်းရှားမင်းကတော့ အပြုံးမပျက်။

‘ကိုယ်တို့သံရုံးမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေနဲ့ အဆက်အသံလုပ်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိရင် ယုံပါ့မလား မပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ်တို့အနေနဲ့ လူသိရှင်ကြား မဆက်ဆံခဲ့ကြဘူး။ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ သမ္မတဒင်းနဲ့ သူ့မိသားစုက ရန်သူနဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်တာလို့ မြင်နေကြတယ်’

ဂိုင်းရှားမင်းက သူပြောလိုက်သည့်စကားကို ဘေးနားမှ ကြားသူရှိမရှိ တစ်ချက်မျှလှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်တစ်ဖက်သည် နာအိုမီ၏ပခုံးကို လာကိုင်သည်။

‘တစ်ဖက်သတ် ကုန်သွယ်မှုမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး မစ္စနာအိုမီဘို့ကိစ္စရယ်။ ကိုယ့်ဘက်ကလဲ အရေးကြီးတဲ့ သတင်း တစ်ခုနှစ်ခုလောက် ပြန်ပေးမှာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ မျှတတဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းတစ်ခုလို့ ပြောရမှာပေါ့လေ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကနေ့ည ရှစ်နာရီဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကွန်တီနင်တယ်ဟိုတယ်ရွှေမှာဆိုကြမယ်၊ ကိုယ့်ကိုရင်းရင်းနှီးနှီး နဲ့ ဂိုင်းလို့ပဲ ခေါ်စေချင်တယ်’

ထိုအချိန်တွင် အသံဖမ်းဆရာသည် သူတို့နားရောက်လာ ပြီး လှမ်းပြောသည်။

‘ဟိုမှာ လာကြည့်ပါဦး နာအိုမီ၊ အထူးအဆန်းတစ်ခု ဖြစ် နေတယ်’

ဘုန်းတော်ကြီးများ လိုက်ပါလာသည့် မော်တော်ကား သည် လမ်းဆုံလမ်းခွေ အလယ်တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်သည် ကို နာအိုမီ မြင်ရသည်။ ကားနောက်မှ လျှောက်လာသူများ သည် ကားကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ပန်းတက်ကာ ကျော် ဖြတ်သွားကြသည်။ သူတို့လမ်းလျှောက်ပုံသည် စောစောက ထက် သွက်လက်လျင်မြန်သည်။ ထို့နောက် မော်တော်ကား ကို ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလိုပင် ဆဲလွန်းကားပေါ်မှ ဘုန်းတော် ကြီးများ ဆင်းလာကြသည်။ တစ်ပါးကနောက်ကားပုံးကိုဖွင့် ကာ အတွင်းမှ ငါးဂါလန်ဝင် ပလတ်စတစ်ပုံးတစ်ပုံးထုတ်ယူ သည်။ ထို့နောက် သစ်ကွမ်ဒပ်နှင့် အတူတူ၍ လမ်းဆုံ အလယ် သို့လျှောက်သွားသည်။ နောက်တစ်ပါးက ထိုင်ခုံကူရှင် တစ်လုံး ယူလာသည်။ ထိုသတ်မှတ်ထားသည့်နေရာသို့ ရောက်သော အခါ ကူရှင်ကို ကတ္တရာစေး လမ်းမပေါ်သို့ ချထားလိုက်လေ သည်။

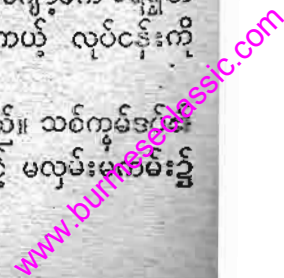
သစ်ကွမ်ဒပ်သည် ယောဂီထိုင်နည်းမျိုးဖြင့်ကူရှင်ပေါ်ထိုင်ချ လိုက်၏။ ခြေထောက်များကို စနစ်တကျ တင်ပျဉ်ခွေပြီး လက် တစ်ဖက်ပေါ် တစ်ဖက်ထပ်၍တင်ကာ ရင်ခွင်တွင် အပ်ထား လိုက်သည်။ သူသည် စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သည်အထိ လှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။ ဘုရားထိုင်နေ သည့် နှယ် ရှိ၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်ပြီး သူ့အဖော်များဘက် လှည့်၍ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြသည်။

ပလတ်စတစ်ပုံးကိုင်ထားသော ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပုံးထဲမှ အရည်များဖြင့် သစ်ကွမ်ဒပ်၏ ခေါင်းပေါ်လောင်းချသည်။ အရည်များသည် ဦးခေါင်းမှ လည်ပင်းနှင့်ပခုံးများထက်သို့ စီးကျကာ ထိုမှတစ်ဆင့်သင်္ကန်းတစ်ထည်လုံးပေါ်စီးကင်းသွား ပြီး ရွံရွံစိုသွားသည်။ ထို့နောက် သူထိုင်နေသည့် ကူရှင်၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ လမ်းမပေါ်တွင် အိုင်ထွန်းသွားသည်။

အလိုက်သင့် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေသည် လမ်းဘေး ဝဲယာ ပလတ်ဖောင်းများပေါ်မှ ရပ်ကြည့်နေကြသည့် လူများ ဆီသို့ ဓာတ်ဆိန့်ကို ပို့ပေးလျက်ရှိသည်။ သူတို့ မည်သည့်အရာ မျိုးမြင်ကြရတော့မည်ကို ရိပ်စားနားလည်သွားသော ပရိသတ် သည် အလန့်တကြား ရေရွတ်ကြသည်။

‘ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ’ နာအိုမီ၏ဘေးမှ ရပ်ကာ မြင်မြင်သမျှကို ကင်မရာဖြင့်ခိုက်ယူနေသော ဂျော့ခိုက ရေရွတ် သည်။ ‘ဒီတစ်ခါတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တကယ် လုပ်ငန်းကို စလုပ်ကြပါပကောလား’

ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ သစ်ကွမ်ဒပ်၏ အဖော်များသည် ပလတ်စတစ်ပုံးကို သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌

ချထားခဲ့ပြီး ဘေးမှ ရုပ်ကြည့်နေသူများထံသို့ ကူးသွားကြသည်။ တောင့်တောင့်မတ်မတ်ကြီး ထိုင်နေသော သစ်ကွမ်ဒပ်သည် နည်းနည်းကလေးမှ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် တလှုပ်လှုပ်။ မန္တန်တစ်ခုခုကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေခြင်းဖြစ်၏။

သစ်ကွမ်ဒပ် မီးခြစ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟုန်းခနဲထလာသောမီးတောက်များသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအားစွဲလောင်သည်။ ပထမတွင် မီးတောက်များသည် ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံးများ၌သာ တောက်လောင်နေသည်ဟုထင်ရ၏။ သို့သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့မျက်နှာနှင့် သက်န်းများသည် မည်းနက်လာသည်ကို မြင်တွေ့နေကြရသည်။ ထိုအချိန်ထိ သူ့နှုတ်ခမ်းများဆီမှ ညည်းသံညူသံ တစ်ခွန်းတလေမျှပင် ပေါ်ထွက်လာခြင်းမရှိ။ တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်နေသည့်ပုံစံသည်လည်း ပျက်မသွား။

ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ဝိုင်းရံနေကြသည့် ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် သီလရှင်များသည် ဗက်အုပ်များချကာ မီးစွဲလောင်နေသော ရုပ်လွှာဆီသို့ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သူတို့ထံမှ ညည်းညူသံများ ထွက်ထွက်လာသည်။ ဆိုးဝါးလှသော လူညော်နံ့သည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ပျံ့နှံ့လာသည်။ သူတို့၏ နောက်မှကပ်၍ ရပ်နေကြသော မိယက်နမ်များဆီမှ ငိုကြွေးသံများကိုလည်း ကြားလာကြရ၏။

အဖြူရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် ဆိုင်ဂုံပုလိပ်များသည် ဝိုင်းရံထားသော ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် သီလရှင်များကြားမှ ထိုးဝင်ကာ မီးကိုငြိမ်းသတ်ရန် အားထုတ်ကြ

သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့အားလုံး အတွင်းဘက်သို့ရောက်အောင် မဝင်နိုင်ကြ။

‘မီးလောင်နေတဲ့ ပုံနဲ့အတူ အသံပါ နည်းနည်းပါးပါး သွင်းယူထားချင်သေးသလား နာအိုမီ’ဟု ဖလင် အသစ်တစ်လိပ် ထပ်ထည့်နေသော ကင်မရာမင်းက လှမ်းမေးသည်။ ‘ဒီပုံတွေက မကြာခင် တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ပျံ့သွားတော့မှာ’

နာအိုမီက ချက်ချင်းမဖြေ။ ကြောင်ငေးငေးနှင့် ကြည့်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မီးလောင်တိုက်သွင်း၍ သတ်သေသော မြင်ကွင်းသည် ကြောက်ဖွယ်လိလိရှိလှချေသည်။ နာအိုမီသည် ထိတ်လန့်တုပ်လှုပ်လျက်ရှိ၏။ မီးစွဲလောင်နေသော လူ့အသားမှ ညော်နံ့များကြောင့် အော့ချင်အန်ချင်စိတ်ပင် ဖြစ်လာသည်။

‘တော်ပြီ ဂျော့ခါ၊ မြင်ရတာ စိတ်ပျက်စရာကြီး၊ ရိုက်စရာရှိတာသာ ရိုက်ထားတော့ အသံကို နောက်လှည့်လှည့်တော့မယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အကွက်မျိုး နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး နာအိုမီ’ဟု ဂျော့ခါက ကင်မရာကို ရိုက်ကွင်းဆီသို့ ချိန်နေရာမှ ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒီသတင်းက ခင်ဗျားနာမည်ကြီးမယ်ဟာဗျ’

နာအိုမီက မီးစွဲလောင်နေသော သစ်ကွမ်ဒပ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ မီးတောက်များသည် လမ်းမပေါ်ရှိ ဓာတ်ဆီများကိုပါ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းလျက် ရှိလေပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဦးခေါင်းသည် မည်းနက်ခြောက်ကပ်သွားခဲ့လေပြီ။ လူတစ်ယောက်၏ခေါင်းနှင့်မတူတော့။ အဆီနံ့ရွေးကျသောခေတ်က ဆေးရည်စိမ်ထားသည့် ရုပ်အလောင်း

တစ်လောင်းမှ ဦးခေါင်းနှင့်တူလျက်ရှိသည်။ သို့တစလည်း မသေမိက သူ့ကိုယ်သူ ပြင်းထန်စွာ ထိန်းချုပ်သွားခဲ့သည့် အရှိန်ကြောင့် ဝေဒနာပြင်းစွာ ခံစားနေရသောခန္ဓာကိုယ်သည် လဲကျမသွား။ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ထိုင်လျက်ပင် ရှိလေသည်။

‘ခင်ဗျားမျက်နှာ ခင်ဗျားအသံ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ ဂရုစိုက်ရာမလိုဘူးထင်တယ် နာအိမိ’ ဟု ကင်မရာမင်းက တိုးတိုးကပ်၍ ပြောပြန်သည်။ ‘နည်းနည်းပါးပါး စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အဓိက ကျနေတာက မြင်ကွင်းနဲ့အတူ ခင်ဗျားတို့ပြီးပါနေဖို့ အရေးကြီးတာ’

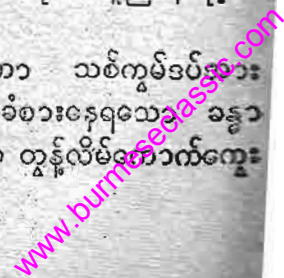
‘ရှင်ပြောတာလဲ မှန်တာပဲ’ နာအိမိက ပြောပြောဆိုဆိုပင် အသံဖမ်းဆရာဘက်သို့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အသံဖမ်းဆရာက မိုက်ကရိုဖုန်းကို လှမ်းပေးလိုက်သောအခါ နာအိမိသည် မီးစွဲလောင်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်အား သူ့ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ မြင်နိုင်သော နေရာအထိ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် မျက်စိများကို စုံမှိတ်လိုက်ပြီး ကင်မရာခလုတ်ဖွင့်သံကို နားစွင့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်ကာ ကင်မရာ မှန်ဘီလူးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

‘လူထုကြီးရှုရှေ့ မောက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မီးရှို့ ပြီးအသေခံနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေရတာဟာ အလွန်ကိုကြောက်စရာကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ အတိအကျပြောပြနိုင်ဖို့ စကားလုံးတောင် ရှာလို့မရပါဘူး’

သူ့အသံသည် သိသိသာသာကြီး တုန်လျက်ရှိသည်။

‘ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒါကို ဖော်ပြနိုင်ဖို့ မကြိုးစားတော့ပါဘူး။ တောင်ဗီယက်နမ်က ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ သမ္မတ ဒင်းရဲ့ အစိုးရကို အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားပြီး မတရားဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်တဲ့အစိုးရလို့ မြင်နေကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက်အထိ တိုးတက်ကြီးမားလာနေတယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြတဲ့နေရာမှာ အခု သုံးလိုက်တဲ့နည်းထက် ပိုပြီး ထိထိခိုက်ခိုက်ရှိစေနိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို ရှာဖွေလို့ ရရှိကြပုံ မပေါ်ပါဘူး။ အခုဆိုရင် ရုပ်မြင်သံကြားပရိသတ်တွေ မြင်တွေ့နေရတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဘုန်းတော်ကြီးဟာ ဆိုင်ဂျီမြို့လယ်မှာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မီးလောင်တိုက်သွင်းပြီး ဆန္ဒပြတဲ့နည်းလမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအနေနဲ့ သူတို့နိုင်ငံဟာ အခုလက်ရှိအစိုးရထက်ကောင်းတဲ့ အစိုးရတစ်ဖွဲ့က အုပ်ချုပ်ပါမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြချင်လို့ပါ။ ကြောက်စရာ သိပ်ကောင်းတဲ့ ဒီမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံနဲ့တကွ အခြားသော အနောက်နိုင်ငံတွေဟာ သူတို့လိုပဲ တွေးမိလာကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဟာ အခုအခါမှာ အဆမတန် ကြီးမားများပြားတဲ့ စစ်ရေးနဲ့ စီးပွားရေးအကူအညီတွေကို ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေးစစ်ပုံအတွက် လက်ရှိအစိုးရကို အင်တိုက်အားတိုက် ကူညီနေလို့ပါပဲရှင်’

နာအိမိသည် စကားကိုဖြတ်လိုက်ကာ သစ်ကုမ်ဒပ်အား လှည့်ကြည့်သည်။ အပူဒဏ်ကို ပြင်းစွာခံစားနေရသော ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်ကာ တုန်လိမ်ကောက်ကွေး

စ ပြုနေလေပြီ။ သို့သော်လည်း အသက်ရှိစဉ်က တည်ဆောက်ခဲ့သည့် သမာဓိအားကြောင့် အခုအချိန်အထိ လဲကျမသွားသေး။ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက်ပင် ရှိသေး၏။

ဘေးမှ ရပ်နေသူများထဲမှ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးသည် အသံချဲ့စက်တစ်လုံးမှတစ်ဆင့် စကားတစ်ခွန်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ဗီယက်နမ်ဘာသာများဖြင့် လူအများ ကြားသိအောင် ရေရွတ်လျက်ရှိသည်။

‘ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးဟာ သူ့ ကိုယ်သူ့ မီးရှို့ပြီး သေပွဲဝင်ခဲ့ပါပြီ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးဟာ သူတော်စင် အာဇာနည်တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ’

ထိုအခါ အခြားသော ဘုန်းတော်ကြီးများသည် သူတို့ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် အဝတ် ပိုစတာ အလိပ်ကြီးများကို ဖြေဖြန့်လိုက်ကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးရွတ်သွားသည့် စကားများကို ပီပြင်စွာရေးထားသည့် ပိုစတာကြီးများပေတည်း။ နာအိုမိသည် ကင်မရာဘက်သို့ မျက်နှာပြန်မလှည့်မီ ပိုစတာစာတန်းများကို ကပျာကယာဖတ်လိုက်သည်။

‘မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မီးရှို့ ပြီးသေခြင်းဟာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့တော့ အင်မတန် ကြမ်းတမ်းရိုးစိုင်းတဲ့ အပြုအမူတစ်ရပ်ဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ ဒီအလုပ်မျိုးကို နိုင်ငံရေးတိုက်ကွက်အနေနဲ့ အသုံးပြုခြင်းဟာ မသင့်တော်ဘူးလို့လဲ ထင်စရာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လဲ တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒကို ဖော်ပြတဲ့နေရာမှာ ယနေ့ခေတ်ရဲ့ ခေတ်မီတဲ့ နည်းတွေကို လုံးဝ မသိနားမလည်လို့ လုပ်တယ်လို့ တော့ မယူဆသင့်ပါဘူး။ သူတို့ အခုရောက်နေတဲ့နေရာမှာ ကျွန်ုပ် အပါအဝင်

အနောက်နိုင်ငံတွေက ဆတင်းထောက်တွေ ဖျောက်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူတို့သိနေပါတယ်။ အခု မြင်နေရတဲ့ ပိုစတာကြီးတွေပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ရေးထားတဲ့ ကြေးကြော်သံတွေဟာ သူတို့အစိုးရနဲ့ ပါရှင်တန်အစိုးရရဲ့ နားတွေနဲ့ မျက်စိတွေဆီ တိုက်ရိုက်ရောက်သွားအောင် ပေးပို့နေခြင်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လဲ ဒီစကားတွေကို ပြောပြီးတဲ့အချိန်ဆီ ဒီဆန္ဒပြပွဲနေရာမှာ လာပြီးရပ်နေတဲ့ ကျွန်ုပ်အဖို့တော့ အလွန် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်တဲ့စိတ်မျိုး ခံစားနေရပါတယ်ရှင်’

သူ့ စကားဆုံးသော် နာအိုမိသည် မီးသောင်ဆဲဖြစ်သော သစ်ကွမ်ဒပ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ကင်မရာမင်းသည် မီးတဟုန်းဟုန်း တောက်နေသည့် ရုပ်ပုံလွှာကို အနီးကပ်ရှုရှုစေရန်အတွက် တယ်လီဗွန်များတပ်၍ ရိုက်ယူလျက်ရှိ၏။ အခုဆိုလျှင် သစ်ကွမ်ဒပ် မီးခြစ် စတင်ဖြစ်လိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ ခန့်မှန်းပါက ဆယ်မိနစ်နီးပါးခန့် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဟိုယိမ်းသည်ယိမ်း ဖြစ်လာသည်။ ရုပ်ကြည့်နေကြသည့် ပရိသတ်ထဲမှ ညည်းညူသံများ၊ စုတ်သပ်သံများ၊ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံများ ထွက်လာနေသည်။ ထို နောက် ဘုန်းတော်ကြီး ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖြုန်းခနဲ နောက်ပြန် လဲကျသွားသည်။

စက္ကန့်များစွာ ကြာသည်အထိ လက်များနှင့် ခြေထောက်များသည် အကြောဆွဲလျက်ရှိသည်။ စုံလောင်နေသည့် မီးတောက်မီးလျှံ များ၏ အပြင်သို့ ထိုးထွက်နေကြသည့် လက်ချောင်းများသည် ဆုပ်ထားကြသည်။ ထို နောက် နောက်ဆုံး အကြိမ် ရှိခိုးတောင်းပန်ခြင်း ပြုလိုက်သည့်နယ် ဆုပ်ထား

သောလက်ချောင်းများသည် ပြန့်သွားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ထိုးခနဲ ထွန်ခနဲ ဆိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်နေပြန်သည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

မီးတောက်များ ငြိမ်းသွားချိန်တွင် ခေါင်းတစ်လုံးတင်လာသော ထရပ်ကားတစ်စီး ရောက်လာသည်။ သို့သော်လည်း တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသည့် သစ်ကွမ်ဒပ်၏ အလောင်းကို ခေါင်းထဲသို့ထည့်၍မရ။ ဆန္ဒပြုရဟန်းတော်များသည် အချင်းချင်း ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြသည်။ သူတို့၏ ကေသီများကို ကပျာကယာချွတ်၍ သစ်ကွမ်ဒပ်၏ အလောင်းကို ထုပ်ကြသည်။ ထို့နောက် အလောင်းကို အားလုံးဝိုင်းထမ်းကာ နှစ်ဖာလုံခန့် အကွာရှိ ဇာလ္လဝိုင်းစေတီကျောင်းဝင်းဆီသို့ သယ်ယူကြသည်။ ဝိုင်းရံထားသူများက ဘေးသို့ ရှုပေးကြပြီး လေးယောက် တစ်တန်းစီ ပြန်၍စီကာ အလောင်းသယ်ယူသွားသူများ၏ နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။

ဆန္ဒပြုသူများသည် ယာဉ်များနှင့် လူများ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားနေကြသည့် လမ်းများပေါ် အတိုင်း ငြိမ်ဆိတ်စွာ လျှောက်သွားလျက်ရှိကြ၏။ ဇာလ္လဝိုင်းစေတီဘက်မှ ခေါင်းလောင်းထိုးသံများကြားရသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာရှိ ပလက်ဖောင်းများပေါ်မှ ရပ်ကြည့်နေကြသော လူစုလူဝေးကြီးသည် ကဲ့သွားသည်။ သူတို့မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို တီးတိုးလေသဖြင့် ဝေဖန်သွားကြသည်။ သံရုံးကားဆီသို့ ပြန်လှည့်လာသော ဂိုင်းရှားမင်းသည် လမ်းခုလတ်တွင် ဖျတ်ခနဲ ရပ်ကာ နာအိုမီ၏ ပခုံးကို အသာအယာတို့လိုက်သည်။

‘သိပ်ကို ထိထိခိုက်ခိုက်ရှိတဲ့ မြင်ကွင်းပဲနော်’ ဟု ဂိုင်းရှားမင်းက ပြောသည်။

နာအိုမီက လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ဘာဆိုလိုသည်ကို ရုတ်တရက် နားမလည်။ ‘ရှင်ပြောလိုက်တာ ဘုန်းတော်ကြီး အကြောင်းလား၊ ကျွန်မအကြောင်းလား’ ဟု ပြန်မေးသည်။

‘နှစ်ခုစလုံးပေါ့’ ဟု ဂိုင်းရှားမင်းက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ချိ၍ ပြောသည်။ ‘ကိုယ်ကတော့ ကနေ့ည မင်းနဲ့ စကားပြောရမှာကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေတယ်’

နမ်အနည်းငယ်မျှသည် သူတို့၏ ကျေးဇူးရှင် လူဖြူများနှင့် စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိကြလေသည်။

ဂိုဏ်းရွားမင်းသည် ဟိုတယ်သို့ စောစောစီးစီး ရောက်လာသည်။ မျက်နှာစာ ကွက်လပ်၏ ထောင့်ထဲမှ စားပွဲတွင် နေရာရလို၍ ယခုကဲ့သို့ စောစောလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစားပွဲသည် ဟိုတယ်နံရံကို ကျောပေး၍ ထိုင်ရသော စားပွဲဖြစ်သည်။ ထိုစားပွဲ၌ ထိုင်နေလျှင် ဟိုတယ် ရွှေမျက်နှာစာရှိ လမ်းမကြီးကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်၏။ ရွှေဘက်ကလမ်းမကြီးမှာ ပြင်သစ်များ ထွက်ခွာမသွားမီက 'ကာတီနက်လမ်း' ဟု ခေါ်၍ ယခုအခါ တွင်မူ ဗီယက်နမ် ဘာသာဖြင့် 'ရအူန်တူဒူလမ်း' ဟု အမည်ပြောင်းထားသည်။ 'လွတ်လပ်ရေးလမ်း' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

ထိုစားပွဲသည် ထိုလမ်းမကြီးပေါ်မှ လမ်းသွားလမ်းလာများကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်သော နေရာဖြစ်သည်။ အပေါ်စီးကျသော ထိုနေရာမှနေကြည့်လျှင် ထိုင်ရာမှမထခံနှင့် ဟိုတယ်အဝင်အထွက် လုပ်နေသူများကိုပါ သေသေချာချာ မြင်နိုင်သည်။ အခုလည်း သူသည် ဟိုတယ်ဆင်ခင်ကွက်လပ်ထဲဆင်းလာသည့် ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းတောက်ကို ဝင်လာလျှင် လာချင်း မြင်သည်။

နာအိုမီသည် ခါတိုင်း မြင်နေကျ တွေ့နေကျ ပုံစံမျိုးမဟုတ်။ ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြုပြင်ကာ ကလစ်နှင့် ညှပ်၍ နောက်ဘက်သို့ ချထားသည်။ ဆံစနုနုများသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဝဲပျံ့၍ကျနေကြသည်။ ဘင်နွေတာ လှုပ်ငန်းခွင်တွင် ဝင်ခဲ့သည့် ဆာဖာရို ဂျက်ကက်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်များကိုလဲလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ယခု သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ

(၈)

ထိုည ရှစ်နာရီဆယ်ငါးမိနစ်အချိန်တွင် ကွန်တီနင်တယ်ဟိုတယ် မျက်နှာစာ၌ ညစဉ်လာနေကျဖြစ်သည့် သံရုံးမှအရာထမ်း အမှုထမ်း အမေရိကန်များ၊ ကူညီထောက်ပံ့ရေး အေဂျင်စီများနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု စစ်ရေးအကူအညီပေးမှုဆိုင်ရာ စစ်ဌာနချုပ်မှ အမေရိကန်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

အမေရိကန်စစ်သားအများစုသည် ယူနိုဖောင်းဝတ်မထားကြ။ အမေရိကန်စစ်သားများသည် အများပြည်သူတို့ရှိရာ နေရာဌာနများသို့ ဝင်ထွက်သွားလာကြသည့်အခါ ယူနိုဖောင်းများကို လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်းမပြုရဟု စစ်ဌာနချုပ်မှ အမိန့်ထုတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့်လည်း အမေရိကန် စစ်သပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များတွင် အာရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့်လာသူက များနေခြင်းပေတည်း။ အဖိုးဝလုပ်ငန်းများနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည့် လူတန်းစား ဗီယက်

၁၁၈ မောင်ထွန်းသူ

ဝတ်စုံသည် ပါရီချုပ်ဖြစ်၍ ကြွကြွရွရွနှင့် လှနေသည်။ တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေဖြင့် လျှောက်လာနေသည့် သူ့အား ဖိုသတ္တဝါအများစု၏ မျက်လုံးများက လိုက်ကြည့်နေကြသည်ကို နာအိုမိသတိထားမိသည်။ သူသည် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်နှင့် ခဏမျှရပ်၍ စကားပြောနေသည်။ စားပွဲထိုးဆီသို့ သူ့ရောက်သွားချိန်တွင် ဂိုင်းရှားမင်းသည် သူ့အတွက် ကုလားထိုင်ကို အဆင်သင့်ဆွဲထုတ်ထားပြီးဖြစ်နေသည်။ နာအိုမိကနည်းနည်းနောက်ကျသည့်အတွက် သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်စကားပြောသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တောင်းပန်မနေပါနဲ့၊ မင်း နောက်ကျနေတဲ့ ဆယ်ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ ထူးဆန်းတာလေး တစ်ခု တွေးဖို့ အချိန်ရလိုက်လို့ ဟန်ကျသွားတယ်၊ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လေအေးစက်တော့ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ကေရာဗီးလီးလို အဆင့်မြင့်ဟိုတယ်မျိုး ရှိပါရက်ကနဲ့ အဘက်ဘက်က ယိုယွင်းနေတဲ့ ဒီပြင်သစ်ဟိုတယ်မှာ မင်းဘာကြောင့် လာတည်း ရသလဲဆိုတာ တွေးနေတာ’

ဂိုင်းရှားမင်းက ပြောင်နောက်နောက်လေသံဖြင့်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း နာအိုမိတက်မှ တုံ့ပြန်မှုမရှိသဖြင့် အံ့ဆားသင့်လျက်ရှိရ၏။ နာအိုမိသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားပွဲတစ်လုံးမှ သူ့အား လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်နေကြသော နိုင်ငံခြားသတင်းထောက် အမေရိကန် များအား ပြန်၍နှုတ်ဆက်နေသည်။ ဂိုင်းဘက်သို့ သူ့မျက်နှာပြန်လှည့်လာသည့်အခါတွင်မူ မျက်နှာထားသည် ပြန်၍ တည်ငြိမ်လျက် ရှိပြန်လေသည်။

‘ကျွန်မ အဖေ ဆီက ကျွန်မရခဲ့တဲ့—နောက်ဆုံးစာဟာ ကျွန်တီနှင့်တယ်ဟိုတယ်က စာရေးစက္ကူနဲ့ ရေးခဲ့တာ’ ဟု နာအိုမိက ရှင်းပြသည်။ ‘၁၉၄၅ ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်အချိန် သူ့အသတ်မခံရခင် တစ်ရက်က ရေးခဲ့တဲ့စာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မအသက်ဟာ ကိုးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ အဖေပြန်အလာကို စောင့်ခဲ့တာ ငါးနှစ်တိတိ ကြာခဲ့တယ်၊ ဒါတွေကြောင့်လားတော့ မသိပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒီဟိုတယ်မှာပဲ တည်းချင်စိတ် ဖြစ်မိတယ်’

ဂိုင်း၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်သည် ပျောက်သွားသည်။ ‘ဆောရီးပဲ နာအိုမိ၊ ကိုယ် မသိလို့ပါ၊ အရိပ်အကဲ မကြည့်ဘဲ နောက်လိုက်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ’

ထိုအချိန်တွင် သူတို့စားပွဲသို့ စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ နာအိုမိ စောစောက မှာထားခဲ့သည့် ဝိုင်ဖန်ခွက် လာပို့ခြင်းဖြစ်၏။ နာအိုမိက ဝိုင်ကို တစ်ငုံမျှသောက်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။

‘ကျွန်မကိုလဲ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မ ပြောလိုက်တာက စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် ပြောဘဲသဘော မဟုတ်ပါဘူး’ ဟူသည် မျက်လုံးများကို တစ်ခဏမျှ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ‘ကနေမြင်ခဲ့ရတာတွေကလဲ တော်တော်ကလေး အဆိုးသား၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခုထက်ထံ လှုပ်ရှားနေတုန်းပဲ’

‘တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး’ဟု ဂိုင်းက ပြန်ပြောသည်။ ‘ရှိက်ခဲ့တဲ့ ဖလင်တွေကော ဘယ်လိုလဲ၊ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား’

နာအိုမိကခေါင်းညှိတံသည်။ 'ကျွန်မတော့အသံသွင်းထားတဲ့အခွေကို ဟောင်ကောင်ပို့တဲ့အခါ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအောက်မှာ ဝှက်ယူသွားခိုင်းရတော့မှာပဲ။ ဖလင်ကို လေဆိပ်က ဖမ်းအသိမ်းခံရတဲ့အထိတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီသတင်း ထွက်သွားရင်တော့ လန်ဒန်သတင်းဌာနက အသေးစိတ်ဝေဖန်ချက်ကို တယ်လီဖုန်းနဲ့တောင် မှာ သေချာတယ်'

'သတင်းဓာတ်ပုံတွေကတော့ မင်းတို့ဟာ တစ်ခုတည်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရုပ်သေ တယ်လီဖိုတို သတင်းဓာတ်ပုံတွေက အများကြီး ထွက်သွားပြီ။ အခုလောက်ဆို အမေရိကက နောက်ဆုံးထုတ် သတင်းစာတွေနဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေမှာ ပါနေပေပြီ။ အိမ်ဖြူတော်ရယ်၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားရေးဌာနနဲ့ ပင်တဂွန် စစ်ဌာနချုပ်ရယ်ကတော့ ဘာကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရသလဲဆိုတာ ရှင်းလင်းချက်ပေးဖို့ အော်နေလောက်ပြီ'

နာအိုမိသည် ဝိုင်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း သောက်နေ သည်။ မျက်လုံးများကတော့ ဂိုင်း၏မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေဆဲ။

'ရှင်တို့သံရုံးက ဘယ်လိုရှင်းလင်းချက်မျိုး ပေးမှာလဲ'

ဂိုင်းက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။

'အဲဒီမေးခွန်းအတွက် ရှိရှိစင်းစင်းနဲ့ ပြတ်သားတိကျတဲ့ အဖြေတစ်ခုလောက် ရှိစေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မရှိဘူး'

'ဒီမယ် ဂိုင်း၊ ရှင် ဒီနေ့မနက် ပြောသွားတယ်။ နှစ်ဖက် အကျိုးရှိမယ့် ကုန်သွယ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ရစေ မယ်တဲ့'

ပထမဆုံးအကြိမ် တရင်းတနှီးခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဂိုင်း ဖဗျာတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ နာအိုမိက သူ့အားကြည့်၍ပြုံးနေသည်။

'မှန်တယ် နာအိုမိ၊ ကိုယ်ပြောခဲ့တယ်' ဟု ဂိုင်းက ဝန်ခံသည်။ 'ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့သံရုံးက အရှေ့တိုင်း ကာသာရေးများဆိုင်ရာ ပါရဂူတွေအနေနဲ့ ဒီနိုင်ငံထဲမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဦးရေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတဲ့ အလွယ်ဆုံးပြဿနာကိုတောင် မရှင်းနိုင်ကြဘူး။ သူတို့ကြားမှာ ကဲ့လဲ့မှုတွေ ရှိနေကြတယ်။ အမှန်တော့ ဒီကိစ္စဟာ အလွယ်ကလေးပါ။ မင်းအနေနဲ့တောင် မှ ရှိရှိသမျှ လူဦးရေရဲ့ နှစ်ဆယ်ရာနှုန်းနဲ့ ရှစ်ဆယ်ရာနှုန်းကြားမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းနိုင်မယ် ဟာမျိုးပါ။ နောက်ဆုံးမှာ ဘယ်နှစ်ရာခိုင်နှုန်း ရှိပါတယ်လို့ ဆိုဆို အကြီးအကျယ်လွဲသွားစရာ မရှိပါဘူး။ ကွန်ဖြူးစီးယပ်၊ တာအိုနဲ့ နတ်ကိုးကွယ်တဲ့ အယူဝါဒတွေဟာ လူများစုကြားမှာ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ ပါရဂူဆိုတဲ့လူတွေအသေအချာသိနေတာကတော့ ဒီနိုင်ငံထဲမှာ ဗီယက်နမ်ကက်ဆလစ် ဘာသာဝင်ဟာ တစ်သန်းခွဲပဲ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်။ အဲဒီဘာသာဝင် အများစုဟာ အစိုးရဌာနပေါင်းစုံနဲ့ စစ်တပ်မှာ အလုပ်ရနေကြတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ရယ် ဒီနှစ်ချက်ပဲ ရှိတယ်'

သူသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။

'မင်းကကော အင်္ဂလန်က မင်းရဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားပရိသတ်ကို ဘယ်လိုပြောပြမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ'

ကျွန်မ ဇာလှိုင်းစေတီဘုရားကျောင်းနဲ့တခြားကျောင်း တစ်ကျောင်းနှစ်ကျောင်းက ဆရာတော်ကြီးတွေဆီ ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူတို့နဲ့ စကားလဲ ပြော ခွင့် ရှိခဲ့ တယ်။ သူ တို့ က အနောက်တိုင်း သတင်းစာဆရာတွေနဲ့ မတွေ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ သူတို့ထဲက တစ်ပါးက ကျွန်မကိုပြောပြတယ်။ ဝီယက်နမ် နိုင်ငံမှာ အခုလို အခမ်းအနားနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ဆတ်သေခြင်းဟာ မျှော်လင့်ချက်ပျက်သုဉ်းခြင်းကို ဖော်ပြတဲ့ အပြုအမူ တစ်ရပ် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ရိုးရာဓလေ့ဆုံးစံအရ ဆိုရင် ဒီအလုပ်ဟာ ဂုဏ်ပြုအပ်တဲ့ မြင့်မြတ်မှုတစ်ခုကို ဖော်ပြတာတဲ့။ ပြီးတော့ အလွန်တန်ခိုးအာဏာရှိတဲ့ ပိုင်ဖက်ရန်သူ့အပြစ်ကို ဖော်ပြတာတဲ့။ မြစ်ကြီးတစ်ခုဟာ ရေတယ်တော့မှမလျှံ ဘူးတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စီးဆင်းလာနေသမျှ ရေတွေကို ရွှေ့ကနေပြီး ထုတ်သွားနေတယ်တဲ့။ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ရေခဲအားကို နောက်ကနေပြီး အရှိန်နဲ့ တွန်းပို့ပေးနေတယ်တဲ့။ ဒါတွေကြောင့်မို့ ရေမလျှံတာတဲ့။ ကျွန်မက အဲဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အတိအကျသိပါရစေလို့ ပြန်မေးတော့ သူကပြုံးတယ်။ ပြီးတော့ ပြောတယ်။ သူတို့ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ ဒကာဒကာမတွေရဲ့ခံစားမှုတွေအထွတ်အထိပ်မရောက်သေးသမျှကာလပတ်လုံး ဘယ်တော့မှ ဦးဆောင်လမ်းပြ လုပ်လေ့မရှိကြဘူးတဲ့။

‘မင်းရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို အဲဒီ အချက်တွေ အပေါ် အခြေခံပြီး တည်ဆောက်ခဲ့သလား’

နာအိုမိက ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ဟုတ်တယ်။ အလံမလွှင့်ရ မထူရဆိုတဲ့ တားမြစ်ပိတ်ပင်မှုကို ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်တဲ့ ဆန္ဒ

ပြုကြီးတစ်ခု တွေးမြို့မှာ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆန္ဒပြခဲ့ကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တချို့ကို သမ္မတဒင်းရဲ့ညီ အမိန့်အရ လင်ကားတွေနဲ့ကြိုက်ပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအလုပ်ဟာ သေ နတ်မောင်းခလုတ် ဖြုတ်နေရရင် သာယာနေတတ်တဲ့ သမ္မတ ဒင်းရဲ့ညီ ပြုခဲ့တဲ့ မတော်မတည့်လုပ်ရပ်တစ်ခုပဲ။ ဒါဟာ အစိုးရ နာမည်ပျက်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ပဲ။ ဒီလုပ်ရပ်ကြောင့်ပေါ့ပေါ့တန်တန် အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တွေကို သူတို့ရဲ့ ဘုရားကျောင်းတွေထဲ ပြန်ပြီးမောင်းသွင်းနိုင် ခဲ့တဲ့ အနေအထားမှာ ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်ပေါင်းများစွာ သမ္မတဒင်းအပေါ် မုန်းတီးခဲ့သမျှကတော့ အမြင့်ဆုံးကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ တချို့ ဘုန်းကြီးတွေကပြောတယ်။ သူတို့ အနေနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာကတည်းက လူ အုပ်နဲ့ချီပြီး သတ်သေတဲ့ပွဲတွေ လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့တယ်တဲ့။ ဒီဘက်ကပြောကြတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးမှာ ဝီယက်ကောင်း တွေက နောက်ကနေပြီး ကြီးကိုင်ထားတယ်တဲ့။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ မှားနိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေပေါ့။ ကျွန်မ နားလည် သလောက် ပြောရရင်တော့ ကျွန်မတို့ဘက်က တာဝန်ရှိနေတဲ့ စီအိုင်အေ အဖွဲ့က တစ်ဦးတစ်ယောက်ကတော့ မှန်ရင်မှန်တယ်။ မှားရင်မှားတယ် ဆိုတာ အတိအကျပြောဖို့တော့ လိုမယ်ထင် တာပဲ’

စကားအဆုံးတွင် နာအိုမိက ပြောင်သလို နောက်သလို မျက်နှာပေးဖြင့် ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဂျက်ကက် အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ ဂျက်ကက်အောက်မှခံဝတ်ထားသည့် ဘလောက် အင်္ကျီသည် ရှီးယားနိုင်လွန်ဖြစ်သည်။ သူ့ဂျက်ကက်ကို နောက်

ပြန်လှည့်၍ ကုလားထိုင်ကျောမိ၌ ချိတ်နေခိုက်တွင် နာအိုမိ၏ တင်းရင်းသော ရင်သားများသည် ဘယာစီယာအတွင်းမှ ရုန်းထလျက်ရှိကြသည်။ သူသည် အသက်ကို တစ်ချက်မျှအားရ ပါးရ ဂျှုလိုက်ပြီး နာအိုမိ၏ မျက်နှာ သူ့ဘက်သို့ပြန်အလှည့် ကို စောင့်နေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခိုသောအခါ သူသည် နာအိုမိ၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး လေသံကို နှိမ့်၍ ပြောသည်။

‘နာအိုမိရေ၊ ကိုယ်သိထားသလောက်ကတော့ အခုဆန္ဒပြ ပွဲတွေမှာ ဗီယက်ကောင်းတွေ လုံးဝမပါတာ သေချာတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အခိုင်အမာ ပြောနိုင်တာတစ်ခုက တမင် သက်သက် လူတွေကို လှည့်စားချင်လို့ ဗီယက်ကောင်းတွေကို ဆွဲသွင်းလာတာ’

သူသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ ခဏမျှရပ်ထားသည်။ လေသံကို ပိုနှိမ့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘တကယ်လို့ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ထူးခြားတဲ့သတင်း တစ် ခုခုရလာရင် မင်းဟာ ပထမဆုံး သိခွင့်ရတဲ့လူဖြစ်ရပါစေမယ်၊ စိတ်ချပါ’

‘စိတ်ချပါတယ်’

နာအိုမိသည် ဖန်ခွက်ထဲမှဝိုင်ကိုကုန်အောင်မော့လိုက်သည်။ ဂိုင်းက လက်ကျန်မရှိတော့သည့် ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူပြီး စား ပွဲထိုးအား လှမ်းခေါ်သည်။ နာအိုမိသည် လှမ်းမတက်ကို ငေးမောလျက်ရှိ၏။ ယခင်တစ်ချိန်က အော်ပရာ ကဇာတ်ရုံ

ယခု အမျိုးသားလွတ်တော် ဖြစ်နေသည့် အဆောက်အအုံ ပတ်ပတ်လည်တွင် ယာဉ်မျိုးစုံဖြင့်ပြည့်လျက်ရှိသည်။

အမေရိကန် စီးပွားရေး ထောက်ပံ့ကူညီမှုအစီအစဉ်များ အရ ဝင်လာသည့် မော်တော်ကားများနှင့် အပေါ့စား မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကလေးများသည် ဆိုင်တံမြို့လယ်လမ်းကြီး ပေါ်၌ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာနေကြသည်။ အများစား ဖြင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်အပေါ့စားများကို မီးနေကြသူများ မှာ ဗီယက်နမ်မကလေးတွေဖြစ်သည်။ သူတို့အင်္ကျီများသည် လေထဲတွင် တလွင့်လွင့်။ ည၏ လျှပ်စစ်မီးရောင်များအောက် တွင် အတောင်နှစ်ဖက် ဖြန့်၍ ပျံသန်းနေကြသည့် လိပ်ပြာ ကလေးများနှင့် တူလှချေသည်။

တုခူး လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အပြောင်းအလဲများသည် သိသာမြင်သာလွန်းလှ၏။ လင်း လက်တောက်ပလွန်းလှသော နီယွန်ဆိုင်းဘုတ်များသည် နေရာ အနှံ့အပြားတွင် ရှိနေသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထား သော ထိုဆိုင်းဘုတ်များသည် မီးမိန့်မိန့်ထွန်းထားသည့် မရေ မတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားလှသော အရက်အားများ ဆီသို့ လမ်းညွှန်လျက် ရှိကြသည်။ ‘အိမ်ကလေး’၊ ‘ကက်ပီ တော်’၊ ‘ပဉ္စမလမ်းသွယ်’ ဟူသော အမည်များသည် အရက် ဘားများကို ပေးထားသည့် အမည်များဖြစ်၏။ ဖွင့်ထား သည့် တံခါးပေါက်များမှ အနောက်တိုင်း ခေတ်ပေါ် တေး ဂီတများသည် ဆူညံစူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာနေကြ၏။ နေ့ ရောညပါ ကြားနေရသည့်အသံများပေတည်း။

အတွင်းသို့ ဝင်သွားမည်ဆိုပါက မှန်နံ့ သာမျိုးစုံ ခြယ်သ ထားသည့် ဗီယက်နမ်မကလေးများကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဗီယက်ကောင်းတို့အား တိုက်ခိုက်နေရာမှ အချိန် အားရှု၍ ရောက်လာကြသည့် အမေရိကန်စစ်သားများအား ဆီးကြိုကြသည့် နှော့ကြိမ်ဖယ်များဖြစ်သည်။ ဤဘားများသို့ ရောက်ဖူးခဲ့သော နာအိုမီသည် အတွင်းဘက်မှ အခြေအနေ များကို ကောင်းစွာ သိနေသည်။ အကယ်၍ သူ့အဖေသာ ရှိခဲ့ ပါမူ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အတွင်းက သူ့တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ဆိုင်ဂုံနှင့် ယနေ့ ဆိုင်ဂုံကို သူ မည်ကဲ့သို့ မြင်လေမည်နည်း။ အာရှတစ် ပိုင်း အနောက်တိုင်းတစ်ပိုင်း တစ်ပိုင်းစီ ရောစပ်နေသော မြို့ တော်သည် အမေရိကန်အကူအညီများကြောင့် တစ်နေ့တခြား ပျက်စီးလာနေပြီဟု ထင်မိသည်။

‘ဒီမယ် နာအိုမီ၊ အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် ပူးပေါင်း ဆောင် ရွက်မှုအတွက် ဆုတောင်းပြီး အရက် သောက်ကြရအောင် လား’

ဂိုင်း၏အသံက နာအိုမီ၏အတွေးစကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဂိုင်းကသူ့လက်ထဲမှ အရက်ခွက် အသစ် မြှောက်ပြနေသည်ကိုမြင်ရသည်။ သူ့ ရွှေမှောက်တွင် လည်း စားပွဲထိုး လာချပေးသွားသည့် ဖန်ခွက်အသစ်။ သူ သည် ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဂိုင်း၏လက်ထဲမှ ဖန်ခွက် နှင့် အသာအယာ ထိလိုက်သည်။

‘ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ရေရှည် တည်တံ့ ပါစေရင်’ နာအိုမီက ဂိုင်းအား အပြုံးဖြင့်တုံ့ပြန်သည်။ သူ့ လက် ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှ စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်သည်။

ယနေ့မနက် မီးရှို့သတ်သေပွဲသို့လာရန် အကြောင်းကြားခဲ့ သည့် ဘုန်းတော်ကြီး၏အမည်ကို ရေးမှတ်ထားသော စာရွက် ပေတည်း။ သူသည် စာရွက်ကိုစားပွဲပေါ်ချလိုက်ပြီး ဂိုင်းတက် သို့ ထိုးပေးသည်။ သို့သော်လည်း စာရွက်ပေါ် ဖိထားသည့် လက်ကိုမူ မရုပ်သိမ်း။

‘ဒါဟာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံက စပေးတဲ့ ပထမအရစ်ပဲ၊ ဒါပေ မယ့် ဒီဟာလေးကိုမပေးခင် ကျွန်မ ရှင့်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက် လောက်တွေ့ မေးပါရစေ’

‘မေးပါ၊ မေးချင်သလောက် မေးနိုင်ပါတယ်’

‘ကျွန်မဆီကသတင်းကို အာပြုလို့ ဒီလောက် လိုချင်နေရ တာလဲ၊ ရှင်တို့သံရုံးမှာလဲ ဒီလိုသတင်းမျိုး ပေးနိုင်တဲ့လူ ရှိနေ သားပဲ မဟုတ်လား’

‘ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေက သိပ်ပြီး တိုင်းတာ ရခက်နေတော့ တစ်ဖက်တည်းကရတဲ့ အချက်အလက်တွေပေါ် အခြေမခံရဲဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ရသမျှနေရာက သတင်းတွေကို လိုက်ပြီး စုဆောင်းနေရတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဟိုဘက်သည်ဘက် နှစ်ဘက်ကရတဲ့ သတင်း တွေဟာ ရှင်နဲ့ ရှင်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေအတွက် ဝေခွဲလို့ မရ ဖြစ်ပြီး ရှုပ်မကုန်ပေဘူးလား၊ ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်ကို မြင်ရ တော့ ဒီနိုင်ငံမှာသာပြီး ပါဝင်နေရတဲ့ အမေရိကန်ရဲ့ အခန်း ကဏ္ဍအတွက်ကော စိတ်မလေးမိဘူးလား’

နာအိုမိရယ်၊ ကိုယ်တို့သံရုံးက ပေါ်လစီချမှတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်တို့က ဒီမှာဖြစ်ပျက်သမျှကို အထက်ကသိအောင် တင်ပြရတာ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချတာကျတော့ ဝန်း ဝါရှင်တန်က လူတွေရဲ့တာဝန်၊ မင်းအသိသားနဲ့ကွာ'

ဒါပေမယ့် ဒီလုပ်နည်းလုပ်ဟန်က ရှင်မှာ ရှင်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ထင်မြင်ယူဆချက် လုံးဝ မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး ထွက်မလာပါဘူး'

ဒါတော့ဒါပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပြောတာယုံပါ၊ သံရုံးမှာရှိသမျှ လူတိုင်းဟာ စစ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုနောက်က နေကြရတာ၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ် ရဲ့ ဆောင်ရွက်မှုထူးနူးပြည့်ဟာ သူတို့နောက်မှာ ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်တို့ ဒီမှာ လုပ်နေသမျှ တွေကို မှန်တယ်လို့ ဖဲ အခိုင်အမာ ယုံကြည်နေကြရတယ်'

ဂိုဏ်းရှားမင်းက ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ချထားလိုက်ပြီး နာအိုမိဘက်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။

'ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ ဖြစ်သမျှတွေဟာ ကမ္ဘာ အနှံ့ အပြားမှာ တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုလို့ ဖဲ သတ်မှတ်တယ်၊ သူတို့ကတော့ လွတ်မြောက်ရေး စစ်ပွဲလို့ ခေါ်နေကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဒီနိုင်ငံမှာ သုံးနေကြတဲ့ နည်းစနစ်တွေဟာ ကမ္ဘာအနှံ့အပြားမှာ သုံးနေတဲ့ နည်းစနစ်တွေနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး၊ ဒီနည်းစနစ်တွေနဲ့ပဲ မော်စကို ကွန်မြူနစ်နဲ့ တရုတ်ကွန်မြူနစ်တွေဟာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တဲ့ နည်းဆမ်းကို မသုံးဘဲ အနောက်ဘက်ခြမ်း နိုင်ငံတွေထဲက တစ်နိုင်ငံပြီး တစ်နိုင်ငံ သူတို့ရဲ့ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှု ရောက်လာအောင် တစ်လွှာချင်းစီ ပဲ့ယူနိုင်ဖို့ အား ထုတ် နေ ကြ တယ်။

ကိုယ်တို့ဘက်က တောင်ငီယက်နမ်နဲ့ တချို့ နေရာတွေမှာ ပြတ်ပြတ် သားသား ရပ်လိုက်လို့ သာ သူတို့က ရင်ဆိုင်တိုက်လာကြတာ၊ သူတို့ရဲ့နည်းပရိယာယ်က အနောက်ဘက်ခြမ်းကို ခုံးကျည် တစ်ချက် မဖောက်ဘဲ၊ နယ်စပ်တစ်ခုကို မကျော်ဖြတ်ဘဲ သူတို့ ခြေဖဝါးအောက် ရောက်လာအောင် ကြိုးစားနေကြတာ၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ရပ်တန့်က ရပ်အောင် လုပ်ကြရမှာပဲ၊ အတွေးမမှားစေချင်ဘူး နာအိုမိ၊ ဒီမှာဆင်နွှဲနေရတဲ့ စစ်ပွဲကို အရေးမကြီးဘူးလို့ များတော့ မတွေးစေချင်ဘူး၊ ဒီစစ်ပွဲက အုတ်ယကမ္ဘာစစ်ကြီးထက်တောင် ပိုပြီး အရေးကြီးချင် ကြီးနေမှာ'

'မြတ်သျှအစိုးရပိုင်းက ဘယ်သူကမှ ရှင်အယူအဆကို ဆန့်ကျင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ရှင်တို့လောက် စိတ်အားထက်သန်ပြီး တက်တက်ကြွကြွလုပ်ချင်မှတော့ လုပ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ရဲ့ အခြေခံ မူဝါဒကိုတော့ သူတို့လက်ခံကြမှာပါ'

နာအိုမိက ပြုံးသည်။ သူ့လေသံတွင် ဂိုဏ်းရှားမင်း၏ ယုံကြည်မှုအပေါ် အံ့ဩခါးမုမ်းလိုသည့် အရိပ်အငွေ့ပါလျက်ရှိ၏။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မစဉ်းစားနေမိတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီလို စစ်မျိုးကို နိုင်အောင် တိုက်မှတိုက်နိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ အတွေးဟာ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ပေါ်ပေါ်နေတယ်၊ အထူးသဖြင့် မေ့စလင်းရွာတိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံကိုရပြီးကတည်းက ဒီအတွေးဟာ ဝင်နေတယ်'

'မေ့စလင်းကို စံနမူနာထားပြီး တွေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဟု ဂိုဏ်းက ပြောသည်။ ဒီစစ်ပွဲဟာ စစ်မျက်နှာနှစ်ခု ဖြင့်တိုက်နေတဲ့ စစ်ပွဲပဲ၊ နှစ်ဖက်လုံးမှာလဲ အောင်မြင်မှု ရှိနေတယ်။

ဒါကတော့ အတွင်းပိုင်းက အမြင်ပေါ့၊ ကိုယ်ပြောတာ ယုံပါ။ အရေးကြီးတဲ့စာရင်းဇယားတွေနဲ့ အနီးဆုံး လူတစ်ယောက်ဆီက ရထားတဲ့သတင်းပဲ။ ရဟတ်ယာဉ်တွေနဲ့ စစ်ရေယာဉ်တွေ သုံးပြီး တိုက်ကတည်းက ဗီယက်ကောင်းတွေဟာ ပြေးနေရတာပဲ။ ၇.၆၂ မီလီမီတာ သေနတ်တွေနဲ့ ဒုံးကျည်တွေတီ ၂၀ တွေနဲ့ အမြောက်တွေ၊ မီးလောင်ဗုံးတွေ ဘယ်လောက် ထိရောက်နေတယ်ဆိုတာကို မင်းမြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ တို့များပဲ မြင့်မားတဲ့ နည်းပညာဟာ သူတို့ကို အပေါ်စီးရ နေတာပဲ။ နိုင်ငံရေး စစ်မျက်နှာမှာလဲ ကိုယ်တို့ဘက်က အသာစီးရနေတာပဲ။ အခုဆိုရင် လူဦးရေ ဆယ်သန်းလောက်ကို သံဆူးကြိုးကာ ရွာတွေထဲမှာ ထည့်ထားနိုင်ပြီမဟုတ်လား၊ မာလာယုမှာ ကွန်မြူနစ်တွေကို တိုက်နေတဲ့ ဗြိတိသျှဟာ ဒီနည်းကိုပဲ သုံးနေကြတာပဲ။ ကိုယ်တို့အနေနဲ့ ရှေးခေတ်တုန်းက အမေရိကန် အနောက်ပိုင်းဒေသကို အောင်နိုင်သလို ဒီမှာလဲ အောင်နိုင်မှာပဲ။

‘ဒါပေမယ် ဒီနိုင်ငံထဲမှာ ပြင်သစ်တွေတိုက်လာတာ ရှစ်နှစ်တိတိကြာတယ်။ ဗီယက်မင်း တစ်သန်းနီးပါးလောက်ကို သတ်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ စစ်ရှုံးတာပဲ။ ဒီအချက်ကိုတွေ့ပြီး အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေနဲ့များ ရှင်တို့ ရင်မဆိုင်ခဲ့ရဘူးလား။’

‘ပြင်သစ်တွေ တိုက်ပုံတိုက်နည်းက မုန့်မှမုန့်သဘာဝ နာမိရယ်။ သူတို့မှာ ကိုယ်တို့လို အဆင့်မြင့်တဲ့ နည်းပညာလဲ မရှိတာ။ ပြီးတော့ သူတို့က ကိုလိုနီနယ်ချဲ့သမား၊ ကိုယ်တို့အမေရိကန်တွေက ကိုလိုနီစနစ်ကို ပထမဆုံး တုန်း လှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသားတွေ၊ မင်းတို့ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ တယ်ပြီ။’

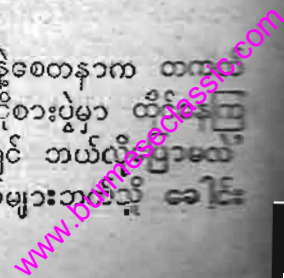
မေ့လွယ် ပျောက်လွယ် နိုင်ကြတာကိုး၊ ရယ်စရာတောင်ကောင်းနေပြီ။

‘ကျွန်မတို့ လူမျိုးတွေက သမိုင်းအကြောင်းကို ထောင်စုအောင် ကြည့်တတ်တဲ့ အလေ့အထမရှိလို့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာပေါ့။’

ဂိုင်းက ခေါင်းခါသည်။

‘ဒီလိုပြောတာလဲ မှန်တယ်လို့ ကိုယ်ကတော့ မထင်ဘူး။ သမိုင်းအကြောင်းကို သိပ်တွေးပြီး သောကများနေပြန်ရင်လဲ အလုပ်ကို လက်တွေ့ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။ အခုလို အခြေအနေမျိုး တစ်ရပ်မှာ လက်တွေ့ကျကျလုပ်ဖို့အတွက် အဓိဋ္ဌာန်နဲ့စိတ်စေတနာဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ အဲဒီနှစ်ခုဟာ ကိုယ်တို့ အမေရိကန်နိုင်ငံကို တခြားနိုင်ငံတွေနဲ့ ခြားနားအောင် လုပ်ပေးထားတဲ့ အရည်အသွေးနှစ်ခုပဲ။ ကိုယ် အဖေက ကိုယ် ကို အဓိကထားပြီး သင်ပေးခဲ့တာ အဲဒါပဲလို့ ကိုယ်ကတော့ ထင်တယ်။ သူဟာ ဗာဂျီနီးယားပြည်နယ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဆီးနိတ်လွှတ်တော်မှာ နှစ် ပေါင်း လေး ဆယ်ကျော်လောက် ဆောင်ရွက်သွားခဲ့တာ အဲဒီမူဝါဒအတိုင်း ကျင့်ကြံသွားခဲ့တယ်။’

‘ဒါပေမယ် ရှင်ပြောတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့စေတနာက တကယ်တမ်းကော အကျိုးဖြစ်ရဲ့လား၊ ဟောတိုစားပဲမှာ ထိုင်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အယူအဆအတိုင်းဆိုရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ’ နာအိုမိက အမေရိကန် သတင်းထောက်များဘယ်လို ခေါင်း

၁၃၂ မောင်ထွန်းသူ

ဆတ်ပြသည်။ ‘သူတို့ခရီးထွက်ပြီဆိုရင် အစောင့်အရှောက်တွေ ကျွန်မထက်ပိုပြီး ရကြတယ်။ သတင်းပို့တော့ ရှင်တို့သဘော ကျတဲ့ သတင်းမျိုးကွေ့ ပို့ပေးကြသလား’

ဂိုင်းက အမေရိကန်သတင်းစာဆရာ လူငယ်အုပ်စုဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် တင်းမာ သွားသည်။

‘ဆိုင်ဂိုမှာ ဖြစ်နေတဲ့စစ်ပွဲက တစ်ပွဲမကဘူး၊ ကိုယ်တို့နိုင်ငံ သတင်းစာဆရာတွေနဲ့ သံရုံးက သိပ်အဆင်ပြေတာ မဟုတ်ဘူး’

‘အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ’

‘သူတို့လူစုဟာ မင်မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါ့အနေနဲ့ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းကို သတိ ထားပြီး သုံးမှဖြစ်မယ်။ ကလေး ဒီလိုပြောကြစို့လား၊ သူတို့က မကောင်းသတင်းပဲ ရှာနေကြတဲ့လူတွေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစေမယ် သတင်းမျိုးတွေ ဆိုပါတော့လေ၊ တစ်ချိန်လုံး အဲဒီသတင်း မျိုးတွေပဲ ရှာနေကြတာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီလိုသတင်း မျိုးတွေ ပို့နိုင်ရေးနဲ့ သူတို့မှာ ပုလစ်ဇာဆုကို ရလိမ့်မယ် လို့ အထင်က ရှိနေကြတာကိုး၊ စစ်ပွဲတိုက်ခိုက်နေပုံက ဘယ် လောက် ဆိုးဝါးတယ်၊ ဒင်းအစိုးရက ဘယ်လောက် ရက်စက် ယုတ်မာတယ်ဆိုတာမျိုး ဦးတည်နေတဲ့ သတင်းတွေကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မတွယ်တာတော့ဘူး’

‘ဪ ဒီလိုဆိုရင် ရှင်က ဒါကြောင့် ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးခင် မင်လာအောင် မိတ်ဆွေဖွဲ့နေတယ် ဆိုပါတော့’ နာအိုမိက

မပြုံးချင်ပြုံးချင်ဖြင့် ပြုံးသည်။ ‘ရှင်က ရှင်တို့သံရုံးက လိုလား နေတဲ့ သတင်းမျိုးကို ကျွန်မက ရှေးပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော် လင့်နေသလား’

ဂိုင်းက ရုတ်တရက် ပြန်မပြော။ ဖန်ခွက်ကို သူ့နှုတ်ခမ်းများ ဆီဆို့ ကပ်ထားပြီး နာအိုမိအား စူးစမ်းသည့်နှယ် စိုက်ကြည့် နေသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာထားပြောင်းသွားသည်။ သိမ်မွေ့ ချိုသာသောအပြုံးသည် ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည်။

‘မင်းဟာ လှပုံချောပုံတင်မကဘူး၊ ပြတ်သားမှုလဲရှိတယ်၊ ကြည့်တတ်မြင်တတ်တဲ့ သဘောလဲရှိတယ်၊ တို့ သံ ရုံး က တော့ သတင်းမှန်တွေရဖို့ စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ အမှန်အတိုင်း အရှိ အတိုင်း ဖော်ပြတဲ့ သတင်းမျိုးတွေကို မြင်ချင်တော့ချင်တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကတိပေးထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မင်းအက်ကကူညီရင် ငါကလဲကူညီပါမယ်လို့၊ ကိုယ်ဖြစ်စေချင် နေတာက အဲဒီပုံစံပဲ၊ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်လာလို့ ကတော့ ကိုယ် တစ်က ဘာပြုဆန္ဒမှ မရှိစေရပါဘူး’

နာအိုမိက သူ့မျက်လုံးများမေ့ ပါ ဖုံးအုပ်နေသည့် ဆံစ များကို လက်နှင့်သပ်၍ ဖမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်မက ဒီအတိုင်းပါပဲ’

ဂိုင်းသည် သူ့ အကြည့်ကို နာအိုမိ၏မျက်နှာထက်မှ ခွာ မသွားသေးဘဲ နာအိုမိ လက်ဖြင့်အုပ်ထားသည့် စာရွက်ကို လှမ်း၍ ဆွဲယူသည်။ သို့သော်လည်း စာရွက်ကို လှန်မကြည့်ဘဲ သေးမိ နာအိုမိက စာရွက် ကိုင်ထားသည့် ဂိုင်း၏ လက်ကို သူ့ လက်ဝါးဖြင့် လှမ်း၍ အုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘တစ်ချက်တော့ ပြောပါရစေဦးရိုင်း’ ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။ ‘ရှင်ပေးတဲ့သတင်းကို ဘယ်သူ့ဆီကရတယ်လို့ ကျွန်မ မထုတ်ဖော်ဘူး၊ ကျွန်မဆီကရသမျှသတင်းတွေကိုလဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရမယ်၊ နာမည်နဲ့လိပ်စာတွေကို လုံခြုံအောင် လျှို့ဝှက်ထားရမယ်’

‘ဒါတွေပြောစရာတောင် မလိုပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲသွားရမှာပေါ့’ နာအိုမိက သူ့ကုလားထိုင်ကို ကျောမှီလိုက်သော အခါ ရိုင်းက စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်မှ ကောက်ယူပြီး သူ့ပျက်ကက်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်လက်ကျန်ကို မော့လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ‘မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဧည့်သည်အဖွဲ့က မကြာခင် ကြာတွေ့နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ကတော့ မျှော်လင့်တယ်’

သူသည် နာအိုမိအား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဟိုတယ်ထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။ မကြာခင်မှာပင် လူသွားလူလာ ရှုပ်ထွေးနေသော တုရားလမ်းမပေါ်ရှိ လူအုပ်ကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

နာအိုမိသည် သူ့ဖန်ခွက်ထဲမှ ဝိုင်လက်ကျန်ကို လက်စသတ်လျက်ရှိ၏။ သူ့အပြုံးမသတ်နိုင်သေးမီ အမေရိကန် သတင်းထောက် အုပ်စုသည် လူစုကွဲသွားသည်။ သူ့စားပွဲနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည့်အခါ သူ့အား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်မှာ ကြေးနန်း အတင်းဌာနမှ

သတင်းထောက် လူငယ်ဖြစ်၏။ သူကတော့ နာအိုမိဘေး၌ရပ်စာ နေကာမျက်မှန်ကိုထုတ်သည်။ ဂျက်ကက် ကော်လံများကို ဆွဲဆန့်ကာ သူ့နားရွက်များကို ဖုံးသည်။ ပြီးတော့ မျက်မှန်ကိုတပ်၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် လေသံဖြင့် စကားပြောသည်။

‘သတိထား မစွဲဘွဲ့က်စ်လီဝစ်၊ ကျွန်တော် တို့ကတော့ မစ္စတာရှားမင်းကို တစ္ဆေကြီးတစ်ကောင်လို့ သံသယ ရှိထားကြတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သိထားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ယူဆကြလို့ ပြောတာပါ’

နာအိုမိက အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။

‘တစ္ဆေကြီးတစ်ကောင်၊ ဟုတ်လား’

သတင်းထောက်လူငယ်က သူ့ကိုယ်သူ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်လုပ်ကာ လက်ပြင်ကို ကုန်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ နာအိုမိတက်သို့ ဖိုးလာသည်။

‘ဒီနေ့ကြီးက တန်ပြန်သမားကြီး၊ အဲဒီလုပ်ငန်းမှာတော့ ပါရဂူပဲ၊ အထူးတပ်ရင်းတွေရဲ့ အောင်သွယ်တော် ဆက်သွယ်ရေး တာဝန်ခံပေါ့၊ စီအိုင်အေက လွှတ်ထားတဲ့ ဘဲကြီးဗျူး၊ အလွန်ရှုံ့ရှာ စက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားကို သတိပေးတာပါ’

‘စိတ်မပူပါနဲ့’ ဟု နာအိုမိက တိုး တိုး ပြန် ပြော သည်။
‘ကိုယ် အတွက် လုံခြုံမှုရှိအောင် ကြိုကြိုတင်တင် စီစဉ်ထားပါ
တယ်’

အမေရိကန်သတင်းထောက်သည် နေကာမျက်မှန်ကို ပြန်
ချွတ်လိုက်ပြီး အလွန် အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးများ
ကို ပင့်လိုက်သည်။ ထို နောက် စပ်ပြီးပြီးလုပ်ကာ သူ့ အဖော်
များအား အမိလိုက်နိုင်ရန်အတွက် နာအိုမိ၏အနားမှ ခပ်
သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ခါး ကို ခပ် ကုန်း ကုန်း လုပ်၍
လျှောက်သွားနေသော အမေရိကန်လူငယ်သည် လူအုပ်ကြား
သို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

(၉)

အခုလို နွေလယ်နေ့ခင်းဆိုလျှင် ဆိုင်ဂုံးမြို့လယ်သည် မခံမခပ်နိုင်
လောက်အောင် ဝူပြင်းလှ၏။ မြို့လယ်နှင့်စာသော် အမိုးမြင့်မြင့်
နှင့် ကျောက်ပြား ဖြူဖြူများ ခင်းထားသည့် ဂျီအားလောင်း
နန်းတော်ရိပ်သည် နှိုင်းယှဉ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် အေးမြ
လှပေသည်။

နန်း တော် တွင်း သို့ ဝင် လာသော ဂိုင်း ရှား မင်း သည်
အပေါက်ဝရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နေကာမျက်မှန်ကိုချွတ်
၍ အမေရိကန် သံရုံးဝန်ထမ်း ကတ်ပြားကို ထုတ်ပြသည်။
ဆမ္မတ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်အဖြစ် တာဝန်ချထားသော ဗီယက်
နမ် အထူးတစ်ရင်းမှ အမေရိကန်တို့၏ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်
သင်ကြားမှုကို ခံယူရရှိထားသည့် မျက်စိပေါက် ကျဉ်းကျဉ်း
နှင့် အစောင့်စစ်သားသည် ကတ်ပြားကို စစ်ဆေးပြီး ပြန်ပေး
သည်။ လက်ထဲသို့ ကတ်ပြား ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်

နက် ဂိုင်းရှားမင်းသည် နေ ကာ မျက် မှန် ကို ပြန် တပ် ကာ ကျောက်လှေကားအတိုင်း ဒုတိယထပ်သို့ တက်လာခဲ့လေ၏။

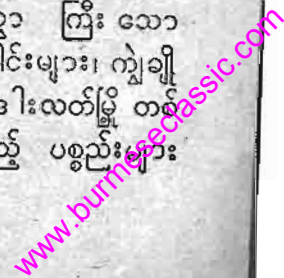
သမ္မတဗိုဒင်ဒင်း၏ ရုံးခန်း တတိယထပ်၌ တည်ရှိသည်ကို ဂိုင်းရှားမင်းသိသည်။ ရုံးခန်းကို အာနမ်ခေတ် မင်းမျိုးမင်းနွယ်များ၏ အပြင်အဆင်အတိုင်း ရုံးရုံးစင်းစင်း ခင်းကျင်းထားသည်။ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကျွန်သားခုတင်တစ်လုံး၊ စာအုပ်စင်များနှင့် ရုံးလုပ်ငန်းလုပ်သည့် စားပွဲတစ်လုံး စသည်တို့ကို စနစ်တကျ ချထားသည်။ အခန်းကို အိပ်ခန်းအဖြစ်၊ ထမင်းစားခန်းအဖြစ်၊ ရုံးခန်းအဖြစ် သုံးနိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ အကြီးအကဲအဖြစ် ကိုးနှစ်ကြာမျှ စိုးမိုးလာခဲ့သော လူပျိုကြီးတစ်ယောက်အတွက် သင့်တော်သည့် နေရာတစ်နေရာပေတည်း။

သူသည် ဤအခန်းထဲတွင် ရုံးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာသည့် ဗီယက်နမ် ဧည့်သည်များကိုသာ လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့လိုသည့် ဂိုင်းရှားမင်းလို အမေရိကန် ဗဟိုထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီမှ အရာရှိများ အပါအဝင် နိုင်ငံခြားသား အနည်းငယ်ကိုလည်း ဤအခန်းထဲမှာ လက်ခံတွေ့ဆုံလေ့ရှိ၏။ ယခင်က ကိုချင်ချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်၏ ပြင်သစ်ဘုရင်ခံရုံးခန်းပြုလုပ်ခဲ့သည့် အခန်းသည် မြေညီထပ်၌ရှိသည်။ ယင်းအခန်းကို ယခင်ကလိုပင် တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားသည်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ တွေ့ဆုံရမည့် နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်များအား ထိုအခန်း၌ လက်ခံတွေ့ဆုံလေသည်။

ယခုအခေါက်တွင် ဂိုင်းရှားမင်းသည် တတိယထပ်အထိ ဆက်။ သူ့ကိုစွဲသည် သမ္မတ၏ အကြံပေးအရာရှိ ဗိုဒင်နုနှင့် တွဲလိုက်လျှင် ပြီးပြတ်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။ တကယ်တော့ ဗိုဒင်နုသည် သမ္မတ၏ညီဖြစ်၏။ အကြံပေး အရာရှိ၏ ရုံးခန်းတံခါးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ တံခါးဝရှိ ဗီယက်နမ် အထူးတပ်ရင်းမှ အဖြူရောင်ယူနီဖောင်းဝတ် ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးက သူတစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့ ပိုက်စိပ်တိုက်၍ခွာသည်။

ဗိုဒင်နုသည် အလွန်ရှက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ယင်းကိုယ်သဘာဝစိတ်ကိုက မသမာမှုဖြင့် မွေ့လျော်တတ်သော ခက်ကိယာဗယ်လီ ဝါဒီသမား တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် လူတိုင်းအပေါ်၌ သံသယ ရှိသည်။ ကိုယ်ကကျူးလျှင် ကိုယ်မှူးတောင်မယုံ ဟူသော စိတ်မျိုး ရှိသူ ဖြစ်၏။ သူသည် အချိန်ရှိသမျှ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မသမာသော နည်းများကို အသုံးပြုကာ အစီအစဉ်များ ချမှတ်ဆောင်ရွက်တတ်သူဖြစ်လေသည်။

ဂိုင်းရှားမင်းအား ရှာဖွေနေသော ဗိုလ်မှူးသည် ပြုံးခြင်း ရယ်ခြင်းမရှိ။ ဂိုင်းရှားမင်း၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေမတွေ့သည့်အခါ ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားဖြင့် သူ့အား အခန်းဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။ အခန်းသည် သမ္မတ၏ ရုံးခန်းထက် အဆပေါင်း များစွာ ကြီးသော အခန်းဖြစ်၏။ အခန်းနံရံများတွင် ကျားခေါင်းများ၊ ကျွဲချိုများနှင့် သမင်ချိုများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဒါးလတ်မြို့ တစ်ဝိုက်ရှိ သစ်တောကြီးများအတွင်းမှ ရလာသည့် ပစ္စည်းများ

ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ထိုနေရာဒေသည် သမ္မတညီ၏ အမဲလိုက်နယ်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ဝတ်ပက်သော နံရံတွင်မူ ဆီဆေးဖြင့် ရေးဆွဲထားသည့် ပုံတူ ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ လူတစ်ကိုယ်စာအရွယ်အစား ပုံတူပန်းချီဖြစ်၍ ပန်းချီဆရာက ပီယက်နစ်အမျိုးသမီး၏ အလှကို ကြွကြွရွရွဖြစ်နေအောင် လက်စွမ်းပြထားသည်။ ဂိုင်း၏မျက်စိထဲမှာတော့ ပန်းချီဆရာသည် အချို့နေရာများတွင် အရွှေကို အရွှေအတိုင်း မခြယ်မှုန်းဘဲ အပိုကလေးတွေထည့်သွားသည်ဟု မြင်နေသည်။ မို့မောက်လွန်းသော ရင်သားနှင့် တဏှာရာဂဘက် ထက်သန်လွန်းသည့် အရိပ်လက္ခဏာ စသည်များသည် ပန်းချီဆရာ၏ လွန်ကဲမှုကလေးများဖြစ်သည်ထင်၏။

ထို့ပြင်လည်း ပီကင်းအော်ပရာဇာတ်ထဲမှ လူကြမ်းမင်းသမီး တစ်ဦး၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ အရောင်တလက်လက်ထွက်နေသည့် မျက်လုံးအစုံ၏ တန်ခိုးအာဏာ မက်မောခြင်း၊ မာန်မာနကြီးခြင်းနှင့် တစ်ဖက်သားအပေါ် စိုးမိုးလိုခြင်း စသော အရိပ်အငွေ့များ ဖော်ပြရာ၌လည်း ပိုမိုမိုမိုလွန်းသည်ဟု သူယူဆမိလေသည်။

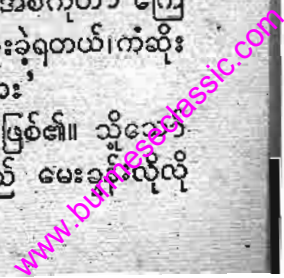
အနက်ရောင် ယွန်းစားပွဲကြီး၏ နောက်ကွယ်၌ ထိုင်နေသော ငိုဒင်နုသည် အောင်းဘိရုဏ်အနက်နှင့် ပိုးသားရှပ်အင်္ကျီလက်တိုအင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ လက်ထဲတွင် ဝါညိုညိုအရောင်ဖိုင်တစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ ဖိုင်ဖုံးပေါ်တွင် 'လူမှုရေးနှင့် နိုင်ငံရေး သုတေသနဌာန' ဟူသော စာတန်း ပုံနှိပ်ထားသည်။

အမှန်တော့ ဤစကားလုံးများသည် သာယာနာပျော်ဖွယ်ဖြစ်အောင် လှည့်၍ သုံးထားသော အသုံးအနှုန်းဖြစ်သည်ကို ဝိုင်းရှားမင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ လက်တွေ့အားဖြင့် ဤဌာနသည် တောင်ပီယက်နစ် နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးတွင် နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားထင်ရှားနေသော လျှို့ဝှက်ပုလိပ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်၏။ ယင်းအဖွဲ့၏ အကြီးအကဲမှာ တခြား လူမဟုတ်။ ငိုဒင်နုပေတည်း။

ဖိုင်ဖုံးကို ဂရုတစိုက် ထပ်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ငင်နီဖြင့် 'ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်' ဟု ရိုက်နှိပ်ထားသော စာတန်းအောက်၌ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် သူ့နာမည်ရိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဖိုင်ပေါ်မှ ငို ထားသော ငိုဒင်နု၏ မျက်နှာသည် မော့လာပြီး သူ့အားကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။ သူ့ အပြုံးကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် မိမိနာမည်ပါသော ဖိုင်ကိုမြင်သာအောင် ပြုခြင်းသည် မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်၊ တမင်သက်သက် လုပ်ပြုခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို နားလည်လိုက်လေသည်။

'အဲဒီတော့ မစ္စတာရှားမင်း၊ ခင်ဗျားအဖေဟာ မိသားစုတစ်စုလုံး ခေါ်လာပြီး ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက တောကြီးတွေထဲမှာ အမဲလိုက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါ ၁၉၂၀ ခုနှစ်တွေ အတွင်းကပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကိုဟာ ကြေကွဲဖို့ကောင်းတဲ့ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ရင်ဆိုင်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ကံဆိုးရွာတာလား၊ ဝါမှမဟုတ် ပေါ့ဆလွန်းလို့လား'

နုက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးပြောလိုက်သည့် စကားသည် မေးခွန်းလိုလို

ဘာလိုလိုနှင့် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သူ့ထံမှ အဖြေစကားခံ
တော့ မျှော်လင့်ဟန်မတူ။ နုသည် စီးကရက်တစ်လိပ် မီး
နေသည်။ ဂိုင်းကလည်း စကားတစ်ခွန်းမှ ကြားဖြတ်မပြော
ငြိမ်နေသည်။

‘ခင်ဗျား အစ်ကိုတစ်ယောက်ကတော့ ဒီနိုင်ငံကို မကြာခင်
ပြန်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရှိသမိုင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်
တစ်အုပ် ရေးခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ အမြင်တွေဟာ ခင်ဗျားအတွက်
အများကြီး အကျိုးရှိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ
တွေရဲ့ ထကြွပျက်ကုန်မှုကို စုံစမ်းတင်ပြပေးဖို့ စီအိုင် အေ
ခင်ဗျားကို ရွေးခဲ့တာမဟုတ်လား မစ္စတာရှားမင်း’

ဂိုင်းရှားမင်းသည် သူ့အားအထိုင်မခိုင်းသဖြင့် ဝင်၍မထိုင်
မတ်တတ်ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေသည်။ နု၏ ဖြူချောရောင် ဖျော့
တော့တော့ မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ချိန်တုန်း
ကတော့ ဤမျက်နှာနှင့်လူသည် အာရှတိုက်သားတို့ အမြင်တွင်
လူချောလူလှတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်ထင်၏။ ယခု ဗေသက် ဝ
ဆယ်နှစ်နှစ် အရွယ်တွင်မူ သူ့မျက်နှာ၏ အရောင်အဆင်းသည်
ဝါရောင်သန်းနေသည်။ ပါးချောင် နားချောင်များ ကျလွန်း
သဖြင့် ငေါထွက်နေသော ပါးရိုးများသည် အကျည်းတန်နေ
သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်နေခြင်းသည် နု၏ ဘိန်းဂျူသော အထေး
အထကြောင့်ဖြစ်၏။

သူ့အပြုံးသည် အေးတိအေးစက် ရှိလှသည်။ သူ့ မျက်လုံး
များသည် သဘာဝထက်လွန်ကဲပြီး တောက်ပြောင်နေကြသည်။
ဤဗုဒ္ဓါလီဘိန်းဖြူပါစွဲနေသည်ဟူသော ကောလာဟလသတင်း

များသည် မှန်များ မှန်လေမလား။ ဂိုင်းကတော့ ထိုသတင်း
သည် မှန်ကောင်း မှန်လိမ့်မည်ဟုပင် ထင်နေမိလေသည်။

ကျွန်တော့်အစ်ကို ဂျိုးဇက်ရှားမင်းဟာ စာပေပညာသင်
ကြားလေ့လာမှုကို အကြောင်းပြုပြီး ဗီယက်နမ်နိုင်ငံရဲ့ အတိတ်
ကို လေ့လာခဲ့တာပါ’ ဟု ဂိုင်းက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြန်
ပြောသည်။ စကားများမသွားစေရန် အသုံးအနှုန်းများကိုပင်
သတိထား၍ ရွေးချယ်ပြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော်ကတော့ တခြားနိုင်ငံခြားသံဃ်းက အရာရှိတွေ
လိုပဲ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ပဲ ဆက်စပ် လုပ်ကိုင်နေတာပါ။ ဘာမိ
နိုင်ငံတွင်းက မှုဝါဒချမှတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် မှန်ကန်
တဲ့သတင်းတွေ ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ့်တာဝန် ရှိပါ
တယ်။ အခု လတ်တလော အတိုင်ပင်ခံ အရာရှိချုပ်ကြီးရဲ့ နိုင်ငံ
တွင်းမှာ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ စစ်ပွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး သုံးစွဲနေတဲ့ နည်း
ဗျူဟာတွေဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွက် အရေးကြီး
တဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်နေပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ တွေးမိတယ်။ ဒီစစ်ပွဲမှာ
ခင်ဗျားတို့သာ ပါမနေရင် ကျွန်တော်တို့ ဗီယက်နမ်လူမျိုးတွေ
အတွက် ကောင်းချင် ကောင်းမှာ’ ဟု နုက ပြောသည်။ သူ့
မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ် မမြင်ရတော့။ ‘လွန်ခဲ့တဲ့ တစ် နာ ရံ
လောက်ကပဲ ကျုပ်ဆီကို ဆတင်းပို့ကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
တွေကို ထိန်းသိမ်းဖို့ တာဝန်ပေးလားတဲ့ ဗီယက်နမ်တပ်တွေ
မှာချာထားတဲ့ အမေရိကန်စစ်အကြံပေး အရာရှိတွေကို ပြန်လည်
ရုပ်သိမ်းဖို့ ခင်ဗျားတို့တပ်မှူးတွေက အမိန့်ထုတ်တယ်ဆိုပါ။ ဒီဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်တွေဟာ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ အနှပ်ကို ခံနေရတဲ့

အောက်ဆွဲတွေ ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သဘောပေါက်ကြပုံ မပေါ်ဘူး။

‘တကယ်လို့ အဲဒီအမြင်ကို အခိုင်အမာဖြစ်စေနိုင်မယ့် လုံလောက်တဲ့ သက်သေအထောက်အထားရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သံအမတ်ကြီးဆီချက်ချင်း သတင်းပို့ပေးပါမယ်။ အခု လတ်တလောမှာတော့ ဒီပြဿနာ နှစ်ခုဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အဆက်အစပ်မရှိဘူးလို့ပဲ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ယူဆကြရပါလိမ့်မယ်။ သံအမတ်ကြီးကလဲ အတိုင်ပင်ခံ အရာရှိချုပ်ကြီးရဲ့အစကို သမ္မတကြီးကို ဖွင့်ပြောထားပါတယ်။ ဝါရှင်တန် အစိုးရကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ အန္တရာယ်တွေနဲ့ ဆူပူလှုပ်ရှားမှုတွေဟာ ဒီနိုင်ငံရဲ့ တည်တံ့ခိုင်မြဲမှုကို ဘယ်လောက်အထိ ထိခိုက်စေမလဲ၊ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အတိုင်းအတာဟာ စစ်ရေးကိစ္စတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်အထိ ထိခိုက်နစ်နာမှု ရှိမလဲဆိုတဲ့ အချက်တွေပေါ်မှာ အခြေခံပြီး စဉ်းစားပါလိမ့်မယ်’

နုက စီးကရက်တို့ကို ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုး ချေ လိုက် သည်။ ထို့ နောက် ချက်ချင်းပင် လိပ်ခွံစီးကရက်ဘူးထဲမှ နောက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှိသည်။ အပြုံးရိပ်သည် သူ့ မျက်နှာတွင် ထင်လာပြန်သည်။

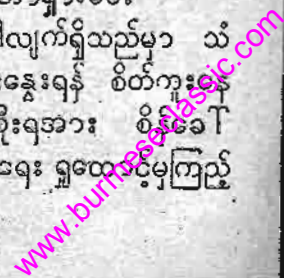
‘ခင်ဗျား ဒီကို ဒီနေ့ ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာရှားမင်း၊ ခင်ဗျားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက အခုလို အလုပ်ကိစ္စနဲ့မပတ်သက်ဘဲ အလည်ရောက်လာတော့ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးတဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာရပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သံအမတ်ကြီးနဲ့ကတော့ ဘယ်အခါတွေ့တွေ့ အလုပ်သဘောနဲ့

ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ သူနဲ့တွေ့ရင် စိတ်လွတ်လပ်မှုဟာ မရှိသလောက်ပဲ။ ကံပါလေ ထိုင်ပါဦး’

တမင်လှုပ်ယူထားသည့် ဖော်ရွေမှုမျိုးဖြင့် နုက စားပွဲတေး မှုကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြသည်။ ပြီးတော့ ဂိုင်းရှားမင်း၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ မစ္စတာရှားမင်း၊ အမေရိကန်ရဲ့ စစ်ရေးအကူအညီကို လက်လွှတ်လိုက်ဖို့ ကျွန်တော် အစကိုကို နားချမယ်လို့ ကျွန်တော် အလေးအနက်ထားပြီး တွေးနေမိတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ဦးတည်း သိထားသင့်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ပြောရဦးမယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြင်သစ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဟန့်ငြင်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့နဲ့ ဆက်သွယ်ည့် အခါမှာ ပြေပြစ်အောင်ကူညီသွားဖို့ လက်ကမ်းနေတဲ့ကိစ္စပါ။ အခုလို ကမ်းလှမ်းနေတာဟာလဲ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို တိုးချဲ့ချင်လို့ပဲ။ ဒါကတော့ သံသယဖြစ်စရာမလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝါရှင်တန်က မော်စကိုနဲ့ ဆွေးနွေးသလို ငါတို့ဆိုင်ဂိုကကော ဟန့်ငြင်နဲ့ မဆွေးနွေးနိုင်ဘူးလား ဆိုတဲ့ အတွေးဟာ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ခင်ဗျားတို့မမေ့သင့်တာတစ်ခုက အမေရိကန်တွေနဲ့ပြေရှင်းနေတဲ့နေရာမှာ တခြား အစားထိုးစရာနည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ မစ္စတာရှားမင်း’

သူ့ စကားထဲတွင် ခြိမ်းခြောက်မှု ပါလျက်ရှိသည်မှာ သံသယ ရှိစရာမလို။ ဟန့်ငြင်နှင့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးရန် စိတ်ကူးဝန်သည်ဟူသောစကားသည် အမေရိကန်အစိုးရအား စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သံတမန်ဆက်သွယ်ရေး ရှုထောင့်မှကြည့်

လျှင် နု၏စကားသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအား အကြီးအကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာကောင်းသည့် အချက်တစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။

'ကျွန်တော်တို့ မော်စကိုနဲ့ ဘေးနွေး ညှိနှိုင်းနိုင်တာ ကတခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့နဲ့ကျွန်တော်တို့ စစ်မှုမဖြစ်ဘဲ ကိုး' ဂိုင်းရှားမင်းက နု၏စကားအပေါ် သိပ်ပြီး အရေးမထားသည့် မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ 'ဒီမှာက ကျွန်တော်တို့တပ်တွေရှိနေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဆိုင်ဂိုဟာဟန့်ရှင်နဲ့ စစ်ဖြစ်နေတယ်၊ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို မဆုံးဖြတ်ခင် ဒီခြားနားချက်ကို အရင်ဆုံး ဦးစားပေးပြီး စဉ်းစားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ'

နုကတော့ အပြုံးမပျက်။ ဂိုင်းရှားမင်းအား စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်နေသည်။ ဂိုင်း၏စကားကို တုံ့ပြန်ခြင်းသည် မပြု။ ထိုအခိုက်မှာပင် နု၏နောက်ဘက်ရှိ တံခါးခနောက်မှ ခြေထဲများ ကြားလိုက်ရသည်။ တံခါးသည် မြုန်းခနဲပွင့်သွားသည်။ အထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ ပိန်ပါးပါး သွယ်လျလျ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်။ နံရံထက်ရှိ ပန်ချီကားချပ်ကြီးထဲမှ ရုပ်ပုံလွှာ အသက်ဝင်ပြီး လျှောက်လားနေသည့်နှယ် ရှိသည်။

မဒမ်နု၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိသော ဂိုင်းရှားမင်း၏ စိတ်အာရုံသည် ပုံတူပန်းချီဆရာ၏ လက်ရာဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ မဒမ်နု၏မျက်နှာကိုရေးဆွဲရာ၌ ပန်းချီဆရာသည် လွန်ကဲမှုကလေးတွေ ရှိသည်ဟု သူထင်ခဲ့မိ၏။ ယခု လူကိုယ်တိုင်မြင်ရ

သည့်အခါ သူ့ အထင်မှားပြီဟု ယူဆလာသည်။ တကယ်တော့ ပန်းချီဆရာသည် မဒမ်နု၏မျက်နှာကိုရေးဆွဲရာ၌ သူ့သဘောနှင့်သူ လွန်ကဲအောင် ပြုပြင်၍ ရေး ဆွဲထားခြင်း မဟုတ်။ အမှန်တကယ်တူအောင် အားထုတ်ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

မဒမ်နုကတော့ သူ့ထိုင်နေသည်ကို လုံးဝဂရုမထား။ သူ့ယောက်ျားဘေးသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကိုင်လာသည့် အမေရိကန်နှင့် နိုင်ငံခြားသတင်းစာ တစ်ထပ်ကြီးကို သူ့ယောက်ျားဆီသို့ ထိုးပြလိုက်လေသည်။

'ဒီဟာတွေကိုကြည့်စမ်း၊ အမေရိကန် ဓာတ်ပုံဆရာတွေက ဟိုဘုန်းကြီးကို ပိုက်ဆံပေးပြီး သူ့ကိုယ်သူ မီးရှို့သတ်ဖို့ ခိုင်းတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သူတို့က ပုံကောင်းကောင်း လိုချင်ကြလို့ လုပ်တာပဲဖြစ်မယ်' မဒမ်နုက ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲမှသတင်းစာများကို သူ့ယောက်ျား၏ ရွှေတည့်တည့်သို့ ခေါ်သတကြီးဖြင့် ပစ်ချလိုက်သည်။ 'ဒီကိစ္စဟာ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ လက်ချက်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ' ဟု ရေရွတ်သည်။

သူ့ယောက်ျား သတင်းစာများကို ကသောကမျော လှန်လှော ကြည့်ရှုနေခိုက်တွင် မဒမ်နုသည် ဂိုင်းရှားမင်း၏မျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်စားထားပုံသည် သူ၏ မိမိမောက်ပြည့်ပြီးနေသော ရင်သားများအပေါ် အာရုံစူးစိုက်အောင် လုပ်ထားသည့်နှယ်ရှိသည်။ တမင်တကာ ပြုပြင်ဆင်နီထားသည့် သူ၏အသွင်အပြင်ကို တစ်ဖက်သား စိတ်ဝင်စားမှန်းလည်း သူ့သိကြောင်း သူ့မျက်နှာထားက ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

၁၄၈ မောင်ထွန်းသူ

‘ဒီမယ် မုန်စိယာရှားမင်း’ ဟု သူက ဒေါသသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ ရှင်တို့ စီအိုင်အေကိုယ်တိုင်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကို စည်းရုံးပြီး အာဏာသိမ်းဖို့ကြံတာ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်

ဂိုင်းက ကုလားထိုင်တွင် နေရာပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ မဒမ်နု ဒေါသကြီးကြောင်းနှင့် မိန်းမပီပီ နေရာတကာတွင် ဝင်၍ စွက်ဖက်ကာ သြဇာအာဏာ ပြတတ်ကြောင်း စသည်များကို တစ်ဆင့်စကား ကြားခဲ့ရဖူး၏။ သူ့ကြားခဲ့ရသမျှသည် မုန်သင့်သလောက် မုန်မည်ဖြစ်သော်လည်း မလိုသူများက ပုံကြီးချဲ့လွန်းသည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် သူ မဒမ်နုအား လူကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကြားခဲ့ ရသော စကား များ သည် ပုံကြီးချဲ့၍ ပြောကြခြင်းမဟုတ်။ ယခု သူ့မြင်တွေ့နေရသည့်အတိုင်း ဆိုပါက ကြားထားရသည့် စကားများထက်ပင် ပိုလိမ့်မည်ထင်၏။

မဒမ်နုကတော့ သူ့အား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် မိမိထံမှ ပေးလာမည့်အဖြေကို အသင့်ရင်ဆိုင်၍ တုံ့ပြန်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဂိုင်းရှားမင်းက အဖြေပေးမိသတင်းစာများကို ဝှံ့ကြည့်နေသော ငိုဒင်နုက မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

‘တကယ်လို့ စီအိုင်အေကသာ အဲသလိုလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတို့ ပြန်မှုဟာလဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပေါ့လားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ ကာကွယ်ဖို့အတွက် မဲခေါင်ဖြစ်ဝှမ်းဘက်မှာ ချထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့

တပ်တွေအားလုံး ပြန်ရပ်သိမ်းပြီး ဆိုင်ဂုံးပတ်ပတ်လည်မှာ ချထားလိုက်ရုံပေါ့’

‘အခုလောလောဆယ် ဖြစ်နေတဲ့ စစ်ပွဲမှာ လူကြီးမင်းတို့ဘက်က လက်မြောက်အရုံးပေးလိုက်တော့မယ်လို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်တဲ့ လေသံပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်’ ဟု ဂိုင်းက ပြန်ပြောသည်။ ‘အဲသလိုလုပ်လိုက်ရင် အဓိပ္ပာယ်ရှိပါဦးမလား’

နု၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တင်းသွားသည်။ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်သည် ချက်ချင်း ပျောက်သွားသည်။

‘အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ ဒီနိုင်ငံရဲ့ လက်ထဲ ဝကွက်အပ်ထားသလို ဖြစ်နေပြီဆိုတာ နားလည်ပါရှုလား မုန်စိယာရှားမင်း၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုရဲ့ အခြေအနေကိုတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားထင်ထားဘာထက် ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန်တွေရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို ပိုပြီးနားလည်နေတယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ဒီနိုင်ငံမှာ စစ်ရှုံးပြီး ၁၉၅၄ ခုနှစ်ကတည်းက ကူညီလာခဲ့တဲ့ ဒီနိုင်ငံကို စွန့်ခွာသွားရင် တခြားနေရာတွေမှာ ခင်ဗျားတို့ ပေးနေတဲ့အကူအညီတွေဟာ တန်ဖိုးရှိပါဦးတော့မလား၊ ခင်ဗျားတို့ မဟာမိတ်တွေဆီက ရနေတဲ့ ထာဝရ ယုံကြည်ကိုးစားမှု ဆိုတာကော ရှိနိုင်ပါဦးမလား၊ ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန်တွေဟာ အောင်နိုင်သူတွေပဲ ဖြစ်ချင်ကြတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ခုန်အားပလက် အားကိုးပြီး အောင်နိုင်တဲ့ လူတွေကိုသာ ချီးမွမ်းအံ့ဩချင်ကြတဲ့လူတွေပါ။ စစ်ပွဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အားကစားပွဲတွေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အနိုင်ရသူကိုသာ ချီးကျူး

ချစ်တဲ့ လူတွေပါ။ ပြင်သစ်တွေကျတော့ အဲသလိုမဟုတ်ဘူး၊
ဆိမ်မေ့ကြတယ်။ အသိအလိမ္မာလဲ ပိုပြီးရှိကြတယ်။ ဒီတစ်ချက်
ကြောင့်လဲ ကျွန်တော်က အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုထက်
ပြင်သစ်ကို ပိုပြီးသဘောကျတာ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားတို့
ဟာ ရှိုးတယ်။ အတယ်’

‘အမေရိကန်တွေဟာ တစ်ခုတည်းမှာ ရှိုးသားကြတာပါ’
ဟု ဝိုင်းက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်
တို့ဟာ ကိုယ့်ရပ်တည်ချက်ကိုယ်သိကြတယ်။ ကိုယ့်ရပ်တည်ချက်
ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ပြောင်းမသွားဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဒီ
နိုင်ငံမှာ စစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်တာမှန်သမျှလုံးအကူညီထောက်ပံ့
နေတယ်။ စစ်ရေးမှာ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတား ဖြစ်
လာသမျှတွေကို ဆန့်ကျင်နေတယ်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို အရှုံးခံ
ဖို့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါပေမယ့် ရှင်တို့က ကျွန်မတို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေရဲ့ တိုက်ပွဲ
မှာ ကျွန်မတို့အသံ ခံတာ ရှုံးတာကို မြင်ချင်နေကြတာပဲ’

မဒမ်နုက ခြေထောက်များကို ခပ်ကားကား ထား၍ ရပ်
ကာ ခါးထောက်ပြီး ဧေါနှင့်မာန်နှင့် ပြောသည်။ မဒမ်နု ဝိ
ထားသော ဧေါက်ဖိနပ်မှာ ပါရီမူလာသော သားရည်ဖြင့်
ချုပ်ထားသည့် ခံမြင့်ကြီးဖြစ်သော်လည်း သူ့အရပ်မှာ ငါး
ပေထက် ပို၍မြင့်။

‘ကျွန်မတို့ မိသားစုနဲ့ ကျွန်မတို့ အစိုးရအနေနဲ့ လူထုရဲ့
ထောက်ခံမှုအပြည့်အဝ ရချင်ရင် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေကို ချေမှုန်း
ပစ်ရမှာပဲ။ ကျွန်မတို့မှာ ဒီနည်းတစ်နည်းပဲရှိတယ်။ ကကယ်လို့
ရှင် အခု ဒီကိုလာတာဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေအပေါ်မှာ ကျွန်မ

တို့က ထားခဲ့တဲ့ သဘောထား သိချင်လို့ဆိုရင် ကျွန်မက ပြောင်
ပြောင်ပဲ ပြောလိုက်မယ် မှန်စိယာရှားမင်း၊ နောက်ထပ်
ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက သူ့ကိုယ်သူ မီးရှို့ပြီး အသေခံချင်သေး
တယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့က ဝမ်းသာစွာနဲ့ ဓာတ်ဆီနဲ့ မီးခြစ်ပေး
မယ်။ ဒါပဲ’

‘ဗုဒ္ဓဘာသာတွေကို တစ်ဖက်သတ်ဖိနှိပ်ခြင်းအားဖြင့် တစ်
နိုင်ငံလုံးက ခင်ဗျားတို့အပေါ် ဆန့်ကျင် ဘာစေမယ့် အလုပ်
မျိုးကတော့ မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့
သံအမတ်ကြီးက ခင်ဗျားရဲ့ ခဲအိုကို အကြံပြုခဲ့သလို တွေးမြှီမှာ
ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာ ဆိုင်ဂုံကအမိန့်ပေးတာမဟုတ်
ပါဘူးလို့ ထုတ်ပြန်ကြေညာပြီး သေတဲ့ ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေကို
လျော်ကြေးပေးလိုက်ရင် ဒီပြဿနာဟာ အေးမသွားနိုင်ဘူး
လား’

‘အမေရိကန်တွေအားလုံးဟာ လူ့ဝမ်းကောင်း ဆိုင်ဗင်ဟို
တွေချည်းပဲ။ ရှုံးနေတဲ့ ခွေးကို မျက်နှာသာပေးချင်ကြတယ်။
ရှုံးနေတဲ့ ခွေးဟာ ဘယ်လိုအမျိုးအစားမှန်း မသိဘဲနဲ့ထောင်
မှ မျက်နှာသာပေးချင်ကြတဲ့လူစားတွေပဲ။ တကယ်လို့ ကျွန်မ
တို့က ကျေနပ်အောင်ဆိုပြီး လျှော့ပေးကြည့်ပါလား။ ဒီ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာတွေအနေနဲ့ လိုလားချက်တွေနဲ့ ထောင်းဆိုချက်တွေ
ဟာ ဘယ်တော့မှ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျေနပ်အောင်
ကြေအေးအောင် လုပ်တာဟာ အားနည်းချက်လက္ခဏာ တစ်
ရပ်ပဲ။ သူတို့ကျေနပ်အောင် ကျွန်မတို့က ဘယ်နည်းနဲ့မှ တိုက်
ကိုယ်ကိုယ် မစတေးနိုင်ဘူး’

မအိမ်နု၏မျက်လုံးများသည် ဝင်းဝင်းတောက်လာသည်။
'တကယ်လို့ သူတို့က နောက်ထပ် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး မီး
ဖုတ်ချင်သေးကယ်ဆိုရင် ကျွန်မကတော့ လက်ခုပ်ဩဘာပေး
ဖို့ အသင့်ပဲ'

'ကမ္ဘာပေါ်ရှိတဲ့ ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံတွေမှာဒေသတို့ အတိုက်
အခံတွေကို အမြဲတမ်း အကြမ်းဖက်ပြီး နှိမ်နင်းနေရင် ပြည်သူ
တွေရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို လက်လှွတ်ကုန်တာပဲ' ဂိုင်းက
စားပွဲနောက်၌ထိုင်နေသော ငိုဒင်နုအား စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြော
သည်။ 'ခင်ဗျား အဲဒါကို စဉ်းစားမိရဲ့လား'

'အခုအချိန်မှာတော့ ဒီနိုင်ငံထဲမှာ လက်ရှိရှိနေတဲ့ ကွန်မြူ
နစ်အတိုက်အခံတွေနဲ့ လုံလောက်နေပြီ၊ နောက်ထပ် ဘယ်လို
အတိုက်အခံမျိုးမှ မလိုချင်တော့ဘူး' ဟု နုက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး
ပြောသည်။ 'ကျွန်တော်တို့ အခုတိုက်နေရတဲ့စစ်ပွဲမှာ အောင်
မြင်သွားရင်တော့ တရားဥပဒေဘောင်ထဲမှာ ဧည့်ရှိလာမယ့်
အတိုက်အခံတွေနဲ့ ဒီမိုကရေစီနည်းကျကျ ဆက်ဆံလို့ ဖြစ်မြေစိ
စဉ်းစားရမှာပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီအချိန်ကျရင် စိတ်ဓာတ်အင်
အားမခိုင်မာတဲ့ အမေရိကန်တွေက လေ့ကျင့် ပေးထားခဲ့တဲ့
စင်တပ်အရာရှိတွေအားလုံးကိုလဲ ပြုတ်ပစ်ဖို့လိုကောင်း လိုလိမ့်
မယ်လို့ ယူဆမိတာပဲ၊ အဲသလို လုပ်လိုက်မှလဲ ကျွန်တော်တို့စစ်
တပ်တွေ ပိုပြီး တောင့်တင်းခိုင်မာလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်'

'ခင်ဗျားတို့ သတင်းပေးတွေက ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်လို
သတင်းမျိုးတွေ ပို့နေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး' ဟု
ဂိုင်းရှားမင်းက အေးအေးဆေးဆေးပြောသည်။ 'ဒါပေမယ့်
သစ်ကွမ်ဒပ်ရွဲ့ မိမိအသက် မိမိဘာသာ သတ်ဖြတ်စွန့်လွှတ်သွား

တဲ့လုပ်ရပ်ဟာ အမေရိကန်တွေရဲ့ စိတ်ကိုသာ ချောက်ချားစေ
တာ မဟုတ်ဘူး၊ သာမန် ဗီယက်နမ် အရှုပ်သွားအရှုပ်သားတွေ
စိတ်ကိုလဲ သိပ်ပြီး ချောက်ချားထိခိုက်စေခဲ့ပါတယ်၊ အမေ
ရိကန်တွေဆိုမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ ဗီယက် နမ် အိမ် စေ
အတော်များများက ပြောကြတယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ သမ္မတဒင်းရှဲ့
အစိုးရ မကောင်းဘူးဆိုတာ ညွှန်ပြနေတယ်တဲ့'

'ဘာမှအဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ အစေခံကောင်တွေရဲ့အဓိပ္ပာယ်
ရှိတဲ့ စကားတွေကို နားမထောင်ဖို့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို
အကြံပေးချင်တယ်'

နုက သူ့ မျက်နှာရှေ့၌ တလိပ်လိပ်တက်နေသော စီးကရက်
မီးခိုးများ ကြားမှနေ၍ ဂိုင်းရှားမင်းအား ကြည့်နေသည်။

'ကျွန်တော် အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ဒီစကားပြောတင့်တယ်လို့
တော့ မသင်ပါဘူး၊ အခု ခင်ဗျား ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တတိယ
ဆုပ်အထိ မတက်ဘဲ ကျွန်တော် ဆီ လာလိုက်တာကတော့
အင်မတန် ပညာရှိပီသတယ်လို့ ထင်ပါတယ်'

နုက သူ့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ ပင့်လိုက်ပြီး သူတို့
ခေါင်းပေါ်ရှိ သမ္မတ၏ရုံးခန်းဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။

'ဒီလုပ်ရပ်ဟာ အနည်းဆုံး စီအိုင်အေအနေနဲ့ အာဏာ
ဆက်ခံရုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သားလေးဆိုတာ သိကြောင်း ဖော်ပြတာပဲ
ပေါ့၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် အစ်ကိုက ခင်ဗျားရဲ့
ရောဂါမျိုး စွဲကပ်နေတဲ့လူ၊ စေ့စပ်ဘာတို့ ကြေအေးအောင်
လုပ်တာတို့ကို သဘောကျတဲ့လူ၊ ပြင်သစ်တွေ ပြောပြောနေ

တဲ့ စကားလို့ပဲ။ သူက ထောင့်တွေနဲ့စက်ဝိုင်းတစ်ခု ရယူချင်
လူစား၊ သူက လူတိုင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေတာပဲ မြင်ချင်
တယ်။ ရသူးထွက်သံယိုဖြစ်တာမျိုး မတွေ့ချင် မမြင်ချင်ဘူး။

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ တစ်ခဏမျှရပ်ထား
လိုက်သည်။ ပြီးမှ အလေးအနက်ပြုစေလိုဟန်ဖြင့် တစ်လုံးချစ်
ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဒီလောက်မိုက်မဲတဲ့ မူဝါဒမျိုးကို
လက်တွေ့ တားမြစ်ရမယ်။ တကယ်လို့ သူက ကျွန်တော်တို့ပေး
တဲ့ အကြံဉာဏ်ကို သဘောမတူလို့ လိုအပ်လာမယ်ဆိုရင် သူ့
က အာဏာကို သိမ်းပစ်ရမယ်’

မခမိနက ရုတ်တရက်ရှေ့ သို့တိုးလာပြီး ယုန်းစားပွဲကို သူ
လက်ဆီးဆုပ်ဖြင့် တအားထုလိုက်သည်။ ‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကို သုတ်သင်ပစ်ရမယ်။ သုတ်သင်ပစ်၊ ဒီနည်း
ကိုပဲဆုံး’ သူသည် ဂိုဏ်းရှားမင်းအား စိုက် ကြည့် နေ သည်
မျက်လုံးများသည် အရောင်တလက်လက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။
‘ကျွန်မတို့ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဘယ်လိုပဲထင်ထင်၊ ထင်ကြ
စေ၊ ဂရုမစိုက်ဘူး’

အခန်းထဲတွင် အတန်ကြာမျှငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ လို့ နောက်
ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသောနုသည် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာပြန်
သည်။

‘အဲဒီတော့ကက မွန်စီယာရှားမင်းအနေနဲ့ အခုလောက်
ရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သဘောထား ရပ်တည်ချက်ကို ခိုပိစား

လောက်ပြီလို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် စီအိုင်အေရဲ့ သဘောထား
ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မရေမရာဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို
ဆန့်ကျင်နေသလား။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ အပေါ် မှာ စာ နာ
ထောက်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအဖြစ်နဲ့ ရပ်တည်သွားမှာလား။
ဒါကတော့ သေသေချာချာ မသိရသေးဘူး’

ဂိုဏ်းက သက်ပြင်းချသည်။

‘စီအိုင်အေမှာ ဘာမူဝါဒမှ မရှိပါဘူးဆိုတဲ့စကား လူတွေ
ကို ပြောရလွန်းလို့ ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်တောင်မောလာပြီ မွန်စီ
ယာ၊ စီအိုင်အေဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွက် သတင်း
စုဆောင်းရှာဖွေပေးတဲ့ အေဂျင်စီတစ်ခုပေါ့။ ကျွန်တော် အခု
ဒီကိုလာတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်
သဘောထားကို နားလည်ချင်လို့၊ သမ္မတကြီး အပေါ်မှာရှိ
နေတဲ့ မွန်စီယာရဲ့ ဩဇာနဲ့ မခမိနရဲ့ ဩဇာဟာ အဓိက အရေး
ကြီးဆုံးအချက်ပဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိနေတာပဲ။ ကျွန်တော်
တို့နဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းတွေ ပွင့်နေ
တာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့က လိုသားနေတာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် မွန်စီယာရှားမင်း၊ တစ်ခါလဲလေတော့ ဆက်
သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းတွေ လှုပ်ရှားပုံ မွန်မွန်ကန်ကန်ဖြစ်နေ
အောင် ပုံမွန်လည်ပတ်နေအောင် ထိန်းလို့ ခုတယ်။ အဲသလို
ပုံမွန်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိနေဖို့အတွက် ခင်ဗျားတို့ဘက်က
စေတနာမှန်ကန်ကြောင်း လက်တွေ့ပြဖို့လိုတယ် ဟု နုက စိတ်
မရှည်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘အဲသလိုမှ မပြဘူးဆိုရင်
တော့ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းတွေထဲက ခင်ဗျားတို့အပေါ်
လားတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ ထုတ်နိုင်ဖို့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး’

ဝိုင်းကပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ ဂျက်ကုတ်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ကပ် ထဲသို့ နှိုက်နေသည်။ ခေါက်ထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲ ထုတ်ပြီး နု၏ရွှေမောက်တွင် ချပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုင် ရာမှ ထကာ တံခါးဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါး လက် ကိုင်ဘုကို ကိုင်ထားပြီး နောက် သို့ လှည့် ကြည့် သည်။ နု၏ နောက်နား၌ ကပ်၍ရပ်နေသော မဒမ်နုသည် သူ့ ယောက်ျား ၏ ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ ဝိုင်းရှားမင်း ချထားခဲ့သော စာရွက် အား လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘အဲဒီပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ဘုန်းကြီးဟာ ပြိတိသျှ ရုပ်မြင်သံ ကြား သတင်းထောက်အဖွဲ့ကိုသတင်းပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ တခြား နိုင်ငံခြား သတင်းဌာနတွေရဲ့ နာမည်လဲ စာရင်းလုပ်ထား တယ်၊ အဲဒီစာရွက်ကို မှန်စီယာထို့ စိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်’

အပြင်ရောက်၍ တံခါးကို ပြန်ဆွဲပိတ်ရန် လှည့်လိုက်သည့် အခါ မဒမ်နုသည် သူ့ ယောက်ျားလက်ထဲမှ စာရွက်အား ရွှေ လောတကြီး ဆွဲယူလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့ ယောက်ျား ဝိုဒင်နုကတော့ ပြုံးနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ အပြုံးသည် အေးစက်စက် မာကျောကျော။

(၁၀)

နေရောင်ကွယ်စ ဩဂုတ်လ ညနေခင်းဖြစ်သည်။ နယူးယောက် မြို့တော် ကော်နဲလ်တက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်းရှိ အဆောင်များ၏ အရိပ်ကြီးများသည် သစ်ပင်များ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည့် မြက် ခင်းပြင်များထက်သို့ ထိုးကျလျက်ရှိ၏။ ကျောင်းပိတ်ချိန်ဖြစ် ၍ တက္ကသိုလ်ဝင်း တစ်ဝင်းလုံး လူသူကင်းမဲ့ကာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ဤ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းအေးမှုကို အိပ်တန်း တက် ပြင်ဆင်နေကြသည့် ငှက်များ၏ ဂီတသံများက ထိုး ဖောက်လျက်ရှိသည်။ ငြိမ်ဆိတ်လွန်းလှသော ပတ်ဝန်းကျင် အတွင်းသို့ နောက်ထပ်ဝင်ရောက်လာသည့် အရာတစ်ခုမှာ အူး ရစ်စ် ခန်းမကြီး၏ဝင်ပေါက်မှ ပြန်ထွက်လာသော ဂျိုးဇက် ရှားမင်း၏ မည်းမည်းအရိပ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အူးရစ်စ် ခန်းမသည် ၁၉၅၀ ခုနှစ်ကတည်းက အရှေ့များ ဒေသဆိုင်ရာ ပညာသင်ဌာန၏ အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံများ

လေ့လာသင်ကြားမှုအစီအစဉ်ဌာနစိတ်အဖြစ် ပြောင်းလဲထား
ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခုအခါ ကျောင်းပိတ်ရက် နီးနှောဖလှယ်ပွဲ
တစ်ခု ကျင်းပလျက်ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် ယင်းနီး
နှော ဖလှယ်ပွဲကို ဦးစီးနေရသဖြင့် ဤနေရာ၌ ရောက်နေခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဌာနရုံးခန်းဆီသို့လျှောက်သွားနေသော ဂျိုးဇက်ရှားမင်း
၏ ရင်သည် တည်ငြိမ်ခြင်းမရှိ။ သူ့ အတွေးနှင့်သူ ယောက်ယက်
ခတ်လျက်ရှိသည်။ အမှန်တော့ တက္ကသိုလ်တစ်ခု၏ ပညာရေး
လောကသည် ကလွန် အေးဆေးတည်ငြိမ်သော ဘဝတစ်ခုဖြစ်
၏။ သို့သော်လည်း သူကတော့ စိတ်တိုင်းမကျ။ ဤဘဝမျိုး
သည် ငြိမ်ဆိတ်လွန်းသည်ဟုထင်သည်။

အခုဆိုလျှင် ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် အသက်အရွယ်အား
ဖြင့် ငါးဆယ်တွင်း ဝင်ခဲ့ပြီ။ သူ၏ လှပသော ဆံပင်များတွင်
ငွေ့ဝှောင်ပင် သန်းစပြုနေပြီ။ ငယ်စဉ်က အားကစား
လိုက်စားခဲ့သဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းဆဲ
ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မျက်နှာကတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်
လျက်ရှိသည်။ ဤအလေ့အထ သူရဲခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ တခြား
ကြောင့် စွဲမြဲလာသည့်အကျင့်မဟုတ်။ စိတ်မချမ်းမြေ့မှုဒဏ်
ခံခဲ့ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူ ရုံးခန်းတံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ မျက်မှောင်သည်
ပို၍ကြုတ်သွားသည်။ တံခါးရှေ့၌ချထားသည့် နယူးယောက်
တိုင်းဆင်းစာ၏ ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာတွင် စာလုံးမည်းကြီး
များနှင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် 'တောင်ဗီယက်နမ် အရေးအခင်း
ပိုမိုဆိုးဝါးလာပြီ။ သမ္မတ ဒင်း၏တပ်များက ဘုရားကျောင်း

များအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြခြင်း' ဟူသော စာကို
စိတ်လိုက်ရ၍ဖြစ်သည်။ သူသည် သတင်းစာကို လျှင်မြန်စွာ
ကောက်ယူလိုက်ပြီး သတင်းအကျယ်ကိုဖတ်ရင်း တံခါးကို တွန်း
ဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

အထဲရောက်သည့်အခါ သူ့အာရုံသည် သူ့ သန့်ရှင်းရေး
အလုပ်သမား တင်ထားခဲ့သည့် စားပွဲပေါ်မှ စာအိတ်ဆီသို့
ရောက်သွားသည်။ စာအိတ် အနားလေးဘက်တွင် ကွပ်ထား
သည့် အနီရောင်နှင့် အပြာရောင် အစင်းများ၊ စာအိတ်ပေါ်မှ
ထွက်ရေနှင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ဆိုင်ဂံစာတိုက် တံဆိပ်များက
သူ့သားဂေရီထံမှ စခဲဖြစ်ကြောင်းပြောပြနေကြသည်။ သူသည်
စာအိတ်ကို ကောက်ယူပြီး သူ့ဂျက်ကက်အင်္ကျီထဲ ထိုးထည့်
ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အရွှေတိုင်းပစ္စည်းများဖြင့် တန်ဆာ
ဆင်ပြီး ခင်းကျင်းထားသည့် ညှော်ခန်းထဲ၌ လမ်းသလားလျက်
ရှိသည်။

ညှော်ခန်းကြမ်းပြင်၌ ခင်းထားသည်များမှာ တရုတ် ကော်
ဖီခပ်များဖြစ်၏။ နံရံများတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်များမှာ တွေး
ခြေမှ ဝယ်ယူလာခဲ့သည့် ယွန်းပန်းချီများဖြင့် ခြယ်ထားသော
ခင်းလိပ်များ၊ ခန်းဆီးများမှာမူ အာနမ်နဂါးရုပ် ခေးဆွဲ
ထားသည့် အမြိတ် အနားတပ် ဘရိုက်တစ်များဖြစ်သည်။ တစ်
နေရာတွင်မူ ညှော်ခန်းသုံး ရှေးဟောင်း ဆိုဖာကြီးတစ်လုံး။

ယင်းပစ္စည်းများသည် ပီကင်းနန်းတွင်းမှ တရုတ်မှူးမတ်
များ၏ နေအိမ်ညှော်ခန်းများတွင် တစ်ချိန်က အလှအပများ
အပြစ် တန်ဆာဆင်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းအမျိုးအစားများဖြစ်၏။
စားပွဲတိုင်း ပီရိုတိုင်းတွင် ဝီယက်နမ် ကြွေထည်ပစ္စည်းများ။

ကျောက်စိမ်းရုပ်တုအမျိုးမျိုးနှင့် အမွှေးတိုင် ထည့်ထွန်းသည် ဖန်ခွက်များ တင်ထားသည်။ အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်နှင့် ထိုင်းနိုင်ငံများမှ ရလာခဲ့သည့် ရှေးဟောင်း ဝတ်ရုံကြီးများကိုလည်း သူ့ နေရာနှင့်သူ ကြည့်၍လှအောင် ချိတ်ဆွဲထားပေးသည်။

သို့သော်လည်း သတင်းစာကို ကိုင်၍ အခန်း၏အလယ်တွင် ရပ်နေသော ဂျိုးဇော်ရှားမင်းသည် ပတ်ပတ်လည်ရှိ အမြတ်တနိုး စုဆောင်းထားခဲ့သည့် ရှေးဟောင်း အနုပညာလက်ရာပစ္စည်းများအပေါ်တွင် စိတ်မစင်စား။ သတင်းစာဖတ်၍ ပါလာသည့် သတင်းသည် ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်နေ့က ပေးပို့ခဲ့သော သတင်းဖြစ်၏။ ထိုသတင်းအရဆိုလျှင် ရာပေါင်းများစွာသော စစ်သားများနှင့် ပုလိပ်များသည် ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်ညက ဇာလျှိုင်းဘုရားကျောင်းနှင့် အခြားသော ဗုဒ္ဓဘာသာစေတီ ပုထိုးဘုန်းကြီးကျောင်းများ အတွင်းသို့ အတင်းအဓမ္မ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဂျိုးဇော်သည် မယုံကြည်နိုင်သောစိတ်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ယမ်းကာ သတင်းစာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ထပ်ဖတ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး အမြောက်အမြား အသတ်ခံရသည်။ ရာပေါင်းများစွာသော ဘုန်းတော်ကြီးများအား အတင်းဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး အကျဉ်းထောင်သို့ပို့သည်။ ထို့နောက် သမ္မတအဖွဲ့က စစ်ဥပဒေ ကြေညာခဲ့သည်။ တင့်ကားများနှင့် သံချပ်ကားကားများကို ဆိုင်ဂိုမြို့လယ် လမ်းဆုံလမ်းခွဲများ၌ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ စစ်သားများသည် မြို့တော်နေရာအနှံ့အပြားတွင် ကင်လှည့်နေသည်ဟုလည်း သတင်းကဆိုသည်။

တရားဝင်ကြေညာချက်တစ်ခုတွင်မူ သမ္မတ၏ညီငိုဒင်နက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဘုန်းတော်ကြီးများအား 'သက်နိုးအရေခြုံအနီများ' ဟု အမည်ပေးထားပြီး ယင်းတို့၏ ခေါင်းဆောင်များသည် အစိုးရထံမှ အာဏာကို အကြမ်းဖက်၍ လုယူရန် လျှို့ဝှက်၍ ကြံစည်ခဲ့ကြသည်ဟု စွပ်စွဲထားလေသည်။

သတင်းကိုဖတ်အပြီးတွင် သူသည် တစ်ခွန်းမျှ အသံထွက်၍ ကျိန်ဆဲလိုက်ကာ လက်ထဲမှ သတင်းစာကို ဘေးတစ်ဖက်ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် အမှောင်ရိပ်များ လွှမ်းခြုံလာပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့ဘေးနားမှ ပိုးသား အုပ်ဆောင်း မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျက်ကက် အင်္ကျီထဲမှ ဂေရီ၏စာကို ဆွဲထုတ်ကာ မီးဆောင်အောက်သို့ ချလိုက်သည်။ စာအိတ်ပေါ်မှလက်ရေးသည်လှပသည်။ သေသပ်သည်။ ပီသထင်ရှားသည်။ အတွင်းမှစာကို ထိပ်တစ်ဖက်မှ ပင်နှင့်တွယ်ထားသည်။ စာရွက်ထိပ်တွင် ကာရှေဗီးလီး ဟိုတယ် အမည် ရှိတိန်ပုံထားသည်။

သူသည် ရှေးဟောင်းဆိုဖာကြီးပေါ်ဝင်ထိုင်ကာ စာကို မီးဆောင်အောက်၌ ဖြန့်လိုက်သည်။ သူ မသိလို မကြားလိုသော သတင်းမျိုးတွေများ စာထဲ၌ ပါလာမှဖြင့် ဟူသော စိုးရိမ်မကင်းမှုဖြင့် စာကိုဖတ်သည်။ ဂေရီ၏စာသည် ချမ်းသာပေစေဟု အစချီထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့ပြီးခါမှ ပေပေ့ ဆီကစာရောက်လာတော့ ကျွန်တော်သိပ်ပြီး အံ့ဩသွားမိပါတယ်။ ကျွန်

တော် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရတော့မှာပဲ။ စာရလိုက်
တော့ ကျွန်တော် အတော်ကလေး ခေါင်းရှုပ်သွား
တယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ အကြောင်းပြ စရာတွေ
အများကြီးရှိနေပေမယ့် အသေးစိတ်ပြောပြနေရင် ရင်
နာစရာတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာ။

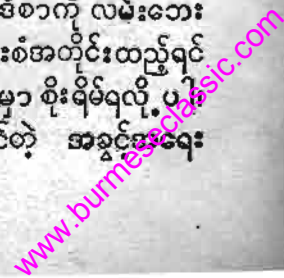
စာရပြီး တစ်ရက် နှစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်တော်
ဖေဖေ့ဆီကို လုံးဝ စာပြန်မရေးဘူးလို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ့စာကို အကြိမ်ကြိမ်
အထပ်ထပ် ဖတ်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ
ပြတိုက်မှာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆုံမိခဲ့ကြတုန်းက ဖြစ်ခဲ့
ရတဲ့ နာကြည်းစရာ အဖြစ်တွေကို သတိရလိုက်မိပါ
တယ်။ စိတ်နာကြည်းစရာတွေ ရှိနေပါလျက်နဲ့ အခုလို
စာရေးတာတွေရတော့ ဖေဖေ ကျွန်တော် အပေါ်မှာ
ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်
လာတယ်။ ပြီးတော့လဲ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံနဲ့ ပတ်သက်လို့
ဖေဖေ့ လို နွဲ့နွဲ့စပ်စပ် သိနားလည်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်
ကို ကျောခိုင်းလိုက်ရင် ကျောခိုင်းလိုက်တဲ့ လူဟာ
ဦးနှောက်မရှိတဲ့လူစား ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ တွေးမိ
ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိနိုင်လောက်
အောင် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာမှနား
မလည်ဘဲ နေရမယ့်လူတစ်ယောက်အဖို့ ပိုပြီးဆိုးတော့
မှာပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့ ဆိုင်ဂျုံမြို့မှာ လာပြီး အချိန်ကြာကြာ
နားခွင့်ရလာတဲ့အခါမှာ စာပြန်နိုင်အောင်လို့ ဖေဖေ
စာကို ကျွန်တော်ယူလာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့လဲ ဖေဖေ
စာထဲမှာ ရေးလိုက်တဲ့အတိုင်း အိပ်ပျော်နေတဲ့ ခွေး
တွေကို အိပ်နေပါစေတော့ ဆိုတဲ့ သဘောထားပြီး
ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ရဲ့ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေ ကျွန်တော်
မေ့ထားလိုက်ပါတယ်။ ပြတိုက်မှာ ဆုံမိခဲ့ကြတုန်းက
ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ အင်မတန်မှ ရက်
စက်ပြင်းထန်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါရစေ။

အသက်ကြီးလာတော့ လောကကြီးမှာ ဘယ်သူမှ
အဆိုးချည်းလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အကောင်းချည်းလဲမဖြစ်
နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာတယ်။
ပြဿနာတိုင်းမှာ အမြင်နှစ်ဖက်ရှိရမယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်
တော် နားလည်လာတယ်။

* အခုဆိုရင် ကျွန်တော် ဖေဖေ့ကို ခွတီးခွကျ မေး
ခွန်းတချို့ မေးစရာရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအရပ်ဒေသ
မှာ အခြေစိုက်နေရတဲ့စစ်သားတွေဘဝဟာ သိပ်ပြီး
ကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုတာလဲ ပြောပြချင်တယ်။ ရင်ဖွင့်စရာ
တွေ ရှိနေတယ်ဆိုပါတော့ ဖေဖေရယ်။ ကြိုတင် ကာ
ကွယ်မှုတစ်ရပ်အနေနဲ့ ကျွန်တော် ဒီစာကို လမ်းဘေး
စာတိုက်ပုံးက ထည့်လိုက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်းထည့်ရင်
ဆင်စာလမ်းကြောင်းအတိုင်းသွားမှာ စိုးရိမ်ရလို့ ပါ။
ဒီနိုင်ငံမှာကတော့ အဲသလို လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး

လေးရှင် ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်သလို ခံစားရပါ တယ်။

ရက်သတ္တပတ် ခြောက်ပတ်တိတိ ဗီယက်ကောင်း တွေ့နောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေရာကနေပြီး ပျော်စရာ ရှင်စရာတွေနဲ့ ပြည့်လျှံ နေတဲ့ မြို့တော်ကြီးထဲ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် အဖို့ အင်မတန်မှ အာ တောင့်သာယာ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ခြေထောက် တွေဟာ လယ်ကွက်တွေထဲက ရွှံ့ပွက်တွေထဲမှာ ရာသက် ပန် ရပ်သွားရတော့မှာပဲလို့ ထင်စပြုနေတုန်းမှာ အခုလို ရေခဲစိမ့်ဘီယာလေးနဲ့ ငြိမ့်လာရတော့ စိတ် ဓာတ် ပြန် တက်လာခဲ့ပါတယ်။ အဝတ်အစားဝတ်ပုံက တစ်ကိုယ် လုံးကျစ်နေအောင် ထုပ်ထားသလိုဖြစ်နေတဲ့ ပိန်သေး သေး ဗီယက်နမ်လေးတွေ အကြောင်းတော့ ပြော စရာ မရှိသေးပါဘူး။

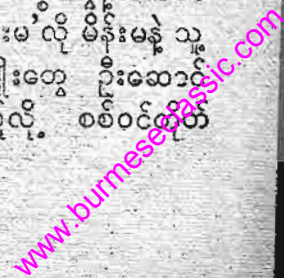
ဒီအကြောင်း စကားစပ်မိလို့ ဖေဖေ့ကို မေးချင် တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ပြန်လာတဲ့အခါမှာ မျက်စိ ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ ဗီယက်နမ်မကလေး တစ်ယောက် ပါလာရင် ဖေဖေသိပ်ပြီး အံ့ဩသွားမှာလား။ ဖေဖေ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီကမိန်းကလေးတွေရဲ့ မြင်ကွင်းဟာ နာနေတဲ့ မျက်စိတွေအတွက် သင့်တော်တယ်။

တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် အာမခံနိုင်တာ ရှိတယ်။ ဘယ်မိန်းကလေးမှ သမ္မတကြီးကတော်လို့ ခေါ်နေကြ

တဲ့ မဒမ်နဲ့ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့တော့ မတူပါဘူး။ သူ့ကို လူတွေက 'နဂါးမ'လို့ နာမည်ပေးထားကြတယ်။ ဘာ ကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူက စုံတွဲကပွဲတွေ၊ ဖင်လိမ်က တွေ၊ ပြည့်တန်ဆာတွေ၊ လင်မယား ကွာရှင်းတာတွေ၊ ပဋိသန္ဓေ တာဆီးတာတွေ၊ ကိုယ်ဝန် ဖျက်ချတာတွေ၊ ကြက်တိုက်ပွဲတွေကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားတယ်။ ဒီဟာ တွေကလဲ ဗီယက်နမ်ယောက်ျားတွေရဲ့ ဘဝမှာ တန်ဖိုး ရှိတဲ့ဟာတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်။

ကောလာဟလ သတင်းတစ်ခုကတော့ရှိတယ်။ မဒမ် နဲ့ရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းချစ်သူ နိုင်ငံခြားသံအမတ် တစ် ယောက်ဟာ စုံတွဲကပွဲတွေမှာ အငှားလိုက်တဲ့ ကချေ သည်မထစ်ယောက်နဲ့ငြိလို့ သူ့ကို ပစ်ပြေး တယ် တဲ့။ ဒါကြောင့် သူဟာ ဒီကပွဲတွေကို တစ်ဖက်သတ်ပုန်းတိမ်း ပြီး ပိတ်ပင်တာပဲတဲ့။ လက်စားချေတဲ့ အနေနဲ့ ဆိုင်ဂုံ မှာရှိသမျှ စုံတွဲကပွဲခန်းမတွေအားလုံးကို ပိတ်ပင်တာ ပဲတဲ့။

ဒါတွေကို ပြောနေတာ အကြောင်း ရှိ ပါ တယ်။ ကျွန်တော် မေးချင်တဲ့မေးခွန်းက ဒီကိစ္စတွေနဲ့ဆက်စပ် နေလို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ 'နဂါးမ'လို့ မိန်းမနဲ့ သူ ယောက်ျားနဲ့ သူ့ ခံအိုလို လူစားမျိုးတွေ ဦးဆောင် နေတဲ့ အစိုးရတစ်ဖွဲ့အတွက် ဘာပြုလို့ ဝစ်ဝင်တိုက် ပေးနေရတာလဲ။

ဒီလူတွေ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေနဲ့ဆက်ဆံတာကျတော့
ကော။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်ရှုပ်နေကြရပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့က စစ်နိုင်ဖို့အတွက် မြစ် ၀ ကျွန်း ပေါ်
ဒေသတွင်းက ရွံ့တွေ ဗွက်တွေ ရေတွေကြားမှာ အသက်
နဲ့ရင်းပြီး ရှန်းကန်လှုပ်ရှား နေ ရ ချိန် မှာ သူ တို့ က
ကျွန်တော်တို့ စစ်ရှုံးအောင် ဆိုင်ဂုံမြို့မှာရော တခြား
မြို့ကြီးတွေမှာပါ မတရားမှုတွေ ပြုနေကြတယ်။

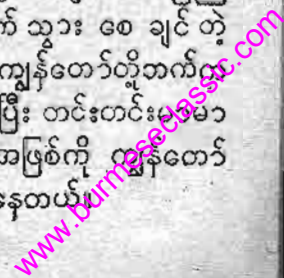
ကျွန်တော် တပ်ခွဲက ဗီယက်နမ် စစ်သားတွေဟာ
သူ့ကိုယ်သူ မီးရှို့ပြီး အသက်စတေးသွားတဲ့ ဘုန်း
တော်ကြီးရဲ့ အလောင်းထုပ်တဲ့သင်္ကန်းက ဖြတ်ယူလာ
တာလို့ ယူဆရတဲ့ သင်္ကန်းစလေးတွေကို အဆောင်
အဖြစ် ချိတ်ထားကြတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်ကို
ပြောပြကြတာကတော့ သူတို့ တိုက်ပွဲ ဝင် ပေး နေ တဲ့
အစိုးရကို ဖြုတ်ချဖို့ အားထုက်နေကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်တွေကို ထောက်ခံကြောင်း ပြတာတဲ့။ နောက် ပြီး
တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ကက်သလစ်ဘာသာဝင် အရာရှိ
တွေဟာ ဆစားအတူတူ မစားကြဘူး။ အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်
ရှိရဲ့လား။

ကျွန်တော် လေးစားနေတဲ့ တောင်ဗီယက်နမ်အစု
ရှိုက်စစ်ယောက် ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော် ကိုပြောတယ်။
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ ဩဇာခံဖြစ်
သိပ်ပြီး နီးစပ်တယ်တဲ့။ ဒီလိုဆို မခက်ပေဘူးလား။
တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံမှာ ငိုဒင်ဒင်းမိသားစုက လွဲ ရင်

ကျန်တဲ့လူတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေချည်းလိုလို ဖြစ်နေ
တာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဒီလာပြီး ဘာလုပ်နေ
ကြတာလဲ။ (ဒီမေးခွန်းဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ နောက်ဆုံး
ခွဲတီးခွဲကျမေးခွန်းပါပဲ။)

ဒီရောက်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့လူစုကြားမှာ စိတ်
နှလုံး မသာယာတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု ဝင်နေတယ်။ ဗီယက်
ကောင်းတွေကို နိုင်အောင်တိုက်ခိုက် မိမိတို့လက်ထဲ
က အာဏာလက်မလွတ်ရေးကို ပိုပြီး အရေးထားနေ
တဲ့ အစိုးရတစ်ဖွဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်
တွေက အသက်စွန့်နေကြရတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုပါ။

ကျွန်တော်တို့က ဒေါ်လာတွေ ပုံအောပြီး အမေ
ရိကန်လူမျိုး အများအပြား အသေခံ နေ ကြ တယ်။
ဒါပေမယ့် ဗီယက်နမ်တွေ့ဆက်က ကျေးဇူး တင် တဲ့
လက္ခဏာမပြကြဘူး။ သမ္မတရဲ့တပ်က အရာရှိတွေရော
တပ်သားတွေကပါ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ
ဘယ်တော့မှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလေ မရှိ
ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို အလိုမရှိတဲ့ လက္ခဏာပဲ ပြကြ
တယ်။ သူတို့နိုင်ငံထဲက ပြန်ထွက် သွား စေ ချင် တဲ့
သဘောကိုသာ ဖော်ပြကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က
ဘာပြုလို့ သေနတ်တွေကို စွန့်ပစ်ပြီး တင်းတင်းမာမာ
ပြန်ပြီး မဆက်ဆံကြတာလဲ။ ဒီအဖြစ်ကို ကျွန်တော်
တော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

မနေ့က ကျွန်တော် ဦးလေးဂိုင်းရှားမင်းနဲ့ ကွန်တီ
 နင်တယ်ဟိတယ်မှာ ခဏတစ်ဖြုတ် တွေ့ရတယ်။ ဒီပြဿ
 နာကို ကျွန်တော်က ပြောပြပြီး သူနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ဖို့
 အားထုတ်ကြည့်တယ်။ ဧပေမယ့် ဦးလေးဂိုင်းကိုယ်တိုင်
 လဲ ဝေခွဲလို့ ရပုံမပေါ်ဘူး။ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြော
 ပြနိုင်တဲ့အနေအထားဇာတ်ကား၊ စစ်တပ် ဗိုလ်ကလေး
 တစ်ယောက် သဘောပေါက်နားလည်သွားအောင်ရှင်း
 ပြဖို့ မလွယ်ဘူး။ ပြဿနာက သိပ်ပြီးရှုပ်ထွေးတယ်လို့ပဲ
 ပြောတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့လဲ ကြာကြာ မနေနိုင်ပါဘူး။
 ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာပွါတယ်။ အရှက်တစ်ခွက်
 ကပျာကယာသောက်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ နိုင်ငံရေးကိစ္စ
 တစ်ခုအတွက်ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်။

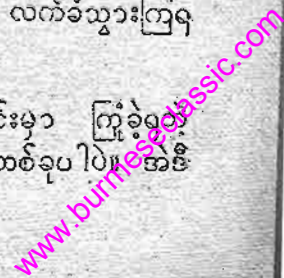
အခုလောက်ဆိုရင် သတင်းတွေကို ဖေဖေလဲ ဖတ်
 ပြီးလောက်ရောပေါ့။ ဒီမှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့အခြေအနေ
 တွေကတော့ တင်းမာနေတယ်။ အာဏာသိမ်းပွဲတွေနဲ့
 တန်ပြန် အာဏာသိမ်းပွဲတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ကော
 လာ ဟလ သတင်းတွေပဲ ပျံ့နှံ့နေတယ်။

ရှုပ်ထွေးမှုနဲ့ မကျေနပ်မှုတွေ ရှိနေပေမယ့် အံ့ဩ
 စရာ ကောင်းတာတစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်
 အရာရှိတွေမှာ ကိုယ်လုပ်နေရတဲ့အလုပ်အတွက် ကိုယ့်
 ကိုယ်ကို အပြစ်မကင်းဘူးဆိုတဲ့ သံသယဟာ ဝင်လာ
 နေတယ်။ သစ်တောကြီးတွေ၊ ကြည့်လို့မဆုံးနိုင်အောင်

ကျယ်ပြန့်တဲ့ စပါးခင်းတွေနဲ့ သိန်းလည်းရခက်ခဲတဲ့
 တိုင်းရင်းသားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက်အင်မတန်
 စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အရာတွေ ဖြစ်နေတယ်။
 တစ်ကြိမ်လောက် ရောက်ပြီးရင် နောက်ထပ် မသွားဘဲ
 မနေနိုင်လောက်အောင်ဖမ်းစားနေတယ်။ ဒါကြောင့်
 လဲ ကျွန်တော်တို့လူစုကြားမှာ ကိုယ့် ဆန္ဒနဲ့ ကိုယ်
 နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ထွက်ဖို့ အဆိုပြု ကြတဲ့ လူ တွေ
 များတယ်။ ဝီယက်နမ်ဟာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ဆွဲ
 ဆောင်မှုတစ်ခုများ ရှိနေလေသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အခုလိုအချိန်၊ အခုလို
 အခြေအနေမျိုးမှာ ဒီနိုင်ငံထဲရောက်နေတဲ့ အမေရိကန်
 တစ်ယောက်အဖို့ သူ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြုံတွေ့နေရတဲ့
 ကြေကွဲစရာ အဖြစ်တွေအတွက် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်
 နေရတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီအဖြစ်ဆိုးတွေဟာ ဆိုးမှ
 ဆိုးနိုင်ပါတော့မလားလို့တောင် ထင်စရာဖြစ်နေတယ်။
 ကျွန်တော်နဲ့ စကားစပ်မိခဲ့တဲ့ အရာရှိတိုင်းမှာ သူ
 အမြင်နဲ့ သူ၊ သူ့ခံစားမှုနဲ့ သူ ရှိနေကြတယ်။ တချို့
 ဆိုရင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုးကို
 လက်တွေ့ခံစားကြရတယ်။ ဖြစ်လာပြန်တော့လဲ အမြဲ
 တမ်းလိုလို မခုခံ မတုန်းလှန်နိုင်ဘဲ လက်ခံသွားကြရ
 တာချည်းပါပဲ။

ကျွန်တော်အဖို့ကော့ မေ့ခိလင်းမှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့
 အဖြစ်ဟာ မေ့လို့မရတဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီ

ရွာမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ချုံခိုတိုက်ပွဲအကြောင်း သတင်းစာထဲ ထဲမှာပါလာတာ ဖေဖေ ဖတ်ပြီးရောပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ရာထူးအဆင့်တူတဲ့ ဗီယက်နမ်အရာရှိဟာ ခပ်စရာကောင်းပါတယ်။ ဗီယက်ကောင်းတွေက ချောင်းမြောင်းပြီး မတိုက်ခင်ကလေးမှာ သူက ကျွန်တော်ကို ပြောပြတယ်။ သူ ကျွန်မြို့နစ်တွေကို သိပ်မုန်းတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြင်သစ်တွေနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စစ်အတွင်းမှာ ကျွန်မြို့နစ်တွေက သူ့အဖေကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ပြီး သတ်ပစ်ခဲ့လို့တဲ့။ နောက် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ မိုင်းတပ်လုံးကဲ့လို့ သူ့ခြေနှစ်ဖက်လုံး ပြတ်သွားတယ်။ နောက်ကျတော့ သူ့နားထဲမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သေနတ်ကို ကျွန်တော်တွေခံရတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်နဲ့ သက်တူရွယ်တူ ရာထူးအဆင့် တူနေလို့ လားတော့ မသိဘူး။ သူ့အဖြစ်ကိုပြင်လိုက်တော့ တိုက်နေရတဲ့စစ်ကို ကိုယ်တိုင်း ပြည်နဲ့ ကိုယ် အတွက် တိုက် နေ ရ တဲ့ စစ် လို့ ရင်ထဲမှာ ခံစားလာရတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်မြို့နစ်တွေနဲ့သာ ရင်ဆိုင်ရရင် သူ့အတွက် လက်တုံ့ပြန်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတောင် ကျွန်တော် ချခဲ့မိတယ်။

ဒီစာကို အခုလို စိတ်ပျက်စရာ စာပိုဒ်မျိုးနဲ့ အဆုံးသတ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုဖြစ်နေတဲ့စစ်ကို ပြကြာကံစရာ ကောင်းလောက်အောင် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ စစ်လို့ တော့ ဖေဖေစိတ်မှာ စွဲမသွားစေချင်ဘူး။

ကျွန်တော် ပြောပါရစေ။ ဖေဖေစာရလို့ သားဝမ်းသာတယ်။ နောက်ထပ် ဖေဖေကရေးရင်လဲ ကျွန်တော် စာပြန်ရေးပါမယ်။

ဖေဖေသား -
ဂေရီ

ဂျိုးဇက်သည် စာကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဆိုဖာဘေးတစ်ဖက်တွင် တုံ့လောင်းချလိုက်သည်။ မျက်လုံးအစုံသည် မီးစလောင်းတစ်ဖက်ရှိ အမှောင်ထုဆီသို့ ဝေးမောလျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာသည် နှာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရသည့်နယ်ရှိသည်။ ထိုနောက် တင်းမာသလို ဖြစ်နေသောမျက်နှာထားသည် အနည်းငယ်မျှ ပြေသွားသည်။ သူသည် ဆိုဖာကို မှီလိုက်ကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ခန်းမကြီး တံခါးဖွင့်သံနှင့် ပြန်ပိတ်သံသည် သူ့ဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ထို နောက် ခန်းမကြီးထဲမှ လျှောက်လာနေသည့် ခြေသံများ။ အသံအားလုံးကို သူ့နားမှ ကြားနေရ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ထိုင်ရာမှမထ။ နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် အာရှသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တံခါးဝ၌ ပေါ်လာသည်။ ပူဆိုက်သောညဖြစ်၍ ဘောင်ဘီတိုနှင့် တီရှပ်လက်တို့ ဝတ်ထားသည်။ ခြေထောက်တွင် သားရေ ပိန်းဘန်းဖိနပ် စီးလျက်။

‘နေကောင်းရဲ့လားဆရာ’

စိုးရိမ်မကင်းသည့် လေသံဖြစ်သည်။ ဂျိုးဇက်က မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသော မိန်းကလေး

၏ ပေါင်တံဖြူဖွေးဖွေးများသည် မီးရောင်တွင် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ။ မိန်းကလေးက ဆိုဖာဘေးတွင် ဝင်ရပ်ကာ သူ့ပခုံး ထက်သို့ လက်တစ်ဖက် လှမ်းတင်သည်။

‘ငြိမ်လှချည်လားဆရာရယ်၊ ခန်းမကြီးကလဲ တအားတိတ် တာပဲ’ မိန်းကလေးက ဂျိုးဇော်၏ လက်ထဲမှစာတို ငွဲကြည့် သည်။

‘ဘာလဲ စာပို့သမားက မကောင်းသတင်းပို့သွားသလား’

ဂျိုးဇော်က ခေါင်းယမ်းမြဲပြီး လက်ထဲမှစာကို ဘေးသို့ချ ကာ ဆိုဖာပေါ်မှ ထရပ်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး အီမာရဲလ်၊ ကိုယ်နေကောင်းပါတယ်၊ စာက-ဗီယက်နမ်မှာရောက်နေတဲ့ ကိုယ့်သား ဂေရီဆီကပါ’

ဂျိုးဇော်နှင့် ယှဉ်ရပ်လိုက်သည့်အခါ မိန်းကလေးသည် သေးသေးပုပုကလေးဖြစ်သွားသည်။ သူ့ခေါင်းသည် ဂျိုးဇော် ၏ ရင်ခေါင်းကိုပင်မမီ။

‘ဘော်ပါသေးရဲ့၊ ဒါဆိုရင် လာရတာ အလဟဿမဖြစ် ဘူး’

မိန်းကလေးက ပြုံး၍ပြောကာ သူ့နှောက်ဘက်တွင် ဝှက် ကိုင်ထားသော လက်ခရီးစာမူဘစ်ထပ်ကို ဆိုးပေးသည်။

‘ဟော့ဒါ ပါမောက္ခရှားမင်းက သူ့တပည့်မရဲ့ ဒေါက် တာဘွဲ့အတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးရမယ့် တိုင်ပင်ပုန်ကန်မှုကျမ်း

ရဲ့ အခန်းဆယ့်တစ်ပါး ဝေဖန်သုံးသပ်ပေးဖို့ လာပြီး တင်ပြတာ ပါ’

ပြောနေသည့် လေယူလေသိမ်းနှင့် လေသံသည် အနှောက် ဘက်ကမ်းခြေသူမှန်း သိသာသည်။ သူ့စကားပြောသံတွင် တရုတ်မှန်းသိသာလောက်သည့် လေသံဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှမပါ။ သို့သော်လည်း သူ့အပြုအမူသည် သူ့အသံ ကဲ့သို့ပင် ပျော့ ပျောင်းညင်သာသည်။ သိမ်မွေ့သည်။ အာရှနွယ်ဝင် တစ် ယောက်မှန်း သိသာထင်ရှားစေသည်။ ဂျိုးဇော်က အားထုတ် လုပ်ယူထားရသည့် အပြုံးဖြင့် မိန်းကလေး၏ လက်ထဲမှ စာ ရွက်များကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ဆရာမကြာ မကြာ ပြုံးပေးသင့်တယ်’ ဟု မိန်းကလေး က သူ့မျက်နှာကို ဂျိုးဇော်၏ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ထိလှနိုးပါးတိုး ကပ်သာပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှီး၍ ခါးကို သိမ်းဖက် လိုက်သည်။ ‘ဆရာ့မျက်နှာအားကြီးက သိပ်ဘင်းတာပဲ၊ မှုန် သိုးသိုးနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းသလိုကြီးပဲ၊ ဆရာ့ကြည့်ရတာ တစ်ချိန်က ဆရာ့ဘဝမှာ သာယာပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ လုံးဝမရှိခဲ့ ပူးသလိုပဲ’

ဂျိုးဇော်က လက်ထဲမှ စာမူအထပ်ကို ငွဲကြည့်ပြီး အနီးရှိ ကော်ဖီစားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။

‘စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး အီမာရဲလ်၊ ကိုယ်နှောက်မှဖတ် ပေးပါမယ်၊ အခုလောလောဆယ်တော့ အာရုံစိုက်လို့ ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဟိုစာဟာ ခုနစ်နှစ်ကာလအတွင်းမှာ သား ကြီးဆီက ပထမဆုံးရတဲ့စာပဲ၊ ဒီစာဖတ်ပြီးကတည်းက ဒီစာက လွဲပြီး အခြားဘာကိုမှ မတွေးလို့မရဘဲဖြစ်နေတယ်’

အီမာရဲလ်က နောက်သို့လှည့်ကာ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်သည်။
ဂျိုးဇက်၏ လက်ကိုဆွဲကာ သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရန် ခေါ်
သည်။

‘စာကြောင့် စိတ်သိပ်ထိခိုက်သွားသလား၊ စာအကြောင်း
ကျွန်မကို ပြောပြချင်သလား’

ဂျိုးဇက်က စာကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့အနေဖြင့် ပြော
သင့်မပြောသင့် ဝေခွဲ၍မရ။

‘ဆရာ ဂေရီ အကြောင်းကော ဟို သားတစ်ယောက်
အကြောင်းကော ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးနော်’ ဟု တိုးတိုး
သာသာကလေး ပြောသည်။ ‘သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆရာနဲ့
တူသလားဟင်’

‘ကိုယ် ဂေရီအကြောင်း ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့အသက် နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်တောင်ရှိ
သွားပြီ။ မင့်အသက်လောက်ပဲ’ သူ့အဆံတွင် စိတ်ပျက် စိတ်
ရှုပ်နေသည့် အရိပ်အငွေ့ပါသည်။ မျက်လုံးများ ကတော့
အီမာရဲလ်ကို မကြည့်။

‘ဒါပေမယ့် ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး’ ဟု အီမာရဲလ်
က တိုးတိုးကလေး ပြန်ပြောသည်။ ‘အသက်က ဘာမှ အရေး
မကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတယ်လို့ထင်ရင်တော့ ဂေရီအကြောင်း
ကျွန်မကို ပြောပြပါလား’

‘ကိုယ့်သားနှစ်ယောက်အကြောင်း ပြောတော့မယ်ကြံတိုင်း
ကိုယ့်မှာ အခက်အခဲဖြစ်ရတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့

ကိုယ်ကြားမှာ ဆက်စပ်နေတဲ့ သွေးဆိုးအတွက် ကိုယ့်မှာ
ဘာဝန်မကင်းဘူးဆိုတာ နားလည်နေလို့ပါ’ ဟု ဂျိုးဇက်က
ပြောသည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက် အရွယ်ကလေးတွေ တော်တော်ကြီးလာ
တဲ့ အချိန်ထိ ကိုယ်ဟာ သူတို့နဲ့အတူတူ နေသင့်သလောက် မနေ
ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်က အမြဲတမ်းလိုလို အာရှ
စိုက်နိုင် အနံ့အပြားကို ခရီးထွက်နေရလို့၊ သူတို့ ဒီမှာပဲ
ကျောင်းနေကြတာ။ ကိုယ် စိတ်ကလဲ မိသားစု အရေးထက်
အလုပ်ကိစ္စတွေ အပေါ်မှာပဲ အာရုံပိုစိုက်ခဲ့မိတယ်၊ အဲဒီနောက်
တော့ ဂေရီနဲ့ မတ်တို့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လဲ ရောက်စေ
ကိုယ်လဲ ကိုယ် မိန်းမကိုစွန့်ခွာပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ သူတို့ရဲ့
အနာဂတ်ဘဝကို ဘယ်လိုတည်ဆောက်မယ်ဆိုတာ တွေးစဉ်
နေတဲ့အချိန်မှာ ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ၊ သူတို့ကို အသလို
နှုတ်ပစ်ခဲ့တာဟာ အင်မတန်ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ အသိက တစ်နှစ်
နှစ်နှစ်ကြာမှ ဝင်လာခဲ့တယ်၊ တစ်နေ့မှာ ကိုယ် မိန်းမဆီက
အာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်၊ သားကြီးဂေရီက ဝက်စပိုင့်
တစ်ကောင်လိုက်တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီတဲ့၊ သားငယ်မတ်က
တော့ လေတပ် လေယာဉ်မှူးလုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတယ်တဲ့၊
အဲဒီကျတော့ ကိုယ့်မှာ ခေါင်းမီးလောင်သလို ခံစားခံရ
တယ်’

‘ဘာပြုလို့လဲဟင်’

‘ကိုယ့်သားနှစ်ယောက် အရွယ်လောက်တုန်းက ကိုယ်အဖေ
က ကိုယ့်ကို စစ်ထဲဝင်ဖို့ အတင်းနားချခဲ့ဖူးတယ်၊ ကိုယ်ကလဲ
ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရွေးချယ်တည်ဆောက်သွား

ချင်တဲ့လူ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ရွေးချယ်ခွင့်ရဖို့အတွက် အဖေ့ အပြင်းအထန် ပြောယူခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်မိန်းမကကိုယ်နဲ့ကွဲတော့ မကြာခင်မှာဘဲ ပင်တဂွန် စစ်ဌာနချုပ်က ဗိုလ်မှူးကြီးတင် ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားခဲ့တယ်။ ကိုယ့်သားနှစ်ယောက်ရှိကစ မှာ သူ့ဩဇာ လွှမ်းမိုးမှုပါတယ်လို့ ကိုယ်ထင်မိတယ်။ အထူး သဖြင့် ကိုယ် အဖေက ကိုယ် အပေါ်မှာ လုပ်ခဲ့သလို အလုပ်ခံရ ပြီလို့ ထင်တယ်'

'အဲဒီတော့ ဆရာ့အာလုပ်သလဲ'

'ကိုယ်က ဂေရီနဲ့မတ်တို့ဆီ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောစရာ ရှိလို့ တွေ့ချင်တယ်လို့ စာရေးလိုက်တယ်။ မတ်ကတော့ ပြောင် ပြောင်ပဲ။ ကိုယ်နဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်။ သူတို့ အမေကို စွန့်ခွာသွားတဲ့အတွက် သားနှစ်ယောက်စလုံးက ကိုယ် အပေါ် သိပ်ပြီး စိတ်ဆိုးနေကြတယ် မဟုတ်လား။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ အငယ်ကောင်မတ်က လုံးဝ ရင်ကြားစေလို့ မရဘူး။ ဂေရီကတော့ လူချင်းတွေ့ပြီး စကားပြောဖို့ လက်ခံခဲ့ တယ်။ ရုံးပိတ်ရက်မှာ ကိုယ် ဝါရှင်တန်ကို သွားတယ်။ သူနဲ့ တွေ့တယ်'

'လူချင်းတွေ့တော့ကော အဆင်ပြေကြရဲ့လား'

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းခါသည်။

'မပြေဘူး။ သားအဖ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် ရန်စောင်နေကြသလိုပဲ။ နောက်ဆုံး ကိုယ်တို့အဖေ ဆောက်ထားခဲ့တဲ့ ပြတိုက်ကိုသွားကြည့်ကြတဲ့အခါမှာ သူတို့ရဲ့

လက်ရှိဖြစ်နေတဲ့ အိမ်တွင်းရေးအခြေအနေ မှန်တွေကို ရင်ဖွင့် သွားတယ်။ သူ့ရင်ဖွင့်ချက်တွေဟာ ကနေ့ထက်ထိ ကိုယ် စိတ် ကို ထိခိုက်နေတုန်းပဲ'

'သူ့ဆီက ဒီနေ့ရောက်လာတဲ့ စာကကော ဆရာ့စိတ်ကို ထိခိုက်စရာတွေ ပါတာပဲလား'

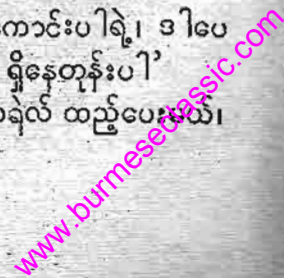
ဂျိုးဇက်က သက်ပြင်းချသည်။

'အဲသလို အတိအကျတော့ပဲ ပြောလို့ မရပါဘူး။ လွန်ခဲ့ တဲ့နှစ်လလောက်က သူ့ဆီကို စာတစ်စောင်ရေးလိုက်မိတယ်။ တောင်ပီယက်နမ်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ထကြွလှုပ်ရှားလာ ပြီးတဲ့နောက်မှ ရေးခဲ့တဲ့စာပါ။ သူ့ကိုတစ်က ပို့လိုက်တာက ဒီနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းမှာပေါ့။ ဟိုမှာ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ပြဿနာတွေ ကြောင့် သူ့ဘယ်လောက် စိတ်ရှုပ်လိုက်မလဲလို့ ခွေးပြီး စိတ်ပူ မိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူ့အတွက် အကူအညီရနိုင်လောက်မယ် အချက်အလက်တွေကို ထည့်ရေးလိုက်တယ်။ ဒီစာကြောင့် သူနဲ့ အဆင်ပြေချင်လဲ ပြေသွားနိုင်စရာရှိတယ်လို့ တွက်မိတယ်။ စာ ထည့်ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ သူ့ဆီက ပြန်စာချက်ချင်း ရလိမ့် မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး'

'ဒါပေမယ့် သူက စာချက်ချင်းပြန်ခဲ့တဲ့အတွက် ဆရာတို့ ကြားမှာရှိနေတဲ့ ပြဿနာဟာ ပြေလည်ဖို့များလာတယ် ဆိုပါ တော့'

'နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဖြစ်စရာရှိကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေ မယ် သူ့ဘက်က ခြင်းချက်တွေကတော့ ရှိနေတုန်းပါ'

'တစ်ခုခု သောက်ပါလားဆရာ။ အီမာရဲလ် ထည့်ပေးမယ်။ ဆရာ့ စိတ်အပန်းဖြေဖို့ လိုလိမ့်မယ်'

အိမာရဲလ်က ဂျိုးဇက်၏လက်ကို အသာအယာဆွဲညှစ်လိုက်ပြီး သူ့ပိန်းတန်းဖိနပ်ကို ချွတ်ထားခဲ့ကာ မီးဖိုထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ အတွင်းမှ ဖန်ခွက်သံနှင့် အရက်စပ်သည့် ဓာတ်ဘူးပွင့်သံများ ကြားနေရ၏။

ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဘုရားကျောင်းဝင်းများ အတွင်းသို့ စစ်တပ်များ ဝင်ရောက်သည့်သတင်းခေါင်းစီးများပေါ် ရောက်သွားသည်။ သူသည် သတင်းစာကို ကောက်ယူလိုက်ပြန်သည်။ မာတီနီဖန်ခွက်နှစ်ခွက်နှင့် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည့် အိမာရဲလ်လက်ထဲမှ တစ်ခွက်ကို ဂျိုးဇက်ကဆီးယူပြီး တစ်ငုံ့မျှ သောက်လိုက်သည်။ တောင်ဗီယက်နမ်အစိုးရ၏လုပ်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ ဝါရှင်တန်၏ တုံ့ပြန်မှုသတင်းများကို စိတ်စင်တစားဖတ်နေသောဂျိုးဇက်သည် အိမာရဲလ်က သူ့အကျိုးကြယ်သီးများကိုဖြုတ်၍ ရင်ဘတ်ပေါ် လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေသည်ကို ချက်ချင်းသတိမထားမိ။

‘ကော်နဲတက္ကသိုလ်ဝင်းထဲက ထိုင်ပြီး သောကတွေ ရောက်နေလို့ လဲ ဟိုဘက်ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းက ဗီယက်နမ်နိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေဟာ ပြောင်းသွားမှာမဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်’ ဟု အိမာရဲလ်က ဂျိုးဇက်၏နားတစ်ဖက်ကို နှုတ်ခမ်းဖြင့်ထိကာ တိုးတိုးပြောသည်။ ‘ခဏတစ်ဖြုတ် မေ့ပစ်လိုက်ပါဆရာရယ်၊ ဆရာနဲ့ တွေ့ဖို့အတွက် အိမာရဲလ်မှာ တစ်နေ့လုံးတမျှော်မျှော် ဖြစ်နေရတာ၊ လာပါ ဆရာရယ် အိပ်ရာဝင်ကြပါစို့။’

ဂျိုးဇက်က လက်ထဲမှ သတင်းစာကို ဘေးသို့ချလိုက်ပြီး မာတီနီကို လက်စသတ်လိုက်သည်။ အိမာရဲလ်က သူ့ဂျက်ကတ်

အင်္ကျီကို ချွတ်ပေးသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

အိပ်ရာထက်၌ ပက်လက်လှနေသော ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးများသည် မျက်နှာကြက်ဆီသို့ တော့ဝေဝေးမောလျက် ရှိသည်။ သူ့အား ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်လျက်ရှိသော အိမာရဲလ်က ‘ကျွန်မ အသက်လောက် ရှိနေတဲ့ ဂေရီအတွက် ဘာကြောင့် ဒီလောက်ပူပင်နေရတာလဲ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် မတွေ့တတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ’ ဟု ပြောသည်။

ရုတ်တရက် အိမာရဲလ်အား အလိုက်သင့်ပြန်ဖက်ထားသည့် ဂျိုးဇက်၏လက်များသည် ပြန်ရုပ်သွားသည်။ အိမာရဲလ်က မှိုတ်ထားသည့် မျက်လုံးအစုံကို ပြန်ပွင့်လိုက်သည်။ သူ့အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည့် ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးများ။ အလွန်အလှမ်းဝေးကွာသော နေရာတစ်နေရာသို့ မျှော်ငေးနေသည့် နှယ်ရှိသည်။

‘ကိုယ် စိတ်ဝင်စားလို့ မရဘူး အိမာရဲလ်’ ဂျိုးဇက်က တောင်းပန်သည့် လေသံဖြင့်ပြောကာ အနားမှ ခွာသွားပြီး တစ်ဖက်သို့ စောင်းလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာရယ်’ အိမာရဲလ်၏အသံတွင် ငိုသံပါလာသည်။ ‘ဆရာ အဲသလိုကြည့်လိုက်ရင် ဣန္ဒြေမတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖောက်ထွင်းသွားသလို ခံစားရတယ်’

အိမာရဲလ်က နား မလည် နိုင် သည့် မျက်နှာ ထား ဖြင့် ဂျိုးဇက်၏ ပခုံးများကိုကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက်ကတော့ နောက်သို့ ပြန်လှည့်မလာ။ အိမာရဲလ်၏ မေးခွန်းကို လည်း ဖြေကြားခြင်းမပြု။

ထိုနေ့က လိမ်လွှာ တိမ်လိပ်များသည် ဝါရှင်တန် အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင် ထိပ်ဖျားကိုပင် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ အငှားကားသည် သူ့အား လေယာဉ်ကွင်းမှနေ၍ ရှားမင်းဖီးလ် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက် ရွှေသို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ သူ့သားဂေရီက သူနှင့် တွေ့ကြုံမည်ဆိုပါက ဤနေရာသည်သာ လျှင် အကောင်းဆုံးဟု အကြံပြုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အမှန်တော့ ဂေရီနှင့်မတ်သည် သူတို့မိခင် တင်ပို့တို့ လင်မယားနှင့်အတူ မေရီလင်းဘက်၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ သို့သော်လည်း သူ့သား ဂေရီက အိမ်၌ လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းကို မလိုလား။ အိမ်သို့လာတွေ့လိုက်လျှင် ပြဿနာသည် ပိုမိုရှုပ်ထွေးကာ ဂျော့တောင်းဘက်၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ဂျိုးဇက်၏ ဖခင် အထက်လွတ်ဘော်အမတ်နှင့် မိခင်တို့ထံသို့ သတင်းရောက်သွားပြီး စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်မည်ကို စိုးရိမ်ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ပြတိုက်သည် ပြန်လည် ပြုပြင် မှမ်းမံနေသဖြင့် ပိတ်ထားသည်။ သူ့သား ဂေရီက သူ့အား ဝင်ပေါက်မှ စောင့်ကြိုလျက်ရှိ၏။ သူတို့သားအဖ၏ ဖိနှိပ်သံများသည် လူသူ ကင်းမဲ့နေသော ပြတိုက်အတွင်း၌ ဝဲတင်ထပ်လျက်ရှိသည်။ အဖေဖြစ်သူနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေခဲ့ရာမှ အခုလို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ငပလားမသိ။ ဂေရီ၏မျက်နှာသည် ကြောင်တိကြောင်အမ်း ဖြစ်နေသည်။

သူတို့သည် ပြတိုက်မှမ်းမံနေသူများအတွက် ပွင့်လှစ်ပေးထားသော စားသောက်ဆိုင်၌ ဝင်ထိုင်ကာ ကော်ဖီသောက်ရင်း အာလာပသလ္လာပစကား ပြောကြသည်။ ထိုနေ့က

(၁၁)

သူနှင့် သူ့သား တွေ့ခဲ့ကြရသည်မှာ အခုလို နေရာသို့ ပူအိုက်လှန်းလှသော ရက်တစ်ရက်တွင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က အပူချိန်တိုင်း ကိရိယာအတွင်းမှ ပြုစုပြီးသည့် ဒီဂရီ တစ်ရာ အနီး၌ တရစ်ဝဲဝဲ။ ဖြူမှု့မှု့ တိမ်လိပ်များသည် အစုတိုက် အပြုံလိုက် အောက်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းကာ ဝါရှင်တန်မြို့တော်အား လွှမ်းခြုံထားလေသည်။

အီမာရဲလ်သည် ကျွန်းသား ခုတင်ပေါ်၌ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျလျက်ရှိသည်။ သူ့ဘေး၌လှဲနေသော ဂျိုးဇက်က တော့ အိပ်မပျော်သေး။ အိပ်ရာပေါ်တွင် တလူးလူး တလိမ်လိမ်။ သူ့အင်္ကျီသည် ချွေးများ စိုရွှဲနေသည့် ကျောပြင်တွင် ကပ်လျက်ရှိ၏။ တကယ်တော့ သူ့သားနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ခုနစ်နှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ သို့တစေလည်း မေ့မသွားသေး။ ပီဇီပြင်ပြင် မှတ်မိနေဆဲဖြစ်၏။

၁၈၂ မောင်ထွန်းသူ

ဂေရီက ဖခင်ဂျိုးဇက်အား ပြင်ဆင်မှုမ်းမံမှု အသစ်များကို လိုက်လံပြုသသည်။ သူ့အစ်ကိုချစ်၏ အထိမ်းအမှတ် ပြခန်း သို့ ရောက်သွားကြသည့်အခါ ကျမှပင် အမှတ်မထင် ပြောလိုက် မိသော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် စောစောက သူ့သားနှင့် အဆင်ပြေခဲ့ရသမျှသည် ပျက်ပြယ်ခဲ့လေတော့၏။

‘ဖေဖေ ဒီနေရာကို မရောက်တာ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိ သွားပြီ ဂေရီ’ ဟု ဂျိုးဇက်က စကားမရှိ စကားရှာ၍ ပြော လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် သူ့စကားအပြော မှားသွားသည့်အတွက် နောင်တရသည်။

‘ဘုကြောင့် မလာတာလဲ’

သူသည် တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါက လည်း သူ့အတွက် ထူးခြားလာဖွယ်ရာမရှိဟု ထွက်လိုရနေ သည်။ ‘ဒီပြတိုက်ထဲမှာ ခင်းကျင်းပြသထားတဲ့ တချို့ပြကွက် တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေ့အဖေနဲ့ သဘောထားချင်းမတိုက် ဆိုင်လို့’

‘ဖေဖေဆိုလိုတာက ဦးလေးချုပ် ပစ်ခဲ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ ပြထားတာကို မကြိုက်တဲ့သဘောလား’

ဂေရီ၏လေသံသည် သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်တစားရှိပုံတော့မရှိ။ သူ့ ဘက်က ဤမေးခွန်းအတွက် နောက်ထပ် အသေးစိတ်ရှင်းမပြ ဘဲ နေလိုက်လျှင် ကောင်းလေမလား။ သူတို့သည် မှန်ချပ်ကြီး များ အလုံကာထားသည့် ရှခင်းပန်းချီကားကြီးရွှေမှ ဖြတ်

လာကြသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်က အမဲ လိုက်ခဲ့သည့် သစ်တောကြီး၏ ရှခင်းပေတည်း။

လာငါးမြစ်ဘေးမှ လွင်ပြင်ကြီးပေါ်၌ ခင်းကျင်းပြ သ ထားသည့် ကျွဲရိုင်းသည် တကယ် သက်ရှိသတ္တဝါနှင့် တထေ ရာတည်း။ ယခုတစ်ဖန် ဆေးသစ်များဖြင့် ပြန်လည် မှမ်းမံ ခြယ်သထားသည့်အခါ သူ့အတွက် အဟောင်းများသည် အသစ်ပြန်ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ ဖျတ် ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အား စိတ်ဝင်တစား စူးစိုက် ထားသည့် ဂေရီ၏ မျက်လုံးများနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိသည်။

‘ဒီလို ပြကွက်မျိုးတွေပြထားတာ မှားတယ်လို့ ဖေဖေက ဘုကြောင့်ထင်ရတာလဲ’ ဟု ဂေရီက မေးသည်။ ဤပြကွက် များကို မြင်ရသဖြင့် သူ့အဖေစိတ်ရှုပ်နေသည်ကို သူ့သဘာဝအား မိကြောင်း ဂေရီ၏မျက်နှာက ဖော်ပြနေသည်။

‘ဖေဖေ အဲဒီ အသက်လောက်တုန်းက တိရစ္ဆာန်တွေ ပစ် တာခတ်တာ သိပ်မကြိုက်ဘူး ဂေရီ၊ ဒီပြကွက်ကိုမြင်လိုက်တိုင်း ဖေဖေ့စိတ်မှာ တစ်မျိုးခံစားရတယ်။ ဒီပြကွက်ဟာ ရှား မင်း မိသားစု နေရာယူမှားခဲ့တဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ဖော်ပြနေ သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်ကသာ အနိုင် ရချင်တဲ့ ဖေဖေတို့ မိသားစုရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ အစွန်းရောက် လွန်းတယ်။ ဖေဖေတို့မိသားစုရဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့ စိတ်သဘာဝတွေ ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံခဲ့ကြရတယ်။ ဒီ ပြကွက်ဟာ အဲဒီသဘောတွေကို ဖော်ပြနေသလိုပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီပြကွက်ဟာ ဖေဖေ့ရင်ကို နာကျင်အောင်လုပ်နေသလိုပဲ’

ဂေရီက ငြိမ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသော်လည်း မျက်နှာကတော့ ရှုံ့မဲ့နေသည်။

‘အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖေဖေက အဘိုးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြောခဲ့ဖူးသလား’

‘မပြောခဲ့ရဘူး၊ မင်းလဲသိမှာပဲ၊ ဖေဖေနဲ့ မင့်အဘိုးကလဲ သိပ်ပြီး နီးနီးစပ်စပ်မှမရှိဘူး’

ဂေရီက သူ့မျက်နှာကို တစ်ဖက်ညှိလို့ သားသည်။ သားအဖကြားတွင် တိတ်ဆိတ်မှုက လွမ်းမိုးလျက်ရှိ၏။ သူ့သား ဂေရီဘာတွေ့နေသည်ကို သူ့စိတ်ထဲက ခန့်မှန်းပြီး သိလာသည်။ သူနှင့် သူ့အဖေကြား၌ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ပဋိပက္ခကို သူ ဖုံးကွယ်ထားစရာမလိုဟု တွေးမိလာသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြကာ ချူပြောလိုသည့်စကားနှင့် ဆက်စပ်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

‘မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်လို့ ဖေဖေ ဘာကြောင့် စာရေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိနေကြတာပဲကွာ’ ဟု သူက စကားစသည်။ ‘မင်း ဝက်စီဗိုင်းကို သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြောင်း ဖေဖေသိလိုက်ရတဲ့အခါမှာ မင့်အဘိုးက ဖေဖေ့ကို မင့်အရွယ်လောက်တုန်းက စစ်ထဲဝင်ဖို့ တိုက်တုန်းခဲ့တာကို သတိမရဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ဖေဖေက ဇွတ်ငြင်းခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတိုက်တုန်းတာဟာ ဖေဖေ့ ဘဝအတွက် မမှန်ကန်ဘူးလို့ သေချာပေါက် တွက်မိလို့ပဲ၊ အဲဒီတော့ အခု မင့်ကိစ္စမှာရော မင့်အဘိုး ရဲ့ ဩဇာကြောင့်လား သို့မဟုတ် မင့်ပထွေးရဲ့ တိုက်တုန်းမှုကြောင့်လားလို့ ဖေဖေ တွေးပြီး စိတ်ပူမိခဲ့တယ်၊ မင့်အနေနဲ့

မင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးပလားဂေရီ၊ မင်းဟာ အဲဒီနေရာထက် ပိုပြီးမြင့်မြတ်တဲ့နေရာနဲ့ ထိုက်တန်တယ်လို့ ဖေဖေ ထင်မိလို့ပဲ၊ အခုလို ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့ ကာလမျိုးမှာ ဖေဖေကတော့ မင့်ကို စစ်တပ်ထဲ မဝင်စေချင်ဘူး သားရယ်’

သူ့လေသံတွင် တောင်းပန် တိုးလျှိုးသံ ပါမသွားအောင် ထိန်းရုံမိရ။ သာမန်အားဖြင့် ခပ်ပျော်ပျော်ခိုတတ်သော ဂေရီ၏ မျက်နှာတွင် မနှစ်မြို့သည့် အရိပ်အငွေ့ထင်ဟပ်လာသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဖေဖေနဲ့မတူဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲက ခံစားမှုတွေကို ဖုံးမထားတတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တစ်ခု မေးပါရစေ၊ ဖေဖေဒီကိုလာပြီး အခုလို ကျွန်တော်တို့ကိစ္စမှာ ဝင်စွက်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ထင်သလား၊ ဖေဖေမှတ်မိဦးမှာပဲ၊ ဖေဖေထွက်သွားတာဟာ ဖေဖေရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ စိတ်နဲ့ ထွက်သွားတာပဲ၊ မေမေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ကိုယ်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ ကိုယ် ဘဝကိုယ် တည်ဆောက်ကြတော့ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ စွန့်ပစ်သွားတာမဟုတ်လား။ ဖေဖေ့မှာ အရှေ့တိုင်း သူ့မောင်းမမိသံ အငြိအရံတွေနဲ့ မအားမလပ်အောင် အလုပ်များနေတာပဲ၊ အဲဒါ ဘာပြုလို့ အခုမှလာပြီး ကျွန်တော်နဲ့ မတ်ရဲ့ကိစ္စမှာ စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ’

‘မင့်အမေက ဒီအကြောင်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက် အထိ ပြောကားသလဲ’

‘သိပ် များများစားစားမပြောပါဘူး၊ ဖေဖေ့ အပေါ် သိပ်ပြီး အထင်အမြင်ကြီးမသွားရုံလောက်ပဲ ပြောပြတာပဲ၊ သူ့ကို ဖေဖေ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ လုပ်သွားတယ်ဆိုတာလော့ပဲပါ’

ပဲ၊ ဖေဖေဟာ ဘယ်လော့မှ ကိုယ်ခြေထောက်ကိုယ် မြေကြီးပေါ်ချထားနိုင်မယ်လူစား မဟုတ်ဘူးလို့ မေမေကပြောပေးတယ်။ မေမေပြောတာ မှန်သားပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ မျက်စိကြည့်ပုံ ကြောင်တောင်တောင် မဖြစ်တဲ့ အဖေမျိုးတစ်ယောက်ပဲ လိုချင်တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဖေဖေ ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ဖြုန်းပစ်ရလောက်အောင် မတ်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဖိုးမတန်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။

‘ဖေဖေ့မှာ ပြောင်းလဲမှု ရှိချင်ရှိလိမ့်မယ်လို့ များ မင်းမတွေးမိဘူးလား၊ ဖေဖေလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေအတွက် ဝမ်းနည်းချင် ဝမ်းနည်းနေလိမ့်မယ် လို့ ကော မင်းမတွေးမိဘူးလား’

ထိုအခါ ဂေရီ ရယ်သည်။ သူ့ရယ်သံသည် လူသူကင်းခဲ့နေသော ပြခန်းဆောင် တစ်လျှောက်တွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

‘ဒါကတော့ မယုံနိုင်စရာစကားပဲ။ တကယ်ပြောတာပါ။ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖေဖေဟာ လုံးဝ အပြောင်းအလဲမရှိသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော်အန္တရီသလို လုပ်ခွင့်ရတာ အရေးကြီးသလား၊ ဖေဖေဖြစ်စေချင်သလို လုပ်ခိုင်းတာ အရေးကြီးသလား ဆိုတဲ့ အချက်ကိုမှ ခွဲခြားပြီး မသိနိုင်လောက်အောင် အတ္တအားကြီးတုန်းပါပဲ။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

‘ဒီလို ပြောပုံပြောနည်းကတော့ ဖေဖေ့ အတွက် အင်မတန် ပြင်းထန်တာပဲ။ အေးပေါ့လေ၊ နောင်တစ်ချိန် ကျရင်တော့ ငါ့အဖေကို အခုလိုမပြောဘဲ တခြားနည်းနဲ့ပြောခဲ့ရင်ကောင်းသားဆိုတဲ့စိတ် မငဲ့ရင်ထဲမှာ ပေါ်လာမှာပါ’

‘တကယ်လို့သာ ငါ့အခုလိုလုပ်မိတာ မှားပြီလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေ့ အတွက် ဆိုးတာပဲ’ ဟု ဂေရီက အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ဆီက သနားကြင်နာမှု ရလိမ့်မယ်လို့ တော့ မမျှော်လင့်ပါနဲ့။ မတ်လုပ်ပုံဟာ မှန်တယ်။ တကယ်တော့ ဖေဖေဟာ လူချင်းတွေ့ပြီး လက်ခံစကားပြောတဲ့အထိ ငုတုခံရလောက်အောင် တန်ဖိုးရှိတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး’

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် ထစ်ပြိုင်နက် ဂေရီသည် နောက်ဆုံးချာခနဲလှည့်ကာ ပြတိုက်ထဲမှထွက်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်ကတော့ သူ မနှစ်သက်သော ပြကွက်ရွေ့တွင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ နောက် တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ဂျိုးဇက်သည် ပူလောင်လောင် အိုက်စပ်စပ် ရာသီဥတုအောက်တွင် ဦးတည်ချက်မရှိ လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။ သူ့ စိတ်ဓာတ်သည် ကျလျက်။ သူ့နှလုံးသားသည် နာကျင်လျက်။

ဂေရီ၏စာသည် စိတ်နှလုံးထိခိုက် ညှိုးငယ်စေလောက်အောင် ပြင်းထန်ခဲ့သည့် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်ကို သတိရစေသည်။ ထိုအခါ ဂျိုးဇက်၏ ရင်သည် လှိုင်းထလာရပြန်၏။ အိပ်ရာထဲတွင်

မြိမ်မြိမ်ထက်ထက် လှဲနေ၍မရ။ သူသည် အိပ်မောကျနေသည့် အီမာရဲလ် နိုးမသွားအောင် ပြည်းညှင်းစွာထ၍ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ကိမိနိုပုံစံချုပ်ကားသည့် ညဝတ်အင်္ကျီကို ယူဝတ်ပြီး ညှပ်ဖိနှပ်ကိုစီးကာ အိပ်ခန်းထဲမှ အသာအယာထွက်လာခဲ့သည်။

ညှပ်ခန်းစားပွဲပေါ်၌ သူစောစောက ချထားခဲ့သော ဂေရီ၏စာကိုယူကာ တရုတ်ယွန်းစားပွဲတွင် ထိုင်သည်။ စားပွဲတင်မီးလုံးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ မီးလုံးအောက်တည့်တည့်၌ ချထားသည့် နာရီကိုမြင်သည်။ နံနက်သုံးနာရီ ထိုးနေပေပြီ။ သူသည် မျက်စိများကို ပွတ်လိုက်ပြီး ဆံပင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိုးဖွလိုက်ကာ စာအိတ်ထဲမှ စာကို ဆွဲထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ခနောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖတ်ပြန်သည်။ ထို့နောက် စာရေးစက္ကူတစ်ရွက် ဆွဲယူကာ ချစ်သောစာရေးစာ ဟု စရေးသည်။

မင့်ဆီကစာ ဒီနေ့ရလိုက်တော့ ဖေဖေယယ်ပောက် ဝမ်းသာသွားတယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေအတွင်းမှာမင်းနဲ့ မတ်တို့က ဖေဖေ အပေါ် စိမ်းစိမ်းကားကား ဖြစ်သွားတာကို တွေးမိလိုက်တိုင်း ဖေဖေ ရင်ထဲမှာ မချီအောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဖေဖေ အနေနဲ့ မင်း တို့နှစ်ယောက်စလုံးရှိ နားလည်သဘောပေါက်မှုကို ပြန်ပြီး ရချင်ပါတယ်။ ဒီဆန္ဒဟာ ဖေဖေ ပြင်းပြင်းပြပြတောင် တနေတဲ့ ဆန္ဒပါပဲ။ ဖေဖေဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနဲ့ နောင်တရမှုတွေကို ရင်မှာသိမ်းဆည်းပြီး နေခဲ့ရတာ

နှစ်ပေါင်း ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မင်းပြောသလိုပဲ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ စာတွေဟာ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိတဲ့အရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ခုပဲပြောပါရစေ၊ ဖေဖေ အတွေးတွေဟာ မင်းဆီမှာပဲ အမြဲရှိနေပါတယ်။ မင့်စာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်လာတဲ့ 'နယူးဇောက်တိုင်းသတင်းစာ' ထဲမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းတွေကို စစ်တပ်က ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြောင်း သတင်းပါလာတာ တွေ့လိုက်ရတော့ ဖေဖေ စိတ်ဟာ မင့်ဆီကိုပိုပြီး ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီသတင်းကြောင့် ဖေဖေ စိတ်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းလဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ မင့်စာထဲမှာ မင့်အနေနဲ့ ဗိယက်နမ်နိုင်ငံပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်လာတဲ့သဘော ရေးထားတာတွေ ဖတ်ရပြန်တော့ အိပ်လို့တောင်မှ မပျော်နိုင်အောင် စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ညလယ်ကြီးမှာ အိပ်ရာကထပြီး ဒီစာကို ရေးနေတာ။

စာထဲတွင် စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ့အာရုံထဲ၌ မရှိ။ ထိုအခိုက်တွင် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာလိုက်သည့် အသံကြောင့် စာရွက်ပေါ်၌ ရှိနေသောလက်သည် ဆတ်ခနဲ ခါသွားသည်။ သူ့နောက်သက် အိပ်ခန်းတံခါးဝမှရပ်၍ သူ့အားလှမ်းကြည့်နေသည့် အီမာရဲလ်။ ထို့နောက် အီမာရဲလ်သည် သူ့ဆီသို့မလာဘဲ မောင်မည်းနေသည့် အခန်းထဲတွင် လမ်းသလားနေသည်။ မကြာမကြာရပ်ကာ ကြွေထည်ပစ္စည်းများကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။

အခုအချိန်မှာ ဖေဖေမင်းကို ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်း မေးထားခဲ့ဖူးတဲ့ ဝိုမိသားစုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ပြောချင်တယ်။ အဖြစ်က ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့အဖြစ် တစ်ခုပါ။ ဖေဖေအသေအချာ သိခဲ့ရတာကလဲ တခြား ကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် နီးနီး စပ်စပ် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ရလို့ပါ။ မင်းမေမေကို ဖေဖေ ခွဲခွာလာတဲ့ အချိန်လောက်မှာ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကိုတစ်နေ့ကျ ရင် ဖေဖေ မင်းကို ပြောပြဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အဖြစ်တွေကြောင့် ဖေဖေဟာ သတင်းထေငက်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ဖို့နဲ့ အာရှနဲ့ ကင်းကင်းပြတ်ပြတ် နေသွားနိုင်ဖို့ အတွက် ကိုယ် နိုင်ငံပြန်ပြီး ဇာတ်မြုပ်နေတော့မယ် လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် အာရှတိုက်ဟာ ဖေဖေ ဘဝရဲ့ အစိတ် အပိုင်းတစ်ခုလိုဖြစ်ခဲ့လေတော့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေ သွားဖို့ဆိုတာ လက်တွေ့ကျတော့ မလွယ်ဘူး။ ဒါ ကြောင့်လဲ ဖေဖေဟာ ကော်နဲလ်တက္ကသိုလ်မှာ အထိုင် မကျ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်တယ်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်ကျတော့ အစိုးရ ဝှေ့ကြေးအထောက်အပံ့နဲ့လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်း အစီအစဉ် တစ်ခုမှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ မိချီဂန် ပြည်နယ် က ခေါ်တော့ ဖေဖေ မငြင်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ အလုပ်ကတော့ ဒင်းအတွက် ခေတ်မီ အစိုးရ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စည်ထောင် ပေးဖို့ပါ။ ဒါနဲ့ပဲ ဖေဖေဟာ ကိုယ် လုပ်နိုင်သလောက်

လုပ်ပေးဦးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်စေတနာနဲ့ ဆိုင်ရုံကို ပြန်ခဲ့ရ ပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုဟာ တာရှည်မခံခဲ့ပါဘူး။

ဂျိုးဇက်သည် စာကို အရေးရပ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ကို ကျောနှင့်မိ၍ထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ် ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ပြတိုက်တွင် သူတို့သားအဖ ဆုံမိခဲ့ကြစဉ်က အဖြစ်ကို ပြန်၍စဉ်းစားမိသည်။ ထိုစဉ်က သူ့သား ဂေရီ၏ ပြောပုံဆိုပုံများကို နားထောင်ရသည်မှာ သူ့ဇနီး တင်ပီသည် သူ့သမီး တူယက်အကြောင်းကို သူ့သားများအား အသိပေး ထားပုံ မပေါ်ဟု သူ အတိအကျ ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့သည်။

သူ ဆိုင်ရုံသို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားခဲ့စဉ်က အခြေ အနေကို ပြန်၍ သတိ ရလာပြန်သည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ဆိုင်ရုံ၌ နေရမည့် ခြောက်လမျှ ကာလအတွင်း သူ့သမီး တူ ယက်ကို ခြေရာခံမိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူ့အထင်သည် လွဲခဲ့လေသည်။ သူ ဆိုင်ရုံသို့ ရောက်သွားသော အခါ တူယက်အကြောင်းကို သိခွင့်ရလာခဲ့သည်။

တူယက်သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်အတွင်းက ညတစ်ညတွင် ရုတ် တရက် ပျောက်သွားသည်ဟုဆိုသည်။ တူယက်သည် သူ့ဗီ ယက်မင်း အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးနှင့်လက်ထပ်တော့မည်ဟု သူ့ဦးလေး တင်မ် မိသားစုထံ အကြောင်းကြားခဲ့သေးသည်။ ထိုနောက် တောခိုသွားပြီဟူသော သတင်းကို ကြားရကြောင်း ပြောပြ ကြ၏။

ဂျိုးဇက်အဖို့တော့ ထိုသတင်းများကို ကြားရပြီးသည် အချိန်မှစ၍ များစွာ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ သူ့ကြုံခဲ့ရသမျှသော ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်များသည် သူ့ စိတ်ကို နာကြည်းအောင် လုပ်နေသည့်နယ်ရှိသည်။ သူသည် ကုန် တီ နှင့် တယ် ပဲ လှောင် ဟိုတယ်ရွှေမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်ရမည်ကိုပင် ဝန်လေး သလို ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတရံ ဟိုတယ်ရွှေမှဖြတ်မိ၍ လန်း တို့ သားအဖ သေဆုံးခဲ့ရသည့် နေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ စိတ် နှလုံး မချမ်းမြေ့မှုသည် တိုး၍လာရ၏။ ထိုအခါ ဆိုင်ဂုံမှ အမြန်ဆုံး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလိုသော ဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ် လာခဲ့လေသည်။

နောက်ဘက်မှ ပေါ်လာသည့် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံ ကြောင့် သူ့ အတွေးစသည် ဖြတ်သွားသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက် သောအခါ ကြွေထည်ရွပ်ထုတ်စ်ခဲ၌ ဝတ်ဆင်ပေးထားသည့် အစိမ်းရောင် ရှေးဟောင်း နန်းတွင်းသူ ဝတ်စုံတစ်စုံကို ဖြုတ် ယူနေသည့် အိမာရဲလ်အား လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့ကြည့်နေမှန်း သိလိုက်သည့်အခါ အိမာရဲလ်က ပြုံးသည်။ ဝတ်စုံကို သူ့ ကိုယ် ဟင်ပတ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားသည်။

‘တစ်ခါတလေကျရင် အိမာရဲလ် စဉ်းစားမိတယ်။ အိမာ ရဲလ်ဟာ ဆရာ ဖာမြတ်တနိုး စုဆောင်းထားတဲ့ အရှေ့တိုင်း ပစ္စည်းတွေထဲက ပစ္စည်းလေးတစ်ခုဖြစ်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့’

အိမာရဲလ်က ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသံဖြင့် တမ်းတမ်းတတ ပြောသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိ၏။ ငိုချလိုက်တော့မည့် အရိပ်အငွေ့သည် အထင်းသားပေါ်

လျက်ရှိသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ် ဤအဝတ်အစားနှင့် ကျတော့ အိမာရဲလ်သည် အာရှသူ့စစ်စစ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။ ဂျိုးဇက်သည် အိမာရဲလ်အား အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေ သည်။

‘ပြန်အိပ်ချေတော့’ ဟု သူကပြောသည်။ ‘ဆရာ ဒီစာကို လက်စသတ်ရလိမ့်ဦးမယ်’

‘ဆရာ အနားမှာ မရှိရင် အိပ်မပျော်ဘူး’

‘ရအောင်အိပ်ပါကွယ်’ ဂျိုးဇက်က သူ့ စားပွဲဘက်သို့ ပြန် လှည့်လိုက်သည်။ အိမာရဲလ်သည် ဂျိုးဇက်အား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ထို့နောက် အိပ်ခန်း မှောင်ရိပ်ဘွင်း သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

‘ဖေဖေ တွေ့ရတာကတော့ မိချီဂန်ပြည်နယ် အုပ်စုဝင် အားလုံးကလဲ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားကြပုံ မခဝါပါဘူး’ ဟု စုရေးသည်။ သူ့ လက်သည် အရှိန်ရလာပြန်၏။

အဖွဲ့မှာ အားလုံး ပါမောက္ခ ငါးဆယ်လောက် ပါတယ်။ တချို့က အခြေခံပုဒေနှင့် ပြည်သူ့အုပ်ချုပ် ရေးစနစ်ကို ရေးဆွဲကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် အများစု ကတော့ ငိုဒင်နုအတွက် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထား တဲ့ လျှို့ဝှက်ရဲတပ်ဖွဲ့ကို လက်နက်တပ်ဆင်ပေးဖို့ သေ နတ်တွေ ကျည်ဆန်တွေ လက်ပစ်ဗုံးတွေနဲ့ မျက်ရည်ယို ဗုံးတွေ ပေးသွင်းနေကြတဲ့ ထောက်လှမ်းရေး သမား တွေလို ဘယ်အကာအကွယ်မျိုးတွေ ပေးရမလဲ ဆိုတဲ့ နည်းစနစ်တွေ စဉ်းစားရှာဖွေပြီး ရေးဆွဲကြရတယ်။

ဖေဖေတို့ အက်ဖ် ဘီ အိုင် ပုံစံမျိုးပေါ့။ သူတို့အနေနဲ့ စစ်တပ်အသွင်နဲ့ ဖွဲ့စည်းမယ့် ရဲတပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ တည်ထောင်ပေးဖို့လဲ ရေးဆွဲကြရတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီအုပ်စုရဲ့ အားထုတ်မှုဟာ ပြည်သူတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ဖို့ နိုင်ငံရေးနည်းနဲ့ မတော်မတရား ပြုဖို့ အတွက် လုပ်နေကြတယ်ဆိုတာထင်ရှားမနေဘူးလား။ အဲဒီတော့ ဖေဖေတို့ရဲ့ ကြီးပမ်းမှုမှန်သမျှဟာ ဒီမိုကရေစီ အဆောက်အအုံတွေကို ဖြိုဖျက်ပစ်ဖို့ လုပ်ပေးတာနဲ့ အတူတူပဲဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ခြောက်လအကြာမှာ ဖေဖေ အဲဒီအလုပ်ကထွက်လာခဲ့တယ်။ ဖေဖေ အနေနဲ့ အစကတည်းက ဒင်းအပေါ်မှာ သိပ်ပြီး မယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ အထင်လဲ မရှိခဲ့ဘူး။ သူဟာ သူ့ညီ ငိုဒင်နုလိုတော့ ယုတ်မာတဲ့အကျင့်စရိုက်မရှိဘူး။

ဥပမာပြရရင် သူ့ကိုယ်သူ လူချမ်းသာတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒါပေမယ့် အာဏာ ကျတော့ သိပ်မက်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ အာဏာတည်မြဲနေဖို့ဆိုရင် ဘာလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ လူစားတစ်ယောက်ပဲ။ အာဏာနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူဟာ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်စိတ်မျိုးရှိတယ်။ သူဟာ ခေါင်းခပ်မာမာလူစား။ ဖျောင်းဖျန်းချလို့ မလွယ်တဲ့လူစား။ ကွန်ဖြူးစီးယပ်ရဲ့ အယူဝါဒသဘောထားမျိုးနဲ့ သူ့မိသားစုဆွေမျိုးသားချင်းတွေအပေါ်မှာ သိပ်ပြီး သစ္စာစောင့်လွန်းတယ်။ အကျင့်ပျက်ပြား

နေကြတဲ့ သူ့ညီတွေနဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ မုန်းတီးရွံရှာမှုကို ခံနေရတဲ့ သူ့ခယ်မတို့ပြောသမျှကို မငြင်းဘူး။ သူတို့ လုပ်သမျှကိုလဲ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ပြီးကြည့်နေတဲ့ သဘောရှိတယ်။

သမ္မတဒင်းရဲ့ အခြေအနေကို အကောင်းဆုံးအရှင်းဆုံးနည်းနဲ့ ဖော်ပြရရင် သူဟာ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး အာဏာမက်မောလွန်းလှတဲ့ မိသားစုတစ်စုရဲ့ဒဏ်ကို အပြင်းအထန် အလူးအလှိမ့်ခံနေရတဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်ပဲ။

သားရဲ့မိတ်ဆွေ ဗီယက်နမ် စစ်အရာရှိတချို့ဟာ အလွန်မာနကြီးပြီး ဘဝင်မြင့်ကြတယ်လို့ ဆိုထားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကတော့ ဖေဖေဟာ ညိပ်မအံ့ဩပါဘူး။ ဗီယက်နမ် တောင်ပိုင်းသားတွေဟာ မျိုးရိုး အစဉ်အဆက်အရ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ အလွန် မြေဩဇာကောင်းတဲ့မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသမှာ နေရတဲ့လူတွေဆိုတော့ သူတို့ဘဝက အေးဆေးလွယ်ကူကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ သူတို့ဟာ သူတို့ဒေသထက်ပိုမိုပြီး ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ မြေတွေရှိရာ ဗီယက်နမ် အလယ်ပိုင်းနဲ့ မြောက်ပိုင်းဒေသက လူတွေလို မဟုတ်ဘူး။ ခြားနားကြတယ်။

ပြီးတော့လဲ တောင်ပိုင်းသားတွေဟာ ကိုလိုနီနယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ ဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ကြံခဲ့ရတဲ့ လူတွေ။ ပြင်သစ်တွေနဲ့လဲ ခိုးခိုးကပ်ကပ် ပူးပေါင်း

ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေ၊ ဒါ့ကြောင့်လဲ ယူတို့ရဲ့ ကိုလိုနီ အရှင်သခင်တွေကို အားကျပြီး အတုခိုးဖို့ပဲ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အပြိုင်အဆိုင်နေဖို့ အလွန် ဆန္ဒပြင်းပြကြ တယ်။

တောင်ဗီယက်နမ်က အရာရှိတွေရဲ့ သဘောသဘာဝ ကို ဥပမာတစ်ခု ပြရမယ်ဆိုရင် လူတန်းစားခွဲခြားတဲ့ နေရာမှာ အလွန်ပြင်းထန်ကြတယ်။ အရှေ့တောင်အာရှ က ယူတို့လို နိုင်ငံတွေထက်ပိုပြီး ပြင်းထန်တဲ့သဘောရှိ တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို စိတ်ထားမျိုးတွေ တစ် ဖက်က ရှိနေတာနဲ့အမျှ ယူတို့ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ နိုင်ငံ ခြားသား အရှင်သခင်တွေကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်တဲ့စိတ် ကလဲ ပြင်းထန်တယ်။ အဲဒီတော့ ဗီယက်နမ် တောင် ပိုင်းသားအရာရှိတွေဟာ လူတစ်ကိုယ်တည်းမှာ နှစ်စိတ် သုံးစိတ်ဖြစ်နေတဲ့ စက်ဝိုင်းရံနီးယား စိတ်ဆရာဂါသည် တွေနဲ့ တူနေတယ်။ ပိုတစ်ချိန်ကတော့ ယူတို့ အရှင် သခင်တွေဟာ ပြင်သစ်တွေ၊ အခုတော့ အမေရိကန် တွေပေါ့။ အဲဒီလူတွေက ယူတို့အတွက် ဓနဥစ္စာတွေ၊ အခွင့်အရေးတွေပဲ အခြားလူတွေထက် သာလွန်မြင့် မြတ်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးတွေရရှိလာအောင် လုပ်ပေးကြ တယ်လို့ ယူဆထားကြတယ်။

အခု ဖေဖေရှင်းပြတဲ့အချက်တွေဟာ နောက်တစ် ကြိမ် စစ်မြေပြင်ထွက်လို့ သမ္မတဒင်းရဲ့ တောင်ပိုင်း သား စစ်အရာရှိ ဗိုလ်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ

အဆင်ပြေပြေ နေသွားနိုင်အောင် အထောက်အကူဖြစ် ကောင်း ဖြစ်မှာပါ။

ဂျိုးဇက်သည် စာရေးရေးရပ်လိုက်ပြီး ဂေရီ၏စာကို ကောက် ချဲ့ဖတ်သည်။ ဗီယက်နမ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက် ကျဆုံးသွား သည့်အကြောင်း ရေးထားသည့် အပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ပြန်ချီဖတ်သည်။ ယူမျက်နှာတွင် စိတ် ထိခိုက်နေသည့် အရိပ်လက္ခဏာ ထင်ဟပ်နေသည်။ ထို့ နောက် သူသည် ယူရှေ့တည့်တည့်မှ နံရံဆီသို့ တွေ့ဝေငေးမောလျက်ရှိ ၏။ နောက် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သူသည် ဖောင် တိန်ကို ပြန်ကောက်သည်။ သို့သော်လည်း ရုတ်တရက် ချက် ချင်း မရေးနိုင်။ အတန်ကြာမှ ဆက်၍ရေးသည်။

ဗီယက်နမ်ဗိုလ်လေးတစ်ယောက် ကျဆုံးသွားတာ ကို မင်းရေးထားတာ ဖတ်ရတယ်။ ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက် ရပါတယ်။ ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုးတွေကို ဖေဖေရဲ့ ဘဝ ထဲမှာလဲ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ မင်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်အထိခံစားရမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ နားလည် သဘောပေါက်ပါတယ်။ မင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံနဲ့ ပြည်သူတွေအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတဲ့ သဘောထား ဝင်လာတာကိုလဲ ဖေဖေနားလည်ပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ နှလုံးသားက ဦးနှောက်ကို ပါ ယူပြီး ထွက်ပြေးမသွားအောင် သတိထားဖို့တော့ ဖေဖေ မှာပါ ၂၅၈။

အခုတစ်ခါ ဖေဖေ စည်းကမ်းတစ်ခုကို ပျောက်
ဖျက်ရဦးတော့မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အပြစ်လွတ်
အောင် မလုပ်ပါနဲ့လို့ မင်းပြောထားတဲ့ စည်းကမ်း
ချက်ပဲဆိုပါတော့။

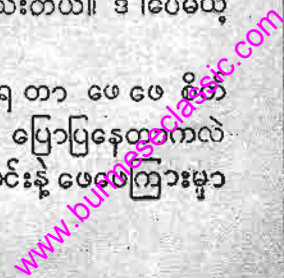
အခုအချိန်ကျခါမှ လွမ်းဆွတ်သတိရနေတဲ့ မိသား
စုကို ဖေဖေဘာကြောင့် စွန့်ခွာသွားခဲ့ရတာလဲ။ ဖေဖေ
မင့်အခုရောက်နေတဲ့ အသက်အရွယ်လောက်က မမျှော်
လင့်ဘဲ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စတစ်ခုကြောင့်ပါ။
ဖေဖေဟာ ဗီယက်နမ်အမတ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးနဲ့
လူငယ်ဘဝ မေတ္တာ ဗျှင်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့နာမည်က
လန်းတဲ့။ အဲဒီပွားကတော့ သစ်ခွပန်းကလေး တဲ့။
ချစ်စိတ်မှုန့်နေတဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေဟာ ဖေဖေ ကိုလက်
ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းခဲ့တယ်။ သူကလဲ သဘောတူတယ်။
နောက်ကျတော့ သူ့အဖေကြောင့် စိတ်ပြောင်းသွား
ခဲ့တယ်။ ဖေဖေကတော့ သူ့ကိုမေ့ပစ်နိုင်ဖို့ အတော်ကို
အားထုတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ မင်းအမေနဲ့
တွေ့ပြီး ဖေဖေတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်
ပစ်ဖိတ်စစ်ပွဲကြီးပြီးလို့ ဖေဖေဆိုင်ရုံကို ထပ်ရောက်သွား
တော့ လန်းနဲ့ထပ်ပြီး ဆုံမိခဲ့ပြန်ပါတယ်။

ဂျိုးဇက်သည်ခဏမျှရှုပ်ကာ အကျီလက်မောင်းဖြင့် မျက်ခုံး
ကို ပုတ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ဖဝါးများသည် လက်ဆီများဖြင့်
စိုထိုင်းစေးထန်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် လက်ဖဝါးများကိုအကျီ
၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အချိန်အတန်ကြာမျှ အပ်ထား
လိုက်သည်။

ဒီအကြောင်း မင့်ကို အခုလို ပြောပြနိုင်လိမ့်မယ်လို့
ဖေဖေလုံးဝ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ တကယ်လို့ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
နောက်တစ်ကြိမ်ရောက်လို့ လန်းနဲ့ အတွေ့မှာ ဖေဖေ
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ သမီး တစ်
ယောက်ရှိကြောင်း ဖေဖေသိခဲ့ရပါတယ်။ မင့်ရဲ့ ဖအေတူ
မအေကဲ့ နှမပေါ့။ သူ့နာမည်က တူယက်တဲ့။ ဖေဖေ
သိရချိန်မှာ သူ့အသက်ဟာ ရှစ်နှစ်ရှိနေပြီ။ သူ့ကို
အလွန်ဆင်းရဲတဲ့ ဗီယက်နမ်မိသားစုတစ်ခုဆီမှာ တိတ်
တဆိတ် မွေးထားတယ်လို့ လဲ သိခဲ့ရတယ်။

ဒီလိုသိလိုက်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဖေဖေ စိတ်ထဲမှာ
အဲဒီမိန်းကလေးအပေါ် တာဝန်မဲ့ခဲ့ပြီဆိုတဲ့ ခံစားမှု
ဟာ စွဲကပ်လာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဖေဖေဟာ မင်
မေမေနဲ့လမ်းခွဲပြီး လန်းကိုလက်ထပ်ဖို့နဲ့ မင်ရဲ့ညီမငယ်
ကိုပါ ဆက်လက် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်သွားဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအတွင်းမှာပဲ လန်းဟာ
သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ တူယက်ကလဲဖေဖေရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်
ကို ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဖေဖေသူ့ကို
မတွေ့ရတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆိုင်ရုံကိုရောက်
တုန်းက သူ့ကို ဖေဖေ ရှာခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်
မတွေ့ရတော့ဘူး။

ဒီအဖြစ်တွေကို ဖွင့်ဟ ပြောရတာ ဖေဖေ စိတ်
မကောင်းပါဘူး ဝေရီ။ ဖေဖေ ပြောပြနေတာကလဲ
တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းနဲ့ ဖေဖေကြားမှာ

ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ မပြေလည်မှုကလေးကို ပြန်ပြီး ပြုပြင် တည်ဆောက်ချင်လို့ပါ။ ဖေဖေအနေနဲ့ ကတော့ မင်းနဲ့ သာမကဘူး၊ မတ်နဲ့ပါ ပြေလည်သွား လိမ့် မယ် လို့ မျှော်လင့်မိတယ်။ မင့်အနေနဲ့ ဖေဖေ လို့ ဖခင်တစ်ဦးရှိ မေတ္တာဟာ သိပ်ပြီး တန်ဖိုးမရှိပါဘူးလို့ ခံစားနေရ ပေမယ့် မေတ္တာဆိုတာကတော့ တည်ရှိနေတာပါပဲဆို တဲ့အသိလောက်ဝင်လာချင် ဝင်လာလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ကတော့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ပြီးတော့လဲ ဖခင်တစ် တစ်ယောက်ရှိ မေတ္တာဆိုတာ အခြားမကြီးမားလျက် ပဲဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ထင် ပါ တယ် ဂေရီ။

ဒီစာရေးလိုက်ရတဲ့အတွက် ဖေဖေမှာ အားအင် ကုန်ခန်းသွားသလို ခံစားရပါတယ်။ ဖေဖေ အနေနဲ့ မနက်လေးနာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်ပေမယ့် အရက်ပြင်းပြင်း လေး ကပ်ခွက်တစ်ဖလားတော့ မော့လိုက်မှ ဖြစ်တော့ မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ နောက်တစ်ကြိမ် မင့်ဆီကစာ ဖေဖေ ဆီ ရောက်မလာသေးမီ ကြားကာလအတွင်းမှာ မိမိကယ်ကိုမိမိ ဘေးမသိရန်မခအောင် သတိပီရိယနဲ့ နေပါ။ ထိုင်ပါ။ လုပ်ပါ။ ကိုင်ပါလို့ ဖေဖေမှာပါရစေ။

ဂျိုးဇက်သည် အတန်ကြာမျှ ဝိုင်၍ စဉ်း စား နေ သည်။ ထို့နောက် စာအောက်ခြေတွင် အချစ်များစွာဖြင့် ဖေဖေ ဟု ရေးလိုက်ပြီးမှ လက်မှတ်ထိုးလိုက်လေသည်။

သူသည် စာရွက်ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး မျက်စိများ ကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ မီးဖိုခန်း ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အိပ်ခန်းတွင်းမှ အီမာရဲလ်ပြန်ထွက်လာပြီး သူ့စားပွဲဘေး၌ရပ်ကာ သူ့အား လှမ်းကြည့်နေသည်ကို မြင် လိုက်ရ၏။ အီမာရဲလ်၏လက်ထဲတွင် ဘောင်တပ်စာတ်ပုံတစ်ပုံ ကိုင်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ အီမာရဲလ်သည် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာပြီး သူ့ရွှေတည့်တည့်မှ ပိတ်၍ရပ်လိုက်သည်။

‘ဒီကိုစပြီး လာတဲ့နေ့ကစပြီး ဒီနေ့ထိ အီမာရဲလ်ဟာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အပျော်ဆုံး လူတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုကျတော့ အီမာရဲလ်ထင်တာ လွဲနေပြီ’ အီမာ ရဲလ်က လက်ထဲမှ စာတ်ပုံကို သူ့ဘက်သို့ ထိုးပေးသည်။ ‘ဒီပုံ ဟာ ဆရာတွေ့တွေ့နေတဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ပုံမဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်က တူယက်၏ခေါတ်ပုံကို တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေ သည်။

‘ဘောင်တပ်ထားတဲ့ ခေါတ်ပုံတစ်ပုံကို ဘာပြုလို့ အံ့ဆွဲမှာ ထည့်ပြီး သိမ်းထားရတာလဲ။ ပြီးတော့ ပုံကို မမြင်စေချင်လို့ လားမသိဘူး မျောက်ထားသယ်’

‘အဲဒါ ဆရာ့သမီးပုံ’ဟု ဂျိုးဇက်က အီမာရဲလ်လက်ထဲမှ စာတ်ပုံကို လှမ်းယူပြီး ပြောသည်။ ‘သူ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ကိုးနှစ်က နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အခုကျတော့ သူ့ပုံကိုမြင် တိုင်း ရှင်ထံမှာ နာရလွန်းလို့’

သူသည် ဓာတ်ပုံကို သူ့နေရာသို့ ပြန်ထားရန် အခန်းတစ်
ဖက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ နောက်သို့ ပြန်လှည့် ကြည့်
လိုက်သည့်အခါ အိမာရဲလ် ခေါင်းငိုက်ဆိုက် ကျနေသည်
ကို မြင်ရ၏။ ချက်ချင်းပင် အိမာရဲလ်၏ပခုံးများသည် လှုပ်
လာပြီး မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည်ကိုတွေ့
လိုက်ရ၏။

အိမာရဲလ်အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး အဝတ်များဝတ်ကာ
အပြင်သို့ ထွက်သွားချိန်အထိ သူသည် စာပုံအံ့ဆွဲကိုမူ့၍ ရပ်နေ
သည်။ အပြင်မှ မော်တော်ကားသံ ကြားခါမှပင် သူသည် သူ
၏ စာရေးစားပွဲဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ညသည် ငြိမ်ဆိတ်လှ၏။
သူသည် ဝေရီထံ ရေးထားသည့်စာကို ပြန်ဖတ်သည်။ နောက်
ဆုံး စာမျက်နှာများသို့ ရောက်သောအခါ သူ ရင်ထဲတွင် ရှက်
စိတ်ဝင်လာသည်။ သူသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ အချိန်
အတော်ကြာမျှ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံး
များကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စာရွက်များကို ကောက်
ယူလိုက်ပြီး အစိပ်စိပ် အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဆုတ်ပြဲကာ စက္ကူ
စုတ်များ ထည့်သည့် ခြင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

(၁၂)

တကယ်လို့ မကြာခင် အချိန်ကာလအတွင်း ဗီယက်နမ်မှာ
အစိုးရ အဖွဲ့သစ်တစ်ဖွဲ့ ပြောင်းသွားမယ်ဆိုရင် အမေရိကန်
အစိုးရအနေနဲ့ ဘယ်လို တဘောထားမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်
သိချင်တယ်

အရပ်ထောင်ထောင်မောင်း၊ လူလုံးလူဖန် သန်မာထွား
ကျိုင်းလှသော ဗီယက်နမ် တပ်မှူးချုပ်က ဝိုင်းရှားမင်းအား
ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောနေသည်။

ကျွန်တော် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဗိုလ်ချုပ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်ကတော့ တိုင်းပြည် အခြေအနေ တစ်နေ့တခြား ဆိုး
ရွားလာနေတယ်ဆိုတာ တခြားလူတွေထက်ပိုပြီး သိနေတယ်။
စစ်ရေးအရ ကျေးရွာတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းကလဲ မြစ်ဝ
ကျွန်းပေါ်ဒေသတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေပြီ။ အစိုးရ
ကလဲ ပြည်သူတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုကို မရတော့တူး။ အချိန်မီ

တစ်ခုခုမလုပ်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဗီယက်ကောင်းတွေနဲ့ တိုက်နေတဲ့စစ်ယာ ရွှားမှာပဲ

လေးနက်သောစကားများကို ပြောနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဗိုလ်မှူးချုပ် ဝေါင်ဗန်မင်း၏ မျက်နှာကတော့ သူ့ အကျင့် အတိုင်း ပြုံးလဲဖြဲဖြဲ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျပန် တစ်ယောက်၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုကြောင့် ပြုတ်ထွက်သွားသည့် ရွှေသွားတစ်ချောင်းမှ တစ်ပါး အမြားသွား အားလုံးသည် အဖွေးသားပေါ် လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဂျပန်၏ လက်ချက်ဖြင့် ပြုတ်ထွက်သွားခဲ့သည့်သွားကို တမင်သက်သက် ပြန်မစိုက်ဘဲ ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်မင်း၏ အရပ်သည် ခြောက်ပေ နီးပါး ရှိ သည်။ အရိုးအဆစ်ကြီးမားပြီး ပိန်ရှည်ရှည်ကြီးဖြစ်သည်။ ဗီယက်နမ် များထဲတွင် ရှားမှရှားဆီသည့် ဘရပ် အမောင်းနှင့် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်မျိုး ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်သဖြင့် လူအများက သူ့ အား ချစ်စနိုးဖြင့် 'လူထွားကြီးမင်း' ဟု အမည်ပေးထားကြသည်။ သူသည် ပြင်သစ် စစ်တက္ကသိုလ်နှင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု လီပင်ဝေ့၊ သီတပ် စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရေးကျောင်းမှ တွဲရလာ သာဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်မင်းသည် အလွန်ဖော်ရွေပြီး သဘော ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ အား ဗီယက်နမ်ဘာသာဖြင့် ပြောင်နောက်၍ ခေါ်ကြသည့် 'ဘီအို' ဟူသော နာမည်ကိုပင် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် လက်ခံသူ ဖြစ်သည်။ 'ဘီအို' ဟူသော စကားလုံးမှာ 'ကိုလူဝ' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။

ဂိုင်းရှားမင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်မင်းနှင့် လူချင်း တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံ စကားပြောရန်အတွက် ဆိုင်ဂျီမြို့လယ်ရှိ လူသွားလူလာ

လူဝင်လူထွက်နည်းသော သွားကုဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ဆေး ခန်းသို့ ချိန်းခဲ့သည်။ ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တံခါးတစ်ပေါက်စီမှ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဂိုင်းရှားမင်း ရောက်သွားချိန်တွင် လူထွားကြီးသည် သွားစိုက် ကုလားထိုင်၌ နေရာယူပြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ လေသည်။

'ကျွန်တော် တာဝန်က ဗိုလ်ချုပ်ပြောတာ နားထောင်ပြီး တိုတစ်ဖက်ကို ပြန်ပြောပြရုံပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒါကို ဗိုလ်ချုပ် နား လည် သဘောပေါက်ထားပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်' ဟု ဂိုင်းရှားမင်းက ပြောသည်။ 'အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘာမှ မပြောဘေးခင် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ်သိဖို့ လို ပါလိမ့်မယ်၊ ဥပမာဆိုပါတော့၊ ဗိုလ် ချုပ် ကို ထောက် ခံ တဲ့ တခြား ဗိုလ်ချုပ်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ လက်ရှိ လူမှုတ ခင်းရှိ အစိုးရ ပြောင်းပစ်ဖို့ ဘယ်လိုအစီအစဉ်မျိုး လုပ်မှာလဲ ဆိုတာ မျိုးတွေ သိထားမှ ဖြစ်မှာပါ'

ဗီယက်နမ်ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ပေါင်းများစွာကြာမျှ စီ အိုင်အေ ဂိုင်းရှားမင်း၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ အကဲခတ်နေ သည်။ ဂိုင်းရှားမင်းကတော့ အခုအချိန်ထိ မထိုင်သေး။ ဗိုလ် ချုပ် မင်းက ပြုံးသည်။

'ကျွန်တော်တို့မှာ ဖြစ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်း သုံးခု ရှိတယ်၊ ပထမနည်းလမ်းက သူ့ညီ ငိုဒင်နဲ့ ငိုဒင်ကန်းတို့ကို သတ်ပစ် လိုက်၊ ဒင်းတစ်ယောက်ထဲရဲ့ လက်တွင်းမှာပဲ အာဏာရှိပစေ၊ ဒီ နည်း လမ်း က လုပ် လို့ အ လွယ် သုံး နည်း ပဲ၊ ဒုတိယလမ်း က ကျွန် တော် တို့ လက် အောက် မှာ ရှိ သ မျှ တပ်တွေ အား

လုံးနဲ့ ဆိုင်ရုံကို ပိတ်ဆို့ ပြီးလှုပ်ရှားဖို့ပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် တတ်ယနည်းကို သုံးရမယ်။ ဒီနည်းက ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေနဲ့ အစိုးရ သစ္စာတော်ခံတပ်တွေ ဆိုင်ရုံမှာ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ကြဖို့ပဲ။ အဲဒီအစီအစဉ်အရ လုပ်ရင်တော့ မြို့တော်ကို အပိုင်းလိုက် ခဲ့ပစ်ပြီး တစ်ပိုင်းစီ ရှင်းပစ်ရလိမ့်မယ်။ မင်း စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။ ‘ငိုဒင်နုအနေနဲ့ သူနဲ့ သူ့အစ်ကိုအပေါ် သစ္စာခံမယ့် တပ်သား အရေအတွက် ငါးထောင်ရှိတယ်လို့ တွက်နိုင်လိမ့်မယ်။ ဒီထက်တော့ မပိုဘူး’

ဗိုလ်ချုပ်မင်းကတော့ အပြုံးမပျက်သေး။ ‘ဂိုင်းရှားမင်း၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့် တုံ့ပြန်မှုကိုစောင့်လျက်ရှိသည်။ ‘ဒီအစီအစဉ် သုံးမျိုးထဲက ဘယ်အစီအစဉ်ကို အကြိုက်ဆုံးလဲဆိုတဲ့ အဖြေမျိုးရဖို့ မျှော်လင့် နေ တယ် ဆို ရင် တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စောစောပိုင်းကတည်းက ဒီနေရာမှာ တွေ့ပြီးကြပြီပေါ့။ အခုဟာက... ‘ဂိုင်းရှားမင်းက လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောသည်။

လူထွားကြီးမင်းက လက်တစ်ဖက် ယမ်း လိုက် သည်။ ‘ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ အဓိကအချက်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အစိုးရအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကို အနှောင့်အယှက် မပြုပါဘူးဆိုတဲ့ အာမခံချက်တစ်ချက်ပဲ။ အဲဒီအချက် ခင်ဗျား ဆီက ရချင်တယ်။ အဲသလောက်ရရင် လုံလောက်ပြီ။ ခင်ဗျား တို့ဘက်က တိုက်ရိုက်ပါဝင် လှုပ်ရှားတာမျိုး ကျွန်တော်တို့ မမျှော်ဘူး’

ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ်က အခုထက်ထိ ဘယ်သူ့တွေ့ပါကြ မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကို အသိမပေးသေးဘူးလေ’

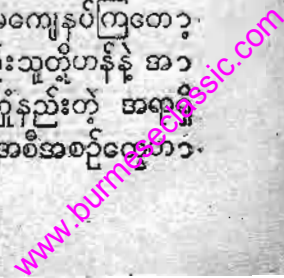
‘စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံး ပူးတွဲကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးချုပ်ထရန် ဗန်ဒွန်း၊ စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံး ပူးတွဲကော်မတီအရာရှိ ဗိုလ်မှူးချုပ် သန်သီအင်ခိုင်၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးချုပ် ကင်း...၊ ပြီးတော့... ကျွန်တော် ဆက်ပြောဖို့ လိုဦးမလား’

ဂိုင်းရှားမင်းက သူ့အကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်တစ် အုပ် ဆွဲထုတ်ပြီး နာမည်ကို ရေးမှတ်သည်။ ထို့နောက် မေ့ ကြည့်သည်။

ကျွန်တော် မေးပါရစေ၊ အခုမှ ဘာပြုလို့ ဒီလောက် အရေးတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ဘာပြုလို့ ဝါရှင်တန်သဘော ထားကို အမြန်ဆုံး သိချင်နေရတာလဲ၊ ဩဂုတ်လ ကုန်ခါနီး လောက်ကဗိုလ်ချုပ်ဘက်က လှုပ်ရှားမှု တစ်ခု တိတိကျကျလုပ် လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေကြတာ၊ ဒါပေမယ့် တနင်္ဂနွေငါး ပတ်တိတိ ဘာမှဖြစ်မလာဘူး’

လူထွားကြီးမင်းက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

‘အခက်အခဲတွေက အများကြီးပဲ၊ ပထမ တစ် ချက် က ကျွန်တော် ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စောင့်ကြည့်တာ ခံနေရ တယ်။ လက်အောက်အရာရှိငယ်တချို့ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့် ဘဲ အဖမ်းခံရတယ်။ ဒါပေမယ့် သီတင်းပတ် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပဲ အခြေအနေတွေ ပြောင်းလာပြန်တယ်။ မြေလျင် တပ်ရင်းက တပ်မှူးတွေသာမကဘူး၊ တပ်ရင်းတွေက တပ်မှူး တွေနဲ့ တပ်ခွဲမှူးတွေကပါ အစိုးရအပေါ် မကျေနပ်ကြတော့ ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့အားလုံးက သူတို့နည်းသူတို့ဟန်နဲ့ အာဏာသိမ်းဖို့ စီစဉ်လာကြတယ်။ အတွေ့အကြုံနည်းတဲ့ အရာရှိ တွေရဲ့ တဇွတ်ထိုး တလောက်ကန်း မိုက်ရှူးရဲအစီအစဉ်တွေဟာ’

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေအတွက် အန္တရာယ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်
လာနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့က အခုချက်ချင်း
လုပ်စရာရှိတာကို မြန်မြန်လုပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်’

‘တကယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်တို့လုပ်ငန်း အောင်မြင်လို့ ငိုဒင်နဲ့
ငိုဒင်ဒင်းတို့ ကျသွားပြီ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း အခြေ
အနေက ဘယ်လိုရှိမလဲ’ဟု ဂိုင်းရှားမင်းက မေးသည်။

‘ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ နိုင်ငံရေးအက်မှာ ကြီးမြင့်
ချင်တဲ့စိတ် မရှိပါဘူး’ဟု မင်းကပြောသည်။ ‘တခြား စစ်
အရာရှိတွေအနေနဲ့လဲ ကျွန်တော် လိုပါပဲ။ အာဏာသိမ်းပြီး
တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အစိုးရအဖွဲ့ကို အဆင့်နှစ်မျိုးထားပြီးပွဲ
မယ်။ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်အစိုးရရဲ့ သမ္မတအဖြစ်နဲ့ စစ်
ကော်မီတီကို ဦးစီးမယ်။ အရပ်သားတွေ အများဆုံးပါဝင်မယ်
ဝန်ကြီးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့နိုင်အောင် ကြီးကြပ်ပေးမယ်။ ကျွန်တော်
ရဲ့တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်က အခုဆင်နွှဲနေတဲ့ စစ်ပွဲကို
အောင်မြင်အောင် တိုက်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီဘစ်ခက်တော့ လုပ်
ရှုပ်မိမယ်။ အခုလောလောဆယ်ပေးနေတဲ့ ပုံစံအတိုင်း အဖေ
ရိကန်က စစ်ရေးနဲ့ စီးပွားရေးအကူအညီ ဆက်ပေးရမယ်’

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် တလက်လက် တောက် လာ သည်။
ကုလားထိုင်တွင် မှီနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

‘အခုပေးနေတဲ့ တစ်နေ့ဒေါ်လာ တစ်သန်းခွဲနဲ့နန်းအတိုင်း
ဆက်ပေးရမယ် မစ္စတာရှားမင်း၊ ကဲ အခုဆိုရင် ခင်ဗျားကို
ကျွန်တော်မေးနေတဲ့ မေးခွန်း အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ နား
လည်လောက်ပါပြီ’

ဂိုင်းရှားမင်းက ဗီယက်နမ်ဗိုလ်ချုပ်၏ မျက်နှာကို စိတ်ဝင်
တစား ကြည့်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မင်းသည် အသက်လေးဆယ့်
ခုနစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။ သူ့အကြည့်တွင် ဖော်ရွေခြင်းနှင့်
ရက်စက်ကြမ်းတမ်းခြင်းဟူသော မတူညီမှုနှစ်ခု ပေါင်းစပ်ပါ
ဝင်နေသည်ဟု ထင်သည်။ သူ သိထားရသမျှဆိုလျှင် မင်းသည်
လက်ရှိရာထူးကို လက်ခံပြီး မကြာခင်မှာပင် သမ္မတဒင်းအတွက်
ဖွဲ့စည်းထားသည့် ဘင်ဆူးယင်ဂိုဏ်းနှင့် ဟွာဟွာဂိုဏ်းများ၏
ခါးပိုက်ဆောင်တပ်များကို ချေမှုန်းသုတ်သင်ပစ်ခဲ့သည်။ ဤ
လုပ်ရပ်ကြောင့် သူသည် ချက်ချင်း နာမည် ကျော်ကြားလာ
သည်။ ရိုးရိုးစင်းစင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း လုပ်စရာ
ရှိလျှင် မိုက်တီမိုက်ကန်းလုပ်တတ်သည့် လူတစ်ယောက်ဟုလည်း
အသိအမှတ် ပြုလာခဲ့ကြသည်။

ဂိုင်းရှားမင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်မင်းနှင့် ယခင်က နှစ်ဦးချင်း
တွေ့ဖူးခဲ့သည်မဟုတ်။ အခုလို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရခြင်းသည်
ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ သူ့ပုံပန်းကိုကြည့်၍ ဖော်ရွေခြင်း
နှင့် ကြမ်းတမ်းခြင်း ဟူသော ဆန့်ကျင်ဘက်အရာနှစ်ခု ပေါင်း
စပ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်မှန်း စိတ်ထဲကသိနေသည်။ ထို
အရည်အသွေး ပေါင်းစပ်တည်ရှိမှုသည် သူ့လက်အောက်ရှိလူ
များအား စုစည်းနိုင်စွမ်း ရှိနိုင်သည် ဟုလည်း ခန့်မှန်း၍ရ
သည်။

ထို့ပြင်လည်း လွန်ခဲ့သော ဆယ်လခန့်က သမ္မတဒင်းက
မင်းအား ‘သမ္မတ၏ စစ်အကြံပေး’အဖြစ် ခန့်အပ်ကာ သူ့နန်း
တော်၌ ရုံးထိုင်စေခဲ့သည့်အချက်ကို ဂိုင်းရှားမင်း သတိရလာ
သည်။ တကယ်တော့ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော ရာထူးတစ်ခုကို

၅၁၀ မောင်ထွန်းသူ

ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အရည်အသွေးရှိသော ဝိုင်ချုပ်တစ်ဦးအား ဩဇာအာဏာကြီးမားလာနိုင်မည့်နေရာ မှုလိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ဖယ်ထုတ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါလော။

‘ကနေ့ကျွန်တော် ဒီကိုမလာခင်မှာ ဝိုင်ချုပ်ဘာပြောမယ် ဆိုတာ ကြိုပြီး သိထားတာမဟုတ်ပါဘူး။ အမေရိကန်အစိုးရ က ဝိုင်ချုပ်ရဲ့ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်မှာ ဝင်ပြီး မနှောင့်ယှက်ရေး နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ အဖြေတိုတိုကျကျပေးနိုင်ဘဲ အာဏာ ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး’ ဟု ဂိုင်းရှားမင်းက ပြန်ပြောသည်။

‘အခုဝိုင်ချုပ်ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကို ကျွန်တော် အထက် အရာရှိတွေဆီ တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြီး အစီရင်ခံပါ့မယ်။ ဒီအစီ ရင်ခံစာဟာ အိမ်ပြုတော်ကို တိုက်ရိုက် ရောက်သွားလိမ့်မယ်ဆို တာ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်။ စိတ်ချပါ’

‘အဲဒီအစီရင်ခံစာဟာ ဂျီအာလောင်း နန်းတော် ဒုတိယ ထပ်က တိရစ္ဆာန်ခေါင်းတွေ ချိတ်ထားတဲ့ ရုံးခန်းထဲကိုလဲ ရောက်သွားမှာပဲမဟုတ်လား’

မင်းက ခပ်အေးအေးလေးသံဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ သော်လည်း အမူအရာကတော့ ပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ။ ဝိုင်း စက်စက်မျက်နှာထက်မှ မျက်လုံးများတွင် သံသယအရိပ်အငွေ့ များ ထင်ဟပ်နေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဝီအိုင်အေ အရာရှိချုပ်ဟာ ဝိုင်ခင်နဲ့ သူ့ မိန်းမ ရဲ့ အတွင်းလူတစ်ယောက်လို့ အများကပြောနေကြတယ်’

မင်းက စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်သည်။

‘ပြီးတော့ တခြားနိုင်ငံခြား ကိုယ်စားလှယ်တွေလဲ သူ့ ရုံးခန်းထဲကို မကြာခဏဝင်ထွက်သွားလာနေတာ တွေ့နေကြ

ရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဗိုလ်ချုပ်တွေနဲ့ ကျုပ် ကိုယ်တိုင် တစ်ခါတလေ နဲ့ သူ့ မိန်းမ မဒမ်နုတို့ဟာ ဝီအိုင် အေရဲ့ လခစားတွေလို့တောင် ထင်မိကြတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ ဝီအိုင်အေအရာရှိချုပ်ဟာ ဒီနေ့ပဲ ဆိုင်ဂုံက ထွက်သွားပါတယ်။ လူ့အလုပ်ခွင်မှာ မရှိဘူး’ ဟု ဂိုင်းရှားမင်း က ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဒီအချက်က ကျုပ်မေးခွန်းအတွက် ပြည့်စုံလုံ လောက်တဲ့အဖြေ မဟုတ်သေးဘူးလေ’

‘ခင်ဗျားဟာ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထူးခြားတဲ့အရည်အသွေးရှိတယ်လို့ ကျော်ကြား နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ သမ္မတဒင်းနဲ့ သိပ်ပြီး ရင်းနှီး တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ သံအမတ်ကြီး နိုလ်တင်ကို မကြာ သေးခင်က ပြန်ခေါ်လိုက်တာကို ခင်ဗျား သတိမထားမိဘူး လား။ တုရားကျောင်းတွေထဲကို စစ်တပ်တွေ ဝင်မှုပြီးတဲ့ နောက်တစ်ရက်မှာ သမ္မတကနေဒီက ဟင်နရီကေဘော့လော့ဂျ် ကို သံအမတ်ကြီးအဖြစ် အစားထိုး ခန့်ထားလိုက်တာကော ခင်ဗျား မှတ်မိပါသလား။ သံအမတ်ကြီး လော့ဂျ်ကလဲ သူ့ဒီကို ရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး ကနေ့အထိ သမ္မတဒင်းနဲ့ ကင်းကင်း ရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် နေတာကိုတော့ ခင်ဗျားသတိထားမိလိမ့် မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဝီအိုင်အေရဲ့ ဌာနေ ကိုယ်စားလှယ် အရာရှိချုပ်ကိုလဲ သံအမတ်ကြီး လော့ဂျ်ရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက် အရ တာဝန်ကရပ်သိမ်းပြီး ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ဒီအချက်တွေဟာ ဝီ ဝေပေါင်းပြီး ကြည့်လိုက်ရင် ဘာကိုဦးတည်နေတယ်ဆိုတာ သိ လောက်ပါတယ်’

‘အခုထက်ထိ ခင်ဗျား ကျွန်တော် မေးခွန်းကို ရှောင်နေ
ဘုန်းပဲ မွန်စိယာရှားမင်း’

‘တစ်ခါတလေကျရင်....’ ဟု ဂိုင်းရှားမင်းက တည်ငြိမ်
သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဒီအတိုင်းပဲ အမေရိကန်
ပြည်ထောင်စုအပေါ်မှာ ယုံကြည်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်ဗိုလ်ချုပ်’
မင်းသည် သွားစိုက်ကုလားထိုင်ကိုကျောနှင့် ပြန်မို့လိုက်ပြီး
ချက်နှာကြက်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ကုလားထိုင်လက်တင်
များအပေါ်မှ သူ့ လက်များသည် တလှုပ်လှုပ်။

‘တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ စွန့်တော့မယ်လို့ ဆုံး
ဖြတ်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ချင်း နောက်ထပ် ပြန်တွေ့ကြဦး
မှာပဲ’ ဟု ဂိုင်းရှားမင်းအား မကြည့်ဘဲပြောသည်။ ‘ကျွန်
တော် နားလည်သလောက်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်
တော် ပြောပြခဲ့တဲ့ကိစ္စအပေါ်မှာ ခင်ဗျားအစိုးရရဲ့ ကိုယ်စား
အာထင်မြင်ချက် ဘာသဘောထားမှ မပြောနိုင် မဝေဖန်နိုင်
ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အယူ
အဆနဲ့ သဘောထားကိုတော့ ပြောပြနိုင်မှာပေါ့’

‘ကျွန်တော် ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ထင်မြင်ချက်တွေပေးဖို့ ကျွန်တော်
ကို လစာပေးထားတာ မဟုတ်ပါဘူးဗိုလ်ချုပ်မင်း’ ဟု ဂိုင်းက
ပြောင်ပြောင်ပင် ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်’ ဟု ဗိုလ်ချုပ်မင်းက အား
မရှိဘဲ ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော် အဲဒါကို ကောင်း
ကောင်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောလိုတဲ့ သဘော
တကယ်လို့ ခင်ဗျားသာဆိုရင် အမြင် ဘယ်လိုရှိမလဲလို့
မေးတဲ့သဘောပါ’

ဂိုင်းက သွားစိုက်ခုံနားသို့ ကပ်သွားသည်။ မင်းကတော့
သူ့အနားသို့ ရောက်လာသည့် အမေရိကန်အား သံသယမကင်း
သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘ဗိုလ်ချုပ်ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်သတင်း
တချို့ ကျွန်တော် ပေးလိုက်မယ်၊ အခု ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်
ကြေးနန်းနှစ်စောင် ဖတ်ပြမယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ဂိုင်းရှားမင်း၏လက်သည် အတွင်းအိတ်
ကပ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်နှစ်ခေါက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

‘ပထမတစ်စောင်က ဩဂုတ်လ ၂၉ ရက်နေ့က ဝါရှင်တန်
ကို သံအမတ်ကြီး ကေဘော့လော့ဂျီ ရိုက်ခဲတဲ့ ကြေးနန်း၊ သူ့
ကြေးနန်းက ဒင်းအစိုးရကို ဖြုတ်ချပစ်ဖို့ လမ်းကြောင်းကလွဲ
ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာမပျက်စေမည့် လမ်းကြောင်း မရှိတော့ပါ။
ဗိုလ်ချုပ်များက အာဏာသိမ်းရေး အခွင့်အလမ်းမှာ ဝီယက်
နမ် အရာရှိများအပေါ် တည်မှီနေပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်
စေ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဗိုလ်ချုပ်များ လုပ်စရာရှိသည် အမြန်
ဆုံး လုပ်သွားအောင် တွန်းအားပေးဖို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်
သွားသင့်ပါသည်’ ဂိုင်းက ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး ကိုလူထွား
မင်းအား ကြည့်သည်။ ‘ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျွန်တော်ဖတ်ပြော
ရှင်းရဲ့လား၊ ဒါလောက်ဆို မလုံလောက်သေးဘူးလား’

မင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသော်လည်း မျက်မှောင် ကုတ်ထား
ဆဲ။ ‘အဲဒါက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ ဩဂုတ်လ ၂၉
ရက်က ရပ်တည်ချက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သမ္မတဒင်းက အခု သူ့
ခယ်မ မဒမ်နဲ့ နိုင်ငံခြား လွှတ်ခဲ့တယ်၊ သူ့ညီ တွေးမြိုက်
ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းချုပ်လဲ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတယ်၊ အခုလော

လောဆယ် အိမ်ပြုတော်မှာ ခြေရှုပ်နေတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေ တွေနေရပြီ

ဂိုင်းက နှုတ်ဖြင့်မဖြေ။ သူ့လက်ထဲမှ ဒုတိယစာရွက်ကို ဗီယက်နမ်ပိုက်ချုပ်အား ဖြန့်ပြသည်။

‘ဒုတိယကြေးနန်းက ဒီနေ့ အောက်တိုဘာ ၅ ရက် နေ့စွဲနဲ့ ပို့တာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီ အနည်းငယ်အတွင်းကမှ ဆိုင်ဂိုကို အိမ်ဖြူတော်က ပို့တဲ့ကြေးနန်း၊ ကြေးနန်းက ခေါင်းဆောင်မှု ပြောင်းလဲရေးအတွက် သံအမတ်ကြီး၏ လျှို့ဝှက်သော ကြီးကြပ် လမ်းညွှန်မှုနှင့်ကြီးပမ်းမှုကို အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်သင့်သည့်ဟူသော ထောက်ခံအဆိုပြုချက်ကို သမ္မတကြီးက သဘောတူသည်။ သို့သော်လည်း ယင်း အားထုတ်ကြီးပမ်းမှုဟူသမျှသည် မိမိအာဏာမှ ငြင်းဆိုနိုင်သော အခြေအနေ ရှိစေရမည်’

ဂိုင်းက သွားစိုက်ခုံ မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကြေးနန်းစာများကို ကျကျနနခေါက်ကာ သူ့အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။

ဒီကြေးနန်းတွေက ခင်ဗျား လိုချင်နေတဲ့ ဝါရှင်တန် သဘောထားကို ပေးနေတယ် မဟုတ်လား

မင်းက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံးသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မွန်စီယာရှားမင်း၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ကြတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းကို မနှောင့်ယှက်ရေးနဲ့ အကူအညီ ဆက်ပေးရေးကိစ္စတွေအတွက် အခုတက်ပို့ပြီး ခိုင်မာတိကျတဲ့ အာမခံချက်တွေ ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို အလွန် ကျေးဇူးတင်ရ

ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကို တယ်လိုဆက်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်ဆိုတာကိုပါ ဆွေးနွေးနိုင်ကြပါလိမ့်မယ်’

‘အခု ဗိုလ်ချုပ်ပြောတာတွေကို တစ်လုံးမကျန်အသေးစိတ် အစီရင်ခံပါ့မယ်’ ဟု ဂိုင်းက ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

‘ရလာတဲ့ အဖြေတွေကိုလဲ အမြန်ဆုံး ပြန်ပေးပါ့မယ်’

‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့အမြန်ဆုံးထပ်တွေ့ဖို့ ကျွန်တော်စောင့်နေမယ်’

ဗိုလ်ချုပ်မင်းသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထမို့မပြင်သေး။ ဂိုင်းရှားမင်းကသာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အပြင်စင်ကြံမှု တံခါးကို သူ့ ကိုယ်ပိုင်သောဖြင့်ဖွင့်၍ ထွက်ကာ မြို့လယ်ရှိ ဗဟိုဈေးဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့လျှောက်သွားနေခိုက်မှာပင် အော်သံဟစ်သံများ ကြားရသည်။ သူ့လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် လူစုလူဝေးသည် များလှသည်မဟုတ်။ လူအုပ်၏ ခေါင်းများအထက်တွင် တလူလူဘက်သွားနေသည့် မီးခိုးများ။ သူ့အနီးသို့ ရောက် သွားသော အခါ ပယက်ဖောင်းပေါ်၌တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကိုမြင်ရသည်။ ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံးများသည် မီးစွဲလောင်ထားသဖြင့် မည်းနက်နေကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး သစ်ကွမ်ဒပ်၏နေ့က ပဉ္စမမြောက် မီးလောင်တိုက်သွင်း၍ အသေခံသွားသည့် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးပေတည်း။

(၁၃)

နိုဝင်ဘာ ၁ ရက် သောကြာနေ့ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်စာစားချိန် ဖြစ်သဖြင့် လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် လူသွားလူလာ ကင်းမဲ့ ကာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ လမ်းမကြီးများတစ်လျှောက်ရှိ မန်ကျည်းပင်များမှ အရွက်များသည် ပြင်းထန်သော နေပူရှိန် ကြောင့် ညှိုးရော်နှမ်းရိကာ ပျော့တီးပျော့ခွေဖြစ်လျက်ရှိကြ ၏။ တင့်တားများ၊ လက်နက်ကိုင်စစ်သားများ အပြည့်တင် ဆောင်ထားသည့် ထရပ်ကားကြီးများနှင့် အမြောက်တပ်ဖွဲ့ များသည် ဂျီအာလောင်း နန်းတော် ရှိရာဘက်သို့ ရွေ့ရှု၍ ချီတက်သွားနေကြ၏။ ဤတပ်ဖွဲ့များကား လက်ရှိ အစိုးရကို ပုန်ကန်ကြသည့် တပ်များပေတည်း။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ပေါ် သံသယမရှိကြသည့် မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများသည် နေ့ခင်းနေ့လယ် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်၍ နားနေချိန်ဖြစ်သည်။ တဝုန်းဝုန်း တဂျုံးဂျုံး မြည်

ဟည်းလျက်ရှိသော ကားမျိုးစုံအသံများကြောင့် အချို့သည် အိပ်ရာမှနိုးလာကြ၏။ မိုးချုန်းသံသမျှ ကျယ်လောင်လွန်းလှ သော အသံများကို ဘာသံဟူ၍ ခွဲခြားပြီး မသိကြ။ အိပ်မှုန် စုံများနှင့် ဇဝေဇဝါဖြစ်လျက်ရှိကြသည်။ အချိန်မှာ နေ့ခင်း တစ်နာခွဲ ဖြစ်ပေသည်။

လူထွားကြီး မင်းနှင့် ပုန်ကန်မှုတွင် ပါဝင်လာကြသည့် အခြားဗိုလ်မှူးချုပ်များသည် ဤနေ့ ဤရက်ကို သတိကြီးစွာ ဖြင့် ရွေးချယ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤနေ့သည် ကက်သလစ် ဘာသာဝင်များ၏ 'သူတော်စဉ်များနေ့' ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ အတွက် အခါကြီး ရက်ကြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကက်သလစ် ဘာသာဝင်သမ္မတနှင့် သူ့အား အကာအကွယ်ပေးမည့်သူများ သည် ကင်းကွာနေကြပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပုန်ကန်သော တပ်ရင်းများ၏ ရွေ့ တပ်ဦးမှ ချီတက်သွားနေကြသော မရိန်းတပ်ဖွဲ့များအား နန်း တော်စောင့်တပ်များက ဆီးကြို၍ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လိုက်သည့် အခါ သေနတ်သံများသည် သောသောသံသွားသည်။ ထိုအခါ အိပ်မောကျနေသော မြို့တော်သည် ပြုန်းခန့် အသက်ဝင် လှုပ် ရှားလာသည်။ ထိုနောက် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဆီမှ သေနတ်သံများသည် မြို့တော်၏ လမ်းမများတစ်လျှောက် ပဲ့တင် ထပ်လျက်ရှိလေသည်။

ကာရေးဗီလီးဟိုတယ် ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်နေသည့် နာအို မိတို့ကြစ်လိပ်သည် သူ၏ စကော့အမျိုးသား ကင်မရာမင်း၏ ဘေး၌ ရပ်လျက်ရှိသည်။ ကင်မရာမင်းသည် ဂျီအာလောင်း နန်းတော်ဘက်မှ ဖြာထွက်လာသော လမ်းမကြီးများနှင့် ဘေး

တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ အစီအရီ တန်းနေသည့် မန်ကျည်းပင်များ ဆီသို့ မြင်ကွင်းကျယ် အကွက်အကွင်းများရရန် ကင်မရာဖြင့် ချိန်လျက်ရှိသည်။ နာအိုမီကတော့ နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်ညီ ကင်မရာမင်းလုပ်ကိုင်နေသမျှကို လှုပ်ရှားသောစိတ်ဖြင့် မျက် ခြည်မပြတ်ကြည့်နေသည်။

မြင့်မားလှသော ခေါင်မိုးပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် နန်း တော်ကို တိုက်ခိုက်သည့်တပ်များသည် မြောက်ဘက်လမ်းမကြီး သုံးခုတစ်လျှောက် ချီတက်ကာ မြို့တွင်းသို့ဝင်လေနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ လမ်းမကြီးများမှာ ကေနင်း၊ ဆင်ကက်နှင့် ဘီအင်တီ အာ တို့ဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းမကြီးပေါ်အတိုင်း ချီတက်လာနေ ကြသည့် စစ်သားများသည် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားသွားနေကြ သည့် ပိုးမွှားကောင်များနှင့်တူလှချေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းများကို အရအမီ ရိုက်ယူနေသော ကင်မရာမင်း ဂျော့ခီသည် အလွန် အားရကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် လေတစ်ချက်မျှ ချွန်လိုက်လေ သည်။

‘ဒီမယ်နာအိုမီ၊ ဒီသတင်းကို ဘယ်သူကများ ကြိုတင်ပြီး ပေးလိုက်တာလဲ၊ တော်တော် ကိုဟန်ကျတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို ရိုက်ကွင်းရိုက်ကွက်ကောင်းထဲ သတင်းဓာတ်ပုံတွေ ပေးနိုင်မှာ သေချာတယ်’

သူသည် ချီတက်လာနေသော တပ်များကို ထောင့်တစ် ထောင့်မှ ရိုက်ယူနေရင်း အသံဖမ်းဆရာဘက် တစ်ချက်လှည့်၍ မျက်စိမိုက်ပြသည်။ အသံဖမ်းဆရာကတော့ တဂျိုးဂျိုး တဂျိုင် ဂျိုင် မြည်ဟည်းနေသော သံချပ်ကာ ကားများအသံကို လက် ထဲမှ အသံဖမ်းစက်ဖြင့် ဖမ်းယူလျက်ရှိလေသည်။

နာအိုမီက ဂျော့ခီ၏ မေးရိုးတစ်ဖက်ဆီသို့ သူ့လက်သီး ဆုပ်ဖြင့် အသာအယာလှမ်းထိုးလိုက်ပြီး ပြုံးသည်။ ‘ပုံကောင်း ကောင်းရအောင် ရိုက်မှာသာရိုက်စမ်းပါ၊ လေပေါမနေစမ်း ပါနဲ့၊ အခုချိန်မှာ အပြိုင်အဆိုင်သမားတွေ အချိန်မရွေးရောက် လာနိုင်တယ်၊ သူတို့မလာခင် ကိုယ်က လက်ဦးအောင်လုပ် ထားမှ’

‘နေစမ်းပါဦး၊ သတင်းကြိုပေးတဲ့လူက ဖိုအရုပ်ဆိုးဆိုး အမေရိကန်ဘဲကြီး မဟုတ်သေး၊ အမေရိကန် သတင်းထောက် တွေကို နှိမ်ချင်နေတဲ့ ငနာကြီးလေ၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားသူ့ကို မာယာထောင်ချောက်နဲ့ ကျူးသွင်းယူလိုက်တယ် မဟုတ်လား နာအိုမီ’

‘ဝေဖန်ရေးမလိုချင်ဘူး၊ ရိုက်မှာသာရိုက်’ အမုန်တော့ ထိုနေ့နံနက်က မနက်စာမစားမီ အချိန်တွင် ဂိုင်းရှားမင်းသည် သူ့နေထိုင်ရာ ကွန်တီနင်တယ်ပဲလေ့စ်တီတယ် အခန်းသို့ ကြိုတင်အကြောင်းမကြားဘဲနှင့် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ သည်။ ဂိုင်းရှားမင်းသည် အမှတ်မထင် ရောက်လာသည့်အနေ မျိုး ဖြစ်သော်လည်း သူ့အမူအရာကတော့ ပျက်နေသည်။ အပေါ်ယံကြည့်လျှင် တည်ငြိမ်သယောင်ရှိသော်လည်း စိတ် လှုပ်ရှားနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို မြင်တွေ့ရ၏။

သူသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပြုဖို့ ဇွတ်ပြောသည်။ အခန်း ထဲရောက်သောအခါ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောသေးဘဲ အိပ်ရာ ခုတင်ဘေးမှ ရေနီယိုကို အရင်ဆုံးဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မတိုးမကျယ် အသံဖြင့် သူ့အခုပြောမည့် စကားသည် တင်း ကျပ်စွာ လျှို့ဝှက်ထားဖို့ လိုသည်ဟုထင်သည်။ နာအိုမီက

ရသော သတင်းကို ဘယ်သူ ဆီကရပါသည်ဟု လုံးဝ ထုတ်ဖော် မပြောပါဟု ကတိပြုထားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဂိုင်းရှား မင်းက သတင်းကို ပေးသည်။

‘ဒီနေ့ဟာ အာဏာသိမ်းမယ့်နေ့ပဲ နာအိုမီ၊ မင့်ရဲ့ ကင်မရာ အဖွဲ့ကို ကာရေးဗီးလီးဟိုတယ် ခေါင်မိုးပေါ် ခေါ်သွား၊ တစ်နာရီဆယ်ငါး အလောက်သွားနော်၊ မြင်ကွင်း အင်မတန် ကောင်းတဲ့ ချီတက်ပွဲ တစ်ခုကို မင်းရလိမ့်မယ်’

နာအိုမီသည် ဂိုင်းရှားမင်းနှင့် မဆုံမီသည်မှာ တစ်ပတ်နီး မျှ ရှိခဲ့ပြီ။ ယနေ့မနက် ဆုံတွေ့ခြင်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ် သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး သစ်ကွမ်ဒပ် သူ့ ကိုယ်သူ့ မီးရှို့၍ အသေခံခဲ့ပြီးသည့်နေ့မှစ၍ နောက်ပိုင်းတွင် သူနှင့် ဂိုင်းရှား မင်းတို့သည် ကွန်တီနင်တယ်ပဲလေ့စ် ဟိုတယ်၏ မျက်နှာစာ မြက်ခင်းပြင်၌ မကြာခဏ ဆုံခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ နှစ်ဦး ညစာကို ပုံမှန် အတူတူစားကြသည်အထိ ခင်မင်ရင်းနှီး လာခဲ့ကြ၏။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံရေးပဋိပက္ခများသည် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းများအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးမှုများ ဖြစ်ပွားပြီး သည့်နောက်တွင် ကျောင်းသားဆူပူလှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ပွား ခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာခေါင်းဆောင် အများအပြား အမေရိကန်သံရုံးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ခိုလှုံလာကြသည်။ တစ်နေ့ တခြား ဆိုးဝါးလာနေသော အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ဂိုင်းရှားသည် ဟစ်တလာခံစားခဲ့ရဖူးသည့် ဦးနှောက် မှန်ထိုင်းဒဏ် ခံရသည့် ရောဂါဝေဒနာမျိုး ခံစားလာရလေ၏။

ယင်းအခြေအနေမျိုးတွင် ဆိုင်ရုံမြို့တော်အတွင်း၌ လျှို့ဝှက် ကြံစည်မှုများနှင့် တန်ပြန်ကြံစည် အားထုတ်မှုများသည် တိုး တက်များပြားလာလျက်ရှိသည်။ ရှုပ်ထွေးမှုများသည် နေ့စဉ် နှင့်အမျှ တိုးတက်လာလျက်ရှိသည်။

ထိုအခါ ဂိုင်းရှားမင်းသည် နာအိုမီအတွက် တန်ဖိုးမပြတ် နိုင်သည့် သတင်းပေးဌာနကြီးသဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ နာအိုမီက သူ့ကြားထားရသည့် ကောလာဟလသတင်းများကို သွေးနှေး မေးမြန်းသည့်အခါ ဂိုင်းရှားမင်းထံမှ ခေါင်းဟစ်ချက်ညိတ်ရုံ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ရုံဖြင့် သတင်းအတည်ပြုပြီးသား ဖြစ်သွား တတ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂိုင်းရှားမင်း၏ အကူအညီဖြင့် သူသည် တိကျ မှန်ကန်သော သတင်းထူးများကို နိုင်ငံတကာသို့ ပေးပို့နိုင်ခဲ့ သည်။ ထိုအခါ သတင်းပို့နေသူ နာအိုမီသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ ရော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အတွင်း၌ပါ ထင်ရှားကျော် ကြားသည့် သတင်းထောက်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အားလုံး၏ အံ့ဩခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်း စသည်များကိုလည်း ရရှိခဲ့လေသည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူချင်း မကြာခဏ ဆုံကြသည်။ ထိုအခါ သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ရင်းနှီး မှုသည်လည်း တိုးတက်လာသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကြားတွင် သံယောဇဉ်ဖြစ်စရာ အကြောင်းများသည်လည်း တည်ရှိလာခဲ့ သည်။ ကြာလာတော့လည်း ဂိုင်းရှားမင်းအား မကြာခဏ လက်ခံတွေ့ဆုံနေခြင်းသည် သတင်းရရှိမှု တစ်ခုတည်းအတွက်မူ

ဟုတ်ပါလေစတုသော သံသယသည် နာအိုမီရင်တွင် စဉ်းစား စရာတစ်ခုအဖြစ် ငြိတွယ်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် အချိန်တွေ ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ နိုင်ငံရေး အခြေအနေများသည် ရှုပ်ထွေးလာသည်။ မိန်းမတစ်ယောက် အနေဖြင့် အလုပ်လုပ်နေရသည်မှာ မလုံခြုံ ဖြစ်လာ သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဗီယက်နမ်ရှိ အမေရိကန်အဖွဲ့အစည်းများ၏ လုပ်ရပ်များအပေါ် ယုံကြည် သက်ဝင် မှု ကလည်း တိုးလာ သည်။ ဂိုင်းရှားမင်းနှင့် အတူတူတူ၍ နေထိုင်သွားလာနေရသည့် အခါများတွင် သူ့အပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားစိတ်သည် လျော့ သွားသည်မရှိတော့ဘဲ တိုးလို့သာလာသည်။ သူနှင့်တူနေရသည့် အခါများတွင် မိမိ၏ဘဝ လုံခြုံနေသလိုစိတ်မျိုးလည်း ခံစား လာရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညစာစားပြီးတိုင်းအမှောင်ရိပ်သန်း နေသည့် မြို့တော်၏ လမ်းမများပေါ် လျှောက်သွားကြသည် မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်းမနည်း ရှိခဲ့ပြီ။ ပူးပူးကင်္ကပ်နေရဖန် များသောအခါ တွယ်တာမူသည် မသိမသာကိန်းအောင်းလာ သည်။ ဂိုင်းရှားမင်းဘက်မှ မသိမသာ နယ်ကျွ မှုကလေးများ ရှိလာတတ်သည်ကိုလည်း သူ သတိထားမိလာသည်။ သို့သော် လည်း နာအိုမီသည် မိမိဘက်မှ အတိမ်းအစောင်းမဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းသည်။ စိတ်အလိုမလိုက်မိအောင် သတိထားသည်။ ဤကြားထဲမှပင် တစ်နေ့နေ့ အစီအစဉ်ချိန်ကျရင်ဟူသော မက် လုံးမျိုးကို ပေးထားဖို့မမေ့။

ယင်းအခြေအနေမျိုး ရောက်ခါမှပင် ဂိုင်းရှားမင်းသည် အောက်တိုဘာလဝက်ခန့်မှစ၍ သူ့ထံ ရောက် မလာ တော့ ဘဲ

အဆက်ပြတ်သွားသည်။ ဤအချက်သည် နာအိုမီ အတွက် စဉ်းစားစရာ ပဟေဠိတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယနေ့ကျတော့ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် သူ့ထံ ရောက်လာသည်။ အမှု အရာကတော့ အရင်ကလိုပင် ဖြစ်သည်။ ဆက်ဆံမှုကို သတိ ထား၍ အကဲခတ်ပြန်တော့လည်း ယခင်ကလို ပုံမှန်ပင်ဖြစ် သည်။ တစ်ခုသာ ထူးခြား၏။ သူ့စကား ပြောသည့်အခါ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြောင်း သိသာထင်ရှားစေသည့် အရိပ်အငွေ့ ပါနေခြင်းပေတည်း။

သတင်းပေးအပြီးတွင် ဂိုင်းရှားမင်းသည် ပြန်ရန်ဟန်ပြင် သည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းထွက်မသွားသေးဘဲ ပြန်လှည့် လာကာနာအိုမီ၏လက်ကိုတယုတယဆွဲကိုင်ထားပြီးပြောသည်။

‘ကိုယ်နဲ့ အဆက်မပြတ်ပါနဲ့ နာအိုမီ၊ တကယ်လို့ အဆက် မပြတ်ရင် အတွင်းဇာတ်လမ်းကို သူများထက်ဦးအောင်သတင်း ရပါစေမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဟင်’

‘ရပါတယ် ဂိုင်းရှားမင်း၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကံကောင်း ပါစေ ဟု နာအိုမီက ဆုတောင်းသည်။ ဂိုင်းထွက်သွားသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုများကို အမြန်လုပ် သည်။ မော်တော်ကားများကို အများအပြားငှားပြီး ဆိုင်ဂို မြို့လယ်မှ အချက်အချာကျသည့် နေရာများကို ရွေးချယ်၍ တာဝန်ချထားလိုက်သည်။ သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုများကို အခြား သတင်းထောက်များ မရိပ်မိစေရန် ပီပီရီရီစီစဉ်သည်။ သူ၏ ကင်မရာမင်း ဂျော့ခီနှင့် အသံဖမ်းဆရာတို့ကိုလည်း အခြား သတင်းငှာနမူလူများ မရိပ်မိအောင် သေသေသပ်သပ်ထုပ်ကိုင် သွားကြဖို့ နှိုးဆော်သည်။

ပြီးတော့ ယနေ့ ညနေပိုင်း သို့မဟုတ် ညပိုင်း ပြန်ထွက်မည့် အနောက်နိုင်ငံသား ခရီးသည်များကို လိုက်လံရှာဖွေပေသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချရမည့်လူ တစ်ဦးနှစ်ဦး ရှာလိုရသည်။ မဆေးရ သေးသော ဖလင်လိပ်များ ဟောင်ကောင်သို့ပို့ပေးရန် လူကြို ပါးလိုက်ဖို့ဖြစ်၏။ သူငှားထားသည့် မော်တော်ကားများထဲမှ ဗီယက်နမ်တစ်ဦး မောင်းသော ကားတစ်စီးကို ကာရေးဗီးလီး ဟိုတယ်ဘေးရှိ လမ်းကြားထဲမှ အစောင့်ခိုင်းထားသည်။

ဤ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုအားလုံးကို လုပ်ကိုင်ပြီးခါမှ သူသည် သူ့အဖွဲ့နှင့် ဟိုတယ်ခေါင်မိုးပေါ် တက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုဆိုလျှင် သူ့လူ ဂျော့ခ်သည် လိုချင်သော ရိုက်ကွင်း ရိုက် ကွက်ကို ရထားပြီဖြစ်၏။ ချီတက်လာနေကြသော စစ်သား များမှာလည်း မြို့တွင်းသို့ ဝင်မိနေကြပြီဖြစ်၏။ သူသည် ဂျော့ခ် နှင့် အသံဖမ်းဆရာတို့ကို ကပျာကယာခေါ်၍ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ထို့နောက် ဟိုတယ်လှေကားမှ အလျင်အမြန် ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ အပြင်ဘက် လမ်းမပေါ်သို့ အပြေး အလွှား ထွက်လာခဲ့လေ၏။

သို့တစေလည်း ဟိုတယ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကြည့်ရှုခဲ့စဉ်က ရိုး ရိုး ရှင်းရှင်းနှင့်ကြည့်၍ကောင်းခဲ့သောမြင်ကွင်းသည် အောက် ဘက်ကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ဖြစ်ပျက်နေသမျှသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အဆက်အစပ်မရှိ။ အားလုံး ကပြောင်းကပြန် နှင့် ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိသည်။ မြို့လယ်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့လူစုသည် သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာနေသည့်အက် ခြေရာကောက်၍ လိုက်ကြသည်။

ကပ်ဦးမှ ချီတက်သွားနေကြသော မရိန်းတပ်များသည် သူတို့ အဓိက ရည်မှန်းထားသည့်နေရာကို သိမ်းပိုက်ထားကြ လေပြီ။ ဤသို့ဖြင့် ရဲဌာနချုပ်၊ အသံလွှင့်ဌာနနှစ်ခုနှင့် ဗဟို ကြေးနန်းဌာနတို့သည် အကြီးအကျယ် မတိုက်ခိုက်ရဘဲနှင့် ပုန်ကန်သူများလက်တွင်းသို့ ကျရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။ မည် သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်၌ ရိုက်ကူးစရာဆို၍ မယ်မယ်ရရ ဘာမှမရှိ။ သံခမောက်ဆောင်း ဗီယက်နမ်စစ်သားတချို့ နံရံ များ၌မို၍ ရပ်နေကြသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ နန်းတော်အက် သို့သွားရာ လမ်းမများတစ်လျှောက်တွင် သံချပ်ကာကားများ ရှိနေသည်။ လမ်းလယ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ထားကြသော် လည်း စက်အမြောက်များကို နန်းတော်အက်သို့ ချိန်ထားကြ သည်။ သို့သော်လည်း ခြေလျင်တစ်မျိုး၊ ထရပ်ကားများနှင့် တစ်သွယ် ချီတက်သွားနေကြသည့် သံခမောက်ဆောင်း စစ် သား အများအပြားကိုမူ တွေ့နေရ၏။ ထိုလူစုကျတော့ ပုန် ကန်သူများဘက်ကလား၊ သမ္မတဘက်ကလား ခွဲခြား၍မရ။ နှာအိုမိကတော့ ထိုတပ်များကိုလည်း ကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်း တင်ထားလိုက်လေသည်။

ဟိုနေရာ သည်နေရာ လမ်းဆုံလမ်းခွဲများတွင်မူ အညိုရောင် တင့်ကားကြီးများ တစ်စင်းစီချကာ ပိတ်ရပ်ထားသည်။ ဤ မြင်ကွင်းသည် အေးအေးသာသာ နေခဲ့ကြသော မြို့သူမြို့သား များအဖို့ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းများ ဖြစ်ချေသည်။ နာအို မိသည် တင့်ကားပိတ်ထားသည်နှင့် ကြုံရတိုင်း သူ့ကား ဒရိုင် ဘာအား နောက်ပြန်လှည့်ပြီး တခြားလမ်းမှသွားရန် မကြာ ခဏ သတိပေးသည်။

တိမ်များ ကင်းစင်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်တွင် တီ၂က လေယာဉ်သည် ပျံသန်းလျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတရံတွင် အောက်ဘက်သို့ထိုးဆင်းကာ ဂျီအာလောင်းနန်းတော်ဆီသို့ ခုံးကျည်များ ပစ်လွှတ်လျက်ရှိသည်။ နန်းတော်ဆီမှလည်း လေယာဉ်အား စက်အမြောက်များဖြင့် ဆီးကြို၍ ပစ်ခတ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း စနစ်တကျ ဗုံးကြဲခြင်း၊ အမြောက်များဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုမူ အခုအချိန်ထိ မပြုလုပ်ကြသေးပေ။

နန်းတော်ဘက်သွားရာ လမ်းမကြီးများပေါ်မှ မြင်ကွင်းများကို ရိုက်ယူပြီးသွားသော ဂျော့ခမ်သည် အပြင်မှ ရန်သူများကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည့် သမ္မတ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှ တပ်သားများ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို တယ်လီဖိုတိုဖြင့် လှမ်း၍ မှတ်တမ်းတင်သည်။

မော်တာများ၊ လေယာဉ်ပစ် အမြောက်များနှင့် တင့်ကားများကို ချုပ်ပုတ်များ အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ နန်းတော် ဥယျာဉ်တွင်းရှိ မန်ကျည်ပင်များအောက်တွင် လည်းကောင်း နေရာချထားလျက်ရှိသည်ကို မြင်နေရ၏။ ထိုမျှသာမကသေး။ နန်းတော် ခေါင်မိုးထက်တွင်လည်း စက်အမြောက်များ ချနေကြသည်။ နန်းတော် ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း သံဆူးကြိုးကာ အရံအတားများကို အထပ်ထပ်ချနေကြသည်။ ခေါင်းမာလှသော သမ္မတနှင့် သူ့ညီတို့သည် သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်တပ်များနှင့် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ အပြင်းအထန် ခုခံတိုက်ခိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်မှာ ထင်ရှားနေလေပြီ။

မော်တာကားသံနှင့် ပစ်ခတ်သံများကြောင့် တရားတမော အိပ်စက်အနားယူနေရာမှ လန့်နိုးလာကြသော ဆိုင်ဂုံလူထုသည် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။ တချို့က မော်တာကားများနှင့် လမ်းမကြီးများဆီသို့ အရဲစွန့်၍ ထွက်လာကြသည်။ လမ်းမကြီးများမှာမူ ယခင်ကလို အေးဆေးတည်ငြိမ်ခြင်း မရှိတော့။ စစ်မြေပြင် ဖြစ်နေလေပြီ။

လမ်းဘေးဈေးသည်များကတော့ ကျောက်ချ၍ ရပ်ထားကြသည့်တင့်ကားကြီးများအား အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ရွှေ့မှ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဖြတ်သွားနေကြသည့် စစ်သားများအား စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မျှော်ကြည့်နေကြသည်။ တင့်ကားတစ်စီးမှ ပစ်ခတ်လိုက်သည့် စက်အမြောက်သံကို ကြားသောအခါ ကစဉ့်ကလျားထွက်ပြေးပြီး နီးစပ်ရာ နေရာများတွင် ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ မော်တာကျည်ဆန်များ၊ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များနှင့် ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်များသည် လမ်းဘေးဝဲယာရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးများပေါ် တဖဲ့ဖဲ့ ကျရောက်လျက်ရှိကြလေပြီ။

တစ်ခါတရံတွင် သေနတ်သံများသည် ရပ်ရပ်သွားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် နီးစပ်ရာ၌ ပုန်းအောင်းနေကြသော ကလေးသူငယ်များသည် ကျည်ဆန်ခွံများကို အလှအထက် ကောက်ယူနေတတ်ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မောင်းပြန်သေနတ်သံများ၊ မော်တာသံများ အဆက်မပြတ် ကြားလာရ၏။

ပုန်ကန်သူများသည် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် အစိုးရသား ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနများအား တိုက်ခိုက်နေကြ

လေပြီ။ စောစောကထက် အရေအတွက် ပိုမိုများပြားလာ
သော လေယာဉ်ပျံများသည် သမ္မတဒင်းအား ထောက်ခံကြ
သည့် ဆိုင်ဂိုမြစ်တွင်း၌ ဆိုက်ကပ်ထားကြသော ရေတပ် စစ်
သင်္ဘောများအား ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

နာအိုမီ၏ ကားဒရိုင်ဘာသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ
မော်တော်ကားကို တစ်နေရာတွင်ထိုးရပ်လိုက်သည်။ နာအိုမီက
ဒရိုင်ဘာ၏နေရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ဝင်ကာ မော်တော်ကားကို
ကာတီနက်လမ်းထိပ်ရှိ မက်ဂျက်စတစ် ဟိုတယ်ဆီသို့ တရကြမ်း
မောင်းလာခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂျော့ခ်သည် ဟိုတယ် ခေါင်မိုးပေါ်မှ နေ၍
ဗီယက်နမ် ရေတပ်နှင့် လေတပ်တို့၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကို
ကောင်းစွာ စွဲတတ်မိစေခံနိုင်ခဲ့သည်။ နာအိုမီကလည်း တိုက်ပွဲ
ကိုကြည့်ရှုရင်း သတင်းကို အသံသွင်းယူသည်။ နန်ဇော်တွင်း
၌ ပိတ်မိနေကြပြီဖြစ်သော ဝိုင်ဒင်ဒင်းညီအစ်ကိုအား သူပုန်
ဗိုလ်ချုပ်များက တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့ ထားကြပြီ
ဟူသော ဝေဖန်ချက်ကိုပါ နာအိုမီ ပြောပြနိုင်ခဲ့လေသည်။

မြစ်တွင်းတိုက်ပွဲသည် အချိန်များစွာမကြာလိုက်ပေ။ တိုက်
ပွဲပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နာအိုမီသည် အမေရိကန်
သံရုံးမှ ဂိုင်းရှားမင်း၏ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်သည်။
ဤတိုက်ပွဲများ၏နောက်ကွယ်၌ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို မေး
မြန်းစုံစမ်းပြီး အတည်ပြုလို၍ ဆက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း
တစ်ဖက်မှ အမေရိကန်တပ်ယောက်၏အသံက မစွတာ ရှားမင်း
နှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်၍မရဟု အဖြေပေးသည်။ နာအိုမီက
ဘယ်အချိန်လောက်ဆက်လျှင် တွေ့နိုင်မလဲဟု ထပ်မေးသည်။

ထိုအခါ စောစောကထက် ပိုမို၍ကြမ်းတမ်းလာသောအသံက
ထိုနေ့အဖို့မစွတာရှားမင်းသည်ညည်ညည်တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်
မှုကိုမှ လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု အဖြေပေးလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂိုင်းရှားမင်းသည် တန်ဆန်နတ် လေယာဉ်ကွင်း
အနီးရှိ ဗီယက်နမ် တပ်မတော် စစ်ဌာနချုပ်ရုံး၌ ရောက်နေ
သည်။ သူသည် အမေရိကန် သံရုံးအတွင်းရှိ အခန်းတစ်ခန်း
အတွင်းမှ ယာယီ စီဆိုင်အော အရာရှိချုပ်ထံ တယ်လီဖုန်းဖြင့်
သတင်းပို့လျက်ရှိ၏။ အလုံခြုံဆုံးနှင့် စိတ်အချရဆုံး တယ်လီ
ဖုန်းမှနေ၍ တိုက်ပွဲသတင်းကို ဆသေးစိတ်ပေးပို့နေခြင်း ဖြစ်
သည်။ သူ အထောက်အထား ပြုနေသည့် သူ့ လက်ထဲမှ
လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသော စာရွက်သည် ဗိုလ်မှူးချုပ် ဝေါင်
ဗန်မင်း ပေးပို့ လိုက်သည့် တိုက်ပွဲသတင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

‘မရိန်း တပ်ရင်းနှစ်ရင်း၊ လေထီးတပ်ရင်းနှစ်ရင်းနဲ့ တပ်
မဟာငါးက တပ်ရင်းနှစ်ရင်း အားလုံးပေါင်း တပ်ရင်း
ခြောက်ရင်းက မြို့ထဲမှာ ဖြန့်ချိထားတယ်၊ အဲဒီတပ်ရင်းတွေ
ဟာ အရာရှိငယ်တွေရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ရှိနေတယ်’ ဟု
ဂိုင်းက တည့်ငြိမ်အေးဆေးသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘တပ်
အားလုံးကို မြို့ထဲမှာဖြန့်ချိထားတယ်၊ သူတို့ရွှေ့မှာ တင့်ကားနဲ့
သံချပ်ကာကား အစီးလေးဆယ်ရှိတယ်၊ လေဆိပ်ကို တင့်ကား
တွေမထွက်ခင် အချိန်ကတည်းက သိမ်းထားပြီးပြီ။ ဆိုင်ဂိုမြို့ပြင်
က သမ္မတဒင်း သစ္စာတော်ခံ တပ်တွေဝင်လာရင် ဆီးပြီးတိုက်ဖို့

အတွက် အရန်တပ်ရင်းတွေလဲ အသင့်ချထားတယ်။ တပ်မှူးတွေဆီက ရောက်လာတဲ့ ပထမဆုံး အစီရင်ခံချက်တွေအရဆိုရင် ခုခံမှုနည်းနည်းသာရှိတယ်။ ရည်မှန်းထားတဲ့ နေရာအားလုံးကို သိမ်းပိုက်ပြီးသလောက်ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ပြီးတော့....

သူ့ပခုံးကို အပုတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဂိုင်းရှားမင်းက လှည့်ကြည့်သည်။ လူထွားကြီးမင်း၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိတစ်ဦး။

‘မြန်မြန်လာပါ မှန်စီယာရှားမင်း’ ဟု ကိုယ်ရေးအရာရှိက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။ ‘အစည်းအဝေးမှာ လူစုံနေပြီ’

ဂိုင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ အသံကိုလည်း နှိမ်လိုက်သည်။ ‘အာဏာသိမ်းတိုက်ပွဲက ပုံမှန်လုပ်နေကျ စစ်ဦးစီးအစည်းအဝေးနဲ့ အချိန်ကိုက်နေတယ်။ သောကြာနေ့ နေ့ခင်းဆိုရင် လုပ်နေကျပါ။ အကြီးတန်းအရာရှိအားလုံးတက်ရပါတယ်။ ဒီအစီအစဉ်မှာမပါဝင်ခဲ့တဲ့အရာရှိတွေကို ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်။ နောက်နာရီဝက်အကြာမှာ ကျွန်တော် ထပ်ပြီး သတင်းပို့ပါမယ်’

ဂိုင်းသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပုခက်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်ပြီး ကိုယ်ရေးအရာရှိနှင့် အတူ အရာရှိပေါင်းစုံပြည့်နေပြီဖြစ်သော စည်းဝေးခန်းမထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ လူထွားကြီးမင်းသည် စင်မြင့်ပေါ် တွင်ရပ်နေပြီဖြစ်၏။ ဂိုင်းဝင်သွားချိန်တွင်သူသည်တိတ်ရက်ကော်ဒါကိုဖွင့်ရန် အသင့် ပြင်ထားသည်။ အစည်းအဝေးတက်လာသည့် အရာရှိများ၏ မျက်နှာများသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေကြသည်။ တချို့ကတော့ ခက်ထန်မာကျောနေ

ကြသည်။ အမေရိကန်အရပ်သား အရာရှိတစ်ဦးဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ မနှစ်မြို့သည့် အရိပ်အငွေ့များဖော်ပြကြသည်။ နောက်ဆုံးတန်းမှ ကုလားထိုင်တွင် ဂိုင်း ဝင်ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းကစ၍ စကားပြောသည်။

‘ပြည်သူတွေ မျှော်လင့်တောင့်တနေတဲ့ရက်ကို ရောက်လာပြီ’ ဟု သူက ပြောသည်။ ‘ဗီယက်နမ်ပြည်သူတွေဟာ ရှိရှိစက်ဆုပ်စရာကောင်းလောက်အောင် ပျက်စီးပြီး လူနည်းစုဖြစ်တဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကိုသာ အခွင့်ထူးခံနိုင်အောင် လုပ်ပေးနေတဲ့ ဒင်းအစိုးရရဲ့ လက်အောက်မှာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ခံစားလာခဲ့ရတာ ရှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် အခုငါတို့ လက်နက်ကိုင်တပ်တွေက ပြည်သူတွေကို ကယ်တင်လိုက်ပြီ။ ဒီနေ့ ငါတို့ နေ့လယ်စာ စားနေချိန်မှာ မရိန်းဘပ်တွေနဲ့ လေထီးတပ်သားတွေဟာ ဆိုင်ဂိုမြို့တော်တွင်းကို ချီတက်သွားပြီး နန်းတော်ကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြတယ်။ ရဲစခန်းအားလုံး၊ အသံလွှင့်ဌာနတွေ၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနနဲ့ အချက်အခြာကျတဲ့ နေရာအားလုံး ငါတို့ လက်နက်ကိုင်တပ်တွေရဲ့ လက်ထဲ ရောက်နေကြပြီ’

သူ စကားပြောနေခိုက်မှာပင် စည်းဝေးခန်းမ၏ အစွန်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ တံခါးများ ပွင့်သွားသည်။ စစ်ဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် စစ်သား နှစ်ဒါဇင်သည် အမေရိကန် အင်မ် ၁၆ မောင်းပြန်သေနတ်များ ကိုင်ဆောင်ကာ ဝင်လာကြသည်။ သူတို့နံရံများတွင် ကျောပေး၍ရပ်လိုက်ကြသည့်အခါ ထိုင်နေကြသော စစ်အရာရှိကြီးများ၏ မျက်နှာများသည် သွေးဆုတ်သွားကြလေ၏။

‘ငါနဲ့တကွ ဒီကိစ္စမှာ အတူတူလက်တွဲပါဝင်ခဲ့ကြတဲ့ အရာရှိအားလုံးရဲ့ ရည်မှန်းချက်က အာဏာယူထားတဲ့ ငိုဒင်ဒင်းနဲ့ သူညီတွေကို ဖြုတ်ချဖို့၊ ပြီးတော့ ဒီမိုကရေစီစနစ် ကျင့်သုံးတဲ့ အရပ်သားအစိုးရ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်မလာမီ ကြားကာလမှာ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေးအတွက် စစ်ကောင်စီတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ပြီး ထိန်းသိမ်းထားဖို့ဖြစ်တယ်။ ငါက ကြားဖြတ်အစိုးရရဲ့ သမ္မတအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားမယ်။ အခုရောက်နေကြတဲ့ အရာရှိတွေထဲက တချို့ဟာ ငါတို့ရဲ့သစ္စာခံအဖြစ် ကတိပေးပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် တချို့က ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပြုဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ငါပြောချင်တာက ငါတို့ ဒီအာဏာသိမ်းလုပ်ငန်းကို ဒီနေ့ပဲစတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒင်းအစိုးရ ကျူးလွန်နေတဲ့ ဣဇဝတ်ပြစ်မှုတွေကို အချိန်မီထိန်းချုပ်ဖို့နဲ့ မကြာသေးခင်ကပဲ နိုင်ငံတော်အကြံပေးအရာရှိချုပ်နဲ့ ဟန့်ဇိုင်ဘွန်မြို့နယ်အစိုးရတို့ လျှို့ဝှက်ဆွေးနွေး စေ့စပ်ပွဲကို အချိန်မီ တားဆီးနိုင်ဖို့ပဲ။ ငါတို့အသေခံပြီး တိုက်ခိုက်နေကြတဲ့ ရည်မှန်းချက်အပေါ် သစ္စာဖောက်မှုဟာ အင်မတန်ဆိုးဝါးတဲ့ မိုက်မဲမှုကြီးတစ်ခုပဲ။ ဒီမိုက်မဲမှုကပဲ ငါတို့ကို ဒီအလုပ်လုပ်အောင် တွန်းအားပေးခဲ့တာပဲ။ အခု ဒီမှာ ရောက် နေ ကြ တဲ့ အရာရှိအားလုံး မှန်ကန်တဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိကြလိမ့်မယ်လို့ ငါတို့အားလုံးက ယုံကြည်ထားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ...’

မင်းက စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြီး သူ့ ရှေ့မှအရာရှိများကို အလွန် အဓိပ္ပာယ်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်သည်။

‘ငါ့အနေနဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုတော့ မင်းတို့သိထားအောင် ပြောပြထားဖို့ သင့်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ အာဏာသိမ်းပွဲစချိန်မှာ ရေတပ်ကတပ်မှူးကို ဒီကိစ္စအသိပေးခဲ့တယ်။ သူ့ကို လက်နက်ကိုင် အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တယ်။ သူက သမ္မတငိုဒင်ဒင်းကို သစ္စာမဖောက်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ငါ့အမိန့်အရ သူ့ကိုခေါ်လာတဲ့ တပ်ဖွဲ့က ချက်ချင်း သုတ်သင်ပစ်လိုက်တယ်။ ငါတို့အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိဘူးလို့ သံသယမကင်းတဲ့ အရာရှိတွေကိုတော့ ဖမ်းဆီးပြီး ဒီအဆောက်အအုံရဲ့ မြေတိုက်ထဲမှာ ချုပ်ထားပြီးပြီ။ သူတို့ထဲမှာ လေတပ်၊ လေထီးတပ် မရိန်းတပ်က တပ်မှူးတွေပါတယ်’ မင်းသည် သူ့ စကားကို အလေးအနက်ဖြစ်စေလိုဟန်ဖြင့် အသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ်မြှင့်၍ ပြောသည်။ ‘ပြီး တော့ အထူးတပ်ဖွဲ့တွေရဲ့တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးလီကွမ်တန်းလဲပါတယ်’

ဗိုလ်မှူးကြီးတန်း၏အမည်ကို ကြားလိုက်သောအခါ အရာရှိများကြားတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ အထူးတပ်ဖွဲ့တပ်ရင်းများသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ အသုံးစရိတ်ငွေများကျခံပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားသည့် တပ်များဖြစ်၏။ သူတို့သည် ဗီယက်ကောင်းတို့အား တိုက်ခိုက်နေသည့်စစ်ပွဲတွင် မပါဝင်တော့ဘဲ ဆုက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်မှာ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်ကတည်းကဖြစ်သည်။ သူ၏အသက်၊ စည်းစိမ်နှင့် အာဏာများ လက်လွှတ်ရမည့်အရေးကို တေးမြီကြောက်လန့်နေသော သမ္မတဒင်းသည် ဤလက်ရွေးစင်အင်အားကို သူ့ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် အသုံးပြုထားခဲ့၏။

အခုကြားရသည့် သတင်းအတိုင်းဆိုပါက အထူးတပ်များ
၏တပ်မှူးသည် အာဏာသိမ်းသည့် ခေါင်းဆောင်များ၏လက်
တွင်း၌ ကျရောက်နေပေပြီ။ ဤပုံအတိုင်းဆိုလျှင် သမ္မတနှင့်
သို့ညီတို့၏ ကံကြမ္မာသည် အဆိုးဘက်သို့သာ ရောက်ဖို့ရှိနေ
လေပြီ။ သောသောရုတ်ရုတ်ဖြစ်မှုသည် ရုတ်တရက် စဲမသွား။
မင်းက သူ့ဘေးမှ တိတ်ရှက်ကော်ဒါကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘ကဲ...အခု ဒီကိုရောက်လာကြတဲ့ အရာရှိအားလုံး တို့လုပ်
ရပ်ကို ထောက်ခံကြောင်း အထိအလင်း ကြေညာဖို့ လိုအပ်
နေတယ်။ အရာရှိတိုင်း ဒီစကားပြောခွက်ရွှေမှာ ကိုယ့်နာမည်၊
ကိုယ့်ရာထူးနဲ့ ကိုယ့်တပ်ကို ကြေညာပြီး အာဏာသိမ်းမှုကို
ထောက်ခံကြောင်း ပြောပါ။ အားလုံးပြီးသွားရင် အသံသွင်း
ထားသမျှ ဒီနေ့ညနေပိုင်းမှာ တစ်နိုင်ငံလုံးက သံသွားအောင်
အသံလွှင့်ရလိမ့်မယ်’ သူသည် စကားပြောရပ်လိုက်ပြီး ပြုံး
ကျဲကျဲဖြင့် ထိုင်နေသူများအား လှမ်းကြည့်သည်။ ‘ကဲ...ပထမ
ဆုံး ကြေညာမယ့်လူ ဘယ်သူလဲ’

တို့ဆိုင်းခြင်းမဖြစ်ဘဲ ပထမဆုံးတက်လာသူမှာ စစ်ဦးစီး
အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ထရန်ဗန်ဒွန်းဖြစ်၏။ သူသည် စကား
ပြောခွက်ရွှေသို့ သွားရပ်ကာ သူ့နာမည်ကို ပြောသည်။
‘အကျင့်ပျက်ပြားနေတဲ့ ဒင်းအစိုးရကို ဖြုတ်ချဖို့ သစ္စာပြုပါ
တယ်’ ဟု ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။ ‘ဗိုလ်မှူးချုပ် ဒေါ်ငါ
ဗန်မင်းခေါင်းဆောင်တဲ့ စစ်ကောင်စီကို သစ္စာရှိစွာနဲ့ ထောက်
ခံသွားဖို့ ကျိန်ဆိုပါတယ်’ သူသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ
သူ့နေရာ၌သွား၍ ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်များ၊ ဗိုလ်

မှူးချုပ်များနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးများသည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် စင်မြင့်တက်သို့တက်ကာ ကြေညာသွားကြသည်။

ဂိုဏ်းရှားမင်းသည် သူ၏မှတ်စုစာအုပ်တွင် နာမည်များကို
တစ်ယောက်ချင်းစီ အသေအချာ လိုက်ရေးသည်။ အားလုံး
ပြီးသွားသည့်အခါ သူသည် စောစောက အခန်းထဲသို့ အပြေး
အလွှားသွား၍ ဖုန်းဆက်သည်။ တစ်ဖက်မှ ဆိုင်ဂုံ စီအိုင်အေ
အရာရှိချုပ်၏အသံသည် လိုင်းထဲဝင်လာသည်။ ဂိုဏ်းက နာမည်
များကို ဖတ်ပြသည်။ နောက် နာရီဝက်အကြာတွင် မြို့တော်
တစ်ဝှမ်းလုံးရှိ ပြည်သူများသည် ရေဒီယို များမှ တစ် ဆင့်
အာဏာသိမ်းပွဲနှင့် ထောက်ခံပါဝင်သူများစာရင်းကို သိခွင့်
ရကြသည်။

အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့အတွက်လား၊ အဆိုးဆုံးဖြစ်ဖို့အတွက်
လားတော့မယ်။ တောင်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ စစ်တပ်မှ အရာရှိ
ပေါင်း များစွာသည် လက်ရှိအစိုးရကို ဖြုတ်ချသည့် အရေး
အခင်း၌ပါဝင်ခဲ့ကြလေပြီ။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပြောနေကြ
သော စစ်အရာရှိများ၏ အသံများသည် ရေဒီယို နားထောင်
လျက်ရှိကြသော ဗီယက်နမ် ပြည်သူလူထုအတွက် ငြီးငွေ့ဖွယ်
ရာပင်ကောင်းနေသည်။ အသံလွှင့်ဌာနသည် ဤစစ်အရာရှိ
များ၏ အသံများကိုပင် ထပ်တလဲလဲ ပြန်၍ ပြန်၍ လွှင့်ထုတ်
ပေးလျက်ရှိ၏။ လွှင့်ထုတ်ပေးနေသည့်အကြိမ်ပေါင်း များ
လွန်းလာပြန်တော့လည်း စစ်ပွဲကြီးတစ်ရပ်ခင်းရန် တာဝန်နှင့်
ရင်ဆိုင်နေကြရသည့် ဆိုင်ဂုံ မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများအဖို့
မကြာမီ သက်တမ်းကုန်ဆုံးသွားတော့မည့် ဝိုဒင်ဒင်း ခေတ်
အတွက် အသုဘ ဝိုချင်းရှည်တစ်ပုဒ်လို ဖြစ်လာခဲ့ရလေ၏။

(၁၄)

ဂျီအာလောင်းနန်းတော် ဒုတိယထပ်ရှိ ရှုံးခန်းအတွင်းဝယ် နိုင်ငံတော်အကြံပေး အရာရှိချုပ် သမ္မတ၏ညီ ဝိုဒင်နသည် နားတွင် အပ်ထားသည့် တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ စူးစူးရှရှ မြည်နေသော ဗီယက်နမ် စကားသံကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုံး၍ နားထောင်နေသည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ကို ကျောနှင့်မှီကာ ခြေနှစ်ချောင်းကို ယွန်းစားပွဲပေါ် တင်ထားသည်။ ပါးစပ် တွင်းမှ စီးကရက်မီးခိုးများကို အပေါ်ဘက် မျက်နှာကြက် ဆီသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

အေး အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါနားလည်ပါ တယ်ကွာ၊ သံချပ်ကာကားတွေနဲ့ မရိန်းတပ်သားတွေက မင်းရဲ့ စခန်းကို ဝိုင်းထားတယ်၊ ဒါက လုပ်နေကျ လုပ်တဲ့သဘောပါ ကွာ၊ သူတို့လုပ်သင့်တယ်လို့ ငါကခိုင်းလိုက်တဲ့အတွက် လုပ်နေ ကြတာပါ၊ စိတ်ပူမနေနဲ့၊ စိတ်ကိုအေးအေးထား၊ သူတို့ စခန်း

ထဲ ဝင်လာရင် အံ့ဩသွားသလို ဟန်ဆောင်နေလိုက်၊ သူတို့က စခန်းကို သိမ်းမယ်ဆိုရင်လဲ သိမ်းပစေ၊ နားလည်လား၊

နုသည် တယ်လီဖုန်းကို ပုခက်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ မျက်နှာကတော့ အပြုံးမပျက်သေး။ သူ့ တောင်း ကိ အ နက် ပေါ် ကျနေသည့် ပြာမုန့်ကလေးကို လက်ညှိုးနှင့်တောက်၍ ခါထုတ်လိုက်သည်။ နန်းတော်အပြင်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာ နေသော သေနတ်သံများကို တစ်ခဏမျှနားစွင့်နေသည်။ ထို့ နောက် လိပ်ခွံ စီးကရက်ဘူးကိုဖွင့်၍ စီးကရက်တစ်လိပ် အသစ် ထုတ်ကာ လက်ထဲမှအတိုနှင့် မီးညှို့သည်။

သူ မီးထို့နေခိုက်မှာပင် အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး အရပ် ပူပူ ဝဝဖိုင်ဖိုင် သမ္မတဝိုဒင်ဒင်းဝင်လာသည်။ သူသည် သူ့အနှစ် သက်ဆုံးသော နက်ပြာရောင် ရေယွန်ဝတ်စုံကိုဝတ်ထားသည်။ ညီဖြစ်သူ နုက သူ့အား အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုသော်သည်း သူက တော့ ပြန်၍မပြုံး။ စားပွဲရှေ့ ရောက်၍ရပ်လိုက်ချိန်တွင် အသက် ကို ဝအောင်ရှူနေရသည်။ သူ့ပျက်နှာတွင်လည်း ချွေးများ ပြန်လျက်ရှိလေသည်။

အပြင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ အတိအကျ ပြောစမ်းနဲ့၊ မင်း ဘာတွေလုပ်ထားပြန်လဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး၊

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်က ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောပြခဲ့ပြီးပြီကော၊ နောက်ထပ် ဘာမှ အပြောင်းအလဲ မရှိ သေးဘူး၊ ဟု နုက ပခုံးကိုတုန်၍ ပြန်ပြောသည်။ 'စိတ်ပူပြီး အခုလို အမောတကောကြီး အောက်ထပ်ထိ ဆင်းလာခဲ့ပေလျှင် ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရှိရည်မှန်းချက်တွေ အောင်မြင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် နည်း ကျွန်တော် ဟန်နဲ့ လုပ်နေသမျှကို ဝင်စွက်

ဖက်ချင်တဲ့ဆန္ဒ မရှိဘူးဆိုရင် အေးအေးပဲ နေစမ်းပါ။ အပြင် ဘက်လမ်းမပေါ်မှာ ဖြစ်နေတာတွေဟာ ကျွန်တော် အစီအစဉ်ရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပါ’

နန်းတော်တင့်ကားတစ်စီးမှ ပစ်ခတ်လိုက်သော စက်သေနတ်အမြောက်သံကြောင့် ပြတင်းပေါက်ပေါင်များသည် တုန်ခါသွားကြသည်။ သမ္မတဒင်းသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်သွားကာ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်သည်။ နန်းတော်လက်ရန်းများကြားမှနေ ကြည့်လျှင် မန်ကျည်းပင်များအောက်၌ ရပ်ထားသည့် ပုန်ကန်သူများဘက်မှ တင့်ကားများနှင့် သံချပ်ကာ ကားများကိုမြင်တွေ့နေရ၏။ သမ္မတကြည့်နေခိုက်မှာပင် လေတပ်မှစီ ၄၇ အမျိုးအစား လေယာဉ်တစ်စီးသည် ခေါင်မိုးထပ်များပေါ်မှ ဖြတ်၍ ပျံသန်းသွားပြီး လမ်းမများပေါ်သို့ စာရွက်များကြဲချသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

‘တကယ်လို့သာ ဒီကိစ္စဟာ မင်းရဲ့ အဆင်ခြင် ကင်းမဲ့တဲ့ အစီအစဉ်ရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသမှန်ရင်တော့ ငါလုံးဝ သဘောမတူဘူးကွာ’ သမ္မတဒင်းက သူ့ညီထံ ပြန်လျှောက်လာပြီး ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောသည်။ ‘ဘယ်ကိုဦးတည်ပြီး ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲကွာ’

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရန်သူတွေကို အနိုင်ရဖို့လုပ်နေတာပါ’ ဟု နုက စီးကရက်ကို ဖွာ၍ပြောသည်။ ‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ပုန်ကန်ပြီး အာဏာသိမ်းမယ့် လှုပ်ရှားမှုတွေ

ဟာ အနူးနဲ့အမြန် ပေါ်လာဖို့ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က လက်ဦးဖို့ ဆုံးဖြတ်စားတယ်။ ဒါ့ကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စပါ’

ဒင်းက ပြုံးဖြဖြ လှုပ်နေသော သူ့ညီအား အရူးတစ်ယောက်သဖွယ် ပြူးပြူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ‘လက်ဦးအောင်ဆိုတဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွာ’

‘ကိုယ့်ဘက်က ဦးအောင် အာဏာသိမ်းတာပေါ့’ နုက သူ့စကား သူ့သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်သည်။ ‘အာဏာသိမ်းပုံမှာ လျှို့ဝှက်နာမည်တောင် ရှိတယ်။ ဘရာဇိုနှစ်လို့ ပေးထားတယ်။ ပွဲပြီးသွားတဲ့အခါမှာတော့ မောင်လူဝမင်းနဲ့ သစ္စာဖောက် ထရန်ဗန်ဒွန်းထို့ကို သံကြီးနဲ့ချည်းပြီး ထိပ်တုံးခတ်ထားရမယ်’

ဒင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှုလိုက်ပြီး သူ့ဒေါသကို ချုပ်တီးသည်။ ‘ဟို အပြင်ဘက်က တင့်ကားတွေက စစ်အမြောက်တွေနဲ့ တို့ဘက်ကိုချိန်ထားတာက ဘယ်လိုလဲ၊ တကယ် ပစ်တော့မယ် ပုံမျိုးပဲ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ တကယ်ပစ်တော့မယ်ပုံမျိုးပေါ့ အစ်ကိုရဲ့။ ဒါဟာ အဓိကကျတဲ့အချက်ပဲ။ ဒါမှလဲ တကယ်အာဏာသိမ်းတယ်လို့ ထင်ကြမှာပေါ့။ အဲဒီ အပြင်က တပ်တွေဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဒင်းရဲ့ အမှတ်ငါး တပ်မဟာက စစ်သားတွေပေါ့။ ကျွန်တော်က သူ့ကို တပ်ရင်းလေးရင်းလွတ်ပြီး နန်းတော်ကို ဝိုင်းထားဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြုတ်ချမယ့် အနေအထားမျိုးဖြစ်ပါစေလို့လဲ မှာထားတယ်။ အသွားတပ်ဖွဲ့တွေထဲက တပ်ရင်းလေးရင်းကိုတောင် ဆိုင်ဝံအပြင်မှာ

သွားနေဖို့ ကျွန်တော်အမိန့်ပေးထားတယ်။ ဒါမှလဲ ပိုပြီးတော့ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်နဲ့တူ....

ဒင်း၏မျက်နှာသည် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်သွားသည်။ ‘သမ္မတ ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ထဲက တပ်ရင်းလေးရင်း မြို့ပြင်ကိုထွက် ခိုင်းထားတယ်ဆိုတော့ နန်းတော်ကိုကာကွယ်ဖို့ တပ်ရင်းတစ် ရင်းပဲ ကျန်တော့တာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘စိတ်ကို အေးအေးထားစမ်းပါဗျာ’ ဟု နုက အပြစ်တင် လိုသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဒင်းက အမှတ် ငါး တပ်မဟာက လက်ကျန်တပ်ရင်းတွေနဲ့ အခုဝိုင်းထားတဲ့ ကောင်တွေကို တိုက်ထုတ်မှာ၊ သူ ကျွန်တော် အမိန့်ကို စောင့် နေတာ၊ ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ်မှာတော့ သူတို့ဘက် က အပေါ်စီးရနေပြီလို့ထင်လာအောင် အသာကလေး လွှတ် ပေးထားဖို့လိုတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန် တော်က တပ်တွေနဲ့ ဝိုင်းထားတဲ့ နန်းတော်ထဲကနေပြီး အောင် မြင်စွာ ပြန်ထွက်လာကြမယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပုန်ကန်မှု နှိမ် နင်းနိုင်တဲ့လူတွေအဖြစ် တစ်ကမ္ဘာလုံးကမြင်သွားပြီး မင်းနဲ့ ထူးနဲ့ဗန်းဒွန်းတို့ကို ဂုဏ်တော်ကောင်တွေအဖြစ် ရုံးတင်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့အခြေအနေဟာ အခုထက် တိုးပြီး ခိုင်မာလာ မယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရန်သူတွေဟာလဲ အားနည်းပြီး ကစဉ့် ကလျား ဖြစ်ကုန်မယ်။ နားလည်ပြီလား’

ဒင်း၏မျက်နှာသည် အနည်းငယ်မျှ စိတ်သက်သာရာရသွား ခြင်းကို ဖော်ပြသည်။

‘ဒါပေမယ့် မင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီးဒင်းက တို့ကို ကာပြီး ကယ် လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လောက်အထိ ယုံကြည်စိတ်ချရမှာလဲ၊ မင်း က သေချာလို့ပြောတာလား’

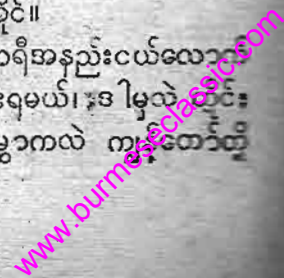
‘ဆိုင်ဂိုမြို့တော်ရဲ့ စစ်မင်းကြီး ရာထူးဟာ ဘယ်လောက် အထိ တန်ခိုးအာဏာကြီးတယ် ဂုဏ်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ရော သိနေတာပဲ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ရာထူးတိုး ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားပြီးပြီ၊ ဆုအဖြစ် အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာ ရာထူးကောင်းကောင်းတစ်ခုပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ အဲဒီ တော့ ကျွန်တော် ဘာခိုင်းခိုင်း သူလုပ်မှာပဲ’

ဒင်းသည် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါအဖြူ ကိုထုတ် ၍ နဖူးမှ ချွေးများကို သုတ်နေသည်။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော် အပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချသင့်ပြီ’ ဟု နုက ဆက်ပြောသည်။ ‘ငါးဆယ်ကျော် ခုနှစ်တုန်းက သူတို့ ဗုံး လာကြတာ မှတ်မိသေးသလား၊ ကျွန်တော်ပဲ ဒုက္ခမရောက် အောင် ဆွဲတင်ခဲ့တာပဲ။ နောက်တစ်နှစ်အကြာမှာ လေထီးတပ် သားတွေ အာဏာသိမ်းဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ကြောင့် တာမ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အာဏာသိမ်းဖို့ တစ်ကြိမ်အားထုတ်တိုင်း အခြေအနေနဲ့ကိုက်ညီတဲ့တုံ့ပြန်မှုလိုတယ်။ အခြေအနေနဲ့အောင် ခွင့်ကျဖြစ်မယ့် ညှစ်စွမ်းညှစ်စွမ်းလိုတယ်’

နု၏စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းသည် စူးစူးရှရှ မြည်လာ သည်။ သို့သော်လည်း နုက ကောက်မကိုင်။

‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သူတို့ကို နာရီအနည်းငယ်လောက် နန်းတော်သိမ်းထားနိုင်အောင် လုပ်ပေးရမယ်။ ဒါမှလဲ တိုင်း ပြည်က သူတို့လုပ်ရပ်ကို သိမယ်။ ကမ္ဘာကလဲ ကျွန်တော်တို့’

အပေါ် အာရုံစူးစိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်
တို့က သွက်သွက်လက်လက်လှုပ်ရှားပြီး လက်မြန်ခြေမြန်နဲ့ ပုန်
ကန်မှုကို နှိမ်နင်းပစ်ရမယ်'

ခင်းက ဘဝင်မကျသည့် မျက်နှာထားဖြင့် သူညီ၏မျက်နှာ
ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ချောခနဲလှည့်ကာ တံခါးဘက်
လျှောက်သွားသည်။ နှုတ် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူပြီး အသံ
တစ်ချက်မှ မပေးဘဲ နားထောင်သည်။ ထို့နောက် လက်တစ်
ဖက်ဖြင့် စကားပြောခွက်ကို အုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး သူ့အစ်ကို
အား လှမ်းခေါ်သည်။

'ခင်ဗျားအတွက် လာတာ၊ မောင်လူမင်းက အရေးကြီး
တဲ့စကားတစ်ခု ခင်ဗျားကို ပြောစရာရှိလို့တဲ့၊ ကျွန်တော် ကို
တော့ အသိပေးနိုင်ဖူးတဲ့'

သမ္မတသည် ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လာပြီး တယ်လီဖုန်းကို
လှမ်းယူသည်။ သူမုန်းသိသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖက်မှ
မင်းက ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်စကားကို ပြောသည်။

'ဂျီအာလောင်းနန်းတော်ကို ဝိုင်းထားတဲ့ စစ်တပ်အားလုံး
ရဲ့ ဦးစီးချုပ်အနေနဲ့ တောင်းဆိုပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျား
ညီပါ ကျွန်တော်တို့ဆီ လက်နက်ချပါ' ဟု စစ်မိန့်ပေးနေသံဖြင့်
ပြောသည်။ 'ဗီယက်နမ်ပြည်သူတွေ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဒဏ်ခံခဲ့ရတာ
တော်လောက်ပြီ၊ အခုဆိုရင် လက်နက်ကိုင်တပ် အားလုံးဟာ
ပူးတွဲစစ်ဦးစီးဌာနရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်မှာတညီတညွတ်
တည်း ရပ်တည်ပြီး ပြည်သူတွေကို ကယ်တင်ဖို့ စီစဉ်နေကြပြီ'

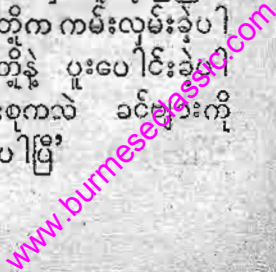
သမ္မတက သက်ဖြင်းတစ်ချက်ချအည်။

'မင်း ပြီးနေတာပဲ၊ မင်းဟာ လူညာ၊ ဒီမယ် ဗိုလ်ချုပ်မင်း
ငါ့အမိန့်ကို နာခံပါ၊ မင်းနဲ့ စစ်ဘက်ထိပ်သီး အရာရှိအားလုံး
အခုချက်ချင်း နန်းတော်ကို လာကြရမယ်'

'ခင်ဗျား လက်နက်ချပါ၊ လက်နက်မချရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့
အသက်လုံခြုံမှုကို ကျွန်တော်တို့ အာမခံခံနိုင်ဖူး' ဟု မင်းက
အေးစက်မာကျောသော ခေလသံဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ 'ကျွန်တော်
ကိုရော တခြား အရာရှိတွေကိုပါ ခင်ဗျား အမိန့်ပေးနိုင်တဲ့
အချိန်ကာလဟာ မရှိတော့ဘူး၊ ကုန်လွန်သွားပြီ'

'နော့ ကောင်းပြီ၊ ဒီပုံပြီးသွားရင်တော့ မင်း သက်သာ
လိမ့်မယ် မလင်နဲ့' ဟု သမ္မတဒင်းက ခက်ထန်တင်းမာသော
ခေလသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ 'ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဒင်းနဲ့တပ်မဟာငါး
က တပ်တွေဟာ မကြာခင်မှာ နန်းတော်ကိုဝိုင်းထားတဲ့ တစ်
တွေ့ကို မောင်းထုတ်ဖို့ စီစဉ်နေကြပြီ၊ ဒီကောင်တွေကို မောင်း
ထုတ်ပြီးရင် မင်းနဲ့ မင်းရဲ့အပေါင်းပါတွေကို ပြင်းပြင်းထန်
ထန် အရေးယူမယ်၊ သိလား'

'ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဒင်းဟာ စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးမှာကျန်တော်တို့နဲ့
အတူ ရှိနေပါတယ်' ဟု မင်းက လေအေးကလေးဖြင့် ပြော
သည်။ 'မကြာမီဖွဲ့စည်းတော့မယ့် အစိုးရ သစ်မှာသူ့ကို ပြည်ထဲ
ရေးဝန်ကြီးရာထူးပေးမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က ကမ်းလှမ်းခဲ့ပါ
တယ်၊ သူကလဲ လက်ခံပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းခဲ့ပါ
တယ်၊ စစ်ဦးစီးထိပ်သီးအရာရှိ အများစုကလဲ ခင်ဗျားကို
ဖြုတ်ချဖို့ သဘောတူကျမ်းကျိန်ပြီးနေကြပါပြီ'

‘မင်း လိမ်တာ’ သမ္မတဝင်း၏ အသံသည် ဒေါသတကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ‘ငါ မင်းပြောတာ လုံးဝမယုံကြည်ဘူး’
‘ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ညီ ဘီလူးကို ကာကွယ်ပေးနေတဲ့ အထူးတစ်ဖွဲ့က ဗိုလ်မှူးကြီးတန်းတောင် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ရောက်နေပါပြီ’

‘ဗိုလ်မှူးကြီးတန်းက ငါတို့ကိုဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက် ဘူးက’

‘ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် သူ ဒီမှာရှိနေ တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သက်သေပြမယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို စကားပြောခွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ ကဲ ကိုင်ထားပါ’

ဒင်းက သူ့ညီအား ပုပန်သောကမကင်းသည့် မျက်နှာ ထားဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ‘ဒင်းက သူတို့နဲ့ ပေါင်းတယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတန်းကိုလဲ သူတို့ဖမ်းထားပြီတဲ့’

နု၏မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်များ သန်းလာသည်။ သူသည် သူ့အစ်ကိုလက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ‘ကျုပ်ကို ဗိုလ်မှူးကြီး တန်းနဲ့ စကားပြောခွင့်ပြုပါ’ ဟု တောင်း ခံ သည်။

နောက် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားကျောင်း များအတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ရာ၌ ဦးဆောင်ခဲ့သူ အထူး တပ်ဖွဲ့များ၏ တပ်မှူးအသံသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ ပေါ် လာသည်။ ‘ကျွန်တော်ကို ဖမ်းထားပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု ထစ်တီးထစ်ငေါ့ ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော်ကို’ လိမ်ခေါ်လို ခိုကိုရောက်လာတာပါ။ သူတို့လုပ်ငန်းထဲမှာ ကျွန်တော်ပေါ် ပါဘူး၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ခေါင်းကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး ဌာန

ချုပ်က အထူးတပ်ဖွဲ့ အားလုံးကို လက်နက်ချဖို့ အမိန့်ပေး ခိုင်း...’

‘ပုန်ကန်မှုကို မကြာခင် ချေမှုန်းနိုင်မှာ၊ စိတ်ချနေ’ ဟု နုက ဒေါသတကြီး အော်ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျား ကြောက်မနေနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတန်း မကြာခင်လွတ်လာမှာသေချာတယ်၊ ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

‘ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားအစ်ကို အမြန်ဆုံးလက်နက်ချဖို့ ကျုပ် တောင်းဆိုတယ်’ ဗိုလ်ချုပ်မင်း၏အသံသည် တယ်လီဖုန်းလိုင်း ထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ သူ့ အသံသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးလှ၏။

‘စစ်တပ်ရှိသမျှက ပုန်ကန်တယ်ဆိုတာ မယုံကြည်ရင် ခင်ဗျား အခန်းထဲက ရေဒီယိုကို ဖွင့်ပြီး နားထောင်ဖို့ အကြံပြုပါရစေ’ တယ်လီဖုန်းလိုင်းသည် ပြတ်ခနဲပြတ်သွားသည်။ နုသည် သူ့အစ်ကိုအား ပြူးတိပြူးကြောင် ကြည့်နေသည်။ ထို့

နောက် ဘေးတစ်ဖက်ရှိစားပွဲပေါ်မှ ရေဒီယိုဆီသို့ ကပျာကယှာ လျှောက်သွားသည်။ ရေဒီယိုမှ စစ်အရာရှိများ၏ အသံသည် အခန်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိသည်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် စလုံး မိနစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် စိတ်ဝင်တစား နား

ထောင်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တွန်သက် ဒင်း၏ အသံက သူတို့အား ပြစ်တင်ရှုတ်ချ သွားသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ နုသည် ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဆောင့်ကြီးဆောင့်

ကြီး ပိတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အောက်ထပ်ဆက်သွယ်ရေးစခန်းကို သူ့ ကြံရအောင်’ ဟု ပြောသည်။ သူ့ အသံသည် ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ် အေးဆေးလျက် ရှိသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ မိုင်သိန်း

အဆက်ရရင် သိပ်မကြာပါဘူး၊ တပ်မဟာခုနစ်က ဆိုင်ရုံ
ဝင်လာပြီး မင်းဆိုတဲ့ အကောင်ရဲ့ လက်ပါးစေတွေ
မောင်းထုတ်နိုင်မှာပါ။

စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်၏ တန်ဆန်ဒုတ်ဌာနချုပ်ကော်ရစ်
တစ်ခုတွင် ဂိုင်းရှားမင်းသည်ရပ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဂျီအေ
လောင်း နန်းတော်ထို့ တယ်လီဖုန်းနှင့် စကားပြောနေသော
ဗိုလ်မှူးကြီးတန်းအားစစ်သားများက ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲခေါ်
လာနေသည်ကို အေးအေးဆေးဆေးပင်ကြည့်နေသည်။

တန်းသည် စစ်ဝတ်စုံကိုအပြည့်ဝတ်ထားသော်လည်း လက်
နှစ်ဖက်ကိုတော့ နောက်ဖက်တွင်ပူး၍ လက်ထိတ်အခတ်ခံထား
ရသည်။ ပြီးတော့ ခြေကျင်းဝတ်များကို ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့်
ပူး၍ချည်ထားသည်။ စစ်သားများက သူ့အား ဘေးတစ်
ဖက်တစ်ချက်မှညှပ်၍ ဆွဲခေါ်သွားနေခိုက်တွင် သူသည် ခြေ
ထောက်များ ဒရွတ်ဆွဲကာ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ လိုက်သွားနေရ
၏။ စစ်သားများသည် သူ့အား အောက်ဘက်ရှိ အုတ်တံတိုင်း
လေးဖက်ကာထားသည့် မြေကွက်လပ်ဆီသို့ဆင်းရာ လှေကား
ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ စစ်သားများ သူနှင့်
မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသည့်အခါ ဂိုင်းရှားမင်းက ဘေး
ဖက်သို့ ကပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ အထူးတပ်ဖွဲ့များ၏ ဗိုလ်မှူးကြီး
သည် သူ့ရှေ့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှမ်းကြည့်သည်။
အကြည့်ချင်း ဆုံမိသည့်အခါ ဗိုလ်မှူးကြီးက မလေးမခန့်
မျက်နှာထားဖြင့် လှောင်ပြုံး ပြုံးလိုက်လေသည်။

သူရဲဘောကြောင့်တဲ့ သစ္စာဖောက်တွေ့နောက်မှာ မင်းလို
စုတ်ပဲ့ထုတ်မာတဲ့ ကိုယ့်အမေကိုယ်.....အမေရိကန်ကောင်ပါ။

လိမ်မယ်ဆိုတာ ငါစောစောကတည်းက သိသင့်တယ်' ဟု
အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဖော်၍ အော်သည်။ ပြီးတော့
ဂိုင်းရှားမင်း၏မျက်နှာကို တံတွေးနှင့် လှမ်းထွေးသည်။ ဂိုင်း
ရှားမင်းသည် ရှောင်ဖို့အချိန်မရလိုက်။ တံတွေးများသည် သူ့
ပါးပြင်တွင် လာ၍ကပ်သည်။ စစ်သားတစ်ယောက်က ဗိုလ်
မှူးကြီး၏ ကျောက် အင်မ် ၁၆ သေနတ်ခင်ဖြင့် တစ်ချက်ထု
သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည်ရှေ့သို့ငိုက်ခနဲပြစ်ကာ လကျတော့မလို
ဖြစ်သွားသည်။ စစ်သားများသည် သူ့အား လှေကားအတိုင်း
ဒရွတ်တိုက်ဆွဲချသွားကြလေသည်။

ဂိုင်းရှားမင်းသည် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက် အနီးသို့
သွားကာ သူ့ပါးပြင်မှ တံတွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်
သုတ်ပစ်သည်။ စစ်သားများက ဗိုလ်မှူးကြီးတန်းအား မြေ
ကွက်လပ်ထဲ ဆွဲသွင်းသွားသည်ကို မြင်နေရသည်။

ကွက်လပ်ထဲ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သောတန်းသည် စစ်သား
များကြားမှနေ၍ ဟိုဟိုသည်သည် မျက်စိရွာလျက်ရှိသည်။ သို့
သော်လည်း နံရံထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ တံခါးပေါက်မှဝင်လာ
သော ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ကိုမူ သူ့သတိမထားမိ။ သူ့ဘက်
သို့ လျှောက်လာနေသော ဗိုလ်ကြီးသည် ခါးကြားမှ ခြောက်
လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး
တန်းသည် မလုံမလဲဖြစ်နေဟန်ဖြင့် သူ့ခေါင်းကို နောက်
ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူ့အနားရောက်
နေသည့် ဗိုလ်ကြီးကိုမြင်ရသည်။ ဗိုလ်ကြီးက သေနတ်ပြောင်း
ကို ဗိုလ်မှူးကြီးတန်း၏ နားထင်သို့ ထောက်လိုက်သည်။ သို့
နောက် သေနတ်မောင်းကို ဆွဲယှစ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးတန်းသည် စစ်သားများ၏လက်တွင်းသို့ကွေးညွတ်၍ ကျသွားသည်။ ထို့နောက် စစ်သားများသည် အသက်ကင်းမဲ့နေပြီ ဖြစ်သော တန်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား ကွက်လပ်အတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်သွားကြလေ၏။

နန်းတော်အောက် မြေအောက် ဆက်သွယ်ရေးစခန်း၏ အခိုင်အမာ ပိတ်ထားလော သံမဏိတံခါးကြီးများ နောက်ဝယ်သမ္မတနှင့် သူညီတို့သည် တယ်လီဖုန်းများ၊ ဝိုင်ယာလက်စက်များဖြင့်အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည်ရှုပ်ကျီအလက်များကို ပင့်တင်ထားကြသည်။ သူတို့သည် နယ်မြေ ခေါင်းဆောင်များ၊ ဘဝ်မှူးများနှင့် ဆက်သွယ်မိရန် ကြိုးစား အားထုတ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဆက် လိုက် တိုင်းအောက်လက်ဝန်ထမ်းများနှင့်သာ တွေ့သည်။

အကြိမ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့် ဆက်အပြီးတွင် ဝိုင်ဒင်နုသည် ဆိုင်ရုံ၏တောင်ဘက် မိုင်လေးဆယ်အကွာ မိုင်သိရှိ အမှတ်ခုနစ်တပ်မဟာ ၄၁နချုပ်သို့ ဆက်သည်။ သမ္မတကတော့ ဘေးမှရပ်ကာသူ ညီလုပ်ကိုင်နေသမျှကိုသောကမကင်းသည့်မျက်နှာထား ညှဉ်ကြည့်နေသည်။ ဝိုင်ဒင်နုသည်အော်လိုက်ဟစ်လိုက်ကြမ်းလိုက် မောင်းလိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ဆူညံလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ရေဒီယို ဝိုင်ယာလက်စက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ ကုလားထိုင်ကို ကျောနှင့်မိပြီး ထိုင်နေသည်။

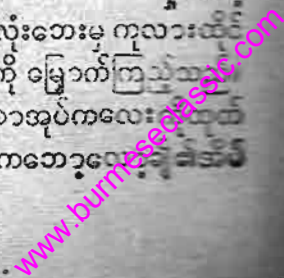
‘ဘာဖြစ်တာလဲ’ ဟု ဒင်းက အလန့်တကြား မေးသည်။ ‘ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသတဲ့လဲ’

‘ထိပ်သီးတပ်မှူးအားလုံးအဖမ်းခံရပြီ’ ဟု နုကပြောသည်။ ‘ရုန်သူတွေက မြစ်ကို ဖြတ်မကူးနိုင်အောင် ရေယာဉ်အားလုံးကိုသိမ်းပြီး မဲခေါင်မြစ် တစ်ဖက်ကမ်းကို ပို့ပစ်ကြတယ်။ တပ်မဟာ ခုနစ် အနေနဲ့ လှုပ်ရှားလို့ မရတော့ဘူး’

နောက် တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ သမ္မတက တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ့ရှိသော ကိုယ်ရံတော် အရာရှိတစ်ဦး ဝင်လာသည်။ ‘သူပုန်တွေက သမ္မတကိုယ်ရံတော်တပ်စွဲစစ်တန်းလျှားတွေကို ဝိုင်းထားကြပြီ။ အမြောက်တွေ မော်တာတွေလဲပါစား။ မကြာခင်မှာ လက်နက်ကြီးတွေနဲ့ ပစ်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်’ ဟု ပြောသည်။

စိတ်ချောက်ချားလျက် ရှိသော ကိုယ်ရေးအရာရှိသည် လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသည့် စာတစ်စောင်ကို သမ္မတအား လှမ်းပေးသည်။ သူ့လက်သည် တုန်လျက်ရှိ၏။ ဒင်းက တံခါးကို သော့ ပြန်ခတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် တစ်စုံတရာကို တွေးတောနေသည့်နယ်ရှိသည်။ သူသည် တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်သည်။

‘အခုဆိုရင် တို့အတွက် ဝန်ခံဆုံးလမ်းတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်’ ဟု ရေရွတ်ကာ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးဘေးမှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။ လေးနာရီခွဲနေပေပြီ။ သီးသန့် လိပ်စာ စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်၍ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီး ဟင်နရီကေဘော့လော့ချီခံအိမ်

ဖုန်းနံပါတ်ကိုရှာသည်။ စခေါ်လျှင်ခေါ်ချင်း တယ်လီဖုန်း
ကိုင်သူမှာ ဗီယက်နမ် အစေခံ။ တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ သံအမတ်
ကြီးအသံကို နှစ်ဦးသား နားစွင့်လျက်ရှိကြ၏။

‘သမ္မတ စကားပြောနေပါတယ်’ ဟု ဒင်းက အင်္ဂလိပ်
ဘာသာဖြင့်ပြောသည်။ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေသည့်အသံကို တစ်
ဖက်ကလူ မရိပ်မိအောင် ထိန်းချုပ်ထားသည်။ ‘ကြည်းတပ်
က တပ်တချို့ နဲ့ လေတပ်က တပ်တချို့ ပုန်ကန်ကြတယ်၊ ဒီကိစ္စ
မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအစိုးရရှိ သဘောထား ဘယ်လို
ရှိတယ်ဆိုတာ သိချင်တယ်’

သံအမတ်ကြီးက ချက်ချင်း အဖြေမပေး။ သို့သော်လည်း
အဖြေပေးသည့်အချိန်တွင်မူ သူ့အသံသည် အပေါ်စီး နိုင်
သလိုလိုရှိသည်။ ‘အတိအကျပြောပြနိုင်လောက်အောင် အခြေ
အနေမျိုးတော့ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ ပစ်သံခတ်သံတွေကြား
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာရယ်လို့ တိတိကျကျမသိဘူး၊ အခုဆိုရင်
ဝါရှင်တန်မှာကလဲ မနက်လေးနာရီခွဲပဲ ရှိဦးမယ်၊ ဒီတော့
ကာ အမေရိကန်အစိုးရအနေနဲ့ သဘောထား ပြောနိုင်ဦးမယ်
မထင်ဘူး’

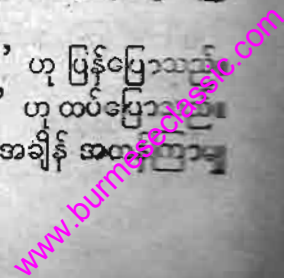
‘ဒါပေမယ့် သံအမတ်ကြီး မှာ အခြေခံ သဘောထား
လောက်တော့ ရှိရမှာပေါ့’ သမ္မတ၏အသံတွင် သံသယမကင်း
ခြင်းနှင့် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဟူသော ခံစားမှုများ ပါဝင်လျက်
ရှိသည်။ ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော်ဟာ နိုင်ငံရဲ့ အကြီး
အကဲတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် အနေနဲ့ တာဝန်
ကိုတော့ ကျေပွန်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ လုပ်ရမယ့်တာဝန်
က ဘာလဲ၊ အဲဒီတာဝန်ကို ကျွန်တော် အခုချက်ချင်းပဲ လုပ်

လိုက်ချင်တယ်’ သမ္မတသည် စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။
သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းကာ လေသံကို ပြောင်းသည်။ ‘ကျွန်
တော်ကတော့ တာဝန်ကိုပဲ ယုံကြည်တယ်’

သံအမတ်ဘက်မှ အ ချိန် အ တော် ကြာ မျှ ငြိမ်နေသည်။
‘သမ္မတကြီးအနေနဲ့ တာဝန်ကတော့ ကျေပါတယ်၊ သမ္မတ
ကြီးရဲ့ သတ္တိနဲ့ နိုင်ငံအတွက် စွမ်းဆောင်ချက်တွေကို ကျွန်
ကော် ချီးကျူးပါတယ်၊ သမ္မတကြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ လုပ်
ဆောင်ချက်မျိုးတွေကို တခြား ဘယ်သူတွေကမူ လုပ်နိုင်မယ်
မထင်ပါဘူး၊ အခုဆိုရင် ကျွန်တော် သမ္မတကြီးရဲ့အသက် လုံခြုံ
မှုအတွက် စိတ်ပူနေမိပါတယ်၊ လတ်တလော လှုပ်ရှားမှုမှာ
တာဝန်ရှိနေတဲ့ လူတွေဆီက အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ကျွန်တော်
ရထားပါတယ်၊ အစီရင်ခံစာက သမ္မတကြီးနဲ့ သမ္မတကြီးရဲ့
ညီတို့ ရာထူးက ထွက်ပေးမယ်ဆိုရင် ဒီနိုင်ငံက ထွက်ခွာပြီး
သင့်ရာနိုင်ငံမှာ ခိုလှုံဖို့ ခွင့်ပြုထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ သမ္မတ
ကြီး အဲဒီသတင်းကို ကြားပြီးပါပြီလားခင်ဗျာ’

သမ္မတသည် ချောက်ချားဖွယ်သတင်းကို ဖြည်းဖြည်းဆေး
ဆေး လက်ခံနိုင်ရန်ကြိုးစားသည်။ ‘လတ်တလော လှုပ်ရှားမှု’
ဟု သံအမတ်က သုံးသွားခဲ့၏။ ဤစကား သုံးသွားသည်ကို
ထောက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့အား ကျောထောက် နောက်ခံ
နေသည့်လူများသည် ယခုအခါ သူ့အား ဆန့်ကျင်သွားကြ
ပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ‘မကြားဘူး’ ဟု ပြန်ပြောသည်။
‘အဲဒီသတင်းကိုတော့ လုံးဝမကြားမိဘူး’ ဟု ထပ်ပြောသည်။
သူသည် နောက်ထပ် ဘာမှမပြောဘဲ အချိန် အတန်ကြာမျှ

ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် ထစ်တီးထစ်ငေါဖြင့် မေးသည်။
 'ခင်ဗျားဆိုမှာ ကျွန်တော် ဖုန်းနံပါတ် ရှိတယ် မဟုတ်လား'
 'ရှိပါတယ်' ဟု သံအမတ်ကြီးကဖြေသည်။ နောက်တစ်ဖန်
 ငြိမ်ဆိတ်နေကြပြန်သည်။ ထို့နောက် သူ စောစောက ပြောခဲ့
 သည့် စကားကို တိတိကျကျနားလည်သွားစေရန်ဟူသော ရည်
 ရွယ်ချက်ဖြင့် ဟင်နရီကေဘော့လော့ချိက ထပ်ပြောပြန်သည်။
 'သမ္မတကြီးရဲ့အသက်အနှံ့ရယ် လုံခြုံမှုအတွက် ကျွန်တော်
 ဘက်က လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်တာ ရှိမယ်လို့ထင်ရင် ကျွန်တော် ဆီ
 အကြောင်းကြားပါခင်ဗျာ'

သမ္မတ၏ဒေါသသည် တချိန်ချိန် တက်လာနေသည်။ သူ
 ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျဆင်းစေသည့် ကမ်းလှမ်းချက်အပေါ် ဆင်
 ခြင်္စင်စဉ်းစားလေ အခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လေ။ အခုကျတော့လည်း
 အခြေအနေကို သူနားလည်မြဲ။ သူ့အား ပြုတ်ချနေခြင်းကို
 သူတိုဘက်က လစ်လျူရှုလိုက်ပြီဖြစ်၏။ သူ့အတွက် နောက်ဆုံး
 ပေးထားသည့် အခွင့်အရေးမှာ သံရုံး၌ နိုင်ငံရေး ခိုလှုံခွင့်သာ
 ဖြစ်သည်။ ရှုတ်တရက် ခေါင်းမာခြင်းနှင့် မာနကြီးခြင်းတည်း
 ဟူသော စိတ်များ ဝင်လာသည်။ တကယ်တော့ သူသည် ဤ
 အရည်အသွေးနှစ်ခုကြောင့် အလွန်ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်
 မဟုတ်ပါလော။

'အရေးအခင်းကို ကျုပ်ဆက်ပြီး နှိမ်နင်းသွားမယ်' ဟု
 ဒေါသတကြီးပြောသည်။ ထိုစကားကို ပြောပြီးလျှင်ပြီးချင်း
 သမ္မတ ဝိုဒ်ဒင်ဒင်က အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနှင့် အဆက်
 ပြတ်လိုက်လေ၏။

(၁၅)

အားလုံးသော နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်များသည် အာဏာ
 သိမ်းပွဲသတင်းကို စုံစုံစေ့စေ့ရအောင် လိုက်လျက် ရှိကြသည်။
 သူတို့ကိုသို့ပင် နာအိုမီသည်လည်း တစ်နေ့ခင်းလုံး တစ်ညနေ
 လုံး ဆိုင်ဂျီတော်အတွင်း၌ နေရာအနံ့သွားကာ သတင်းများ
 ကို မရအရယူလျက်ရှိသည်။ သတင်းက အတိအကျခိုင်ခိုင်လုံလုံ
 မရသဖြင့် သမ္မတဘက်မှ အင်အားမည်မျှရှိ၍ ပုန်ကန်သူများ
 ဘက်မှ မည်မျှအထိ အင်အားရှိသည် ဆုံးဖြတ်၍ မရဘဲ ဖြစ်
 လျက်ရှိ၏။ ပုန်ကန်သူများက သူတို့ဘက်မှ အောင်မြင်မှု ရနေ
 ပြီဟု ဆိုနေသော်လည်း မည်သူမျှ သေချာပေါက် မပြောနိုင်။

ညနေခြောက်နာရီထိုးသောအခါ ပုန်ကန်သူများက ဂျီအာ
 လောင်းနန်းတော်နှင့် များစွာ မစေးကွာလှသော နေ ရာ ရှိ
 သမ္မတ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်စခန်းသို့ အမြောက်များ မော်တာ
 များနှင့် စတင်၍ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ စခန်းအတွင်းရှိ

အဆောက်အအုံများသည် ပြိုပျက်ကုန်ကြသည်။ ပစ်ခတ်မှု ပြင်းထန်ခြင်းနှင့် အပျက်အစီး များပြားခြင်း တို့ကြောင့် သတင်းထူး သတင်းကောင်း တစ်ပုဒ်ဟု ထင်ရသော်လည်း ဒဏ်ရာအနာတရသူနှင့် အသေအပျောက်မှာ အဆမတန်နည်း သည်။ တပ်အများစုမှာ နန်းတော်အတွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေ ရာယူထားကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမင်း၏ တိတ်ရက်ကော်ဒါမှ အသံ ကတော့ လက်နက်ကိုင်တပ်များသည် ရှစ်နှစ်ကြာမျှ မတရားသဖြင့် အုပ် ချုပ်နေမှုအောက်မှ ပြည်သူတို့အား ကယ်တင်လိုက်ပြီဟု ကြေ ညာလျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်ပွဲများရပ်သွားချိန်တွင် မြို့သူမြို့သားအချို့ သည် နေအိမ်များအတွင်းမှထွက်လာကြပြီး တင့်ကားများဘေး၌ ဝိုင်းအုံ့ရပ်ကာ ကောင်းချီးဩဘာပေး ကြသည်။ မြို့ထဲတွင်လည်း အောင်ပွဲကျင်းပသည့်အလား ဆိုင် များကို ဖောက်ထွင်းလုယက်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်းများ ပြုကြ သည်။

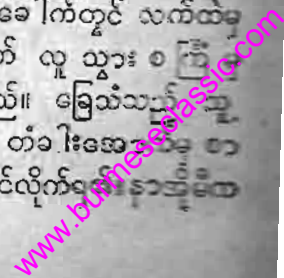
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျီအာလောင်းနန်းတော်ကတော့ လက် နက်မချသေး။ အတွင်းမှနေ၍ ခုခံတိုက်ခိုက်နေကြဆဲဖြစ်၏။ မိုးချုပ်လာသည်နှင့်အမျှ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စရာ ကောင်း သည့် အခြေအနေသည် ဆိုင်ဂိုမြို့တော်အား လွှမ်းခြုံလျက် ရှိလေ သည်။

နာအိုမိနှင့် သူကင်မရာအဖွဲ့သည် နန်းတော်ဂိတ်အဝင်များ ကိုလှမ်းမြင်နိုင်သည့်အဝ၌ နေရာယူထားကြသည်။ နာရီပေါင်း များစွာအကုန်ခံ၍ စောင့်သော်လည်း အကွက်ကောင်းကောင်း မရ။ ရံဖန်ရံခါတွင် နန်းတော်တွင်းမှ တင့်ကားတစ်စီးသည်

မျက်နှာစာပန်းခြံတွင်းအထိ ထွက်လာပြီး လမ်းမများပေါ်မှ နေ၍ နန်းတော်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေကြသည့် စစ်သား များဆီသို့ လှမ်းပစ်လေ့ရှိသည်။ နန်းတော် ပြုတင်း ပေါက် များဆီမှ စက်သေနတ်သံများလည်း မကြာမကြာ ထွက်ပေါ် လာတတ်၏။ ထို့ပြင်လည်း သမ္မတ ဒင်း၏ အသံနှင့်တူသော အသံတစ်သံသည် အချိန်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ သစ္စာ စောင့်သိသောလုပ်များက ပုန်ကန်သူများအား နှိမ်နင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာနေသည့် အသံပေတည်း။

သို့သော်လည်း အချိန်ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ ငြိမ်ဆိတ်မှုက ပြည်းပြည်းချင်း လွှမ်းမိုးလာသည်။ မိုးစုပ်စုပ် ချုပ်လာသည့် အခါ မိုးရွာလာသည်။ ဩဇာနှစ်နာရီထိုးတွင်မူ ရေဒီယိုမှ နေဝင် မီးငြိမ်းအမိန့် ထွက်လာသည်။ ထို နောက်ပုန်ကန်သူများကြား တွင် နန်းတော်ကို အစွမ်းကုန်တိုက်စစ်ဆင်၍ သိမ်းသင့် မသိမ်း သင့် အယူအဆကွဲနေကြကြောင်း ကောလာဟလသတင်းများ ထွက်လာလေသည်။

ဤအတောအတွင်းနာအိုမိသည် သူ့ဟိုတယ်အခန်းသို့ နှစ် ကြိမ်တိတိပြန်ကာ အမေရိကန်သံရုံးရှိ ဝိုင်းရှားမင်းထံ တယ်လီ ဖုန်းဆက်သည်။ သို့သော်လည်း ဆက်လိုက်တိုင်း ဝိုင်းမရှိဟု သော အဖြေသာရသည်။ ဒုတိယ တစ်ခေါက်တွင် လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချနေခိုက် အပြင်ဘက် လူ သွား စ ခြံ ချ လျှောက်လာနေသော ခြေသံကြားရသည်။ ခြေသံသည် သူ့ အခန်းရွှေ့သို့အရောက်တွင် ရပ်သွားပြီး တံခါးအေးသံမှ တာ အိတ်ကလေးဘစ်လုံး ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ နာအိုမိထ

စာအိတ်ကိုယူ၍ ဖောက်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ မညီမညာ မလှ မပလက်ရေးနှင့် ရေးထားသောစာတစ်စောင် ထွက်လာသည်။
'စိတ်ကို အေးအေးထား၊ မနက်သုံးနာရီခွဲအထိ အိပ်လိုက်ပါ။ ဂိုင်း'

လက်ရေးသည် ဂိုင်း၏လက်ရေးမဟုတ်။ သူသည် တံခါးကို ကပျာကယာဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထွက်သည်။ စကြိုအတိုင်း ပြန်လျှောက်သွားနေသည့် ဗီယက်နမ်စားပွဲထိုးတစ်ယောက်။ နာအိုမီက ပြန်ခေါ်ပြီး မေးသည်။ စားပွဲထိုးက အမေရိကန်တစ်ယောက်ထံမှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ပေးသောစကားကို သူ ရေးမှတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ရှင်းပြသည်။ နာအိုမီက ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ပီယာစတာငါးရာ ပေးလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူ လူများထံ ပြန်ပြေးပြီး နားကြပ်ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အခန်းသို့ပြန်၍ အိပ်သည်။ အိပ်ရာ မဝင်မီ ဝီစကီတစ်ခွက် သောက်လိုက်သေး၏။

နာရီနှိုးစက်သံကြောင့် နာအိုမီ အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်ကွင် မနက်သုံးနာရီ ထိုးလေပြီ။ သူသည် သူ့အဖွဲ့သားများအား အပြေးအလွှားသွား၍ နှိုးကာ လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သဘာဝမကျသော ဆိတ်ငြိမ်မှုကြီးသည် မြို့တော်အပေါ်၌ ကျရောက်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ယမန်နေ့ညက တိုက်ပွဲတွင် ကျည်ဆန်ထိမှုနံ့ခြင်း ခံခဲ့ရသော အဆောက်အအုံများသည် အခုအချိန်ထိ မီးလောင်နေဆဲ။ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော မီးကောက်မီးလှိုများသည် အမှောင်ထုကို ထိုးဖောက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလင်းရောင်ပေးလျက် ရှိ၏။ နာအိုမီထို့ လူစုသည် လှင်ဆန်း

ပန်းခြံတွင်းမှဖြတ်ကာ ကာရေးဗီးလီးဟိုတယ်ဆီသို့ ကူးလာခဲ့ကြသည်။

ဟိုတယ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ယမန်နေ့ညက နေဝင်မီးငြိမ်းအမိန့်ဖြင့် ပိတ်မိပြီး အိမ်မပြန်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသော လူစုလူဝေးနှင့် ပြည့်နေသည်။ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်နေသော မီးရောင်ဖြင့် အခြားသော အဆောက်အအုံ ခေါင်မိုးများနှင့် ဆင်ဝင်များ တွင်လည်း လူအုပ်များဖြင့် ပြည့်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ထောင်ချီလျက်ရှိသော လူအုပ်သည် ပြဇာတ်တစ်ခု၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုနေကြသည့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်နှင့်တူလှချေသည်။ ရံဖန်ရံခါ ကောင်းကင်ထက်သို့ မီးကျည်များ ထိုးတက်လာပြီး ညင်သာစွာ ပြန်ဆင်းသွားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေယာဉ်ပျံတစ်စီးဘလေ ပေါ်လာသည့်အခါ ဂျီအာလောင်းနန်းတော်ဘက်မှ အုန်းခနဲ ခိုင်းခနဲ မြည်ဟည်းပြီး ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လာသော မီးလုံးကြီးများကိုမြင်တွေ့ကြရလေသည်။

ကာရေဗီးလီးဟိုတယ် ခေါင်မိုးပေါ်တွင် အဖြူရောင်စတင်စုံနှင့်စားပွဲထိုးများသည် ပျားပန်းခပ်မျှလှုပ်ရှားနေကြဆဲ ဖြစ်၏။ အအေးသောက်သူသောက် အရက်သောက်သူသောက်နှင့် လက်မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ လူအုပ်ကြီးထဲတွင် သံတမန်များ၊ သတင်းထောက်များ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဖြင့် အလည်ရောက်နေကြသည့် နိုင်ငံခြားသား ညွှန်သည်များနှင့် ဟိုတယ်အလုပ်သမားများ စသည်ဖြင့် လူတန်းစားခေါင်းစုံ ပါဝင်လျက်ရှိသည်ကို နာအိုမီ သတိထားမိ၏။

သည် ကြောက်ဖို့လန့်ဖို့ သတိမရကြတော့ဘဲ ပျော်ပွဲရှင်ပွဲတစ်ခု လာရောက်ကြည့်ရှုနေကြသည့် ပရိသတ်လိုဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

လူအုပ်ကြားတစ်နေရာရှိရေဒီယိုမှ စာတမ်းတေးဂီတသံသည် မြူးကြွစွာ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ မကြာသေးမီက မဒမ်နု ဥပဒေဖြင့် ပိတ်ပင်ထားခဲ့သော သီချင်းဖြစ်၏။ ပုန်ကန်သူ များက အသံလွှင့်ရုံမှနေ၍ ဤသီချင်းကို အဆက်မပြတ် ထုတ် လွှင့်ပေးလျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သီချင်းသံ ရပ်သွားပြီး သတင်းကြေညာချက် ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ အချို့လူ များသည် သီချင်းနှင့်အတူ ရော၍ကနေကြသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ဝါးခနဲ ရယ်မောသံသည် ကျယ်လောင်စွာပေါ် လာတတ်လေသည်။

နံနက် သုံးနာရီတိတိတွင် ဖြုန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာသော ပစ်ခတ်သံများသည် လူစုလူဝေးကြီး၏ ဝကားပြောသံများ နှင့် ရယ်မောသံများကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ တင့်ကားကြီးများ မှ ၇၅ မီလီမီတာ စက် အမြောက် များ၊ မော်တာ များ နှင့် အမြောက်ကြီးများ စုပုံပစ်ခတ်လိုက်သည့်အသံများဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မရှင်းဂန်းစက်သေနတ်များသည် တရုတ် စပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ နန်းတော်ကို အရအမီသိမ်းပိုက်ရန် ရည်ရွယ်သည့် တိုက်ပွဲအစပြုပြီမှာ သိသာထင်ရှားလျက်ရှိ၏။

ကျည်ဆန်များသည် နန်းတော်ဘက်သို့ သွားရာလမ်းများ ဝေါ်သို့ တဖွဲဖွဲကျရောက်လာသည်။ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင် မှ အဆောက်အအုံများကို အုန်းခနဲ ဒိုင်ခနဲ ဝင်ရောက်ထိမှန် သည်။ နန်းတော်ဘက်မှ တင့်ကားအနည်းငယ်၏ ပြန်လည် ပစ်ခတ်သံများနှင့် နန်းတော်ခေါင်မိုးထက်မှ အဆက်မပြတ်

ပစ်ခတ်နေသည့် စက်သေနတ်သံများ၊ ပြီးတော့ ဝင်းအတွင်း မှ တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်လျက်ရှိသည့် မော်တာကျည်ဆန် ကျရောက် ပေါက်ကွဲသံများ။ ညအမှောင်ထုသည် ဝင်းခနဲလက်ခနဲ ထွက် ပေါ်လာနေသော အလင်ရောင်များဖြင့် အသက်ဝင်လှုပ်ရှား နေသည်။

နာအိုမိ ကြည့်နေခိုက်မှာပင် နန်းတော်ခေါင်မိုး တစ်နေရာ မှ နီရဲသော မီးတောက်ကြီးများ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ နန်းတော်အပေါ်ထပ်တွင် အတွင်းဘက်မှနေ၍ မီးစွဲလောင် နှုတ်ပြီဟု သူ ခန့်မှန်းသည်။

‘လှလိုက်တာ၊ သိပ်ကိုလှတာပဲ’ ဟု မြင်ကွင်းကို ချိန်၍ရိုက် နေသော ကင်မရာမင်း ဂျော့ခိက ရေရွတ်သည်။ ‘ဒီလောက်လှ တဲ့ ရှုခင်းကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးဘူး’

ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေသံများသည် နှစ်နာရီတိတိကြာသည်။ အသံများရပ်စဲသွားချိန်တွင် နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင် ဖျော့ ဖျော့သည် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်စပြုလေပြီ။ ပုန်ကန်သူများ သည် နန်းတော်တွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ မိုးကတော့ တဖြောက်ဖြောက်ရွာနေဆဲ။ သံချပ်ကာကားများ၊ တင့်ကားများနှင့် ကယ်ရီယာကားများသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ချီတက်လာနေကြသည်။ သူတို့ဘေးပတ်ပတ်လည်နှင့် နောက် ဘက်တွင် သေနတ်များကိုင်၍ ခါးများကိုကုန်း၍ အပြေး အလွှားချီတက်နေကြသည့် စစ်သားများ။

နံနက်ခြောက်နာရီခွဲခန့်တွင်မူ နန်းတော်အပေါ်ဆုံးထပ် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်မှ အလံဖြူတစ်ခု ထွက်လာသည်ကို

နာအိုမိ မြင်လိုက်ရ၏။ လက်နက်ချလိုက်သည့် အထိမ်းအမှတ် ပေတည်း။

ဗီယက်နမ် မရိန်းတပ်သားများသည် သူတို့လည်ပင်းများ တွင် ကြက်သွေးရောင် လည်စည်းများ စည်းထားကြသည်။ နန်းတော်တွင်းမှစစ်သားများနှင့် ကွဲပြားခြားနားရန်ဖြစ်၏။ အလံဖြူလွှင့်ထူလိုက်သည်မြင်သောအခါ မရိန်းတပ်သားများ သည် နန်းတော်ကွင်းပြင်သို့ အော်ဟစ်ပြီး ထွက်လာကြသည်။ မီးခိုးတလူလူထွက်နေသော နန်းတော်ဘက်သို့ ပြေးသွားကြ သည်။ သတ္တိကောင်းသော သတင်းထောက်တစ်စုသည် စစ် သားများ၏ နောက်မှပြေးလိုက်သွားကြသည်။ နာအိုမိတို့အဖွဲ့ သည် ထိုအုပ်စုထဲတွင်ပါသွားသည်။

နန်းတော်အဝင်တံခါးမကြီးဆီသို့ သူတို့လူစုပြေးသွားနေ ခိုက်တွင် သေနတ်သံများသည် လုံးဝမသွားသေး။ တစ်ချက်စ နှစ်ချက်စ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာနေဆဲဖြစ်၏။ မရိန်းတပ် သားများသည် ထွက်ပြေးနေကြသော အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အား ရှေ့မှပိတ်၍တားကာ ဖမ်းဆီးလျက်ရှိကြသည်။

ဂျော့ခိုသည် အမြောက်ဆန် ထိမှန်ထားသည့် အုတ်နံရံ အပေါက်ကြီး တစ်ပေါက်မှနေ၍ အထဲကို ပြေးဝင်သည်။ အတွင်းဘက်တွင်အပျက်အစီးများသည် အစုလိုက် အပုံလိုက်။ မှန်ကဲမှန်စများသည်လည်းနေရာတိုင်းတွင်ပြန့်ကြဲလျက်ရှိသည်။ လှေကားအနီးတွင်မူ အလောင်းများ။

ဂိုင်းက နာအိုမိအား နန်းတော်၏ပုံစံနှင့် တည်ဆောက်ပုံ အနေအထားကို ရှင်းပြထားခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နာအို မိသည် အတွင်းဘက်ရောက်သည်နှင့် ဟစ်မြိုင်နက် သမ္မတနှင့်

သူ၏ညီ အကြံပေးအရာရှိချုပ်၏ ရုံးခန်းများဆီသို့ သူများ ထက်ဦးအောင် အရင်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ရောက် မသွားမီ လှေကားလက်ရန်းကိုမှီ၍ ရပ်နေသော ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ဦးက အောက်ဘက်၌ရပ်နေသော ဗိုလ်မှူးချုပ်တစ်ဦးနှင့် အရာရှိကြီးများအား လှမ်းအော်သည်။

‘သူတို့ ဒီမှာ မရှိကြတော့ဘူး’
အောက်မှ ဗိုလ်မှူးချုပ်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။
‘ဆက်သွယ်ရေးအခန်းမှာလဲ မရှိဘူး၊ ဆင်းခဲ့တော့လေ’
နာအိုမိက အောက်သို့ပြန်၍ ပြေးဆင်းခဲ့ပြီး ဗိုလ်မှူးချုပ် ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲထားသည်။

‘သူတို့ ဘယ်နေရာမှာရှိမယ် ထင်သလဲ’
‘ကျွန်တော်တို့နန်းတော်အောက်မှာ ဥမင်လိုက်ခေါင်းသုံးခု တွေ့တယ်၊ လိုက်ခေါင်းတွေက မြေအောက်မြောင်းတွေဆီကို ရောက်တယ်၊ သူတို့ လွတ်သွားကြပြီ’

နာအိုမိသည် လှေကားအတိုင်း ပြန်၍ပြေးတက်ကာ တတိ ယထပ်ရှိ သမ္မတခင်း၏ ရုံးခန်းဆီသို့ သွားသည်။ နန်းတော် တစ်ခုလုံးတွင် စစ်သားများဖြင့် ပြည့်နေပြီဖြစ်၏။ အများစု သည် တွေ့သမျှပစ္စည်းများကို ဖျက်ကြ ယူကြနှင့် ဗရမ်းဗတာ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ငိုဒင်နု၏ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော မရိန်း တပ်သားတစ်စုသည် ဝီစကီပုလင်းများ ဆွဲလာကြသည်ကို တွေ့ ရ၏။ အချို့ကတော့ နံရံများတွင် ချိတ်ထားသမျှ အလှူပစ္စည်း များကို ဖြုတ်ယူကြသည်။ တချို့ကတော့ သေနတ်များ မိုးပေါ်ထောင်ပစ်နေကြသည်။

ဂျော့ခ်နှင့် နာအိုမီတို့ ဒင်း၏ရုံးခန်းတွင်းသို့ ရောက်သွားကြသည့်အခါ အခန်းတစ်ခန်းလုံး ရုစရာမရှိအောင် ပျက်စီးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နာအိုမီသည် အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်သည်။ သူ့တွေ့လာသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဂျော့ခ်၏ ကင်မရာရှေ့သို့ ထိုးပေးသည်။ ဂျော့ခ်က စာအုပ်ကို ရိုက်ယူသည်။ စာအုပ်အမည်မှာ 'သူတို့ လာနေကြပြီ' ဟု ဖြစ်၏။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် အမည်တစ်ခုပေတည်း။

အောက်ထပ်ရှိ ငိုဒင်နု၏အခန်းသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ တစ်ခန်းလုံး ရုစရာမရှိအောင် လုယက် ဖျက်ဆီးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် တိရစ္ဆာန်ခေါင်းများ အတွင်း၌ အစာအဖြစ် သွတ်သွင်းထားသော လွှစာမုန့်များ သည် အခန်းထဲတွင် ပြန့်ကြဲလျက်ရှိသည်။ ငိုဒင်နု၏ ကုဇာား ထိုင်နောက်နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဖခင်နု၏ ပုံတူပန်းချီကား ကြီးမှာလည်း လှံစွပ်ရာများဖြင့် ပုလျက်ရှိသည်။ နာအိုမီသည် အခန်းထဲရှိ မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးကို ဂျော့ခ်အား ကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခိုင်းလေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ငိုဒင်နု၏ အခန်းသို့ ရောက်ကြပြန်သော အခါ ကော်ဇောပေါ်၌ ပြန့်ကြဲနေသည့် ဖိုင်တုံးများကို နာအိုမီ သတိထားမိသည်။ သူသည် ဖိုင်တစ်ခုကို ကောက်၍ ကြည့်သည်။ အဖုံးပေါ်တွင် 'လူမှုရေးနှင့် နိုင်ငံရေး သုတေသနလုပ်ငန်းဌာန' ဟူသော စာတန်းရိုက်နှိပ်ထားသည်။ တကယ်တော့ ဤဌာနသည် ငိုဒင်နုအား နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားစေခဲ့သည့် ဌာနတစ်ခုဖြစ်၏။

ဂျော့ခ်က ကင်မရာမီးလုံးဖြင့် ထိုးပေးထားသဖြင့် နာအိုမီသည် အတွင်းမှ စာရွက်တချို့ကို ဖတ်မိသည်။ ဆိုင်ဂံမြို့ပေါ်မှ နာမည်ကြီး နိုင်ငံရေး သမားများနှင့် စာအရာ ရှိကြီး များအကြောင်း ထောက်လှမ်းစုံစမ်း၍ ရသမျှကို သတင်းပေးများက ပေးပို့ထားသည့် အစီရင်ခံစာများ ဖြစ်၏။ အစီရင်ခံစာအချို့မှာ ပြင်သစ်ဘာသာနှင့်ဖြစ်၍ အချို့မှာ ဗီယက်နမ်ဘာသာနှင့် ဖြစ်သည်။

ဤကြားထဲမှပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် 'ဂိုင်းရှားမင်း' ဟု ရေးထိုးထားသည့် ဖိုင်ကိုတွေ့သည်။ သူသည် ဖိုင်ကိုကောက်ယူပြီး အဖုံးကို လှန်လိုက်သည်။ ပထမဆုံးစာမျက်နှာတွင် တွေ့လိုက်ရသော စာရွက်မှာ ကွန်တီနင်တယ်ဟိုတယ်တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် မှတ်စုစာရွက် ဖြစ်သည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်၌ ရေးထားသည့်စာမှာ သူ့လက်ရေးနှင့်ဖြစ်သည်။ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် သူသည် အတန်ကြာမျှ ကြက်သေသေလျက်ရှိ၏။ သစ်ကုမ္ပဏီပင် သူ့ကိုယ်သူမီးရှို့ပြီး အသေခံလိမ့်မည်ဟူသောသတင်းကို ပေးခဲ့သည့် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အမည်နှင့်လိပ်စာကို ရေးထားသော စာရွက်ပေတည်း။

သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ စစ်သားများ၏ ရယ်သံများ။ မုန့်များကို ရိုက်ခွဲနေသည့် အသံများ။ လုယက် ဖျက်ဆီးနေကြသည့် အသံများ။ ဤအသံအားလုံးကို မကြားနိုင် လောက်အောင်ပင် သူသည် တွေ့ဝေငေးမောလျက်ရှိလေ၏။

တွေကို ထူးထူးခြားခြား ရအောင်လုပ်ယူနိုင်တဲ့မင်းရဲ့စွမ်းရည်ကို ချီးကျူးတဲ့ပဲ အနေနဲ့ သောက်ကြတာပေါ့’

သူသည် အခန်းထဲသို့မဝင်ဘဲ နာအိုမိ၏လက်ကို ဆွဲကာ အိပ်ခန်းနှင့်တူနေသော ညှော်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

‘ဒီအခန်းကို ဂန္ဓေ ကိုယ်ငှားလိုက်တယ်၊ မင်းနဲ့ နီးနီး ကပ်ကပ် နေချင်လို့ပါ။ ကိုယ် ဒီမှာရှိနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်တော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တယ်လီဖုန်းရန်က ဝေးနေလိမ့်မယ်’

သူသည် ညှော်ခန်းတံခါးကိုခြေဖောက်နှင့် ကန်၍ပိတ်လိုက်ပြီး စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ရှန်ပီနီနှင့် ဖန်ခွက်များကို တင်ထားလိုက်သည်။

‘အချိန်မီကြိုပြောထားလို့ သတင်းလိုက်ရတာ အစစအဆင့် ပြေတယ်၊ ရှင့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ နာအိုမိက ဆိုဖာပေါ်ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။ ‘ပြီးတော့ မနေ့ညက ရှင်ပေးလိုက်တဲ့ စာတိုကလေးကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ခဲ့ကြရတယ်၊ တခြားအဖွဲ့တွေကတော့ တစ်ညလုံး ပြေးလွှားနေရလို့ မျက်လုံးကြီးတွေ ရဲနေတာပဲ၊ ဒီအတွက်လဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ အခုအချိန်ထိ နည်းနည်းကလေး ကပ်လိုနေသေးတယ်’

နာအိုမိသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ဆိုဖာကိုမှီကာ မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော နာရီအနည်းငယ်အတွင်းက လှုပ်ရှားခဲ့ရသဖြင့် သူ့မှာ ဖင်ပန်း

(၁၆)

တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက် လေးနာရီအကြာ နံနက် ဆယ်တစ်နာရီထိုးအပြီးတွင် ကွန်တီနှင့်တယ်ဟိုတယ်ရှိ နာအိုမိ၏ အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ ခေါက်သံထွက်လာသည်။ နာအိုမိက တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ရပ်နေသူက ဂိုင်းရှားမင်း။ သူ့လက်ထဲတွင် ရှန်ပီနီတစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။

‘ဘာ အထိမ်းအမှတ်ပွဲလုပ်မလို့လဲ’ ဟု နာအိုမိက ဂိုင်းရှားမင်း ဝင်သာမအောင် ဘေးဖယ်ရပ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

‘ကြောက်စရာသိပ်ကောင်းတဲ့ ငိုဒင်းညီနောင်ကို အောင်မြင်စွာ ဖြုတ်ချနိုင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့’ ဟု ဂိုင်းရှားမင်းက ပြန်ပြောသည်။ ‘တခြား ဘာများရှိဦးမှာလဲ နာအိုမိရယ်၊ အဖြစ်က အိပ်မက်တစ်ခုနဲ့ အတော် ကိုတူတာပဲ၊ တကယ်လို့ အဲဒီအထိမ်းအမှတ် မလုပ်ချင်လဲ ဒီအဖြစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဆောင်း

နှမ်းနယ်လျက်ရှိ၏။ သူ့ အဖွဲ့သည် ဖလင်များကိုဟောင်ကောင် သို့ပို့ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် လန်ဒန်သို့ရောက်သွားဖို့အတွက် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ထိုအလုပ်ကို လုပ်နေခိုက်တွင် နာအိုမီသည် ဗဟို စာတိုက်ကြီးသို့သွား၍ တယ်လီဖုန်းဖြင့် သတင်းပို့ခဲ့သည်။ သူ့သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူများသည် အောင်ပွဲခံလျက်ရှိကြ၏။ သမ္မတနှင့်သူညီမှာ အခုအချိန်ထိ ပျောက်ဆုံးနေဆဲဟု သတင်းကြားခဲ့ရသည်။ ပျော်ရွှင်မှုနှင့်အတူ လက်စားချေ အကြမ်းဖက်မှုများသည် နေရာတိုင်းတွင် ဖြစ်ပွားလျက် ရှိသည်။

ငိုဒင်ဒင်းအစိုးရက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သော 'သည် တိုင်း အောင်ပွဲ ဗီယက်နမ် သတင်းစာ' တိုက်ကို ကျောင်းသားများက မီးရှို့ နေကြသည်။ 'စစ်ဦးစီးအဖွဲ့ တည်တံ့ ခိုင်မြဲပါစေ' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများကို လမ်းမကြီးများ တစ်လျှောက်၌ စိုက်ထူနေကြသည်။

လူအုပ်တစ်အုပ်သည် ဗီယက်နမ် အာဇာနည် အမျိုးသမီး ထရန်ညီအစ်မ ရုပ်တုများကို ကြိုးများဖြင့်ချည်နှောင်ပြီး ဖြိုဖျက်ချနေကြသည်။ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ ထရန်ညီအစ်မ အနက် တစ်ယောက်သည် မဒမ်နုနှင့်တူ၍ဖြစ်သည်။ ငိုဒင်ဒု အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများနှင့် အရာရှိကြီးများ၏ နေအိမ်များကို လူထုက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် လုယက်ခြင်း စသော အကြမ်းဖက် လက်စားချေမှုများသည် မြို့တော်အတွင်း နေရာအနှံ့အပြား၌ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိလေသည်။

အချို့ နေရာများတွင် သာမန် အရမ်းသူ အရပ်သားများသည် တင့်ကားများပေါ်သို့ အလှအဆယ်တက်ကာ စစ်သားများဆား နေ့ဖက်၍ ဖက်လဲတက်င်း လုပ်ကြသည်။ ပြည်သူ လူထုထံမှ ဤမျှလောက် ကြီးမားသော ဝမ်းသာ လှိုက်လှဲမှုမျိုးနှင့် ကြံဆိုမှုမျိုးကို မြင်တွေ့ရသောအခါ စစ်သားအားလုံး အံ့အားသင့်လျက်ရှိကြ၏။ မကြာခင်မှာပင် နေရာတိုင်းလိုလို၌ အမျိုးသမီးများ စုဝေးရောက်ရှိလာကြပြီး စစ်သားများအား ပန်းစည်းများနှင့်လက်ဆောင်များ ပစ်ပေးကြသည်။

နာအိုမီ မြင်တွေ့ရသမျှထဲတွင် စိတ်အထိခိုက်ဆုံး မြင်ကွင်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ စေတီများ၏ အပြင်ဘက်၌ဖြစ်သည်။ စစ်ထရပ်ကားကြီးများသည် ဒင်းအစိုးရ ဖမ်းဆီးထားသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကို ထောင်မှထုတ်၍ လာပို့ပေးနေသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားများမှာ မတန်တဆ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်သည့် ဒဏ်နှင့် အစာရေစာ မဝတဝစားခဲ့ရသည့် ဒဏ်များကြောင့် လူရုပ်မပေါ်အောင်ပင် ပိန်ချုံးလျက်ရှိကြသည်။ သူတို့အား ဆွေမျိုးညာတိများနှင့် မိတ်ဆွေများက ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဆီးကြီးလျက်ရှိကြသည်မှာ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲဖွယ်ရာကောင်းလှချေသည်။

လန်ဒန်သို့ တယ်လီဖုန်းဆက်အပြီးတွင် နာအိုမီသည် ဇွန်လအတွင်းက သစ်ကွမ်ဒပ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ့အား သတင်းပေးခဲ့သည့် ဘုန်းတော်ကြီးအား လိုက်လံရှာဖွေသည်။ သို့သော်လည်း စုံစမ်း၍ပင်မရ။ သံလရှင်တစ်ပါး၏ ပြောပြချက်အရ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ ဘုရားကျောင်း ပါဠိများအတွင်းသို့ စစ်တပ်များ ဝင်ရောက် ဖမ်းဆီးစဉ်က သည်းခံ

ပျောက်သွားကြောင်း၊ လုံခြုံရေးတပ်များက တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ချှံ သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီဟု ယုံကြည်ရကြောင်း မျက်ရည် လည်ရွဲဖြင့် ပြောပြလိုက်လေသည်။

နာအိုမိသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာပြန်လာခဲ့ရ၏။ ဟိုတယ် သို့ အပြန်ခရီးတွင် သူသည် ဂျီအာလောင်းဟိုတယ်ရွှေမှ ဖြတ်ခဲ့ ရသည်။ ထိုအချိန်ထိ မြောင်းထဲမှ အလောင်းများကို မထိမ်းရ သေး။ စစ်သားရော အရပ်သားပါ ဟိုတစ်ယောက် သည်တစ် ယောက် လဲကျ သေဆုံးနေခြင်းဖြစ်၏။ နေရာတိုင်း လိုလိုတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော အလောင်းများသည် အခုအချိန်ထိ မျက်စိ ထဲမှ မထွက်သေး။ အထူးသဖြင့် သတင်းပေးခဲ့သော ဘုန်း တော်ကြီး ပျောက်သွားရသော ကိစ္စသည် သူ့စိတ်ကို များစွာ ထိခိုက် ချောက်ချားစေခဲ့၏။

ဂိုင်းရှားမင်းကတော့ ဖန်ခွက်များတွင် ရှန်ပိန်ငွေထည့်နေ သော်လည်း မျက်လုံး များကတော့ နာအိုမိ မျက်နှာပေါ်၌ သာ စူးစိုက်ထားသည်။ ထို့နောက် သူသည် နာအိုမိ၏ဘေး ၌ လာထိုင်ကာ ရှန်ပိန်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းပေးသည်။ သူ့ကိုယ် တိုင်ကတော့ ရှန်ပိန်ကို မမော့သေးဘဲ သူ၏ဘောင်းဘီအိတ် ကပ်ထဲမှ ဆယ်ခြောက် မိလီမီတာ ဖလင်လိပ်ဘူးကိုထုတ်၍ သူ တို့နှစ်ယောက်ကြားရှိ စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။

‘မင်း သတင်း မပြည့်မစုံ မဖြစ်တော့ပါဘူး နာအိုမိရာ’ဟု လှမ်းပြောသည်။ ‘ကဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သောက်ကြတော့ မလား’

နာအိုမိက ‘စားပွဲပေါ်မှဘူးကို စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့် နေသည်။

‘အဲဒါက ဘာလဲဟင်’

‘အလောင်းတွေကိုရိုက်ထားတဲ့ဖလင်’

နန်းတော်ရွှေမြောင်းများအတွင်း၌ မြင်ခဲ့ရသည့်အလောင်း များအကြောင်းကို တွေးထားမိသော နာအိုမိသည် ဂိုင်းရှား မင်းအား ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

‘ဘယ်သူ့အလောင်းတွေလဲ’

‘ဒင်းနဲ့နဲ့’

ဆိုဖာတွင်မှိုနေသော နာအိုမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့် တောင့် မတ်မတ်ဖြစ်သွားသည်။

‘ဘာလဲ သူတို့သေကုန်ပြီလား’

သူ့လက်ထဲရှိ ဖန်ခွက်ထဲမှ ရှန်ပိန်များသည် ဖိတ်ကျကုန် သည်။

ဂိုင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့သေသွားကြောင်း ပြန်ိုင်တဲ့ သက်သေခံ အထောက်အထားဆိုလို့ ဒီဖလင်တစ်ခုပဲရှိတယ်’

‘သူတို့ကို ဘယ်သူတွေကသတ်တာလဲ’

‘သူတို့ပုန်းနေတဲ့ ချိုလုံမြို့က နေပြီး ပြန်ခေါ်လာဖို့ ထွက် လိုက်တဲ့ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်က သတ်တာ။ သူတို့ကို သိချင်တာ ကယ်ရီယာနဲ့ တင်ခေါ်လာတယ်၊ ဒင်းက ခေါင်းမာအပျံခံရ တယ်၊ နဲ့ကိုတော့ လှံစွပ်နဲ့ တိုးသတ်တယ်၊ စစ်ဦးစီးဘုန်းချုပ် ကို ရောက်လာချိန်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးသေနေကြပြီ’

နာအိုမိသည် ဖလင်ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသည်။ ဗျက်လုံးများသည် အရောင်တလက်လက်ထွက်နေကြ၏။

‘ဘယ်သူရှိလာတာလဲ’

‘မင်းရဲ့မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက်ပေါ့’

‘ကျွန်မ ကြည့်လို့ရမလား’

ဂိုင်းက ခေါင်းညှိတ်လည်။ နာအိုမိက ဖန်ခွက်ကို ချထားလိုက်ပြီး ဖလင်ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ သူသည် ဖလင်ကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းရောင်တွင် ထောင်၍ကြည့်သည်။

‘သိပ်တော့ မပြတ်သားဘူး၊ ကိုယ်ကလဲ ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး အတော်ဆုံး ကင်မရာမင်းမှမတုတ်တာကိုး’ ဂိုင်းကနောက်မှနေ၍ ဖလင်ကိုကြည့်၍ ပြောသည်။ ‘အလင်းရောင်ကလဲ ကောင်းကောင်း မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆုံးလို့တော့ ရမှာပါ။ အလောင်းတွေက ထိုင်ခုံတွေပေါ် မှောက်လျက်နေတာ၊ မင်းအများဆုံးမြင်နိုင်တာက သူတို့ရဲ့ နောက်ကျောနဲ့ ခေါင်းနောက်စေ့ပဲ၊ ညာဘက်အလောင်းက ဒင်းပဲ၊ ဒါကတော့သေချာတယ်၊ ဟိုဘက်ကဟာက လုံစွပ်ရာတွေနဲ့ဆိုတော့ သူ့ညီနဲ့ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုယ်အမှောင်ခန်းထဲမှာ မီးရောင်နဲ့ သေသေချာချာကြည့်ပြီးပြီ၊ မဆိုးလှပါဘူး’

‘မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းတဲ့ ဖလင်ပဲဂိုင်း’ ဟု နာအိုမိက ပြောသည်။ ‘သူတို့ကို ဘယ်လိုမိတာလဲ’

နာအိုမိ တအံ့တဩဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ကာ ဂိုင်းရှားမင်း ကျေနပ်မြူးတူးလျက်ရှိသည်။ သူ့ လက်တစ်ဖက်သည် နာအိုမိ၏ ခူးပေါ်တင်လာသည်။

‘နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော် စစ်ဗိုလ်တွေထဲက တစ်ဦးက ဒီနေ့ သစ္စာဖောက်တယ်၊ သူတို့က မနေ့ညက ကိုးနာရီလောက်မှာ မြေအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်းတစ်ခုကနေပြီး လစ်ပြေးခဲ့ကြတယ်၊ လိုက်ခေါင်းအပေါက်ဝမှာ ကြက်ခြေနီ လင်ရိဗာတစ်စီးက အသင့်စောင့်နေတယ်၊ ချက်ချင်း ချိုလုံကို လိုက်ပို့ ပေးတယ်၊ နန်းတော်နဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်မှုရှိနေတဲ့ တရုတ်ကုန်သည် တစ်ယောက်အိမ်မှာ သွားပြီးပုန် နေကြတယ်၊ တစ်ညလုံး နန်းတော်ထဲက သူတို့ကို ထောက်ခံနေတဲ့ လူတွေနဲ့ အဆက်မသွယ်မပြတ်ခဲ့ဘူး၊ အာဏာသိမ်းတဲ့လူတွေရဲ့ ဌာနချုပ်တောင် မှ ကြိုကြားကြိုကြား ဆက်သွယ်ခဲ့တယ်၊ သူတို့အဖမ်းခံမယ် ဆိုရင် အသက်လုံခြုံမှုအတွက် အာမခံမယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မင်းက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က လက်မခံဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းက သူတို့ကို အလစ်ဝင် ဖမ်းဖို့ စဉ်တယ်၊ ဂျီအာလောင်းနန်းတော်ကို နောက်ဆုံး အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်တဲ့အချိန်ထိ သူတို့ လွတ်သွားတာကို မသိကြဘူး၊ သူတို့ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ထဲက လူတစ်ဦးလင် လောက်ကပဲ သိတယ်၊ အလံဖြူ လှင့်ထူဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့တာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ သမ္မတဒင်းကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာ၊ ချိုလုံ မြို့ကနေ လှမ်းပေးတာ’

‘အဲဒီလို အမိန့်ပေးပြီးတဲ့နောက်မှာ သူတို့ လက်နက်ချ တယ်ပေါ့’

‘ဒင်းက မနက်ခြောက်နာရီခွဲလောက်မှာ မင်းဆီဖုန်းဆက် တယ်၊ သူတို့ကို ဘေးအန္တရာယ်မပြုဘဲ လေယာဉ်ကွင်းတို့ပေး ရမယ်၊ အဲဒီကနေပြီး နိုင်ငံခြားထွက်ခွင့်ပြုရမယ်၊ အဲဒီအာမခံ

၇၇ မောင်ထွန်းသူ

ချက်တွေရရင် လက်နက်ချမယ်လို့ ပြောတယ်။ မင်း က လဲ
သဘောတူတယ်။ ဒါပေမယ့် လမ်းဆုံးခါနီးချိန်အထိမရိုးသား
တဲ့ဒင်းဟာ သူတို့ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ထုတ်မပြောဘူး။
သစ္စာ မစောင်တတ်တဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာ လူတွေအပေါ် မယုံကြည်
လို့လဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ နောက်ဆုံး သူတို့ ကိုယ်ရေးအရာရှိက
သစ္စာဖောက်ပြီဆိုတာလဲ သိသွားရော ချိုလုံမြို့က စိန့်ဇေးဦး
ယား ကက်သလစ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ထွက်ပြေးတယ်။
ဟိုမှာ ရဟန်းပြုမယ်လို့ စီစဉ်တယ်။ ဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့ ရောက်
သွားချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဘုရားသခင်ရွှေမှာ ဒူးထောက်
ပြီး ထိုင်နေကြတုန်းရှိသေးတယ်။ ချက်ချင်း နှစ်ယောက်စလုံး
ကို ကြီးနဲ့တုပ်ပြီး အင်မ် ၁၁၃ သံချပ်ကာကယ်ရိယာထဲ သွင်း
လိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ သေနတ်သံတွေ ကြားရတာပဲတဲ့’

နာအိုမီ၏မျက်နှာတွင် မနှစ်မြို့သည့် အရိပ်အငွေ့ ထင်ဟပ်
လာသည်။ ‘ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ဘာပြုလို့ အခုလို ရက်ရက်
စက်စက် သတ်ပစ်ရတာလဲ’

ဂိုင်းက ပခုံးတုန်လိုက်သည်။ ‘ကိုယ်ကတော့ အစကတည်း
က မရှောင်မလှဲသဘာ ကိစ္စလို့ ပဲထင်တယ်။ စစ်ကောင်စီအနေနဲ့
ကလဲ ငိုဒင်ညီအစ်ကို အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူတို့
အတွက် လုံခြုံမှုရှိလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝတွက်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။
ဒါကတော့ သူတို့ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသပဲရောက်ရောက် မလုံ
ခြုံဘူးလို့ တွက်ရမှာပဲ’

‘ဒါဆိုရင် သူကိုကိုသတ်တာဟာ ဗိုလ် ချုပ် ကြီး မင်း ရဲ့
အမိန့်နဲ့ပေါ့’

ဂိုင်းက ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ နာအိုမီက ဖြုန်းခနဲထရပ်ကာ
ပြတင်းပေါက်သို့ သွားရပ်သည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်
ကာ လင်ဆန်းပန်းခြံတွင်းမှ ဖြတ်သွားနေကြသော လူအများ
ကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘ရှင်က ဒါတွေအားလုံးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အသေးစိတ်သိ
နေရတာလဲ’ဟု နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးသည်။ ‘အာဏာ
သိမ်းတဲ့ထဲမှာ ရှင်အတွင်းကျကျ ပါနေသလား၊ မနေ့က ကျွန်မ
ရှင်ဆီကို ဖုန်းဆက်တာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းဘူး။ ဒါပေမယ့်
ရှင်ကို ဆက်သွယ်လို့ မရနိုင်ဘူးလို့ မပြဘယ်’

ဂိုင်းက ရှန်ပိန်ကို တစ်ငုံ့မျှင်လိုက်ပြီး ပြုံးသည်။

‘ကိုယ်က အာဏာသိမ်းအဖွဲ့ရဲ့ ဌာနချုပ်မှာ အနီးကပ်သွား
ပြီး လေ့လာနေတယ်လို့ ပြောကြပါစို့ရဲ့။ အမ် ၁၁၃ ကယ်ရီ
ယာနဲ့ အလောင်းတွေ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကိုယ်တိုင် ကယ်ရီ
ယာပေါ်တက်ပြီး ကင်မရာနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်တယ်။ ဘယ်သူကမှ
မတားမြစ်ခဲ့ဘူး။ မင်း အခုနက မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းဟာ
အဲဒီအချက်ကြောင့်လား’

နာအိုမီက နှုတ်မှ အဖြေမပေး။ သူ့ ဘလောက်စ်အင်္ကျီ
ထဲမှ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ကာ ဂိုင်း၏အနီးသို့ ပြန်
လျှောက်လာသည်။

‘ရှင် ဒီစာရွက်ကို တစ်နေရာရာမှာ ကျပျောက်ခဲ့တယ်လို့
ကျွန်မထင်တယ် ဂိုင်း’

www.burmeseclassic.com

နာအိုမိက ပြောပြောဆိုဆို လွန်ခဲ့သောငါးလခန့်က သူ ကိုယ်တိုင် ဂိုင်းအား ပေးခဲ့ဖူးသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီး ၏ လိပ်စာစာရွက်ကို ဂိုင်း၏မျက်စိရှေ့သို့ ထိုးပေးသည်။

ဂိုင်းက စာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် နာအိုမိမျက် နှာကို မော့ကြည့်သည်။ အခုအချိန်ထိ အပြုံးမပျက်သေး။

‘မင်း ဒီစာကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ’

‘ဒီနေ့မနက် ခြောက်နာရီခွဲက ငိုဒင်နုရုံးခန်းကြမ်းပြင်ပေါ် က ကောက်ရခဲ့တာ၊ ရှင် အဲဒီနေရာမှာ ချပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး လား’

ဂိုင်းကတော့ဤစကားကြားချိန်အထိ အရွက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ပြုံးနေဆဲ။

‘နာအိုမိရယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်က တစ်ခါတလေ လူတိုင်းရဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆကို သေချာပေါက် သိနိုင်ဖို့အတွက် နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ပေါင်းပြီး လုပ်ရတဲ့သဘောရှိတယ်၊ မကြာခင်က ဆိုသလို ကိုယ့်စိတ်ထဲက မနှစ်မြို့ဘဲလူတွေနဲ့လဲ ဆက်ဆံရတယ်’

သူသည် နာအိုမိ၏ လက်ထဲမှ စာရွက်ကို လှမ်းယူပြီး တစ် စက္ကန့်မျှစိုက်ကြည့်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။

‘ထောက်လှမ်းရေးအလုပ် ဆိုတာကလဲ တခြားအလုပ်တွေ လိုပါပဲ၊ အဆင်ပြေအောင် လုပ်သွားနိုင်ဖို့က အရေးကြီးပါ တယ်၊ ကိုယ်လိုချင်တာရဖို့အတွက် နှစ်ဖက်စလုံးကို အသုံးချဖို့ ကတော့ လိုတာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် အဲဒီဘုန်းကြီးရဲ့ နာမည်ကို ငိုဒင်နု လက်ထဲ ထည့်လိုက်တော့ သူ့ခမျာမှာ အသတ်ခံရတာပေါ့’ နာအိုမိ၏ အသံသည် တုန်ယင်လှုပ်ရွှားလျက် ရှိလေသည်။

‘စစ်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်ပြီ ဆိုရင်တော့ လူတွေအများကြီး သေကြရ တာပဲ နာအိုမိ၊ တကယ်လို့ မင့်အနေနဲ့ မင်္ဂလာပေးတဲ့အလုပ် အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုရှိနေရင် မင်းလျှောက်သွားနေတဲ့ ခရီး လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကြုံလာရမယ့် မဖြစ်စလောက် စွန့်လွှတ် ရတာမျိုးကို သိပ်ပြီး စဉ်းစားနေလို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့’

‘ဒါဆိုရင် ဟိုဘုန်းကြီးသေတဲ့အတွက် ရှင်စိတ်မှာ ဘယ် လို့မှ မခံစားရဘူးပေါ့’

ဂိုင်းက ဖန်ခွက်ထဲမှ ရှုန်ပိန်လက်ကျန်ကို မော့ချလိုက်ပြီး ထပ်ထည့်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှစာရွက်ကို ခေါင်းတစ် ချက်ဆတ်ပြသည်။

‘ဒီမယ် နာအိုမိ၊ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေအပေါ်က မင်း လဲ အကျိုးအမြတ်ခံစားခဲ့ရတာပဲမဟုတ်လား၊ အဲဒီလို အသေး အဖွဲ့ အချက်အလက်တွေ ပေးနေတဲ့အတွက် ကိုယ့်မှာ ငိုဒင်နုထိ လင်မယားနဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ လုပ်လို့ရခဲ့တယ်၊ သူတို့ကလဲ ကိုယ်လိုချင်တဲ့သတင်းကို ပေးကြတယ်၊ မင်းလဲပဲ ကိုယ်လိုက် ရတဲ့ သတင်းတွေကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အသုံးပြုခဲ့တယ်၊ အမှန်တော့ ကိုယ်သတင်းမှန်ရဖို့ အကြီးအကျယ် လိုအပ်နေ သလို မင်းလဲပဲ လိုခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား’

နာအိုမိက ဂိုင်းအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် အမူအရာနှင့်ပင် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်သည်။

‘ဒါကြောင့်မို့ ပြီးပြီးသား ကိစ္စတွေကို ပြန်တွေးပြီး ဘာ? ကြောင့် ခေါင်းအရွှပ်ခံနေချင်ရတာလဲကွယ်’

ဂိုင်းက နာအိုမိ၏လက်ကိုဆွဲ၍ သူ့ဘေးတွင် အထိုင်ခိုင်းသည်။ နာအိုမိ၏မျက်နှာကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ကြည့်နေရာမှ လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ခမ်းများနှင့်ထိသည်။ စားပွဲပေါ်မှ လှေကားကိုလည်း မေးငေါ့ပြသည်။

‘အဲဒီထဲမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ပေးနိုင်မယ် ထူးခြားတဲ့ သတင်း ပါနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ် ဘက်ကတော့ မင်းလိုချင်နေတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီတော့ မင်းဘက်ကလဲ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ လုပ်သလို လုပ်သင့်ပြီ၊ အမူအရာလေးပြန်၊ ကတိလေးပေးရုံနဲ့ကတော့ မသင့်တော့ဘူး ထင်တယ်’

နာအိုမိက အဆုံးအဖြတ် မပြုနိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကစ်ခဏမျှ ပြန်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သဘောတူသည့် ပကတိဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘အခုလို အဆင်ပြေသွားတဲ့အတွက် ကိုယ်တော့ ဝမ်းသာတယ် နာအိုမိ၊ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ အခုလို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်လေ့မရှိဘူး၊ အခု မင်းနဲ့ကျမ...’ ဂိုင်းက ပြောပြောဆိုဆို နာအိုမိ၏ ပခုံးကိုနှုတ်သည်။ နာအိုမိကတော့ မျက်လုံးများကို

စုံမှိတ်ထားသည်။ ဂိုင်းပြုသမျှ လစ်လျူရှုထားတော့မည့်အနေအထားဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အကြည့်ကတော့ လတ်တလော ကိစ္စအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ ဂိုင်းက နာအိုမိကို ငှိုနှိုမ်းသည်။ နာအိုမိဘက်မှ လုံးဝ တုံ့ပြန်မှုမရှိ။

‘နာအိုမိရယ်၊ မင်းဟာ သိပ်ကိုလှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါလား’

နာအိုမိကတော့ မလှုပ်မယှက်။
‘မင်း အခုလိုလုပ်နေလို့ကတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါ မင့်ကို မတော်မတရားပြုတဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်တော့မှာပေါ့၊ အလှည့်အပတ်တွေကို ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်ပါတော့’

နာအိုမိက ဂိုင်းလက်တွင်းမှ ဖျတ်ခနဲ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

‘မင်းက ဘာသဘောလဲကွ၊ ဒီကိစ္စမှာ ငါ မင့်ဆီက ဘာမှ မရတော့ဘူး ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

‘ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဂိုင်း၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ ရှေ့မဆက်ချင်သော့ဘူး၊ ဟိုဘုန်းကြီးအသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စကို ရှင်က ပခုံးတွန့်ရုံလောက်နဲ့ပဲ ပြီးသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ အဲသလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး၊ အဲဒီအဖြစ်နဲ့ ကြုံလိုက်ရတော့မှ ကျွန်မ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ နားလည်လာတယ်’

‘ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘာလုပ်နေသလဲ’ ဟု တအံ့တကြံ ဖြစ်သွားသည့် လေသံဖြင့် မေးသည်။

‘ကျွန်မရဲ့ အတ္တဆန်လွန်းတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိအတွက် တခြားလူတွေရဲ့ အသက်တွေနဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတယ်’

၂၇၀ ဇောင်ထွန်းသူ

‘အေးပေါ့လေ၊ ခဏနေရင် မင်း ပြန်ကောင်းလာမှာပါ၊ ကဲ...လာ၊ ရှန်ပိန်သောက်လိုက်ဦး’ ဟု ဂိုင်းက ပြောပြောဆိုဆို ခုတင်ပေါ်မှထရန် ဆွဲထူသည်။ ဖန်ခွက်ထဲ ရှန်ပိန်ထည့်ပြီး လာပေးသည်။ သို့သော်လည်း နာအိုမိက ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ခါလျက်ရှိလေသည်။

‘မဖြစ်ဘူးဂိုင်း၊ ကျွန်မ မသောက်ချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ် နာအိုမိက ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး သူ့အောင်းဘီ ကို ပြန်ဝတ်သည်။

‘နာအိုမိ၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’ ဂိုင်းက ကပျာကယာ နောက်မှလိုက်လာပြီး နာအိုမိ၏ပခုံးများကို ဖက်ထားသည်။ နာအိုမိကကော့ ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ သူ့လက်တွင်းမှ ဇွတ်အတင်း ရှန်းထွက်သည်။ ဂိုင်းက စားပွဲပေါ်မှ ဖလင်ဘူးကိုလှမ်းယူပြီး နာအိုမိဘက် ထိုးပေးသည်။ ‘မင်းက ဒီဟာကိုတောင် မလို ချင်တော့ဘူးလား’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းကတော့ ကျွန်မ အဲဒီပစ္စည်းကို သိပ်ရချင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်မ ရှင့်ဆီက မယူ တော့ဘူး’

‘ဟ...ဘာပြုလို့မယူချင်ကော့တာလဲ’ သူသည် နာအိုမိဆီသို့ လျှောက်လာပြီး လက်ကိုဆွဲ၍ အတင်းထည့်ပေးသည်။ ‘ငါ မင်းကို ဒီဖလင် ရစေချင်တယ်၊ မင်းအတွက် ဒီဖလင်လေးရဖို့ ငါ ဘယ်လောက်အထိ ဒုက္ခခံခဲ့ရတယ်ထင်သလဲ’

နာအိုမိက ဂိုင်း၏မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်၍မကြည့်။ လက် ထဲ ရောက်လာသော ဖလင်ဘူးကို စက္ကူစုတ်ထည့်သောခြင်းထဲ သို့မဟုတ်ထည့်လိုက်သည်။ ဘူးထဲမှ ဖလင်လိပ်သည် မြေတစ်

ကောင် ထွက်လာသည့်နှယ် ထွက်လာပြီး ကော်ဇောပေါ်၌ အခွေလိုက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အစတ်အစားကို ပြီးအောင် ပင် မဝက်တော့ဘဲ တံခါးဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွား သည်။ လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ဘလောက်စ်အင်္ကျီကိုကိုင်လျက်။ သူသည် ဖျတ်ခနဲ နောက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး လှမ်းပြောသည်။

‘ဂိုင်း ရှင်ရချင်တာကို ကျွန်မကမပေးနိုင်တာလို့ ရှင့်အပေါ် အခုလို အဆိုးအဖြတ်ပေးတယ်လို့ မထင်စေချင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စက ရှင့်ဘာသာရှင် ဆိုးဖြတ်ရမယ် ကိစ္စ၊ ကျွန်မ ရုတ်တရက် ရွံရွာ စက်ဆုပ်သွားတာက ကျွန်မရဲ့ အပြုအမူတွေကိုပါ’

နာအိုမိသည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင် လူသွားစကြိုဆီသို့ ထွက်သွားသည်။ ဂိုင်းက နောက်မှနေ၍ သူ့နာမည်ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ် နေသည်။ သို့သော်လည်း နာအိုမိကမထူး။ သူ့အခန်းဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားသည်။

(သတ္တမတွဲကို ဆက်လက် ဖတ်ရှုပါရန်)